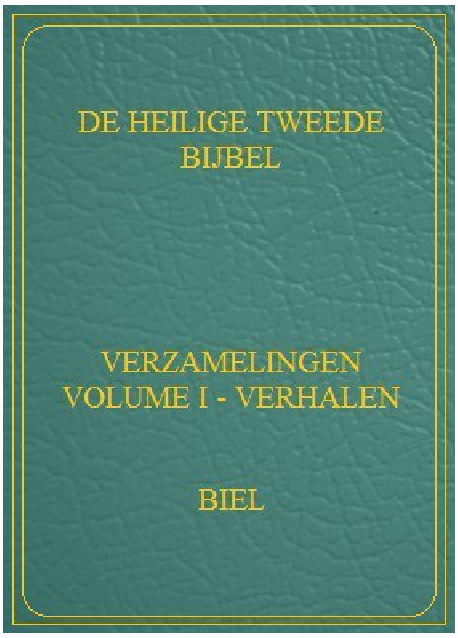

DE HEILIGE TWEEDE
BIJBEL
VERZAMELINGEN
VOLUME I - VERHALEN
BIEL

DE HEILIGE TWEEDE BIJBEL
VERZAMELINGEN VOLUME I - VERHALEN

BIEL

1970-2018
COAB 2018

Het Rode Zaad
Jetje's Moeder
Het Slagroom Geheim
Het Zeepje
De Broodjesfee
De Groene Verlichting - Bevroren Dromen
Jaap en André en de Wakkelsoep
De Drie Reuzen
De Betoverde Hof
Het Zoete Zalf Bos
Zevenwind
Dragodan
De Nieuwe Kok
Het Geheim van de Rode Veer
Kraak Het Geheim van het Glibbergoud
Witte Sneeuw
Terence Palmer
Elwin
Roodvinger en de Draak
Roodvinger en de Vogelspin
Elwin bij de Heks

Jaap en André
en de Rusland Machine

Hoofdstuk 1.

"Jaap !" riep moeder, "Opstaan. Het is dinsdagochtend, drie uur in de nacht. We zouden naar professor Malerus gaan." Even was het toen stil, en toen riep ze "André ! Opstaan. Het is tijd !" Het was heel vroeg in de ochtend. De meeste kinderen zouden rondom deze tijd nog slapen, maar Jaap en André waren nu klaarwakker door het gegil van hun moeder. En ze waren blij, want ze mochten naar professor Malerus toe. Dat vonden ze veel leuker dan school.

Na zich aangekleed te hebben zaten ze al snel met moeder aan het ontbijt. Moeder had haar krulspelden in. "Ga je zo naar professor Malerus toe met die krulspelden in je haar ?" vroeg André lachend.

"Welnee," sprak moeder lachend. "Die haal ik er zo uit, maar eet nu snel je bord leeg. We gaan zo weg."

Zo gezegd zo gedaan. Moeder haalde na het ontbijt de krulspelden uit haar haar. Ze stond voor de grote spiegel. Ze deed de krulspelden in een roze gevlochten mandje. De kinderen trokken alvast hun jassen aan. "Gaat u zo naar professor Malerus toe ?" vroeg André lachend. "In uw nachtjapon ?"

Moeder lachte terug. "Waarom niet ? Goed idee. Daar was ik nog niet opgekomen," sprak moeder.

"En met uw pantoffels ?" lachte Jaap.

Moeder lachte. "We hebben nog wel even de tijd." Toen ging ze naar boven, en even later kwam ze naar beneden in een flitsend pak. Het was een zwart pak met allemaal glitters. Ook had ze laarzen aan.

"Gaat u zo naar professor Malerus, in dat flitsende zwarte pak ?" vroeg Jaap. "Hij zou zich rot schrikken."

"Welnee," sprak moeder. "Hij is wel wat gewend."

"U lijkt wel op een superster, mamma," zei André. "Professor Malerus gaat echt schrikken."

"Misschien houdt hij me dan wel," lachte moeder. "Wie zou er nu niet bij professor Malerus willen wonen."

"Mogen wij dan ook bij u wonen ?" vroeg Jaap.

"Natuurlijk," zei moeder. "Jullie zijn toch mijn kinderen ?"

"Maar wat zou pappa daar van vinden ?" vroeg André.

"Dat weet ik niet," lachte moeder. "Maar hij moet er maar aan wennen."

Ze gingen de voordeur uit, en moeder sloot netjes de deur. Toen moesten ze nog even door een stukje bos of park lopen, en kwamen zo aan bij het huis van professor Malerus. Ze belden aan, en hij deed al snel open. Hij keek niet eens naar hen, maar maakte een gebaar dat ze binnen konden komen, en liep door de lange gang heen. "Volgen jullie mij maar," riep hij. Het was diep in de nacht. "Jullie zijn precies op tijd !" riep hij weer. In de woonkamer kregen ze thee, en toen nam hij ze mee naar de kelder over een trap naar beneden, door een andere deur in de woonkamer.

Hij deed een beetje haastig. Ze hadden hun thee nog niet opgedronken, maar stonden daar met hun kopjes in hun handen. Hij liet ze een machine zien. De machine pruttelde verschrikkelijk.

"Wat is het ?" vroeg André.

"Mijn nieuwe uitvinding," sprak professor Malerus.

"Dat begrijp ik," zei André, "maar waar is het voor ?"

"Dat zul je wel zien," zei professor Malerus die niet op of omkeek. Hij was alleen in grote concentratie naar de machine aan het kijken. Hij keek naar wat schermpjes. Er verschenen allerlei ingewikkelde getallen en vreemde symbolen op die André en Jaap niet begrepen.

"Niet te dichtbij komen," sprak professor Malerus. Toen ineens waren er kleine ontploffinkjes in de ketel. Professor Malerus keek naar de stangen die vanuit de ketel liepen. "Het werkt," sprak professor Malerus.

Zachte muziek kwam uit de machine. Met een knopje draaide hij de machine om, en er was een grote open cabine met stoeltjes waar ze op konden zitten. Toen schoof de professor een kap over hen heen. "Donker," zei André.

"Dat moet ook," sprak professor Malerus.

"Ik zie niks," zei Jaap. Toen schoof professor Malerus de kap iets op, en ging toen op het voorste stoeltje zitten. "Nu gaat het beginnen," sprak professor Malerus. Het was alsof er iets bewoog, maar ze wisten niet of het de stoeltjes waren of de machine zelf. Plotseling was alles wit. Ze begonnen het enorm koud te krijgen. Ze waren in de sneeuw. Er was overal ijs.

"Hoe kan dat ?" vroeg Jaap.

"Heel simpel," sprak professor Malerus. En toen volgde er een onnavolgbaar verhaal van ingewikkelde wiskunde en natuurkunde. Jaap en André begrepen er niet veel van. "Ik heb het koud," zei André.

"Oh, het zal nog wel veel kouder worden," zei professor Malerus.

"Waarom zijn we hier dan ?" vroeg Jaap.

"Dat zul je wel zien," sprak professor Malerus. De stoeltjes zweefden gewoon over het ijs en de sneeuw heen, totdat ze bij de zee aankwamen. "In de zee is het lekker warm," sprak professor Malerus. Na een tijdje lagen ze in de zee, en professor Malerus lachte. Er waren hier ook zwembanden. "Mijn pak !" riep moeder. Jaap en André lachten. "En uw haar !" riep André.

Professor Malerus gaf hen zwemkleding en sprak : "Doe je kleren maar uit, daar heb je allemaal niets meer aan." Het water was inderdaad lekker warm. Het was hier heel tropisch, terwijl verderop nog sneeuw en ijs was. "Dit is een oase in het ijs," zei professor Malerus. "Komt niet vaak voor."

"Is het zeldzaam ?" vroeg André. Professor Malerus knikte.

Ineens was alles zwart. Het bleek dat ze al die tijd gewoon in de machine zaten. "Het leek net echt," zei Jaap. "Ik had het ook echt koud, en daarna warm."

"Dit was maar een voorbeeldje," zei professor Malerus.

"Waar waren we ?" vroeg André.

"Gewoon in de machine," sprak professor Malerus.

"Gewoon allemaal nep ?" vroeg André.

"Ja, een gesimuleerde werkelijkheid," sprak professor Malerus.

"Mogen we hier blijven ?" vroeg Jaap. "Ik zou hier wel naar school willen."

"Nee," zei moeder. "Het ritje is nu afgelopen. We gaan nu naar huis. Je vader zou het vast geen goed idee vinden als jullie hier blijven."

"Ah, toe nou," zei André. "U zei dat u zelf wel heel graag bij professor Malerus zou willen blijven wonen."

"Dat was maar een grapje," zei moeder. "Het zou me wel leuk lijken, maar het is niet haalbaar. Je vader zou dat nooit goedvinden."

"Ah," zei Jaap, "mams, toe nou, doe niet zo flauw. We kunnen het toch proberen ? Misschien vindt pappa het wel heel leuk, en komt hij ook."

"Daar zou ik niet van uitgaan," zei moeder streng.

"Mams, doe niet zo flauw !" riep André. "U gunt ons niets. Wij willen hier blijven, en nu loopt u moeilijk te doen."

"Professor, doe iets," zei moeder.

"Tja," zei professor Malerus, "als ze het zo graag willen. Er is hier ook een school in de machine. Een veel betere school, al zeg ik het zelf. Het zou veel beter voor de kinderen zijn. Waarom denk je dat ik al deze uitvindingen heb gemaakt ?"

Moeder schoof de kap omhoog, stond op en liep de cabine van de machine uit. "Goed, maar ik heb jullie gewaarschuwd," zei ze boos. "Jullie horen nog van mij en je vader."

Stampvoetend liep ze de kelder uit de trap op. Professor Malerus ging ook de machine uit, want hij zou verder gaan met nieuwe uitvindingen. Professor Malerus was nooit klaar. De jongens bleven op hun stoeltjes zitten, en even later waren ze weer in het ijsgebied, en toen in de warme zee. "Waar moeten we nu naartoe ?" vroeg André. "De professor zei dat er hier ook een school was, dus die moeten we dan eerst zoeken," zei Jaap.

"Kom mee," zei André, terwijl hij Jaap het water uittrok. Samen renden ze het strandje over totdat ze in een klein bosje kwamen. Hier was een pad met kiezelsteentjes, en die leidde naar een dorp. Ze begonnen steeds meer huizen te zien tussen de bomen, dus ze wisten dat ze hier dichtbij de school moesten zijn. Ze waren erg benieuwd. "Wat zouden we daar leren ?" vroeg Jaap.

"Ik hoop een hoop leuke dingen," zei André, "niet zo saai als op onze school. Al die getalletjes en dat netjes schrijven gedoe, daar wordt je toch helemaal gek van ?"

Na een tijdje kwamen ze bij een school aan. Ze liepen het pleintje over en gingen direct naar binnen. Een juffrouw zat in een leeg klaslokaal.

"Kom, kom," fluisterde de juffrouw.

"Wie bent u ?" vroeg André, "en waarom is uw klas leeg ?"

"Ik ben juffrouw Amulek," fluisterde de vrouw, "en mijn klas is leeg omdat het nog geen tijd is."

"Waarom fluistert u ?" vroeg Jaap die om zich heen keek.

"Ik geef altijd fluisterend les," fluisterde de juffrouw. "Jullie zijn hier in het Fluister dorp. Iedereen fluistert hier."

"Vreemd," zei André.

"Okay," fluisterde Jaap. "En waarom is dat ?"

"Dan letten de kinderen beter op," fluisterde de juffrouw. "Iedereen heeft zo meer aandacht voor elkaar. Alleen op donderdag spreekt men. Donderdag is praatdag, en de andere dagen zijn de fluisterdagen."

"Waarom is dat ?" fluisterde Jaap weer.

"Omdat Donderdag de vrije dag is," fluisterde de juffrouw. "Dat is de rustdag, de dag waarop je niet hoeft op te letten."

"Is dat overal zo hier ?" vroeg Jaap ineens, niet meer fluisterend. "Ik zou moe worden van al dat gefluister."

"Nee," fluisterde de juffrouw, "alleen hier. Dit is het fluisterdorp, oftewel het Dinsdag Dorp. Als je gewoon wil praten dan moet je naar het Donderdag Dorp gaan, hier verderop."

"Dat lijkt me beter," zei André. "Hoe komen we daar ?"

"Gewoon het dorp uitlopen tot aan het kiezelpad, en dan door het bos loop je er vanzelf tegenaan," fluisterde de juffrouw. "Maar voordat je gaat is er wel iets wat je moet weten. Alleen op Donderdag kan men het dorp in en uit. Op de andere dagen laten de dorpwachters je er niet door."

"Dan wachten we wel," sprak André.

"Maar dan moet je wel zorgen dat je vandaag nog uit het Dinsdag Dorp gaat," fluisterde de juffrouw. "In het bos tussen het Dinsdag Dorp en het Donderdag Dorp moet je wachten. Je kunt

alleen maar op Dinsdag in en uit het Dinsdagdorp."

"Wat een gedoe allemaal," zei Jaap.

"Waar is het allemaal goed voor ?" vroeg André.

"Om veiligheidsredenen," fluisterde de juffrouw.

Zijn er ook dorpen waar je gewoon op alle dagen van de week in en uit kunt ?" vroeg Jaap.

"Nee, die zijn er niet," fluisterde de juffrouw. "Dit is het Donderdag Land, en dat land kent alleen maar twee dorpen. Dit dorp, en het Donderdag Dorp. Het Dinsdag Dorp is het eerste dorp van het land, en je komt er alleen in op Dinsdag. Dinsdag is de poortwachter van het land Donderdag. Dinsdag Dorp is het poortdorp."

"Belachelijk," zei Jaap.

André stootte hem aan.

"Ik heb die poortwachter genaamd Dinsdag niet eens gezien," zei Jaap. André begon te lachen.

De juffrouw zei niets. Na een tijdje fluisterde ze : "Het is een reus. Hij is eerst heel koud, en dan heel warm."

"Oh, dat ijsgebied met die warme zee," lachte André. "Dus de reus is een soort landschap, verder onzichtbaar als reus ?"

"Zoiets," fluisterde de juffrouw, "maar zo is hij niet altijd. Reus Dinsdag noemen we hem."

"En wanneer kan iemand het Donderdag land weer uit dan ?" vroeg Jaap.

"Ook alleen op Dinsdag," fluisterde de juffrouw.

"Griezelig," zei Jaap.

"Elk land heeft zijn eigen wetten," fluisterde de juffrouw. "De reus beschermt het land goed. We zijn zeer trots op hem."

Er begonnen al wat kinderen fluisterend de klas binnen te komen. Jaap en André bedankten de juffrouw en liepen toen door het dorp heen totdat ze bij het kiezelpad aankwamen. Het was dinsdag, dus ze konden het dorp uit. Ze wisten dat ze in het bos moesten wachten tot donderdag om het Donderdag Dorp in te kunnen. Het lopen duurde niet lang, en ze konden in ieder geval al om het Donderdag Dorp heenlopen om het te bekijken. Het was gelukkig warm, dus ze konden gewoon in de open lucht slapen. Er stonden zelfs wat lege tentjes hier en daar.

Hoofdstuk 2.

Donderdag Dorp was van de buitenkant prachtig, en Jaap en André werden steeds nieuwsgieriger. De hele dag waren ze bezig met onderzoeken, en aan het einde van de dag waren ze verschrikkelijk moe, en gingen één van de tentjes binnen om daar te slapen. De volgende dag was het woensdag, en ze waren al vroeg op. Ze zagen er naar uit Donderdag Dorp te kunnen binnengaan, maar dan moesten ze tot donderdag wachten. Weer gingen ze de buitenkant van het dorp onderzoeken en liepen om het hele dorp heen. Het was prachtig natuurgebied, en het lag aan een meer. Maar plotseling werd alles donker. En ineens werd de kap van de cabine van de machine opgetrokken. Regelrecht keken Jaap en André in de gezichten van drie politie agenten. "Eruit, jongens," sprak een agent. Hij trok hen één voor één aan hun arm de cabine uit. "Waar is professor Malerus ?" vroeg André.

"Die is gearresteerd," zei de agent. "Kinderen van school weghouden is een kwalijke zaak. Bovendien heeft hij verdachte uitvindingen gemaakt, waarvan deze machine er één is. Kom op, jongens, dat is geen plaats voor kinderen. Ga terug naar huis."

"Ja maar ..." zei Jaap.

"Niets te ja-maaren," bromde de agent. "Wegwezen nu." Hij begon hen al met zijn politie knuppel te slaan, dus toen zijn ze maar gegaan. Thuisgekomen zagen ze hun woeste vader op de bank zitten, en moeder was ook niet al te vrolijk. Hun vader stond op en begon te tieren. "Dat wordt de hele week straf," bulderde hij. "Geen televisie, en vroeg naar bed."

"Ik zei het jullie toch !" riep moeder. "Maar toch maar koppig en eigenwijs zijn."

"Professor Malerus is in de gevangenis," zei André sip.

"Dat heeft hij verdiend ook !" brulde vader. "Die man moet met zijn tengels van kinderen afblijven. Hij zou jullie totaal verpesten door zijn vreemde machines. Een kind moet naar school."

"Ja maar in het Donderdag land zijn ook scholen," zei Jaap.

"Donderdag land ?" lachte vader spottend. "Hoe kom je daar nu weer bij ? Dat zal me een school wezen dan. Die professor is niet goed bij zijn hoofd."

"Hoe weet u dat nou ?" vroeg Jaap.

"Naar boven nu," brulde vader. "Naar jullie kamer. Ruim die maar eens op om ergens mee te beginnen."

Jaap en André liepen mopperend naar boven. Hun vader had vast en zeker de politie gebeld.

André en Jaap begonnen hun kamer op te ruimen zoals hun vader hen had opgedragen. Bij het avondeten vroegen ze of ze professor Malerus in de gevangenis mochten bezoeken. "Eén keer per week," zei vader. "Want er is maar één keer per week bezoekuur."

"Welke dag is dat ?" vroeg Jaap.

"Altijd op de donderdag van vier tot vijf," sprak vader.

"Oh donderdag," zei André. "Dat is morgen al." Beiden kregen ze een dikke glimlach. Ook moeder zou met hen mee gaan. "Doet u uw zwarte pak met glitters weer aan, mamma ?" vroeg Jaap.

"Nee, Jaap," zei moeder streng. "Die gaat trouwens in de was."

"Wat gaat u dan aandoen, mams ?" vroeg André.

"Dat doet er niet toe," sprak moeder. "Professor Malerus heeft toch nergens oog voor, vooral niet nu hij in de gevangenis zit. Hij zal wel genoeg aan zijn hoofd hebben."

"Maar wij hebben wel altijd oog voor u, mams," zei Jaap.

"Het zou handig zijn als je ook eens wat oor zou hebben voor je moeder in plaats van alleen maar een oog," sprak moeder streng.

"Ach, die stomme politie agenten kwamen weer net op het verkeerde moment," mopperde Jaap. "We waren net ons aan het voorbereiden om Donderdag Dorp te bezoeken."

"Heb maar niet zulke praatjes," zei moeder nijdig. "Wat als je daar iets in de nek zou springen waar je niet op had gerekend ? Je weet het maar nooit met zulke gevaarlijke uitvindingen van professor Malerus."

"Eerst was u nog enthousiast !" riep André, "en toen we het leuk begonnen te vinden werd u een grote spelbreker."

"Daar zijn moeders voor," zei moeder. "En jullie vonden het iets te leuks. School gaat altijd voor het leuke."

"In Donderdag Dorp zou er ook school zijn," zei André.

"Afgelopen nu, en dooreten," bromde vader. Er werd toen niets meer gezegd. De volgende dag gingen ze met moeder professor Malerus in de gevangenis bezoeken. Moeder begon hem direct uit te foeteren met het bezoek uur. "Zie je nu wel waar het je allemaal gebracht heeft !" tierde ze. "En wees maar blij dat we je nog bezoeken."

André en Jaap waren kwaad op hun moeder, en dat lieten ze ook merken. "Ga jij dan maar weer weg !" riep Jaap. En dat deed moeder. Na haar woordje gezegd te hebben liep ze stampvoetend weg.

"Klaarblijkelijk ben ik een gevaar voor de samenleving," sprak professor Malerus. "Ze willen mij opgesloten houden in de gevangenis voor de rest van mijn leven."

"Dat nooit !" foeterde Jaap. "Dat is belachelijk. Uw uitvindingen zouden zoveel voor de samenleving kunnen betekenen."

"Blijkbaar denkt de politie daar anders over," sprak professor Malerus.

"Wat een stelletje apen," foeterde Jaap.

"We kunnen toch terug naar uw machine om hulp te halen uit het Donderdag land ?" fluisterde André, die niet wilde dat de bewakers het zouden horen. "Ze hebben daar ook een reus genaamd Dinsdag, de poortwachter van het land. Misschien dat hij iets kan betekenen ?"

Professor Malerus glimlachte. "Slimme jongen," zei hij zacht. "Onder de deurmat voor de voordeur ligt een extra sleutel. Beproef ons geluk maar, jongen, want hier heb ik geen leven," zei hij toen fluisterend. Even legde de professor de jongens nog uit hoe de machine op gang gezet kon worden. Ook dit deed hij fluisterend. De jongens moesten direct terugdenken aan de fluisterende juffrouw Amulek in het Dinsdag Dorp, wat het fluisterdorp was.

Maar toen ze bij het huis van professor Malerus aankwamen zagen ze agenten in en rondom het huis. Ze hoopten maar dat de machine niet in beslag genomen zou worden.

Toen ze thuiskwamen waren vader en moeder weer erg chagrijnig. André stootte Jaap aan en zei fluisterend : "Waren we nog maar in het Donderdag land."

Fluisterend zei Jaap terug : "Daar komen we hopelijk snel weer terug. Even afwachten totdat dat politie gespuis weer weg is."

Ze gingen direct weer naar hun kamer. Ze moesten toch nog huiswerk doen, en bij hun vader en moeder te zitten was nu echt geen pretje. Midden in de nacht maakte André Jaap wakker. Ze zouden het nu alles rustig was nog een keer proberen. Heel stilletjes kleedden ze zichzelf aan en gingen het huis uit. Ze hoopten maar dat vader en moeder niets zouden merken, want dan zou het huis te klein zijn. Gelukkig ging het goed. Het was diep in de nacht, en gelukkig was er ook geen politie bij het huis van professor Malerus. André keek onder de deurmat voor de voordeur, en daar lag inderdaad de sleutel, die hij toen pakte. Beiden konden ze zo het huis binnenkomen. Ze liepen de lange gang door naar de woonkamer en gingen toen direct door de andere deur in de woonkamer de trap af om in de kelder te komen. Tot hun grote opluchting stond daar nog steeds de machine. Het was een heel groot ding, en professor Malerus had hen precies uitgelegd hoe het ding op gang te krijgen. Al gauw pruttelde de machine. Even later waren er de kleine ontploffinkjes die nodig waren om de machine te laten starten. Ze gingen de cabine binnen en gingen op de stoeltjes zitten.

'Wacht,' sprak een stem. 'Wat doen jullie hier ?"

De jongens schrokken. "Wie bent u ?" vroeg André.

"Ik ben reus Dinsdag, de poortwachter van het Donderdag land," sprak de stem. "Het is nu geen dinsdag, dus ik kan jullie niet toelaten, helaas."

"We hebben u nodig," smeekte André, en begon het hele verhaal te vertellen over hoe professor Malerus in de gevangenis terecht kwam.

"Maar dat is verschrikkelijk !" zei reus Dinsdag luid. "Door hem bestaan wij. Hij is onze vader, onze uitvinder, onze ... Maar wacht eens even ... Hebben jullie die twee stangen gezien aan de voorkant van de machine ? De roze dinsdag stang, de fluisterstang, en de blauwe donderdag stang. Ze lopen vanuit de ketel."

"Ja, die hebben we gezien," zei Jaap.

"Nu, luister goed," zei reus Dinsdag. "Als die stangen verwisseld worden, dan wordt jullie wereld verwisseld met de onze, dus dan is onze wereld buiten de machine, en jullie wereld binnenin de machine. Ik ben de poortwachter van de machine, dus dan is het voor mij een koud kunstje om professor Malerus uit de gevangenis te halen."

"Maar hoe werkt dat dan ?" vroeg André.

"Daar hebben we juffrouw Amulek voor nodig," sprak de reus. "Die kan ze zo verwisselen. Die is zo handig met dit soort dingen. En dan hoeft ze ook niet meer te fluisteren. Ze moeten in het Dinsdag Dorp alle dagen van de week, behalve donderdag, fluisteren, anders zou de machine ketel te veel onder druk staan en dan zouden we er allemaal aangaan. Dat komt omdat professor Malerus de stangen verkeerd heeft geinstalleerd. In zijn verstrooidheid heeft hij de stangen met elkaar verwisseld."

"Maar waarom zegt u dat nu pas ? Had u dat niet even aan professor Malerus kunnen doorgeven toen hij nog hier was ?" vroeg Jaap, "Dan had dit allemaal voorkomen kunnen worden."

"Ik ben zelf ook nogal vergeetachtig," sprak reus Dinsdag. "Maar ik herinnerde me het ineens weer."

Hoofdstuk 3.

"Juffrouw Amulek !" riep reus Dinsdag.

"Ja," fluisterde iemand.

"Kun je even komen helpen met het verwisselen van de stangen," vroeg reus Dinsdag. "Professor Malerus had ze per ongeluk verwisseld. De roze stang moet op de plek van de blauwe, en de blauwe moet op de plek van de roze."

"Komt voor elkaar," fluisterde juffrouw Amulek.

Ze zagen verder niets, maar voelden een warme wind over zich heenkomen. Er was ineens veel gekraak in de machine, en zelfs gekrijs. Er was toen een enorme ontploffing in de ketel, maar gelukkig ging alles goed. Dat hoorde erbij volgens reus Dinsdag. "Gepiept," zei juffrouw Amulek.

"We zijn buiten de machine !" riep de reus. "Je kan weer gewoon praten, juffrouw Amulek. De ketel zal er niet meer door onder druk staan."

Juffrouw Amulek zuchtte diep. "Dat is een hele opluchting," sprak ze op normale toon.

"U heeft een mooie stem, juffrouw Amulek," sprak Jaap.

"Dank je," sprak juffrouw Amulek.

"Dus nu zijn vader en moeder, en professor Malerus in de machine ?" vroeg André.

"Ja," sprak de reus. "Nu is hun wereld de gesimuleerde werkelijkheid die bedient kan worden door

knopjes."

"En hoe komt professor Malerus nu vrij ?" vroeg Jaap.

"Ik ga er vannacht naartoe," sprak reus Dinsdag. "Juffrouw Amulek kan mooi de knopjes bedienen."

En zo gebeurde het. De machine stond nu in de school van juffrouw Amulek, en het huis van professor Malerus was waar zij die door de machine heengingen terecht kwamen. André en Jaap bleven bij juffrouw Amulek, want het zou veel te gevaarlijk zijn. Wel konden ze alles op een scherm volgen. Reus Dinsdag kwam in het huis van professor Malerus terecht, en ging toen naar buiten op weg naar de gevangenis. Maar plotseling viel het beeld weg. Ze zagen niets dan sneeuw op het beeld. Toen herinnerden André en Jaap het weer. Reus Dinsdag kon in een ijsgebied veranderen. Daarna zagen ze de warme zee op het scherm, en toen ineens het hoofd van professor Malerus die door een zwemband naar boven kwam. André en Jaap moesten lachen. Ze waren erg opgelucht. De operatie leek geslaagd. "Kom maar uit de cabine, professor Malerus," sprak juffrouw Amulek vriendelijk. En daar kwam professor Malerus onder de cabine-kap vandaan. "Goed gedaan jongens, en meisje," sprak professor Malerus. "Ik dacht even dat ik er nooit meer uit zou komen. Ik ga er nu heel lang aan werken om het een totaal nieuwe wereld te maken in de machine."

André en Jaap glimlachten. Ze wilden niet meer terug. Ze zouden nu hierblijven. Ze zouden voorlopig wonen in het huisje van juffrouw Amulek. Ze kon hele lekkere lommer-soep maken. Maar op een dag was de machine van professor Malerus kapot, en niemand kon het meer aan de praat krijgen, zelfs juffrouw Amulek niet, en langzaam begon alles weer te worden als vanouds. De machine stond gewoon weer in de kelder van professor Malerus. Het Donderdag land leek niet meer te bestaan sinds de machine kapot was. Ook reus Dinsdag en juffrouw Amulek waren verdwenen. Maar gelukkig was professor Malerus nog steeds vrij. "Ik moet onderduiken, jongens," sprak hij. "Alles is teruggedraaid zoals het was, omdat de machine stuk is. Als ze me vinden zullen ze me weer opsluiten," sprak professor Malerus.

"Maar hoe kan dat ?" vroeg Jaap. "U bent toch de professor ? Wat is er dan gebeurd ?"

"Er is iets doorgebrand," sprak de professor. "Het is heel kostbaar en zeldzaam spul wat alleen in Afrika groeit. Ik moet hier weg, en misschien zoeken in Afrika, en dan weer terugkomen om de machine proberen te herstellen, maar ach, laat maar, ik weet zeker dat ik gezocht wordt, overal. Ik ben in hun ogen een gevaarlijke ontsnapte crimineel. Ik zou nooit ver komen."

"Maar kunt u dan geen ander materiaal ervoor in de plaats gebruiken ?" vroeg Jaap.

"Onmogelijk," sprak de professor. "Zonder dit materiaal werkt het gewoon niet. Het is doorgebrand en ik krijg het niet meer goed."

André en Jaap keken sip. "En onze vader en moeder zullen ons snel terugvinden," zei Jaap. "Wij zullen dan ook met u moeten onderduiken. Waar zullen we naartoe gaan ?"

"Ik heb nog wel ergens een vriendin," sprak professor Malerus. "Ik weet zeker dat zij mij wel zou willen helpen, en jullie natuurlijk. Ze heeft een groot huis met veel kamers, dus dat komt wel goed. Dan nemen we de machine mee."

Met een telefoontje was het snel geregeld. De machine was gemaakt van speciale opvouwbare materialen. Zelfs het metaal was opvouwbaar, en alles paste net in een koffertje. André en Jaap keken er verbaasd naar toen de professor de machine opvouwde. Met wat koffers gingen ze even later naar het station. Professor Malerus had een hoed en een zonnebril op omdat hij niet herkend

wilde worden. Ze zouden met de trein gaan.

Penitide heette de vrouw. Ze kwam hen na de treinreis van het station afhalen. Ze begreep het hele verhaal en stond achter zijn uitvindingen. Ze vond dat professor Malerus een onbegrepen genie was die tegen de staat beschermd moest worden. In het huis van Penitide kregen ze alle drie hun eigen slaap kamer. In een speciaal kamertje werd de machine uitgevouwen. Ook Penitide kreeg het verhaal te horen wat er mankeerde aan de machine. Toen ze hoorde over het ontbrekende Afrikaanse materiaal sprak ze : "Laat ik nou net daar iets van hebben. Drie jaar geleden was ik in Afrika, en vond het gesteente los in een grot. Ik heb het meegenomen als aandenken. Het ligt in een mandje op zolder, maar als het gebruikt kan worden om die machine weer aan de praat te brengen, dan graag. Dan heeft het toch nog een functie in plaats van alleen maar in een mandje te liggen de hele dag. Er keek toch geen ene kip naar. Het lag daar maar te liggen. Het is inderdaad een soort brandbaar schuimsteen. Het schijnt ook na verloop van tijd te krimpen, dus het is na een bepaalde tijd altijd weer aan vervanging toe. Zeg, zou je niet iets kunnen uitvinden wat ervoor zorgt dat het spul niet meer doorbrand of krimpt ?"

Professor Malerus keek verbaasd, en het gaf ook de jongens weer wat hoop. "Ik kan me dat bijna niet voorstellen dat dat hetzelfde spul is als wat ik nodig heb voor mijn machine," sprak professor Malerus. "Dat spul is zo zeldzaam dat je dat echt niet ergens zomaar in een Afrikaanse grot tegen kan komen. Het groeit alleen diep onder de grond. Het is ook niet echt gesteente, maar meer iets plantaardigs. Waarschijnlijk heb je je vergist. Ik kan het me haast niet voorstellen. Het is een soort kruid. Het is brandbaar en krimpt, en om bruikbaar te zijn voor mijn machine moet het aan een heleboel voorwaardes voldoen. Ik denk dat ik de moed maar moet opgeven."

"Ik zal het wel even halen," sprak Penitide, en ging naar het zolder. Even later kwam ze met het mandje terug, maar professor Malerus begon al direct met zijn hoofd te schudden. "Nee, nee nee, dit is het echt niet." Toen begon hij wat te mompelen, en vreemde formules op te zeggen. "Er mankeert heel wat aan, en ik kan dit nooit voor mijn machine gebruiken. Geen denken aan. Het lijkt misschien een beetje op dat wat ik bedoel, maar het is het echt niet."

Hoofdstuk 4.

"Zou ik jou eens wat zeggen ?" vroeg Penitide. "Volgens mij is dit net wat je nodig hebt, en zit je het gewoon moeilijker te maken dan wat het is. Waarom probeer je het niet gewoon ? Nee heb je en ja kun je krijgen."

"Nee, Penitide," sprak professor Malerus. "Ik zou er alleen maar mijn tijd mee verdoen om jou valse hoop te geven. Echt niet, meisje."

Maar ook de jongens begonnen aan te dringen. Ze wisten namelijk hoe verstrooid de professor kon zijn. Dat hadden ze wel gemerkt met die stangen.

Na een lange tijd stemde professor Malerus eindelijk toe, maar gewoon om van het gezeur af te zijn. Hij begon met een mesje in het spul te snijden, en begon even later het spul te installeren. Toen startte hij de machine. "Lieve hemel," zei hij na een tijdje terwijl hij op de schermpjes keek. "Het

schijnt te werken. Ik kan mijn ogen niet geloven."

"Zie je nu wel, verstrooide professor," sprak Penitide. "Nu moet je alleen nog een middeltje vinden waardoor het spul niet meer door kan branden en niet meer kan krimpen, maar voorlopig hebben we meer dan genoeg." Ook de jongens waren blij. Professor Malerus trok de kap van de cabine open, en ze gingen alle vier op de stoeltjes zitten. Hij trok de kap weer dicht totdat het pikkedonker was. Al snel begonnen ze het koud te krijgen. Ze hoorden het loeien van een ijsstorm, wat bijna krijste in hun oren. "Ik ken dit helemaal niet !" riep de professor. "Er is iets goed fout."

Overal was ijs en sneeuw, en er was veel storm. In de verte zagen ze lawines. "Laten we dan teruggaan," sprak Penitide kalm.

"Dat kan ik niet," zei de professor in paniek. "Daarom zei ik dat er wat goed fout zit."

Ook de jongens begonnen in paniek te raken. "Wat is er mis dan, professor ?" vroeg Jaap.

"Het mechanische systeem van de machine is al bevroren," sprak de professor.

"Hoe komt dat ?" vroeg André.

"Waarschijnlijk door het nieuwe spul wat jullie koste wat het koste wilden gebruiken voor de machine," sprak de professor.

"Ik wist niet dat er gevaren waren," sprak Penitide kalm. "Dan had je me dat moeten uitleggen."

"Dat heb ik gedaan, maar je wilde niet luisteren," foeterde de professor.

"Niet waar," zei Penitide. "Je zei alleen dat het niet zou werken, niet dat er gevaren zouden zijn."

Even later keken ze in een afgrond van lava. "We zijn er geweest," sprak de professor. "Het gat komt steeds dichterbij om ons op te slokken."

"Doe iets, Malerus," sprak Penitide.

"Ik kan niks, dankzij jou," sprak de professor.

"Nee, nee !" krijste André. "Ik wil niet dood."

Jaap begon te huilen. "Ik heb het zo heet. Straks smelt ik weg."

"Nee joh," zei Penitide. "We verzinnen wel wat."

"Allemaal blijven zitten," zei de professor.

Het begon steeds heter te worden, en ze waren nu gevaarlijk dicht bij het lava gekomen, totdat ook Penitide haar kalmte verloor. "Nu begrijp ik waarom ze jou lieten opsluiten ! Je bent levensgevaarlijk ! Moet je zien wat je gemaakt hebt !" riep ze. "Dat is toch niet meer normaal ? We worden zodadelijk gegrild. Wie wil er nu een gebakken eitje zijn hier ?"

"Jouw idee," zei de professor, die ook al zwaar aan het zweten was. "Als jouw verdachte materiaal zich aan de voorschriften had gehouden dan was er niets aan de hand geweest. Jij dwong mij om het te gebruiken."

"Geef anderen maar weer de schuld," foeterde Penitide. "Dat is altijd makkelijk. Jij had moeten ingrijpen als je wist hoe gevaarlijk dit kon zijn."

"Ik kon niet meer ingrijpen, want jij had het roer overgenomen," zei de professor. Hij was al aan het beven vanwege de warmte.

"Je hebt gewoon geen ruggegraat," foeterde Penitide. "Ze kunnen je als watje verkopen bij de drogist."

"Nu niet zwaar beledigend gaan doen, Penitide," sprak de professor, "doe dat niet." De professor was aan het klooien met een klein apparaatje wat hij uit zijn zak had gehaald. "Ik zal kijken of ik .... ik zal kij ... Ik zal kijken of ik reus Dinsdag door een bepaalde code kan bereiken," zuchtte de professor bevend en verzwakt.

"Ik kan niet meer," jammerde André. Ineens werden ze weggeduwd van de lava door een frisse wind. Het was reus Dinsdag. "Hier moet je niet komen !" riep de reus.

"Het is het verkeerde materiaal in de uitgangen A en U !" riep de professor.

"Nee, professor !" bulderde de reus. "Dit is komen te ontstaan omdat de machine te lang kapot is geweest. Onze hele wereld is ten onder gegaan. Er is geen Donderdag land meer."

"Waar is juffrouw Amulek ?" riep Jaap, "en alle kinderen van haar school ?"

Een zachte wind had hen inmiddels meegenomen. "Ze zijn allemaal veilig in een grot waar ik ze naartoe genomen heb."

De zachte wind leidde hen naar een berg waar een grote grot was. Daar waren alle inwoners van Donderdag land ondergebracht.

"Zie je nu wel," foeterde Penitide kwaad. "Het lag niet aan mijn materiaal, maar aan jouw kapotte machine."

"Ik heb een andere mening," zei de professor.

"Ik had je nooit moeten binnennemen," zei Penitide. "Grootste vergissing in mijn leven. Het is mijn eigen dikke schuld."

"Deze situatie was al voordat de machine gerepareerd werd door het nieuwe materiaal," sprak de reus. "Door het nieuwe materiaal kon ik eindelijk een schuilplaats vinden voor mijn volk."

"Je kletst," foeterde de professor. "Het nieuwe materiaal sluit niet aan op mijn machine. Er gaat teveel fout."

"Zitten we niet goed hier, professor ?" vroeg de reus.

"We kunnen er niet meer uit," sprak de professor, "en dat komt door het nieuwe materiaal. Het heeft mijn toegang tot het centrale systeem geblokkeerd. Ik kan mijn machine niet meer bedienen."

"Wat nu ?" vroeg de reus.

"De enige oplossing zou zijn een extra derde stang in de ketel te plaatsen," sprak de professor. "Die stang zou dan een vervanging moeten zijn voor het systeem met het zeldzame Afrikaanse materiaal. Dat systeem moet echt weg, want het veroorzaakt teveel problemen, en zal ook altijd weer aan vervanging toe zijn na een bepaalde tijd."

"Wat voor stang is het, professor ?" vroeg de reus.

Er gaat van alles mis als die stang er niet is," sprak de professor. "Er komen de grootst mogelijke ruzies en oorlogen van. Ja, ik herinner het me weer, ik herinner me het weer. Ik ook altijd met mijn verstrooide kop." De professor begon toen steeds meer geheimzinnig te kijken. "Het is de woensdag stang, het geheim van Woensdag."

"En waar kunnen we het vinden, professor ?" vroeg de reus.

"Eens even kijken, even nadenken," sprak de professor. "Ja, ik weet het weer. Ik heb het weer. Het gebeurt alleen op woensdag. Het is een rode stang. Zodra het komt zullen de dorpen weer terug zijn, en er zal een nieuw dorp bij zijn : het Woensdag dorp. Reus Dinsdag, herinner jij je reus Woensdag nog ? Heel lang geleden. Hij kwam bij je wieg staan. Ik herinner me dat als hij kwaad werd dan waren er ijstormen, lawines, en veel lava. Ik denk dat hij het was. We waren hem vergeten. Ik was hem vergeten. Hij wil weer terug. Reus Woensdag heeft de woensdag stang. Eens ging hij zeilen, maar hij kwam nooit meer terug. Ik ben hem vergeten, en dat neemt hij me kwalijk. Maar hij zou ons nooit daadwerkelijk kwaaddoen. Daarom zijn we hier."

"Nou, het was anders knap eng," zei Jaap.

"Hij houdt van griezelen," zei de professor. "Het is een griezelreus, maar hij is heel goedmoedig."

"Waar woont hij, professor ?" vroeg reus Dinsdag. "Dat moet dan wel van heel lang geleden zijn, want ik kan hem niet meer herinneren. Ik was nog te jong."

"Ik weet niet waar hij woont," sprak de professor. "Maar hij moet dichtbij zijn, heel dichtbij. Hij is teruggekomen."

Plotseling stond er een vurige gestalte in de opening van de grot. "Gij hebt mij gewekt. Wat moet gij van mij ?" brulde de gestalte.

"Ah, daar is reus Woensdag," sprak de professor. "Ben je teruggekomen, jongen ? Ik heb de rode stang nodig."

"Die krijg je niet !" bulderde reus Woensdag.

Hoofdstuk 5.

"Jij bent de enige die ons kunt redden, reus Woensdag," sprak de professor.
"Dan red ik je niet, red jezelf," bulderde de reus.
"Alles wat we willen is de rode stang," sprak de professor.

"Die heb ik niet," bulderde de reus.
"Woensdag geef ik het je," bulderde de reus weer.

"Het is vandaag woensdag," sprak de professor.

"Laat maar zitten dan !" bulderde de reus. Toen vertrok hij weer.

"Zie, hij wil niet meewerken," sprak de professor.

Na een tijdje kwam reus Woensdag weer terug. Ditmaal was hij een gestalte van ijs. Hij gooide een rode staaf naar de professor. "Ik kan hem toch niet langer houden, want mijn vingers beginnen ervan te branden," bulderde de reus.

"Dat komt omdat de stang terug wil waar het hoort," sprak de professor.

"Je hebt me nogal babbels," bulderde de reus.

"Wat is het geheim van woensdag ?" vroeg reus Dinsdag.

"Woensdag was ooit de slaapdag van de reuzen," sprak de professor. "Dan bleven ze de hele dag slapen, en dan gingen ze dromen, de mooiste dromen."

Plotseling begon de rode stang te spreken : "Werp me naar boven. Dan zal ik me in de machine installeren." Dat deed de professor. Er was toen een enorme ontploffing. De ketel begon anders te werken. Jaap en André keken hun ogen uit. Het Donderdag land begon weer terug te komen. Maar ineens waren er nog meer explosies. Versuft zaten ze alle vier op de grond in het kamertje waar de machine stond, in het huis van Penitide : André, Jaap, de professor en Penitide. De machine was overhit geraakt, en was ontploft. Er was niet veel meer van over.

"Mijn arme kunstwerk !" jammerde de professor.

"Jij altijd en je goede ideeën," foeterde Penitide. "Je bent levensgevaarlijk, ook vooral levensgevaarlijk voor kinderen. In de gevangenis hoor je thuis. Eigenlijk zou ik nu direct de politie willen bellen. Je rommelt maar wat aan met je verstrooide kop."

"Maar dan zullen ze jou als medeplichtig houden," sprak de professor. "Je bent al te diep in de nesten geraakt, vriendin. Er is geen weg terug meer voor jou nu."

"Puh, dat maak ik zelf nog wel uit," foeterde Penitide. "Pak jullie spullen en maak dat je wegkomt. Ik wil niets meer met deze zaak te maken hebben. Ik ben er helemaal klaar mee. Je mag hopen dat ik niet alsnog de politie telefoneer."

"Je weet dat jij dan ook goed erbij bent, vriendin," sprak de professor.

"Ik ben je vriendin niet, als je dat maar weet," sprak Penitide. "Pak je spullen en vertrek, nu."

"Die machine mag je houden als aandenken," zei de professor. "Ik ben er ook klaar mee. Ik kan het toch niet meer gebruiken, en de rommel valt ook niet op te vouwen."

"Mij met de rommel achterlaten zeker," sprak Penitide. "Komt niks van in. Neem je rommel mee, en ga terug naar je trein."

"Kom jongens," zei de professor. Ze pakten hun spullen en vertrokken. De jongens hadden beiden een klein stukje van de ontplofte machine meegenomen als aandenken. Verder lieten ze de machine bij Penitide achter die er maar over bleef foeteren. Zelfs toen ze allang wegwaren. Uiteindelijk besloot ze het bij het grof vuil te zetten.

"Wat een heks was dat, die Penitide," sprak Jaap.

"Ja, een walgelijke vrouw," sprak de professor. "Ik weet zeker dat zij met dat materiaal heeft lopen knoeien. Alles, maar dan ook alles liep verkeerd."

"Waar gaan we nu naartoe ?" vroeg André. Ze zaten inmiddels in de trein.

"Wat denk je zelf ?" vroeg de professor.

"Ik weet het niet," zei André.

"En jij, Jaap ?" vroeg de professor.

"Ik mis juffrouw Amulek," zei Jaap.

"En reus Dinsdag," zei André.

"Ik ben er klaar mee," sprak de professor. "Misschien hoor ik wel in de gevangenis thuis."

"Nee !" riepen André en Jaap. "We verzinnen wel wat. U moet Donderdag land redden. U kunt toch gewoon leren van de fouten, en opnieuw beginnen ?"

"Geen denken aan," sprak de professor.

"U bent slim genoeg," sprak Jaap. "Donderdag land gaat verloren zonder u."

"Hmm," zei de professor. "Ach weet je, ik denk dat ik gek aan het worden ben. Het was per slot van rekening maar een gesimuleerde werkelijkheid. Het was niet echt."

"Dus dat we bijna in de lava terecht kwamen was ook niet echt ?" vroeg André. "Het was zo verschrikkelijk heet."

"Allemaal simulaties," zei de professor. "Het zenuwstelsel reageert daar weer op. Het is allemaal inbeelding. Ik liet me er teveel in meesleuren, en zelfs voor mij leek het op een bepaald moment net echt. Ik was echt bang geworden, en echt in paniek geraakt, omdat ik de machine niet meer kon bedienen. Het ding was op hol geslagen, maar na oververhitting schakelt de machine vanzelf uit, en als dat niet lukt, dan heeft de machine een ingebouwd self-destruct programma, als laatste redmiddel, en zo is dat ook gegaan. Sorry jongens, ik liet me er teveel in meesleuren, ik liet me er teveel in meegaan."

"Dus juffrouw Amulek en reus Dinsdag bestaan helemaal niet ?" vroeg Jaap bijna huilend.

"Sorry jongens," zei de professor. "Het is mijn fout geweest, mijn schuld."

"Ja, maar reus Dinsdag heeft u wel mooi de gevangenis uit gehaald," sprak André.

"Welnee," sprak de professor. "Dat was allemaal trucage. De machine speelde met jullie verbeelding en simuleerde dat ook. Ik moet jullie wat bekennen, jongens. Ik heb nooit echt in de gevangenis gezeten. De machine simuleerde alsof jullie er door politie agenten weer werden uitgehaald, maar jullie zaten er nog steeds in. Ook dat was een gesimuleerde werkelijkheid."

"D... dus Penitide was ook maar gewoon een onderdeel van de gesimuleerde werkelijkheid van de machine ?" vroeg Jaap. De professor knikte. "Nog sterker ...," sprak de professor. "We zitten nog steeds in de machine. Ik kan het laten stoppen op elk moment, en dan schuif ik de kap weg en dan kunnen jullie eruit."

"Dus de machine was helemaal niet kapot gegaan, maar dat verzon de machine gewoon zelf ?" vroeg Jaap. De professor knikte.

Hoofdstuk 6.

"We weten zo nooit of we er wel echt uit zijn," sprak Jaap die een beetje in paniek raakte. "Maar goed, werkelijkheid of gesimuleerde werkelijkheid : Ik wil terug naar Donderdag land, naar juffrouw Amulek en reus Dinsdag."

Ze zaten in de trein, maar ze wisten dat ze nog steeds in de machine waren. Toen werd alles zwart, en de professor schoof de kap van de cabine omhoog. "Nee, ik stop ermee, jongens," sprak de professor. "Het is al te ver gegaan. Ik dacht jullie voor de gek te houden, maar ik werd later zelf voor de gek gehouden. Het is een gevaarlijke machine."

"U gaat het toch niet weggooien ?" vroeg André. "We kunnen heus wel tegen een grapje."

"Het grapje liep uit de hand," sprak de professor. "Nogmaals, sorry jongens. Groeten aan jullie vader en moeder. Het was leuk, maar aan alle leuke dingen komt een eind."

Jaap keek op de klok. Het was nog geen zes uur 's ochtends. "Wat voor dag is het vandaag ?" vroeg Jaap.

"Dinsdag," zei de professor. "Jullie kwamen hier een paar uur geleden."

"Het leek wel dagen te duren in de machine," sprak Jaap.

"Dat klopt," sprak de professor. "Dat is gesimuleerde tijd, ook trucage. Dat doet de machine."

"Ik wil niet weg," zei André.

"Ik ook niet," zei Jaap.

"Jullie lijken wel een stelletje verslaafden," sprak de professor.

"Uw schuld," sprak Jaap. "Wij eisen juffrouw Amulek weer te zien en reus Dinsdag."

"Dat gaat niet gebeuren," sprak de professor. "Wat ik wel kan doen is jullie beiden een boek mee te geven over juffrouw Amulek en reus Dinsdag. Het is een boek over het Donderdag land."

Dat leek André en Jaap wel wat. Glunderend namen ze het boek in ontvangst. Ze kregen beiden hetzelfde boek, zodat ze er geen ruzie over konden maken.

Nog steeds was er een grote glimlach op hun gezicht toen ze thuiskwamen.
"Zo," sprak moeder, "jullie zijn vroeg thuis."

"Ja, het ging allemaal erg snel," zei Jaap, "en we hebben een leuk boek van de professor gehad."

"Leuk," zei moeder, "en wat hebben jullie allemaal bij de professor gedaan ? Wat heeft hij jullie laten zien ?"

"Ehm, mamma," zei Jaap. "U was er toch ook bij in het begin, toen we de machine binnengingen ? We waren in het ijsgebied, en toen in de warme zee met u en de professor."

"Waar heb je het over, lieve jongen ?" vroeg moeder. "Jullie zijn alleen naar de professor gegaan."

"Vreemd," zei Jaap. "Zou dat ook al een truuk van de machine geweest zijn dan ?"

Ook André keek verbaasd naar moeder.

"Nou, dat vind ik toch wel vreemd dan dat je dat denkt," sprak moeder.

"Hoe weten we nu of we niet nog steeds in die machine zitten ?" fluisterde André in Jaap's oor.

"Ja, dat weten we dus niet," fluisterde Jaap terug, "maar er gebeuren hier dus wel hele vreemde dingen."

"Ik vertrouw die hele professor voor geen cent meer," fluisterde André.

"Wat als we vanaf onze geboorte al in die machine zaten ?" fluisterde Jaap.

"Eng idee," zei André.

's Avonds in bed gingen ze beiden lezen in hun boek. Het ging niet alleen over reus Dinsdag en juffrouw Amulek in het Donderdag land, maar ook over een toversteen. Die toversteen moest ergens in het bos zijn, en de steen was het portaal tot het donderdag land. In het hele boek kwam de machine van de professor niet eens voor. De jongens waren helemaal enthousiast na het lezen van het boek. Ze moesten en zouden de toversteen vinden. Het boek beschreef ook waar de toversteen ergens moest zijn. Omdat het boek over hun eigen dorp ging moest het dichtbij zijn. De steen was ergens onder de grond in het bos, volgens het boek. Eigenlijk konden Jaap en André niet wachten

tot de volgende dag. Ze wachtten totdat hun vader en moeder sliepen, en gingen toen met een zaklamp naar buiten, naar het bos. Ze hadden het boek meegenomen. Er moest ergens een groot hol zijn in het bos wat onder de grond liep. Daar moesten ze doorheen. Het zou leiden tot een tunnel die nog dieper onder de grond zou gaan. Na een tijdje zoeken, met de aanwijzingen van het boek, hadden ze het hol gevonden. Het was heel donker, maar de zaklampen hielpen goed. Het hol was in een heuveltje, en liep schuin naar beneden. Het was er erg modderig. Na een tijdje kwamen ze aan bij de tunnel, zoals het boek had uitgelegd. De tunnel liep nog dieper tot onder de grond, en zou tot een open ruimte leiden waar de steen ergens moest liggen.

"Ik ben benieuwd," fluisterde Jaap naar André. Soms waren er bochten die naar beneden liepen, en het leek zigzaggend naar beneden te gaan, dieper en dieper. André begon het benauwd te krijgen, en ook Jaap. "Ik hoop dat we het snel vinden," zei André. Jaap begon inmiddels al te hoesten. "Ik voel me niet goed," zei Jaap.

"Ik ook niet," zei André. "Waar zou het door komen ?"

"Ik weet het niet," zei Jaap, "maar ik krijg bijna geen lucht."

De tunnel leidde uiteindelijk inderdaad naar een open ruimte, zoals het boek zei. Hier was een grote gloeiende steen. Er kwam heel broeierig zacht licht vanaf. "Ik ben duizelig," zei André. André liep er naartoe en raakte de steen aan, maar hij werd direct achteruit geslingerd. "Au, het lijkt wel alsof er stroom op staat," zei André luid.

"Oppassen geblazen dus," zei Jaap. Jaap liep om de steen heen ... "Het lijkt wel ..." zei Jaap.

"Wat ?" vroeg André.

"Zou dit het portaal zijn ?" vroeg Jaap.

"Ik denk het," zei André, "als we het boek kunnen geloven."

"Ik vraag me af wat we nu moeten doen," zei Jaap.

"Een steen, een steen," sprak de toversteen, "nog even en jullie zullen smelten."

"Wat bedoelt u ?" vroeg Jaap.

"Nou, gewoon zoals ik het zeg," zei de steen.

"Maar ik begrijp u niet," zei Jaap.

"Dat is mijn probleem niet," zei de steen.

"Hoe komen we tot het donderdag land ?" vroeg André.

"Er is hier geen donderdag land," sprak de steen.

"Ja maar het boek zei dat de toversteen het portaal is tot het donderdag land," sprak Jaap.

"Je boek kan me nog meer vertellen," zei de steen. "Wie denk je dat het beter weet, een boek of een sprekende steen ?"

"Ik weet het niet," zei Jaap. "Heeft het boek ons dan bedrogen ? We hadden het namelijk wel van iemand gehad die ons al eerder had bedrogen."

"Ga er maar vanuit dat jullie weer bedrogen zijn," sprak de steen. "Er is hier geen portaal naar een donderdag land. Wie verzint nu zoiets ?"

Jaap en André keken de steen sip aan. "We hadden ons er zo op verheugd," zei Jaap. "We missen reus Dinsdag en juffrouw Amulek."

"Daar heb ik allemaal niets mee te maken," zei de steen. "Verwacht niet dat je bij mij kunt gaan lopen uithuilen op mijn schouders. Ik ben zo hard als steen. Het zou alleen maar erger worden."

Jaap en André begonnen het steeds warmer te krijgen. "Wat is hier aan de hand !" riep Jaap. Hij begon weer weg te rennen uit de open ruimte de tunnel in, en toen ook André. "Het is hier niet pluis !" riep Jaap. "Alsof we gekookt worden !"

"Ren maar !" riep de steen. "Ik zei het jullie toch ! Jullie zullen smelten !"

"Maar waarom, waarom !" schreeuwde Jaap, die harder en harder begon te rennen. Maar ze konden de steen niet meer verstaan. Het was te ver weg. "Naar de uitgang !" riep Jaap bijna zonder adem. Na een tijdje stonden ze weer buiten het hol. "Eindelijk frisse lucht," zei Jaap.

"En gelukkig is het hier kouder," zei André.

"Ja, we werden gewoon gegrild," zei Jaap. "Wat nu ?"

"Volgens mij hebben we het boek niet goed gelezen," zei André.

"Denk je ?" vroeg Jaap. Weer begonnen ze in hun boek te lezen. Ze hadden beiden het boek meegenomen.

"Een vorst komt altijd van onderen naar de toversteen toe, niet van boven, anders zou hij smelten," staat hier," zei André.

"Een vorst ? Is dat het koude weer of een koninklijk iemand ?" vroeg Jaap. "Wij zijn geen van beiden."

"We zijn rechtstreeks van boven naar beneden tot de open ruimte gegaan, maar waarschijnlijk moeten we een weg zien te vinden die onder de open ruimte terecht komt, en dan moeten we naar boven, want ik kan me herinneren dat er wel een opening van een hol was achter de toversteen," sprak André. "Een vorst is misschien een prins ? Als het voor een prins geldt, waarom dan niet voor ons ? Als we daar gebleven waren dan zouden we echt gesmolten zijn. Blijkbaar accepteert de toversteen het niet als iemand van boven komt."

"Vreemd," zei Jaap. "Misschien heb je gelijk. Laten we goed zoeken naar een ander hol in de buurt."

"Hier staat : "Alleen zij die onder de modder de toversteen bereiken zullen het geluk vinden, want kwam de toversteen niet uit het diepste der aarde ?" zei André.

"Hmmm," zei Jaap. "Misschien herkent de toversteen ons als één van hen als we ons hebben ingesmeerd met datgene waarin hij geboren is : aarde ?"

"We kunnen het proberen," zei André.

Jaap begon te lachen en begon zijn kleren uit te trekken, behalve zijn onderbroek, en begon zichzelf in te smeren met modder. André deed toen precies hetzelfde, en lachte ook. "Het kietelt," lachte André. Toen gingen ze terug het hol in. Ze voelden zich veel beter nu, en kregen het ook niet meer benauwd. Ze voelden zich steeds beter naarmate ze dieper onder de grond gingen. Toch begon het ook steeds warmer te worden. "Dat gaat niet goed," zei Jaap. "Het is beter dan de vorige keer, maar ik zie vuur in de verte."

"Ja," zei André, "laten we teruggaan en naar een ander hol zoeken. Ik denk dat er niks anders opzit."

Ze bleven zoeken met hun zaklantaars toen ze weer uit het hol waren gekomen. Ook bleven ze doorlezen in hun boek.

"Oh kijk," zei André. "Het hol om onder de toversteen te komen is in een andere stad," staat hier.

"We hadden het boek veel beter moeten lezen," sprak Jaap. "Dan waren we niet zo in de problemen gekomen als nu."

"Laten we maar naar huis gaan, en het eerst helemaal nauwkeurig lezen," zei André, "anders vergeten we straks weer wat."

"Gelijk heb je," sprak Jaap. En toen zijn ze maar naar huis gegaan. Wel moesten ze toen eerst een bad nemen, want ze waren helemaal onder de modder. Gelukkig werden vader en moeder er niet wakker van.

De volgende dag waren ze alweer vroeg op, en natuurlijk gingen ze direct lezen. Het boek zei dat ze naar een stadje verderop moesten waar de broer van professor Malerus zou wonen, professor Hagelaar. Ze zouden daar met de trein naartoe moeten. Jaap en André waren zo enthousiast dat ze niet meer konden wachten. Ze zouden het boek wel verder lezen in de trein. In het boek stond precies beschreven waar professor Hagelaar woonde, en hoe ze daar zouden moeten komen. Ze hoopten maar dat de professor daar nog steeds zou wonen, want het leek nogal een oud boek.

"Stel dat hij daar nog steeds zou wonen, dan worden we misschien weer bedrogen. Vaak zit het in de familie," zei Jaap.

"Laten we het er toch maar op wagen, want ik zie geen andere weg om terug te komen tot het Donderdag land," zei André.

"Dat is waar," zei Jaap. "En ik ben erg nieuwsgierig."

De jongens waren erg zenuwachtig. Vader en moeder lagen nog te slapen. Van hun zakgeld zouden ze treinkaartjes kopen. Het stadje waar ze naartoe moesten was niet ver. Vijf minuten in de trein. In de trein lazen ze nog even in het boek, en toen waren ze er al. Ze moesten toen over een pad langs een hele lange heg lopen, en zo kwamen ze de stad in, waar professor Hagelaar ergens moest wonen. Ze letten goed op de beschrijvingen van het boek. Na een tijdje kwamen ze aan bij het huis. Professor Hagelaar woonde boven een winkel, althans als hij daar nog steeds zou wonen, want dat was nog maar de vraag. Er stond wel Hagelaar op een bordje boven de bel. Dat was al een hele opluchting voor de jongens. Jaap belde aan. Na een tijdje deed een vrouw open. Ze mochten mee naar boven komen, waar professor Hagelaar woonde. De vrouw leek op een dienstmeisje. Een man met een grote baard en een pijpje stond bovenaan de trap. Hij was direct erg vriendelijk. De jongens

vertelden hem het verhaal. "Oh, dat boek ?" lachte hij. "Ja, dat heb ik ooit eens geschreven onder een valse naam, een pseudoniem."

"Ik hoop dat verder het verhaal over de toversteen en het Donderdag land niet vals is," zei Jaap.

"Nee, nee nee, dat is allemaal echt waar," sprak professor Hagelaar. Hij nam de jongens mee naar de woonkamer. Hier hingen een heleboel koekoeksklokken. Professor Hagelaar was een maker van levend speelgoed. Het was heel griezelig, zo griezelig dat het beneden in zijn speelgoedwinkel niet verkocht mocht worden. Hij vertelde over het hol in de achtertuin van de winkel, wat helemaal tot onder de open ruimte van de toversteen in het bos liep.

"Hoe werkt dat portaal tot Donderdag land dan precies ?" vroeg Jaap. "Is dat de toversteen zelf ?"

"Nee," zei professor Hagelaar. "De steen moet op een bepaalde manier gedraaid worden om het portaal te openen."

"Maar toen ik de steen aanraakte werd ik achteruit geslingerd," zei André.

Professor Hagelaar lachte. "Ja, ja ja, dat komt omdat je er niet aan mocht zitten. Je voldeed nog niet aan de voorwaardes. Je had het boek maar half gelezen," sprak de professor.

Hoofdstuk 7.

"Dus als we door dat hol in de achtertuin gaan en ons insmeren met modder, dan kunnen we veilig naar de steen toe om de steen in de juiste positie te draaien om het portaal tot het Donderdag land te openen ?" vroeg Jaap.

"Vergeet het maar," zei professor Hagelaar. "Er komt veel meer bij kijken. De steen kan niet zomaar gedraaid worden. Daarvoor zit het veels te vast, en de steen is daarvoor ook veel te heet. Je handen zouden er vanaf branden."

"Het leek wel of er stroom opstond toen ik het aanraakte," sprak André.

"Dan mag je geluk hebben dat je nog leeft," sprak professor Hagelaar.

"Wie schrijft nu zulke gevaarlijke boeken dan ?" vroeg Jaap. "U bent al net zo gevaarlijk als uw broer. Daar hebben we ook al heel wat mee meegemaakt."

"Vergelijk me alsjeblieft niet met mijn broer," sprak professor Hagelaar. "Alles was duidelijk in het boek uitgelegd."

"Ja, maar kinderen lezen er overheen," sprak Jaap.

"Nu, luister," sprak professor Hagelaar, "de steen kan alleen draaien door een toverliedje."

"Ja, houd maar op," zei Jaap. "Ik heb het idee dat we weer gigantisch in de maling worden genomen."

"Volgens mij ook, Jaap," zei André.

"Zeg professor Hagelaar," zei Jaap, "kunnen we hier niet gewoon bij u blijven logeren, en dat we dan leuke spelletjes gaan doen, en dan de stad in ?"

"Goed kinderen," glimlachte professor Hagelaar, "als jullie het niet willen geloven, dan kunnen we hier ook gewoon spelletjes doen en een leuke tijd hebben. Ik zal jullie vader en moeder er wel even voor opbellen."

En zo gebeurde het. Vader en moeder vonden het goed, en zo bleven de jongens een paar weken bij professor Hagelaar logeren, en ze hadden een leuke tijd. Het was per slot van rekening vakantie tijd. Maar aan het einde van het logeren bij professor Hagelaar schoof professor Malerus toch weer de kap van de machine-cabine omhoog, en bleek het dat ze toch al die tijd weer gewoon in de machine hadden gezeten. "Dacht ik het niet !" riep Jaap. "Ik had het kunnen weten !" Ze keken recht in het lachende gezicht van professor Malerus.

"De toversteen nog gevonden ?" grinnikte professor Malerus.

"Wat bent u een bandiet !" riep Jaap. "Ja, gevonden, maar weer weggezonden. Het is een onmogelijke opgave !"

"Het is gewoon een spel," zei professor Malerus, "en jullie wilden het niet afmaken."

"We hebben wel wat anders te doen dan al die onzin puzzeltochten. Het leidt toch nergens toe," zuchtte André.

"Kom, kom," zei professor Malerus, "Jullie vonden het beter dan school."

"Dat wel," zei André, "maar dan noemt u ook wel wat op. In ieder geval hebben we lekker spelletjes gedaan met uw broer, en zijn we de stad ingeweest."

"En als jullie straks weer op die saaie school zitten, dan zullen jullie er naar terugverlangen," zei professor Malerus lachend.

"Zeg, heeft u ons allemaal gemaakt ?" vroeg Jaap. "Heeft u misschien ook vader en moeder gemaakt en ons hele leven ?"

Professor Malerus knikte.

"Maar wie heeft u dan gemaakt ?" vroeg Jaap.

"De Machine," zei professor Malerus.

"Ja, maar ik dacht dat u de machine had uitgevonden ?" vroeg Jaap.

"Nee, net andersom," sprak professor Malerus.

"En wat is de naam van de machine dan ?"

"De Rusland Machine," sprak professor Malerus.

"Maar wie heeft de Rusland machine dan gemaakt ?" vroeg Jaap.

"Reus Maandag," sprak professor Malerus, "maar dat is een heel lang verhaal."

"En misschien weer een leugen," zei André.

"Wie weet," sprak professor Malerus. "Het is een puzzel voor de puzzelaars."

Even later liepen Jaap en André trillend en bevend het huis van professor Malerus uit. Ze hadden datzelfde gevoel als wanneer ze op de kermis waren geweest en in vele machines hadden gezeten. Ze waren buitengewoon vrolijk, en ze wisten niet of ze nu blij moesten zijn dat het weer afgelopen was, of blij moesten zijn dat ze er geweest waren, of blij omdat ze er misschien nog steeds inzaten. Met een brede glimlach liepen ze naar huis, en toen ze binnenkwamen zagen ze hun vader op de bank zitten met de krant. Ze schoten direct in de lach. "Wat valt er te lachen," bromde vader.

"Vraag het aan professor Malerus !" riep Jaap lachend, en rende samen met André giechelend naar boven.

ANTON, JAAP EN SUSANNE

ZWEMMEN IN DEURSEN

Hoofdstuk 1. Het Grote Avontuur in het Zwembad

Anton reed met Jaap en Susanne door Deursen, op zoek naar een terrasje. Toen ze er een hadden gevonden, parkeerde hij de auto, en zaten al snel aan een tafeltje. Een lange, slanke ober kwam hen bedienen. Ze bestelden ijs. Anton keek omhoog. Ze zaten onder een gezellig dakje met strepen. Al gauw kwam het ijs op een dienblad, met rietjes erin. Alhoewel ze onder een dakje zaten, begon het al snel vochtig te worden. Het begon wat te regenen. Ze namen het ijs en gingen naar binnen. Wat hing er hier een rooklucht. Ze besloten dichtbij de ingang te zitten. Dit was niet normaal. Ze kregen het er benauwd van. Anton maakte een opmerking erover naar de ober. 'Ja, mijnheer, er wordt hier veel gerookt. Daarvoor hebben we het terras voor de niet-rokers.'

'Maar wat als het regent ?' vroeg Anton. 'U kunt ons toch niet zomaar buiten laten zitten ?'

'Ik kan het niet helpen, mijnheer. Dit is een rook-café. U kunt ook een café uitkiezen waar niet gerookt mag worden,' sprak de ober.

'Ik kan wel een beetje tegen rook, maar dit is niet normaal,' zei Anton. De ober trok zijn schouders op.

Even later waren ze weer in de auto. Jaap zat een liedje te neurien. 'Wat een raar café was dat, zeg,' zei Anton. Susanne had haar walkman op en hoorde niets, en Jaap was diep in gedachten weggezonken. Ze waren op weg naar het zwembad van Deursen. Daar aangekomen kochten ze drie kaartjes en gingen zich snel omkleden. In het zwembad lag er een soort reuzen-olifant van plastic in het water, waar op geklommen kon worden. Vanaf de kant keken Anton, Jaap en Susanne ernaar. 'Wat een ding,' zei Anton. 'Ik ga er niet op.' Toen liepen ze naar een ander bad, waar het wat rustiger was. Het water was warm. Het was er niet te diep. Er was ook nog een buitenzwembad, wat helemaal doorliep tot het bos, en wat overging in een bosrivier die tot een bosmeer leidde. Veel mensen begonnen aan een zwemtocht door het bos, vanuit het zwembad.

Ook Anton, Jaap en Susanne gingen daar even later naartoe. Er was een prachtig uitzicht, en het was niet te koud. Het water had een warme gloed, en al snel zwommen ze naar de rivier. De mensen waren dol-enthousiast. Na lang zwemmen kwamen ze aan in het bosmeer. Er waren hier prachtige oevers waar je kon zonnebaden. Anton keek om zich heen toen hij het bosmeer begon in te zwemmen. Wat waren de mensen hier luidruchtig. Ze keken allemaal omhoog en schreeuwden. Hij kon niet verstaan wat ze schreeuwden. Een man had zijn vinger naar voren gewezen. Toen zag Anton het ook. Grote rookwolken waren in de verte. 'Dat lijkt wel op een bosbrand !' riep Anton. 'Laten we omkeren !' Hij keek om zich heen waar Jaap en Susanne waren, maar hij zag ze niet. Er kwam steeds meer rook. Anton begon het benauwd te krijgen, en probeerde terug te zwemmen, maar hij wist niet meer welke kant hij opmoest. Toen zag hij niets meer.

'Help, help !' riep Anton. 'Jaap en Susanne, waar zijn jullie !'

Overal hoorde hij gegil en gekrijs. 'Er is een vliegtuig neergestort !' hoorde hij iemand roepen. Dat had dan natuurlijk die bosbrand veroorzaakt. 'Kom, kom !' hoorde hij iemand roepen. Hij zwom op

het geluid af. 'Allemaal komen !' werd er geroepen. Na een tijdje was hij weer in de rivier, en toen kon hij steeds beter zien. Maar alles leek wel wit. Wat was er met zijn ogen gebeurd ? Het was alsof er een schuim op zijn ogen was, als een waas. 'Jaap, waar ben je ?' riep Anton. Opeens voelde hij handen op zijn schouders. 'Ik ben hier. Gaat het ?' vroeg Jaap.

'Waar is Susanne ?' vroeg Anton.
'Bij mij, achter me,' zei Jaap. 'Laten we terugzwemmen.'
Toen ze bij het zwembad aankwamen waren er allemaal mensen van de EHBO. Sommige zwemmers hadden last van benauwdheid. Sommigen moesten op de kant getrokken worden. Ze hadden geen kracht meer. Anton keek om zich heen of hij nog mensen kon helpen. Hij kon hier weer alles zien. Ook Jaap en Susanne hielpen mee. Ze ontfermden zich over wat huilende kinderen.

De baas van het zwembad was er ook. 'Ik vind dit verschrikkelijk,' zei hij. Hij nodigde iedereen uit om naar een zaaltje binnen het zwembad te komen. Daar zou hij de mensen toespreken. Anton, Jaap en Susanne liepen met hem mee naar het zaaltje. Er waren daar inmiddels veel mensen. De zaal was bijna vol. De baas van het zwembad liep naar de microfoon. 'Zodadelijk krijgt u uw geld terug. Ik vind dit verschrikkelijk,' sprak hij. 'Gelukkig doet de politie en de brandweer er alles aan om de schade minimaal te houden. Het is een ramp, beste mensen, een vliegtuig ramp, en tegelijkertijd een zwembad ramp. Maar wij laten het er niet bij zitten. Er zullen zo wat bussen komen, en u bent allen uitgenodigd om mee te reizen tot de raket-basis om de nieuwste raket te bezichtigen. Ik hoop dat dit de schrik wat zal verzachten.' Er werd geklapt in de zaal. Iedereen kon nu zich aankleden, om zo naar de bussen buiten het zwembad te gaan. Ook Anton, Jaap en Susanne gingen naar de kleedhokjes, en even later zaten ze alledrie in de bus. Ze waren wel benieuwd naar de raket. Ze hadden er al veel over gehoord.

De bus ging door vele weilanden, en kwam toen in een bos aan. Na lang reizen door het bos kwamen ze aan in een zandgebied met veel heides. In de verte was ergens de raket-basis. De bus-chauffeur sprak hen toe. 'Zodadelijk zullen we de raket-basis binnenrijden, en dan zult u aan de rechterkant de basis met de nieuwe raket zien.' Anton keek uit het raam. Toen ze bij de basis waren aangekomen zagen ze de professor die de raket had uitgevonden. Hij liep daar rond in zijn lange witte jas. Hij heette iedereen welkom. Hij zou een rondleiding geven in de raket.

Iedereen moest hem volgen tot de ingang van de raket. De professor had een pijp in zijn mond en een brede glimlach. Je kon zien dat hij erg trots op zijn werk was. Anton, Jaap, Susanne en de andere mensen keken hun ogen uit. Er was zelfs een kleine bioscoop in de raket, in een klein zaaltje. Er werd een film gedraaid in de kleine bioscoop. Er verscheen een hand op het witte doek, en er waren wat aftitelingen. Het was waarschijnlijk al afgelopen.

De professor liep zenuwachtig heen en weer. Niemand wist goed wat er aan de hand was. Hij had een telefoontje in zijn hand, als een soort walkie talkie. Hij knikte maar, en zweet stond op zijn voorhoofd. Toen richtte hij zich tot de mensen. 'Dames en heren, ik vraag u allen rustig te blijven. De bosbrand heeft zich snel verspreid, en ook onze velden branden nu. We zijn totaal omsingeld. Niemand weet hoe dit kan. Misschien door het hete weer, maar ook een oorlog is niet uitgesloten.'

'Een oorlog ?' riep Anton. 'Maar professor, wat loopt u nu allemaal te bazelen ?'

'Als we omsingeld zijn, start de motor dan, professor, waar wacht u nog op ?' riep Susanne.

'Ik wil eruit !' riep iemand.

'Niemand kan er uit,' zei de professor. 'We zijn omsingeld door grote vuurzeeen, maar dit is gelijk de gelegenheid om mijn raket te testen.'

Meer en meer mensen begonnen in paniek te raken, maar ze wisten dat het starten van de raket de enige oplossing zou zijn. De professor liep naar een kleine cabine en begon op de knoppen te drukken.

'Allemachtig,' zei Anton. 'Ik vertrouw dit voor geen cent. Die gek loopt volgens mij gewoon wat te verzinnen om zijn raket te kunnen uitproberen. Een oorlog ? Laat me toch niet lachen.'

'Hij zei niet dat het een oorlog is,' zei Jaap. 'Hij zei alleen dat een oorlog niet uitgesloten is. Zag je dan niet dat hij een telefoontje kreeg ? Er is meer aan de hand.'
Anton rende naar een klein raampje, en begon naar buiten te kijken. 'Mensen !' riep hij. 'Er is helemaal geen vuur ! Deze professor neemt iedereen in de maling.'

'Je bent gek !' riep de baas van het zwembad. 'Hoe durf je zo over de professor te spreken.'

'Kom het zelf dan zien, halve gek !' riep Anton. 'Kijk door dit kleine raampje, en vertelt u mij eens waar het vuur is !'

De baas van het zwembad liep op Anton af, en gluurde door het raampje. 'Je hebt gelijk. Er is helemaal geen vuur,' sprak hij. 'Kom op, mensen, deze raket en deze professor zijn niet pluis. We gaan eruit.' Met grote stappen liep hij af op de uitgang, maar de deuren waren op slot. 'Professor, ik gebied u de deuren te openen !' riep de baas van het zwembad woedend.

'Komt niks van in, toffe jongen !' riep de professor. 'Je zou ons allemaal laten omkomen. De raket is al opgestart, dus ik kan niets meer opendoen.'

'Maar er is helemaal geen vuur buiten !' schreeuwde de baas van het zwembad zo hard als hij kon.

'U gaat mij toch niet in de maling nemen !' riep de professor. Ook andere mensen hadden inmiddels door het raampje gekeken en zagen geen vuur. Ook de professor liep naar het raampje en gluurde naar buiten. 'Verhip, nee, je hebt gelijk. Er is helemaal geen vuur.'

'Doe die raket dan uit, malle man !' riep de baas van het zwembad. 'Wat sta jij hier nog te staan !'

'Mijn excuses,' zei de professor. 'Ik kan de raket niet uitzetten, want dan gaan we er allemaal aan. Hij is al op gang gebracht.'

'Wie heeft jou getelefoneerd met die draken-onzin ?' bulderde de baas van het zwembad. Anton keek naar het gezicht van de man wat helemaal rood was. Hij had nog nooit iemand zo boos gezien.

'Jax Bladerdeeg,' zei de professor. De baas van het zwembad greep een brandweer-bijl van de muur en rende naar de cabine om alles kort en klein te slaan. De professor keek verslagen toe. 'Mijn mooie kunstwerk naar de knoppen !' riep hij. 'Dit zal je duur komen te staan !'

'Maak jij je maar klaar voor een trip naar de gevangenis !' bulderde de baas van het zwembad. 'Aan één ramp hebben we vandaag wel genoeg, circus-clown. En nu mag jij ons vertellen wie die Jax Bladerdeeg wel niet is.'

'Mijn baas,' zei de professor.

Er werd op de deuren van de raket nogal hard geklopt, alsof er met gereedschap op werd geslagen. Even later werden de deuren ingetrapt, en gewapende mannen renden de raket binnen. Ze droegen

geweren. 'Iedereen op de grond, dit is een overval !' Er klonken al wat schoten. Anton, Jaap en Susanne doken op de grond, en ook de andere mensen namen geen enkel risico. Een andere man in een lange witte jas en met een hoed liep de raket binnen. 'Goed werk, jongens,' zei hij. De baas van het zwembad keek op met open mond. 'Wel heb ik ooit,' zei hij. 'Hoe durf jij hier op zo'n smerige manier binnen te komen !' bulderde de baas van het zwembad.

'Snoer hem de mond !' riep de man met de hoed. Tegelijkertijd vlogen twee overvallers op hem af, en begonnen hem vast te binden, om vervolgens een grote prop in zijn mond te duwen. 'Laat me los !' probeerde de baas van het zwembad te schreeuwen, maar er kwam niet veel uit.

'Dit is Jax Bladerdeeg, mijn baas,' sprak de professor.

'Ja, ja, ja, houd nu maar op,' zei de man met de hoed. Anton probeerde voorzichtig naar de zijkant van de raket te kruipen, waar een trap was. Ook wenkte hij Jaap en Susanne. Voorzichtig kropen ze op de trap, maar de overvallers begonnen hen door te krijgen. 'Ren !' riep Anton. Ze stoven de trap op, terwijl ze al schoten hoorden. Bovenaan de trap was een gordijn, waarachter een andere trap was. Die renden ze ook op. 'Jullie kunnen geen kant op !' werd er geroepen. Er waren hier vele trappen, die vaak door een deur of een gordijn van elkaar gescheiden waren, en soms was er een klein gangetje tussenin. 'We vinden jullie wel !' werd er geroepen. Na lang rennen op de trappen kwamen ze aan op een soort zoldertje van de raket. Anton sloeg een raam in en keek naar buiten, maar dat was veel te hoog. Er was ook een ander trappenstelsel waar ze naar beneden konden rennen, zonder dat ze de overvallers zouden tegenkomen. Nu moesten ze snel zijn. Ze hoorden al stemmen dichterbij. Anton sprong bijna van de eerste trap naar beneden af, en ook de anderen volgden hem snel na. Dit was een ander trappenstelsel. Een zware rook rookten ze hier. Ineens kwamen ze de buschauffeur tegen. Die was op eigen houtje de raket gaan onderzoeken, en wist nog niets af van wat er gebeurt was. 'Kom mee !' zei Anton hard fluisterend tegen hem. 'Er is een overval in de raket.' De bus-chauffeur wist een andere uitgang in dit trappenstelsel, en al snel waren ze uit de raket. Buiten de raket was er nog een trappenstelsel waar ze vanaf moesten rennen.

'Naar de bus !' riep Anton. Zo snel als ze konden renden ze de metalen trappen buiten de raket af, en renden naar de bus toe. Ook de overvallers waren al buiten, en begonnen te schieten. In de bus aangekomen startte de bus-chauffeur snel de bus. Direct belde hij de politie door een soort intercom. Ook de bus-maatschappij werd op de hoogte gebracht, terwijl Anton duidelijk uitlegde wat er was gebeurt. 'Zovelen zijn gegijzeld !' riep de bus-chauffeur door de intercom.

De volgende dag stond het in de kranten. Jax Bladerdeeg had weer toegeslagen, een beruchte maffia baas. En de professor scheen voor hem te werken. Het zwembad in Deursen was helemaal afgebrand door criminelen. Jax Bladerdeeg was niet de echte naam van de maffia baas. Niemand wist zijn echte naam, maar hij werd ook wel Achtus Zudelknopfen genoemd.

Hoofdstuk 2. Het Vreemde Mannetje

Een week later zaten Anton, Jaap en Susanne weer op een terrasje. Ze hadden weer ijs besteld, en spraken na over wat er op de raket-basis was gebeurd. Niemand wist waar de gegijzelden waren, want de overvallers ontvoerden hen met de overgebleven bussen. Er werden nog steeds grote onderzoeken gedaan.

Inmiddels werd er een nieuw zwembad gebouwd en er kwam een nieuwe baas van het zwembad. Anton, Jaap en Susanne hadden het zwemmen niet afgeleerd. Nog steeds gingen ze zo nu en dan zwemmen, en nog steeds zwommen ze dan helemaal tot het bosmeer. Maar op een dag gebeurde er iets vreemds. Een klein mannetje met een lang paarsachtig jasje en een paars mutsje stond op de kant van het bosmeer. Hij had een grijs baardje. Ook had hij een munt in zijn handje. De munt was

bijna groter dan zijn hand, en glom. 'Weet je wat dit is ?' vroeg hij.

'Wie bent u eigenlijk, als ik vragen mag ?' vroeg Susanne.

'Gaat je geen snars aan,' zei het mannetje. 'En ik vroeg jou het eerst, dus je mag mij eerst antwoorden. Ik houd er niet van als mijn vragen genegeerd worden, en dat ik dan ineens vragen krijg in plaats van antwoorden.'

'Nee, ik heb geen idee wat u in uw hand houdt. Het lijkt op een munt,' zei Susanne.

'Mis !' schreeuwde het mannetje. 'Ik heb er een hekel aan als men mij verkeerde antwoorden geeft. Houd dan liever helemaal je mond. Je kon gewoon ja of nee antwoorden, want dat is alles wat ik vroeg, of je wist was het was.'

'Nou zeg,' zei Susanne, 'u hoeft er niet zo naar en moeilijk over te doen.'

'Ach, trut, houd nu je mond,' zei het mannetje.

'Dit gesprek is over,' zei Susanne. Maar ze merkte dat ze zich niet meer kon bewegen. Anton en Jaap waren verderop aan het zwemmen. Ze kon hen niet eens meer roepen. Het leek wel alsof haar stem vast zat.

'Ik ben er niet van gediend op zo'n manier toegesproken te worden,' zei het mannetje. 'Dus nu zul je luisteren in plaats van je mondje op zo'n vervelende, genieperige manier te gebruiken. Kom nu het water uit, en volg mij, dan zal ik je wat laten zien.'

Als gehypnotiseerd stapte Susanne het water uit en volgde het mannetje. Het mannetje leidde haar naar een boshutje. 'Hier woon ik,' snauwde het mannetje. 'Ik drink water met azijn, of gewoon slootwater. Ik eet mos en vuil. Ik eet de grond. Ga nu zitten, dan voer ik je wat.'

Susanne ging gehypnotiseerd in het gras zitten. 'Lekkere kevertjes en torretjes, sprinkhanen. Hier, doe je mond open.' Een vieze lepel met beestjes werd voor haar mond geschoven, maar Susanne hield haar mond stijf dicht.

'Ach, ik zie dat je geen honger hebt,' zei het mannetje, en stopte toen de smerige lepel in zijn eigen mond. 'Wat een ondankbaar meisje ben je, kindje. Iemand anders zou het maar wat graag willen eten.'

Susanne begon rood te worden, en bang. Ze kon zich nog steeds niet goed bewegen. Inmiddels hadden Anton en Jaap door dat Susanne was verdwenen, en gingen op onderzoek uit.

'Weet je wat ik met je ga doen ?' vroeg het mannetje. 'Spek van katten, honden, muizen en ratten, dat ga ik je voeren.' Grote tranen biggelden over de wangen van Susanne, die nog steeds niet kon praten.

'Of heb je daar geen zin in, ondankbaar kind ?' vroeg het mannetje. 'Ik kan je niet uitstaan, verwend nest.' Hij gaf haar een klap in haar gezicht. Nog steeds kon Susanne niet spreken. Haar tong zat helemaal vast. 'Wanneer vertrouw je mij eens,' snauwde het mannetje. Het mannetje begon steeds dwazer en woedender te worden. Hij raasde en schold dat het een lieve lust was. Ineens hoorden Anton en Jaap het woedende mannetje, en renden op het geluid af. 'Wat doe jij hier, Susanne ?' vroeg Anton. Susanne beefde.

'En wie ben jij, mannetje ?' vroeg Anton.

'Gaat je geen snars aan !' snauwde het mannetje kribbig. 'Ik doe dit niet voor jullie.'

'Nou, waar gaat dit nog over, irritante schelm,' zei Anton. 'En waarom ga jij met dit gespuis mee, Susanne ?' vroeg Anton. Jaap was op haar af gelopen. 'Hey, wat is er. Waarom beef je zo, en waarom huil je ?' Maar Susanne kon nog steeds geen woord uitbrengen. En toen was het mannetje weg, zomaar plotseling verdwenen. Susanne barstte in huilen uit. 'Ik kon me niet meer bewegen,' snikte ze. 'Ik kon zelfs niet meer praten,' huilde ze. Jaap sloeg een arm om haar heen. Anton wist niet wat hij zag. 'Waar is dat mannetje nu ?'

'Weg,' zei Jaap.

'Dat kereltje was er net nog,' zei Anton. 'Dat kan toch niet ?'

Jaap haalde zijn schouders op.

'Ik kan dit niet geloven,' zei Anton. 'Er gebeuren hier vreemde dingen. Er is altijd wat in het zwembad. Laten we teruggaan.' Susanne vertelde het verhaal terwijl ze terugliepen, en Anton en Jaap luisterden met open mond.

'Het spookt in Deursen,' zei Anton. 'We zijn hier niet meer veilig. Er is iets aan de hand.' Snel gingen ze naar de kleedhokjes om zich aan te kleden, en al gauw zaten ze in de auto om naar huis te rijden. Anton zat achter het stuur. 'Ik begrijp dit niet,' snauwde hij. 'Waarom moet ons dat altijd overkomen.'

'Nu praat jij ook al als dat mannetje,' zei Susanne een beetje kribbig. 'Daar hoef je ons toch niet de schuld voor te geven, en ons af te snauwen ?'

'Ik geef jullie niet de schuld,' bromde Anton verder. 'Ik ben gewoon moe van dit alles. En je hoeft mij dan ook niet zo kribbig toe te spreken. Ik snauw jullie niet af, maar ik ben gewoon boos op de omstandigheden. Het is niet meer zoals het was in Deursen.'

Bij een grote villa stopten ze. Hier woonde Anton. Jaap woonde naast hem, en Susanne woonde tegenover hen. Anton parkeerde de auto, en toen liepen ze naar Susanne's huis.

'Gaat het alweer een beetje beter met je ?' vroeg Anton bezorgd. Susanne knikte. Ze opende de deur en even later zaten ze in de huiskamer. 'Wat een gekkenwerk is Deursen geworden,' mopperde Anton. 'We zijn ons leven niet eens meer zeker.'

'Ja, en nu ook al een mannetje dat ervoor zorgt dat je je niet meer kan bewegen en niet meer kan praten,' zei Susanne. 'En zomaar ineens was hij verdwenen.'

'Ja, het is raar,' zei Anton. 'Zou het allemaal met elkaar te maken hebben ? De vliegtuigramp, de overval en dat rare mannetje ?'

Ze besloten op onderzoek uit te gaan. Ze wilden het wrak van het vliegtuig weleens zien. Na wat gegeten te hebben gingen ze op pad. Het was al een beetje donker geworden, daarom hadden ze zaklampen meegenomen. Na een tijdje rijden door het bos kwamen ze bij het wrak aan. Het was nogal een groot vliegtuig, en daarom had het ook zo'n grote bosbrand veroorzaakt. Met hun zaklampen schenen ze op het wrak. Alles was afgebrand, maar tot hun verbazing zagen ze een vreemd kistje liggen tussen de afgebrande vliegtuig-stoelen. Anton nam het kistje in zijn armen, en

droeg het weg van het wrak. Er was een groot dwars kruis op de deksel. Verder was de kist helemaal zwart. Hij tilde het deksel ietsje op en sloeg het toen direct weer dicht. 'Allemaal licht,' stamelde hij. 'Alle duivels, het spookt hier echt.' Ook Susanne tilde het deksel ietsje op, maar werd toen achteruit geslagen door een wind. 'Wel allebarstens,' gromde Anton. Susanne en Jaap waren ook met verbazing geslagen. 'Allemaal achteruit,' zei Anton. 'Kom niet dichterbij.' Hij pakte een tak die ergens lag, en van een afstand tilde hij het deksel op met de tak. Een spookachtige gestalte rees op van de geopende kist, met zacht licht. 'Allemachtig,' stamelde Anton. 'Wie bent u ?'

'Het is vast een truuk,' zei Susanne.

'Nee,' zei Anton, 'dit is je reinste spokerij. Ben je dat mannetje vergeten wat zomaar verdween ?'

'Wie heeft mij opgeroepen ?' sprak de gestalte met een langzame, lage stem die heel ijzig en ver weg klonk.

'Wie bent u ?' vroeg Anton weer. 'Wij hebben niets opgeroepen. We kwamen alleen naar het neergestorte vliegtuig kijken, en vonden deze kist.'

'Het is mijn kist,' zei de gestalte.

'Wie bent u ?' vroegen ze alledrie.

'Het spook van het uur,' sprak de gestalte. 'Elk uur is er een ander spook.'

'Hebben jullie misschien iets te maken met de vliegtuigramp, de bosbrand, de overval van de raket-basis en een vreemd mannetje dat mensen vastplakt en dan in het niets verdwijnt ?' vroeg Anton.

'Het is een mooie vraag,' zei het spook. 'Wonderschoon, zeer elegant.'

'Antwoord ons nu maar in plaats van je gebazel,' zei Anton een beetje ongeduldig.

'Maak anders gewoon dat je wegkomt,' gromde het spook. 'Ik ben jullie niets verschuldigd. Jullie zijn op mijn terrein.'

'Wij gaan niet weg,' zei Anton. 'Het bos is niet van jou.'

'Maar de kist wel,' sprak het spook beledigd, 'dus nu wegwezen !' En met een strakke en ijskoude wind werden ze alledrie weggeduwd.

'Blijf uit mijn buurt !' schreeuwde het spook. 'Je had dit nooit moeten doen.'

'Wij willen alleen een antwoord !' riep Susanne.

'Wat voor antwoord ?' vroeg het spook.

'Nou, of jullie iets te maken hebben met de vreemde dingen die de laatste tijd in Deursen gebeuren !' riep Susanne.

'Ik weet van niks,' zei het spook. 'Ik zat zolang opgesloten in deze kist, en ik vond het allemaal best, maar nu heb ik het koud. Jullie zijn me ook een stelletje.'

'Als u eerlijk antwoord geeft, dan stoppen we u weer toe in uw kist,' zei Susanne.

'Ik heb nergens iets mee te maken,' sprak het spook.

'Van wie is de kist dan ?' vroeg Susanne.

'Van ons,' zei het spook.

'Maar wie heeft de kist meegenomen in het vliegtuig ?' vroeg Susanne.

'Wij waren besteld …' zei het spook.

'Door wie ?' vroeg Susanne nieuwsgierig.

Het spook wilde niets meer zeggen en trok zich terug in de kist, terwijl hij de deksel greep en op de kist legde. 'Zie, hij kan het zelf,' zei Anton. 'Ze proberen een rad voor ons ogen te dragen. Ik vertrouw ze voor geen cent.'

'Wegwezen !' bulderde het vanuit de kist. 'Of willen jullie nog een zwembad ramp ?'

'Zie, zij waren het,' zei Anton.

'Wat moeten we nu doen ?' vroeg Susanne die al een beetje begon te trillen.

'Waarom hebben jullie zoveel rampen veroorzaakt ?' vroeg Anton. 'Het zou me niks verbazen als jullie nog meer rampen op jullie geweten hebben.'

'Wij zijn rampen-spoken. Men betaalt voor ons,' sprak het spook vanuit de kist.

'Wie betaalde jullie, en hoe gaat die betaling in zijn werk ?' vroeg Susanne.

'Jax Bladerdeeg,' sprak het spook. 'En de betaling gaat door offers.'

'Wat voor offers ?' vroeg Susanne.

'Kinderoffers,' sprak het spook.

'Wat ?' vroeg Susanne. 'Zijn jullie gek geworden ?'

'Wij roosteren en eten kinderen,' sprak het spook. 'Wat is daar zo abnormaal aan ?'

'Ik geloof mijn oren niet,' zei Susanne. 'Weet je wel eens wat je zegt. Luister nu eens goed naar jezelf om te horen wat voor een soort onzin je loopt uit te kramen.'

Ook de anderen waren stomverbaasd.

'We veranderen toch niet voor jullie,' zei het spook. 'We hebben wel andere dingen te doen.'

Anton was een beetje wanhopig. Dit was echt zware misdaad, tenzij het spook hen maar wat zat voor te liegen.

'Moet je horen, spook,' sprak Anton. 'Ik heb een beetje genoeg van je praatjes, maar waar zijn die kinderen dan ?'

'We mesten ze vet ergens diep onder de grond in kooien,' lachte het spook.

'Maar dat kan toch niet !' riep Susanne. 'dat kun je toch niet maken tegenover hun ouders ?'

'Niks mee te maken,' zei het spook. 'En nu opdonderen,' bulderde het spook vanuit de kist. En weer werden ze als door een wind geslagen, maar ditmaal werden ze echt ver weggeslingerd. Verslagen strompelden ze terug naar de auto.

De volgende ochtend waren ze op weg naar het politie-bureau. Maar toen ze hun verhaal brachten werden ze uitgelachen. 'Ach, kom nou,' zei één van de agenten. 'Jullie gaan ons toch niet vertellen dat er hier mannetjes zijn die in het niets verdwijnen, en spoken die rampen veroorzaken en mensen door het bos heen slingeren. Kom eens met een beter verhaal.'

Anton was boos. 'Nou, dan geloven jullie ons toch lekker niet ?'

Boos liep hij het politie-bureau uit, terwijl de andere twee hem volgden. Anton had het helemaal gehad met Deursen.

'Volgens mij is de politie ook al onder invloed van de spoken,' zei Susanne. De broer van de professor van de vlieg-basis was een goede bekende van Anton. Ook hij was een uitvinder. Ze besloten naar hem te gaan om raad. Hij woonde boven een café. 'Oom Aart,' noemde Anton hem altijd. Ook hij was een professor, maar heel anders dan zijn broer. Hij nam hen direct serieus toen ze hem het verhaal vertelden. 'Interessant,' zei oom Aart. 'Weet je, ik vertrouw mijn broer voor geen cent. Het was altijd al een vreemd mannetje. Al van jongs af aan wist hij zoveel van techniek af dat hij al dieren kon laten praten. Ik ben ervan overtuigd dat hij de spook-kist heeft gemaakt.'

Alledrie keken ze oom Aart met open mond aan. Oom Aart liet hen een boekje zien. Het was een boekje met bouw-instructies voor een spook-klok. De spook-klok zou de hele aarde verzwelgen, en alleen hen die goed zouden betalen zouden deel hebben aan de spook-klok om een nieuwe realiteit te creeeren. 'Dit boekje schreef hij toen hij acht jaar was,' zei oom Aart. 'Het is een gevaarlijke jongen, altijd al geweest. Die spookklok moet dus ergens in die kist zitten.'

'Wat kunnen we eraan doen, oom Aart ?' vroeg Anton.

'Nou ja, ik ben niet zo genieus als mijn broer,' zei oom Aart, 'maar laat me eens denken. Even leek het alsof oom Aart pretlichtjes in zijn ogen had. Dat gaf hen alledrie weer wat hoop. 'Ik ken die spoken van mijn broer,' sprak oom Aart. 'Ze waren elk voor een uur, en hij had ze opgewekt uit hout. Het blijkt dat als je hout op een bepaalde manier bewerkt, dan begint het electriciteit af te geven, en daar heeft hij op een hele slimme manier gebruik van gemaakt. Eigenlijk heeft het helemaal niets met spokerij te maken, maar met de werkingen van de natuur. Ik kan me alleen nog herinneren dat hij zei dat de hele spookklok niet zou werken als er wolven in het spel zouden komen. Er zou een middernachts-wolf bestaan die opgeroepen kon worden vanuit een roos. Hij wist precies hoe dat zou moeten, maar het boekje wat hij daarover had geschreven heeft hij in vuur geworpen. Hij was te bang dat iemand het ooit eens zou gebruiken. De middernachts-wolf zou korte metten met zijn spookklok maken. Ik denk dat hij de spookkist heeft gemaakt voor extra veiligheid.'

Hoofdstuk 3. De Middernachts-Wolf

'Ik zal jullie een geheimpje vertellen,' sprak oom Aart. 'Ik ben de middernachts-wolf. Elke nacht om twaalf uur precies verander ik in een wolf.'

Anton keek oom Aart met grote ogen aan. 'En kunt u wat aan die spookklok doen, en misschien ervoor zorgen dat dit maffia mysterie wordt opgelost ?' Oom Aart knikte.

'De roos gaat het mij vertellen,' zei oom Aart.

'Wie of wat is de roos, oom Aart ?' vroeg Susanne.

'Een fee,' zei oom Aart. 'Zij raakt mij altijd aan in het midden van de nacht met haar toverstaf, en dan wordt ik een wolf.'

'Nog steeds ?' vroeg Susanne.

'Nee,' zei oom Aart, 'niet meer. Toen ik jong was, maar ik weet nog precies waar ze woont. Ze woont diep in het bos. Alleen om twaalf uur 's nachts zou ik naar haar toe kunnen gaan, maar niet ervoor of erna, want dan zou ze me verslinden.'

'Klinkt gevaarlijk,' zei Anton.

'Ze is een monster,' zei oom Aart, 'maar we hebben haar nodig.'

Toen het bijna nacht was besloten ze naar het bos te gaan. Ze gingen heel diep. Ze kwamen aan bij een diepliggende rivier. Er was een brug van touwen over de rivier. Het was hier bijna een oerwoud. Zo wild hadden ze het nog niet gezien. 'Daar achter de brug woont ze,' sprak oom Aart. Ze hadden er wel vertrouwen in. Oom Aart was een kundig en bezonnen man. Het was bijna twaalf uur. Oom Aart ging als eerste de brug op. De brug wiebelde een beetje, en het stormde. Ook begon het te onweren. Er was donder en toen veel bliksem. Het leek wel alsof de donkere lucht in tweeen begon te splijten. 'Wie heeft mij geroepen !' sprak een suizende stem.

'Ik, tante !' riep oom Aart met een bevende stem. Een lichtende gestalte kwam dichterbij op de brug. 'Volg mij,' sprak ze met een harde, fluisterende stem. Het was nu twaalf uur. Ze volgden haar naar een klein huisje. Er was dichte begroeiing hier. In het huisje gingen ze aan een tafeltje zitten. De fee schonk wat te drinken in. Even raakte ze oom Aart met haar toverstaf aan, en die begon direct in een wolf te veranderen. Wel had hij nog steeds zijn zwarte jas aan.

Anton vertelde de fee het hele verhaal, ook over de kinderoffers die aan de spoken gebracht zouden moeten worden, en dat de kinderen hiervoor diep in de aarde opgesloten werden gehouden.

'Ach welnee,' zei de fee. 'Dat zijn gewoon spookkinderen. En die zijn niet opgesloten. Ze maken jullie maar wat wijs.' Wel zag ze het gevaar van de spookklok in, en wist ze dat het veel rampen bracht, en dat er nog steeds mensen in handen van de maffia waren.

'Ik heb een goed idee,' sprak ze. Ze nam hen mee naar buiten, en leidde hen naar een bootje aan de rand van de rivier. Voorzichtig stapte ze in het bootje, en wenkte de anderen. Even later waren ze allemaal in het bootje, en ze begon te peddelen. Er hing een dikke mist over de rivier, maar ze konden de zijkanten van de rivier nog wel een beetje zien.

'Ik weet waar mensen opgesloten worden gehouden,' sprak ze. 'Onder het zwembad. De nieuwe baas van het zwembad is ook van de maffia.' De wolf begon te grommen. Wat had hij zin om te rennen en te bijten. Zijn ogen waren rood van woede. Het bootje ging richting het zwembad. Eerst kwamen ze bij het meertje aan, en toen gingen ze over de rivier achter het meertje naar het zwembad. Bij het zwembad aangekomen stapten ze uit.

'Dit is toch niet normaal meer,' zei Anton. 'Het lijkt wel alsof iedereen tegenwoordig van de maffia is.' De wolf gromde. Hij leek in de verste verten niet meer op oom Aart. 'Goedzo jongen,' sprak de fee. 'Je hebt zo heel wat te bijten.' Als eerste moest de wolf het slot van het zwembad doorbijten. Direct hoorden ze een alarm. De fee trapte verder de deur in, en al snel gingen ze over een trap naar beneden. Daar kwamen ze bij een lift. Met de lift gingen ze nog dieper onder de grond. Het leek wel uren te duren. Toen ineens ging de liftdeur open, en ze keken in een enorme grot. Daar stonden de kooien met de mensen erin die ontvoerd waren op de raket-basis. De wolf rende op de kooien af en begon de sloten los te kauwen en te bijten. Maar alweer hoorden ze alarms. Bewakers kwamen op hen afrennen en er ontstond een vuur gevecht. De fee kon nog net op tijd bescherming bieden. De wolf bleek immuun te zijn voor de kogels en vloog op de bewakers af, één voor één. De bewakers schreeuwden. Ze konden niet veel tegen de wolf beginnen.

'Als ik het niet dacht,' zei de fee, en wees omhoog waar een grote spook-klok hing in de grot. 'Spring, wolf !' riep ze. De wolf maakte een reuzensprong en greep de klok met zijn bek. De klok had vele spook-armen, die allemaal door de wolf werden gebeten.

'We moeten weg,' zei de fee. 'De betovering is bijna uitgewerkt.' Allemaal renden ze snel naar de lift, maar de lift ging niet open. De spookklok begon te lachen.

De wolf begon inmiddels weer te veranderen in oom Aart. De spookklok lachte heel gemeen, en met vele armen werd oom Aart gegrepen. 'Verslinden zullen we je,' lachte de spookklok.

'Oh nee,' zei de fee, 'dat gaat zomaar niet. Jullie vergeten dat ik er bij ben.'

'Jou zullen we ook verslinden, ouwe heks !' gierde de spook-klok. Met vele armen grepen ze haar ook. De fee begon te gillen. Anton, Jaap en Susanne stonden nog steeds met de bevrijde gegijzelden voor de lift. Anton drukte op de knopjes. 'Ga dan open, kreng,' fluisterde hij hard.

De armen van de spookklok begonnen flink te groeien en grepen wild om hen heen. Ook begon de klok sneller te draaien, als een tornado of draaikolk. Alles sleurden ze met zich mee. 'We gaan jullie vernietigen !' brulden ze.

Ook Jaap begon op de knoppen van de lift te slaan, maar de deur ging maar niet open. 'We zitten hier vast,' fluisterde hij hard.

'We zijn er geweest, Jaap,' zei Anton. De oude baas van het zwembad was woedend toen hij de spookklok zo zag razen. Hij was helemaal rood, en stond op ontploffen. Hij raapte stenen van de grond en begon naar de spookklok te gooien. Maar niets hielp. De spookklok werd razender en razender en kwam langzaam op hen af. 'We zijn er geweest,' zei Anton weer. Susanne had haar ogen stijf dichtgetrokken. Ze kon het niet meer aanzien.

Mensen begonnen tegen de liftdeur aan te trappen. De oude baas van het zwembad nam een aanloop en trapte de liftdeur open. Iedereen begon zich op te hopen in de lift, en toen iedereen binnen was drukte de oude baas van het zwembad de knoppen in om de lift omhoog te laten gaan. De spook-klok had inmiddels in woede de omhooggaande lift van onderen gegrepen met zijn vele armen, en probeerde zich naar binnen te wringen. De mensen krijsten. Het was gelukkig een hele grote, ruime lift, dus ze konden er allemaal in, maar de spookklok gaf zich niet gewonnen. Mensen begonnen op de binnengekomen armen te trappen. Het was een lange reis naar boven. Het leek wel alsof de lift nooit zou aankomen. Maar toen de lift was gestopt was het niet het zwembad waar ze naar binnen gingen. Neen. Iemand speelde een spelletje met hen. Het leek wel alsof ze zelfs dieper waren gegaan. Ze waren diep onder de aarde. Het leek wel een spooklift.

'Dit zwembad is niet pluis,' zei Anton. Allemaal stapten ze naar buiten. Het was hier donker, en op sommige plaatsen was vuur. 'We zijn hier diep onder de aarde,' zei Anton. Alles was rustig nu. De spookklok was nergens te bekennen. 'We mogen nog van geluk spreken dat we nog leven,' zei Susanne.

'Laten we rustig blijven, mensen,' zei de oude baas van het zwembad. 'We vinden wel een oplossing.' Sommige mensen waren aan het beven en trillen. De oude baas van het zwembad liep richting de vuren, waar het lichter was. De mensen volgden hem. Tussen de vuren waren wat metalen bruggen. Die bruggen gingen over lava heen. Verderop waren er veel meer lava-rivieren. Er stonden hier grote ketels met lava erin. De mensen vroegen zich af waar ze terecht waren gekomen.

Ze gingen over een heleboel metalen bruggetjes, en kwamen toen in een ruimte waar een heleboel kisten stonden. Anton keek even in zo'n kist. Er zat een levensgrote pop in. Verderop hingen een heleboel van zulke poppen aan haken. De poppen konden bewegen en konden ook zachtjes praten. 'Wat is hier aan de hand ?' zei Anton. 'Het zijn levende poppen, net als mensen.'

'Wie zijn jullie ?' vroeg Anton aan de poppen.

'Wij zijn robotten,' zei één van de poppen. 'Wij zijn gemaakt om te werken voor de maffia.'

Opeens sprong het vreemde mannetje dat Susanne had lastiggevallen tevoorschijn. Anton kon zich direct niet meer bewegen en niet meer praten. 'Ik dacht jij zou ook vast wel zo'n mooie pop willen zijn,' grapte het mannetje. Toen Susanne het mannetje zag slaakte ze een kreet. 'Jullie zijn gekomen waar ik jullie wilde hebben !' krijste het mannetje schaterlachend. 'Jullie zullen snel allemaal mooie poppen worden zoals deze.' Ook Susanne kon zich niet meer bewegen. Jaap kon nog net op tijd wegrennen, en ook wat andere mensen. 'Ze zullen niet ver komen,' bromde het mannetje lacherig.

'Stop, stop !' riep het mannetje, bijna met een mechanische stem. Toen konden ineens de anderen zich ook niet meer bewegen. 'Poppen zullen jullie worden. Poppen zullen jullie zijn,' schaterde het mannetje. Sommige poppen begonnen te giechelen. 'Ja, poppen, jullie krijgen er wat nieuwe broertjes en zusjes bij.'

'Dank u wel,' zeiden sommige poppen. Sommige van die poppen praatten erg traag. Het mannetje begon om zijn gegijzelden heen te dansen, en werd steeds zotter. Ook begon hij hen met een staf te slaan. 'Ik zal jullie temmen !' riep hij. De staf leek onder stroom te staan. Eén voor één begon het mannetje zijn nieuwe aanwinsten naar de kisten te sleuren. 'Allemaal poppetjes, één voor één,' zong het mannetje. En toen begon hij nog meer vreemde liedjes en rijmpjes te zingen. 'Poppetje, poppetje, wat een pret, en we gaan nog niet naar bed.'

'Oh, moeder, wat zijn je poppetjes schoon. Morgen zit ik op de troon.'

'Ach vadertje kijk niet zo sip, ik maak poppetjes voor jou in een wip.'

'Ik zal ze, die vervelende krengen !' riep het mannetje, en begon toen te schaterlachen. 'Niemand die hen hier vinden kan, ha ha ha. Oh, wat ben ik toch duivels slim.'

Maar toen het weer middernacht was veranderde de door de spookklok opgeslokte oom Aart weer in een wolf. Ook de fee kwam vrij. Ze stormden op de spooklift af, en gingen de diepte in. 'Ik weet waar ze zijn,' sprak de fee, 'ik voel het.' Toen de lift stopte, renden ze er beiden uit. De wolf ging recht op zijn doel af. Hij dook op het mannetje af en beet het kapot als een pop. Direct kon iedereen zich weer bewegen en praten, en konden ze uit hun kisten komen. Ook de andere poppen begonnen

weer mens te worden.

Anton was woedend, maar tegelijkertijd opgelucht. Hij nam Jaap en Susanne in zijn armen. Snel renden ze met z'n allen de lift in, maar er waren zoveel poppen weer tot mens geworden, dat ze er niet allemaal inpasten.

De volgende dag zaten Anton, Jaap en Susanne weer op een terrasje. Alles was goedgekomen. In Deursen was een groot feest, omdat zoveel vermisten waren teruggevonden.

Jax en zijn bende waren opgepakt. Zij gingen de gevangenis in voor hun streken. De oude baas van het zwembad werd weer de baas over het nieuwe zwembad, en zo leek alles weer wat rustiger te worden. Ook de broer van oom Aart, de professor van de raket-basis, was opgepakt en kreeg gevangenis-straf. Oom Aart kon er niet om rouwen. Hij vond het altijd al een belhamel die hij liever achter de tralies zou zien. In zijn ogen was het altijd al een groot gevaarte met veel te veel vrijheid. Niemand wist waar de spookklok was. Maar op een dag tijdens een boswandeling kregen Anton, Jaap en Susanne de schrik van hun leven. De spookklok met zijn vele armen stond ineens voor hen, en begon hen te grijpen. De grond onder hen begon weg te vallen, en zo werden ze de diepte in getrokken. 'Zo snel komen jullie niet van me af !' snauwde de spookklok. De spookklok begon aan hun haren te trekken. 'Wat wil je van ons !' riep Anton.

'Dat zul je nog wel eens zien,' sprak de spookklok.

'Waar breng je ons naartoe ?' riep Anton.

'Niet zoveel vragen stellen,' sprak de spookklok.

Hij sleurde ze alle drie door een diepe tunnel dieper de grond in. Na een tijdje kwamen ze in een grote ondergrondse wildernis. Anton, Jaap en Susanne keken hun ogen uit. 'Maar dat kan toch helemaal niet ?' stamelde Anton. 'Hoe kan er nu een wildernis onder de grond zijn ?'

'Je ziet het toch dat het kan !' snauwde de spookklok. De spookklok begon hen toen door de wildernis te sleuren, totdat ze bij een groot kasteel aankwamen. 'De heks wil jullie zien ?' zei de spookklok. 'Het is bijna middernacht.'

'De heks ?' vroeg Anton. 'Wie is dat ?'

'Dat zul je wel zien,' sprak de spookklok. Hij trok ze alle drie naar binnen, en ze zagen een grote troon in de verte. Toen sleurde hij ze helemaal voor de troon. Op de troon zat een vrouw in een witte jurk met grijze haren. Achter haar was een grote rode schijf waar ze tegenaan leunde. 'Zo, eindelijk zijn jullie gekomen,' sprak de vrouw.

'Wat wilt u van ons ?' vroeg Anton een beetje kribbig.

'Jongen, daar hoef je niet zo ellendig over te doen. Ik strijdt al tijden voor de wildernis onder de grond, want boven de grond is allemaal vervuiling,' sprak de vrouw.

'Heeft u soms die vliegramp en al die verdere rampen veroorzaakt, sinds het er op lijkt dat mijnheer de spookklok en u dikke vrienden zijn, en hij voor u werkt,' vroeg Anton.

'Oh, de spookramp ? Nee, die heb ik niet veroorzaakt,' sprak de vrouw.

Opeens konden ze zich niet meer bewegen, en praten was ook onmogelijk geworden, terwijl de

heks begon te schaterlachen. 'Leidt hen tot de kooien, spookklok, wij kunnen ze nog goed gebruiken !' krijste ze. De spookklok nam hen mee in een ruk, en ging een gang op die leidde naar een ruimte met kooien. Hij drukte ze allemaal in één kooi.

Nog steeds konden ze niet praten, hoeveel ze dat ook probeerden, en ze konden zich niet bewegen. Ze lagen als slappe lappenpoppen op de grond. Deze heks was erg gevaarlijk. Na een tijdje kwam de heks de kooi bezoeken, en grijnste. 'Wel, wel, wie hebben we daar,' zei de heks met een hoge, krijsende stem die pijn deed aan hun oren. 'Ik kan jullie wel gebruiken als gevechts-poppen. Dan gaan jullie aan het front. Levende schilden zullen jullie zijn !'

'Kijk me eens aan. Jullie zullen onder mijn hypnose zijn. Jullie zullen alleen denken en doen wat ik jullie gebiedt, begrepen ?'

'Ja,' zeiden ze alle drie traag.

'Ja, koningin moet dat zijn !' kraste ze.

'Ja, koningin,' zeiden ze alle drie traag. Ze nam Anton en Susanne's handen in haar handen, terwijl er een vreemde kracht door hen stroomde. En toen even later pakte ze de hand van Jaap. Alle drie begonnen ze een beetje waggelend op hun benen te staan. Anton trilde. 'Ja, heks,' sprak hij.

'Goedzo, jongen, je begint het al te leren,' kraste ze. 'Marcheer voor me. Kom achter me aan.' De heks liep de gang op en ging een andere gang in, terwijl Anton, Jaap en Susanne haar gehypnotiseerd volgden.

Op een tafeltje stond een glas met een glazen pot met water. 'Breng me wat water,' snauwde ze naar Anton. Anton liep gehypnotiseerd naar de tafel, en schonk water in het glas, en bracht het toen naar de heks, die er direct gulzig van begon te drinken. Aan de muur hingen wapens. Ze wees op de wapens en sprak : 'Die wapens zullen jullie gebruiken.'

Ze nam de wapens van de muur en begon ze uit te delen. 'Op het front zullen jullie vechten. De ondergrondse wildernis wordt aangevreten door vliegende reuzen-kevers, met grote, logge lichamen en piepkleine hoofdjes. Jullie zullen wachters op mijn toren worden, en niet alleen mijn kasteel verdedigen, maar ook ten aanval gaan,' sprak de heks. Anton, Jaap en Susanne keken naar hun geweren. Toen keken ze weer naar de heks. 'Begrepen, heks,' zei Anton. Toen leidde de heks hen naar de toren van het kasteel. Ze moesten een heleboel trappen op, en kwamen toen buiten op de toren, vanwaar ze een uitzicht hadden over de wildernis. 'Schiet, schiet !' schreeuwde de heks. 'Als je goed kijkt kun je de reuzen-kevers al zien. En inderdaad vlogen er al snel heel wat vliegende reuzen-kevers om hen heen, en ze moesten vechten voor hun leven. Ook de heks vocht mee met haar toverkrachten. Ze begonnen een beetje in de gaten te krijgen wat er aan de hand was. Deze reuzen-kevers waren inderdaad verschrikkelijk, en al gauw waren ze trots en tevreden met hun taak.

'Goed voor nu,' sprak de heks na een tijdje, en ze moesten de toren weer in. Ze hadden een paar bijtwonden van de kevers, maar verder hadden ze goed gevochten.

'Ik heb jullie hier gebracht door rampen,' sprak de heks. Ze nam hen mee naar een eetzaal, waar hen de meest overheerlijke gerechten werden gebracht op een lange tafel, door een heleboel koks in wit gekleed met hoge witte mutsen. 'Eet, liefjes, dan zijn jullie straks weer klaar voor het gevecht.' Alle drie begonnen ze te eten totdat hun buiken vol waren. 'Pfff... ik kan niet meer,' zei Anton.

'Ik heb veel te veel gegeten,' zuchtte Susanne.

Ergens op een hogere verdieping in het kasteel kregen ze een kamer waar ze konden uitrusten. De hypnose begon een beetje uit te werken, want het was slechts het kasteel van een middernachts-heks, die alleen veel macht hebben in het diepste van de nacht. 'Dat mens is gek,' zei Anton ineens. 'Ik voel me weer normaal. Het lijkt wel alsof de betovering is verbroken. Laten we kijken wat er aan de hand is.'

Stilletjes liepen ze de kamer uit, en gingen over de trappen naar beneden. Ze verscholen zich achter een grote plant in een grote bak, en keken zo de troonzaal in. Ze zagen haar op haar troon zitten. Ze bewoog niet, maar trilde een beetje. 'Laten we ontsnappen nu het kan,' zei Susanne. Stilletjes liepen ze naar de poort van het kasteel, en renden toen de wildernis in. Maar de spookklok kwam achter hen aan. Hij krijste, en leek veel groter. 'Klim in een boom !' riep Anton. Snel klommen ze in een hoge boom, maar de spookklok klom er ook in. Met zijn vele armen kon hij goed klimmen. 'We zijn er geweest,' riep Anton.

'Nee !' riep Susanne, 'hier is een liaan. Houd vast.' Met z'n drieen hielden ze zich stevig vast aan de liaan, en zwiepten de wildernis in. De liaan ging helemaal over een rivier heen, en ze kwamen aan de andere kant terecht. Ze hoorden de spookklok brullen in de verte. Na lang rennen hoorden ze niets meer. Over heuveltjes kwamen ze steeds hogerop, totdat ze eindelijk door een gat boven de grond in het bos uitkwamen. Vermoeid, maar opgelucht slenterden ze naar huis. Thuisgekomen gingen ze direct slapen.

De volgende dag, ergens in de middag, werden ze wakker.

Hoofdstuk 4. Het Contract

'Deursen is een spookstad geworden,' gromde Anton.
'De spookklok zal ons overal vinden, volgens mij heeft het niks met Deursen te maken,' sprak Susanne.
'Nee, deze dingen gebeuren alleen in Deursen,' zei Anton.
'We moeten weg,' zei Jaap. 'We zijn hier niet veilig.'

'Zeg, ik laat me niet wegjagen door een stuk speelgoed !' snauwde Anton.
'Het is geen speelgoed,' zei Jaap. 'Dat weet je best. Het is gevaarlijke militaire techniek.'
'Jaap, nu moet je ophouden,' sprak Anton geirriteerd. 'Ik probeer mijn hoofd erbij te houden. We moeten het niet groter maken dan het is. We kunnen best dit mysterie oplossen.'

Ze besloten naar oom Aart te gaan, om hem te vertellen wat er gebeurd was. Oom Aart wilde naar de gevangenis gaan om zijn broer op te zoeken, om die om raad te vragen. 'Kunnen we die broer van u wel vertrouwen ?' vroeg Anton.

'We hebben niet veel keuze,' zei oom Aart. Zo gezegd zo gedaan. In de auto van oom Aart reden ze even later richting de gevangenis. Gauw zaten ze om de tafel met de broer van oom Aart. Ook de professor van de vlieg-basis, de broer van oom Aart die nu opgesloten was, kreeg het verhaal over wat de spookklok had gedaan te horen. 'Ik kan het niet helpen. Het is de natuur aan het werk,' zei de professor.

'Toe nou, broer,' zei oom Aart. 'Je weet vast wel wat te bedenken.'

'Ik heb de uiteindelijke spookklok niet gemaakt,' zei de professor. 'Ik heb de spoken uit hout opgewekt, en veel over de spookklok geschreven. Ik was er mee bezig, maar heb later het werk overgedragen aan Leo. Leo heeft het eindproduct gemaakt.'

'Wie is Leo ?' vroeg Anton.

'Leo is een zakenman,' zei oom Aart. 'Hij kwam vroeger veel bij ons thuis, en was een vriend van ons beiden, maar hij was een gevaarlijke jongen. Hij deugde niet.'

'Waarom deugde hij niet ?' vroeg Anton.

'Het was een misdadiger,' zei oom Aart.

'Voor veel geld kocht hij het project van mij over,' zei de professor. 'En hij was de uiteindelijke oprichter van de spookklok. Jullie moeten bij hem zijn als jullie meer willen weten.'

'Waar woont hij tegenwoordig ?' vroeg oom Aart. De professor krabbelde wat op een papiertje en gaf het aan oom Aart. 'Hier, ga daar maar eens kijken.'

'Kom op, jongens,' zei oom Aart, en liep het zaaltje uit. Even later zaten ze in de auto.

Leo had een groot laboratorium voor ziekenhuis-producten. Ze kwamen aan bij een groot gebouw waar oom Aart de auto parkeerde.

Even later kwamen ze aan in het kantoor van Leo. Leo zat achter een wit bureau. 'Nu moet jij eens horen, Leo. Ik hoorde van mijn broer dat jij het spookklok project van hem had overgekocht, en dat jij de spookklok hebt gemaakt. Heb jij enig idee wat de spookklok allemaal heeft aangericht ?' snauwde oom Aart.

'Maar natuurlijk,' zei Leo zonder blikken of blozen. 'En ik ben er zeer trots op. De spookklok is gemaakt om rampen te maken en allerlei ellende, zodat wij onze ziekenhuis-producten goed kunnen verkopen.'

'Maar dat is belachelijk,' snauwde oom Aart. 'Dus jij vindt jouw heilige producten en het geld wat je ermee kunt verdienen belangrijker dan het geluk van mensenlevens ?'

'Daar betalen ze dan maar voor,' sprak Leo kalm. 'Geluk is altijd duur, en hoeft heus niet goedkoop te zijn. Daar worden mensen lui van.'

Oom Aart werd rood van woede. 'Jij bent levens aan het vernietigen met je spookklok, Leo.'

'Dan heeft de politie ook wat te doen,' grapte Leo. 'Ik zorg ervoor dat iedereen aan het werk komt.'

'Je bent een malloot, Leo,' bulderde oom Aart. 'Je denkt alleen aan jezelf en aan geld. Ze moesten jou ook opsluiten.'

'Dat gebeurt zomaar niet,' grijnsde Leo. 'De spookklok regeert ook over de politie. Alle beslissingen liggen bij mij. Ik heb het ding geprogrammeert, dus ik ben de baas over Deursen, en straks over de hele wereld.'

'Allemaal door rampen, Leo,' snauwde oom Aart. 'Je moet je schamen.'

'Hoe heeft u die spookklok gemaakt ?' vroeg Anton.

'Waarom zou ik jou dat vertellen, jongetje,' zei Leo. 'Hoeveel betaal je ervoor ?'

'Hoe kunnen we de spookklok onschadelijk maken ?' vroeg Susanne.

'De spookklok zal jullie onschadelijk maken,' sprak Leo kalm. 'Er valt niet tegen op te boksen. Het is een genie.'

Oom Aart werd wat rustiger. Hij besefte dat hij er niet veel mee opschoot door zo te snauwen. 'Hoe heb je die spoken zover gekregen voor je te werken ?' vroeg oom Aart.

'Ik heb ze alle twaalf ontmoet, en ik moest offers brengen,' zei Leo.

'Wat was het offer ?' vroeg oom Aart.

'Mezelf,' zei Leo. 'De spoken wonen in mij, als hun tweede huis.'

'Ach, Leo,' zei oom Aart. 'Doe toch niet zo mal. Waarom zou je dat doen ?'

'Ze beschermen mij goed, en mijn handel in ziekenhuis-producten loopt prima,' zei Leo.

'Ik denk dat zij eerder de baas over jou spelen,' zei oom Aart.

'Ach welnee,' zei Leo. 'We hebben een goed contract gesloten.'

'Hoe en waar hebt u de spoken ontmoet ?' vroeg Anton.

'Nou, kijk eens even,' zei Leo, 'ik kon het spookklok project alleen overkopen als ik de spoken zou hebben ontmoet en me aan hen bewezen zou hebben. Ik moest ze eerst geinteresseerd maken om in de klok te gaan wonen.

Het eerste spook ontmoette ik diep in het bos. Ik moest over een rivier in de nacht bij dichte mist, over een brug van touw. Hij wachtte me daar op. Hij was het spook van overstromingen. Hij kon rivieren en zeeen laten overstromen. Toen ik over de brug ging was er donder en bliksem. Hij riep mij van de andere kant. Hij had allemaal wit licht om zich heen. Hij woonde in een grot achter een waterval. Door de waterval gingen we naar binnen. Uit zijn vingers droop water, en toen begon het uit zijn hele lichaam te stromen, en het hield maar niet op. Ik rende weg, maar werd door de stroom ingehaald. Toen ging hij bij me naar binnen door mijn mond. Sindsdien ben ik een deel van hem, en is hij een deel van mij. De volgende dag was er een grote overstroming die ervoor zorgde dat Deursen aan zee kwam te liggen met zijn eigen strand- en duinengebied. Dankzij mijn vriendschap met het eerste spook was Deursen gespaard gebleven.

Het tweede spook woonde ook in het bos, en ik moest weer de rivier over, maar ditmaal over een andere brug van touw. Het spook wachtte mij al op. Het was het spook van vuurrampen. Hij veroorzaakte al direct een kleine bosbrand. Ik trilde als een rietje. Ik had nog nooit zoiets gezien. Ik dacht er direct aan hoeveel geld dit spook me zou opleveren. Het spook stak zijn hand uit, en ik schudde zijn hand. Hij leidde mij naar een boshutje. Hier woonde hij. Hij kon geld uit het niets tevoorschijn toveren. Hij sprak niet veel. Ook hij ging door mijn mond naar binnen, en door mijn oren. Mijn oren leken te piepen, en even leek het alsof ik in brand stond. Maar daarna werd alles rustig, en een zacht gevoel overstroomde mij. De volgende dag waren er veel bosbranden, en het kwam op de voorpagina van de krant. Ook het tweede spook wilde in mijn klok wonen, en we waren al snel dikke vrienden.

De derde spook was het ijs-spook …'

Leo stopte met praten. Er begon allemaal ijs uit zijn mond te komen, en het bleef maar stromen. 'Och jongen,' zei oom Aart. 'Wat hebben ze jou toch goed te pakken.' Leo begon te bibberen als een hondje.

'Ik denk dat het voor jou beter is om ermee te stoppen,' zei oom Aart. 'Dit is toch niet meer normaal ?' Het ijs bleef maar stromen, en na een tijdje lag de hele vloer eronder. 'Kom op, jongens,' zei oom Aart. 'Hier valt toch niet mee te praten.' Hij stond op en liep de deur uit, terwijl Anton, Jaap en Susanne hem volgden. 'Ik ben er klaar mee,' zei oom Aart. 'Het beste is dat we allemaal gaan verhuizen naar een andere plaats. Deursen is niet meer wat het geweest is.' En zo gebeurde het. Alle vier verhuisden ze naar een ander dorp. Ze gingen in Nunspeet wonen. Ze kwamen alle vier bij elkaar in de straat te wonen. Jaap kwam naast Anton te wonen, en tegenover hen woonden Susanne en oom Aart. Of ze ooit nog last hadden gekregen van de spookklok is niet bekend.

DE BIBELEBONSE PAP

Hoofdstuk 1. Spijbelaars voor de Spin

In een heel oud Nederland, wel honderden jaren geleden was Lelystad een poortstadje aan de zee. Er waren veel piraten die tijd, en die konden alleen via Lelystad in Nederland komen als ze zich gedroegen. Nederland had goed bewaakte dijken, en Lelystad was de enige haven en poort tot Nederland. Verder was Nederland stevig ommuurd tegen allerlei ander gespuis ter land. Alleen de vogels konden makkelijk binnengaan, en zo ook de sprekende duif Oerling. Oerling was al een hele oude vogel, al vele honderden jaren oud, maar hij ging maar niet dood, omdat hij eens van de Bibelebonse pap had gegeten. Hij werd dus eigenlijk ook niet ouder, maar leefde gewoon als dezelfde door.

Groot was Nederland wel, heel groot, met vele dorpjes en steden. Vooral dorpjes, en vele grote dorpen. Lelystad was de grootste stad, aan de kust, maar Renkum was de hoofdstad van Nederland. Zo is dat eeuwen geweest.

Je zou denken dat Nederland dan ontzettend goed beveiligd was met al die zwaar bewaakte dijken en stevige muren, maar niets is minder waar. Nederland was niet goed beveiligd, of niet goed genoeg, want eens vielen de piraten binnen via Lelystad. Ons hele landje werd toen een piraten natie. Het laatste tovenaarsgeslacht wat Nederland had, het geslacht Buis, werd toen omgebracht. Alleen Zaderling Buis en zijn broer Georgius lieten ze in leven, want die waren nog jong, en die leken onschuldig. Tientallen jaren later werd Joost geboren, en Zaderling Buis was de trotse vader, en Georgius de trotse oom. Er was weer hoop gekomen voor het geslacht Buis, alhoewel er van een tovenaarsgeslacht niet meer echt te spreken was, want de piraten hadden alle tovenaars van de familie uitgemoord.

Toch was dat niet helemaal waar. Georgius had een boek van zijn vader geërfd waar nog veel over tovenarij instond, en hierdoor leerde Georgius zichzelf de kunst aan. Zijn neefje, Joost, werd toen later zijn tovenaarsleerling, alhoewel hij toen inmiddels in de gevangenis terecht was gekomen door onbekende redenen. Zijn neefje bezocht hem veel en leerde zo het vak. Joost wilde iets tegen de piraten doen die het land regeerden, maar hij kon niet veel doen. Hij was jong, en had niet veel kennis. Zelfs zijn oom Georgius zat met zijn handen in het haar. Hij vroeg zich af waarom hij in de gevangenis zat, maar niemand wilde het hem zeggen. Misschien had het ermee te maken dat hij een Buis was, maar zijn iets jongere broer, Zaderling, was nog op vrije voeten. Of misschien had het ermee te maken dat hij de oudste was en ze het toch niet vertrouwden ?

Joost zat in de klas van meester Tulp. In deze klas zat ook Klaas de Wit, de ergste pester van Nederland. Ze zeiden dat hij een sleutel bewaarde, de sleutel van de Bibelebonse pap waardoor je nooit oud wordt.
De Bibelebonse pap werd niet verkocht in Nederland. Er waren een heleboel verhalen over dat het alleen maar voor het kwade tovenaarsgeslacht was van Klaas de Wit, zodat zij altijd jong bleven. Ieder ander mens in Nederland werd oud.
Joost en Klaas zaten dus bij elkaar in de klas en waren altijd in gevecht. Klaas de Pester, zoals hij weleens werd genoemd, was het zoontje van de bakker. En het was ook zo, die familie leek maar niet ouder te worden. Zouden die verhalen toch waar zijn ? Zou er nog een soort van laatste tovenaarsgeslacht zijn, maar dan een kwaad tovenaarsgeslacht ? Joost dacht van wel. Hij geloofde al die verhalen. Hij had teveel met Klaas meegemaakt. Klaas zei zelf al altijd dat het waar kon zijn, maar dat hij er niets over wilde zeggen. Sommigen zeiden dat ze hem er weleens over hadden horen opscheppen, maar Joost had dat nog nooit meegemaakt.

Meester Tulp leerde de kinderen van alles, vooral voetballen. Daar was de meester verzot op. Hij deed dit altijd met zijn lange zwarte onderwijzersjas en zijn onderwijzerspet op, met een fluitje in zijn mond. Op een dag nam hij de kinderen mee het bos in. Hij vertelde hen dat hier ergens kruid voor de Bibelebonse pap moest groeien. Maar Klaas lachte hem uit. "Dat kruid groeit hier niet, meester," lachte hij. "Dat kruid wordt door onze familie bewaakt, het beste bakkersgeslacht van Nederland, en het wordt alleen verkocht aan de piraten, zodat zij altijd jong zullen blijven." Joost schrok. De meester negeerde gewoon wat Klaas zei, en zei : "En toch is het zo." Klaas lachte alleen maar harder. "Ga hier maar op zoek, meester, met al uw domme uilskuikens. Jullie zullen het kruid toch niet vinden," lachte hij.

Die nacht kon Joost niet slapen. Hij bleef maar denken over wat de meester had gezegd. Zou het kruid dan toch ergens in het bos groeien ? Oom Georgius had hem veel geleerd over toveren, maar hij had het gevoel dat het niet werkte. Hij hoopte maar dat hij eens het Bibelebonse kruid zou vinden, want dan zou hij nooit oud worden, en dan zou hij misschien echt allerlei toverkrachten hebben. Misschien was het ook wel goed dat hij geen echte toverkrachten had, en dat al het getover toch niet werkte, want anders zou hij misschien ook wel opgesloten worden. Joost moest ook altijd oppassen met oefenen. Oom Georgius zei dat hij het alleen 's nachts mocht doen, zodat niemand het kon zien.

Ook had Joost het geluk dat hij nog steeds jong was, dus snel in de gevangenis belanden zou hij toch niet. Hij was nog een kind. De volgende dag nam meester Tulp hen weer naar het bos.
"Meester, waar groeit ergens het Bibelebonse kruid ?" vroeg Joost.
"Ken je de trap van Gorrestein ?" vroeg de meester. "Die staat ergens diep in het bos, en daar moeten we zijn." Klaas begon weer te lachen en de meester te bespotten. Ze waren het wel gewend en negeerden hem gewoon zoals altijd.
"Ergens diep in het bos moet dus die trap zijn die leidt naar het Bibelebonse kruid," zei de meester, "maar niemand weet waar die trap is. De piraten weten het ook niet."
Weer begon Klaas te lachen en te spotten. "Mijn vader, bakker de Wit, heeft dat kruid, en hij zal echt zijn ingrediënten niet verklappen, aan niemand," lachte hij. "Alleen onze familie eet van de Bibelebonse pap, en de piraten die het land besturen."
De meester schudde zijn hoofd. "Dat is niet waar, kinderen." Klaas begon steeds harder te lachen.

"Waarom is het niet waar, meester ?" vroeg Joost.

"Niemand weet waar de trap van Gorrestein is, Joost. Alleen de oude tovenaars wisten het, maar die zijn dood zoals je weet."

Joost zou het oom Georgius wel vragen. Misschien wist hij het. Natuurlijk vertelde hij dat niet aan de meester en de kinderen. Hij hield het voor zich. Toen hij thuisgekomen was van school ging hij direct naar de gevangenis om zijn oom te bezoeken. Van oom Georgius kreeg hij het geërfde boek mee. Daar zou het volgens zijn oom wel in staan. Joost was helemaal door het dolle heen. Altijd had hij al in dat boek willen lezen, en nu mocht hij het zelfs mee naar huis nemen. Joost fietste zo hard als hij kon, en kwam helemaal buiten adem thuis. Snel ging hij zijn kamer in, en nam het grote zwarte boek met het vreemde gouden teken erop uit zijn tas. Dit was dus het familie boek. Hier zou dus alles instaan wat hij moest weten volgens oom. Hij ging achter zijn bureautje zitten en sloeg het grote boek open. Als eerste werd er gesproken over een oude duif genaamd Oerling. Die duif zou niet kunnen sterven, omdat hij van de Bibelebonse pap had gegeten. De duif zou leiden tot de trap van Gorrestein diep in het bos. De duif zou komen als je een bepaald versje zou zingen. Het versje stond in het boek beschreven. Het was een heel klein en vreemd versje. Joost begon er nog doller van te worden. Hij zou het aan meester Tulp vertellen. De volgende dag na schooltijd ging Joost naar meester Tulp toe die achter zijn bureau zat. Hij had goed gewacht totdat alle kinderen uit de klas waren. Toen vertelde hij over het boek, over de trap en de duif, en dat de duif zou komen door

een bepaald versje. Van oom Georgius mocht hij het boek niet overal mee naartoe nemen, maar moest hij het verborgen op zijn kamer houden. Daarom ging meester Tulp met Joost mee naar zijn kamer. Daar liet Joost de meester het versje zien.

"Zou het echt werken, meester ?" vroeg Joost.

Meester Tulp begon het versje te zingen, en ze keken beiden uit het raam. Maar er gebeurde niets.
"Zing jij het eens, Joost."
Joost begon het vreemde rijmpje te zingen.
Ineens fladderde er wat voor het raam. Het was een grote duif. Joost deed het raam open en liet de duif binnen. Het was de sprekende duif Oerling.
Oerling keek meester Tulp en Joost aan.
"Waarom hebt gij mij geroepen ?" vroeg de duif.

"Wij zouden graag weten waar de trap van Gorrestein is," sprak Joost. "We zijn namelijk op zoek naar het Bibelebonse kruid."

"Ah," zei de duif, "volgt u mij maar."

Ze gingen over de trap naar beneden en toen het huis uit. Eerst leidde de duif hen naar het bos. Ze moesten diep het bos in. Oerling kende de weg. Ze kwamen op plaatsen waar ze nog nooit eerder geweest waren, en het was zo stil hier en zo prachtig. Ze kwamen langs een grote rivier. "Hier moet het ergens wezen," sprak Oerling.

"Wat kunnen we daar verwachten ?" vroeg Joost.

"Dat zul je wel zien," zei de duif.

Ze liepen nog een lang eind door langs de rivier, totdat de rivier ergens ophield. Hier was het bos woester, en ze moesten nog dieper. Het werd donkerder en donkerder, maar er waren gelukkig lichtgevende insecten.

"Ik dacht dat we er al bijna waren," zei Joost.

"Nog even doorlopen," zei Oerling.

Na een tijdje begonnen ze erg moe te worden. "Hier moet het ergens zijn," zei Oerling.

"Ik ben zo moe," klaagde Joost. Ook de meester was moe, maar stapte stevig door.

"Kom, Joost," zei hij, "het is voor een goed doel."

In de verte zagen ze een lichtgevende trap. Het was heel zacht licht. Het stond daar zomaar diep in het bos. "Woe," zei Joost, "wat griezelig. Het is een lichtgevende trap en het houdt zomaar ergens in de lucht op."

"Dat is de mist," zei Oerling. Steeds dichter kwamen ze bij de trap. Het was heel bijzonder lichtgevend steen. "Dit is de trap van Gorrestein," zei Oerling.

"Wie is precies Gorrestein ?" vroeg Joost.

"Dat zul je wel zien," kraste Oerling.

"Komt u verder," sprak een stem. Er ging een deur open aan de zijkant van de trap, en een oude man in een lichtgevend gewaad en met een lange witte baard kwam naar buiten.

"Wat kan ik voor u doen ?" zei hij met een donkere stem.
Joost vertelde het verhaal.

"Ah, het Bibelebonse kruid zei u ?" zei de oude man. "Komt u maar mee naar binnen."

Hij leidde hen door de deur de trap binnen. Toen moesten ze over een trap naar beneden. "Ik woon heel diep," zei de man. "Maar als u het geheim wilt weten, dan moet u dus deze kant op en niet de trap omhoog."

"Oh," zei Joost.

"Zo, dus je hebt je opa meegenomen ?" vroeg de oude man.

"Nee, dat is meester Tulp," zei Joost.

"Ah, meester Tulp," zei de oude man. "Welkom, u ook, meester Tulp."

"We reizen vaak samen," zei meester Tulp.

"Ah, ik zie het," zei de oude man, "gezellig, en twee is beter dan maar alleen."

"Zo is het," zei meester Tulp, "goed gezelschap is een groot geluk, en brengt goede hulp en raad op zijn tijd."

"Heeft u weleens van de Bibelebonse pap gegeten ?" vroeg Joost.

"Ik ?" vroeg de oude man. "Nee. Het is mij te ver. Ik zal het u zo aanwijzen."

"Maar wie bent u dan ?" vroeg Joost.

"Ik ben Gorrestein," zei de oude man, "en dit is mijn trap."

"Ik begrijp het," zei Joost, "maar ... wat doet u hier dan ?"

"Het is beter hier te zijn dan bij de piraten," lachte de oude man. "Die zeeschuimers zijn nergens goed voor."

"Daar heeft u gelijk in," zei Joost. "Gelukkig maar dat ze u nooit hebben gevonden. Bent u een soort tovenaar ?"

"Nee," zei de oude man. "Toveren doe ik niet. Dan zou ik allang alles hebben veranderd."

"Ik begrijp het," sprak Joost.

Ze kwamen aan bij een ondergrondse rivier waar een bootje stond. "Als u hier instapt," zei de oude man, "en u gaat met de stroom mee, dan komt u vanzelf bij het Bibelebonse kruid."

"Waarom wilt u niet mee ?" vroeg Joost.

"Het is mij te ver, twee dagen in een boot," zei de oude man.

"Twee dagen ?" vroeg Joost.

"Laten we het maar doen," zei meester Tulp. "Het is voor een goed doel."

"Daar heeft u gelijk in," zei de oude man. Meester Tulp en Joost stapten in het bootje en de oude man duwde het bootje de rivier op. "U heeft geen peddels nodig. De rivier doet het vanzelf," zei de oude man. Het was hier erg donker, maar weer waren er lichtgevende insecten. Ze moesten een hele lange tijd in het bootje zitten. Overal aan de zijkanten van de rivier waren grote boomstronken en wortels van bomen, als in een muur van grond. De rivier ging door een soort ondergrondse bostunnel, dieper en dieper. Er begon steeds meer kruid langs de zijkanten te groeien. "Zou dit het Bibelebonse kruid al zijn, meester ?" vroeg Joost. Maar de meester sliep. Ook Joost viel na een tijdje in slaap.

Toen ze weer wakker werden leek het alsof ze dagen hadden geslapen. Het bootje was bij een grote keuken terechtgekomen, als een open paleiskeuken. Ze werden door twee kokken gegrepen. "Wat komen jullie hier doen ?" werd er gebulderd.

Joost vertelde het verhaal, maar kon zijn zinnen niet afmaken. Meester Tulp deed toen het verhaal. "Bibbelebons kruid ?" snauwde één van de kokken. "Zijn jullie gek geworden ?"

"Bibbele wat ?" vroeg de andere kok.

"Ik kan geen wijs worden van deze snaters," zei de ene kok weer.

Ze werden meegesleurd de keuken in door een gang, en kwamen toen in een donkere kelder terecht waarin ze werden geduwd. De deur ging op slot, en er zaten tralies voor het kleine raampje van de deur, wat zo vuil was dat het niet veel licht doorliet.

"Nu zitten we mooi in de penarie," zei Joost.

"Rustig afwachten, Joost," zei de meester. "Het is voor een goed doel. We komen er heus wel langs."

"Dat zegt u altijd dat het voor een goed doel is," zei Joost. "Misschien zijn we ergens verkeerd gegaan."

"Misschien," zei meester Tulp. "We komen er wel achter."

Na een tijdje deed een grote dikke kok de deur open. De man was kaal op zijn hoofd, en sleurde hen beiden naar buiten. "Wat moet dit hier, en wie zijn jullie ?" bulderde de dikke kok. "Verstekelingen ?"

"Is het hier een schip dan ?" vroeg meester Tulp.

"Zeg op," zei de dikke kok. "Wie zijn jullie ?"

Meester Tulp deed weer het verhaal.

"Bibbelebonse wat ?" snauwde ook deze kok. "Zeg, ik ben de hoofdkok hier en heb nog nooit zoiets

belachelijks gehoord. Pap waarvan je nooit oud word, ja ja. Je hebt nogal wat praatjes, en jij noemt jezelf meester ?"

Meester Tulp zuchtte. "Waarschijnlijk zijn we hier verkeerd. Kunt u ons eruit laten en ons verder de rivier laten opgaan. Nee, ik weet zeker dat we hier verkeerd zijn."

"Of misschien moesten we er eerder uit," zei Joost, "maar we vielen in slaap."

Opeens kwam Oerling aanvliegen. "Wat moet die smerige duif hier ?" bulderde de hoofdkok.

"Laat ze met rust," krijste Oerling. De kok moest snel zijn vingers in zijn oren stoppen, en ook meester Tulp en Joost. Oerling was flink kwaad, en begon de kok te pikken met zijn snavel. "Het zijn mijn gasten," tierde Oerling. Toen de kok ze in schrik losliet begon Oerling wat rustiger te worden.

"Ze hadden er eerder uitgemoeten, maar ze vielen in slaap," zei de vogel.

"Volg mij," zei de vogel. Oerling bracht hen weer helemaal terug naar het bootje. Aan een touw begon de grote vogel het bootje tegen de stroom in te trekken, nadat Joost en meester Tulp waren ingestapt. Het touw was in de grote klauwen van het beest. Ergens anders moesten ze een andere tunnel inslaan. Hier was het een stuk lichter. Nu gingen ze weer met de stroom mee, en ook Oerling ging in het bootje. Ze gingen af op een groot bulderend licht wat als water was. Het was als een lichtgevende waterval. Ineens gingen ze met het bootje de tunnel uit en gleden over een waterval naar beneden. Snel greep Oerling Joost en meester Tulp in zijn klauwen en vloog met hen weg.

Oerling bracht hen over een meertje tot de oever waar hele hoge bomen stonden. Na een tijdje lopen kwamen ze bij een toren die geen top bleek te hebben, maar alsmaar hoger was. Oerling noemde het de eindeloze toren. Hier moesten ze zijn. Ze moesten door een deurtje om de trap op te kunnen gaan. Die zou cirkelend naar boven leiden. Na een tijdje kwamen ze aan bij een deur langs de trap. Hier moesten ze aankloppen. Een oude vrouw deed open. Zij was genaamd Jorit, een heks. Zij vertelde hen nadat ze hun verhaal hadden verteld dat het kruid van Bibelebons levensgevaarlijk was. Het werd gesponnen van spinnenrag, en groeide bovenop de eindeloze toren om eens in de driehonderd jaar vruchten te geven. Van het kruid zelf mocht je niet eten, want dan zou je sterven.

"Hoe kan er nu kruid op de top van de toren groeien als er geen top is, als de toren eindeloos is ?" vroeg Joost verbaasd.

"Dat komt," zei de heks, "omdat je het geheim van de vruchten nog niet kent. Je kunt alleen op de top van de eindeloze toren komen door de zeven winden van het bos."

"Waar kunnen we die vinden ?" vroeg Joost.

"Een paar verdiepingen hoger," zei de heks.

Joost en meester Tulp bedankten de heks, en gingen de trap weer op. Maar het leek wel zeshonderd jaar te duren. Hoeveel trappen ze ook opgingen, ze zagen geen deur.

"Of misschien hebben ze wel helemaal geen deur, die zeven winden van het bos ?" vroeg Joost. Joost begon erg moe te worden, en ook meester Tulp. "Volhouden, Joost," zei meester Tulp.

"Ik kom bijna niet meer verder," zei Joost.
"Laten we anders even gaan zitten," zei meester Tulp. "Dit is ook geen doen, en misschien zijn we

wel weer te ver gegaan."

Beiden gingen ze op de trap zitten. "Het is zo eindeloos," zei Joost. "Ik ben zo moe. Ik moet er niet aan denken nog verder te gaan, en ook niet om weer helemaal terug te gaan."

"We zitten vast lijkt het wel," zei meester Tulp. "Maar laten we de moed maar niet opgeven. We komen er heus wel." Na een tijdje begonnen ze beiden in slaap te dutten. Opeens werden ze opgenomen door een enorm sterke wind en werden hoger in de toren getrokken.

"Daar zijn ze," bulderde de wind. Hij riep naar de zes andere winden. In een loeivaart werden ze getrokken naar een deur veel hoger in de toren. De wind zoemde over de trappen heen. Wat was dat een eind weg, zeg. Daar zouden ze nooit in hun eentje kunnen komen. Dat zou jaren duren, zo niet eeuwen. Plotseling stonden ze voor de deur. Een ijzige gestalte die helemaal doorzichtig was deed open. "Zo, zijn jullie daar eindelijk," zei de gestalte. "Dat mocht weleens tijd worden."

"Kent u ons ?" vroeg Joost.

"Nee. Nee, nee," sprak de ijzige gestalte. "Ik ken jullie niet. Waarom zou ik jullie moeten kennen."

"Omdat u net zei dat we daar eindelijk zijn," zei Joost. "U heeft op ons zitten wachten ?"

"Ja, natuurlijk," zei de ijzige gestalte. "Maar ik ken jullie verder niet."

"Oh, zit dat zo," zei Joost.

"Ja, wij voelen dingen aan, weet je," zei de doorzichtige gestalte. "Dat is de kwestie met winden. We voelden jullie aankomen, maar jullie kwamen maar niet."

"Het was ook zo'n eind," zei Joost.

"Natuurlijk," lachte de gestalte. "Moeten jullie een kopje thee, bosthee ?" vroeg de gestalte.

"Graag," zei Joost.

"Doet u mij ook maar," zei meester Tulp.

Binnengekomen zagen ze nog meer doorzichtige gestaltes, in verschillende heel vage kleuren. Het waren de zeven boswinden.

De ijzige gestalte, die de ijzige wind van het bos was, scheen IJshout te heten. Hij scheen al te weten waarvoor ze kwamen, want winden schijnen dat aan te voelen. Hij keek hen aan, en zei : "Het Bibelebonse kruid is zeer gevaarlijk, zeer gevaarlijk. Dat mag u niet onderschatten."

"En het duurt driehonderd jaar voordat het kruid nieuwe vruchten geeft ?" vroeg Joost.

"Helaas wel, helaas wel," sprak IJshout, "maar je moet het geheim van de vruchten kennen. Ziet u, het topje van de eindeloze toren is een droom. Daarom heeft u een slaap nodig zo diep waarin het ijs breekt om zo dit geheim te kunnen zien. IJs is alles wat de spin gemaakt heeft, ziet u. Het spint zowel het ijs als het kruid, als een web, maar alleen de vrucht geeft leven. Zij die van het kruid eten zullen sterven. Ook het kruid is ijs. Voor hen die niet diep slapen is de driehonderd jaar een probleem, maar niet voor hen die van de vruchten van de warme slaap hebben gegeten, om zo tot de vruchten van het Bibelebonse kruid te komen."

"Mag ik u wat vragen ?" vroeg Joost. "Hoe komen we aan die vruchten van warme slaap ? En een jongen uit mijn klas beweert te hebben gegeten van het Bibelebonse kruid, en dat hij net als zijn familie en de bestuurders van het land nooit oud zal worden. Hij zegt de Bibelebonse pap is van dat kruid gemaakt."

"Dan is hij al dood," zei IJshout, "een schim, want allen die van het kruid eten zullen sterven. Zij zijn gevangenen van de spin, en zij worden slechts bereid om opgegeten te worden. Het zijn slechts de voorbereidingen van de kok. Het is misschien naar om te zien allemaal hoe ze spartelen, maar het zijn slechts stuiptrekkingen. Ze zijn dood. Er zit geen leven in hen."

Joost slikte even. "Het is de grootste pestkop van Nederland."

"Ach welnee," zei IJshout. "Hij suddert slechts in de pan. Allemaal schaduwen en weerspiegelingen, schimmen. Spookachtig griezelig, dat wel, maar een kookkunst. En om je andere vraag te beantwoorden : Mijn broer, Warmhout, brengt de vrucht van de warme slaap die al het ijs breekt, zodat je tot de vrucht van het Bibelebonse kruid kunt komen. Die vrucht is goed en levengevend. Hier wordt de pap van gemaakt, gebrouwen, maar kom er niet aan voordat het klaar is."

"Waarom niet ?" vroeg Joost.

"Omdat het anders giftig is," sprak IJshout.

"Dus ook de vruchten van het Bibelebonse kruid zijn giftig ?" vroeg Joost schrikkend.

"Als het niet goed bereid is," sprak IJshout. "Daarom heb je een goede kok nodig, anders kun je het wel vergeten."

In een hoek zat Warmhout, de broer van IJshout. Hij was de warme wind van het bos, in tegenstelling tot zijn broer. Hij had het gesprek glimlachend aangehoord. "Ja hoor, bij mij moet je wezen," zei hij. "Ik zal jullie straks hogerop nemen totdat het ijs breekt, in een diepe warme slaap. In die slaap zul je komen tot de droom van de Bibelebonse vruchten, in plaats van driehonderd jaar erop wachten."

IJshout glimlachte. "Dan zit mijn werk erop voor nu."

Nog even praatten ze door, en toen was het tijd dat Warmhout hen nog verder mee naar boven zou nemen. Warmhout was dus de warme wind van het bos, en nam hen toen beiden in zijn armen, ging door de deur naar de trappen, en toen steeg hij omhoog. Ook dit ging weer erg snel, en ook geruisloos. Het leek nog wel sneller te gaan dan de eerste keer. Met gemak vloog hij snel over duizende trappen heen. Joost en meester Tulp begonnen al langzaam in slaap te vallen. Joost voelde helemaal niets meer, alsof hij in de ruimte zweefde. Hij voelde niet eens meer dat hij vooruit ging. Alles was zo zacht. Alles verliep zo soepel. Er gleed een warmte over hem heen, en al snel zag hij niets meer. Hij was in de warme slaap. Ook meester Tulp kwam in de warme slaap. Warmhout moest nu door de ijsbarrière van de eindeloze toren heenbreken, om zo tot de droomtop te komen, en tot de vruchten van het Bibelebonse kruid. Overal was kruid nu. Het leek wel alsof de lucht er vol mee was. Iemand hijgde en kreunde, alsof er een baby geboren zou worden, als een boom die vruchten zou geven.

"Ik kan het niet !" schreeuwde iemand.

"Je kan het wel," zei iemand anders.

"Nee, ik kan het echt niet," werd er weer geschreeuwd.

"Jawel, het is niet de eerste keer. Het zal je heus wel weer lukken."

En toen was het doodstil.

Joost en meester Tulp werden wakker tussen de vruchten. Het waren allerlei soorten vruchten die ze niet kenden. Gevaarlijk waren die vruchten wel, zoals IJshout had gezegd, want ze moesten door een kok goed worden bereid. "Raak ze niet aan, Joost," zei meester Tulp.

"We moeten wachten op de kok," zei Joost.

"Raak ze maar niet aan, meester, anders ontploffen ze."

"Nou, dat zal nog wel meevallen. We mogen ze alleen niet eten, Joost."

"Laten we maar geen risico nemen, meester. Voorkomen is beter dan genezen."

Maar de vruchten leken pootjes te hebben, en kwamen naar ze toe. Het leken wel een soort kevers, insecten. Ze hadden allerlei kleuren rood. De vruchten begonnen steeds agressiever te worden. Toen begonnen ze te bijten.

Joost begon te gillen en te schreeuwen. "Dit lijkt wel een nachtmerrie !"

"Dat is het waarschijnlijk, Joost," zei meester Tulp die de vruchten van zich af begon te slaan.

"Als ze hier Bibelebonse pap van maken, dan hoef ik het niet meer !" schreeuwde Joost.

"Zoei," zei de wind, "het zijn de vruchten van de warme slaap. Zonder deze vruchten kom je niet in een diepere slaap, het is een soort narcose spuit."

Joost en meester Tulp werden zo geprikt en gestoken dat ze in een nog diepere slaap vielen.

"Ik wil eruit !" werd er geroepen.

"Nog even," zei iemand anders.

"Ik wil niet !"

"Je hebt niets te willen. Sommige dingen zijn nu eenmaal nodig."

Toen werd het doodstil. Hier konden ze de trappen weer zien. Ze zagen dat hier ergens de toren begon af te buigen. Het ging helemaal scheef totdat het over de kop ging, en toen weer. De trappen gingen hier recht door enorme watervallen heen, en bloemenvelden. Hier nam een andere broer het over : Waterhout, de natte boswind.

"Heb je ze ?" vroeg Warmhout.

"Ja, ik heb ze. Laat maar los," zei Waterhout.

De top van de eindeloze toren was een draaikolk waardoor ze in een andere natuur kwamen. Ze werden er doorheen gezogen totdat ze in de bloemenvelden waren omgeven door watervallen. Er stroomde een rivier rondom de bloemenvelden heen. Waterhout stond voor ze, als een waterige, doorzichtige gestalte. "Ziezo," zei hij. "Ik ben de kok."

"Om duizelig van te worden," zei Joost.

Waterhout glimlachte. "Het trekt wel weg," zei hij.

"Dus zo kook jij," zei meester Tulp.

"Zo kook ik," glimlachte Waterhout.

"Dus het is echt waar van de Bibelebonse pap ?" vroeg Joost.

Waterhout knikte. "Ja, waarom niet ?" zei hij. "Het is allemaal wiskundig en natuurkundig eenvoudig te beredeneren."

"Waar is uw keuken ?" vroeg Joost.

"Hier," glimlachte Waterhout.

"Ziet u, wij kwamen voor de Bibelebonse pap om zo niet oud meer te hoeven worden," zei Joost. "Een kok is nodig zodat het niet giftig is. Heeft u nu zo'n middel wat niet giftig is ?"

"Bakken vol," zei Waterhout. "Alle ingrediënten zijn op de juiste manier toebereid, in de juiste verhouding, en de processen waren stipt op tijd, niet te lang en niet te kort. Het is een heel wiskundig vak, want anders gaat er van alles mis. Dat wil je niet weten, maar dit vak is levens en levensgevaarlijk. Dat mogen alleen de volleerden, de bevoegden, beoefenen. Zo niet dan zou het een ramp kunnen betekenen. Dan zou het koorddansen zijn tussen twee hoge flatten in."

"Zonder vangnet zeker," zei Joost.

"Precies," zei Waterhout. "Ik zou er dus maar niet aan beginnen. Beunhazen zijn een groot gevaar, en die komen dan ook achter de tralies terecht. Daar zorgt de spin wel voor. Alles wordt hier fijn getest."

"Ik begrijp het," zei Joost. "Is er ook een school voor dit soort dingen."

"Jazeker, mijn jongen, mijn lieve jongen," zei Waterhout ineens dolgelukkig. "Ik ben zo waanzinnig blij dat je deze vraag stelt. Het is namelijk een zaak van leven of dood, wat maar weinigen beseffen, of ze beseffen het te laat. Een andere broer, Spinrag, heeft hiervoor een school. Hij is de zachte boswind. Hij wordt ook wel "de spin" genoemd."

"Ik besef dat ik maar erg tijdelijk ben," zei Joost, "en ik weet niet hoeveel tijd ik en meester Tulp nog hebben, maar zouden wij daarom direct wat van de Bibelebonse pap mogen eten, zodat we niet meer ouder kunnen worden ?"

"Wij verkopen alleen het poeder voor de pap," zei Waterhout. "Dat kan niet zomaar vermengd worden met melk of water. Dat zou levens en levensgevaarlijk zijn."

"Hoe duur is dat poeder ?" vroeg Joost. "En hoe en met wat moet het poeder gemengd worden ?"

"Heel duur, heel duur," zei Waterhout. "Dat kan een sterfelijk mens niet zomaar betalen. En met wat en hoe het poeder vermengd moet worden wordt allemaal op onze school onderwezen, zodat er absoluut geen fouten gemaakt kunnen worden."

"Maar dat lijkt op een onmogelijke opgave," zei meester Tulp.
Joost begon verschrikkelijk te zuchten en werd steeds wanhopiger.

"U moet weten, meester Tulp," sprak Waterhout, "waar een wil is is een weg. Als u een volleerde Bibelebonse bakker bent geworden kunt u hopen goud verdienen."

"Het gaat mij niet om goud of geld," sprak meester Tulp. "Ik blijf het liefst schoolmeester."

"Oh, maar als u een volleerde Bibelebonse bakker bent geworden, dan kunt u ook lesgeven op de school van mijn broer, en dan verdient u ook bakken geld," zei Waterhout.

"Geld interesseert me niet. Maar anderen te leren goed te doen, en ook iets van hen te leren, daar gaat het mij om," zei meester Tulp.

"Prijzenswaardig, zeer prijzenswaardig," zei Waterhout.

"Ja," zei Joost. "Mij gaat het ook niet om het geld. Waar het mij om gaat is een middel te vinden om niet meer oud te worden, en daar anderen ook mee te helpen."

"Jullie hebben beiden een goed hart," zei Waterhout, "en dat doet me goed. Maar denk je eens in als niemand oud zou worden en niemand zou sterven, dan zouden ook de slechterikken nooit oud worden en nooit sterven. Ze zouden eeuwig kunnen bestaan als een groot eeuwig kwaad."

"Maar daar zorgt de spin toch voor dat het niet in de verkeerde handen valt ?" vroeg Joost.

"Precies, slimme jongen," glimlachte Waterhout. "En daarom zijn jullie hier, en daarom hebben de piraten en hun gespuis de trap van Gorrestein ook nooit kunnen vinden. Ook al zouden ze het vinden, dan zou de spin wel met ze afrekenen."

"Of ze zouden de trap naar boven nemen in plaats van naar beneden, want de trap naar beneden is verborgen," zei Joost. "Aan de zijkant van de trap verscheen in de steen een deur die er eerst niet was, en toen kwam de oude man, Gorrestein zelf, naar buiten."

"Precies, slimme, lieve jongen," zei Waterhout. "Maak jij je daarom maar niet druk. Alles zal wel goedkomen. De Bibelebonse pap is alleen een verdienste op school. De spijbelaars zijn voor de spin."

Hoofdstuk 2. Het Kruid van Jonas

Waterhout vertelde dat het giftige Bibelebonse kruid in de oorlog werd gebruikt, samen met boswind, in speciale Bibelebonse kanonnen. Joost zei dat dat hard nodig was vanwege de piraten die Nederland bezet hielden. Van het kruid werden speciale Bibelebonse kanonkogels gemaakt. Op een dag was het oorlog. De boswinden en hun legers kwamen boven de grond en voerden oorlog tegen de piraten die Nederland bezet hielden. Renkum, de hoofdstad werd eerst terugveroverd, en toen Kampen, Nunspeet, Lelystad en Amsterdam. Ook Joost en meester Tulp vochten mee tegen de piraten. Door de oorlog begon het Bibelebonse kruid overal in hagen door Nederland heen te groeien. De piraten waren woedend, want zo waren de inwoners van Nederland een stap dichterbij de Bibelebonse pap gekomen.

Joost Buis was de smerige piraten goed beu, en begon de inwoners te onderwijzen over de Bibelebonse pap, alles wat hij wist. Ook begon hij pakken Bibelebonse pap-poeder met gebruiksaanwijzing te verspreiden, en maakte hij de pap zelf. De mensen wilden dat hij de Bibelebonse pap koning zou worden. Nederland moest een Bibelebons land worden. Er werd verschrikkelijk gevochten, en oom Georgius zat nog steeds in de gevangenis. De zeven boswinden vochten krachtig mee, en bliezen de piraten weg. Warmhout, de warme wind van het bos, bracht de warme slaap over de mensen, om ze in zo'n diepe slaap te brengen dat het ijs zou breken. Hierin zouden ze het geheim van de Bibelebonse vruchten zien.

De eindeloze toren groeide nu door in Utrecht. Het was boven de grond uitgekomen. Hier woonden Jorit en de zeven boswinden nu, en van hieruit waaiden ze door heel Nederland, om de piraten weg te blazen, weg over de muren en de dijken, en om Nederland te beschermen tegen de piraten. Nederland werd nu beter beveiligd dan ooit, en overal over de muren en dijken groeide het Bibelebonse kruid. Het Zuiden van Nederland, wat eerst België heette, heette nu Suriname, en ook dat deel was geheel omgeven met hagen en struiken van het Bibelebonse kruid.

Overal reden tanks door de straten. Een Surinaams meisje moest de nieuwe pap koningin worden naast Joost Buis. Oom Georgius had dat tegen Joost gezegd. Meester Tulp zou wel een meisje voor hem uitzoeken in Suriname, in het Zuiden van Nederland. Utrecht zou de nieuwe hoofdstad worden van het Bibelebonse Nederland. Meester Tulp bracht vele Surinaamse meisjes naar het paleis om ze daar aan een pap test te onderwerpen. Het meisje wat de beste Bibelebonse pap zou koken zou de nieuwe pap koningin worden. Meester Tulp en Joost Buis, de nieuwe pap koning, zouden beiden de pap proeven. Na een tijdje was het gebeurd, en het was wel duidelijk. Er was een pap koningin uitgekozen. Het volk was blij. Het tovenaars-geslacht was nu hersteld.

Door de Bibelebonse pap zou het volk nooit meer oud worden, nooit meer sterven, maar het hield de piraten en ander gespuis op een afstand. Warmhout, de warme wind van het bos, lette er goed op. Spinrag, de zachte wind van het bos, rekende ook met de piraten en het gespuis af. De eindeloze toren waarin Jorit en de zeven boswinden woonden werd een toren van het paleis in Utrecht.

De nieuwe Surinaamse koningin die uit het Zuiden van Nederland kwam kon heel goed koken en was een echte lekkerbek. Daarom werd zij ook wel koningin Lekkerbek genoemd. Zij had wel honderdduizenden recepten, en leerde het volk een goede kookkunst. Hierin was zij erg bedreven, en gaf nooit op. Een goed recept is de sleutel, zei zij altijd. Zij zag de kookkunst als een oorlog, en ze moesten wel, want oom Georgius zat nog steeds opgesloten. De strijd was nog niet gestreden. Er waren nog steeds bezette gebieden. Maar in ieder geval was het Bibelebonse leger gekomen, en het Bibelebonse leger zou niet meer vertrekken. Het geslacht Buis moest weer opgericht worden.

Soms moesten Joost en zijn koningin er even tussenuit, en dan gingen ze naar hun vakantie-huis in Amsterdam, in een flat. Dan nam meester Tulp altijd het bestuur van het land over. Dat kon hij erg goed. De nieuwe pap koning en pap koningin hielden er ook van om vaak bij mensen door het hele

land te logeren. Dat hield het contact met het volk levendig. Dat was goed voor de onderlinge verstandhoudingen. Ja, Joost was een jongen die op dezelfde lijn als het volk stond, dichtbij de mensen. Zowel Joost als zijn koningin hadden beiden van de Bibelebonse pap gegeten en werden dus niet meer ouder.

De indianen in het woeste Amerika aten rode pap. Hierdoor werden zij snel boos, en waren zij oorlogszuchtig. Het gaf hen nachtmerries, rode paarden, die zij bereden. Oerling sprak er wel eens over. Hij had hen afgeluisterd, en ze waren van plan in bootjes te komen om het Bibelebonse Nederland te bezetten. Joost wist niet wat erger was : piraten of indianen. Joost zou in ieder geval op zijn hoede zijn.

Op een dag kwamen ze : met hun bootjes en hun rode paarden, de nachtmerries. Ze brachten storm met zich mee, waar de boswinden niet tegenop konden, en namen het Bibelebonse Nederland in via Lelystad, het poortstadje aan de kust. Joost was in rep en roer, want nu zou het niet lang duren voordat ze in Utrecht zouden zijn. Joost en koningin Lekkerbek zouden in de eindeloze toren naar beneden gaan, onder de grond. Dat zou het veiligst zijn. Joost wilde het er niet op wagen met zulke woeste indianen. Hij nam zoveel spulletjes mee als hij nodig dacht te hebben, en ging naar de eindeloze toren waar koningin Lekkerbek hem al opwachtte.

"Drommels," riep Joost. "Die drommelse indianen." Ook meester Tulp zou meegaan in de eindeloze toren naar beneden. "Tegen storm kunnen we niet op," zei meester Tulp. Ook meester Tulp had een tas meegenomen. En daar kwam ook Oerling aan die zei dat ze snel moesten wezen. De indianen kwamen in een stormdraf af op Utrecht, en walsten alles plat. Alle drie renden ze met Oerling de trappen af. Joost durfde niet meer naar boven. Iets hield hem in een verlammende schrik. Nederland zou in de ketenen van het woeste Amerika komen, en iedereen moest zichzelf maar zien te redden. Joost kon zo geen pap koning zijn. Door de eindeloze toren kwamen ze weer onder de grond, in het onderaardse rijk, maar tot hun grote schrik waren daar de indianen ook al. Vurig reden ze daar op hun rode paarden, de nachtmerries. Ze moesten nog dieper, maar de indianen waren inmiddels al in de toren gekomen. "Rennen, jongens !" riep Oerling. "Ze komen achter ons aan !"

"Kun jij niets doen ?" riep Joost.

"Niemand kan tegen de rode pap op !" kraste Oerling.

"We zitten goed in de problemen," hijgde Joost. Ze gingen dieper en dieper, terwijl ze achter hen het gejoel van de indianen hoorden, en het gesuis van pijlen.

"We gaan eraan !" riep Joost.

Plotseling kwam er een wind die hen opnam, en sneller in de diepte begon te trekken over de trap naar beneden binnen de eindeloze toren. De wind ging sneller en sneller, maar zei dat ze achterna werden gezeten door stormen. Plotseling konden ze niet meer verder. Ze waren op de donkere grond terechtgekomen en keken recht in de ogen van woeste indianen op hun vurige paarden.

"Ik denk dat we verdwaald zijn," zei Joost.

Een indiaan stapte van zijn paard af. "U bent koning pap ?" vroeg de indiaan.

"Ja, dat ben ik," zei Joost. "Wat wilt u ?"

"Pap," zei de indiaan. "Wij willen wat van uw Bibelebonse pap."

"Om nooit oud te worden zeker," zei Joost.

"Precies," zei de indiaan, "om eeuwig te kunnen leven."

"Wat betaalt u ervoor ?" vroeg Joost.

"Niets," zei de indiaan die zijn schouders optrok. "Wij bezetten immers uw land."

"Als ik het u geef, gaat u dan weg ?" vroeg Joost.

"Natuurlijk niet," zei de indiaan. "Het is pas het begin. Zo kunnen wij het land beter besturen."

"Maar het is ons land," zei Joost.

"Nee," zei de indiaan. "U begrijpt er niets van. Nederland was eens van ons, maar piraten stalen het van ons weg, en hakten het los van Amerika. Het heeft toen eeuwen op de zee gedreven, en nu is het hier."

"Ik vind dat u vreemde verhalen vertelt," zei Joost. "Vind u dat zelf ook niet ?"

De indiaan greep zijn tomahawk en sloeg met de achterkant van het bijltje op Joost zijn hoofd.
"Au !" zei Joost.

"Het is de waarheid," sprak de indiaan. "We hebben niets aan leugenaars. Je klinkt piraats. Geef op die pap. Wij willen eeuwig leven."

Joost was duizelig van de klap. Hij keek naar meester Tulp. "I... is het waar wat de indiaan zegt ?" vroeg hij aan meester Tulp, stotterend.

"Ik denk het wel," zei meester Tulp. "Dat stond al in het lesboek van geschiedenis, maar daar waren we nog niet aan toe gekomen."

"D... dus Nederland was oorspronkelijk een deel van Amerika ?" vroeg Joost.

Meester Tulp knikte.

"Neemt u me niet kwalijk," zei Joost tegen de indiaan. "Neemt u zoveel Bibelebonse pap als u wilt. Het wordt overal in Nederland gemaakt tegenwoordig."

"Maar hoe moeten we het maken ?" vroeg de indiaan. "Wij hebben alleen pap-poeder gevonden."

"Als u ons over de rode pap leert, dan leren wij u over de Bibelebonse pap," zei Joost.

De rode pap bleek aan net zoveel regels onderhevig te zijn als de Bibelebonse pap, anders zouden de groots mogelijke ongelukken kunnen gebeuren. Eens hadden piraten zelf een rode pap gemaakt, zonder zich aan de juiste voorschriften te houden, omdat ze die niet kenden. Zo hebben ze Nederland van Amerika kunnen losscheuren. Door de indianen werd deze vervalste rode pap de piraten pap genoemd, maar de piraten zelf noemden het de Bibelebonse pap.

"Maar dat is helemaal de Bibelebonse pap niet," zei Joost toen de indiaan het hem vertelde.

"Precies," zei de indiaan. "Dat wisten wij vanaf het begin. Wij waren in Nederland, toen het nog tot

Amerika behoorde, al op zoek naar de Bibelebonse pap. Het moest ergens diep onder de grond zijn."

"Wij hebben het gevonden," zei Joost. "We worden nooit oud."

"Alleen door de Bibelebonse pap kan Nederland weer aangesloten worden aan Amerika," zei de indiaan.

"Hoe zal dat gaan ?" vroeg Lekkerbek.

"Als wij van de Bibelebonse pap eten en daardoor niet oud worden, dan kunnen wij de piraten voorgoed verslaan," zei de indiaan. "Alleen dan kan Nederland terugdrijven tot Amerika."

"Wow," zei Joost. "Wij behoren tot Amerika."

Amerika was enorm groot, en Nederland begon in die dagen terug te drijven tot Amerika. Of dreef Amerika tot Nederland, of beiden ? Het leek wel alsof Amerika dreef tot Nederland. Het was wat meester Tulp beweerde. En de zee tussen Nederland en Amerika werd steeds kleiner en kleiner, totdat het een rivier was. Vanaf de dijken en vanaf Lelystad kon je Amerika gewoon in de verte zien. Het waren allemaal woeste bossen. De rivier tussen Nederland en Amerika werd de Bibelebonse rivier genoemd.

De rode pap, hoe werd die eigenlijk gemaakt ?

Allereerst ging het over de indiaanse vlieg die in de Amerikaanse bossen leefde. Deze vlieg bracht honingwebben voort, van een hele taaie witte stof. Hiervoor had de vlieg een honingklier. De witte stof zou dromen brengen, en moest vermengd worden met een rode poeder om er pap van te maken. De indiaanse vlieg, een Amerikaanse bosvlieg, was dus een soort droom-camera of droom-projector. Het ontmoeten van zo'n vlieg was niet zonder gevaren. Ze werden als gevaarlijk beschouwd. Sommige van die vliegen waren zwaar giftig. Ze waren bewapend met gifklieren. Daarom was het werken met de honing van de indiaanse vlieg, de witte stof, ook niet zonder gevaren, en moest men daarvoor naar school. Piraten gingen niet naar school. Die rommelden maar wat aan, en zo hadden zij Nederland eens gestolen van Amerika. Piraat was een ander woord voor spijbelaar. De indiaanse vlieg kwam nog veelvuldig voor in de Amerikaanse bossen, en zij werden door de indianen als heilig beschouwd. Zij gingen zorgvuldig met de indiaanse vliegen om.

Piraten joegen vaak op indiaanse vliegen. Een gevangen exemplaar was veel geld waard, vooral als ze gedroogd waren, maar ze werden dus ook veelvuldig gebruikt in boerderijen en fokkerijen, voor hun honing. Piraten maakten er drugs van, medicijnen en hadden hun eigen pappen. Ook werden de indiaanse vliegen zelf gebruikt als ingrediënt, alhoewel sommige soorten dodelijk waren. Niet alleen dodelijk als ze gegeten werden, maar sommigen konden ook dodelijke steken toebrengen. Er waren allerlei indiaanse soorten steekvliegen. Hierom was het zo dat niet alle piraten zich waagden aan de jacht op zulke insecten. Sommigen hadden hier allerlei speciale pakken voor, maar de indiaanse vliegen waren gewiekst. Sommigen hadden zelfs angels die door metaal heen zouden kunnen steken. En die angels konden ook heel lang worden.

Sinds Amerika en Nederland alleen nog maar een rivier tussen hen in hadden, en daardoor eigenlijk weer bij elkaar hoorden, kwamen er ook steeds meer indiaanse vliegen in Nederland voor. In Nederland werden zij gezien als de brengers der dromen. Sommige indianen zagen de komst van de piraten als een boze droom veroorzaakt door de piraatse vlieg, een vliegensoort dat voornamelijk

voorkwam op de zogeheten Piraatse eilanden van Piratië, maar anderen zeiden dat het was veroorzaakt door een hele speciale indiaanse vlieg genaamd de doktersvlieg. Het zou medicinaal zijn voor iets, als een antistof waarin een kleine hoeveelheid van het probleem zat, om zo de tegenpool op te wekken, het medicijn zelf. Het was dus een heel diagnostisch proces. De vele doktoren in Nederland begonnen zich te buigen over dit soort indianen-verhalen. Zo ook dokter Tulp, de broer van meester Tulp. Hij was heelmeester op het paleis sinds Joost en Lekkerbek daat hun intrede hadden gedaan.

Hij deed een uitgebreid onderzoek naar de indiaanse doktersvlieg, en ging over de Bibelebonse rivier naar Amerika. Hij kwam tot de conclusie dat het inderdaad de doktersvlieg moest zijn geweest die alles aan had gericht. Tegelijkertijd kwam hij tot de conclusie dat ook de oplossing te vinden was in de doktersvlieg, en dat de Bibelebonse pap dus een ingrediënt miste. De doktersvlieg was uiterst zeldzaam. Het was een beschermde soort, want er waren er nog maar een paar over. De indianen hadden hem verteld dat hij daarvoor naar het Turfwoud moest gaan aan de kust van Amerika. De laatste doktersvliegen zouden leven met de heks Komeini, die in de diepte van het Turfwoud woonde. Haar huis zou omgeven zijn door een ravijn, en over het ravijn zou het regenen met speren in plaats van gewone regen. Joost huiverde toen hij het verhaal hoorde, maar hij zou ook meegaan met dokter Tulp, samen met meester Tulp. Ook Joost zag het belang in van deze soort van indiaanse vliegen. Hij zou daarom meegaan voor het voortbestaan van Nederland en Amerika. Op een nacht gingen ze met een boot de Bibelebonse rivier over, geleid door Oerling. Oerling zou aangeven waar ze ergens moesten stoppen. In het woud zou Oerling zeggen waar ongeveer de speren regen begon. Het was een algemeen gevaar waar ook de indianen goed van op de hoogte waren. Niet velen waagden zich daarom in het Turfwoud. Ook de heks Komeini was zeer gevreesd.

In de verte hoorden ze een stem krijsend als de bliksem. Het was de stem van heks Komeini. "Wie zijn jullie dat jullie tot mijn domein hebben durven komen ?" krijste de heks. "Amerika is van mij, en daarom ook Nederland, en het geheim van de doktersvlieg is in mijn hand. Ik voel waar jullie voor komen. De laatste doktersvlieg zal sterven, en dan zal alles van mij zijn !"

Het gekrijs ging Joost door merg en been. Hij stond stokstijf, en durfde zich niet meer te bewegen. Oerling zei dat ze hier moesten stoppen, want hier zou ergens de sperenregen beginnen. Die regen zou genadeloos zijn. De speren zouden door alles heengaan, zelfs door de botten. Het waren bottenspietsers, de wachters van de heks.

"Hoe komen we hier ooit doorheen ?" rilde Joost. "De heks weet al dat we zijn gekomen, en waar we voor gekomen zijn."

"Rustig blijven, Joost," zei Oerling. "Laten we nu naar de zijkant gaan, want we kunnen hier niet recht doorheen."

Na een tijdje lopen langs de zijkant van de sperenregen kwamen ze aan bij een diepe put. Hier moesten ze in. Oerling zou ze één voor één in de diepte brengen, want op de bodem van de diepe put zou een tunnel zijn die onder het ravijn door zou gaan. Joost zou eerst gaan. De put was heel diep, en het was een lange vliegtocht. Op sommige plaatsen was de put heel nauw, waarin Joost bijna vast kwam te zitten, maar gelukkig kwam hij er door. Even later stonden ook dokter Tulp en meester Tulp naast hem. Oerling zou als eerste de tunnel ingaan, en de anderen zouden hem volgen. Maar hier klonk de stem van de heks zelfs harder, als zware donder. "Ik weet wel dat jullie er zijn !" bulderde en krijste ze. Ze leek wel een dubbele stem te hebben, een zware en een hoge stem. Eén van de stemmen was heel laag, en er leken steeds meer stemmen bij te komen die allemaal hetzelfde zeiden. "Het zal jullie lijkenkist worden !" krijste, bulderde en gromde ze. "Ik heb nog hout nodig voor het vuur. Botten is ook goed, gespietste botten. Hmmm, en wat zullen jullie lekker smaken. Of ik voer jullie aan mijn visjes of varkentjes, of aan de laatste doktersvlieg die daarna zal sterven !"

De heks gromde en kreunde als een wild dier. In de tunnel waren fakkels aan de wanden. Plotseling stond de heks voor hen in een zwarte mantel. Oerling vloog wat naar achteren, terwijl Joost een fakkel greep van de wand. "Laat ons erdoor heks. Amerika en Nederland is van de indianen, en wij zijn nu bevriend. Wij kennen de geschiedenis," zei Joost luid.

"Oh niks," zei de heks. "Jullie weten niets van de geschiedenis."

Er rolde bliksem over haar hand heen. "En nu, achteruit !" gilde ze. "Jullie zijn dwazen om jullie noodlot te tarten !"

"Wij gaan niet achteruit," zei dokter Tulp. "In naam van de wetenschap, laat ons erdoor !"

De heks begon te lachen. "Wetenschap ?" krijste ze. "Zeg, doe me een lol, en ga terug naar school. Wat weet jij van de wetenschap af, puntmuts ? Onder piraten zijn jullie opgegroeid, en dan denken jullie alles even op je luie sloffen te weten ? Zeg, laat me niet lachen. Achteruit nu, dwazen, of je krijgt hier een lel van." De heks stak haar hand in de lucht, en de bliksem begon nog sneller op haar hand te tollen. "Achteruit nu, of ik begin mijn geduld te verliezen ! Moeder wacht thuis op jullie met pap !"

"Wij gaan niet achteruit !" riep Joost. "Ik ben de pap koning van Nederland, en wij hebben vriendschap gesloten met Amerika. Wij willen alles weten over de doktersvlieg die onze laatste redding zou zijn, om voor eens en altijd los te komen van de piraatse onderdrukking. Wij komen voor het missende ingrediënt van de Bibelebonse pap !"

"Ach jongen," krijste de heks lachend en spottend. "Wat weet jij af van Bibelebonse pap. Jullie zullen allen sterven, inclusief de piraten, en dan zullen de heksen overnemen."

"Genoeg heks !" riep meester Tulp, terwijl hij naar Oerling keek. "Wat nu ?" fluisterde hij hard naar Oerling.

"Wat nu, wat nu ?" riep de heks spottend. "Je weet het niet meer, hè, schoolmeestertje ? Dat is wat om met je mond vol tanden ineens te staan tegenover een echte heks. Wij weten veel meer dan jullie, juliie door piraten opgeleid tuig. Wat weten jullie van de geheimen van het bos en de ondergrond ? Helemaal niets."

Ineens spoot de bliksemstraal voort van haar hand. Ze had het gemunt op Oerling die net op tijd kon wegduiken. Joost vloog de heks aan, maar die kreeg direct een klap van de bliksem waardoor hij met een grote vaart tegen de wand werd geslingerd. Joost lag daar als dood op de grond. Oerling keek de heks aan. "Bitter oud mens," kraste hij. "Als je denkt zoveel te weten, waarom deel je je kennis dan niet ten gunste van het volk ?"

"Wat heb ik met het volk te maken !" krijste de heks. "Het volk is ten dode gedoemd. Waarom denk je dat ik zo diep in het Turfwoud woon ? Niemand kan hier komen. Ook jullie niet." En weer schoot er bliksem vanuit haar handen. Dit keer werd meester Tulp geraakt en tegen de wand geslingerd. Ook hij lag als dood op de grond. Opeens was er overal blauw vuur met bliksem rondom de heks, terwijl ze lachte. Toen was ze verdwenen. Dokter Tulp moest achteruit springen. Toen ontfermde hij zich over Joost en zijn broer. Met wat middeltjes kon hij ze even later weer op de been helpen.

"Zonder de Bibelebonse pap zouden jullie dood zijn geweest," zei dokter Tulp.

"Wat nu ?" vroeg Joost.

Na een tijdje hoorden ze weer gekrijs, maar dit keer was het niet van de heks. Volgens Oerling en dokter Tulp was het het geluid van de doktersvlieg. "We moeten snel zijn," zei Oerling. Hij vloog voor hen uit dieper de tunnel in, terwijl de anderen hem volgden. Na een tijd kwamen ze uit de tunnel waar de bodem was van een andere put die omhoog liep. Oerling zou ze één voor één omhoog trekken uit de put. Na een tijdje stonden ze alledrie aan de overkant van het ravijn, dichtbij het huisje van de heks. Hier was het gekrijs nog wel harder. Het leek wel alsof de doktersvlieg tegen de heks krijste. Dichter en dichter kwamen ze bij het huisje. Plotseling zagen ze de vlieg in een glazen kooi, en de heks stond ervoor met haar rug naar hen toe.

"Ik weet wel dat jullie gekomen zijn !" krijste de heks, en draaide zich toen grommend om. De doktersvlieg spoot een soort gif tegen het glas aan, terwijl er rook van het glas afkwam.

"Waar ben je mee bezig, heks ?" riep Joost.

"Ga ik jou aan je neus hangen," zei de heks.

"Als je nou slim bent, heks, dan laat je ons even naar de doktersvlieg kijken voor de wetenschap," zei dokter Tulp. "Dat zou jou ook nog ten goede kunnen komen."

"Geen sprake van," krijste de heks. "De laatste doktersvlieg is van mij, en met de doktersvlieg sterven alle geheimen. Dan is het ook afgelopen met de Bibelebonse pap."

Oerling keek de heks strak aan. "Vertel op, heks, wat wil je ons zeggen ? Wat weet jij van de geschiedenis wat wij niet weten ?" kraste Oerling.

"Dom," zei de heks. "Jullie zijn domoren, maar goed, luister goed wat ik zeg, want ik zeg het maar één keer. Amerika behoorde tot het land Heksië, maar het land ging grotendeels in de golven verloren. De doktersvlieg draagt hiervan de geheimen, maar ik zal het spoedig verpulveren om er een zalfje van te maken. Het zal mij alle macht schenken die ik begeer."

Joost bedacht zich geen moment en raapte een steen van de grond af om het tegen het glas van de kooi te gooien. Direct sprong het glas kapot en de doktersvlieg kwam vrij. "Wat doe je nou !" krijste de heks met een hoge en tegelijk lage stem, terwijl de doktersvlieg haar direct in het gezicht spoot met een witte gifstraal.

De heks krijste terwijl ze begon weg te smelten. "Stap achteruit !" riep Oerling. "Dat beest is levensgevaarlijk !" Direct renden ze naar achteren, terwijl ze naar de heks keken die wegsmolt. De doktersvlieg was woest als een dolle wesp, en probeerde Oerling te raken met een gifstraal. "Als hij ons raakt is het afgelopen !" riep Oerling, die net op tijd opzij kon vliegen. Een boom werd geraakt die direct wegsmolt.

"Zelfs de Bibelebonse pap kan hier niet tegenop !" riep Oerling. "De vlieg heeft het ontbrekende ingrediënt."

De doktersvlieg was razend, en in de verte leken er meerdere doktersvliegen aan te komen. "Rennen !" riep Oerling. Ze renden richting het huisje van de heks, en gingen daar naar binnen. Snel deden ze de deur op slot. In het huisje van de heks tikten allerlei klokken door elkaar heen. De doktersvliegen begonnen op de ramen te tikken en te spuiten. Snel was het hele huisje omsingeld met de doktersvliegen.

Joost ging naar de boekenkast en begon door de vreemde boeken te bladeren. Het ging allemaal over doktersvliegen, en over het land Heksië wat eens was gezonken. Alleen Amerika, een deel van

het reusachtige Heksië, werd niet door de golven verslonden. Buiten krijsten de doktersvliegen. Ze waren woedend.

Joost las ook nog wat anders. De doktersvlieg scheen naast de gifklier ook een belangrijke melkklier te hebben. De melk zou piratendodend zijn, net als het gif overigens. De melk zou een bepaalde stof in de hersenen uitdoven die de boze piratendroom zou aanmaken. Het was een onderdeel van de hersenwetenschap van de natuur.

Ook dokter Tulp en meester Tulp grepen een boek om te zoeken naar antwoorden. Er stonden hier vele bijzondere boeken over de natuur, maar ze waren in groot gevaar. "Vlug," zei Oerling. "Neem wat boeken mee, maar dan moeten we toch echt naar de kelder, want de heks gebruikte speciaal glas voor de kooi van de doktersvlieg, en de ramen van het huisje zullen het echt niet lang meer houden." Oerling vloog de gang op naar de kelderdeur, terwijl de anderen hem volgden met zoveel mogelijk boeken in hun armen. Over de trap van de kelder gingen ze haastig naar beneden, de deur achter hen sluitende. Maar ook in de kelder waren de doktersvliegen al. "Ingesloten," kraste Oerling. Weer renden ze naar boven. Oerling vloog de trap op en opende de deur van de badkamer waar geen ramen in zaten, en wat in het midden van het huisje was. "Hier zijn we voorlopig veilig," kraste Oerling. Ook de anderen gingen naar binnen met de boeken.

"Ik vraag me af hoe we deze beesten moeten temmen," zei Joost. Ze waren alledrie druk met lezen, op zoek naar een oplossing, naar kennis.

"Hier staat wat," zei dokter Tulp. "De doktersvlieg, als drager van de geheimen van Heksië, geeft in het holst van de nacht in een bepaald uur rode melk vanuit een melkklier. Zo laadt de doktersvlieg zichzelf op, en geeft leven aan zichzelf. Niemand komt tot dit geheim, dan hen van de schat van Zuskus."

"Ik begrijp er niks van," zei meester Tulp. "En waar halen we de schat van Zuskus zo één, twee, drie vandaan ?'

"Dat staat er niet bij," zei dokter Tulp.

"Dan hebben we er niet veel aan," zei meester Tulp.

"Jawel," zei Oerling. "Alle beetjes helpen. Laten we de moed niet opgeven."

Inmiddels begonnen de doktersvliegen al op de badkamer deur te pikken. Ze waren het huisje dus al binnengekomen. Ze bonkten hard, en dan waren er kleine pauzes. Joost begon het benauwd te krijgen.

"Hier staat wat over de schat van Zuskus," zei Joost. "De schat van Zuskus is een piratenschat, ergens in Heksië. De heksen hebben het eens bemachtigd. Het kan geroepen worden door een rijmpje." Joost begon het rijmpje hardop te zeggen, en toen nog een keer. Een grote blauwe gestalte begon te verschijnen in de badkamer van het huisje van de heks. "Waarom hebt gij mij geroepen ?" zei de blauwe gestalte met een lage, trage en zware stem.

"Wie bent u ?" vroeg Joost die diep was geschrokken, maar ook verheugd was over de mogelijkheid dat ze nu eindelijk hulp zouden krijgen.

"Ik ben het spook van de schat van Zuskus," zei de blauwe, doorzichtige gestalte. "Die schat ligt diep op de zeebodem waar eerst Heksië lag. Alles is vergaan, behalve Amerika. Waarmee kan ik u van dienst zijn ?"

"Wij worden achterna gezeten door de doktersvliegen," zei Joost. "We hadden hun melk nodig, maar het is uit de hand gelopen."

"Nogal," zei meester Tulp.

"Goed dan," zei de blauwe gestalte. "Ik kan u dit zeggen : Ik ben een wind van de zee. Zonder zeewind zit het je niet mee. Ik ken alle geheimen van de doktersvliegen. Het is voor mij eenvoudig hen te temmen en weg te leiden waar ik maar wil. Zij zijn een gif tegen piraten en heksen en mogelijkerwijs iedereen, maar in juist gebruik zijn zij ook een medicijn. Alleen een volleerd dokter kan hen de baas, een volleerd dokter zoals mij. Het is een waar gezegde je niet bezig te houden met de doktersvliegen, want zij zullen je zeker vernietigen, maar koop en leer het medicijn van mij."

"Weet u zeker dat u de doktersvliegen aankunt ?" vroeg Joost.

"Jazeker," sprak de blauwe gestalte. "Ik zal ze ver weg leiden, en dan zal ik terugkomen om jullie te helpen."

De blauwe gestalte opende de deur, en begon de zwerm doktersvliegen te omhullen, en toen mee te zuigen en blazen van de trap af, om zo met hen het huisje uit te gaan. Na een tijdje was de rust teruggekeerd. De blauwe gestalte had alle doktersvliegen geroepen om hem te volgen. Na een tijd kwam hij terug zonder de doktersvliegen. Hij begon toen honderduit te vertellen over de melk. "Een flesje zeewind is alles wat je nodig hebt," zei de blauwe gestalte. "Eén druppel per bord pap is alles wat je nodig hebt om de piraten weg te houden, en het flesje raakt nooit op, want het is immers zeewind, ziet u. Dat kan niet opraken. Dat groeit vanzelf, en vermenigvuldigt zichzelf wanneer het wil."

"Hoeveel kost het ?" vroeg Joost.

"Ach ja, de kosten," zei de blauwe gestalte, "het kost niks, en dat is heel wat. Ik bedoel ermee dat je goed de gebruiksaanwijzing moet lezen bij het flesje, en je aan de toegestane hoeveelheden moet houden, anders gaat alles verkeerd. Bij verkeerd gebruik komen er meer piraten dan je lief is, meer dan je ooit in je hele leven hebt gezien."

"Begrepen," zei Joost. Ieder van hen kreeg een flesje mee, en zo was het missende ingrediënt van de Bibelebonse pap aangevuld. Met de zeewind in een flesje konden ze zo de laatste piraten uit Nederland verdrijven. Het Bibelebonse leger kon nu eindelijk de gevangenis bestormen waar oom Georgius opgesloten zou zitten, maar ze vonden hem niet in zijn cel.

Joost wist dat er hekserij in het spel moest zijn. Er zou meer moeten gebeuren om oom Georgius vrij te zetten. De indianen hadden hem verteld dat er wel meer heksen in de Amerikaanse bossen woonden die met alle problemen rond de Bibelebonse pap te maken hadden. Zo was er het Lattenwoud achter het Turfwoud. In het Lattenwoud groeiden er speren aan de bomen en in de bloemen, en in het midden van het woud waren de sperenvelden waar speren naast en achter elkaar in de grond waren gestoken. Als je zo'n speer zou aanraken, dan zou je sterven. Achter de velden gaat het woud verder en staat het grote huis van de heks Zwolle, die voortdurend rijmpjes opzegt. Ook de rijmpjes zijn dodelijk als je geen tegenrijmpjes kent. Het zijn zware toverspreuken.

Indianen vertelden over haar. Dat ze dan bijvoorbeeld zei tot een ieder die het door de sperenvelden heeft gehaald tot haar huis :
"Door de sperenvelden ben je heelhuids gekomen,
Maar zie, het zijn slechts bedriegelijke dromen,

Want door vele speren ben je geraakt,
En de illusie van leven is die hier de dienst uitmaakt."

En dan zou je zelf een tegenrijmpje moeten opzeggen, anders zou het vuur uit haar mond je verslinden :
"Oh heks, je denkt een ander te bedriegen,
Maar het is slechts tot jezelf liegen,
Want niemand kan die macht dragen dan die weet,
Dat alles wat hij de ander denkt aan te doen slechts aan zijn eigen hart vreet."

De rijmende heks van de dood werd zij wel genoemd. Alleen volleerde dichters zouden door haar domein heen kunnen komen. Maar hoe vaak had zij wel niet dichters gestrikt tot hun noodlot ? Want zij was een zeer gewiekste vrouw met vele truken. Hoeveel dichters had zij wel niet in haar macht gekregen ? Want zij had vele rijmpjes klaar, en ging door tot diep in de nacht, totdat zij in slaap vielen, en zij hen kon kooien. Ja, door haar rijmen werden zij bewaakt. Zij was de strik der tovenaren die door een verkeerd uitgesproken spreuk zichzelf betoverden. Zij wachtte altijd geduldig haar tijd af, totdat zij ergens een gaatje zag waardoor zij hen kon pakken, of hen kon laten struikelen. Zij draaide alles in hen om. Zo werden zij hun eigen grootste vijanden, totdat grote wroeging hen verscheurde. Zij was de strikkende dichteres van de hel, van een groot kwaad. Hier was geen Bibelebonse pap tegen opgewassen. Zij lachte al die pap eters uit. De Bibelebonse pap miste nog een ingrediënt. Nederland was nog steeds in de macht van de heksen.

Zij speelde woordspelletjes. Zij legde verbale valstrikken. Met gewiekste toverspreuken in een gladde, snelle, giftige tong, bond zij hen allen, en zo moesten zij allen van haar pap eten, gedwongen pap, heksenpap.

Ze mochten geen speren aanraken toen ze daar naartoe gingen. Ook moesten ze oppassen niet onder een boom door te lopen, want de speren vielen er zo uit. Ook moesten ze uit de buurt blijven van de bloemen, want ook door sprongen de speren zo uit. Joost ging er naartoe samen met dokter Tulp, meester Tulp en Oerling. Oerling ging zoals gewoonlijks voorop. Hij voelde vaak de gevaren haarscherp aan. Helemaal uitgeput kwamen ze aan bij het grote huis van heks Zwolle, waar ze al klaarstond om de meest gemene rijmpjes over hen uit te spreken. Ze zei de meest verschrikkelijke dingen over hen, en bespotte hen in de rijmpjes, terwijl zij met tegenrijmpjes moesten komen. Oerling was hier gelukkig heel goed in, maar ze waren moe, en de heks ging maar door. Waar hield dit ergens op ?

Joost stond dichtbij haar, en zag dat ze een vreemd kettinkje om haar hals droeg. Met zijn laatste krachten boog hij snel voorover om het kettinkje te grijpen, en trok het met een ruk van haar hals af. De heks krijste. "Geef hier, dat is mijn rijmmacht !"

De heks kon niet meer rijmen, en begon weg te smelten in afschuwelijk gekrijs.

Ze gingen haar huis binnen om onderzoek te doen. Ze bladerden wat door haar boeken. Er stonden daar de meest vreemde rijmpjes in, die ze allemaal uit haar hoofd had geleerd. De boeken gingen over de zogenaamde rijmende planten. Achter haar huis konden ze die in haar door een hek omgeven tuin vinden. De planten krioelden daar als slangen, klaar om te worstelen en te wurgen. "Wat komen jullie doen ?" krijsten de planten. Ze leken rusteloos. Joost vertelde het verhaal. De planten gaven toe dat zij haar al die rijmpjes hadden geleerd, en zij had die in boeken opgetekend.

"Waarom ?" vroeg Joost.

"Rijmen zijn het leven," sprak een woest kronkelende zwarte plant. Hij schoof vlak voor het gezicht

van Joost en Joost moest een paar stappen achteruit zetten. Toen begon de plant ook naar hen te rijmen, en al snel begonnen de andere planten ook rijmen op te zeggen, allemaal door elkaar heen. "De heks is dood," sprak Joost.

"Echt waar ?" vroeg de zwarte plant. Joost knikte. Plotseling begonnen alle planten te juichen. "Die rotheks dwong ons te rijmen, altijd maar weer," sprak de plant. "Nooit was er tijd voor iets anders. We houden van rijmen, daar niet van, maar we houden ook van losse verhalen zonder rijmen."

"Jullie zijn vrij nu," zei Joost.

"Wat kunnen we voor u terugdoen ?" vroegen de planten.

"Ik zoek naar een ontbrekend ingrediënt voor de Bibelebonse pap wat hier zou moeten wezen," zei Joost.

"Wij zijn allen zeeplanten," zei de zwarte plant. "De heks bracht ons hier. Wij dragen het kruid met alle geheimen van het land Heksië, wat nu grotendeels op de zeebodem ligt. Wij moesten rijmen om deze geheimen verborgen te houden. Heus, je moet deze geheimen leren kennen om te begrijpen wat er met je land aan de gang is. De geschiedenis van Heksië is de sleutel van de Bibelebonse pap. Wij hebben het ontbrekende sleutel ingrediënt."

Dokter Tulp, meester Tulp en Joost bekeken de planten, en zagen het kruid ertussen. Het groeide overal, en ze moesten het in zakken verzamelen. Ook legden de planten hen uit hoe ze het moesten gebruiken in de pap.

In het Zeewoud achter het Lattenwoud leefde Sylva, de zeeheks. Alhoewel het een gewoon bos was waren er hier zeeplanten, vliegende vissen en vissen met poten die aan en in rivieren leefden. Sylva was de ergst mogelijke opgemaakte heks, met de meeste sieraden. Hier waren sieraden op sieraden gelegd. Alles lag er dik bovenop. Sylva was een lopend sieraad. Ze woonde in een soort tempel, met grottenstelsels van trappen en tunnels. De meest verschrikkelijke roofdieren bewaakten haar tempel, en vaak ging ze in lange gewaden helemaal bedekt met sieraden trage wandelingen maken door de tempeltuinen. Ook zij droeg de geheimen van het gezonken Heksië. Zij had grote maaimachines om alles wat leefde te oogsten, bloemen en planten. Die moesten aan haar geofferd worden. Zij waande haarzelf de heksengodin van Heksië. Zij diende haarzelf. Eens moest zij baren, en zelfs het kind wat zij baarde moest aan haar geofferd worden. Zij gooide het kind in het water. Zij was de heksenkoningin. Ook vissen moesten er aan haar geofferd worden, en allerlei soorten andere dieren. Zij leefde van de dood. Overal in het Zeewoud stonden haar boskerken, maar niemand kwam daar. Indianen bleven ver van hen vandaan. Het was Sylva de zeeheks die Heksië had laten zinken als een offer aan haar. Alleen Amerika bleef nog boven water, opdat zij daar zou wonen en tronen.

Zij hield van de eenzaamheid, en van het eten en drinken van gif. Het gaf haar macht. Maar ze begon oud te worden, en ook was ze op zoek naar de Bibelebonse pap. Ook was ze bijna blind.

Haar werkers waren onzichtbaar, de machten van de natuur, en de bomen en planten die haar dienden. Zij moesten voor haar een trage duivelse dans opvoeren, opdat alles platgemaaid zou worden, tot een offer aan haar. Zij was het geheim van de muntstruik. Haar soldaten zond zij tot de uiteinden om haar oogsten binnen te halen, tot offer aan haar. Zij klopten op hoge deuren, en vroegen om kind en dieren offers. Geen medelij hadden zij. Haar soldaten waren religieus, als een dekmantel van haar kwaad. De lamp van het witte geweld werd bedekt door haar mantel. Zij was een schoonprater, waarvoor zij de kunsten van de literatuur gebruikte. Een liturgie was altijd haar excuus. Zij hield ervan bij nacht over kerkhoven te dwalen. Zij had lange kanonnen van de natuur op haar muren. Ja, zij gebruikte de natuur te pas en te onpas. Ook door de natuur praatte zij alles

goed. De natuur was haar excuus. "Het is de natuur," zei zij dan, en : "Het staat geschreven." Boeken waren haar liefhebberij. Zij had bibliotheken vol, allemaal door haarzelf geschreven, door de eeuwen heen, maar zij begon oud te worden, heel oud. Zij was op zoek naar de Bibelebonse pap.

Zij bewaakte het diepzee kruid van Jonas, een kruid waardoor je met alles en iedereen kon communiceren. Het zou veel misverstanden en gemis uit de weg kunnen ruimen. Maar het kruid was ook vervloekt. Een ieder die van het kruid nam, leefde niet lang. Deze vloek zou alleen opgeheven kunnen worden als het kruid toegevoegd zou worden aan de Bibelebonse pap als ingrediënt. Toen Joost, dokter Tulp en meester Tulp de heks bezochten keken ze hun ogen uit in de wondere wereld van het Zeewoud. Het was als diepzee natuur, maar gewoon in het bos, boven de grond. Ze waren verbaasd en verwonderd door de pracht van deze natuur, en zelfs de vele boskerken waren een stuk adembenemende natuurkunst. Maar ze konden wel begrijpen waarom al deze plaatsen zo verlaten waren. Ze vonden de heks dolend op een kerkhof. Toen ze hen zag barstte ze in snikken uit. "Eindelijk hebben jullie mij gevonden !" riep ze, en rende op hen af.

"Ik ruik Bibelebonse pap !" krijste ze. "Zijn jullie van de Bibelebonse pap waar ik al zo lang naar op zoek ben ?"

Joost, dokter Tulp en meester Tulp keken haar verbaasd aan. "Heus, ik wil mijn leven beteren," snikte de heks. "Als ik maar van de Bibelebonse pap kan nemen. Al is het maar één hapje."

"Zeg heks," zei Joost, "hoe weten wij dat het waar is dat u uw leven wil beteren ?"

"Jullie mogen alles hebben, mijn gehele rijk," snikte de heks. "Als ik maar met jullie meemag. Ik ben zat van dit leven, dit eenzame, slechte leven. Heel mijn leven ben ik een slechte heks geweest, en het heeft mij geen goed gebracht."

Joost deed een stap achteruit, want de heks wilde haar omhelzen. Oerling bleef tussen hen en de heks invliegen. "Vertrouw haar niet," kraste Oerling. "Laat haar je niet aanraken."

De heks begon nog harder te snikken. "Jullie begrijpen mij niet. Ik wil echt veranderen. Ik zal jullie alles geven."

"Maak dat je wegkomt, heks," kraste Oerling. "Je bent vol truken, daar sta je om bekend."

De heks begon te veranderen in een enorme zwarte zeedraak. "Goed !" krijste ze. "Ik weet waar jullie voor komen, maar jullie krijgen het niet.

Oh kruid wat op de zeebodem woont,
Waardoor alle dingen spreken, maar horen doen ze het niet,
Zo leeft een ieder eenzaam en in misverstand,
Het kruid ver weg van hun land,
Zo leven zij in groot verdriet, alle dagen weer,
Een ieder die het kruid dan vindt,
Zal slechts kort leven, doch bemind,
Het kruid van Jonas in diepe zee,
Een offer voor mij, het nam zovelen mee,
Maar nooit kunnen zij ervan vertellen,
Zij leven slechts in zeebellen,
Het kruid van Jonas doet hen horen,
Maar spreken kunnen zij niet lang,
Zij zijn hopeloos verloren."

Zij hadden goed door hoe gevaarlijk dat kruid was. De heks vertrok weer. Ze hadden haar in een verschrikkelijke gedaante gezien. Oerling vloog vooruit, en zij volgden hem naar de tempel van de heks. Er stond een jongetje met een teddybeertje hangend aan zijn hand. Het jongetje had een pyama aan. "Hallo, wie ben jij ?" vroeg Joost. "Dat moet Jonas zijn," zei dokter Tulp.

"I ... ik ben .... Jonas," zei het jongetje stotterend.

"Waarom ben je hier, kleine jongen ?" vroeg meester Tulp.

"I ... ik weet het niet," zei het jongetje. "Ik moet hier altijd staan."

"Van wie ?" vroeg Joost.

"Van de heks," zei het jongetje.

"En wat moet je doen voor haar ?" vroeg Joost.

Toen rende het jongetje naar binnen in de tempel.

"Vreemd," zei Joost.

Toen hoorden ze een zachte vrouwenstem zingen :

"Eens, zoveel jaren geleden, ik weet het niet meer,
Kwam er een ridder, met een piraat en een heer,
Zij dobbelden om mijn kleren, en zo stond ik daar naakt,
De avond viel, en snel had de slaap hen aangeraakt,
Een slaap zo dodelijk en stil,
Zij hadden van het kruid van Jonas gegeten,
Hun lichamen na een golf van warmte zo koud en zo kil,
Zoek je wat plezier in de herberg voor vier, drie of twee,
Het is slechts van korte duur, olé, olé."

"Het is hier zeker vreemd," zei dokter Tulp.

Langzaam en voorzichtig gingen ze de tempel binnen, Oerling voorop.
Maar daar kwam het jongetje weer aanrennen, en begon hen te slaan en te schoppen.
"Mijn moeder wil niet dat jullie komen," zei hij.

"Wie is je moeder ?" vroeg Joost.
"Gaat je niks aan," zei het jongetje zacht. Ze konden het bijna niet horen.

"We komen voor het kruid, jongetje," zei dokter Tulp. "Het kruid van Jonas."

"Mijn moeder zegt dat het te gevaarlijk is," zei Jonas.

"Dat weten we," zei dokter Tulp, "en daarom is het beter dat we het kruid bestuderen en onschadelijk maken."

"Het heeft een bedoeling," zei het jongetje. "Het is de wachter van de heks. Mijn moeder heeft het voor haar gemaakt."

"De heks is slecht en gevaarlijk. We kunnen haar niet vertrouwen, jongetje" zei meester Tulp.

"Nietwaar !" riep het jongetje, terwijl hij weer begon te stompen en te slaan. Ook begon hij te knijpen.

"Wil je dat laten, jongetje ?" zei meester Tulp.

"Nee, jullie moeten weg !" riep het jongetje. Ineens kwam er een indiaanse vrouw aanlopen.

"Hoe kan ik u helpen," zei ze zacht, terwijl ze zich over het jongetje ontfermde.

Joost vertelde het verhaal. De vrouw glimlachte. "Ik kan u daaraan niet helpen," zei ze. "Het is de wachter van de heks. Zij heeft u al een aanbod gedaan in ruil voor de Bibelebonse pap."

"Wij onderhandelen niet met heksen die vol truken zijn," zei dokter Tulp.

"Dan moet u het zelf weten," zei de vrouw, en liep met het jongetje weer weg.

Er waren verschillende gangen in het grottenstelsel van de tempel. Ze gingen één van de gangen binnen. Oerling ging voorop. Weer hoorden ze gezang van een zachte vrouwenstem :

"Weet je wel, heb je het al gehoord,
Zij kunnen niet meer spreken,
Eens hebben zij van het kruid genomen,
Het kruid van Jonas in de diepte van de zee,
Waar zijn nu hun dromen ?"

Toen vaagde het gezang weer weg. "Het spookt hier goed," zei dokter Tulp.

Toen hoorde ze een krassende stem zingen :
"Weet je het al, weet je het al,
Snoep verkoopt zeer goed,
Maar goed gezelschap veel beter,
En als je dan mens en dier kunt verstaan,
Dan heb je van het kruid van Jonas gegeten,
Het is snel met je gedaan."

De gang leidde naar een grotere grot waar ze een heks in een zwart gewaad in een ketel zagen roeren.

Toen kraste ze verder, zingend : "Het kruid van Jonas, het kruid wat zoveel leven gaf, en dan de dood,
Het kruid van Jonas, zoveel helden vonden het, en vonden nooit de weg terug,
Het kruid van Jonas, een doodlopende weg van zoveel geluk, en dan slechts tranen,
De wachter van de heks, de wachter van haar krater,
Het kruid van Jonas, als een vulkaan, als een lopend vuurtje,
Het geheim van de zee voor eeuwig.

Het kruid van Jonas, dat kleine kind,
Dat kleine aapje, je sterft altijd bemind,
Het liefdesvuur gaat altijd snel,

Je bent afgebrand voordat je het weet,
Slechts brandhout voor de hel."

Ze stonden met open mond naar de heks aan de grote ketel te kijken. Er kwam een mysterieuze rook uit de ketel. Hier werd waarschijnlijk het kruid van Jonas gekookt en gebrouwen.

"We hebben maar heel iets nodig," fluisterde dokter Tulp, "en vooral niets eten of drinken hier."

Aan de zijkanten van de grot waarin de heks stond groeide vreemd kruid. Ook stonden er wat dozen met het kruid erin. "Zullen we het erop wagen ?" vroeg Joost. Plotseling vloog Oerling naar binnen, en greep met zijn snavel wat kruid uit een doos, en vloog toen weer terug. De heks draaide zich ineens naar hen toe. "Blijf staan waar je staat !" riep ze. "Iemand heeft van het kruid genomen !" Ze haalde haar grote lepel uit de ketel en riep : "Dan zullen jullie het eten ook !" Ze richtte haar grote lepel op hen. "Kom hier, dan zul je eten wat je zo graag wilde. Dan zul je eten wat je stal !"

Ze zetten het toen op een rennen. Ze renden terug de gang door, maar het leek wel alsof de gang veranderd was, en ze kwamen alleen maar in andere gangen terecht. "Als ratten in de val !" hoorde ze de heks roepen. Ergens op een gang was een deur die ze opendeden. Ze keken ineens recht in het gezicht van een man met een plat hoekig oranje-geel achtig petje op waar aan de voorkant een klein kwastje hing. "Tokijn is de naam," zei hij. "Jullie hebben het kruid gevonden, en niet gegeten. Dat komt niet vaak voor." Hij begon heel snel te praten, en ging toen steeds langzamer. "Luister," zei hij, terwijl zijn stem was als het golven van de zee. "Eet het niet. Alleen als ingrediënt in de Bibelebonse pap is het veilig. Ik was een gevangene van de heks, maar jullie hebben mij gevonden. Ik kan jullie helpen. Het is een duivel, die heks. Jullie komen op het juiste moment."

"Wie zijn Jonas en zijn indiaanse moeder ?" vroeg Joost.

"Dat zul je wel zien," zei Tokijn geheimzinnig. "Wat nu belangrijk is, is dat we door de gangen gaan. Ik ken de weg," zei Tokijn. Ze gingen de gang weer op. Tokijn had een lange, dunne mantel aan wat ook oranje-geel achtig was, en hij droeg pantoffels.

"Jonas !" riep hij. "Er is bezoek !"

Daar kwam Jonas al aanrennen. "I ... ik ken hen," stotterde Jonas. "Ze zijn niet aardig. Ze komen het kruid stelen."

"Welnee, Jonas," zei Tokijn. "Ze komen het kruid onschadelijk maken. Heus, het is het beste voor ons allemaal."

"W... wij houden van het kruid," zei het jongetje. "Het is mijn kruid. Mamma heeft het voor mij gemaakt."

"Moet je opletten," zei Tokijn, die even met zijn vingers knipte. Het jongetje viel direct in een diepe slaap. Toen kwam ook de indiaanse vrouw aanlopen. "Wat heb je gedaan, Tokijn ?" vroeg ze zacht.

"Zing dat mooie lied eens wat je laatst voor mij hebt gezongen," zei Tokijn.

"Oh, Tokijn," zei ze ineens heel verlegen. "Dat kan ik hier niet doen."

"Toe nou," zei Tokijn, "het is zo'n mooi lied. Iedereen moet dat horen."

Toen begon de indiaanse vrouw te zingen, zo mooi. Het ging over het indiaanse kruid van Jonas.

Het was een kruid wat groeide op de zeebodem, een kruid wat in het hoofd van Jonas groeide,
Wat verhalen vertelde, indiaanse verhalen, om het jongetje ergens tegen te beveiligen.
Het jongetje had die verhalen zelf gemaakt, onder invloed van het kruid.
Hij mocht het kruid niet eten. Hij hield van het kruid. Hij sprak met het kruid.
Het leefde in zijn hoofd. Het was zijn wachter. Het suste hem altijd in slaap.

Plotseling greep de vrouw naar haar buik en stopte met zingen.
"We moeten hier weg, Tokijn," zei ze kreunend van de pijn. "Er is iets goed mis."

"De betovering wordt verbroken," zei Tokijn. "De Bibelebonse pap koning is gekomen."

Een woeste zwarte zeedraak kwam in de verte op hen af, maar de gangen begonnen te draaien en ketsten de zeedraak af. De zeedraak krijste verschrikkelijk.

"We hebben niet veel tijd," zei Tokijn. "Kom mee," zei hij, terwijl hij even in zijn vingers knipte. Ook de indiaanse vrouw viel op de grond in slaap. "Het waren de verschillende gedaantes van de heks," fluisterde Tokijn. "Nu moeten we hier zo snel mogelijk weg." Het leek wel alsof er een aardbeving plaatsvond. "Kom nog eens terug op een beter moment !" werd er geroepen. Toen stonden ze ineens allemaal buiten de tempel met Tokijn. "Ik kan wel een beetje toveren," glimlachte Tokijn. Overal begon het Zeewoud om hen heen vlam te vatten. "Rennen," zei Tokijn. "We moeten zo snel mogelijk het Zeewoud uit. Tokijn kende wel een korte weg. Ze volgden hem, en met wat magische truken waren ze snel uit het bos. Achter hen was een enorm krijsend vuur wat als een woesteling om zich heengreep. Ze wisten niet hoe snel ze in de rivier moesten komen. Amerika stond in brand. Voor hoe ver wisten ze niet, maar Tokijn zei dat het alleen de heksenwouden betrof, niet het indiaanse gebied. Ze vonden een bootje waarmee ze zo snel mogelijk de Bibelebonse rivier overgingen. Terug naar Nederland. Oerling had het kruid van Jonas goed vast tussen zijn snavel.

Toen ze in Utrecht op het paleis waren aangekomen onderwierp dokter Tulp het kruid direct aan een onderzoek. Het was een zaaddragend kruid, waarmee ze meer van het kruid konden kweken. Dit gebeurde in kassen van speciaal glas. De Bibelebonse pap werd zo tot een middel waardoor mensen elkaar beter konden verstaan, en ook dieren en planten.

Hoofdstuk 3. De Bostrein

Lotus Koek was de kannibalen koning van het land Chagerijnië wat onder Suriname, het Zuiden van Nederland lag. Hij woonde op de Kanarische eilanden, wat eilanden in het centrale bosmeer van het bos. Rondom het meer lag een enorm bos, en rondom het bos waren huizen gebouwd. De inwoners van dit land waren, zoals de naam al doet vermoeden, enorm chagerijnig, en niemand wist waarom. Lotus Koek zelf was echter de vrolijkheid zelve. En zoals de inwoners van het land Chagerijnië enorm gierig en ongastvrij waren, zo was Lotus Koek de gulheid zelve, en enorm

gastvrij. Altijd deelde hij taartjes uit en snoep, of hij liet het uitdelen. De Chagerijnen, zoals de inwoners van Chagerijnië genoemd werden, hadden daar nooit veel belang in. Zij wisten immers dat hun koning een kannibaal was, en dat was wettelijk zo bepaald dat dit toegestaan was. Daarom zorgden de Chagerijnen ervoor zo dun mogelijk te blijven. Zij die hier niet meer tegen konden gingen dikwijls de rivier over die tussen de huizen en het bos inlag, om zo zelf een kannibaal te worden, maar dit liep niet altijd goed af.

Het land Chagerijnië was onderdeel van een veel groter gebied, genaamd Kannibalië. Joost had hier veel over gehoord en wilde hier iets aan doen. Op een dag ging hij samen met dokter Tulp, meester Tulp, Tokijn en Oerling naar het land toe. Hij moest hiervoor helemaal de Surinaamse grens van Zuid Nederland over. Dit was een zwaar bewaakte grens, ook door de Chagerijnen. De Chagerijnen hadden er niks mee te maken dat hij de Bibelebonse pap koning van Nederland was. Joost en de anderen moesten streng onderzocht worden door de Chagerijnen voordat ze het land binnen konden gaan. De Chagerijnen lieten hen duidelijk merken dat ze niet welkom waren. Van de Bibelebonse pap hadden ze nog nooit gehoord, en ze hadden er ook geen interesse in. Toch mochten ze na lang praten erdoor. Ze kwamen eerst in de woonwijken. De straten hadden hier allemaal vreemde namen, vaak verbonden aan voedsel. De Chagerijnen zelf bleken hier niet blij over te zijn. Overal liepen ze rond met chagerijnige gezichten, en er werd niet gegroet. Oerling ging voorop, en leidde hen door de vele woonwijkjes naar de rivier die tussen de huizen en het bos inlag. De rivier werd genoemd : de Kannibaalse rivier. Met een bootje zijn ze die overgestoken, want er waren geen bruggen. Zo kwamen ze in het bos aan. Er hing hier een zoetige geur. Van achter de bomen kwamen bakkers tevoorschijn met schalen vol taartjes. Die werden aan hen aangeboden, maar ze wisten natuurlijk dat ze daar niets van moesten eten. Gelukkig werd het niet opgedrongen. Dieper in het bos kwamen ze uiteindelijk aan bij een meer. In dit meer moesten zich de Kanarische eilanden bevinden waar kannibalen koning Lotus Koek zou wonen.

Weer namen ze een bootje om het meer op te gaan. Het was een groot meer. Ze hadden allemaal een peddel waarmee ze vooruit kwamen. Alles ging tamelijk rustig. Ze kwamen bij een eerste eiland aan. Plotseling sprong er een woeste dikke man uit de struiken, en rende op hen af met een pollepel. Hij was woest in de zin dat hij een botje door zijn neus had, en botjes in zijn haar. Ook waren zijn sieraden gemaakt van botjes. Hij had grote ogen, en zijn huid was donker. Hier en daar waren strepen verf. Verder was hij heel vriendelijk, en gastvrij. Het bleek kannibalen koning Lotus Koek te zijn.

"Waar zijn de anderen ?" vroeg Joost.

"De hort op," lachte hij. "Welkom op de Kanarische eilanden," zei hij met een vreemd accent. "En ik ben kannibalen koning Lotus Koek."

"En kannibalisme is hier wettig ?" vroeg Joost.

"Uiteraard," zei de kannibalen koning. "Het staat in het wetboek, gekerfd in een boom. Wat wil je nog meer ?'

"Ja, ik vind het niet zo netjes," zei Joost.

"Wij eten verder heel netjes," zei de kannibalen koning. "Zin in een taartje, snoep of koeken ?"

Joost en de anderen schudden hun hoofd. "Begrijpelijk," zei de kannibalen koning. "Zeer begrijpelijk zelfs. Ik was eens ook zo, maar nu heb ik alle trossen los."

"Uw burgers zijn chagerijnig ?" vroeg Joost.

"Ja, heel chagerijnig," zei de kannibalen koning. "Dat moet wel, hè ?"

"Waarom ?" vroeg Joost.

"Nou, anders eh ... anders ... Niet van die moeilijke vragen stellen," lachte de kannibalen koning vriendelijk, terwijl hij Joost op zijn schouder klopte. Toen sloeg hij een arm om Joost heen. Joost schudde zichzelf weer los.

"Ik vind het maar vreemd," zei Joost. "Moet ik dit zomaar normaal vinden ?"

"Het is onze aard," zei de kannibalen koning vriendelijk. "Het zit in ons bloed. Wij hebben met alles bijbedoelingen. Daar leven we van."

"Nou, ik vind het niet zo lekker," zei Joost.

"Ach, het went wel," zei de kannibalen koning sussend.

"Hoe bent u zo geworden eigenlijk ?" vroeg dokter Tulp. "Heel eigenaardig, heel eigenaardig."

"Ik ben zo geboren," zei de kannibalen koning. "Zo ben ik altijd al geweest. Ik was altijd al een gulle gever, en de beloning zit erin als ze het aannemen."

"Dan beloont u uzelf ?" vroeg Joost.

"Jazeker," zei de kannibalen koning. "Wie eens wat aanneemt, zal ook wel meerdere dingen aannemen, als het bevalt, nietwaar ? Ik kan dan een heleboel proberen. Lukt het ene niet, dan lukt het andere wel."

"Dus u ziet mensen gewoon als een stuk vlees ?" vroeg Joost. "Ons ook ?"

"Ja, natuurlijk," zei de kannibalen koning vriendelijk als altijd. "Het is helemaal niks om je voor te schamen of verlegen over te doen. Iedereen is gemaakt van vlees, en vlees is er om gegeten te worden, om genoten te worden."

"Ik ben het er niet mee eens," zei Joost. "Je rooft zo het leven van iemand anders voor je eigen gulzigheid."

"Ach nee," zei de kannibaalse koning. "Zo moet je dat niet zien. Kip is zo gezond als mensenvlees. Waarom zou je daar niet van mogen genieten," terwijl hij op Oerling wees. "U moet weten : Een kip is een kip. Zo is het dier gemaakt."

"Het is een duif," zei Joost, "en het heeft van de Bibelebonse pap gegeten."

"Biebele wattus ?" vroeg de kannibalen koning.

"De Bibelebonse pap, waar je nooit oud van wordt," zei Joost. "Dan kun je eeuwig leven."

"Wie zit daar nou op te wachten om eeuwig te leven ?" vroeg de kannibalen koning vriendelijk, met een brede glimlach. "Dat is toch niks aan ? Dat is toch saai ? Nee, de dood hoort bij het leven, om het leven op smaak te maken. Wat is vuur zonder ijs, en wat is water zonder lucht ?"

"U begrijpt het niet," zei Joost. "De Bibelebonse pap is er om een mensenleven en dierenleven beter te maken, en ook het plantenleven, de bomen, de struiken, de planten, alles."

De kannibalen koning begon te lachen. "Ik heb het goed naar mijn zin, jongen. Ik eet liever een kippenboutje of een mensenarm of been dan saaie pap."

"Saaie pap ?" vroeg Joost. "Werkelijk, u kent de Bibelebonse pap nog niet. Uw lief en vriendelijk gedoe komt heel ongeloofwaardig over, onbetrouwbaar."

De kannibalen koning begon steeds zachter en liever te praten, maar Joost trapte er niet in. "Jullie zijn van harte welkom," lachte de kannibalen koning vriendelijk. "Ook al hebben wij totaal verschillende ideeën. Vrede is heel wat waard, vind je niet ? Ik zal een hut speciaal voor u laten klaarmaken. Ik zal ervoor zorgen dat u op uw wenken bedient wordt."

"Ach laat maar," zei Joost. "Het is niet nodig."

De kannibalen koning was verder totaal niet opdringerig, maar dat had natuurlijk een reden. Na een tijdje stond hij voor hen met een mes, en vroeg wie van hen het eerste eraan wilde gaan. Nooit hadden ze gedacht dat kannibalen zo beleefd konden zijn.

"Doet u dat mes maar weer weg," zei meester Tulp. "Niemand van ons is daar voor gekomen." De kannibalen koning was de vriendelijkheid en gastvrijheid zelve, en legde het mes weer weg. "Zoals u wilt," zei de kannibalen koning. "Het is allemaal voor uw plezier. De gast is koning."

Toen de andere kannibalen terugkwamen was de sfeer ineens heel anders. Zij waren veel ruiger, en veel chagerijniger. "Waarom zijn die toeristen nog niet in de ketel ?" vroegen ze.

"Het zijn onze gasten," zei de kannibalen koning. "En dat had ik aangeboden, maar dat wilden ze nog niet. De gast is koning natuurlijk. Het mag hen aan niets ontbreken, en hen mag ook niets opgedrongen worden."

"Ja, maar we hebben voedsel nodig," zei de kannibaal. "Laten ze opschieten."

"Ze hebben inderdaad voedsel nodig," zei de kannibalen koning. "Heel attent dat je dat hebt opgemerkt. Ik heb ze wat fruit aangeboden, maar ze hadden nog geen honger. Ik ben trots op zo'n zorgzame onderdaan als jij. Niemand kan aan jou tippen.

De kannibaal begon te grommen, en trok een mes. "Nog even en ik rijg ze zelf aan het mes."

De kannibalen koning keek hem vriendelijk aan. "Ga je maar even wassen. Dat zal je goed doen. Dat zal de honger wel stillen. En dan kun je daarna een pruimpje eten misschien."

"Ik eet geen pruimpjes !" bulderde de kannibaal. "Bij Lazarus ! Ik heb mensenvlees nodig !" Toen rende hij boos en stampvoetend weg.

"Wie is Lazarus ?" vroeg Joost.

"Oh, Lazarus is een zaadboom die wij vereren," zei de kannibalen koning vriendelijk.

"Wat doet het zaad ?" vroeg dokter Tulp.

"Het zaad is als een stuifmeel wat zich in de lucht vermengd en in de wind," zei de kannibalen koning, "en het maakt mensen nieuwsgierig. Ook maakt het mensen gewillig. Zonder de Lazarus boom zouden wij niet kunnen leven."

"Ik ben blij dat ik nog niets gegeten of gedronken heb hier," fluisterde Joost naar meester Tulp die naast hem stond.

"Zijn er nog meer bomen die u vereert ?" vroeg dokter Tulp.

"Nee," zei de kannibalen koning.

"Mag ik vragen," zei Joost, "U zei het zaad van de Lazarus boom maakt gewillig. Gewillig tot wie ?"

"De heks van Kannibalië waartoe dit eenvoudige land behoort," zei de kannibalen koning vriendelijk. "Zij woont in het Lazarus woud achter het land Chagerijnië."
"Dan heeft die heks u vast zo vriendelijk en week gemaakt door het Lazarus zaad," zei Joost. "Oh ja," zei de kannibalen koning. "Zij is een zoet mens. Zij wordt weleens de snoep heks genoemd."

Daar de heks van Kannibalië onder de grond woonde zouden ze onder de grond gaan met een bootje door het ondergrondse rivierengebied onder Chagerijnië tot onder het Lazarus woud. Natuurlijk wilden ze deze heks bezoeken, ter bevordering van de Bibelebonse pap. Het werd een lange reis onder de grond in een bootje, totdat ze bij het domein van de heks van Kannibalië waren gekomen in de diepte van het Lazarus woud. Haar ondergrondse rijk was ook zoetig, met bloemen in allerlei kleuren, bijna betoverend. Zelfs het rivierwier was kleurig. Het water was hier zeer helder. Ze konden er vanuit het bootje gewoon doorheen kijken. Er zwommen hier ook wonderlijke vissen, oranje met felle strepen, blauw, geel, en hele kleine groenen. Verderop waren er weer andere soorten, groter en met donkere kleuren. Dikwijls hadden ze gepuilde lippen. De natuur was prachtig hier. Ze kwamen aan bij een dichte heg waar een opening was. Hier gingen ze het bootje uit en gingen door de opening van de heg. Ze kwamen over een lang tuinpad in een grottengang terecht. De grottengang liep uit op een veldje waar een soort kruidig graan groeide. Achter het veldje waren nog wat bomen. Er was wat rook, maar ze wisten niet waar het vandaan kwam. Achter de bomen was een soort vallei, wat ook weer overliep in een bos. Ze kwamen aan in een bosdorpje. Overal waren er oude bosgebouwen waarin kinderen woonden. De kinderen ontvingen hen hartelijk, en ze deden hun verhaal.

"Oh, de paarse heks ?" vroeg één van de kinderen. "Want dat is degene die Kannibalië bestuurt, dit hele gebied."

"Ik wist niet dat ze de paarse heks was," zei Joost. "De kannibalen koning van Chagerijnië noemde haar de snoep heks."

"Ja, dat is dezelfde," zei het kind.

"En ze is zoet ?" vroeg Joost.

"Ja," zei het kind. "Ze komt vaak in haar paarse gewaad om ons snoep te brengen en speelgoed. Ze zorgt goed voor ons."

"Hoe vaak gebeurt dat ?" vroeg dokter Tulp.

"Meestal op feestdagen," zei het kind.

"Dankzij haar kunnen we hier leven," zei een ander kind. "Zij heeft ons verlost."

"Van wat ?" vroeg Joost.

"Van de wolven," zei het kind.

Joost zag een paarse gestalte op één van de daken staan. De paarse gestalte had een kap op.
"Is ze dat ?" vroeg Joost.

"Ja," zeiden sommige kinderen.

"Wat moet dat hier ?" zei de vrouw. "Excuseert u mij. Ik heb de zorg over deze kinderen."

Joost vertelde het verhaal.

"Bibelebonse pap ? Nou, dat is interessant," zei de vrouw, die haar kap afdeed. Ze liet een ring om haar vinger zien. "Eens gekregen," zei ze. "Het is een Bibelebonse ring. Mijn vader nam het eens mee van zijn reizen, en gaf het aan mij."

"Zo, zo," zei Joost, "zeker zuinig mee."

"Zeker," zei de vrouw.

"Bent u de snoepheks ?" vroeg Joost.

"Ach welnee," zei de vrouw. "Ik breng ze soms wat, en ik maak soms ritjes met hen in de bostrein, maar ik ben slechts een gezant van de heks."

"Met wat voor doeleinden ?" vroeg dokter Tulp.

"Ik kan u daar geen inzage in geven, maar als u de heks zelf wil spreken, dan kan de bostrein daarin behulpzaam zijn," sprak de vrouw.

Ze stemden in, en de vrouw leidde hen naar de bostrein achter het kinderdorp. Deze trein zou dieper het bos ingaan en ook langs allerlei bosvelden gaan. Het was een verschrikkelijk lawaai, maar in de trein zelf hoorde je het haast niet. Ze gingen met de vrouw in een grote coupé zitten.

"Vertel ons eens, is het een zoet mens, zoals de kannibalen koning zei ?" vroeg Joost.

"Ik kan u daarop geen antwoord geven," zei de vrouw. "U moet dat zelf ondervinden." De trein zou helemaal leiden tot aan de poort van de woning van de heks. Zij woonde in een gebied waar bomen pijlen voortbrachten die door de bomen werden afgeschoten. Die bomen waren dus levensgevaarlijk en bewaakten haar gebied. Alleen door de bostrein kon veilig het gebied ingegaan worden.
Buiten door het raam zagen ze telkens hoe vogeltjes door zulke pijlen werden doorspietst. De trein was in een bergachtig gebied terecht gekomen. Plotseling was alles donker. De trein ging door een tunnel. Steeds vaker ging de trein door lange tunnels onder bergen door. Toen ging de trein langs vele velden waar geel kruidig graan groeide. Haar reusachtige paleis in de bergen was geheel gemaakt van snoep. Het was een oogverblindend paleis, als een paradijs zo prachtig. De trein stopte aan de paleispoort, waar twee zwarte ridders stonden. Aan beide kanten naast het paleis en achter het paleis was een stad gebouwd, zo in de bergen, Er waren veel palmbomen en velden. Een donkere vrouw kwam naar buiten rennen, helemaal versierd met snoep. "Welkom tot mijn paradijs,"

zei ze warm. Ze vertelde hen een heel verhaal over hoe blij ze was dat ze waren gekomen, en legde hen uit hoe alles werkte. Zij had de bostrein laten maken, omdat ze verzot op zulk speelgoed was. Ze nam hen mee het paleis in, en leidde hen rond. Ook zij wilde dat ze snoep zouden eten. Ze vroegen zich af waarom, maar ze waren immers in Kannibalië. Overal stonden kooien met kinderen, en ze deed alsof het de normaalste zaak van de wereld was. "Als jullie goed eten, dan eten wij er ook goed van," zei ze, wat volgens Joost een verdachte opmerking was.

"Waarom zijn al die kinderen in kooien ?" vroeg Joost.

"Oh, het zijn gevaarlijke belhamels," zei de heks.

"Wat gaat er met hen gebeuren ?" vroeg dokter Tulp.

"Dat hangt van hun gedrag af," zei de heks.

Er stonden in het paleis ook boompjes waar kinderen in groeiden.

"Kinderen komen hier uit de bomen ?" vroeg Joost.

"Ja," zei de heks. "Het is het Lazarus zaad."

Nu begrepen ze wat de Lazarus boom werkelijk was. Het bracht kinderen voort.

"Wat gebeurt er met de kinderen die in de bomen groeien ?" vroeg meester Tulp.

"Wij eten wat de pot schaft," zei de heks, wat Joost weer een verdachte opmerking vond.

"Kom, ik zal jullie mijn slaapkamer laten zien," zei de heks. Ze ging een trap op en toen een hal in, waar de anderen haar volgden. Hier was ergens haar kamer. De kamer stond vol met spelletjes en speelgoed. Ook lag er veel snoep. Haar bed was een hemelbed met een rode sluier. "Hier gebeurt alles," zei ze.

"Wat bedoelt u ?" vroeg Joost, die een beetje overrompelt was door alles.

"Dit is mijn troonzaal," zei ze. "Eenvoud siert de mens, zeg ik altijd."

Joost keek rond in de kamer. "We hebben ook bomen waar varkens in groeien, en bepaalde stenen doen dat ook. Daarmee hebben we onze stad gebouwd, zodat de mensen altijd genoeg te eten hebben," zei de heks.

"Waarom eet je niet gewoon pap, Bibelebonse pap waar je nooit oud van wordt en waar je eeuwig door leeft," zei Joost.

"Ah, de Bibelebonzen," zei de heks, "onze verre voorouders," terwijl ze naar een schilderij aan de muur wees. "Hier is een Bibelebonzer," terwijl ze glimlachte. Het was een portret van een oude man. "Heus wij eren de voorouders, maar het leven gaat door, en zo ook de dood."

Joost had het gevoel alsof er niet met deze vrouw te praten viel. Hij zuchtte. "Heus, je zou het eens moeten proberen," zei hij. "Mens, dier en plant zullen zo in vrede leven."

"Vrede verkoopt niet," zei de heks. "De mens wil oorlog, en dan zijn spelletjes de gouden middenweg. Kinderen spelen met soldaatjes en indiaantjes. Dat is wat hen bezig houdt, het

avontuur. Vrede wordt al snel saai."

"U bent een zakenvrouw," zei Joost, "maar de Bibelebonse pap heeft niets met geld te maken. Je kunt het hemelse niet kopen, en geld maakt niet gelukkig."

"Kijk eens om je heen en zie waar geld mij heeft gebracht," zei de heks. "Geld heeft mij gelukkig gemaakt, en het groeit hier aan de bomen, en de stenen brengen het voort. Ik heb dit paradijs gekocht. Geld heeft me gelukkig gemaakt."

"Geld is geen goede raadgever," zei Tokijn. "Geld leidt altijd tot de valstrikken. Het geld liegt. Ik heb dat altijd weer gezien."

"Ja," zei meester Tulp, "en denk eens aan die arme kinderen die in de bomen groeien. Egoïstisch geluk is geen waar geluk. Het leidt tot de dood."

"Zij die leven voor en door de dood, zullen ook sterven door de dood," zei Tokijn.

"De dood verkoopt goed," zei de heks. Allemaal wisten ze dat er met de heks niet te praten viel.

"Nu, zeg op, wat wil je," zei de heks.

"Die Lazarus bomen en Lazarus stenen die kinderen, dieren en geld voortbrengen zijn zeer merkwaardig," zei dokter Tulp. "Waar heeft u die ergens vandaan gehaald, en hoe werkt dat precies ? Ik begrijp dit niet."

"Het is een bijzonder soort snoep wat hier in de bergen groeit, als stenen of bomen," zei de heks, "en dan brengt het deze goederen voort."

"Zeer merkwaardig, zeer eigenzinnig," zei dokter Tulp. "Dat heb ik nou nog nooit eerder gezien."

"Al het goede leven is van snoep," zei de heks, "en snoep moet gegeten worden, anders heb je er niks aan."

"Het is een vreemd soort geluk," zei meester Tulp, "maar het lijkt mij erg schadelijk."

"Jullie begrijpen het gewoon niet," zei de heks. "Maar dat zal mij niet tegenhouden. Mij maken jullie niet gek. Hebben jullie weleens een peperkoek mannetje gegeten ?"

"Weleens," zei meester Tulp.

"En had je toen ook medelijden met het peperkoek mannetje ?" vroeg de heks. "Had je er achteraf spijt van omdat je het zielig vond ?"

"Nee, niet echt," zei meester Tulp, "maar het was geen echt mannetje."

"En dit hier zijn geen echte kinderen !" riep de heks geirriteerd. "Nooit van automatisch speelgoed gehoord ? En het is van snoep. Snoep heeft nooit pijn. Snoep gaat nooit dood."

"De kinderen in de kooien en in het kinderdorp leken echt," zei Joost. "Zit u niet een beetje de boel te bedriegen ?"

"Jullie zijn onkundig !" riep de heks. "Jullie zijn spijbelaars. Eigenlijk horen jullie in de kooien

thuis. Jullie weten niets van snoep af. Jullie zijn een gevaar voor de geschoolde samenleving."

"U heeft maar een vreemd bedrijf," zei Joost, "en ik geloof er allemaal niks van wat u zegt. Ik houd het bij de Bibelebonse pap. Ik ben notabene de koning van de Bibelebonse pap."

"Daar heb ik allemaal niks mee te maken," zei de heks.

"Wat is nu precies het geheim van het Lazarus snoep wat op deze eigenaardige manier hier in de bergen groeit ?" vroeg dokter Tulp.

"Dat ... gaat u niks aan," zei de heks. "Het is niet alleen staatsgeheim, maar ook het geheim van mijn ambacht en mijn succes. Het is een beetje brutaal om dat zomaar te vragen."

"Oorspronkelijk was het Lazarus zaad een ingrediënt van de Bibelebonse pap," zei Tokijn. "Maar door schurken is het verdoezeld, en zo kwam de Lazarus boom onder een vloek."

"Hoe weet jij dat !" krijste de heks.

"Ik heb zo mijn eigen geheimen," zei Tokijn. Hij greep de pols van de heks en liet niet meer los. "Ik ben een Bibelebonse tovenaar. Ik heb lang in ballingschap gezeten. Ik weet meer dan je denkt."

Met deze woorden kwam er een vuur uit Tokijn's ogen. "De Lazarus boom was oorspronkelijk een Bibelebonse boom," zei Tokijn kalm. "Ik weet dat jij het zaad bewaakt."

"Niet waar !" krijste de heks. Ze begon te roepen naar de zwarte ridders die direct de trap opstormden.

"Wat is er, heks ?" riepen ze haar toe. Ze keek hen aan en sprak : "Tokijn is teruggekomen. Hij was de oorspronkelijke bewaker van de Bibelebonse pap. Ik moet hem het Lazarus zaad geven. Ga het halen in de paleiselijke kluis."

Even later kwamen ze terug met een glazen bol waarin het Lazarus zaad lag. "Geef het aan Tokijn," zei de heks. Toen overhandigden ze hem de glazen bol. Tokijn nam de bol aan, en liet toen de pols van de heks los.

De heks zuchtte, en begon in een pijlschietende struik te veranderen, en ook de zwarte ridders. "Kom vlug," zei Tokijn. "We moeten terug naar de bostrein. Haastig liepen ze terug naar de trap en renden even later naar de bostrein. Ditmaal bracht de bostrein hen helemaal terug naar de eindeloze toren diep onder de grond. Door de boswinden waren ze even later terug in het paleis. Er was weer een belangrijk ingrediënt van de Bibelebonse pap teruggebracht.

Toen ze thuis waren gekomen had Lekkerbek een grote verrassing voor Joost. Daar stond oom Georgius. Joost was erg blij en begon direct vragen te stellen. "Shhh," zei oom Georgius, "dat is een heel lang verhaal. Dat vertel ik je nog wel, maar eerst is het feest." En zo was er een groot feest in heel Nederland ter ere van de terugkeer van oom Georgius, en natuurlijk ter ere van de Bibelebonse pap.

Einde

DE BIBELEBONSE WIJN

Hoofdstuk 1. Het Wijnpaard

Hoofdstuk 2. De Dolle Stier
Hoofdstuk 3. De Rijder op het Slaap Paard

Hoofdstuk 1. Het Wijnpaard

De kabouter gaf hem een klap in zijn gezicht, en foeterde : "Dat zei ik helemaal niet. Bij de les blijven, jongen." Joost Buis keek voor zich uit, een beetje duizelig, en keek toen weer naar de kabouter. Alles was wazig voor zijn ogen. De kabouter herhaalde : "Dat zei ik helemaal niet. Nou, goed luisteren, anders gaat het weer helemaal verkeerd." Joost keek naar zijn pannekoek op het bord. De pannekoek had oogjes en een mond. Ook had de pannekoek kleine armpjes en beentjes. Joost keek nog eens beter. "Zie je het nu ?" foeterde de kabouter.

"Ja, inderdaad," zei Joost. "U heeft helemaal gelijk."

"In vervolg moet u leren mij te laten uitspreken," sprak de kabouter. De kabouter had een koksmuts op. Hij werkte hier in dit restaurant, het pannekoeken-restaurant van de Bibelebonse pap. De kabouter kende het geheim de lekkerste pannekoeken te bakken van de Bibelebonse pap. Daar was de kabouter voor opgeleid, net zoals vele andere kabouters.

Het land stond vol met zulke pannekoeken-restauranten. Joost keek de kabouter aan. "Dit betekent een ramp," sprak de kabouter. "De pannekoeken zijn razend."

"Ik zie het nu," sprak Joost.

"Ja, maar wat gaat u daar aan doen dan ?" zei de kabouter streng. "Dat kan toch niet zo ? Ze zullen ons hele land ombrengen als er niets aan gedaan wordt."

"Ik denk dan toch dat er nog een ingrediënt mist in de Bibelebonse pap," sprak Joost.
"Dat heeft u goed gezien," foeterde de kabouter. "Wat nu ?"

"Dus er zijn al hele legers van zulke woeste, levende pannekoeken gesignaleerd ?" sprak Joost.

"Jazeker," sprak de kabouter. "Ik heb geen zin om nog langer mijn tijd te verdoen hier en wachten totdat de tikkende tijdbom ontploft. Er moet nu wat gebeuren, anders stap ik op. Mijn beroep is levensgevaarlijk geworden."

Joost dacht even na. "Ik ga er direct mee aan de slag," zei Joost na enkele minuten van nadenken.

"Tjonge, nou dat mocht wel eens tijd worden, koning," foeterde de kabouter.

Joost stapte op, en ging naar oom Georgius. Hij vertelde hem direct het hele verhaal. Sinds oom Georgius was teruggekomen werden er Bibelebonse pannekoeken gemaakt. Daar had hij een bepaald recept voor meegebracht. De pannekoeken werden gemaakt van de Bibelebonse pap, maar er werden ook andere ingrediënten voor gebruikt. Oom Georgius zei dat het niet aan de nieuwe ingrediënten kon liggen, maar dat er waarschijnlijk dan toch nog een ingrediënt miste, waardoor de pannekoeken tot leven kwamen. Het waren woestelingen. Ze waren al legers aan het vormen, en het kon inderdaad een grote ramp voor het land betekenen als er niet snel wat aan gedaan zou worden.

Midden in de nacht werd Joost door oom Georgius wakker gemaakt. Hij hijgde. "Ze komen, ze komen !" riep oom Georgius. "Ze kloppen al op de deuren en ramen van de huizen, en willen iedereen meenemen."

"Meenemen ?" vroeg Joost slaperig. "Waar naartoe dan ?"

"Niemand weet het," zei oom Georgius. "Het is nu alleen nog maar dreigen, maar dat kan snel van kwaad tot erger worden. Het is meer een verzoek op dit moment."

"Wat willen ze ?" vroeg Joost.

Plotseling stonden de pannekoeken al in de slaapkamer. Ze waren misschien door een open raam binnengekomen. "Welaan," zei één van de pannekoeken. Oom Georgius en Joost keken verschrikt naar de pannekoek. Het was een woesteling.

"Eh, wat moet u ?" vroeg Joost. "Het is midden in de nacht."

"Wij willen praten," sprak de pannekoek. Zijn armen waren wild aan het draaien. Hij was totaal niet in de rust, en zijn ogen draaiden ook gevaarlijk.

"Praten ?" vroeg Joost. "Het is midden in de nacht."

"Niks mee te maken," zei een andere pannekoek. Het waren hele dikke opgevouwen pannekoeken, bijna als koeken. "Jullie zitten anders wel te praten."

"Ja, over jullie," zei Joost. "Jullie beginnen al een probleem te vormen, schijnt het."

"Mooi," sprak de pannekoek.

"Mooi ?" vroeg oom Georgius. "Ik weet niet wat daar zo mooi aan is. Jullie hebben heel wat onrust gebracht al."

"Mooi," zei de pannekoek weer. "Het mocht weleens tijd worden. Wij worden namelijk gegeten."

"Vind u het raar ?" vroeg Joost verbaasd. "U bent een pannekoek. Die zijn ervoor om gegeten te worden."

"Nu niet beledigend doen," sprak de pannekoek woest. De pannekoek deed een stap naar voren, en gromde er ook bij.

"Wie heeft dat zo bepaald ?" vroeg een andere pannekoek.

"Eh, wij," zei Joost. "Dat is een gegeven. Jullie zijn voedsel."

"Nou moet je eens even ophouden," zei de pannekoek. "Dat bepaal jij niet. Luister : U sluit nu al uw pannekoeken-restauranten, of er gaan hier ongelukken gebeuren."

Joost dacht even na. Wat moest hij nu doen ? Hij keek naar oom Georgius.

"Doe het maar," zei oom Georgius. "We hebben geen andere keus. Blijkbaar mist er wat in de Bibelebonse pap, anders had dit nooit kunnen gebeuren."

"Of iemand heeft er iets ingegooid wat er niet in hoorde," zei Joost. Hij keek toen weer naar de pannekoeken. "Wij zullen de restauranten tijdelijk sluiten, totdat er een oplossing is gevonden."

"Wij doen niet meer mee," brulde de pannekoek. "En als betaling eisen wij dat alle inwoners van dit land met ons meegaan als gevangenen. Dit land zal onze kolonie worden. Wij regeren het nu."

"Dat gaat wel een beetje erg ver," zei Joost. "Ik heb veel dingen meegemaakt, maar nooit zoiets als dit. Vind je dat zelf ook niet een beetje ver gaan ?"

"Nee, ik niet," zei de pannekoek die zich begon op te zwellen. "Wij hebben hele andere plannen."

Joost keek naar oom Georgius. Toen keek hij weer terug naar de pannekoeken. "Jullie vergissen je."

Plotseling ging er ijzer om de polsen van zowel Joost als oom Georgius. Toen hoorden ze een klik, en werd er aan een ketting getrokken. De pannekoeken hadden hen inmiddels van achteren overmeesterd.

"Gevangen," sprak de pannekoek. "Het is een lange nacht geweest. Jullie waren de laatsten. Het hele volk was al in ballingschap." Toen werden Joost en oom Georgius aan een lange ketting meegetrokken.

"Waar gaan we naartoe ?" vroeg Joost verschrikt.

"Dat zul je wel zien," zei de pannekoek.

Joost was erg nijdig. Hij vroeg zich af wat er aan de hand was. Buiten waren er grote stoeten geketende mensen in rijen die allemaal werden meegetrokken. Ze werden meegetrokken tot schepen scheen het. "We gaan naar een vreemd land !" riep de pannekoek. Legers van pannekoeken waren er rondom de mensen. Joost werd er duizelig van.

"Mag ik aan uw voorstellen : de koning," sprak de pannekoek tegen wat andere pannekoeken. "De vorige koning zul je bedoelen," lachte een andere pannekoek, terwijl ook de andere pannekoeken begonnen te lachen. Joost werd naar een groot schip getrokken. Oom Georgius was van hem weggetrokken. Die ging naar een ander schip.

Er was een klein kamertje op het schip waar Joost in werd getrokken. Er zat daar een pannekoek achter een bureautje. "Zo zo," sprak de pannekoek. "Dus jij bent de koning van dit onheugelijke land. Allemaal verleden tijd nu."

"Wat wilt u ?" vroeg Joost.

"Dat is voor jou een vraag en voor mij een weet. Een goede vraag wel te verstaan, en ik zal het nooit beantwoorden. Je zult het zelf wel zien," sprak de pannekoek.

Joost had pijn in zijn buik. Wat was er gebeurd ? Hoe kon dit gebeuren ? Hij stond voor een raadsel.

De zeilen werden gehesen en het schip ging varen. Het was een grote vloot met vele schepen, vol gevangenen. In het kleine kamertje op het schip raakte Joost geheel zijn oriëntatie kwijt, en zijn gevoel van tijd. Hij sliep geketend op hooi, dichtbij het bureau. Hij hoopte maar dat er snel een einde zou komen aan deze nachtmerrie. Hier had hij niet om gevraagd.

He schip legde aan bij een eiland. Hier zou Joost moeten verschijnen voor de pannekoek koning. Hij werd aan een ketting meegesleept tot een groot paleis ergens in zandgebied op het eiland. Hij keek om zich heen en zag de hoge muren van het kasteel, die waren als een soort metaal van een licht bruine kleur. De koning zat daar op een troon van hetzelfde soort metaal, maar de koning was zelf geen pannekoek. De koning beweerde dat hij de koning was van de winden, maar dat de heksenwind in zijn rijk had lopen plunderen, en alle winden meenam om hen onder te brengen in de bibelebonse pannekoeken. Dat was het geheim waarom de pannekoeken tot leven waren gekomen.

Joost luisterde met open mond naar de koning. De heksenwind werd dus als probleem aangewezen. Joost vroeg de koning waarom hiervoor het hele volk in ballingschap moest, maar de koning zei dat dat belangrijk was, omdat het volk beschermt moest worden tegen de heksenwind. Alleen de winden van de windenkoning zouden dat kunnen doen. Hoe wist de koning zelf ook nog niet. Hij had een grote nederlaag geleden door de heksenwind.

Joost zou maar wat graag willen helpen, maar wist niet hoe. "Hoe is de heksenwind ontstaan ?" vroeg Joost. Maar de koning wist het niet. Plotseling kwam er een bulderende storm binnen. De deuren waren opengeslagen, en de soldaten van de koning, die overigens ook geen pannekoeken waren, riepen : "De heksenwind !" Joost werd gegrepen door de storm en naar buiten gesleurd, en toen hoog in de lucht getrokken. Joost kon bijna geen adem halen. Hij werd heel hoog getrokken en ging toen een wolk in, waar een wolkenpaleis was. Door een torenraam werd hij naar binnengegooid en kwam oog in oog te staan met een heks.

"Ben je daar eindelijk, jongen," kraste de heks. "Waarom is het altijd zo dat ik alleen maar hierdoor iemand's aandacht kan trekken ?"

"Wie ben je, heks," sprak Joost, "en wat wil je ?"

"Je kent me nog niet, en dat vind ik jammer," kraste de heks.

"Zeg op, wat wil je," sprak Joost.

"Kom eens even hier," kraste de heks.

"Ik kom nergens," zei Joost. "Wat is dit voor belachelijk gedoe ?"

"Kom kom," kraste de heks. "Je weet het wel, je weet het wel. Ik heb jou nog veel te onderwijzen."

"Ik wil niet onderwezen worden door een heks !" riep Joost luid.

"Sssstttt..." kraste de heks fluisterend. "Je maakt de kinderen wakker."

"Welke kinderen ?" vroeg Joost.

"Laat maar," sprak de heks. "Kunnen we even ter zake komen ?"

"Ik doe geen zaken met heksen," sprak Joost.

"Ach kom," kraste de heks. "Ik bedoel het niet slecht. Ik wilde alleen een leger maken van de Bibelebonse pannekoeken. Ze hebben zoveel goede kwaliteiten."

"Een pannekoeken leger ?" sprak Joost verbaasd. "Waar is dat goed voor, en waarom heb je de winden van de windenkoning daarvoor gebruikt om de pannekoeken tot leven te wekken ? Ze zijn er niet bepaald blij mee."

"Ach, dan hebben ze wat te doen," kraste de heks. "Werken voor een echte heks die orde op zaken kan stellen is toch beter dan werken voor zo'n luiwammes van een windenkoning die van geen toeten nog blazen weet."

"Me dunkt dat je nogal praatjes hebt, heks," sprak Joost verontwaardigd. "Zeg op : Waar is het voor nodig ?"

"Tut tut," zei de heks. "Nu zelf geen babbels gaan krijgen."

"Ik ben toevallig de koning van de Bibelonse pap en de Bibelebonse pannekoeken," sprak Joost nijdig. "Als je dingen wil, of plannen hebt, dan praat en overleg je daar eerst over. Maar niet zoals dit. Dat kan echt niet, heks."

"Praatjesmaker," zei de heks. "Wat weet jij er nou allemaal vanaf hoe alles moet gaan, snotaap."

"Ik vraag het nog één keer, heks," zei Joost : "Wat moet je ?"

"Ik moet helemaal niets," kraste de heks. "Ik bewijs je een gunst door je pannekoeken tot leven te wekken, en meneer is er niet blij mee. Ondankbare hond."

"Een gunst ?" vroeg Joost. "Wat is daar voor gunst aan, een beetje onze pannekoeken in soldaten veranderen zodat ze niet meer gegeten worden ? Nogmaals : de pannekoeken waren er niet blij mee, of telt dat niet voor jou."

"Meneertje koekepeertje," sprak de heks. "Nu moet je eens even goed luisteren. Levende pannekoeken heeft nog niemand gegeten. Ze krijgen pootjes, en weg zijn ze. En dat is maar goed ook, want jullie aten veels te veel, veels te veel. Nu hebben de pannekoeken een echte functie gekregen. Ze zouden jouw land en mij goed kunnen helpen."

Joost boog zijn hoofd. Hij voelde dat hij niet veel in te brengen had in zo'n situatie als dit. Hij was hier bij de heks in een wolkenpaleis, en zijn volk leefde beneden in ballingschap.

"Een pannenkoeken leger, en dan ?" vroeg Joost. "Wie is de vijand ?"

"Ik heb jullie opgenomen voor de strijd," sprak de heks.

"Tegen ?" vroeg Joost.

"Tegen vraatzucht," sprak de heks. "Maak je voedsel tot een soldaat, tot een wapen, of maak er kleding van, of voertuigen, kan me niet schelen, als je maar stopt met al dat vele eten, Bibelebonse

flutkoning."

Joost werd rood van woede. "Wij eten helemaal niet teveel. Daar zijn allerlei reglementen voor dat niemand teveel eet. Zij die dat doen worden in de gevangenis gezet, of moeten naar het ziekenhuis," bromde hij.

"Blijkbaar is het niet genoeg," kraste de heks.

"Niet genoeg ? Hoezo ?" vroeg Joost nijdig en beledigd.

"Ik weet genoeg," sprak de heks.

"U bent niet bepaald communicatief," sprak Joost.

"Ik heb al genoeg gezegd," kraste de heks.

Joost dacht na. Er waren inderdaad mensen in zijn land die teveel aten, maar die kwamen in de gevangenis of het ziekenhuis terecht. Maar ja, soms ontsnapte er weleens iemand, en die kon dan een grote bedreiging voor het land vormen. Ze zochten elkaar op, en smeedden zo hun plannen. Veelal gingen ze onder de grond wonen. Het waren vreetbendes, zware criminelen. Misschien bedoelde de heks dat ? Misschien had de heks toch wel een beetje gelijk ?

"Ik zie meer dan je denkt," kraste de heks, "vanuit het wolkenpaleis, en ik vond het wel welletjes."

"Ik begrijp het heks," zei Joost na lang peinzen. "Dreigt er gevaar ?"

"Groot gevaar," kraste de heks. "Het vreters-complot van pannekoek-verslaafden. Ze gaan daar waar het oog niet kan komen, maar ik zie alles. Ik zie wat ze in het geheim smeden."

Joost kon snel tot een overeenkomst komen met de heks, en ook met de winden-koning. Alles werd nu begrepen, en vanaf die dag waren er legers van pannekoeken in Nederland die het volk veilig moesten houden tegen vraatzucht. De winden van de windenkoning die de pannekoeken tot leven hadden gebracht en in de pannekoeken woonden waren hoog gevoelig, zodat ze hun werk goed konden doen.

Maar de mensen in het land begonnen al gauw te protesteren. Ze wilden geen pannekoeken politie. Er kwamen al snel burgeroorlogen. Het pannekoeken leger had de handen vol hieraan. De grootste woede werd gericht tot Joost, de koning. Ze wilden dat hij af zou treden. Op een gegeven moment werd het zo erg dat Joost het bos moest invluchten. Hij riep daar tot de heksenwind, die hem in een storm kwam opnemen om hem naar het wolkenpaleis te brengen.

"Heks, het werkt niet," zuchtte Joost toen hij even later bij de heks was. "Het volk wil me niet meer, en het pannekoeken leger kan niet tegen hen op."

"Je moet één ding goed begrijpen, Joost," sprak de heks. "Het pannekoeken leger moet getraind worden. Ze zijn nieuw in het vak. Ze zijn hier inderdaad nog niet tegen opgewassen, maar wat tijd en scholing doet wonderen."

Joost glimlachte. "Maar hoe dan, heks ? Wie kan hen onderwijzen ?" vroeg hij.

"De heksenwind kan hen onderwijzen," sprak de heks.

En zo begon er een groot scholingsproces voor het pannekoeken leger. De heksenwind zou lesgeven in het wolkenpaleis, en de ene helft van het leger onderwees zij 's ochtends, en de andere helft onderwees zij 's middags. Ook gaf zij weleens lessen in de avond voor kleinere groepjes. Het pannenkoeken leger werd groter in Nederland en beter getraind, maar nog steeds waren er grote burgeroorlogen. Vaak brak er brand uit. Het was het tijdperk van de brandstichters.

Eigenlijk werden de burgeroorlogen alleen maar erger. Het was hard tegen hard. Maar het pannekoeken leger kon nu in ieder geval standhouden. Ook zagen zij het als een uitdaging. Maar dit geluk was maar van korte duur, want de burgeroorlogen werden zo erg, en het pannekoeken leger begon zulke grote nederlagen te lijden, en waren zo gehaat, dat ze voorlopig geheel opgenomen moesten worden in het wolken paleis, anders zou er niets van hen overblijven. Door deze chaos kwam het land in nog grotere problemen. Er waren ook grote bosbranden. Joost en de heks waren ten einde raad. De heksenwind was nog steeds bezig met het trainen van het pannenkoeken leger. Ze werden voor nu niet naar beneden gezonden. Ook de heks en Joost volgden lessen bij de heksenwind.

Op een dag waren ze allen tezamen gekomen in de grote onderwijs-zaal van het wolkenpaleis. Het hele pannekoekenleger was er, en ook Joost en de heks, en de windenkoning met zijn gehele hofhouding. De heksenwind zou die dag een groot geheim aan de dag stellen. Ze stond daar voor het publiek en sprak :

"De wijn van Ekolijn, een groot geheim,
In het diepste van de nacht heeft het altijd op ons gewacht,
Het woont in de aarde diep, waar zij tot u riep,
U bent door dit alles heengegaan, opdat zij zal stromen,
Een groot Bibelebonse geheim,
Deze Bibelebonse wijn."

Ekolijn was een mannetje die diep in de aarde woonde. Hij bewaakte daar de Bibelebonse wijn. Van die wijn zou je in een betoverende slaap komen. Het mannetje kon heel snel zijn, en had een neusje als van een clown. Het mannetje was een bosdwerg, een aarddwerg. Je zou alleen bij Ekolijn kunnen komen door een hele diepe put in de aarde. Ekolijn zong altijd liedjes. Soms waren die liedjes vrolijk, en soms waren ze droevig. De Bibelebonse wijn zou vrede brengen, maar niemand had ooit de plaats van Ekolijn gevonden. Het was de vraag of Ekolijn echt zou bestaan of dat het maar een liedje was.

Joost wilde wel op onderzoek uit. De heksenwind zou hem terugbrengen naar het bos, als de mensen zouden slapen, naar een plaats waar geen bosbranden waren. In de nacht bracht de heksenwind hem naar beneden het bos in. Joost keek goed om zich heen. "Waar kan die put ergens zijn ?" vroeg Joost aan de heksenwind. De heksenwind blies haarzelf op en gebood Joost haar te volgen. Ze leidde hem naar een diep ravijn. "Hier moet het wezen," sprak ze. "Onderin het ravijn moet ergens de put naar Ekolijn zijn."

"Ben jij daar weleens geweest ?" vroeg Joost.

"Ben je gek," zei de heksenwind. "Veel te gevaarlijk voor mij. Ik zou daar ergens kunnen vastraken."

Wat dat inhield zei de heksenwind verder niet. Daar sprak ze niet over. Joost moest dus helemaal alleen langs het ravijn naar beneden klouteren. Er groeide hier allemaal vreemd kruid. Gelukkig was het er niet stijl, maar liep alles schuin naar beneden. Het was een soort vallei. De heksenwind was inmiddels weer teruggegaan. Er lagen hier allemaal schedels. Ook lagen er botten. Er gleed een

rilling over Joost. Plotseling hoorde hij gekrijs in de verte.
Ergens beneden was een smalle put waar een touw inhing, vastgemaakt aan een paaltje. Joost ging langs het touw naar beneden. Dieper in de put was het ruimer. Maar ergens hield het touw op, en hij hing nog steeds ergens. Hij kon niet dieper, en hij durfde zich ook niet te laten vallen. Plotseling keek hij recht in de ogen van een vogel.

"Wat moet dat hier," kraste de vogel.
"Ik ben op zoek naar Ekolijn," zei Joost een beetje hijgend.

"Klim maar op mijn rug," zei de vogel. Het was een tamelijk grote vogel, dus Joost waagde het erop. De vogel vloog met Joost heel diep de put in. "Ik kom hier maar eens in de drie miljoen jaren," kraste de grote vogel, "maar vanavond was het het feest van ..." maar verder kon Joost het niet verstaan. Het vliegen leek wel eeuwig te duren. Joost was zijn besef van tijd kwijt. Ineens stond hij op de grond voor een klein tunneltje. "Hier doorheen," sprak de vogel, "dan de rechter bocht nemen. Dan kom je er vanzelf." Joost kon in het tunneltje als hij zou kruipen. Hij moest heel lang door de modder kruipen voordat hij aankwam bij een splitsing met twee bochten. Hij nam de rechter bocht zoals de vogel had gesproken. Hier moest hij zijn. Helemaal onder de modder kwam hij aan bij een klein deurtje. Hij ging naar binnen, en hier was een grote open ruimte met een boom. In de boom was een deurtje wat direct openklapte en een mannetje rende naar buiten. Joost kon het bijna niet met zijn ogen volgen. "Dus hier is nog nooit iemand geweest ?" vroeg Joost zichzelf af.

"Ekolijn is de naam," sprak het mannetje.

"Ik kom voor de wijn," sprak Joost, "om maar direct met de deur in huis te vallen. Ik ben Joost, koning van de B...." maar verder kon Joost niet komen.

"Bespaar me je praatjes," zei Ekolijn. "Ik ben de vriendelijkste niet tot vreemdelingen."

"Jij bent zeker de lolligste thuis met die clownneus en je opmerkingen," sprak Joost.

"De lolligste zeer zeker niet," sprak Ekolijn. "Mijn drie broers zijn nog wel veel lolliger, maar wat kom je doen ? Je denkt toch niet dat ik je ook maar enige Bibelebonse wijn meegeef ? Waar is het voor ?"

Joost vertelde zijn verhaal.

"Interessant verhaal," zei Ekolijn. "Maar eh .... daarom wonen wij hier. Daarom wonen wij hier, want daarboven is alles slechts geklier, en daar zouden wij dan onze kostbare wijn voor moeten opofferen ?"

Joost trok rare gezichten. "Als het kan," zei hij. "We hebben het hard nodig. Hoeveel vraagt u voor de wijn ? En wat zijn precies de kwaliteiten van de wijn ?"

"Nou ja, kijk eens hier," zei Ekolijn, "goed dat je die vragen stelt. Ik heb nog drie broers die over deze zaak beslissen. De makkelijksten zijn het zeer zeker niet. Ik ben al niet makkelijk, maar zij zijn helemaal niet makkelijk."

"Iets meer informatie over de wijn graag," sprak Joost een beetje ongeduldig.

"Je hebt wel haast, moet ik zeggen," zei Ekolijn.

Joost begon een beetje nijdig te worden. "Alles op zijn tijd," zei Ekolijn.

"Ik zie u heeft grote nood," sprak Ekolijn. "Misschien kunnen we een uitzondering maken, maar dat ga ik met mijn broers overleggen." Ekolijn rende de boom weer in en kwam er na een paar tellen weer uit. "We hebben het besproken, hoor," sprak Ekolijn, "maar eh, het is toch niet voldoende. Het is toverwijn, ziet u, en dat verspillen we niet zomaar aan de eerste de beste."

De dwerg begon te neuriën en toen te zingen, terwijl hij aan wat karweitjes begon : "Rode, donkere wijn, vloeiende vanuit het geheim. Het geheim wil je niet weten, en iedereen is het vergeten. Er komt altijd iets tussen, het springt altijd weg. Het kan nergens komen, en je hebt altijd pech. Onbereikbaar is dit geheim, waar de brug verdwijnt in de eeuwigheid. Het strekt zich uit, en brandt dan af, het draait rond, en dan is alles anders als je dichterbij komt. Voor eeuwig zul je dwalen. Nooit zul je de Bibelebonse wijn behalen." Toen begon de dwerg hard te lachen, terwijl hij Joost volkomen negeerde. Druk bezig was hij met zijn karweitjes. Joost was boos, en moest nog veel meer van die gemene liedjes aanhoren.

"Had ik de linkerbocht maar genomen," dacht Joost bij zichzelf, en ging terug het tunneltje in, terug naar de splitsing, waar hij toen de linkerbocht nam. Tot zijn grote verbazing kwam hij hier ook aan bij de open ruimte met de boom. Direct sprong weer hetzelfde mannetje door het deurtje naar buiten, nog wel sneller dan de vorige keer. "Welkom gast," zei het mannetje. "De naam is Ekolijn."

"Maar had ik u net niet al gezien ?" vroeg Joost.

"Welnee," zei het mannetje. "Dit is de eerste keer."

"Ja maar ik had net een heel gesprek met u gehad," zei Joost, "bent u dat nu alweer vergeten ?"

"Nee hoor," zei Ekolijn, "mijn geheugen werkt goed. Dit is echt de eerste keer. Nog nooit eerder voorgekomen."

"Vreemd dan," zei Joost. "Ik nam de rechterbocht en kwam u daar tegen."

"De rechterbocht is maar een spiegelbeeld," zei Ekolijn. "Hier moet je wezen. Kom je voor de wijn ?"

Joost knikte.

"Goed, dan zal ik je erover onderwijzen," sprak Ekolijn.

"U heeft toevallig geen drie broers ?" vroeg Joost.

"Nee joh," sprak Ekolijn. "Het spiegelbeeld splitst mij op in vier delen, en doet dan alsof de andere delen mijn drie broers zijn. Het zijn niet de vriendelijksten, maar dat komt omdat de stukken afgescheiden zijn en geen geheel vormen. De vriendelijkheid is in de scheuring niet bewaard gebleven. Heel begrijpelijk."

"Ik zie het," sprak Joost.

"Nu," zei Ekolijn. "Die wijn brengt de toverdroom, waarin alles anders wordt.

Ekolijn keek Joost aan. Hij pakte hem bij zijn arm, en trok hem door het deurtje de boom in. Hier was een trap naar beneden. "Kijk," zei Ekolijn, "deze trap leidt tot het wijnbos. Daar groeit de Bibelebonse wijn als vruchten aan de bomen. Daar moet je zijn. Wij drinken het, en baden erin,

opdat de vraatzucht wegvaagt. Moet je goed luisteren : Midden in het wijnbos staat het wijnhuis, waar het wijnzaad wordt gemaakt. Het ligt daar in grote zakken. Het is het geheim van het wijnbos. Het wijnzaad wordt gemaakt door een grote machine, die het wijnzaad maakt door leugens."

"Door leugens ?" vroeg Joost verschrikt. "Maar dan is het toch geen goede machine ?"

"Jawel, jawel," zei Ekolijn die een pijpje opstak. "Je begrijpt het verkeerd. Het zijn geen echte leugens, maar raadsels."

"Ik zie het," zei Joost gerustgesteld. "Als ik ergens een hekel aan heb dan zijn het wel leugens."

"Ik ook," zei Ekolijn. "De raadsels zijn ervoor om indringers tegen te houden en om de tuin te leiden."

"Klinkt als een goed plan," sprak Joost. "Dat zou ik graag voor mijn land willen gebruiken."

"Het is raadselwijn," sprak Ekolijn. "Maar duur, zo duur."

"Duur ?" vroeg Joost.

"Ja, dat moet wel, hè," sprak Ekolijn.

"Wat kost het ?" vroeg Joost.

"Je leven," zei Ekolijn.

"Laat dan maar zitten. Dat gaat mij te ver," zei Joost.

"Wacht nou even," zei Ekolijn. "Je moet me wel laten uitspreken."

Joost luisterde. Even was het stil. Toen sprak Ekolijn verder : "Nogmaals : Ik zei dat het je het leven kost."

Joost knikte. "Wat bedoel ik hiermee ?" vroeg Ekolijn. "Ik bedoel hiermee dat je een totaal ander leven zal krijgen. Je moet dus als het ware je vorige leven inleveren. Het gaat dus om een grote verandering."

"Ik begrijp het," zei Joost. "En wat houdt die verandering precies in ?"

"Je zal niet dezelfde zijn," zei Ekolijn. "Je vorige leven zal nog steeds ronddwalen en de bewaker worden van de wijn."

"Dus ik ga gesplitst worden ?" vroeg Joost.

Ekolijn was even stil. Je zal in vieren gedeeld worden, net als ik. Dat is je spiegelbeeld, de bewaker.

"Hoe gaat dat gebeuren ?" vroeg Joost.

"Dat doet de wijn," sprak Ekolijn.

"Eigenaardig," sprak Joost. "Dus mijn verleden wordt in vieren gedeeld en ik leef zelf door als het vijfde deel ?"

"Warempel," sprak Ekolijn. "Je hebt het door."

Ekolijn pakte Joost's hand, en leidde hem naar beneden over de trap. Het waren vele trappen. Ze gingen helemaal de diepte in. Het werd steeds donkerder. Na een tijdje kwamen ze aan bij het wijnbos. Ook hier was het donker, maar aan de rand van het bos stond een grote lichtende steen met daarop een beeltenis van een blanke man met indianenveren, zittende op een rood paard. Ernaast stond geschreven : "Alleen zij die het wijnpaard berijden zullen het wijnbos kunnen binnengaan." Ekolijn wees ernaar, en sprak : "In de bovenwereld zijn ze allemaal verslaafd aan de bibelebonse pap. De bibelebonse wijn is ervoor om de vraatzucht te doen verdwijnen, maar omdat er ook het gevaar is van het verslaafd worden aan de bibelebonse wijn, moet men leren het wijnpaard te berijden. En het wijnpaard is het dolste paard wat er bestaat. Dat kan ik je wel vertellen."

Joost zag het al helemaal voor zich. Een woest rood paard, en dat zou hij dan moeten berijden ? Geen sprake van.

"Is er geen andere mogelijkheid ?' vroeg Joost.

"Helaas niet," sprak Ekolijn. "De verslaving aan de wijn is een groot gevaar en dat moet getemd worden. In feite is de bovenwereld het resultaat van een wijn verslaving. Iemand heeft het gedroomd."

"Dus ik kwam uit een droom ?" vroeg Joost.

Ekolijn knikte. "We kunnen hier niet te lang blijven, want als het wijnpaard ons in de gaten krijgt, dan is het goed mis."

"Kun jij hem niet berijden dan ?" vroeg Joost.

"Nee," zei Ekolijn. "Ik ben slechts een bewaker van de wijn, een bewaker van het wijnbos. Ik mag er zelf niet in."

"Heeft u weleens van die wijn gedronken ?" vroeg Joost.

"Nee joh," zei Ekolijn.

Joost keek hem verbaasd aan.

"Voor zover ik weet hebben alleen de blanke indiaan en de wijnverslaafde ooit van de wijn gedronken, maar dat kan net zo goed mythe zijn," sprak Ekolijn.

"Wie is de wijnverslaafde ?" vroeg Joost.

Ekolijn zweeg. Na een paar minuten stilte sprak Ekolijn : "Daar moet je het niet over hebben."

Joost stond voor een raadsel. Ekolijn pakte hem bij de hand en wilde de trap weer oplopen, maar Joost hield hem tegen. "Wacht even," zei Joost. "Ik zou graag het woeste, dolle wijnpaard willen berijden. Mijn land heeft mij nodig, en daarbij heb ik de Bibelebonse wijn dus echt nodig om orde op zaken te kunnen stellen."

Ekolijn keek hem met grote ogen aan. "Dat lukt je nooit," sprak Ekolijn. "Nooit."

"Maar waarom heb je me hier dan naartoe genomen ?" vroeg Joost.

Ekolijn zweeg. In de verte kwam het rode paard al aanstormen. "Ik zei het je toch," zei Ekolijn ongeduldig. "Nu hebben we de poppen aan het dansen. Daar komt het paard aan." Ekolijn greep Joost vast, maar Joost rukte zich los. "Alles of niets dan maar," zei Joost. "Ik ga het er op wagen." Maar het paard was woest. Er was donder en bliksem, en het paard steigerde en schopte toen Joost tegen zijn kin aan. Joost had het gevoel alsof zijn hele gezicht in brand stond en viel na een paar seconde bewusteloos. Ekolijn greep Joost als de bliksem, en ging als de bliksem met Joost in zijn armen de trap op. Gelukkig was Ekolijn sneller dan het paard. Snel was hij weer boven met Joost en sloot de trap naar beneden af door het luik dicht te doen. Na een tijdje begon het paard tegen het luik aan te trappen. Joost begon weer langzaam bij te komen. "Ik zei het je toch !" foeterde Ekolijn. "Nu hebben we dus echt de poppen aan het dansen. Dat wordt vanavond dus gebakken peren eten." Het paard begon steeds harder tegen het luik te trappen. "Hier zijn we niet veilig," sprak Ekolijn. "We moeten hier weg." Daar begon het paard al door het luik te breken. Weer droeg Ekolijn Joost in zijn armen. Hij was verschrikkelijk sterk, en begon weer als de bliksem te rennen. Het paard stoof achter hen aan. Ekolijn rende door de tunnel heen, helemaal tot uit het ravijn. Het woeste paard zat nog steeds achter hen aan. Ze waren nu boven de grond gekomen, en Ekolijn rende helemaal het bos door totdat ze in een stadje aankwamen. Het rode paard was woest en begon tegen huizen aan te trappen. Mensen kwamen in rep en roer naar buiten, en werden door het dolle paard tegen de grond getrapt. Ekolijn was moe geworden, en zette Joost neer. Het paard zat nu niet meer achter hen aan, maar ze zagen hoe het paard tegen de huizen en mensen hier tekeer ging, bij de grachten. Het hele stadje was in rep en roer.

"Wat moet dat hier !" schreeuwden de mensen. Maar meer konden ze niet zeggen, want dan had het paard hen al tegen de vlakte getrapt. Er was veel gegil. Joost bleef op een afstand sprakeloos kijken met Ekolijn. Hij moest iets doen als koning. Joost waagde het er op en begon met stevige passen naar het paard te lopen, maar plotseling voelde hij weer scheurende pijn in zijn kin. "Niet doen !" riep Ekolijn hem toe. Joost liep weer terug naar Ekolijn. Het paard was woedend, en trapte overal in het stadje ramen en deuren in. Joost bleef staan als verstijfd. Na een tijdje kwam het paard weer op hen af. "We zijn er geweest," zei Ekolijn. "Ik ben te moe. Ik moet rusten." Iemand gooide een Bibelebonse pannekoek naar Joost. "Hier," werd er geroepen, "probeer het paard hiermee te voeren, koning." Joost raapte de pannekoek op en stak het uit naar het wijnpaard. Het paard begon direct rustiger te worden, en liep langzaam af op Joost. Het paard had alleen oog voor de pannekoek en begon ervan te eten uit Joost z'n hand. Ekolijn keek verbaasd en opgelucht toe. "Goedzo," zei Joost tegen het paard. "Brave jongen," terwijl hij met zijn andere hand het paard aaide. Het paard brieste, maar was nog steeds rustig. Joost zou het erop wagen, en klom op het paard.

Maar weer kreeg Joost een scheurende pijn in zijn kin. Hij voelde zichzelf heel duizelig worden. Langzaam stapte hij van het paard af, en ging op de grond liggen. Na een tijdje werd hij naar het ziekenhuis gebracht. De dokter die hem onderzocht zei dat hij zijn kaak had gebroken. Dat was inderdaad een hoge prijs om op het wijnpaard te kunnen rijden. In ieder geval wist hij nu hoe hij het paard moest temmen.

Hoofdstuk 2. De Dolle Stier

Toen Joost uit het ziekenhuis was gekomen bracht Ekolijn hem naar een weiland waar het wijnpaard graaste. Joost had een Bibelebonse pannekoek bij zich en gaf dit aan het paard, waarna hij op het paard klom. Het paard was al die tijd rustig geweest. In rustige pas ging Joost op het paard naar het bos, samen met Ekolijn die naast hen liep. Er was zoveel veranderd. Het ravijn was niet meer zo diep, en veel schuiner, nog meer als een vallei, en er was geen put meer, maar alleen nog de tunnel, en die was veel ruimer nu, wat Joost al eerder had opgemerkt toen Ekolijn er met hem doorheen rende. Ze gingen naar de boom en gingen daar naar binnen, om zo over de trap naar beneden tot het wijnbos te komen. Joost kon nu eindelijk in het wijnbos komen, rijdende op het wijnpaard. Het was een prachtig bos, en na een tijdje kwamen ze aan bij het wijnhuis. Ekolijn was aan de rand van het bos gebleven. Het wijnhuis was groter dan Joost had gedacht. Het was een gigantisch gebouw. Joost ging op het paard naar binnen. Hij kwam in een hal terecht, en stapte toen van het paard af. Hij liep door de hal en keek naar de muren waaraan schilderijen hingen. Hij ging door een deur en kwam weer in een hal. Aan de muur hing een schilderij van de blanke indiaan op het wijnpaard. Joost had de teugels vast van het wijnpaard. Hij keek naar de andere muur en schrok. Er hing een soort monument met tekst. Er stond op : "Het wijnhuis voor waaghalzen. Het wijnpaard hebben ze getemt, maar hebben zij zichzelf getemt. Oh waakt u toch voor de spiegelbeelden die spoken in dit huis."

Joost slikte even. Hij keek nog eens goed naar de blanke indiaan. De jongen leek verdacht veel op hemzelf. Toen kreeg Joost de schrik van zijn leven. De blanke indiaan draaide plotseling zijn hoofd en keek naar hem terwijl zijn mond bewoog. Joost sprong achteruit. "Heb je mij geroepen ?" vroeg de blanke indiaan.

"Wie ben je ?" vroeg Joost.

"Jouw spiegelbeeld," zei de blanke indiaan.

"Hoe is dat gekomen ?" vroeg Joost.

"De wijn, mijn jongen," sprak de blanke indiaan op het schilderij. "De Bibelebonse wijn."

"Maar die heb ik nog nooit gedronken," zei Joost.

"Ik ben jouw toekomst," sprak de blanke indiaan.

"En Ekolijn dan ?" vroeg Joost, "Heeft hij weleens van de Bibelebonse wijn gedronken ? Hij zei eerst van wel, en toen weer niet. Maar ja, ik weet ook dat hij spiegelbeelden heeft."

"Precies," zei de blanke indiaan. "Alles loopt hier door elkaar heen. Natuurlijk heeft hij van de Bibelebonse wijn gedronken, en daardoor zijn zijn spiegelbeelden ontstaan."

"Hij had het ook over een wijnverslaafde, die de bovenwereld zou hebben gemaakt of gedroomd," zei Joost.

"Ja," sprak de blanke indiaan. "Dat is één van zijn spiegelbeelden."

"Vandaar dat hij er niet over wilde praten," zei Joost.

De blanke indiaan knikte. "Het ligt nogal gevoelig."

"Heb ik nog meer spiegelbeelden ?" vroeg Joost.

"Genoeg," sprak de blanke indiaan. "De hele gang hangt vol met jouw spiegelbeelden, maar zij zijn bewakers van de wijn."

Joost liep verder door in de hal, en kreeg weer de schrik van zijn leven. Hij zag een schilderij met een man met een stierenvechters pak en een lang dun zwaard. : "Zeg me dat je mijn spiegelbeeld niet bent," sprak Joost. De man had een baard. Hij richtte het lange dunne zwaard op Joost. "Halt," zei de man. "Zei je daar spiegelbeeld ? Ik ben inderdaad een spiegelbeeld. Ik voer oorlog tegen de wijnverslaafden en hen die onbevoegd de wijn willen stelen. Geen stap verder."

"Ik ben op zoek naar de Bibelebonse wijn," sprak Joost, "naar het wijnzaad. Ik heb het nodig voor in mijn land."

"Dat zeggen ze allemaal," zei de stierenvechter. "Ik ben jouw toekomst, jouw dolle toekomst. Ik ben doller dan de stier, en doller dan het wijnpaard ooit is geweest."

"Als jij mijn spiegelbeeld bent van de toekomst, waarom help je me dan niet ?" vroeg Joost.

"Waarom zou ik dat doen ?" vroeg de stierenvechter op het schilderij. "Ik bewijs je een dienst. Die wijn is gevaarlijk. Als je er teveel van neemt dan ga je vreemd dromen, en kom je op de verkeerde plaatsen met alle gevolgen ervan."

"Hoe kan ik de wijn dan de baas ?" vroeg Joost.

"Alleen als je wordt zoals mij," sprak de stierenvechter. "Doller dan de wijn, doller dan de stier, en doller dan het wijnpaard ooit is geweest."

"Waar is dat goed voor ?" vroeg Joost.

De stierenvechter begon geïrriteerd te worden. "Om de Bibelebonse wijn de baas te blijven !" brulde hij. "Anders komt er een overstroming."

"Hoe word ik als jou ?" vroeg Joost.

"Door te lezen, veel te lezen," sprak de stierenvechter.

"Welke boeken ?" vroeg Joost.

"Ik heb geen zin om dat uit te leggen," zei de stierenvechter.

Joost liep door. Hij was er klaar mee.

"De wijn is te gevaarlijk !" riep de stierenvechter nog. Verderop in de hal zag hij een ander schilderij. Het was een schilderij van ijsvlaktes. Weer ging hij door een deur. Hij had nog steeds de teugels vast van het wijnpaard. Achter deze deur was een boekenkamer. Achter een bureau zat de stierenvechter. "Dat schilderij in de hal is zeker uw spiegelbeeld," zei Joost.

De man keek op, en knikte. "Ja, en ik ben jouw spiegelbeeld van de toekomst. Die op het schilderij is niet zo'n beste. Niet erg behulpzaam," sprak de man.

"Dat had ik gemerkt," zei Joost. "Wat voor soort boeken moet ik lezen om als u te worden ?"

"Kijk maar," zei de man, en gaf hem een boek. Joost bladerde door het boek. Op elke bladzijde stond een spiegelbeeld op een schilderij. "Je moet veel leren over de spiegelbeelden," sprak de stierenvechter.

"En moet ik daadwerkelijk doller worden dan een stier ?" vroeg Joost.

"Oh ja," zei de stierenvechter, "doller worden dan de wijn. De wijn is als een dolle stier. Als je niet doller wordt dan de wijn, dan zal het je verzuipen. De wijn is het dolste van allemaal."

"Ook doller dan u ?" vroeg Joost.

"Oh ja," zei de stierenvechter, "veel doller dan ik. Ik ben de wijn nog nooit de baas geworden. Ik heb ook nog nooit van de wijn gedronken. Daarom ben ik hier."

"Maar de stierenvechter op het schilderij beweerde dat hij doller was dan de wijn en de stier," sprak Joost.

"Hij kletst," sprak de stierenvechter. "Hij is niet voor niets op het schilderij. En opgeruimd staat netjes."

"En de blanke indiaan dan ?" vroeg Joost. "Heeft hij van de wijn gedronken ?"

"Voor zover ik weet ja," sprak de stierenvechter. "Hij en de wijnverslaafde."

"De blanke indiaan had weer andere verhalen," sprak Joost. "Alles wat ik wil is wat wijnzaad zodat ik er wat van in mijn land kan zaaien."

De stierenvechter wees op een deur achter hem. "Ga die gang op, en dan kom je vanzelf in de arena van de Bibelebonse wijn terecht. Het is dus een stier, en de stier is flink dol. Succes," sprak de stierenvechter.

Joost ging met het paard de gang op, en liep helemaal door tot hij in een open ruimte kwam. Hij had nog wat Bibelebonse pannekoeken meegenomen, dus hij dacht dat hij kon proberen de stier hiermee te temmen. Plotseling renden er allemaal clowns langs hem heen. "De stier komt, de stier komt !" riepen ze. Joost greep een pannekoek, en ging voor de veiligheid op het paard zitten. Er kwam een hele rustige stier op Joost af, en voor de zekerheid gooide Joost een pannekoek op de stier af, maar de stier negeerde het gewoon. Bij het paard aangekomen werd de stier ineens woest, en drukte zijn horens in de huid van het paard. Het paard trapte de stier van hem af, maar het paard was niet meer dezelfde als vroeger. Al gauw stortte het paard neer, en Joost moest maken dat hij wegkwam. De clowns probeerden de woeste stier af te leiden. Joost rende en rende. Toen viel hij en er was niets anders dan een stofhoop om hem heen. Hij keek op en zag de blanke indiaan op zijn rode paard voor hem staan. "Help," kreunde Joost. Toen stormde de blanke indiaan op zijn paard op de stier af. Er waren niets dan stofwolken. Joost kon bijna niets zien. Tot zijn grote schrik zag hij toen ook de blanke indiaan met het paard vallen. De woeste stier kwam toen weer achter Joost aan. Joost rende en rende, en zag de clowns ook niet meer. Weer nam Joost een pannekoek, en hield het in zijn hand, maar dat maakte de stier alleen maar woester. "Doller worden dan de stier," dacht Joost bij zichzelf. Plotseling draaide hij zich naar de stier, en brulde als een leeuw. "Doller worden dan de stier," zei hij tegen zichzelf, en brulde weer. Maar de stier nam hem op de horens. Joost sprong op de rug van de stier, maar werd er met dezelfde vaart weer afgeslingerd. Weer nam de stier hem op de horens,

en smeet hem weer een eind weg. Plotseling zag hij Ekolijn als de bliksem rondrennen. Ekolijn maakte cirkeltjes om de stier heen, die daar helemaal van in de war raakte, en toen kwam Ekolijn naar Joost toe, nam hem op, en snelde weg met Joost. Ekolijn bracht hem naar een tunnel en zette hem daar neer. "Hoe ben je hier gekomen ?" vroeg Joost buiten adem. Ekolijn zei niets. Na een paar minuten antwoordde Ekolijn : "Door een wijnverslaving."

"Jij bent de wijnverslaafde ?" vroeg Joost. "Ekolijn's spiegelbeeld ?"

Ekolijn knikte. Joost zuchtte. "Een geluk bij een ongeluk dan. Ik vraag me af hoe ik dat beest ooit kan temmen."

"Ik moet weer gaan," zei Ekolijn, en snelde weer weg.

Joost dacht na. Hij moest en zou de oplossing vinden. Hij klaagde een beetje over wat er was gebeurd. Hij liep dieper de tunnel in en kwam daar een kabouter tegen. Ook tegen de kabouter begon Joost te klagen over dit land. "Zwijgen nu," sprak de kabouter na een tijdje. "Zwijg ! Dit land is onder een zware betovering. Laat je er niet zo in mee sleuren. Soms is het beter je mond dicht te houden, om even een stap achteruit te nemen en het zichzelf te laten herstellen. Dat kan niet altijd door het vele praten." Even moest Joost terugdenken aan de kabouter van het pannekoeken-restaurant. Hij vroeg zich af hoe iemand zo onbeschoft kon doen tegen een koning, maar hij wist wel dat de kabouter gelijk had. Boos liep de kabouter weg. Joost riep hem nog na, maar dat hielp niet. Joost ging nog dieper de tunnel in. Er lag daar een grote steen waarop geschreven stond : "Kent gij de wijn van Ekolijn ? Dat grote geheim ? Hebt gij de Bibelebonse wijn zien springen als een dolle stier ? Wat een wijn, wat een wijn, het is slechts een spiegelbeeld van Ekolijn."

Joost keek op en dacht na. "Dus Ekolijn is de wijn zelf ? Ekolijn was ook die dolle stier ? Wat ben ik toch in een vreemd land terechtgekomen." Hij ging nog dieper de tunnel in. Het werd hier donkerder, en de tunnel liep in een bocht. "Die wijn is vreemd en gevaarlijk," dacht Joost bij zichzelf. "Het brengt de meest vreemde spiegelbeelden. En het bovenland is dan ook zo'n spiegelbeeld, een droom van Ekolijn ? Wat een nachtmerrie."

Weer zag hij een grote, lichtende steen tegen de wand van de tunnel aanliggen, tegen de muur. Er stond in een vreemd handschrift op geschreven : "Oh ridder, gij bent dichter bij het geheim van de Bibelebonse wijn gekomen. Het is de raadselwijn .... Als gij het drinkt dan ...." en verder waren de letters weggevaagd. Joost liep verder. Hij werd steeds nieuwsgieriger. Daar lag weer een steen, een wat kleinere. Ook daar stonden letters op, maar hij kon het niet lezen. Het waren vreemde tekens. Er was hier en daar wat verlichting in de tunnel. Het was heel zacht, dromerig licht. De tunnel liep over in een gang, waar weer schilderijen aan de muren hingen. Het waren vaak schilderijen met jachttafereeltjes. In de verte hoorde hij neuriën, en toen een liedje. Het was de stem van Ekolijn. Ekolijn liep in de verte op hem af. "Ben je daar eindelijk, jongen ?" sprak Ekolijn. "Ik heb lang op je gewacht. Dit land is onder zware betovering van de Bibelebonse wijn. Alles wordt afgesplitst en gaat een leven op zichzelf leiden."

"Inderdaad," zei Joost. "Dat is me nu wel zo klaar als een klontje."

Ekolijn begon te lachen. "Zo klaar als een klontje, ha ha." Ekolijn begon steeds harder te lachen, en telkens zei hij "Zo klaar als een klontje."

"Kom mee," zei Ekolijn na een tijdje. Hij had Joost bij zijn arm en liep met hem dieper de gang in. "Ken je het geheim van de Bibelebonse wijn, de wijn van Ekolijn ?" vroeg Ekolijn. Joost zei niets. "Je weet het niet, hè ?" sprak Ekolijn. "Kom, ik laat het je zien." De gang leidde tot een grote witte deur, van parelachtig wit. Ze kwamen binnen in een zaal waar duizenden stoelen waren van rood

fluweel, en daarachter was een podium. "Hier spreekt de wijn," sprak Ekolijn. "Het is mijn spiegelbeeld." Joost keek verbaasd in het rond. Er was verder niemand. "Wie komen hier ?" vroeg Joost.

"Jij bent de eerste," sprak Ekolijn. "Neem een stoel."

Joost ging helemaal vooraan zitten, dichtbij het podium. Een mannetje geheel in het rood kwam binnen vanuit een deur achter het podium. "Daar heb je hem," zei Ekolijn, die naast Joost was gaan zitten. "Mijn spiegelbeeld."

"Ik hoop beter dan die dolle stier," fluisterde Joost naar Ekolijn. Ekolijn moest lachen.

"Welkom aanwezigen," sprak het rode mannetje op het podium. "Het zijn er maar twee !" riep Ekolijn.

"Ik heet u hartelijk welkom," sprak het rode mannetje. Even werd het duizelig voor Joost zijn ogen. Hij begon dubbel te zien, en toen ineens begon alles samen te voegen. Ekolijn was nu het rode mannetje, en er stond maar één stoel waarop Joost zat, en het rode mannetje stond voor hem. Ekolijn had gewoon een rood pak aan. "Ben je daar, jongen ?" sprak Ekolijn. Joost knikte verbaasd. Ekolijn legde zijn hand op de schouder van Joost. "Dit land, dit bos, is zwaar betoverd."

"Ik weet het," zei Joost. In zijn andere hand had Ekolijn een beker, en die zat vol met de Bibelebonse wijn. "Drink maar, jongen," sprak Ekolijn, terwijl hij de beker gaf. Joost begon te drinken. Eerst haastig, maar toen langzamer. De vloer begon te worden als water, als golvend water, en Joost begon er in weg te zakken. "Help," zei Joost.

"Laat het maar over je heen komen," sprak Ekolijn. Joost gleed in een diepe put naar beneden. Hij had een warm gevoel van binnen. "Het is de wijn," sprak Ekolijn. "De wijn spreekt." Joost gleed dieper en dieper en viel in een diepe slaap. Na een lange tijd werd hij wakker in een bed. Ekolijn zat naast hem op een stoel. "Hoe was de Bibelebonse wijn ?" vroeg Ekolijn.

"Het lijkt wel alsof ik eeuwen heb geslapen," sprak Joost. "Waar zijn we ?"

"Ik wil eerst iets van je weten," sprak Ekolijn. "Heb je iets gezien terwijl je sliep ?"

"Alles was rustig," zei Joost.

"Goed," zei Ekolijn. "We zijn hier in een plaats onder het wijnbos. Hier groeit het wijnzaad, in de struiken. Ik ben een struik, mijn jongen."

"Je bent heel wat," zei Joost.

"Ja," gniffelde Ekolijn. "Ik heb zoveel spiegelbeelden door de Bibelebonse wijn."

"Je kan er een winkel van maken," zei Joost.

"Ik ben niet te koop," zei Ekolijn, "maar wel te leren kennen."

"Als op een school," zei Joost.

Ekolijn knikte. "Een natuurschool."

Joost keek naar Ekolijn. Ekolijn had zoveel laagjes, en die leken allemaal te draaien om zijn clownsneusje. Ekolijn was als de regenboog van het bos, als een natuurverschijnsel die alle realiteiten maakte door spiegelbeelden, door de Bibelebonse wijn. Ja, Ekolijn was de Bibelebonse wijn. Het was een raadsel om zo hogerop in de natuurschool te komen. Joost wist dat zijn land dit nodig had. Als Joost naar Ekolijn keek dan zag hij de golven van de zee, in zoveel laagjes. Het maakte hem warm van binnen. Het was de diepte van de natuur, wat de natuur verborgen hield voor hen die net zoals Joost op zoek waren naar de oplossing. Dat was geen makkelijke opgave.

"Joost," zei Ekolijn. "Hier in dit land onder het wijnbos is ook een spiegelbeeld van jouw land, waar ze allen van de Bibelebonse wijn drinken en in vrede met elkaar leven. Alleen de wijnverslaafden zijn een groot probleem. De vraatzucht bestaat daar niet meer, maar de drinkzucht, hè, de drinkzucht ... Grote dronkelappen lopen daar op straat."

"Wat doen ze ?" vroeg Joost.

"Ach, ze zien de dingen niet helder," sprak Ekolijn. "Ze draaien alles om, en dat kan weleens problemen geven, vooral als ze in hoge functies komen. Ze dromen hun dromen, en maken alles kapot, en spelen dan de grote redder. Het is hoe ze handel drijven, hoe ze hun producten verkopen. Eerst maken ze het probleem, en dan bieden ze het medicijn."

"Maar dat is verschrikkelijk," sprak Joost. "Ja, dat kun je wel zeggen," zei Ekolijn. "Het is nog wel erger dan de vraatzucht, als je het mij vraagt."

"Dus het is een soort valse vrede ?" vroeg Joost.

Ekolijn knikte.

"Wat kunnen we daaraan doen ?" vroeg Joost. "Ze moeten dan leren het wijnpaard te berijden, om hun wijnverslaving te doen verdwijnen."

"Nee," zei Ekolijn. "Er is iets veel ergers dan het wijnpaard en de dolle stier."

Joost keek Ekolijn aan. "Iets nog ergers ?" vroeg Joost.

Ekolijn knikte. "De wijnzee is het probleem," sprak Ekolijn. "Die overstroomt vaak, en als we die niet bedwingen, dan gaan we er allemaal aan. Als dat zo door gaat zal het alles opslokken."

"Zouden dijken helpen ?" vroeg Joost. Ekolijn begon te lachen. "Dijken ? Daar breekt de wijnzee zo door heen. Het is een allesverwoestende zee. Het komt overal doorheen en overheen."

"Wie heeft die wijnzee dan gemaakt ?" vroeg Joost.

"Wat denk je ?" vroeg Ekolijn. "Ik."

"Maar waarom dan ?" vroeg Joost.

"Tja," zei Ekolijn. "Moet je luisteren, lieve jongen. Ik heb nogal veel geheimen, grote geheimen, en ik had de wijnzee als wachter aangesteld, maar het liep nogal uit de hand, begrijp je ?"

Joost keek Ekolijn met grote ogen aan.

"Wat nu ?" vroeg Joost.

"De wijnzee wordt elke dag woester," zei Ekolijn.

"Kunnen we dan niet beter naar boven gaan ?" vroeg Joost.

"Welnee joh," sprak Ekolijn. "Je moet het raadsel oplossen. De wijnzee zal ons overal vinden, en ons meesleuren waar dan ook. Je kunt er niet voor weghollen."

"Ik begrijp het," sprak Joost. "Die Bibelebonse wijn is dus ook een complete ramp. En ik maar denken dat het mijn land zou kunnen helpen."

Er werd op de deur van de slaapkamer geklopt. "Het is de zee," sprak Ekolijn kalm. "Hij doet nu nog beleefd." Ineens werd de deur opengeslagen, en Joost keek recht in een rode zee, die wild leek, maar toch nog tamelijk kalm, als ingehouden woede.

"Zaken doen ?" sprak de zee.

"Wat wil je ?" vroeg Ekolijn.

"Ik wil Joost," sprak de zee.

"Ach wijnzee, wat moet je toch met hem ?" vroeg Ekolijn.

"Gaat je niks aan, Ekolijn," sprak de wijnzee, en greep door een golf naar Joost. Joost trok direct de dekens over hem heen.

"Blijf van hem af !" riep Ekolijn, "Maak dat je wegkomt."

Maar de zee gaf Ekolijn een klap. "Ik wil hem nu !" bulderde de zee.

"Wat moet ik doen ?" riep Joost.

"Je kunt niets doen," zei Ekolijn.

Plotseling greep een golf het hele bed van Joost, en trok hem de zee in. Het was een ondergrondse zee, helemaal rood, van wijn. Het was de Bibelebonse wijnzee. Met een loeivaart sleurde de golf het bed van Joost mee. Joost zat rechtop in zijn bed.

Toen sloeg de golf het bed kapot tegen de rotsen, terwijl Joost bewusteloos op het zand viel. Een meisje met een rieten rokje kwam naar Joost toe, en bood hem wat te drinken aan. Na een tijdje kwam Joost bij, terwijl ze het weer aanbood. "Ik drink hier niets meer," sprak Joost woest. Hij voelde zich zwak en gebroken, en erg boos. Het meisje nam zijn hand. "Waar ben ik ?" vroeg Joost.

"Op het wijn eiland," sprak het meisje. De zee was inmiddels rustiger geworden. "Waarom ben ik hier ?" vroeg Joost.

"De zee riep je," sprak het meisje. "Hij wilde je het wijn eiland laten zien."

"En dat moest door mij tegen de rotsen aan te slingeren ?" vroeg Joost. "Er waren geen andere mogelijkheden ?"

"Je was onder een zware betovering," sprak het meisje. "Je moest wel."

"Zo behandel je geen koning," zei Joost.

"Het was een vergissing," sprak het meisje.

"Wat was een vergissing ?" vroeg Joost. "Dat geslinger tegen de rotsen, of dat ik een koning ben ?"

Het meisje zei niets. "Sorry," zei ze na een tijdje.

"Vreemd hoor," zei Joost. "Zo ga je niet met mensen om."

"Je vergeet de spiegelbeelden," sprak het meisje. "Je vergeet de ernst van de betoveringen."

"Het is goed met jullie," zei Joost boos. "Zo kan ik het ook. Bij iemand het pulp eruit slaan en dan zeggen : "Ja, sorry, maar je was onder een zware betovering." Bij ons in het land ga je daarvoor de bak in. Linea recta."

"Mijnheer, u begrijpt het helemaal verkeerd," sprak het meisje. Ze wiegde een beetje met haar heupen voor hem. "Het was een vergissing."

"Hoezo een vergissing ?" vroeg Joost brutaal. "En kun je stoppen met dat gedans voor mijn ogen ? Ik lig hier half bewusteloos en jij maakt er een dansje bij. Dat is toch onbeschoft ? Vooral naar een koning."

"Ik dans helemaal niet," sprak het meisje koud. "U bent nog steeds onder de invloed van de Bibelebonse wijn."

"Dus ik kan mijn eigen ogen niet meer geloven ?" vroeg Joost. "Vreemd, hoor."

Naar zijn gevoel stond zij nog steeds heupwiegend voor hem, maar ze had hem ook in twijfel gebracht. Ze hielp hem op te staan en bracht hem naar een hut achter het strandje. Er stond daar een fles Bibelebonse wijn op een tafeltje.

"Nooit teveel er van drinken," sprak het meisje. "Geniet van de zee."

"Genieten van de zee die mij tegen de rotsen slingerde ?" vroeg Joost. "Dat is zeker een grapje."

"U was onder een zware betovering," sprak het meisje. "De zee heeft niks gedaan."

"En nu ook nog alles goed gaan lopen praten !" bulderde Joost. "Ik zal het woord niet zeggen, maar ik heb nu hele erge zin om te gaan schelden."

"Het is jouw beleving, omdat je onder een zware betovering was," sprak het meisje. "Zelfs een veertje die je zou strelen zou hard bij je aankomen."

"Ik begrijp het," zei Joost.

"De zee maakte alleen contact, en jij reageerde zo heftig," sprak het meisje. "En dan geef je anderen de schuld. Dat is typisch een wijnverslaving."

"Ik ben helemaal niet verslaafd aan de wijn !" bulderde Joost.

"De wijn zit in je bloed," sprak het meisje. "Vanaf je geboorte al. Je bent dronken geboren."

"Nu niet beledigend gaan doen," sprak Joost. "Je hebt het wel tegen de koning toevallig."

"Het is de waarheid, mijnheer," sprak het meisje. "Ekolijn was altijd je vriend. Het heeft altijd in je bloed gezeten."

"Ik ben van een tovenaarsgeslacht," zei Joost.

"Zie," zei het meisje. "Ik weet meer dan jij denkt."

"Wat doe ik eraan ?" vroeg Joost.

"Je moet de geheimen van de wijnzee leren kennen," sprak het meisje. "Zwem erin, geniet ervan, laat je onderwijzen over zijn natuurgeheimen, en drink er minder van."

"Kom," zei ze, en rende over het strandje de zee in. De zee was helemaal rood. Joost volgde haar, en stapte ook voorzichtig in de zee. De golven waren prachtig, fonkelend rood, met vele laagjes, als de regenboog op de toppen. Hij kon dwars door de zee heenkijken. De zee was lekker warm, en hij voelde zich weer helemaal warm van binnen worden. Het was een prachtige, rijke natuur, die zijn ziel leek binnen te vloeien. Zou hij echt teveel gedronken hebben, en zelfs dronken zijn geboren ? Zou het meisje toch gelijk hebben ? Ze spatte wat water naar hem toe, en dook toen in de golven. Joost dook haar achteraan. Hij voelde zich veel beter nu, alsof de zee hem genas.

Onderwater konden ze gewoon ademen, en het meisje liet hem van alles onder water zien. Hier groeiden ook wijnstruiken en wijnplanten, en er waren geheime grotten. De prachtigste edelstenen waren er te vinden onderwater in de grotten. Joost keek zijn ogen uit. Hij voelde iets bruisen in zijn hoofd. Hij besefte dat de Bibelebonse wijn eigenlijk voor hele andere dingen bestemd was dan het drinken ervan. Het meisje overtuigde hem hiervan. Ze konden gewoon met elkaar praten onder water. Toen zag Joost iets waarvan zijn hart bijna stilstond. Het was een wijnklok, als van parelachtige, doorzichtige stenen gemaakt. Hier leek de zee vanuit te stromen en ook weer in terug te gaan. Het meisje hield de klok in haar handen, en zei dat er nog wel meerdere klokken waren. Toen Joost de klok vasthield leek het alsof hij de wijnzee van binnen voelde stromen, op en neer, van links naar rechts. Het begon in hem te cirkelen en te draaien. Plotseling had hij een prachtige droom, zomaar onderwater. Hij zag hem en het meisje in een kamer, en er hingen klokken aan de muren, en er stond daar een man met een lange baard. Joost hield de handen van het meisje vast. De man was de klokkenmaker van de wijnzee. Joost voelde toen niets dan geluk door hem heenstromen. Hij zag alle laagjes van zijn leven vanuit de klokken stromen. Ze begonnen te vermengen door de wijnzee. Toen gleed de droom weer langzaam van hem weg. "Ik heb gedroomd !" riep Joost.

"Het zijn de droomvissen !" riep het meisje. "Zij brengen dromen !"

"Oh !" riep Joost, en zwom weer naar haar toe. Het leek wel alsof hij een eindje was meegetrokken met de droomvis. De droomvissen waren bijna één met de wijnzee. Ze waren nauwelijks zichtbaar. Ze waren als de wijn zelf, als de golven, en konden zomaar iemand overweldigen. "Leef je hier alleen ?" vroeg Joost. Het meisje antwoordde niet. "Ik heb genoeg aan de spiegelbeelden," zei ze even later. Toen gaf ze hem een zoen op zijn wang.

Joost schrok wakker in het Bibelebonse pannekoeken-restaurant. Alles, maar dan ook alles, was maar een droom geweest. Hij staarde naar de Bibelebonse pannekoek op zijn bord. De pannekoek had geen oogjes en ook geen mond. Ook had de pannekoek geen armpjes en beentjes. "Hoe smaakt

het, koning ?" vroeg de kabouter met de koksmuts op die aan zijn tafeltje stond.

"Ik viel ervan in slaap en had een vreemde droom," sprak Joost.
"Dat moet de Bibelebonse wijn zijn geweest die hier door het deeg wordt gemengd, koning," sprak de kabouter.

"Vreemd," sprak Joost. "Ik vraag me af wat er dan allemaal van waar is geweest als het maar een droom was."

"De Bibelebonse wijn spreekt, koning," sprak de kabouter. "Dat weten we allemaal."

"Dan weet ik het nu ook," zei Joost. "Mij werd niks verteld."

Joost at de rest van de pannekoek op, en vertrok toen. Hij wilde weten wat er waar was van zijn droom. Het kwam natuurlijk door de toverwijn, dus Joost dacht dat het wel een bedoeling moest hebben allemaal. Joost ging het bos in, op zoek naar het ravijn waardoor hij in het avontuur kwam en Ekolijn ontmoette. Maar hoe hij ook zocht, hij vond het niet. "Zou het dan toch allemaal maar een droom zijn geweest ?" vroeg Joost zich af. Joost strompelde door het bos. Hij was erg moe geworden van het vele zoeken. Na een tijdje viel hij in slaap. Door luid gekras van vogels werd hij even later wakker en zette zijn zoektocht voort. Hij moest en zou het vinden. "Bibelebonse wijn, wat een onzin," bromde Joost. Toch miste hij ook Ekolijn, en het meisje van het wijneiland. Het begon aan hem te knagen, en na lange tijd begon hij Ekolijn te roepen. Weer hoorde hij gekras van vogels. Ekolijn was verder in geen velden of wegen te bekennen. Toch dacht hij dat hij wat herkende waar hij nu liep. Hier moest toch ergens dat ravijn zijn.

"Hola," zei een stem die op die van Ekolijn leek. Joost keek recht in het gezicht van het mannetje. "Ben je daar eindelijk ?" sprak Ekolijn.

"Ik heb je lopen zoeken," zei Joost.

"Kom mee," zei Ekolijn.

"Hoe kan dat nou ?" vroeg Joost. "Ik werd wakker in het pannekoeken-restaurant van een droom nadat ik van een pannekoek had gegeten. Ze zeiden dat ik had gedroomd door de Bibelebonse wijn die door het deeg was gemengd."

Ekolijn lachte. "Het was geen droom," sprak Ekolijn, "maar de betovering maakte weer spiegelbeelden, en dan loopt alles door elkaar heen. Dan lijkt het dat je terug naar af gaat, maar gelukkig ben je weer terug."

"Ja, maar alles was rustig in mijn land," sprak Joost, "alsof er nooit wat was gebeurd."

"Ik zei het je toch dat jouw land hier in vrede leeft door de Bibelebonse wijn," sprak Ekolijn. "Dit is een spiegelbeeld onder het wijnbos, waar de Bibelebonse wijn je bracht."

"Maar bracht de Bibelebonse wijn geen toverdromen ?" vroeg Joost.

"Nee," zei Ekolijn. "We zeggen dat weleens, maar het zijn gewoon spiegelbeelden. De wijn is een spiegeldrank, een drank van raadselen. De wijnzee nam je mee, en dan weet je het wel."

"Wie was dat meisje op het wijneiland ?" vroeg Joost.

"Shhh..." sprak Ekolijn fluisterend. "Spreek daar niet over."

"Waarom niet ?" vroeg Joost.

"Shhhhhh..." fluisterde Ekolijn harder.

Joost schrok wakker in de wijnzee en zag het meisje lachend voor hem. "Weer gedroomd," zei Joost.

"De droomvissen moeten je wel hebben vandaag," sprak het meisje met een glimlach.

"Laten we uit het water gaan," zei Joost een beetje benauwd. "Ik begin gek te worden van die droomvissen. Ik vraag me af wat erger is : droomvissen of pyranha's ?"

Het meisje lachte. "Wat als je nu de zee uitgaat, denk je dat dan alles afgelopen is ? Wat als dat ook weer een droom is van de droomvissen ?"

"Zo kunnen we wel aan de gang blijven," bromde Joost.

Samen zwommen ze terug, en gingen het strandje op. Helemaal nat kwamen ze aan bij de hut. "Toch ben ik blij dat ik hier ben," sprak Joost, "maar wat als ik straks weer wakker wordt boven mijn pannekoek in het Bibelebonse pannekoek-restaurant ?"

"Dan is het een goede pannekoek geweest," glimlachte het meisje terwijl ze haar tong uitstak.

"Het zou een drama zijn," sprak Joost, "want dan zou ik je weer enorm gaan missen, en deze prachtige natuur hier."

"En dan zou je snel weerkomen voor een nieuwe pannekoek," glimlachte het meisje die weer haar tong een beetje uitstak. "Dat is de bedoeling ervan. Ze weten precies hoe ze hun pannekoeken moeten verkopen."

"Maar wat als ik dan hele andere dromen krijg, en je nooit meer terugzie, dat ik nooit meer over je droom, en over de prachtige natuur hier van het wijneiland ?" vroeg Joost. "Ik zou er erg moe van worden. Telkens maar weer Bibelebonse pannekoeken eten in de hoop over je te dromen, en dan telkens weer wakker te worden zonder jou. Dat lijkt me een grote nachtmerrie. Ik zou er depressief van kunnen worden, of nog erger. Ik zou het leven niet meer zien zitten."

"Maar daar zou je ook weer van wakker worden," glimlachte het meisje. "Die droomvissen blijven niet voor altijd aan je vastkleven, en dan ben je weer wakker, en besef je dat je nog steeds hier bent."

"Noem ze gerust nachtmerrie-vissen dan," zei Joost.

"De vissen zijn belhamels, dat is een feit," zei het meisje.

"Waarom gaan we de zee dan nog in als ze zo zijn ?" vroeg Joost.

Het meisje keek Joost diep aan met haar donkere ogen. Even zei ze niks en bleef maar in Joost z'n ogen kijken. "Luister," zei ze toen. "Je moet ze leren kennen. Ze zijn het geheim van de wijnzee en van dit eiland."

"Ik heb het vermoeden dat dit dan ook een droom van zo'n droomvis is," sprak Joost. "Een mooie droom, maar waar loopt het op uit ? Het kunnen plaaggeesten zijn."

Het meisje stak weer glimlachend haar tong uit. "Tot nu toe is alles nog goed gegaan," sprak het meisje. Joost was bang om weer wakker te worden. Hij wilde dit niet verliezen.

"Leidt me tot het geheim van de Bibelebonse wijn," smeekte hij het meisje. "Ik kan er niet zonder leven. Ik wil niets anders meer."

"Je spreekt als een wijnverslaafde," sprak het meisje glimlachend, alsof ze hem uitlachte.

"Ik drink het toch niet ?" zei Joost. "Ik weet nu dat ik het moet leren kennen, erin moet zwemmen, in plaats van drinken. Dat heb ik van jou geleerd."

"Goedzo," sprak het meisje.

Hoofdstuk 3. De Rijder op het Slaap Paard

Joost keek in de donkere ogen van het meisje, en voelde zich toen wegvagen. Hij lag in het zand van de arena van de dolle stier. Blijkbaar had de stier hem zo hard geraakt dat hij bewusteloos was geraakt en ging hallucineren of dromen. Joost probeerde op te staan, maar het lukte hem niet. Hij zag de stier op een afstand naar hem kijken, en hij zag ook Ekolijn. "Niks zeggen !" riep Ekolijn. "Dit spiegelbeeld wordt opgewekt als je spreekt."

Joost lag doodstil en durfde niks te zeggen. "Ook niet bewegen !" riep Ekolijn. "Het wordt dol als je beweegt !" Zowel de stier als Ekolijn kwamen dichterbij. Joost durfde niet eens adem te halen. Joost keek naar de stier en naar Ekolijn. Ze kwamen steeds dichter bij hem, en dichter bij elkaar, totdat Joost zag dat ze vermengd werden, en toen was het alleen nog Ekolijn. Ekolijn legde zijn hand op Joost z'n schouder. "Nu kun je weer spreken en bewegen," sprak Ekolijn, terwijl hij Joost optrok. "Waar is de stier nu ?" vroeg Joost.

"Gewoon oppassen met spreken en bewegen," zei Ekolijn. "Dit is een zwaar betoverd land. Soms moet je stil zijn." Joost knikte. Hij snapte dat de wijnverslaving gelijk opliep met de spreekverslaving en de beweegverslaving. Alles moest met een zekere mate gebeuren, met een zekere timing en met een duidelijke grens. Toch herinnerde hij zich ook de woorden van de stierenvechters. "Maar de stierenvechters zeiden dat ik doller moest worden dan de stier," sprak Joost.

"Op sommige momenten," sprak Ekolijn. "Ook met mate, en in de juiste balans. Het gaat om zelfbeheersing. De dolle stier is niets anders dan een spiegelbeeld van je eigen onbeheerstheid."

"Ik durf het bijna niet te vragen," sprak Joost, "maar ben ik weer gegrepen door zo'n droomvis waar ik later weer van wakker wordt, of had de dolle stier me gewoon goed te pakken gehad zodat ik over het wijn eiland en de droom vissen hallucineerde of droomde, of wordt ik straks weer gewoon

wakker in het pannekoeken-restaurant. Me dunkt het is nogal een mysterie."

"Eén ding is zeker," sprak Ekolijn. "Het is de Bibelebonse wijn. Alles loopt door elkaar heen. Dit land is flink betoverd."

"Eén ding is zeker dat ik langzaam gek van die Bibelebonse wijn wordt," sprak Joost.

"Maar je hebt al wel heel wat geleerd," sprak Ekolijn.

"Dat is waar," zei Joost. "En het lijkt erop alsof het de enige weg is, anders blijft het me plagen, en mijn hele land."

"Zo is het," zei Ekolijn. "Het is de diepte van de natuur, en onwetendheid is de grootste plaag."

Joost knikte.

"Kom, ik zal je nog wat laten zien," sprak Ekolijn, en nam Joost aan zijn arm mee naar een andere tunnel aan de zijkant van de arena van de dolle stier. De tunnel liep uit op een gang, waar weer schilderijen hingen. Tot Joost z'n grote vreugde waren hier schilderijen van het wijneiland en van het meisje. Ook waren er schilderijen van de droomvissen, die op de schilderijen beter te zien waren. Ze gaven een blauwachtige energie af. "Prachtig," zei Joost, "ook al zijn het nachtmerrie-vissen."

"Het zijn pyranha's," zei Ekolijn, "maar dan subtieler. Ze spelen mentale spelletjes."

"Kijk eens naar het meisje," zei Ekolijn.

Joost keek naar het schilderij en kwam dichterbij. Hij legde zijn vinger op het schilderij, gewoon om even contact te maken. Op het schilderij had het meisje ook haar rieten rokje aan. In haar hand had ze een fles Bibelebonse wijn.

"Raakte je aan dit leven verslaafd, zo tropisch aan het strand ?" vroeg Ekolijn.

"Bijna wel," zei Joost.

"En werd je bang dat je het ooit weer zou kunnen verliezen ?" vroeg Ekolijn.

"Ja," knikte Joost. "Ik was ontzettend bang."

"Je was verslaafd," sprak Ekolijn, "en je was haar klant."

"Maar ik dronk niet van de Bibelebonse wijn," sprak Joost.

"Nee, maar je was er op andere manieren aan verslaafd," sprak Ekolijn.

"Ze zei dat ik als een wijnverslaafde was," zei Joost.

"Precies," zei Ekolijn.

"Ze zei ook dat ik dronken geboren was," zei Joost.

"Weet je wat het is ?" zei Ekolijn. "Je moet dit begrijpen. De reclame heeft vele truukjes. Zij maakte

reclame voor de Bibelebonse wijn op haar manier. Ja, je hebt het nodig, maar voor haar ben je slechts een klant."

Joost boog zijn hoofd. "Dat zei ze ook van het Bibelebonse pannekoeken-restaurant, dat ze precies wisten hoe ze het spul moesten verkopen," sprak Joost.

Ekolijn schudde zijn hoofd. "Die vrouw is levensgevaarlijk," zei Ekolijn. "Je moet haar leren temmen als een stierenvechter. Ze is een dolle stier die je zou kunnen opvreten met huid en haar. Je laat je het hoofd teveel dol maken."

"Bedankt voor je wijze raad," zei Joost. "Je bent een goede vriend."
"Kijk nog eens beter naar het schilderij," sprak Ekolijn. "Wat zie je ?"

Joost ging nog dichter bij het schilderij staan en bekeek het aandachtig. Hij was op zoek naar details.

"Kijk goed," zei Ekolijn.

"Ik weet het niet," zei Joost.

Ekolijn's vinger bewoog naar het meisje, en toen naar haar mond. "Wat zie je hier ?"

Plotseling opende het meisje haar mond. Joost schrok.

"Ze houdt zich stil, maar dit zijn levende schilderijen," sprak Ekolijn.

"Wat moeten jullie van me ?" sprak het meisje een beetje geïrriteerd. "Zien jullie dan niet dat ik bezig ben met de verkoop ?"

Joost was op zijn hoede nu. "Wat verkoop je ?" vroeg hij.

"Verhalen," sprak ze.

"Wat voor verhalen ?" vroeg Joost.

"Verhalen over wijn," sprak ze.

"Alleen verhalen ?" vroeg Joost.

"En dromen," sprak ze.

"Wie zijn je klanten ?" vroeg Joost.

"Ik dacht dat jij een klant was," sprak het meisje.

"Niet meer," zei Joost.

"Dan heb ik geen klanten meer," sprak het meisje.

"Zielig voor je," zei Joost.

"Kijk beter," zei Ekolijn tegen Joost.

Er stroomde vuur uit de mond van het meisje. Er kwam stoom uit haar oren. Ze begon over te koken.

"Wat betekent dit ?" vroeg Joost.

"Goed kijken," zei Ekolijn.

Ze begon nu zelf de Bibelebonse wijn op te drinken.

"Kom," zei Ekolijn, en leidde hem naar het volgende schilderij. "Ik begrijp het niet," zei Joost. Het schilderij was geheel wit. "Kijk goed," zei Ekolijn.

"Het is geheel wit," zei Joost.

"Nee," zei Ekolijn.

Joost werd met een brandende pijn in zijn kin wakker op de grond en zag het wijnpaard woest om zich heen trappen naar de mensen toe. "Ik wist het," kreunde Joost. "Het was dus toch die trap van het wijnpaard." Joost probeerde weg te kruipen, maar dat ging niet best. Ineens herinnerde hij zich wat er was gebeurd voordat dit alles gebeurde. Hij zou die dag met oom Georgius naar het Bibelebonse pannekoeken-restaurant gaan, maar eerst zou hij een ritje maken op zijn nieuwe wijnpaard. Waarschijnlijk was hij er vanaf gevallen, of kreeg hij een trap van het beest, of beiden. Het wijnpaard was woest. Na een tijdje zag Joost het paard niet meer. Het Bibelebonse pannekoeken-restaurant was dichtbij, en Joost kroop er in grote pijn naartoe. De pannekoeken-koks ontfermden zich direct over hem. "Wat is er gebeurd, koning ?" vroegen de koks.

"Ik weet het niet meer, ik weet het niet meer," jammerde Joost. "Ik weet alleen dat ik een enorme pijn in mijn kin heb."

"En u zou vandaag met uw oom hier komen heb ik begrepen," sprak één van de koks. "Waar is uw oom ?"

"Ik weet niet of ik wel zin heb in pannekoeken vandaag," sprak Joost. "Mijn kin doet teveel pijn."

"Dat zien we," zei een andere kok. "En die pijn overviel u zomaar ?"

"Ik weet het niet," zei Joost. "Ik denk dat ik niets meer weet."

"Wat heeft u vanochtend gegeten ?" vroeg de kok.

"Al slaat u me dood," gromde Joost. "Ik kan het me niet meer herinneren."

Daar kwam iemand anders binnen. "De koning is van zijn paard gevallen," sprak de persoon.
"En wie bent u ?" vroeg de kok.
"Een getuige," zei de persoon.

"Dan moet hij rust houden," zei de kok. Twee koks namen Joost mee naar een kamer dieper in het restaurant, waar ze hem op een bed legden. "Van het paard afgevallen, hè ?" werd er gezegd. "Waarschijnlijk toen op uw kin gevallen, koning."

"Ik ga nooit meer paardrijden," jammerde Joost.

Joost dacht na over Ekolijn. Hij dacht er niet over om in het bos op zoek te gaan of het allemaar echt waar was. Hij wist waar dat op uit kon lopen. Joost had rust nodig. Toch miste hij Ekolijn ook.

Toen Joost hersteld was vertelde hij overal over zijn belevenis. De mensen vonden het zo'n ingrijpend verhaal dat ze een standbeeld maakten van Joost op het wijnpaard. Het kwam op het plein van de langste winkelstraat van het land te staan. De winkelstraat was eindeloos, en niemand wist hoe dat kon. En het was al helemaal een raadsel hoe de straat gewoon in het land paste, en zelfs gewoon in de stad waarin het stond. Toen het beeld was opgericht ging Joost er een kijkje nemen. Hij was er erg van onder de indruk, en het bracht weer veel herinneringen naar boven. Een vrouw liep op hem af, die een beetje leek op het meisje van het wijneiland. Ze nodigde Joost uit om bij haar thuis te komen. Ze beweerde dat ze een huis had wat eindeloos naar achteren doorliep. Joost kon dat moeilijk geloven, maar per slot van rekening was de winkelstraat ook eindeloos. Na lang lopen kwamen ze bij haar huis aan. Ze bleven maar daarlopen naar achteren in het huis, en er kwam maar geen einde aan, dus Joost begon het meer en meer te geloven. Ook dit huis paste gewoon in de stad. "Herinnert u zich mij nog ?" vroeg de vrouw.

"U doet me wel aan iemand denken," sprak Joost.

"Zeg eens," zei de vrouw.

"Verkoopt u toevallig de Bibelebonse wijn ?" vroeg Joost.

"Dat klopt," zei de vrouw, "en dat is het geheim van mijn eindeloze huis, en ook van de eindeloze winkelstraat."

"Kent u iemand genaamd Ekolijn ?" vroeg Joost. De vrouw keek verbaasd. "Hoe weet u dat ?" vroeg ze. "Ik kwam hem eens in het bos tegen, en hij leerde me de Bibelebonse wijn te maken. Hij had het over oppassen met spiegelbeelden, of zoiets. Ik leefde in armoede die tijd. Hij gaf me een heleboel geld, en vroeg me om nooit zijn naam te noemen. Door hem heb ik een nieuw leven gekregen. Ik heb hem daarna nooit meer teruggezien."

Joost glimlachte. "Maar zeg eens, waar ken ik u dan van ?"

"Ach koning," sprak de vrouw. "Bent u dat nu alweer vergeten ? Ik was degene die u het wijnpaard verkocht."

"Ach ja," zei Joost, "nu weet ik het weer. U bleef de hele avond, en we speelden nog een spelletje kaart."

De vrouw glimlachte. "Mag ik u dan wat vragen ?"

Joost knikte "Ja."

"Ach, laat ook maar zitten," sprak de vrouw. "Dat kan ik u echt niet vragen."

"Wat is het ?" vroeg Joost.

"Dan niet gaan lachen, koning," sprak de vrouw.

"Ik zal niet lachen," zei Joost, maar hij kon al bijna zijn lachen niet inhouden.

"Nou, mijn huis is een beetje te groot voor mij," sprak de vrouw. "Ik verdwaal er nogal vaak in, en ik dacht dat u het veel beter zou kunnen gebruiken."

"Wat is de prijs ?" vroeg Joost.

"Nou, als u voor mij een normaal huisje heeft, dan ben ik al blij genoeg," sprak de vrouw.

Joost had nog wel een normaal huisje aan de rand van het bos, en ze besloten te ruilen. Zowel Joost als de vrouw waren er erg blij mee. Te wonen aan de rand van het bos deed de vrouw nog meer herinneren aan Ekolijn, en voor Joost deed het eindeloze huis hem herinneren aan Ekolijn, want voor Joost leek het avontuur met Ekolijn eindeloos. Joost zocht haar nog vaak op. Dan spraken ze vaak over Ekolijn. Het was ten slotte hun grote geheim.

Op een nacht ging Joost op onderzoek uit in zijn nieuwe huis wat eindeloos doorliep naar achteren. Hij dwaalde door de gangen met een zaklantaarn. Ook hier hingen vreemde schilderijen, die alleen maar vreemder werden hoe dieper hij de gangen opging. Hij wist dat hij zou kunnen verdwalen hier, maar toch waagde hij het erop. Hij dacht dat hij geluiden hoorde, en besloot eens in de kamers te kijken. Vele kamers stonden leeg. Op een gegeven moment leidde een gang rechtstreeks op een deur af, waar de gang stopte. Joost ging naar binnen en moest direct zijn armen voor zijn ogen werpen vanwege vreemd licht. Het was een hele grote hal. Aan het einde van de hal stond een standbeeld van een kever die een beker vasthield. Boven de beker draaiden radertjes. Joost liep op het beeld af. "Wat moet dat daar ?" sprak iemand.

"Ik ben de nieuwe bewoner," sprak Joost, "toevallig de koning van dit land. Wie bent u ?" Joost scheen zijn zaklantaarn alle kanten op, maar zag nog niemand. Toen viel het weer stil. Achter het keverbeeld was een deur. Joost ging erdoor naar binnen, en weer viel een vreemd licht op hem, wat toen weer wegtrok. "Kom je voor de wijn ?" sprak een stem, "de Bibelebonse wijn ?"

"Ik heb genoeg Bibelebonse wijn," sprak Joost. "Van de vorige bewoonster."

"Ken je het geheim van de wijn ?" vroeg de stem.

"Zeg op, wat moet u ?" vroeg Joost, "en waar bent u ?" Joost scheen overal met zijn zaklamp, maar zag weer niemand.

"Ik ben de wachter van de wijn," sprak de stem.

"Ik dacht dat Ekolijn de wachter van de wijn was," sprak Joost.

"Ekolijn is allang dood," sprak de stem. "Ik ben zijn opvolger."

"Dood ?" vroeg Joost.

"Ja, hij had zichzelf doodgedronken," sprak de stem. Een gevleugelde beker met een regenboog erboven verscheen voor Joost. Het was van een speciaal metaal wat Joost niet kende. Het was een soort zacht bruin-geel met een heldere weerkaatsing. Er kwam stoom uit de beker. "De wijn is klaar," sprak de beker.

"Klaar voor wat ?" vroeg Joost.

"Om opgedronken te worden," sprak de beker. Joost bleef maar naar de beker staren en kon er zijn verleden in zien.

"Er is iets wat ik van je wil vragen," sprak de beker.

"Wat is het ?" vroeg Joost.

"Ik kom van eindeloos diep," sprak de beker. "Dit huis gaat niet alleen eindeloos ver naar achteren, maar gaat ook eindeloos diep naar beneden. Elke verdieping is een andere tijd, en elke verdieping is een ander spiegelbeeld."

"Wat wilt u dat ik doe ?" vroeg Joost.

"Ik kan je leiden naar de plaats waar de liften zijn," sprak de beker.

"En dan ?" vroeg Joost.

Plotseling werd het duizelig voor Joost z'n ogen. Alles begon weg te vagen. Hij werd wakker, rijdende op het rode paard in het wijnbos. Het wijnpaard werd ook wel het slaappaard genoemd, want allen die het paard berijden vallen in slaap. En dat was ook de reden waarom Joost zulke vreemde dromen had. Joost kon zich herinneren dat voordat hij naar het pannekoeken-restaurant zou gaan met zijn oom Georgius, hij eerst een ritje ging maken met het wijnpaard. Hij ging naar een nieuw aangelegd bos, genaamd het wijnbos. Pas hier viel hij op het paard in slaap, en kreeg de vreemde dromen. Misschien droomde hij nog steeds, maar hij zat op het paard. Het was donker in het wijnbos. Het was er heel stil. De maan scheen door de bomen. Hij dacht eraan wat er allemaal verscholen kon zijn in de aarde.

Einde

De Gokkoning van Ovven

Hoofdstuk 1.

Op de kermis sloeg hij toe. Hij was een dief. Hij stal van kinderen, en hij stal soms zelfs de

kinderen zelf. Hij was een kinderdief. Hij maakte hun dromen kapot.

Elwin wist hier allemaal niets van.

Het reizen door de natuur kan op een kameel. Elwin heeft dat ook weleens gedaan. Op een kameel ging hij door riviertjes, en vlaktes met wat bosjes. De zon scheen fijn, en het was een fijne dag waarop hij een reis maakte op een kameel. Hij had zijn spulletjes vastgemaakt met een riem aan de bult van de kameel, en ging er toen opzitten.

Waarom Elwin op reis ging ? Hij had gehoord dat er in de bergen ergens een hele bijzondere steen zou zijn, gemaakt door dwergen, door kabouters. Het zou een heel bijzondere droom steen zijn, die de mensen hele bijzondere dromen zou kunnen geven. Voordat Elwin op reis ging had hij daar weleens over in boeken gelezen, en zelfs een paar keer in de krant. Alles zou misschien zoveel mooier zijn als de droom steen in Ovven zou zijn.

Elwin ging helemaal alleen op de kameel. Hij wist wel waar hij ergens moest zijn, en hij had de reismap meegenomen. Daar keek hij zo nu en dan op. Hij had weleens plaatjes van de steen gezien, met daarop elfjes en kabouters die rondom de prachtig flonkerende roze-rode steen dansten. Ook waren er op die plaatjes allemaal vlindertjes te zien.

Maar toen Elwin eindelijk aankwam bij de grot waar de steen moest wezen, werd hij tegengehouden door groene bewakers met bruine helmen en slagtanden. 'Halt,' zei één van de bewakers die zijn speer al had uitgestoken om Elwin tegen te houden. 'Wat wil je ? Niemand kan zomaar tot de droom steen komen.'

'Maar ik zag op plaatjes dat er allemaal elfjes, kabouters en vlindertjes omheen dansten,' zei Elwin.

'Niks mee te maken,' bromde de groene wachter.

'Nou, u bent ook niet echt in de stemming vandaag,' zei Elwin. 'Met al dat gesnauw.'

'Ik ben wel in de stemming,' zei de groene wachter. 'Het is mijn werk. Ik moet de droom steen met hand en tand bewaken. Alleen de koning bepaalt wie er bij de steen mag komen.'

'Zo zo,' zei Elwin die inmiddels van zijn kameel was afgestapt. 'En wie mag die koning dan wel niet wezen ?'

'Koning Kabeljauw,' zei de groene wachter mopperend. 'En maak nu dat je wegkomt.'

'Kan ik de koning niet spreken ?' vroeg Elwin. 'Ik zou graag de droom steen willen zien.'

'Daarvoor moet je bij Wat-Glim-Je-Mooi zijn, zij is een elfje met gele vleugels,' bromde de groene wachter.

De groene wachter legde Elwin even uit waar dat elfje woonde, en toen ging Elwin weer op pad. Na een tijdje kwam hij aan bij een klein bosje, aan de rand van de bergen. Bij een huisje klopte Elwin aan. Een klein elvenmeisje deed open. Ze had lang haar en ze had een gele jurk aan. 'Hallo, Wat-Glim-Je-Mooi,' zei Elwin.
'Dank je,' zei het elvenmeisje.

'Ik dacht dat dat je naam was,' zei Elwin.
Het elvenmeisje begon te giechelen. 'Ja, dat is ook zo. Wat kom je doen ?'

'Ik zou graag koning Kabeljauw willen spreken voor het zien van de droom steen,' sprak Elwin.

'Dat is een vis met een kroontje, hier vlakbij in de rivier,' sprak het meisje. 'Ik kan je wel aan de koning voorstellen, maar dan moet je wel eerst glimmen.'

'Hoe moet ik glimmen dan ?' vroeg Elwin.

Het elvenmeisje zuchtte. 'Jammer dat je nog niet glimt, want dan hadden we direct naar de koning gekunt. Ik zal het je wel even uitleggen : 'Je kunt alleen glimmen door de droom steen.'

'Ja, maar ik ben verboden de droom steen te zien, en daarvoor moest ik juist eerst met de koning spreken,' sprak Elwin.

'Tja,' zei het elvenmeisje, 'dan weet ik het ook niet.'

'Kan ik niet eerst de droom steen zien om te glimmen, en dan pas naar de koning gaan ?' vroeg Elwin.

'Onmogelijk,' sprak het elvenmeisje met een diepe zucht. 'Dat laat hij nooit toe. Eerst moet je glimmen, en dan kun je pas met de koning spreken, en dan pas naar de droom steen.'

'Ja, dan is het inderdaad onmogelijk,' zei Elwin. 'Ik glim niet, en mag niet bij de droom steen komen.'

'Helaas,' zei het elvenmeisje. 'Ik kan je niet helpen.'

'Wat een nare belevenis,' zei Elwin. 'Ik ben hiervoor speciaal naartoe gekomen. Ik heb een hele lange reis gemaakt, op mijn kameel, en nu dit.'

'Ik begrijp het,' zuchtte het elvenmeisje.

'Is er dan echt geen andere oplossing ?' vroeg Elwin.

Het elvenmeisje schudde haar hoofd. 'Nee, niet echt. Tenzij je …'

Het elvenmeisje werd stil.

'Tenzij ik wat ?' vroeg Elwin.

'Laat maar zitten,' sprak het elvenmeisje. Ze ging aan een tafeltje zitten, en ging verder met haar naaiwerk.

'Wat ben je aan het maken ?' vroeg Elwin.

'Oh, iets voor de buurman,' zei het elvenmeisje.

'Maar ik zie helemaal geen ander huisje in de buurt,' sprak Elwin.
'Het is voor een mol, die net onder de grond woont, in een hol,' zei het elvenmeisje.

Elwin dacht na. Hij moest en zou bij die droom steen komen, maar die groene wachters waren natuurlijk ook een probleem. 'Zeg, wie hebben die steen eigenlijk gemaakt ?' vroeg Elwin.

'Kik en Kes,' zei het elvenmeisje.

Kik en Kes woonden helemaal aan de zee, en volgens het elvenmeisje zou dat de enige oplossing zijn, om daar naartoe te gaan. Elwin ging het huisje weer uit en klom op zijn kameel na het elvenmeisje bedankt te hebben. Het elvenmeisje wenste Elwin een goede reis en zwaaide hem na.

Door bosjes, langs rivieren en over bergen kwam Elwin na dagen reizen eindelijk aan bij de zee waar Kik en Kes woonden. Het waren twee kabouters. Ze huppelden en dansten om een kampvuur heen. Ze leken wel broertjes, en dat waren ze ook, en zij hadden beiden de droom steen gemaakt.

De broertjes kregen al snel in de gaten dat Elwin bij hen was gekomen, en begonnen hem aan te staren. 'Goedendag,' zei Elwin, en stapte van de kameel af. Al snel begon hij het verhaal te vertellen, en de kabouters luisterden aandachtig.

Aan het einde van het verhaal sprak Kes : 'Beste Elwin, de droomsteen is eens van ons gestolen door koning Kabeljauw, oftewel de gokkoning. Het is een smerige dief, die nu door de droomsteen de dromen van kinderen probeert te stelen.'

'Maar dat is verschrikkelijk,' sprak Elwin. 'Hoe doet hij dat ?'

'Nou,' zei Kes, 'heel simpel. Hij lokt de kinderen naar zijn kermis en dan laat hij ze gokken, en als ze verliezen dan steelt hij hun dromen, en als ze winnen, dan neemt hij ze met hem mee. Natuurlijk laat hij dan wel een namaak-kind achter voor de ouders.'

'Maar is hij geen vis ?' vroeg Elwin verbaasd.

'Soms,' zei Kik. 'Hij kan van gedaante veranderen. Hij is een tovenaar.'

'Wat kunnen we eraan doen ?' vroeg Elwin.

'En nog eens iets,' zei Kik, 'de droomsteen in de grot waar je naar op zoek was is namaak om bandieten te misleiden. De echte droomsteen is in het gokpaleis van koning Kabeljauw, hoog in de bergen.'

Elwin zuchtte. 'Hoe ga ik daar ooit komen ? Waar is het ?'

'Het gokpaleis is goed verborgen, maar Utsmul, onze raaf, weet wel waar het is. Niemand waagt zich verder daar. Wij hadden de moed al opgegeven, totdat jij er weer over begon,' sprak Kes.

Elwin knikte. 'Ik wil er wel naartoe. Hij zal de gestolen droomsteen vast goed verborgen houden, maar ik wil het er op wagen.'

'Wees maar voorzichtig, Elwin,' waarschuwde Kes. 'Hij is niet zomaar voor een dubbeltje te vangen. Hij is erg ervaren in het toveren.'

'Ik begrijp het. Maar iemand moet hem tegenhouden,' sprak Elwin dapper.

'Goed dan, als je er op staat,' sprak Kes, en begon op zijn vingers te fluiten. Na een tijdje kwam er een grote raaf aanvliegen. Dat moest Utsmul wezen.

'Utsmul,' sprak Kes. 'Kun jij deze jongen afzetten bij het gokpaleis van koning Kabeljauw en dan

direct weer terugkomen ?'

Elwin mocht op zijn rug klimmen, en na een kort afscheid steeg de grote raaf op, en ging richting de bergen. De raaf wist precies waar het was, maar eigenlijk wilden de kabouters hem daar niet hebben. Daarom moest hij ook direct weer terugkomen.

Het gokpaleis was gemaakt van een doorzichtig gesteente en was verlicht. Elwin wist dat van hieruit de gokkoning zijn grote toverij bedreef door de droomsteen. De raaf zette hem af, en vloog direct weer weg. Elwin hield zich goed verscholen achter een heuveltje. Er waren ook wat struiken. Ook hier kon hij zich achter verschuilen, en liep zo dichter en dichter naar het gokpaleis toe. Hij hoorde harde muziek vanuit het gokpaleis komen. Het leek wel alsof er een feestje was.

Elwin zag wachten staan bij de grote poort van het gokpaleis. Daar moest hij niet zijn. Achter struikjes liep hij helemaal naar de achterkant van het gokpaleis. Ergens door een achterdeurtje van de keuken ging hij naar binnen. Hier werkte een vrouw met een grote witte koksmuts op. 'Wat mot je !' snauwde de vrouw die aan de maalmachine stond. Elwin keek naar de plakjes ham en trok een vies gezicht. 'Wat doet u hier kan ik beter vragen,' sprak Elwin.

'Zeg, brutaal ventje,' sprak de vrouw. 'Zal ik jou eens een draai om je oren geven ?'

'Nou, dat hoeft nu ook weer niet,' zei Elwin. 'Het was gewoon een vraag.'

'Het antwoord op de vraag is : Gaat je geen klapperjanus aan, meneertje kwekgraag,' snauwde de vrouw.

'Okay, goed,' zei Elwin. 'Ik kan wel zien dat u een slecht humeur heeft. Is er soms iets gebeurd ?'

'Ophoepelen nou, ventje !' riep de vrouw die ineens stopte met de maalmachine. 'Of zou ik jou eens door de maalmachine halen, want je staat er nogal om te trappelen.'

'Nou,' zei Elwin, 'dat hoeft nu ook weer niet. Waarom doet u zo boos ? Iets verkeerds gegeten !' Nu werd de vrouw echt woedend en greep een slagersmes van de muur. 'Zeg, akelig ventje, vlegel, zal ik jou eens aan het mes rijgen ?' riep ze terwijl ze op Elwin afstapte. Elwin deed direct een stap achteruit. 'Nou, vertel op, oude heks, wat doe je daar ?' vroeg Elwin brutaal. 'U gaat me toch niet vertellen dat hier niets gebeurd is, hè ?' En toen begon Elwin het hele verhaal zonder een blad voor zijn mond te vertellen. Elwin was een openlijke en eerlijke jongen, en zei altijd alles recht voor zijn raap. De vrouw stond hem met open mond aan te kijken, terwijl het mes uit haar hand gleed. Zo slap waren haar handen geworden. Ze begon te stamelen : 'H... hoe weet jij dat allemaal ?'

'Ik heb met Kik en Kes gesproken,' sprak Elwin.

De vrouw wreef over haar kin. 'Hmmm, het is inderdaad waar dat hier een droomsteen verborgen wordt gehouden waar toverij mee wordt bedreven. Ik ben de kokkin hier. Eens won ik een gokspelletje op de kermis, en werd ik hier mee naartoe genomen. Sindsdien moest ik hier werken.

Elwin knikte. 'Jongen, je bent in groot gevaar,' sprak de vrouw. 'Als de koning erachter komt dan ga je eraan, ik zeg het je.'

'Ik moet die steen hebben,' sprak Elwin. 'Hij is van Kik en Kes, en de gokkoning moet stoppen met het lastigvallen van kinderen.'

'Ach,' sprak de vrouw. 'Je kunt toch niet tegen hem op, maar ik wens je geluk.'

Elwin liep door de grote keuken heen, en kwam toen door een deur op de gang. Direct ging hij weer terug, want hij had wachten gezien. 'Ga de kelder maar in,' sprak de kokkin, 'want hoogstwaarschijnlijk wordt de droomsteen ergens ondergronds verborgen gehouden of op een hogere verdieping. Zoek het maar uit, want in de kelder is een lift.'

De vrouw wees op de kelderdeur ergens aan de zijkant van de keuken, en daar liep Elwin toen naartoe en ging de kelder binnen door van de trap af naar beneden te gaan. Daar stond inderdaad de lift. De lift kon zowel dieper als omhoog.

'Eerst maar eens omhoog,' zei Elwin tegen zichzelf, en drukte op een rode knop voor de hogere verdieping. Na een tijdje stapte hij uit en keek direct goed om zich heen. Hier was ook een lange gang zoals op de begane grond waar hij de wachten zag. Gelukkig zag hij nu niemand. Er waren hier een heleboel deuren. Elwin was vastbesloten de droomsteen te vinden.

'Welke deur zal ik eens nemen ?' dacht Elwin bij zichzelf. 'Hmmm,' zei hij, terwijl hij langs de deuren begon te lopen. Het leek maar niet op te houden. De gang was erg lang, en hij liep over een langwerpig rood tapijt. Het leek wel alsof de gang een beetje naar beneden liep, en daarna weer een beetje omhoog ging. 'Het lijkt wel alsof hier olifanten hebben gelopen,' dacht Elwin bij zichzelf. 'Het is hier een beetje ingezakt.' Ook ging de gang in een bocht, en toen ging de gang weer verder. Er leek echt geen einde aan te komen. Aan beide kanten waren er deuren. Toen ineens ging er een deur open. 'Wie is daar !' werd er geroepen. Het gebeurde ergens achter Elwin, en hij liep weer een beetje terug. Hij wist dat hij erg voorzichtig moest zijn. Er kwam een lange man met een lange hoed uit de deur-opening. Hij had een hele deftige jas aan. 'Wat moet dat hier, ventje,' zei de lange man.

'Wie bent u eigenlijk ?' vroeg Elwin op een hele brutale manier. 'U doet zomaar de deur open en begint te roepen.'

'Ja, wat nou,' sprak de man, 'dit is mijn domein. Ik ben een kermisbaas.'

'Oh, toch niet de koning hoop ik,' sprak Elwin.

'Ach welnee, de koning is dood. Ik bedoelde deze kamer hier is mijn domein, en als ik geluid oppik vanuit mijn kamer dan wil ik graag weten wie het is,' sprak de man.

Elwin keek verbaasd. 'De koning is dood ? Dat wist ik niet. Wanneer is dat gebeurd, en is er inmiddels alweer een nieuwe koning ?'

De man keek hem met grote ogen aan. 'Eh, nee, er is geen nieuwe koning. De koning is allang dood, al wel vijfhonderd jaar.'
'Ik vraag me af of ik dan wel in het juiste paleis ben,' zei Elwin, en begon toen het verhaal over de droomsteen te vertellen.

De man begon hard te lachen. 'Ach jongen, wat zijn dat toch allemaal voor sprookjes. Er is hier geen droomsteen, en al helemaal geen gokkoning.'

Elwin wist niet of hij de man kon geloven. Het kon natuurlijk ook een valstrik zijn. Misschien had de man wel wat te verbergen, of misschien was hij de gokkoning wel.

'Eh, i... ik loop nog even verder,' zei Elwin. De man maakte even een vreemd gebaar en ging toen zijn kamer weer in. Elwin liep verder. Zou hij echt in het verkeerde paleis zijn, of werd hij door de man bedrogen ?

'Ik ben Emiel,' hoorde hij iemand zingen. 'Erg sterk, maar een beetje fragiel, zo mooi als een bloem, niet op zoek naar roem. Ik houd mij graag stil, maar soms geef ik een gil. Soms zing ik een lied, zo verdwijnt het verdriet.' Een man met een accordeon kwam ineens door een deur de gang op. Toen hij Elwin zag schrok hij. 'Wel alle kermisklanten !' riep hij. 'Wie ben jij !'

'Ik ben Elwin, en wie ben jij ?' vroeg Elwin.

'Emiel is de naam,' sprak de man, en stak zijn hand uit. 'Laat het handenschudden maar zitten,' zei Elwin brutaal. 'Wij zijn nog geen vrienden.'

'Beleefdheidsgebaar,' sprak de man. 'Ik ben van goede wil.'

Elwin begon zijn verhaal te vertellen, maar weer kreeg hij hetzelfde antwoord dat de koning al vijfhonderd jaar dood was, en dat er hier geen droomsteen was. De man scheen ook op de kermis te werken. 'Maar de kokkin zei dat het allemaal waar was,' sprak Elwin.

De man begon te schudden van het lachen. 'De kokkin ? Dat mens is hartstikke gek,' zei de man. 'Dat mens praat met iedereen mee, en je kan haar van alles wijsmaken. Zij is degene die dit soort zotte verhalen de wereld in helpt. Ze hebben me weleens verteld dat ze vroeger van een hooiwagen is afgevallen.'

'Hmm,' zei Elwin, 'maar ook Kik en Kes zeiden dat het waar was. In feite hebben zij mij gezegd dat hier de gokkoning woont en hier de droomsteen verborgen houdt waarmee hij kinderen betovert.'

'Ach welnee,' sprak de man. 'Kik en Kes ? Ik zou niet weten wie dat zijn, maar daarvan is geen sprake. Dit soort dingen gebeuren hier niet. Dit paleis is voor een ieder die op de kermis werkt, als een soort ontmoetings-plaats. Het heeft geen koning.'

Elwin trok zijn wenkbrauwen op. 'Okay, dan zijn we uitgepraat. Ik ga het nog even verder proberen, want ik krijg nu tegenstrijdige verhalen te horen.'

'Succes ermee, jongen,' sprak Emiel, en ging weer zijn kamer in. Elwin begon nu hard door de gang te rennen. Hij wilde weten wanneer de gang nu eens eindelijk zou ophouden, maar het leek niet op te houden. 'Is dat gebouw dan zo groot ?' dacht Elwin bij zichzelf. 'Van buiten leek het wel groot, maar ook weer niet zo groot, of zou het toverij zijn. Misschien ben ik al onder een betovering gekomen ?' Elwin rilde even, en rende toen verder. 'Ik ga gewoon wat deuren binnen,' zei Elwin tegen zichzelf, en trok een deur open. Weer zag hij een hele lange gang. En weer begon hij te rennen, en leek het wel alsof de vloer een beetje was ingezakt. 'Weer die olifanten,' dacht Elwin bij zichzelf, en toen ging de vloer weer een beetje opwaarts. Ook aan deze gang leek geen einde te komen. Hij ging weer een willekeurige deur naar binnen, en weer was het precies hetzelfde. Het was weer een lange, eindeloze gang. 'Ik ben goed verdwaald,' sprak Elwin tot zichzelf. 'Wat een doolhof is dit, zeg.'

Welke deur Elwin ook probeerde, het waren alleen maar gangen. Er waren hier helemaal geen kamers. Elwin begon erg moe te worden. 'Hoe kon ik ook zo dom zijn,' sprak Elwin tegen zichzelf. 'Is er iemand !' begon Elwin te roepen. Maar er was geen antwoord. Het bleef doodstil, en het leek steeds stiller te worden. Het leek wel alsof de muren en deuren hem aanstaarden. Elwin merkte dat hij niet goed kon ademen. Hij had frisse lucht nodig. 'Ik wil eruit !' riep hij. Na een tijdje stortte hij moe op de grond neer. Hij draaide zich om met zijn gezicht naar het plafond, waar hij een luik zag. Elwin kreeg weer een beetje hoop. Er hing een klein touwtje aan het luik. Maar Elwin kon er net niet bij. Toen sprong Elwin in de lucht, en greep het touwtje. Direct ging het luik open, en er gleed

een trap naar beneden. Voorzichtig ging Elwin de trap op, die als een ladder was. Het was hier erg donker. Een zwart beest, als een zwarte kat, staarde naar hem. 'Wat kom je doen ?' sprak de kat.

Direct begon Elwin zijn verhaal te vertellen. De kat begon te lachen. Elwin kreeg weer hetzelfde te horen, dat er geen koning was en al helemaal geen droomsteen. 'Hoe zou jij dat weten ?' vroeg Elwin.

'Ik ken het paleis van binnenste buiten,' sprak de kat. Ik ben hier geboren en opgegroeid.'

'Oh,' zei Elwin. 'Waarschijnlijk ben ik dan echt in het verkeerde paleis, of jullie zijn allemaal bedriegers, kermis-bedriegers, oplichters.'

'Wat maakt het uit,' sprak de kat. 'Je komt hier toch niet meer weg.'

'Waarom niet ?' vroeg Elwin. 'Wat is dat voor iets belachelijks, een paleis waar je niet meer uit weg kan.'

'Je had hier nooit moeten komen,' sprak de kat.

'Oh, nu begrijp ik het,' zei Elwin boos. 'Jij bent natuurlijk die gokkoning die het altijd maar weer op kinderen heeft gemunt.'

'Natuurlijk niet !' schreeuwde de kat plotseling. 'Ik bedoel als je hier niet bent uitgenodigd dan had je niet moeten komen. We hebben het niet zo op indringers en dieven. Die worden dan ook netjes in de val gelokt.'

'Oh, dus zo zit het !' schreeuwde Elwin woedend terug. 'Meneer de gokkoning mag de droomsteen stelen en het leven van kinderen zuur maken, en zij die daar wat aan willen doen hebben het ineens gedaan ?'

De kat begon te grijnzen. 'Kereltje, waarom zo moeilijk ? Ten eerste zoals ik al zei is er hier geen gokkoning of droomsteen, en ten tweede : Ook al ben je verkeerd ingelicht is dat nog geen goede reden om zo maar ergens in te breken en politie-agent te spelen. Daar zijn andere wegen voor. Je had het op z'n minst kunnen vragen.'

'Dat doe ik nu toch ?' zei Elwin.

'Nee,' zei de kat. 'Je had bijvoorbeeld eerst kunnen bellen of een brief kunnen schrijven.'

'Ja, zeg, doe me een lol,' zei Elwin. 'Ik had jullie telefoonnummer niet, ik wist het adres niet, en naar mijn informatie had ik te maken met zware criminelen, dus die vlieger ging niet op.'

'Je bent een valse beschuldiger !' brulde de kat. 'Daar zijn geen bewijzen voor. Wij zijn eerlijke kermiswerkers.'

'Wat is jouw taak dan ?' vroeg Elwin.

'Simpel,' zei de kat. 'Afrekenen met kermis-dieven zoals jij.'

'Ah, dus jij bent van de kermis-beveiliging ?' zei Elwin. De kat knikte.

'Ik begrijp het,' zei Elwin, die een beetje moedeloos begon te worden. 'Ik heb een fout gemaakt, een

grote fout. Ik moest in een ander paleis zijn. Ik heb de verkeerde deur genomen. Hoe kom ik eruit ?'

'Dat had ik je al gezegd,' zei de kat. 'Je komt hier niet meer uit. Vergeet het maar. Dit is je verdiende loon.'

'Maar ik had goede bedoelingen,' sprak Elwin. 'Ik wilde de kinderen helpen, en Kik en Kes, en ik wilde van de kermis weer een veilige plaats maken.'

'Jij beledigt ons beroep,' sprak de kat. 'De kermis is de meest veilige plaats in Ovven, en Kik en Kes zijn leugenkabouters, treiterkabouters, trollen.'

'Okay, okay,' zei Elwin, die wist dat hij niet zomaar van de kat zou afkomen. 'Ik zal het niet meer doen. Laat me er nu alsjeblieft uit. Hoe lang zal ik hiervoor gestrafd worden ?'

'Zoals ik al zei,' sprak de kat, 'kom je hier niet meer uit.'

'Dat is misdadig,' sprak Elwin. 'Jullie zijn criminelen.'

'Nu moet je de boel niet gaan omdraaien,' sprak de kat.

'Wat ga je met me doen ?' riep Elwin.

'Dat zul je nog wel zien,' sprak de kat. In grote woede trapte Elwin plotseling de kat van zich weg, en ging snel de ladder af, drukte de ladder terug, en gooide vliegensvlug het luik dicht. Snel trok Elwin het vloertapijt op om te zien of daar misschien ook een luik zat, en ja hoor. Elwin trok vliegensvlug het luik open, terwijl er een ladder uitschoof naar beneden. 'Ik krijg je nog wel, ellendeling !' hoorde hij de kat roepen. Elwin stoorde zich er niet aan, en ging over de ladder naar beneden. Hier was ook een gang. Dat zou de begane grond moeten zijn. Hier moest ergens de keuken zijn met de kokkin. Maar het waren weer veel gangen met allemaal deuren naar gangen, dus Elwin werd al snel duizelig. 'Je komt er toch niet meer uit !' hoorde hij de kat krijsen. Elwin werd helemaal naar van het gekrijs. 'Houd je kop !' riep Elwin. Maar het gekrijs leek alleen maar erger te worden. Elwin stopte zijn vingers in zijn oren en begon te beven. Met zijn voet schoof hij het vloertapijt weg en zag weer een luik. Snel deed hij zijn vingers even uit zijn oren om het luik open te trekken, maar tot zijn grote schrik was daar weer alles donker. Hij hoopte maar dat hij hier geen tweede kat zou tegenkomen. Hij had zijn vingers weer in zijn oren gestopt vanwege het gekrijs, en direct toen hij over de uitgeschoven ladder de diepte was ingegaan werd hij door een hele groep zwarte katten aangevlogen.

'Nee !' jammerde Elwin, die om zich heen begon te slaan en te schoppen. 'Help !' riep hij. De katten beten hem en krabten hem. Elwin werd hoe langer hoe bozer, maar ook banger. Op de grond was alles nat. Er lag hier water en tot zijn grote schrik lag er dichtbij hem een krokodil. Elwin begon door het water te rennen, maar al gauw begon het water dieper te worden. Er stond hier een sterke stroming. Hij hoorde het water bruisen, alsof er ergens een grote waterval dichtbij was. Elwin gilde bijna van angst toen de sterke stroom hem meesleurde. 'Help !' schreeuwde hij, en toen ging hij kopje onder. Wat er toen gebeurde kon hij zich niet meer herinneren, maar hij werd even later wakker in een bed, terwijl een boerin zich over hem heenboog en bezorgd naar hem glimlachtte. 'Je bent veilig hier,' sprak de vrouw. 'Je was op een gevaarlijke plaats.'

'Waar ben ik ?' vroeg Elwin.

'Op de boerderij,' sprak de vrouw.

'Welke boerderij ? Is dit nog steeds het gokpaleis ?' vroeg Elwin.

De vrouw knikte. 'Je ging door een gat heen. Het water zoog je erdoor, en toen kwam je hier. Dit is nog een verdieping lager. Het gebeurt wel vaker. Wij zorgen voor de slachtoffers. Er gebeuren vreemde dingen op de hogere verdiepingen.'

'E... en dit is een boerderij ?' Elwin keek om zich heen, en het leek inderdaad op een boerderij. Elwin begon zijn verhaal te stotteren en kon het niet laten de boerin te vragen of het gokpaleis ook een gokkoning had en een verborgen gehouden droomsteen. De vrouw begon te lachen. 'Dus je hebt het ook gehoord ?' vroeg ze.

'Ja, van Kik en Kes,' sprak Elwin, 'en van de kokkin in de keuken.'

'Luister goed,' sprak de boerin. 'Ja, het is waar dat er een gokkoning is, en een droomsteen die hij bewaakt, maar daar mag eigenlijk niet over gesproken worden.'

'Zie, dus het is toch waar !' riep Elwin.

'Shhhh !' zei de vrouw hardop, en legde haar vinger op zijn mond. 'Mondje dicht, jongen, want we willen niet in de problemen komen.'

'Okay,' zei Elwin, 'sorry.' De vrouw glimlachtte naar hem. Elwin merkte dat hij droge kleren aanhad. Het was een pyjama. De vrouw had hem goed verzorgd. 'Weet u dan ook waar de droomsteen is ?' vroeg Elwin fluisterend. De vrouw schudde haar hoofd. 'Die wordt veel te goed verborgen gehouden,' sprak ze.

Elwin was erg moe, en viel al snel weer in slaap. Na een hele lange tijd, hij wist niet hoe lang, werd hij wakker. Het leek wel alsof hij verschillende dagen had geslapen, maar hij was ook zo moe geweest. Hij stapte uit bed, en keek rond in de boerderij. Het was een beetje donker, dus hij deed wat lampjes aan. Hij zag de boerin niet. Even later vond hij haar slaapkamer en zag dat ze sliep. Voorzichtig liep Elwin weer terug naar zijn kamer. Over een stoel hingen wat droge kleren die hij kon aantrekken. Nadat hij dat had gedaan ging hij de gang op. De gang was heel lang, en het deed hem denken aan de gangen van de hogere verdiepingen. 'Nee, niet weer,' zuchtte hij. 'Laat ik maar weer teruggaan.' Maar hoe ver hij ook terugliep, hij kon de boerderij niet meer vinden. 'Dat moet ik weer net hebben !' sprak hij luid. Hij begon de boerin te roepen, want angst begon weer over zijn rug te glijden. Alles was doodstil. 'Wat is er, jongen ?' werd er ineens geroepen. Het was de boerin. Na een korte tijd kwam ze eraan lopen, met een glimlach. Ze nam hem bij de hand en samen liepen ze terug naar de boerderij. 'Zij die hier niet wonen verdwalen altijd,' sprak de vrouw glimlachend.

Ze gingen naar de woonkamer, en de vrouw gaf hem wat te eten en te drinken. 'Hier, je zult wel honger hebben,' sprak ze.

'Eigenlijk niet,' zei Elwin. 'Ik weet niet hoe het komt.' In ieder geval nam hij wat te drinken. De vrouw glimlachtte weer naar hem. 'Heeft u ook kinderen ?' vroeg Elwin.

'Nee,' zei de vrouw.

'En een boer ?' vroeg Elwin.

De vrouw schudde haar hoofd. 'Ik woon hier helemaal alleen. Toen ik een kind was won ik eens op de kermis, en toen werd ik hier mee naartoe genomen om als boerin te werken.'

'Dat moet heel eenzaam zijn,' sprak Elwin. De vrouw knikte. 'Wij zijn onder een betovering,' sprak ze. 'De gokkoning gebruikt de droomsteen voor zijn kwade doeleinden.'

'Daarom ben ik hier,' zei Elwin. 'Weet u ook wat onder deze verdieping is ?'

De vrouw schudde haar hoofd. Elwin dacht na. Hij wilde de vrouw graag helpen, maar hij wist niet hoe. Wat hij wel wist is dat de droomsteen zo snel mogelijk terugmoest naar Kik en Kes. Hij wilde het geheim kennen van het gokpaleis en de gokkoning. Hij wist dat het geen optie was om naar de hogere verdieping te gaan, want daar zouden de katten en de krokodillen hem al opwachten. Samen met de boerin wilde hij kijken of er ergens een luik zou zijn onder het vloertapijt op de gang. De boerin knikte, en nam zijn hand, stond op, en liep met hem de gang op. Met zijn voet schoof hij het vloertapijt weg, en zag inderdaad een luik. Samen maakten ze het luik open. Er kwam veel licht doorheen.

Hoofdstuk 2.

Er kwam een narretje door het luik heen naar boven. 'Bedankt,' zuchtte het narretje. 'Ik heb hier zolang opgesloten gezeten. Ik dacht dat ik er nooit meer uit zou komen.' Het mannetje was erg opgelucht. 'Wie bent u ?' vroeg Elwin.

'De naam is Rotenstein, en ik zing graag een refrein,' sprak het mannetje. Elwin keek hem verbaasd aan. 'Wat is daar beneden ?' vroeg Elwin.

'Oh, het is daar verschrikkelijk,' sprak Rotenstein. 'Allemaal krokodillen en katten, en water, veel water, en vaak donker.'

'Maar nu was het licht, en het klinkt wel een beetje als waar ik vandaan kwam,' sprak Elwin.

'Ja, licht, eens in de week ofzo, voor een paar uurtjes, veel licht,' sprak Rotenstein.

'Hoe kwam je daar ?' vroeg Elwin.

'Op de fiets,' zei het mannetje. Elwin was verbaasd. 'Daar ben je zo een keer ingefietst ?' vroeg Elwin.

'Nou, eigenlijk fietste ik gewoon eens een keer naar de kermis, won iets, en toen namen ze me op de fiets hier naartoe,' zei het mannetje.

'Wie waren dat ?' vroeg Elwin.

'Dat kan ik me niet meer herinneren,' sprak het mannetje. 'Het is al zo lang geleden, maar sindsdien moest ik nar zijn, mensen aan het lachen maken, maar dat ging niet echt goed, en toen hebben ze me hieronder gebracht.'

'Maar dat is verschrikkelijk,' zei Elwin. 'Ik denk dat we hier nu allemaal vastzitten.'

'Oh, dus jij kunt ook niet weg ?' zei het mannetje. 'En u, boerin, ook niet ?'

De boerin schudde haar hoofd. 'Allemaal vast,' sprak ze.

'Wat een waardeloze bedoening, zeg,' sprak het narretje. 'Er moet toch iets op te vinden zijn ?'

'Ja,' zei Elwin, 'en er moet hier ook nog ergens een kokkin zijn, die zit in hetzelfde probleem als ons.'

'Nou, mooi is dat,' sprak het narretje. 'Hoeveel meer zouden er hier opgesloten zitten in dit reusachtige paleis ?'

'Ik heb geen idee,' zei Elwin.

'Maar we hebben in ieder geval elkaar,' sprak het mannetje. 'Laten we dichtbij elkaar blijven.'

'Ik wil hem hier niet hebben,' zei de boerin. 'Ik vertrouw hem niet. Hij lijkt op een kermiswerker.'

Elwin keek bedenkelijk. 'Echt niet, mevrouw !' riep het narretje. 'Ik zweer u dat ik nooit zo ben geweest. Ze hebben mij dit pakje aangetrokken en ik moest gek doen om de mensen aan het lachen te maken.'

'Ik vertrouw hem niet, Elwin,' zei de boerin. 'Ik wil weer terug. Ik voel me niet op mijn gemak.' De boerin draaide zich om en liep terug naar de woonkamer. 'Kom je, Elwin ?' zei ze nog, en toen verdween ze door de bocht van de gang. Elwin raakte in paniek, want hij wist dat hij de boerin nodig had om terug te komen in de boerderij. 'Boerin !' riep hij. Hij rende de bocht om, maar zag alleen maar een eindeloos lange gang. Elwin zuchtte, en ging weer terug naar het narretje. Hij hoopte dat de boerin snel weer zou terugkomen, maar dat gebeurde niet. 'Jij gelooft me toch, hè, Elwin ?' vroeg het narretje. Elwin keek het narretje aan en knipperde even met zijn ogen. 'Ik weet het niet, narretje,' sprak Elwin. 'Ik ken je niet lang genoeg om het zeker te weten.' Het narretje keek hem strak in zijn ogen. 'Je gelooft me toch wel, hè, Elwin ? Je gelooft toch niet die praatjes van die gekke, dikke boerin ? Hé Elwin !' zei het narretje die steeds harder begon te praten, en toen zelfs vlak voor Elwin begon te roepen. De rillingen vlogen Elwin over zijn rug. Plotseling haalde het narretje vanuit het niets een knuppel te voorschijn, en sloeg Elwin op zijn hoofd. Na een tijdje werd Elwin wakker. Hij voelde een bult op zijn hoofd, en er was bloed aan zijn hand. Hij lag op het tapijt. Het luik was dicht, en er was geen narretje meer te bekennen. Trillend stond Elwin op, en begon verder te zoeken. Hij riep naar de boerin, maar tevergeefs.

Hij wist dat de gangen hier eindeloos waren. Naar boven wilde hij niet, en ook niet naar beneden. Maar als hij moest kiezen, dan toch liever naar beneden, maar eerst wilde hij wat anders proberen. Hij begon de muren te onderzoeken. Ook begon hij de deurknoppen te onderzoeken. Uiteindelijk begon hij te schreeuwen van ellende. Hij voelde zich bedrogen, en hij was bang. Hij begon geklop te horen op de vloer, en toen ook op het plafond. Het spookte hier verschrikkelijk. Dit was niet zomaar een gokpaleis, maar een spookhuis. 'Wat moeten jullie van me !' riep Elwin.

'Ik kan het niet meer verdragen,' zei Elwin tegen zichzelf. 'Ik kan dit niet lang meer volhouden. Iemand moet me helpen.' Elwin begon op de muren te kloppen, om te zien of er ergens misschien zwakke plekken waren, maar voor wat ? Na een tijdje was hij zo moedeloos dat hij weer het tapijt wegschoof met zijn voet. Er waren veel luiken onder het tapijt. Hij maakte er eentje jammerend open, niet wetende wat hij dit keer zou aantreffen. Alweer was er licht, en het narretje verscheen weer. Elwin schrok en hysterisch gooide hij het luik weer dicht. 'Dat was op het nippertje,' zuchtte Elwin, terwijl hij beefde van de schrik. 'Ik weet wel waar je bent !' krijste het narretje. 'Ik zal je wel krijgen !' Elwin begon te rennen, maar het narretje bleef krijsen. De boerin had gelijk had, maar hij wist niet of de boerin wel te vertrouwen was, want waar was ze gebleven ? Hij wenste dat hij gewoon dichtbij de boerin was gebleven. Of misschien kon hij wel niemand hier vertrouwen, en was alles één groot bedrog ? Elwin had zijn vingers in zijn oren gestopt terwijl hij bleef rennen. Hij

wilde alles van zich afschudden. Alhoewel de gang eindeloos leek bleef hij toch rennen. Hij moest en zou hier doorheen komen. Hij moest een manier zien te vinden om de betovering te verbreken. Hij gooide alle deuren open aan beide kanten, en bleef allemaal gangen zien. Dit moest toch ergens een keer stoppen ?

Hij begreep nu waarom Kik en Kes niet meewilden en hem nog hadden gewaarschuwd. Oh, had hij nu maar naar hen geluisterd, maar eigenlijk wilde hij de moed nog niet opgeven. Iemand moest deze tovenaar een halt toeroepen. Alhoewel hij er aan twijfelde of hij daar wel de juiste persoon voor was. Hij begon te schelden op de vele deuren en de lange gangen, maar niets hielp. Opeens stond er een oude vrouw voor hem met een kaars. 'Geef de moed maar op, jongen,' sprak ze.

'Nooit !' riep Elwin. De vrouw leek op een oude boerin.

'U bent toch niet dezelfde boerin die ik al eerder was tegengekomen toch ?' vroeg Elwin. De vrouw schudde haar hoofd. 'Nee, Elwin, ik ben iets veel ergers.'

Elwin schrok. 'Hoe kent u mijn naam, en hoezo bent u iets veel ergers ?' Plotseling stond de vrouw in de vlammen, en donder en bliksem verscheen boven haar hoofd. 'Ik ben een heks !' krijste ze, terwijl ze geheel in een vuurvlam veranderde, en toen verdween ze. Elwin greep naar zijn hoofd en jammerde. 'Wat is er toch met mij aan de hand. Zijn dit verbeeldingen ? Word ik straks gewoon weer wakker in mijn eigen bed ? Oh, was ik maar thuisgebleven. Ik ook altijd met mijn stomme ideeen.' Elwin begon uit pure wanhoop te springen op de vloer. Plotseling gingen alle deuren voor hem en achter hem open en door elke deur kwam er een clown met een mes uit. Allemaal begonnen ze langzaam op hem af te komen. Elwin aarzelde geen moment, schoof het tapijt met zijn voet opzij, opende vliegensvlug een luik en sprong naar binnen. 'Narretje of geen narretje,' zei hij tegen zichzelf. 'Hierboven moet ik niet meer wezen.' Alles was hier licht, en direct hoorde hij het narretje krijsen, maar hij viel dieper en dieper. 'Kom terug !' schreeuwde het narretje in de verte. Na een tijdje leek het wel alsof Elwin op een grote hoop kussens was gevallen. Alles was zo zacht hier. Hij begon zich direct een weg door de kussens te graven, nog steeds bang voor de clowns en het narretje.

Na een tijdje had hij de bodem bereikt, en baande zich een weg door de kussens heen. Hij begon steeds meer zand onder zijn voeten te voelen, en na een tijdje kwam hij aan in een woestijn. Hij kon zo eindelijk uit de hoop kussens stappen. Het was hier licht, en toch wist hij dat het slechts een verdieping was van het gokpaleis, diep onder de grond.

Er was een oase dichtbij, en verderop in de woestijn was een cafeetje. Elwin liep daar naar binnen, waar een lange cowboy, en twee kale mannen met een lange baard een spelletje met dobbelstenen deden. De cowboy hief even zijn grote hoed op, en sprak : 'Goedenavond, heer.' Ook de twee kale mannen met de lange baarden knikten naar hem. 'Wat zal het wezen, hoe kan ik je helpen ?' vroeg de lange cowboy met de grote hoed.

'Nou, als het zou kunnen,' zei Elwin, 'dan kunt u mij uitleg geven over waar ik terecht ben gekomen, en waar de gokkoning is en de droomsteen ?'

De cowboy en ook de twee kale mannen trokken hun wenkbrauwen op. 'Wat zeg je me daar ?' snauwde de cowboy. 'Alsof ik jou dat ga vertellen ! Dat is een groot geheim, en daar kun je ook beter niet over beginnen,' terwijl hij zijn twee revolvers trok. 'Ik daag je uit voor een duel !'

'Kalm maar, het is nog maar een kind,' zei één van de kale mannen, terwijl de andere knikte. Nu werd de cowboy pas echt woedend. 'Wat heb ik daar mee te maken ? Hij heeft zijn mond over zulke dingen te houden. Dat is niet goed voor mijn zaken. Straks komt niemand hier nog.'

'Luister,' zei de andere kale man. 'Ben je nu niet een beetje aan het overdrijven ?'

De cowboy trapte de tafel om, terwijl de dobbelstenen over de grond begonnen te rollen. 'Ik daag jullie ook uit voor een duel !' brulde hij. 'Ik kom hier over een uurtje terug, en als ik jullie hier dan nog zie, dan schiet ik een grote barst in jullie !' Toen rende hij scheldend het café uit.

'Die moet even afkoelen,' zei de andere kale man weer. 'En wie ben jij ?'

'Ik ben Elwin,' sprak Elwin, en begon toen zijn hele verhaal te vertellen. De kale mannen keken hem aan in grote verbazing. 'Laten we hier eerst weggaan,' sprak één van de kale mannen, 'anders komt dat heethoofd terug, en dan hebben we goed de poppen aan het dansen.' De andere kale man knikte, en sprak : 'Het is inderdaad nogal een heethoofd.'

'Waar moeten we nu naartoe ?' vroeg Elwin.

'De woestijn in natuurlijk,' zei één van de kale mannen. 'In de oase zal hij ons ook vinden.' En daar gingen ze, dieper de woestijn in. Ze hadden volgens de kale mannen geen andere keuze, en ze hoopten dat ze hem niet hier ergens tegen zouden komen. Er waren hier veel zanderige heuveltjes. 'Vertel me eens,' sprak één van de kale mannen, 'dus jij gelooft echt dat dit slechts een verdieping is van een gokpaleis, en nog wel onder de grond ?'

Elwin knikte. 'Ja,' sprak Elwin. 'Ik heb het zelf gezien, en ik ben er geweest, en kwam toen hier terecht toen ik dieper ging.' De oude kale mannen begonnen te lachen. Ze hadden bijna geen tanden meer. 'Wat een kletspraat,' zei één van hen. Dus als we hier dieper graven dan komen we misschien in een andere verdieping van dat zogenaamde gokpaleis ?' Elwin knikte weer. 'Ja, dat denk ik wel, tenzij dit de onderste verdieping is.' De oude mannen begonnen nog harder te bulderen van het lachen.

'Wees maar voorzichtig,' zei Elwin. 'Straks hoort de boze cowboy ons nog.'

Toen werden de oude mannen met de lange baarden wat stiller. 'Hij heeft gelijk,' zei één van hen. Toen sprak de ander : 'Jongen, kijk nu eens goed om je heen en naar boven. Lijkt dit op een verdieping van een paleis ? Zie je boven je een plafond hangen ?'

Elwin schudde zijn hoofd. 'Nee, maar vergeet niet dat het het gokpaleis is van een tovenaar.'

De oude mannen keken bedenkelijk. 'Hmmm, misschien heeft hij gelijk,' zei één van hen. 'Er gebeuren hier soms inderdaad vreemde dingen.'

'Ja,' zei de ander, 'en als die droomsteen echt bestaat en hier ook ergens ligt, misschien zijn er dan nog veel meer schatten.'

'Wees daar maar niet zo zeker van !' zei een stem opeens. Ze stonden ineens recht voor de lange cowboy en keken in de loop van zijn revolver. 'Ik daag jullie uit voor een duel !' riep hij weer. 'Ik doe dertig passen achteruit, en jullie doen hetzelfde, en dan zal het duel beginnen. Moge de beste winnen.'

De cowboy draaide zich om en begon de dertig passen al te maken. Hij nam lange passen. 'Kom,' fluisterde één van de oude mannen hard, en rende de andere kant op, om zo snel mogelijk uit de buurt van de gevaarlijke cowboy te komen. De anderen volgden hem. 'Graven nu,' zei de oude man luid, 'misschien dat de jongen gelijk heeft. We moeten van die cowboy af zien te komen. Alledrie

begonnen ze haastig op dezelfde plek met hun handen te graven, en Elwin hoopte maar dat het een dunne laag zand was. Snel vonden ze een marmeren luik, en begonnen het zand ervan weg te halen zodat het geheel zichtbaar zou worden. Maar de cowboy stond al in de verte naar hen te kijken, en kwam steeds dichterbij. 'Het duel is begonnen !' riep de cowboy, en ze hoorden al schoten. Elwin's hart klopte in zijn keel. 'Sneller, sneller !' riep één van de oude mannen. Maar toen ze het luik wilde opentrekken merkten ze dat er een groot slot opzat. Eén van de oude mannen werd in zijn arm geraakt en schreeuwde van de pijn. 'We zijn verloren !' riep de andere kale man. Elwin begon al weg te rennen, maar ineens riepen de oude mannen hem terug. 'Kom terug, kom terug. Eén van de kogels heeft het slot van het luik opengesloten !' Haastig draaide Elwin zich om, en zag hoe de oude mannen door het luik heengingen. Hij rende naar het luik toe zo hard als hij kon, maar tot zijn grote schrik zag hij toen de cowboy die bij het luik was aangekomen. 'Dat doen we dus niet,' sprak de cowboy, en maakte het luik weer dicht.

'Kom, Elwin !' werd er weer door de oude mannen geroepen, maar Elwin zat in de val. 'Ik kan niet !' riep Elwin. 'De cowboy heeft het luik dichtgegooid, en staat hier voor me !' Toen werd het heel stil. De cowboy kwam dichter en dichter bij Elwin, en Elwin wist dat rennen geen zin meer had. Elwin keek recht in de loop van de revolver die de cowboy op hem gericht hield. 'Er gaat hier niks meer gebeuren,' sprak de cowboy. 'Alleen een klein kogeltje.' Toen begon hij te lachen. 'Zeg je laatste wens maar, doe een optelsom, of zing een versje, dat kan mij niet schelen. Je laatste minuut is geslagen. Ik wacht.'

Elwin begon te beven en te trillen. 'I... ik weet het niet,' zei Elwin.

'Wat weet je niet ?' vroeg de cowboy.

'Wat ik moet zeggen,' zei Elwin.

'Goed,' zei de cowboy, 'dan doen we het zonder …'

Maar verder kon de cowboy niet komen. Eén van de oude mannen had hem van achteren met een grote koekepan op zijn hoofd geslagen. De cowboy zakte in elkaar. 'Kom nu vlug, Elwin,' zeiden de oude mannen. 'Er is een keuken onder de woestijn. Weer gingen ze door het luik, en dit keer samen met Elwin. Toen deden ze het luik achter zich dicht. Ze hoopten nu dat de cowboy hen niet meer zou kunnen kwellen.

Het was een reusachtige ondergrondse keuken waar ze in terecht waren gekomen, maar er was niemand. 'Laten we dit gebouw onderzoeken,' zei één van de oude mannen. Er waren hier overal pannen en potten, en er hingen overal messen en hakbijlen aan de muren. 'Het lijkt wel oorlog,' sprak één van de oude mannen. Ze gingen een deur door, en kwamen toen in een andere zaal. Er stonden een heleboel ovens en fornuizen. Ze gingen toen door een enorme metalen schuifdeur en kwamen in een grote witte eetzaal terecht waar een heleboel tafels stonden. Hier was ook niemand. Ze liepen de hele zaal door en gingen toen door een zijdeurtje, waardoor ze in een grote hal terecht kwamen. Hier was een grote trap naar boven, bekleed met rood fluwelen tapijt, en er was een lift, en nog een kleinere gang en wat deuren.

'De jongen heeft gelijk gehad,' zei één van de oude mannen. 'Waarschijnlijk heeft hij ook gelijk over de droomsteen. Die moet hier dus ergens zijn, of op een andere verdieping. Zijn verhaal klinkt aannemelijk. De andere oude man knikte.

'Die lift ga ik niet in. Dat brengt alleen maar narigheid,' sprak Elwin. Hij liep naar de kleinere gang, en sloeg daar een deur open, maar tot zijn grote schrik zag hij toen een hele lange gang die precies leek op de eindeloze gangen waar hij vandaan was gekomen. Snel gooide hij de deur dicht. 'Hier

moeten we ook niet wezen,' beefde hij. Hij liep verder op het kleine gangetje en maakte geen deuren meer open. Aan het einde van het kleine gangetje was een trap naar boven. 'Laten we dit proberen,' sprak hij. De oude mannen volgden hem op de voet. Elwin was blij dat hij twee vrienden had gevonden. Op een hogere verdieping waar de trap naartoe leidde stond een deur open van een kamertje. Elwin en de oude mannen gingen er naar binnen. Elwin keek door het raam en zag allemaal woestijn. 'Hmmm, daar komen we vandaan,' sprak één van de oude mannen. Elwin knikte. 'Laten we nog verder de trap op,' sprak Elwin. Op een verdieping hoger was weer een kamer, en een badkamer. Ook was er een grote hal. Hier stonden allemaal antieke spullen, zoals planeetbollen en oude stoelen. Ook hingen er antieke koninklijke gordijnen. 'Misschien woont de gokkoning hier ?' zei één van de oude mannen.

'Ik hoop het niet, want anders zouden we in grote problemen kunnen zijn,' sprak Elwin.

'Maar dat zou ook betekenen dat we dichter bij de droomsteen zouden kunnen zijn, en dat is toch wat we willen ?' zei de andere oude man. 'Dat is waar,' zei Elwin. Ze keken door een groot raam, en zagen een herfstbos buiten, als een koninklijke tuin. Ze hoorden gebrul in de verte. Even gingen de rillingen door Elwin heen. Hij hoopte echt dat ze dit keer niet in de problemen zouden komen. De oude mannen begonnen de kamer te doorzoeken, terwijl Elwin uit het raam bleef kijken. Het was alsof hij deze plaats ergens van kende. Buiten zag hij een tuinman de bladeren bij elkaar harken. Opeens stond er een dienstmeisje in de grote deur opening. 'Ah, de gasten zijn er al,' sprak ze opgewekt. 'Hoe kan ik jullie helpen ?'

'Eh, bedankt,' sprak één van de oude mannen. 'Wij komen voor de gokkoning, Hoe laat komt hij ?'

Het dienstmeisje hief haar wenkbrauwen op en begon te lachen. 'Meneer maakt zeker een grapje. Gokkoning ? Daar heb ik nog nooit van gehoord, tenzij u de gokautomaten in de kantine bedoeld.' De oude man kreeg een rood gezicht. Elwin begon haar toen het hele verhaal uit te leggen, maar het dienstmeisje begreep er niet veel van. 'Dat klinkt als een sprookje,' sprak ze. 'Dus als ik het goed begrijp heeft u deze kamer niet gereserveerd ?'

Opeens stond er een dikke man met een sigaar en een gestreept pak in de deur opening. 'Wat moet dit hier !' bulderde hij. 'Jullie komen me niet bekend voor, en hebben geen plaats in dit sjiek hotel. Nu, wegwezen, of ik laat jullie verwijderen met de harde hand. Maak dat je wegkomt nu.'

Maar dat liet Elwin niet op zich zitten. Hij stapte op de man af en gaf hem een stomp in zijn dikke buik. 'Wie heeft jou geleerd om zo tegen ons te praten ? En jullie hebben hier gokautomaten ? Dan moet hier vast en zeker ook de gokkoning ergens zijn en de droomsteen die hij verborgen houdt.'

Ruw greep de man Elwin bij zijn arm, en begon hem door elkaar te rammelen. 'Zeg, wat is dat, ventje ? Er woont hier geen koning, en al helemaal geen gokkoning. Droomstenen komen verder alleen in jouw praatjes voor.' Toen duwde de man Elwin weg. Nu begon Elwin echt kwaad te worden. 'Maar dit is een onderdeel van het gokpaleis !' riep Elwin boos naar de man.

'Ja ja,' lachte de man in het donkere gestreepte pak. Hij had ook een donkere hoed op, en zijn sigaar gleed bijna uit zijn mond. 'En mijn tante is een olifant, en mijn oom draagt driehonderd brillen. Zeg, kom nou, onderdeel van een gokpaleis ? Wie denk je wel niet dat je bent ? Allemaal hazentaal.' Ook de dikke man die de hotelbaas leek te zijn trok een revolver en richtte de loop op Elwin om hem onder schot te houden. 'Daar gaan we weer !' riep één van de oude kale mannen. 'Tegenwoordig wordt er bij het minste of geringste al naar een pistool gegrepen ! Belachelijk !'

'Houd je muil, ouwe,' sprak de dikke hotelbaas. 'En nu allemaal ophoepelen, want mijn pistool jeukt.' De dikke hotelbaas stond daar al rood van woede en begon al lampen kapot te schieten als

waarschuwing.

Het dienstmeisje keek geschrokken. 'Weet u dat zeker dat u die dure porseleinen en kristallen antieke lampen kapot wil schieten vanwege een stel belhamels ?' riep ze.

'Ach klets niet, hoela hoep,' zei de hotelbaas. 'Dat laat ik hen allemaal betalen.'

Elwin begon de kamer uit te rennen, en de oude mannen volgden hem. 'En nu betalen voor de lampen !' gilde de hotelbaas. 'Ja !' riep het dienstmeisje. 'Het is jullie schuld !' Elwin rende de trap weer op naar een hogere verdieping. Hier waren een heleboel kamers in een cirkel waar allemaal Chinese meisjes stonden in zijden Chinese pyjama's en jurken. 'Het lijkt wel kerstfeest,' sprak één van de oude mannen. Achter zich hoorden ze schoten. Dat moest de hotelbaas zijn. 'Laten we nog hoger gaan,' zei Elwin luid tegen de oude mannen, en weer rende hij de trap op. Maar op de volgende verdieping waren de eindeloze gangen weer. 'Hier niet, hier niet !' riep Elwin. Maar ook de hotelbaas was verder de trap opgegaan, met het dienstmeisje achter hem. 'Jullie kunnen me nu niet meer ontkomen !' sprak hij gemeen. 'Hoezo niet ?' vroeg Elwin. 'Kijk eens naar al die gangen hier.' De hotelbaas begon te lachen. 'Het is mijn hotel,' zei de hotelbaas. 'Ik ken de weg. Jullie niet. Verstoppen heeft geen zin.'

'Oh, dus die eindeloze gangen zijn van jou ? Dan moet jij dus wel de gokkoning zijn !' riep Elwin. De hotelbaas kwam steeds dichter bij hem. 'Ren dan, ren,' sprak de hotelbaas. 'Als je wil leven.' De oude mannen begonnen al zo'n eindeloze gang op te rennen. 'Nee, nee, kom terug !' riep Elwin. 'Die gangen zijn eindeloos, daar kom je nooit meer weg !' Maar ze hoorden hem al niet meer, en al snel verdwenen ze in een bocht.

Elwin keek de hotelbaas recht in zijn ogen. Wat waren die ogen gemeen. 'U moet de gokkoning wel zijn,' sprak Elwin. 'Wat gaat u met mijn vrienden doen ?'

'Welke vrienden ?' lachte de hotelbaas. 'Ze bestaan niet meer.'

'Hoe weet u dat ?' vroeg Elwin.

'Omdat ze goed in de val zijn gelopen, die indringers,' sprak de hotelbaas. 'Vooruit, ren dan.'

'Ren zelf,' zei Elwin.

'Ik heb de revolver hier, en het is mijn hotel,' zei de hotelbaas.

'Ik waag me er niet meer aan,' sprak Elwin. De hotelbaas bewoog de loop van de revolver helemaal tegen Elwin's kin aan en drukte er tegen. 'De droomsteen ligt daar ergens. Waarom zou je er niet op afgaan ?' sprak de hotelbaas.

'Ik ben niet gek,' zei Elwin.

'De droomsteen wacht al op je, ventje, nou, komt er nog wat van ?' sprak de hotelbaas.

Opeens werd de hotelbaas van achteren neegeslagen met een koekepan. Het was de cowboy. 'Zo, die had je nog van mij tegoed,' sprak de cowboy. Het dienstmeisje begon gillend weg te rennen. Toen richtte de cowboy zich op Elwin. 'Jij weer, hè ?'

Uit de zak van de hotelbaas die op de grond lag gleed een bos met sleutels. Elwin bedacht zich geen moment en greep de bos met sleutels. 'Nee !' krijste de cowboy. 'Doe die sleutels weg !' Elwin hield

de bos sleutels voor de neus van de cowboy. Hij hield ze stevig vast en liet ze daar bungelen. De cowboy zakte slap in elkaar en begon te jammeren en te smeken : 'Ik smeek je, haal die ellendige dingen van me weg. Ik kan er niet tegen, ik kan er niet tegen.' Zijn handen waren slap geworden, en de koekepan en de revolver gleden eruit weg en vielen op de grond. Elwin trapte ze weg met zijn voet. Met zijn andere hand haalde hij de tweede revolver weg van de cowboy, en toen ook een mes. 'Die sleutels zijn van mij nu,' sprak Elwin. 'Nu, maak dat je wegkomt !' De cowboy kruipte één van de eindeloze gangen op en begon toen hard en gillend weg te rennen, totdat hij in een bocht verdween.

'Ziezo,' zei Elwin, maar toen hij zich omdraaide werd hij onder schot gehouden door het dienstmeisje die één van de revolvers op de grond had gegrepen. 'Terug met die sleutels,' sprak ze streng. 'Op de grond ermee.' Elwin liet van schrik de sleutels vallen. 'Handen omhoog,' sprak ze. Elwin deed zijn handen omhoog. De andere revolver en het mes schopte ze bij hem weg, en bukte toen om de sleutelbos te pakken, terwijl ze hem strak bleef aankijken en onder schot hield.

'Hier ga je zwaar voor betalen,' sprak het dienstmeisje.

'Ik weet het,' zei Elwin. 'Dat was dom van mij.'

'Een beetje heel dom,' zei het dienstmeisje. Langzaam begon de hotelbaas bij te komen. 'Hmmm, goed werk,' zei hij tegen het dienstmeisje. 'Hij is nu van ons. Misschien kunnen we hem goed gebruiken.'

Maar daar zagen ze ineens de cowboy terugkomen vanuit de eindeloze gang die met een enorme snelheid op hen afkwam. Van schrik richtte het dienstmeisje de revolver op de aanstormende cowboy, terwijl Elwin dankbaar van het moment gebruik maakte en de benen nam. Hij ging de trap af naar beneden, en wist dat hij nu zo diep mogelijk weer moest, want boven liep het spoor dood. Hij hoorde de hotelbaas en de cowboy al op elkaar schelden, en ook het gekrijs van het dienstmeisje klonk er doorheen. Ze leken hem helemaal vergeten te zijn. In de hal naast de eetzaal zocht Elwin onder het tapijt naar een luik, maar dat scheen er niet te zijn. Hij liep toen naar de andere kant van de hal naast de eetzaal waar hij een deur opende, maar daar zag hij weer zo'n eindeloze gang. 'Dan de lift maar,' sprak Elwin tegen zichzelf en rende naar de lift. 'Dit zijn probleem-dingen,' mompelde hij. Hij drukte op een gloeiende rode knop voor een verdieping lager toen hij in de lift was.

'Ik ben benieuwd,' zei Elwin tegen zichzelf, terwijl hij rilde. Hij voelde zich niet echt goed. De lift leek maar niet te stoppen. Na een hele lange tijd, en dat leken wel uren te zijn, stopte de lift eindelijk. Maar toen Elwin uitstapte was hij weer op precies dezelfde verdieping als waar hij was ingestapt, namelijk van het hotel, in de hal dichtbij de eetzaal. Toch leek alles net iets anders. Hij stapte uit, en zag tot zijn grote schrik de hotelbaas, de cowboy en het dienstmeisje op hem afkomen. Hij wilde weer de lift instappen, maar de deur zat dicht, en hij kreeg de liftdeur met geen mogelijkheid meer open. Elwin begon op het knopje te rammen. 'Toe nou, ga open, kreng !' riep hij. Toen ineens voelde hij van achter een hand op zijn schouder. Het was de hotelbaas. Elwin kromp ineen toen hij zich omdraaide, en had erge buikpijn. Hij keek naar het dienstmeisje die breed glimlachte. Toen keek hij naar de cowboy die ook breed glimlachte, en de hotelbaas keek heel bezorgd naar hem.

'Ummm, wat is hier aan de hand ?' vroeg Elwin die er niets van begreep. Hij had eerder pistool onder zijn neus verwacht of een klap met een koekepan. 'Niets,' zei de cowboy glimlachend en vriendelijk. 'Helemaal niets. We vroegen ons af hoe het met je ging als onze gast.'

'Tttttt,' zei Elwin. 'Eerst loop je me nog achterna met een pistool en moest ik weg, en werd ik onder schot gehouden, enzovoorts, en nu zijn jullie ineens mijn vrienden ofzo ?' Elwin was heel verbaasd.

Ook de cowboy, het dienstmeisje en de hotelbaas waren heel verbaasd, en keken hem bezorgd en liefdevol aan. 'Maar jongen toch, waar haal je dat toch allemaal vandaan ? Pistolen ? Heb je soms eng gedroomd ?' vroeg de hotelbaas vriendelijk en vol interesse.

'I... ik weet het niet meer,' sprak Elwin, en begon het hele verhaal te vertellen. 'Oh, jij komt van boven,' zei het dienstmeisje met een aardige stem. 'Nu begrijpen wij het. Daarboven is alles omgekeerde wereld. Daar moet je ook niet komen, jongen.'

'Maar die lift dan ?' vroeg Elwin. 'Leidt die dan niet naar boven, want daar kom ik vandaan.'

'Die lift gaat alleen maar door de verdiepingen van het hotel, maar niet hoger,' sprak de cowboy. 'Jij moet van heel hoog zijn gekomen, waar je alleen maar van kan komen, maar nooit naartoe kan gaan.'

'Ik snap het niet,' zei Elwin. 'Ik kan dus nooit meer terug ?'

'Precies,' zei de hotelbaas. 'En gelukkig maar, want daar is alles omgekeerde wereld.'

'Ja maar, Kik en Kes dan ?' vroeg Elwin. 'Zij moeten hun droomsteen terugkrijgen, en er zijn zoveel kinderen door de gokkoning naar die plaats ontvoerd, en die moeten daar werken.'

'Oh,' zei de hotelbaas, 'maak je maar niet ongerust, hoor. Die zullen ook hun weg hier naartoe wel vinden.'

'Ik kan ze toch niet zomaar aan hun lot overlaten ?' vroeg Elwin. 'En waar is die droomsteen dan ?'

'Tja,' zei de cowboy. 'Dat weten we niet, en dat weet niemand, alhoewel sommigen zeggen dat deze verdieping de droomsteen is.'

'En wat is hier onder dan ?' vroeg Elwin.

'Oh, hieronder moet je ook niet wezen,' sprak het dienstmeisje vriendelijk. 'Dit hier is een verdieping uit duizenden. De rest is allemaal omgekeerde wereld. Ook wij vonden ooit onze weg naar deze plaats, en we wilden sindsdien nooit meer weg. Voor ons is dit de droomsteen.'

'Maar ik zou graag over deze plaats willen vertellen aan mijn vrienden, de kokkin, de boerin, de twee oude mannen en Kik en Kes,' sprak Elwin.

'Ze moeten daar zelf achter komen, Elwin,' sprak de cowboy. 'Iedereen moet die reis voor zichzelf maken en de juiste lessen leren en de juiste beslissingen maken.'

'Maar toch wil ik ze helpen,' sprak Elwin.

'Dat kan niet,' zei de cowboy. 'Dat is te gevaarlijk. Je wilt toch niet dat de verkeerde personen deze plaats vinden ? Het is te riskant, en daarom kan niemand ooit nog terug naar waar ze vandaan kwamen. Begrijp je dat ?'

'Ik begrijp het wel,' zei Elwin, 'maar we zitten hier toch niet opgesloten ?'

De cowboy schudde liefdevol zijn hoofd. 'Elwin, Elwin, Elwin. Jongen, het heeft niets met opgesloten te maken, maar met beveiliging. Dat is toch een goede zaak dan ?'

Elwin boog zijn hoofd. 'Maar is er dan niets wat we voor hen kunnen doen ? Helemaal niets ?'

'Helemaal niets,' sprak het dienstmeisje.

Elwin keek haar even aan en boog toen zijn hoofd weer. 'Maar Kik en Kes zullen hier nooit komen. Ze zijn veel te bang voor het gokpaleis. Ik moet ze gaan opzoeken. Ik kan het niet over mijn hart halen om hen in de steek te laten.'

'Goed,' zei de cowboy plotseling. 'Er is één manier om je vrienden te bezoeken, maar dan zullen we allemaal gaan. We zullen jou nooit in de steek laten. Jij bent één van ons.'

Het dienstmeisje en de hotelbaas keken de cowboy verbaasd aan. 'Wat is die manier dan, cowboy ?' vroeg de hotelbaas vriendelijk en vol interesse. 'Oh,' zei de cowboy, 'ik moet gewoon even de lift anders instellen. Ik ben de mechanicus, dus dat komt wel goed. Het is voor mij een koud kunstje. Ik heb ook ooit eens het hele gokpaleis voor de gokkoning gemaakt.'

Elwin keek verbaasd. 'Dus jij hebt dit alles gemaakt ? Wacht eens even. Betekent dat dat er op deze verdieping ook een aardige gokkoning is, net zo aardig als jullie ?'

De hotelbaas begon breed te glimlachen en ook het dienstmeisje. 'Die is nog wel aardiger dan wij allemaal bij elkaar,' lachte de hotelbaas.

'Hmmm,' zei Elwin, 'dus als ik het goed begrijp heeft de cowboy alle andere verdiepingen gemaakt om alles te beveiligen tegen gespuis ?' De anderen knikten. 'Hmmm,' zei Elwin. 'Betekent dat dat de cowboy onaantastbaar is, omdat hij alles gemaakt heeft ?'

'Was dat maar zo,' sprak de cowboy. 'Ik heb alles zo lang geleden gemaakt, en er houdt zich daar zoveel verschrikkelijk tuig op, en alles slaat soms echt op hol.'

Elwin zuchtte. 'We moeten toch echt naar Kik en Kes gaan.'

'Komt voor de bakker,' zei de cowboy. 'Stap allemaal in de lift, dan stel ik hem even bij, en dan kunnen we hoger.'

'Spannend,' zei Elwin.

Toen ze allemaal in de lift waren schroefde de cowboy even een kastje open, draaide even wat hier en daar, en schroefde toen het kastje weer dicht. Toen drukte hij op een rood gloeiende knop, en daar gingen ze. De lift begon na een tijdje zwaar te piepen. Ze keken allemaal even verschrikt, behalve de cowboy, die glimlachtte wat. 'Ach, negeer dat gepiep maar. De lift is er niet aan gewend, dus die protesteert even, maar als het goed is houdt hij zich zo wel stil, want ik heb hem nu anders ingesteld.'

'Dat hoop ik maar,' sprak Elwin. Het gepiep werd alleen maar erger, zo erg dat Elwin zijn vingers in zijn oren had gestopt. En toen opeens stopte het geluid. Elwin en de anderen haalden opgelucht adem. Toen na een tijdje de liftdeur open ging keken ze recht in een eindeloze gang. 'Daar ga ik dus niet in !' riep Elwin geschrokken.

'Elwin, de maker van de eindeloze gang is hier,' zei de hotelbaas, 'dus we hebben niets te vrezen,' terwijl hij op de cowboy wees. De cowboy glimlachtte een beetje. 'Volg mij,' sprak hij. De cowboy liep de gang op, en de anderen volgden hem. 'Er zit een code in,' sprak de cowboy. 'We nemen eerst

de tiende deur aan de linkerkant, en dan in de volgende gang nemen we weer de tiende deur aan de linkerkant, en in de volgende gang doen we precies hetzelfde.'

'Interessant,' zei Elwin, die alweer een beetje hoop kreeg. Ze telden tien deuren aan de linkerkant van de gang, en gingen toen door de tiende deur binnen. Toen telden ze op de volgende gang weer tien deuren aan de linkerkant om door de tiende deur heen te gaan. Daarna telden ze op de volgende gang weer tien deuren aan de linkerkant om door de tiende deur heen te gaan. Zo kwamen ze in een kamer terecht. 'Geweldig !' riep Elwin. 'Dus alleen zij die deze code kennen hebben een kamer in het gokpaleis ?' De cowboy knikte.

'Geniaal, en zo goed tegen dieven !' lachte Elwin.

'Dat dacht je maar,' sprak de cowboy. 'Er zijn genoeg bandieten die deze code kennen, en daarom zit het gokpaleis vol met vagebonden.'

'Had ik die code maar gekend toen ik naar het gokpaleis kwam,' lachte Elwin, 'dan was het allemaal zo erg niet geweest.'

'Er zijn wel meer codes,' sprak de cowboy.

'Dat geloof ik graag,' lachte Elwin, die zich al een stuk opgeluchter voelde.

'Als je drie keer de zevende deur aan de linkerkant neemt, dan vind je daar iemand die verdwaald is in de gangen,' sprak de cowboy.

Elwin rende de kamer uit. Hij kon niet wachten om het uit te proberen, want hij wilde de oude mannen weer zien. Hij wilde ze graag verrassen. Hij rende naar de zevende deur aan de linkerkant, en toen weer naar de zevende deur aan de linkerkant, en toen weer. Tot zijn grote verbazing kwam hij toen op een gang waar de twee oude mannen waren. Ze zaten vermoeid op de grond, en keken verbaasd en verrast op naar Elwin. 'Ik heb ze gevonden !' riep Elwin.

'Eindelijk heb je ons gevonden !' riep één van de oude mannen, en stond op om Elwin te omhelzen. Ook de andere oude man stond op en omhelsde Elwin. 'Daar zijn we blij mee,' sprak hij. 'We dachten dat we hier nooit meer uit zouden komen.' Ook de cowboy, de hotelbaas en de dienstmaagd kwamen, en Elwin begon het hele verhaal te vertellen.

'En hoe komen we uit het gokpaleis ?' vroeg één van de oude mannen.

'Simpel,' sprak de cowboy. 'Neem drie keer de derde deur aan de linkerkant, en je komt op de gang die naar de paleispoort leidt. Kom, ik zal het je laten zien.' De cowboy nam de derde deur aan de linkerkant geteld vanaf de deur waardoor ze op deze gang kwamen. De anderen volgden hem. Toen nam hij weer de derde linker deur, en toen weer. Zo kwamen ze in een grote hal terecht die naar de poort van het paleis leidde, maar er stonden wachten daar.

'Problemen,' sprak de cowboy. 'Ik ken die wachters niet.' Maar de wachten hadden hen al gezien en kwamen met speren op hen af. 'Wat moet dat daar ?' riep een wacht, die snel dichterbij kwam. 'En wie zijn jullie ?' Ze waren met z'n tweeen en ze hadden zware zwarte pakken aan, en hadden vreemde, angstaanjagende helmen op.

'Genoeg praatjes,' sprak de cowboy. 'Ik ben de maker van het gokpaleis.' Hij boog naar de anderen toe en sprak : 'Nu zijn we in de problemen.' Elwin verstijfde van de schrik.

De wachten deden net alsof ze de cowboy niet hoorden. 'Wie zijn jullie ?' vroeg de wacht weer.

'Gaat je niks aan,' sprak de cowboy. 'Ik heb dit gokpaleis gemaakt. Nou, maak dat je wegkomt.'

De wachten begonnen te lachen en elkaar aan te stoten. 'Dat zeggen ze allemaal dat ze het paleis hebben gebouwd.' Plotseling grepen ze de cowboy vast.

'Hey, laat hem los !' riep Elwin.

'Waarom zouden we ?' zei één van de wachten. 'Hij is een onbevoegde, net zoals jullie. Dit is verboden terrein voor onbekenden.'

'Laat maar, Elwin,' sprak de cowboy. 'Ze zullen er nog wel achter komen.' De cowboy werd afgevoerd, en was al snel verdwenen met de twee wachten. 'Laten we dit spookpaleis uitgaan nu het nog kan,' sprak Elwin, en rende toen op de poort af. De anderen renden achter hem aan. Daarna stonden ze allemaal buiten. Elwin blies op zijn vingers op dezelfde manier als Kes eens deed. Niet lang daarna kwam er een grote raaf aanvliegen. Het was Utsmul. 'Fijn dat je er bent, Utsmul !' riep Elwin. 'Breng ons snel naar Kik en Kes !' Elwin en de anderen klommen op de raaf, die direct richting de zee vloog waaraan Kik en Kes woonden. Toen ze daar aankwamen waren Kik en Kes weer aan het dansen rondom een kampvuur. 'Kijk,' zei Kes tegen Kik, 'daar komt Utsmul. Hij heeft Elwin met wat anderen meegenomen.' Kik en Kes waren blij hen te zien. 'Ha, Elwin !' riep Kes, 'wat een verrassing ! We hopen dat je met goed nieuws komt. Heb je de droomsteen inmiddels gevonden ?' Elwin stapte van de vogel af, en ook de anderen. Hij liep op Kik en Kes af en omhelsde hem. Elwin begon direct het hele verhaal te vertellen.

Hoofdstuk 3.

'Dus de droomsteen is een bepaalde verdieping in het gokpaleis, en de cowboy heeft alle andere verdiepingen gemaakt om de droomsteen te beveiligen ?' vroeg Kes. Elwin knikte.

'Hmmm,' zei Kes. 'Dan is dat vast een andere soort droomsteen, want onze droomsteen is gewoon een steen, een flonkerende roze-rode steen,' terwijl hij een plaatje van de steen uit zijn broekzak haalde.

'Er loopt veel gespuis rond in het spookpaleis,' sprak Elwin. 'Misschien houden zij de steen daar wel verborgen. De cowboy had het er ook over dat er veel bandieten zijn daar.'

'Waarom heeft hij het gokpaleis dan gemaakt ?' vroeg Kek. 'Dat klinkt nogal dom.'

'Het gokpaleis zit vol met valstrikken,' sprak Elwin, 'en alles werkt daar door codes. Nu kunnen sommige bandieten misschien wat codes kennen, maar lang niet allemaal. Uiteindelijk zal het gokpaleis dus wel met hen afrekenen.'

'Dat hoop ik maar,' sprak Kes. 'Maar wat kunnen we doen om die arme cowboy te helpen, want het lijkt erop alsof hij in één van zijn eigengemaakte valstrikken is gelopen ?'

'De cowboy zal zich wel redden,' sprak de hotelbaas glimlachend en vol vertrouwen en zekerheid. 'Hij is slim genoeg om er iets voor te vinden. Hij heeft immers alles gemaakt, en waarschijnlijk test hij nu alles uit, en zal die twee vagebonden van wachten flink op hun nummer zetten.' Ook het dienstmeisje knikte glimlachend.

Plotseling zagen ze vanaf de bergen een enorm lange clown komen. Zijn benen bleven gewoon in de bergen staan, en zijn enorm lange lichaam schoof zich naar hen toe. In zijn armen droeg hij de flonkerende roze-rode droomsteen, en de cowboy zat erop. 'Dat is de gokkoning !' riep de hotelbaas, 'de gokkoning van onze droomsteen-verdieping !' De clown zette de steen met de cowboy erop bij hen neer, en stapte toen met zijn lange benen naar hen toe, terwijl zijn benen weer kleiner werden. Hij was als elastiek. 'Hoera !' riepen Kik en Kes toen ze de droomsteen weer terughadden.

'De gokkoning heeft mij van de valse wachten bevrijd,' lachte de cowboy. Elwin maakte een buiging voor de gokkoning, en de clown nam hem in zijn armen en knuffelde hem. Elwin herkende de clown. Heel lang geleden had Elwin eens over deze clown gedroomd, die hem overal mee naar toe nam in zijn armen, en heel snel ging, van plaats naar plaats. Hij kon inderdaad heel lang worden. 'Elwin, dit is nu het geheim van de droomsteen,' sprak de cowboy glimlachend.

Einde

De Zandman van Ovven

Hoofdstuk 1.

Overal lag er zand in het paleis. Klaas Vaak was net langsgekomen. Op zijn dromenwagen betoverde hij het hele land van Ovven. Hij werd ook wel de zandman genoemd.

Maar op een dag gebeurde dat niet meer. Klaas Vaak was ontvoerd. De mensen konden niet meer goed in slaap komen.

Elwin ging op onderzoek uit. Hij ging op reis op een kameel, door de woestijnen, om op zoek te gaan naar een spoor van Klaas Vaak. Die kon natuurlijk niet ver van het zand vandaan zijn, dacht Elwin. Eerst ging Elwin naar het domein van Klaas Vaak diep in de woestijn. Hij kwam aan bij de

huizenhoge poort van het woestijngebied, en zag direct dat er een steen miste die gewoonlijks altijd hoog in de boog van de poort was. Er miste een grote rode steen aan de rechterkant waar de poort naar links begint te buigen. Die rode steen was de steen van de zee. Zonder de steen zou de zandman zijn werk niet kunnen doen. Maar die steen was nu weg, en daarmee ook de zandman. Elwin stond voor een groot raadsel.

Elwin voelde alsof er een stuk uit zijn hart was gesneden, alsof hij een stuk van zijn hart miste, en hij was er van overtuigd dat het met elkaar te maken had. Ook Elwin kon sinds de verdwijning van de zandman niet meer goed in slaap komen, zoals zoveel anderen in Ovven.

De zee is één van de door de mens meest gevreeste natuur-elementen, omdat de zee de tijd laat zien, zowel het verleden als de toekomst. De zee is de tijdmachine van de natuur. Deze tijdmachine wordt bestuurd door de grote Zeeman, Aart Golf, ook wel koning Oceanus genoemd, van de zeemeerminnen en zeemeermannen. Hij is zelf ook een zeemeerman. Hij heeft een kaal hoofd en een hele lange baard. Nu de steen van de zee was geroofd had Klaas Vaak zijn macht over de zee verloren. Elwin hoorde de zee bulderen in de verte. Elwin wist dat waarschijnlijk spoedig de zee het gebied van Klaas Vaak totaal zou overnemen. En wat zou er dan gebeuren ? Ovven zou niet kunnen bestaan zonder Klaas Vaak. Elwin wist niet hoeveel tijd hij nog had. Met zijn kameel besloot hij naar de zee achter de woestijn te gaan om op onderzoek uit te gaan. Hij wilde met Aart Golf, oftewel koning Oceanus spreken om te horen wat er aan de hand was.

Toen hij bij de zee was aangekomen wist hij dat hij voorzichtig moest zijn, want er was daar een piratenschip bij de kust. Ineens werd Elwin van achter hard geslagen op zijn hoofd en van zijn kameel afgetrokken. Het was een piraat. Een andere piraat stond erbij, en toen sleurden ze hem beiden naar het piratenschip. Elwin werd pas wakker toen hij in een kooi op het schip was. Hij had in het hooi op de grond gelegen. 'W... wat heeft dat te betekenen,' stamelde Elwin van de doffe pijn die hij nog in zijn hoofd had.

Toen de piraten-kapitein en hoofdman hem kwam bekijken begon die direct te lachen. 'Ha ha, die moet overboord. Die kunnen we echt niet gebruiken, alleen als vissenvoer.'

'Hij zou het dek kunnen schrobben,' sprak een andere piraat.

'Mond houden,' sprak de kapitein. 'Dat is jouw taak, en dat blijf jij doen. Vannacht nog gaat deze jongen overboord. De vissen moeten ook eten.' Wat andere piraten begonnen te lachen.

Elwin beefde en rilde in zijn kooi. Hij voelde zich echt niet lekker, vooral niet met zo'n naar vooruitzicht. Elwin begon om hulp te schreeuwen toen ze allemaal weer weg waren, maar niemand kwam hem te hulp. 'Je bent er goed bij,' sprak een raaf in een kooi aan de andere kant van de ruimte waarin Elwin was opgesloten.

'Kunt u me niet helpen ?' vroeg Elwin.

'Wat kan ik doen ?' snauwde de raaf. 'Gebruik jij je ogen wel ? Ik zit ook in een kooi. Ik ben zo hulpeloos en machteloos als jij.'

'Snauw niet zo, vreemde vogel,' sprak Elwin. 'Ik kon het toch proberen ? Iedereen maakt fouten.'

'Maar jij wel heel erg veel,' sprak de raaf.

'Je kent me niet eens,' snauwde Elwin terug. 'Ik hoop dat ze jou opbakken.'

'Nu ga je te ver, ventje !' kraaide de raaf. 'Als ik niet in deze kooi zat dan zou ik je ogen uitpikken.'

'Rotvogel,' sprak Elwin. De raaf zei niets meer terug en ging een dutje doen. Ook Elwin was erg moe geworden en viel weer in slaap. Midden in de nacht werd hij uit zijn kooi gehaald door piraten.

'Laat die jongen met rust,' kraaide de raaf. 'Hij heeft jullie niets gedaan.'

'Snuit houden, raaf,' bulderde een piraat. 'Met jou rekenen we later af. Door de soep zal je misschien goed smaken.' Terwijl de andere piraten begonnen te bulderen van het lachen. Elwin keek dankbaar naar de raaf, maar wist dat de raaf ook verder niets kon doen. 'Doe met mij wat je wilt,' sprak Elwin dapper, 'maar geef die raaf zijn vrijheid terug. Laat de vogels met rust, anders zullen de grote vissen jullie schip zeker opslokken voor jullie slechte daden.'

De piraten lachten hard. 'Wat een druiloor ben jij, jongen !' gromde een piraat dichtbij zijn oor. Het was een hele dikke piraat met een rode doek om zijn hoofd met witte ballen erop geschilderd. 'Wij moeten ook eten ! Daar zijn vogels voor.'

'Je bent al veel te dik,' sprak Elwin. 'Geef die vogels maar eens te eten, hebzuchtig kreng.'

'Kreng ? Jij durft mij kreng te noemen, maffe druiloor ?' gromde de dikke piraat terwijl hij zijn mes trok en onder Elwin's kin zette. 'Wij zullen nu voor de visjes zorgen, en jou aan hen voeren.' De piraat bond zijn handen op zijn rug en aan zijn voet bond hij een touw waaraan een hele grote steen was vastgemaakt. 'Zo zal je snel zinken,' lachte een andere piraat die maar één tand had. 'Dat is makkelijker voor de vissen. Zou jij het fijn vinden dat als je zou gaan eten en je voedsel zou ineens van je bord afspringen om weg te rennen ?'

Elwin zei niets. 'Ik waarschuw jullie, piraten,' kraaide de raaf. 'Als jullie de jongen ook maar een haar krenken dan zal de afrekening volgen.'

De piraten lachten. 'Wie ga je daarvoor meebrengen, domme vogel ?' riep een piraat hard.

'Dat zul je nog wel zien,' sprak de raaf. 'Jullie worden goed in de gaten gehouden.'

'Negeer die maffe kippebout. Eten hoort niet te spreken !' gromde de dikke piraat die het helemaal gehad had. Hij sleurde Elwin het dek op, terwijl een andere piraat de grote steen droeg. 'Ik heb jullie gewaarschuwd !' riep de raaf hen na. 'Ik zal die vogel zo de strot doorsnijden,' sprak de dikke piraat, en duwde Elwin naar de reling. 'Laat me met rust !' riep Elwin. 'Hier zullen jullie voor boeten.'

'Wees blij dat we nog iets van jouw zinloze leven maken,' gromde de dikke piraat. Hij begon Elwin al over de reling te duwen, die daar al snel aan het touw om zijn voet bungelde. De andere piraat hield nog steeds de steen vast. 'Gooi,' brulde de dikke piraat, en zo werd de zware steen waaraan Elwin vastzat met een touw in de zee geworpen, waardoor Elwin als een pijl meeschoot in het bruisende zeewater. Elwin begon direct snel te zinken. 'Dit is mijn einde,' dacht Elwin, die heel diep adem had genomen. Elwin begon te tellen, maar na een tijdje begon hij zijn bewustzijn te verliezen. 'Vaarwel' was het laatste woord wat Elwin sprak. Toen werd het zwart voor zijn ogen. Een zeemeermin zag hem in de zeediepte glijden en aarzelde geen moment en schoot op hem af. Vliegensvlug maakte ze het touw van zijn voet los, en trok hem met haar mee. Ze bracht hem naar een grot. Ze wist dat hij snel adem nodig had. Ze legde iets op zijn mond. Het was een soort kwal die niet stak. De kwal gaf adem aan Elwin, en begon zich te vormen om het hele hoofd van Elwin, als een soort doorzichtige helm, als een adem masker. Elwin nam diep adem, en kwam weer bij zijn positieven. 'W... waar ben ik ?' stamelde Elwin.

De zeemeermin keek hem aan. 'Je bent hier diep onderwater,' sprak ze. Elwin was verwonderd dat hij gewoon kon ademen. Hij begon te glimlachen. Hij keek de zeemeermin aan. Ze had lang golvend haar en juwelen om haar nek. De juwelen waren prachtig blauw, en ze fonkelden. Ze hadden een zachte kleur. Elwin voelde zich als betoverd.

'Kom,' sprak de zeemeermin, 'ik zal je naar onze koning leiden.'

'Koning Oceanus ?' vroeg Elwin. 'Die moest ik net spreken. Er is namelijk wat verschrikkelijks gebeurd met Klaas Vaak.'

De zeemeermin begon te glimlachen. 'Ook al ? Van mijn vader hebben ze de tijdmachine gestolen. Ze zijn flink bezig.'

'Ja,' sprak Elwin, 'ze hebben de rode zee steen uit de poort van Klaas Vaak gestolen, zijn droommachine en zelfs Klaas Vaak zelf hebben ze ontvoerd.'

De zeemeermin schrok van deze woorden. 'Ontvoerd ? Maar dat is verschrikkelijk. Laten we gauw vader raadplegen.' De zeeemeermin trok hem verder en zwom naar een grotere grot die leidde tot een hele grote hal waar een grote troon stond bezet met schelpen, waarom een reusachtige gestalte zat met een vissenstaart en een lange, grote witte baard. De koning leek een klein kroontje op te hebben bezet met diamanten en andere witte of doorzichtige fonkelende steentjes. Elwin's mond viel bijna open toen hij de zeemeerman zag. Dit moest Aart Golf, oftewel koning Oceanus zijn.

'Kom verder,' sprak een donkere, zware stem die door de hele hal begon te echoën. 'Met wie heb ik het genoegen ?' sprak de koning vriendelijk. Elwin maakte een buiging, en vertelde het verhaal.

'Zo zo,' sprak de koning, 'en jij denkt dat ik weet wie de daders zijn ?'

Elwin knikte. 'U staat bekend als een groot koning met groot inzicht en groot overzicht over Ovven. U blijkt daar ook allemaal apparaten voor te hebben.'

'Het probleem is,' sprak de koning, 'dat mijn tijdmachine gestolen is, het bron-apparaat voor alle andere apparaten. Niet veel werkt er nog nu de tijdmachine weg is.'

'Dat spijt me heel erg, beste koning,' sprak Elwin. 'Ik zal er alles aan doen om uw tijdmachine terug te vinden nu ik toch bezig ben Klaas Vaak op te sporen. Ik weet zeker dat er een verband is tussen deze diefstallen.'

De koning knikte. 'Ik kan je niet helpen nu mijn tijdmachine er niet is. Mijn inzicht reikt niet verder dan mijn troon op het moment.'

'Ik begrijp het,' sprak Elwin.

'Jittefes, kun jij deze jongen weer even naar de zee-oppervlakte brengen ?' sprak de koning tegen zijn dochter, 'en oh, wacht eens even, jongeman. Ik zou je aanraden om in het bos op zoek te gaan naar de Bosman. Arend Gluur heet hij, en hij bewaakt een zekere groei-machine. Misschien dat hij meer weet, en in het ergste geval is hij de dader, maar dat kan ik niet met zekerheid zeggen. In ieder geval : Wees op je hoede, want zijn onderdanen zijn kannibalen.'
'Komt voor elkaar, vader,' sprak de zeemeermin, en na een kort afscheid zwom ze met Elwin naar boven. Aan de zee-oppervlakte aangekomen zagen ze nog steeds het piratenschip in de verte. 'Ik zal je naar de boskust brengen naast de woestijn,' zei de zeemeermin. De zeemeermin zwom met grote vaart met Elwin op haar rug naar de boskust en zette hem daar aan land. 'Bedankt,' sprak Elwin. 'Ik

zal kijken of ik hier de Bosman kan vinden.'

'Ik wens je geluk !' riep de zeemeermin die alweer wegzwom. Elwin liep direct het bos in. Hij was namelijk bang dat piraten hem weer op het strand zouden vinden. Angstig keek hij om zich heen, wetende dat er ook gevaren in het bos waren, maar hij moest en zou met de bosman spreken. Na een tijdje lopen zag hij in de verte op een open plek in het bos een groep wilden met botjes door hun neus dansen en jammeren rondom een ketel. Elwin wist dat hij voorzichtig moet zijn, maar ze jammerden zo erg dat Elwin ze wilde proberen te helpen. Misschien waren het wel de onderdanen van Arend Gluur, de bosman.

Dapper liep hij op de jammerende wilden af, maar bleef zijn afstand bewaren. 'Kan ik jullie ergens mee helpen ?' vroeg Elwin, terwijl hij zijn hand opstak. Verbaasd keken de wilden op. 'Daar ! Eindelijk voedsel !' riep één van de wilden. Ze namen hun speren en begonnen op Elwin af te rennen. Ook Elwin zette het op een rennen. 'Hongerige kannibalen dus,' dacht Elwin bij zichzelf. 'Ik kom ook altijd op het verkeerde moment.' Plotseling struikelde Elwin over een boomstronk, en al snel was hij omsingeld door de wilden die hun speren op hem gericht hadden. 'Sta stil, voedsel,' sprak één van de wilden. Hij werd vastgebonden en meegeduwd naar de ketel, waar hij in werd gestopt. 'Toe nou,' sprak Elwin. 'Ik ben geen banaan. Ik ben op zoek naar Arend Gluur de bosman.' De wilden begonnen om hem heen te dansen, terwijl het vuur oplaaide. 'Eindelijk vlees !' riepen ze. Elwin begon het al snel heet te krijgen. 'Heus, jullie vergissen je !' riep Elwin. De wilden begonnen steeds woester te dansen.

Elwin boog zijn hoofd. 'Ik ook allemaal met mijn domme ideeen,' sprak hij tot zichzelf. 'Ik heb een belangrijke boodschap voor Arend Gluur. Ik ben gezonden door koning Oceanus !' riep Elwin hard. De wilden schenen niet te luisteren, en Elwin begon het steeds heter te krijgen. 'Ik stik hier !' piepte Elwin. Elwin begon zijn bewustzijn te verliezen. Wat er toen gebeurde kon hij zich niet meer herinneren, maar hij werd wakker in het zand, terwijl een grote man naar hem staarde. Elwin was nog steeds drijfnat en nog steeds vastgebonden. De man prikte met een stok in hem. 'Nog niet gaar zie ik,' sprak de man. 'Welkom. Ik ben Arend Gluur. Ik redde je leven. Ik hoorde dat je mij wilde spreken voor een belangrijke boodschap. Spreek op, anders gooi ik je weer terug. De man had een bril op en een hoed. Ook had hij een blouche aan met sterretjes erop. Hij leek op een toerist. Toen begon Elwin het verhaal te vertellen.

Arend Gluur begon te jammeren. 'Zij ook al ? Mijn groei-machine is gestolen. Ik kon dingen, mensen en dieren groter of kleiner maken door die machine. Daardoor had ik macht over het bos, maar ik lijk het te verliezen. Nu hebben mijn kannibalen altijd honger. Ze kunnen nog geen druif of appel bemachtigen.'

'Dat spijt me zeer,' sprak Elwin.

Het was even een tijdje stil. Plotseling zei Arend Gluur : 'Ik weet wie het gedaan heeft. Het is Berend Blok, de vuurman. Hij heeft onze machines gestolen omdat hij een geld-machine wilde bouwen, om zo over heel Ovven te heersen.'

'Waar woont hij ?' vroeg Elwin.

'Onder de grond,' zei Arend Gluur. 'Daar houdt hij ook de zee steen verborgen, en Klaas Vaak die hij heeft ontvoerd.'

Elwin wilde daar wel naartoe. Arend Gluur en de kannibalen zouden met hem mee gaan.

Hoofdstuk 2.

Ze zouden eerst de nacht afwachten om wat proberen te rusten, alhoewel niemand goed in slaap kon komen doordat Klaas Vaak was ontvoerd. En in de nacht viel de vuurman al aan. Vlammen kwamen om Elwin te grijpen en de diepte in te sleuren. Elwin werd naar een grote put getrokken waar de vlammen hem joelend introkken.

Diep onder de grond werd Elwin in een kooi gestopt. Dichtbij was de kooi van Klaas Vaak. Klaas Vaak lag op de grond. Hij leek zijn bewustzijn te hebben verloren. Voor de kooi van Elwin danste Berend Blok, de vuurman. 'Geld, geld, ik nam het met groot geweld !' riep hij, terwijl hij als een gek geld begon rond te strooien. 'De geld-machine werkt !' riep hij. 'Ik ben een rijk man !' Uit pompen verderop begon geld te spuiten. 'Ik heb een grote vangst gedaan !' lachte de vuurman. De geld-machine die hij had gebouwd van de gestolen machines was op hol geslagen. Er bleef maar geld uitrollen, en ook de twee olifanten van Berend Blok waren onder de betovering ervan gekomen, en hun slurfen stopten niet met het spuiten van geld. Overal lag geld, en de laag op de grond werd steeds hoger, ook in de kooi van Elwin. De vuurman gierde van het lachen. Ook hij was op hol geslagen. Plotseling kwam de piraten-raaf aanvliegen. Hij vloog recht op de kooi van Elwin af, en pikte het slot open. 'Hoe ben je uit jouw kooi losgekomen ?' vroeg Elwin verrast, terwijl hij uit de kooi rende. 'Toen een piraat het kooitje opendeed om me te voeren pikte ik in zijn hand en vloog weg,' kraste de raaf. De vuurman was al helemaal onder het geld bedolven. Vlug vloog de raaf naar de kooi van Klaas Vaak en pikte zijn slot ook open. Maar Klaas Vaak was nog steeds bewusteloos, en begon ook langzaam onder het geld te verdwijnen. 'Iemand moet die machine stoppen !' riep Elwin. Plotseling zagen ze koning Oceanus en zijn dochter, Jittefes, komen aanzwemmen door het geld. Elwin wees hen de plaats waar Klaas Vaak onder het geld lag, en beiden begonnen ze hem op te duiken. Spoedig waren er nog veel meer zeemeermannen en zeemeerminnen, een heel leger, en ze begonnen de geldmachine op te duiken.

Elwin zwom in het geld, en keek hoe de geldmachine werd opgedoken. Hij vond het wel een schitterende uitvinding. Het geld begon machtige rivieren te vormen die door de armste delen van Ovven begonnen te stromen. Proestend kwam Berend Blok naar boven zwemmen, want ook hij was kopje onder gegaan. Hij werd direct door een paar zeemeerminnen vastgegrepen. 'Ik bedoelde het niet verkeerd !' riep hij. 'Ik wilde de armsten van Ovven helpen, en dat kon ik alleen maar als ik de droommachine, de tijdmachine en de groeimachine zou hebben om daar de geldmachine van te maken !'

'Maar waarom vroeg je dat niet dan ? En waarom heb je daar zelfs Klaas Vaak voor ontvoerd ?' riep Elwin, die naar hem toe begon te zwemmen. Elwin begreep er niet veel van.

'Omdat niemand me geloofde !' riep Berend Blok. 'Ik moest wat doen tegen de hongersnood in grote delen van Ovven die door de piraten was veroorzaakt ! Klaas Vaak wilde me laten opsluiten !'

'Maar je had koning Oceanus kunnen vragen voordat je zijn tijdmachine stal !' riep Elwin.

'Ik moest snel handelen !' riep Berend Blok. 'Klaas Vaak zat al achter me aan, en ik kon geen risico's meer nemen. Ik moest eerst de geldmachine maken, en dan zouden ze zelf wel zien waar het goed voor was.'

Elwin zuchtte. Hij hoopte maar dat Klaas Vaak in orde was. Hij kon Berend Blok ook wel een beetje begrijpen. Het leek op een daad van zelfverdediging, maar hij wilde eerst de kant van het verhaal van Klaas Vaak horen.

Het leger van koning Oceanus nam iedereen mee naar het rijk van de koning om daar berecht te

worden. Ook Arenhd Gluur en zijn kannibalen werden meegenomen. Ze moesten allemaal voor de troon van Arend Golf verschijnen, de grote Zeeman, oftewel koning Oceanus. Klaas Vaak was inmiddels weer bijgekomen, en ze hadden allemaal een ademkwal over hun hoofd gekregen, zodat ze goed in de zee konden ademen. Ook konden ze zo alles goed horen, en konden ze goed spreken. De kwallen zorgden voor goede communicatie.

Toen Klaas Vaak het verhaal van Berend Blok kreeg te horen knikte hij en bood hij zijn excuses aan. Hij wist niet dat Berend Blok goed werk wilde doen. De kannibalen waren zo geworden door de honger, maar daar zouden de geldrivieren verandering in brengen. De enigen die nog een probleem waren waren de piraten. Daarom vielen de legers van koning Oceanus op een nacht alle piratenschepen binnen, en trokken de piraten de zee in om te worden berecht door koning Oceanus.

Elwin vond dat een goed plan, want de piraten stonden hem naar het leven.

Toen de piraten waren berecht begon eindelijk de rust weer in Ovven terug te keren en konden de mensen weer normaal slapen. En de zandman reed weer op zijn koets om zijn zand te strooien alsof het nooit anders was geweest. Maar nu strooide hij niet alleen zand, maar ook als het nodig was strooide hij geld voor de allerarmsten. En zo werd de zandman van Ovven nog wel geliefder dan ooit tevoren.

En Berend Blok ? Die werd gezien als een grote held die het land van Ovven eens van de hongersnood redde.

Einde

Het Paarse
Complot

Hoofdstuk 1. Het Boertje

Ik raakte verstrikt in de woeste doornstruiken die haar paleistuinen omgaven, als een prooi die in een net verstrikt raakte. Ze sprak dat het de poorten van de hel waren, en ik was diep afgedaald. Ik had hier niet moeten komen, maar er was geen weg meer terug. Haar boeken waren de koninginnen van de hel die mij kwelden. Ik verdiende straf in haar ogen, maar ik wist niet waarom.

"Was ik maar bij moeder thuisgebleven," sprak ik.

Toen was het toneelstuk afgelopen. We gingen allemaal naar huis na nog wat gedronken te hebben in het café. Ik stortte op mijn bed. Waar was ik toch in terecht gekomen ? Maar ja, in de fabriek wilde ik niet werken.

Ik probeerde mezelf hogerop te werken als toneelspeler. Ik wilde van dit soort komedies weg, maar dat ging niet makkelijk. Er was een te hoge vraag naar dit soort komedies. Ik wilde andere soorten toneelstukken spelen, maar daar was niet echt vraag naar.

"Duivels en vampieren, piraten en kannibalen, indianen en cowboys," sprak ik tot de toneelbaas. "Hoe lang denkt u dat ik dit nog ga volhouden ? Het is toch wel altijd en eeuwig hetzelfde liedje."

De toneelbaas begon te grommen. "Daar is nu eenmaal veel vraag naar, en we hebben de toneelstukken zo komisch mogelijk gemaakt. Het is een goede grap."

Ik zuchtte. Ik had het gevoel alsof ik hier nooit meer uit zou komen. Ik voelde mij een slaaf. "Het is altijd hetzelfde. Als er voor mij dan niets anders is, dan heb ik toch het liefst zo veel mogelijk afwisseling, en zoveel mogelijk nieuwe toneelstukken in dat genre." Maar nee, dat was ook niet goed, want de mensen wilden nu eenmaal veel van hetzelfde zien. Sommige toneelstukken waren gewoon nationale stokpaardjes.

Op een bepaald moment kon ik er niet meer tegen. Ik had mijn grenzen bereikt, en na een huilbui op het podium ben ik het land uitgevlucht. Maar al snel bleek het dat het in andere landen nog wel erger was, dus ik kwam weer terug waar ik vandaan kwam. Gelukkig mocht ik wel op ziekenverlof. De aardige secretaresse kwam me zo nu en dan opzoeken om te zien hoe het met me ging, maar het ging eigenlijk alleen maar erger. Ik had er 's nachts ook nachtmerries van.

"Mijnheer Windesheim, wordt het geen tijd dat u een ander beroep kiest ?" vroeg de secretaresse vriendelijk.

"Ja, maar wat dan ?" vroeg ik. "In een fabriek kan ik niet werken."

"Er zijn veel meer mogelijkheden," sprak de secretaresse. Ze opende een gids en begon beroepen op te lezen. Ik had er nog nooit van gehoord. Ze opende een nieuwe wereld voor mij.

"En daar kan ik zomaar werken ?" vroeg ik. "Of moet ik daarvoor eerst naar school ?"

Ze keek me aan. "Ik kan wel wat voor u regelen. Het is beiden. U kunt zowel studeren als werken. Er is veel balans met dit soort beroepen."

Ik begon weer een beetje hoop te krijgen. Ze had één en al aandacht voor mij, en begreep mijn angsten. Ze begon de beroepen uitvoerig te bespreken en aan het einde ervan mocht ik een keuze maken. Zij zou het voor me regelen. Het beroep wat ik had gekozen was het ontcijferen van oude teksten. Ik moest dus wel een taalkundige opleiding krijgen, etymologie, over de oorsprong van talen, en zaken zoals cryptologie en ik moest opgeleid worden tot taalkundig detective. Dat was dus een hele mond vol, maar alles beter dan waar ik me nog in bevond, zij het met ziekteverlof.

Eigenlijk regelde ze alles voor mij. Ze regelde een studie, werk, en zelfs de verhuizing. Ik kreeg een groot huis in het bos, als een villa, dus ik werd direct goed betaald. Zij was mijn sleutel tot de hemel. Ik werd als een heilige behandeld, en ze hadden er groot vertrouwen in dat ik bepaalde oude teksten die nogal belangrijk schenen te zijn kon ontcijferen. Ik wist helemaal niks, tenminste dat dacht ik. Ik speelde het spelletje maar een beetje mee. Ik was goed opgeleid als toneelspeler voor dat soort dingen. Ik kon me er goed in uiten, en het was een keer wat anders. Ik dacht : "Ik verzin wel wat. Dit is tenminste iets waar ik bij kan ademen."

Twee mede-studenten, een blanke jongen en een donker meisje, lieten mij de geschriften zien. Het waren tabellen met hele vreemde tekens. Ze waren erg vriendelijk naar mij, en behandelden mij alsof ik vele klassen hoger was dan hen. Het leek wel alsof ze dachten dat ik een hogere band had in een vechtsport, jiu jitsu ofzo. Ze waren er stellig van overtuigd dat ik dit kon, iets wat zij niet konden. Er bleken geen leraren te zijn, maar studenten onderwezen elkaar. Nieuwe studenten werden als heilig beschouwd, en als leraren, en zij moesten de hogere klassen onderwijzen. Ook ik moest hen onderwijzen, maar wat moest ik zeggen ? Gelukkig was ik dus opgeleid in toneelspelen, dus ik maakte er gewoon wat van, en ze vonden het prachtig. Ze zagen mij als een held. Ik had hen bevrijding gebracht. Het viel me op dat alles hier omgedraaid was. Hoe lager de klas, hoe beter. Nieuwe studenten kregen het best betaald en hadden de beste huizen. Waarom wist ik niet.

Na verschillende maanden had ik een gesprek met de secretaresse van mijn vorig beroep die mij zo goed geholpen had en mij een nieuw leven had gegeven, en ik vertelde haar alles. Ze vertelde mij dat ik moest proberen in de lagere klassen terecht te komen, die geheim waren. Als mij dat niet op tijd zou lukken dan zou ik in een hogere klas terechtkomen. De lagere klassen bleken onder de grond te leven.

"Onder de grond ?" vroeg ik verbaasd. "Wat moet ik daar dan ?"

"Daar zijn nog betere voorzieningen," sprak de secretaresse vriendelijk. Ze was weer vol met aandacht voor mij, en legde mij alles uit. Het bleek dat de school draaide om een vreemde religie waarin een verdronken vrouw werd aanbeden. Voor sommigen was dit een engel, of een godin, en voor anderen gewoon een vrouw, maar om haar draaide alles, hun hele leven.

"Hoe verdronk zij dan ?" vroeg ik.

"Ik heb me daar nooit zo in verdiept," sprak de secretaresse. "Het lijkt mij het beste dat je dat aan hen zelf vraagt."

Ik keek verbaasd. Mijn nieuwsgierigheid was nu wel gewekt. Toen ik weer terug was bij mijn mede-studenten vroeg ik hen hoe ik in de lagere klassen kon komen, en wie eigenlijk die verdronken vrouw was, en hoe ze aan haar einde was gekomen.

De jongen en het meisje keken mij glimlachend aan. "Ontcijfer jij die teksten nu maar," sprak het meisje lachend. Ze deden er nogal geheimzinnig over. Ik moest me er bij neerleggen dat ik niet makkelijk aan informatie zou kunnen komen. "Lagere klassen ?" lachte ze, terwijl ze haar tongetje uitstak. Ik kwam er niet mee verder, en boog mijn hoofd weer over de teksten. Ik probeerde er een verhaal van te maken. Toen ik klaar was kreeg ik weer nieuwe teksten. Het viel me op dat het steeds dezelfde soorten tekens waren. De lettertjes waren heel klein opgeschreven. Ik moest mijn verhaal ook onderbouwen.

Ik begon steeds meer bepaalde patronen in de teksten te zien, en daar werkte ik mee verder. Het leek wel alsof er een heleboel lagen inzaten, en ik begon het op te dienen als een soort wetenschap. Ik wist dat alles slechts giswerk was en toneelspel, maar ik wilde in de lagere klassen komen en meer weten over de verdronken vrouw die zij aanbaden, en waar ze mij niets over wilden vertellen. Het leek wel iets persoonlijks te zijn, of misschien konden ze het gewoon niet vertellen. Misschien was het te emotioneel. Er waren verder ook geen kerkdiensten of afbeeldingen van deze religie. Ook wist ik niet of de secretaresse de exacte waarheid had gesproken.

Op een dag gingen we met wat andere mede-studenten in een busje diep het bos in. Er was daar ergens een vijver en een nog groter huis dan ik had, een gigantisch grote witte villa met verschillende verdiepingen. Het was een prachtig huis, als witte chocolade, en diep in het bos. In de vijver waren prachtige zwanen. Op een terrein met kiezelsteentjes stapten wij uit, en liepen het grote gebouw in. Ik keek mijn ogen uit in de gang, en kreeg toen de zalen te zien. Ook lieten ze mij de keuken zien en de eetzaal.

Het donkere meisje zou het woord doen. Ze sprak ons even later toe in één van de zaaltjes. "Geachte mede-studenten," sprak ze. "We zijn allen blij met deze nieuwe dag gegeven door zij die verdronken was." En toen volgde er een lange toespraak over de teksten die ik had ontcijferd. Mijn naam werd ook nog genoemd, maar ook andere namen. Alle nieuwe studenten waren bezig geweest met de ontcijfering van deze teksten. Uit sommige van hun werken werd voorgelezen. Er waren ook andere busjes gekomen met mede-studenten, dus de zaal zat vol. Ik begon de verschillen te merken tussen mijn ontcijferingen en ontcijferingen van anderen, maar er waren ook tot mijn grote verbazing duidelijke overeenkomsten. Het donkere meisje was trots op ons, en dat liet ze ook duidelijk merken. Ze beschouwde onze teksten als heilig. Ze had een kleine verzameling gemaakt, en daar zou een boek van gedrukt worden. Ook mijn ontcijferingen zouden in dit boek komen, en het zou opgedragen worden aan zij die verdronken was. Het werd beschouwd als haar heilige boek.

Er bleken nog veel meer van zulke boeken te zijn, want zo deden ze het al jaren. De boeken waren

te vinden in een grote bibliotheek onder het gebouw, en dat was al zo voor vele eeuwen. Aan het einde van de toespraak gingen we naar beneden, naar de bibliotheek. Het was inderdaad een reusachtige bibliotheek met enorm veel boekenkasten en stellages. De nieuwe studenten mochten vanaf nu hier studeren. We kregen allemaal onze eigen kamer in het witte gebouw. Ik mocht wat boeken meenemen om te lezen en te bestuderen.

Wat me opviel waren weer de verschillen en de duidelijke overeenkomsten. Ik begon er patronen in te zien. Ik las en las, en leerde. Toch beschouwde ik het als verzonnen, maar het was wel leuk bedacht. Zo kon ik vele verhalen lezen tijdens de studie. Na een paar maanden was er ook een soort examen waarvoor ik slaagde, en toen ging ik naar een lagere klas. Hier had ik dus op gewacht. Er was een lift in het witte gebouw die onder de grond ging, nog dieper dan de bibliotheek.

Ik ging daar uit de lift en liep recht tegen een boertje aan. "Pardon," zei ik.
"Geeft niks, kerel," sprak de boer een beetje plat. "Ik stond juist op jou te wachten."

"Oh, u kent mij al ?" vroeg ik verbaasd.
"Ja, ze hadden mij al over je verteld," sprak het boertje. "Welkom op de lagere klas. Ik ben van een nog lagere klas, dus ik zal jou wel wegwijs maken hier."

"Goed," sprak ik, "interessant. En waar kan ik zolang wonen ?"

"Bij mij in de boerderij," sprak het boertje.

"Hier onder de grond ?" vroeg ik terwijl ik om me heen keek. Er waren hier overal verlichte gangen met plantenbakken als kleine plantsoentjes, en vijvers. Aan de muren hingen schilderijen. "Precies," sprak het boertje plat. "De gangen lopen uit op ondergronds weiland gebied, en daar staat mijn boerderij."

"Klinkt interessant," sprak ik weer. "'t Zal wel donker zijn daar."

"Ach, welnee," sprak het boertje. "Er is overal goede verlichting, ook bij het weiland."

"Interessant," zei ik weer. "Wat is dit keer de studie opdracht en de werk opdracht in deze klas ?" vroeg ik.

"Kom maar mee," sprak het boertje plat. "Ik zal het je wel laten zien." Het boertje was een stuk kleiner dan ik, en had een platte pet op. Hij nam mij door de gangen mee langs allerlei lokalen, en na een tijdje stonden we buiten. Het regende een beetje.

Het was er flink donker, maar hier en daar stonden lantaarnen. Langs de weilanden liep een pad naar zijn boerderij. Toen we daar aankwamen leidde hij me naar binnen naar de huiskamer en liet mij een plattegrond zien op een ronde salontafel. "Zo kerel," sprak hij. "Dit is de plattegrond van het leger." Hij haalde wat pionnen uit zijn zak en zette ze hier en daar op de plattegrond, en begon toen heel wat uit te leggen waar ik niets van begreep. "Excuseert u mij," sprak ik na een tijdje. "Een leger en legeroefeningen ? En wat is de opdracht ?" Het boertje keek me verbaasd aan. "Ben je besuikerd," sprak het boertje plat. "Dit is geen leger en ook geen legeroefeningen."

"Maar u zei net dat het een plattegrond is van het leger," zei ik. Het boertje schudde zijn hoofd. "Je begrijpt het niet, kerel. Het leger is de naam van dit gebied, maar het heeft verder niets met het leger te maken."

Ik knikte, als teken dat ik het eindelijk begreep, en luisterde verder naar hem. Maar wat hij allemaal

vertelde kon ik geen touw aan vast knopen. "Nu moet u echt eens luisteren, boertje," sprak ik na een tijdje. "Ik begrijp echt niet waarover u het heeft. En u praat zo verschrikkelijk plat dat ik er echt niets meer van versta." Het boertje keek me verbaasd aan. "Ik dacht toch dat ik heel duidelijk was geweest, kerel." Ook ik begon hem toen verbaasd aan te kijken. "Helemaal niet," sprak ik. "Het is echt niet te volgen."

Het boertje trok zijn wenkbrauwen op. "Dat is wel de eerste keer dat mij zoiets over komt," sprak het boertje. "Jij bent de eerste die mij niet kan verstaan en mij niet begrijpt." Ik boog mijn hoofd. Toen sprak het boertje verder : "Ze vertelden mij dat u een taalkundige was, maar het schijnt dat u echt niet veel kaas hebt gegeten van taal. U moet nog veel leren." Het viel me op dat het boertje ineens veel beleefder sprak, en zelfs "u" tegen me zei. Ik trok mijn wenkbrauwen op. "Dus hoe minder ik er van snap, hoe beleefder en deftiger u spreekt," sprak ik.

"Oh ja, ja ja," sprak het boertje. "Zij die er niets van begrijpen zijn de koningen hier. Zij hebben grote macht, en zij moeten gehoorzaamt worden. Ik ben uw lakei."

Ik schoot in de lach. "Nou, dat klinkt wel een beetje overdreven, vind u niet ?" zei ik. Maar het boertje was doodserieus, en maakte een buiging voor me. "Hoe maakt u het," sprak hij deftig. "En hoe kan ik u van dienst zijn ?"

"U bent me wel een mallerd," sprak ik. Ik wist niet hoe ik het had. Ik keek het boertje aan. "Overtuigd ?" vroeg hij. Ik zei niets en zuchtte. Even was het stil. "En waar slaap ik ?" vroeg ik.

"Hier kunt u echt niet slapen, edelachtbare en majesteit," sprak het boertje zo deftig mogelijk. "U hoort op het paleis," terwijl hij op de plattegrond één van de pionnen verschoof naar het paleis. Achter de weilanden was een bos, en ergens diep in het bos was het paleis.

"En waar slaapt u ?" vroeg ik.

"Ik zal u begeleiden naar het paleis, en daar zal ik ook een kamer hebben, want ik ben uw lakei," sprak het boertje.

Ik begon te lachen. Ik dacht bij mezelf : "In wat voor zotterij ben ik nu weer beland ?" Maar ik besloot het spelletje mee te spelen. Ik was immers goed opgeleid als toneelspeler, dus dit zou een fluitje van een cent zijn, en misschien kon ik zo in een nog lagere klas komen om te begrijpen wat er allemaal gaande was, en wie nou precies die verdronken vrouw die ze vereerden was. Natuurlijk was er ook een mogelijkheid dat zij een spelletje met mij speelden. Wat was hier in vredesnaam aan de hand in deze verborgen en geheime samenleving ?

Weer gingen we door de weilanden totdat we bij het bos aankwamen. Ook door het bos waren gelukkig lantaarnen. Een pad door het bos leidde ons helemaal tot aan het paleis. Het paleis was een enorm wit gebouw met hoge torens. Het leek wel op witte chocolade. Ik keek mijn ogen uit. Zoiets prachtigs had ik nog nooit gezien. Achter het paleis was een vijver met zwanen, en een brug die er over liep. Het leek wel een beetje op de witte villa waarin ik woonde. Maar in ieder geval : Het paleis was nu mijn nieuwe huis. Ook het boertje zou hier gaan wonen. Het boertje leidde mij naar binnen in het enorme gebouw. Ergens boven liet het boertje mij mijn kamer zien, en zijn kamer was ernaast. Ik wist nog steeds niet wat mijn opdracht was. Ik vroeg het weer aan het boertje, en niet alleen dat : Ook vroeg ik hem over de verdronken vrouw die vereerd werd door deze geheime en verborgen samenleving, maar het boertje begon heel geheimzinnig te doen, en weer begon hij enorm plat te praten, zo erg dat het niet meer verstaanbaar was. Schijnbaar moest ik dit allemaal ontcijferen, en hoorde dit bij de opdracht. Ik begon er die nacht diep over na te denken, over wat het boertje allemaal had gezegd. Ik probeerde er mijn eigen verhaal van te maken, zoals ik dat ook in de

vorige klas had gemaakt, en ik begon het op te schrijven. Ik maakte er een heel boekwerk van, allemaal over het boertje. Het boertje interesseerde mij als mens. Hij was een warme, en ook zorgzame persoonlijkheid, alhoewel niet altijd even duidelijk. Ik moest op dezelfde golflengte als hem komen. Het boertje was verder niet op zijn mond gevallen. Hij zei dingen vaak recht voor zijn raap, en durfde mij ook in de rede te vallen wanneer hij dat nodig vond. "Ben je besuikerd," zei hij dan altijd, en gaf dan goede raad. Hij was niet alleen mijn lakei, maar ook mijn raadsheer.

Er groeide al snel een diepe en warme band tussen het boertje en mij. Ik begon hem steeds meer te begrijpen, of misschien dat ik alleen maar dacht dat ik hem begreep. Natuurlijk was veel ervan slechts mijn eigen verzinsels. Ik moest hem ontcijferen om in een nog lagere klas te kunnen komen, en zo maakte ik dus mijn eigen verhaal en interpretatie ervan. Ik had wel het gevoel dat het klikte en klopte. Ik begon steeds beter de patronen te zien in het boertje, alsof ik hem steeds beter aanvoelde. Het was bijna telepathisch, maar ook als een gevolg van de sociologische bestudering van het boertje. Ik begon een oog te krijgen voor de cryptiek die hij gebruikte. Het was iets wat ik zelf moest ontdekken, zodat niemand anders hem zou begrijpen dan ikzelf. Zo kon hij me dan zijn geheime boodschappen doorgeven. Op een dag gaf hij mij een certificaat, en ik mocht door naar een nog lagere klas. Hij bleek een soort robot te zijn, een soort systeem. Wie hem had geprogrammeerd wist ik niet, en hij wist het zelf ook niet, of wilde mij het niet vertellen.

Ook het boertje zelf was van een nog lagere klas. Hij leidde mij naar een lift in het paleis die een verdieping lager zou gaan. Ik was benieuwd waar ik ditmaal terecht zou komen. Het boertje ging met mij de lift in en drukte op de knopjes. Hij moest allerlei codes intoetsen. Het leek wel op een heel verhaal. Toen eindelijk begon de lift naar onderen te gaan. Niet lang daarna ging de liftdeur open, en we stapten uit. Het was hier erg donker.

"Even doorlopen," sprak het boertje. We liepen naar voren totdat we bij een struikje aankwamen. Verderop waren er steeds meer struikjes, en in de verte stond een lantaarn. "Waar zijn we ?" vroeg ik. Maar het boertje zei niks. We liepen door totdat we bij de lantaarn waren aangekomen. We waren nu aan de rand van een weg. We moesten de weg oversteken en kwamen toen bij een weiland aan. "Of moeten we weer naar een boerderijtje ?" vroeg ik.

"Nee," sprak het boertje, "naar een stationnetje dit keer." We moesten het weiland over, en toen kwamen we aan bij een heel klein stationnetje. Achter het stationnetje waren ook weer weilanden. Het stationnetje was goed verlicht. Er stonden hier en daar wat lantaarnen. We moesten op een trein wachten. "Waar gaan we naartoe ?" vroeg ik.

"Dat zul je wel zien," sprak het boertje. Na een tijdje kwam er een trein, en we stapten in. Ik ging tegenover het boertje in een coupé zitten. De trein stopte na een tijd bij een vechtsport school. We stapten uit, en buiten stonden wat kinderen. Ze hadden een brede glimlach en ze stonden daar met medailles en bekers. "Zij hebben de laagste band behaald van hun vechtsport," sprak het boertje.

"Wat voor kleur is dat ?" vroeg ik.

"Paars," sprak het boertje.

"En kunnen ze daarna nog lager ?" vroeg ik.

"Ja," sprak het boertje. "Daarna kunnen ze verder met verdienen van roze strepen."

"En hoe is deze vechtsport genaamd ?" vroeg ik.

Het boertje zweeg. Na een tijdje sprak hij : "Het is gewijd aan zij die verdronken was."

Ik was even stil. In de verte hoorde ik het geluid van treinen. Nog steeds wist ik eigenlijk niets over zij die verdronken was, en ik kon er ook beter maar niet om vragen. De kinderen glimlachten naar mij. Ze hadden een bepaalde trots over zich. Natuurlijk kwam dat door de laagste band die ze hadden behaald. Hier hadden ze hard voor gewerkt. "Gezegend bent u in de naam van zij die verdronken was," zei één van de jongens tegen ons. Terwijl twee andere jongens elkaar aanstootten en fluisterden : "Dat is de koning." Toen we dichterbij hen kwamen maakten ze allemaal een buiging.

"Zij zullen je hier wegwijs maken," sprak het boertje. Ineens was het boertje verdwenen. Ik knipperde met mijn ogen, maar het boertje was toch echt weg. "Hoe kan dat ?" vroeg ik verbaasd, terwijl één van de jongens begon te grinniken. Hij kwam naar me toe en gaf me een omhelzing. "U bent nu één van ons," sprak hij bijna fluisterend.

Hoofdstuk 2. Helga

"En wat betekent dat, dat ik één van jullie ben ?" vroeg ik verbaasd.

"U bent van de nog lagere klas, net als ons," glunderde de jongen.

"En het boertje, van welke klas is hij ?" vroeg ik.

"Shhh," zei de jongen, "daar praat niemand over."

"Wat is de opdracht hier ?" vroeg ik.

"Shhh," lachte de jongen weer. Hij stak toen zijn tongetje uit. Ook de andere jongens lachten. Ze kwamen over als hele lieve, aandachtige en tedere jongens, heel zorgzaam.

"En waar slaap ik ?" vroeg ik, terwijl ik verwachte dat ik weer geen antwoord zou krijgen. Eén van de jongens wees naar de vechtsport school. "Daarachter wonen wij, in een gebouw in het bos, achter de vechtsport school," sprak hij. Na een tijdje liepen we er naartoe. We hadden allemaal onze eigen kamer. In de gezamenlijke kamer stond een tv, een tafeltennistafel en een voetbalspel tafel. In mijn kamer stond een boekenkastje, een bed, en een wastafel. Op het bed lag een brief. Het was een brief van het boertje met wat instructies. Het boertje had dit alles voor mij geregeld. Ik was het boertje erg dankbaar en voelde de warmte naar binnen stromen.

Ik werd opgeleid in deze vechtsport. Het was de vechtsport van de slaap, ter ere van zij die verdronken was, maar ik werd nog niet veel wijzer over haar. Alles was omhuld met veel geheimdoenerij en mysterie. Toen ik de paarse band had gehaald mocht ik naar de nog veel lagere klas. De jongens brachten mij terug naar het stationnetje, en zwaaiden mij uit toen de trein was gekomen en mij meenam. In de trein kwam ik het boertje weer tegen. Hij was erg trots op mij. Bij het volgende stationnetje stapten we uit, en gingen we met een lift naar beneden. Weer ging de lift

dieper onder de grond en na een tijdje stapten we uit. Hier was een donkere parkeergarage, maar wel met wat kleine lampjes hier en daar. Het was een beetje schemerig. Even later moesten we een trap op en kwamen we in een gebouw aan. Aan de muren van de gangen hingen schilderijen, en op de grond was tapijt of tegels. Ergens bij een deur belde het boertje aan. Een oud vrouwtje deed open. "Hallo Helga," sprak het boertje. "Hier is de nieuwe student."

"Geweldig," sprak het oude vrouwtje. "Ik heb al koffie met gebak klaarstaan." Even later zaten we rondom een tafel. Het oude vrouwtje begon honderduit te vertellen. Ze was niet bepaald op haar mondje gevallen, en ze was heel innemend en geinteresseerd. Of misschien leek dat alleen maar zo, want ik kon er geen woord tussen krijgen, geen speld. Ze praatte maar door. Ze had het over van alles en nog wat. Ze was in ieder geval wel heel gastvrij. Alhoewel ze heel aandachtig en geinteresseerd leek luisterde ze eigenlijk niet naar mij, maar vreemd genoeg wel naar het boertje. Als hij iets zei liet ze hem uitpraten, en reageerde daar ook op, maar als ik wat zei dan praatte ze daar snel overheen, en veranderde het onderwerp. Na een tijdje begon me dat ernorm te frustreren, want ze was bijna betuttelend, maar het was verder een heel lief mens, dus ik liet het maar zo. Misschien had het wel tijd nodig. Als ik iets zei dan zei ze ook heel vaak : "Ja, ja, dat is zo," maar dan gaf ze er geheel haar eigen uitleg aan, en bleek het dat ze me totaal verkeerd begreep en interpreteerde. Zo maakte ze enorme verhalen van mijn weinige woorden die ik eruit kon floepen. Ik had niet de kans om mijzelf duidelijk te maken, om het haar uit te leggen, en ze deed net alsof ze alles al volkomen begreep. Ze maakte van mij totaal iemand anders dan wie ik was, in haar eigen verhalen. Ze was als een overweldigende zee of storm. Toch vond ik haar heel interessant. Ze leek uitermate creatief, behulpzaam en zorgzaam. Er gleed meer en meer een warmte over me die ik niet begreep. Het maakte mij emotioneel, maar toch kon ik me inhouden, want mijn nieuwsgierigheid naar meer van deze vrouw was veel groter.

Meer en meer begon ik tegen mezelf te zeggen : "Wat een geweldig mens is dit." Ook bij haar waagde ik het er op en vroeg over zij die verdronken was, en verwachte eigenlijk ook van deze vrouw geen antwoord, maar ze begon ineens honderduit erover te vertellen als een stortvloed. Ze vertelde dat zij die verdronken was eens op een bootje de bosrivier was opgegaan en toen gegrepen werd door een beest wat uit het water scheen te komen. "Zij werd door het beest de diepte in getrokken, waarna ze verdronk. Zij die verdronken was was een dichteres, en die dag was ze geheel in het wit, met een witte hoed op met roze kant, en zij was met haar geliefde, een dichter de bosrivier opgegaan in een bootje. Ze vertelden elkaar gedichten totdat zij werd weggegrepen. De dichter is sindsdien nooit meer dezelfde geweest. Hij raakte in grote depressie en werd geplaagd door angsten, alsof het beest ook aan hem trok. Op een dag vluchtte hij het bos in, en niemand heeft hem ooit weer teruggezien. Ze zeggen dat hij sindsdien altijd naar haar op zoek was, en noemden hem sindsdien : de verloren dichter. Het is een heel tragisch verhaal."

Ik zuchtte en bibberde een beetje. Eindelijk was er iemand die erover tot mij sprak. Ik was de vrouw erg dankbaar hiervoor. De boer glimlachte. "Zij kan het altijd het beste vertellen," sprak hij.

"Ik ben ervoor geroepen," sprak ze. "Zij die verdronken was bezocht mij in een droom. Ze riep naar me en wenkte me. We zwommen samen naar de oppervlakte van het water en toen naar de kust. We waren in de zee. Ik meende iets van een piratenschip te zien, maar toen was het weg. We lagen even later beiden op het strand. Ze gaf mij een boek, en drukte het tegen mijn hart. Mijn hart begon te branden. Het was een vreemd vuur, betoverend, als een paars vuur, en ik begon te roepen, te roepen naar haar volgelingen. Ze hadden allemaal paarse kappen op, en ze omringden ons. Toen kreeg ik ook een paarse pij met een paarse kap op, en we gingen de steden in om het goede nieuws te vertellen dat zij die verdronken was weer onder ons was. Zij leeft. Zij spreekt, oh zegt het voort." Toen was het even stil. De vrouw staarde voor haar uit. "Het is zo mooi, zo prachtig," sprak ze. "De tederheid op die gezichten, de aandacht, de zorg, de interesse, en het mysterie, als golven van de oceaan waarin wij kunnen duiken, om het te onderzoeken, om steeds dieper te gaan. Glorieus was

het." Ik staarde naar de vrouw en het was alsof er een paars licht om haar hoofd was. Ik knipperde even met mijn ogen. Ik zag ook het boertje naar haar kijken. Voor een lange tijd was het nu stil. Ik dacht na over de woorden die ze had gezegd. Ik keek naar het boertje, en toen weer naar haar. Ook keken ze naar mij. We keken allemaal elkaar aan. Even was het alsof er paarse vlammen tussen ons waren. Ze dansten door ons heen.

"Zij stierf uit zorg voor ons," sprak de vrouw, "maar nog meer als een voorbeeld. Het is een gedicht. Het is iets groots. Het is een groot geheimenis."

"Kan ik dat wel dragen ?" vroeg ik.

"Oh, maar natuurlijk kun je dat," sprak de vrouw. "Jij bent ook een geroepene. Ieder die zij roept krijgt hiervoor de kracht. Zij is een deler. Zij deelt met hen die tot haar komen."

Ik begon steeds meer geïnteresseerd te raken in deze religie. Het was meer poëzie dan religie, en dat maakte het voor mij aantrekkelijk. Het mysterie trok mij, meer dan wat dan ook. Ik had hier zo lang op gewacht. Iets had mij zo lang getrokken, en deze vrouw had mij openhartig uitleg gegeven. Ik mocht het boertje dankbaar zijn dat hij mij naar deze vrouw had gebracht. Hij was een goede lakei geweest. Hij was niet roekeloos met het geheim omgesprongen. Nee, hij had het bewaard en gekoesterd. Hij had het goed opgeborgen en bewaakt, opdat rovers het niet zouden wegroven. Hij had mij op de proef gesteld om te zien of ik waardig was. Deze vrouw was van de laagste klas, en hierin konden strepen verdiend worden ... paarse strepen. Ik keek naar het boertje. Ook hij scheen van de laagste klas te zijn. Weer werd ik warm van binnen. Ik was deze mensen dankbaar. Zij hadden zin aan mijn leven gegeven. Ik herinnerde mij het toneel, en ik wilde er eigenlijk niet meer aan denken.

Ik keek de vrouw aan, Helga, en zij keek naar mij. Het leek wel alsof er zoete honing in mijn hart droop. Het boertje stond op. "Ik moet gaan," sprak hij. "Buiten staan ze op me te wachten met paard en wagen."

"En ik dan ?" vroeg ik aan het boertje.
"Jij blijft bij Helga voorlopig," sprak hij.

Toen verdween het boertje weer. Ik was in goede handen. Helga zou mij verder onderwijzen. Met Helga was het leven wonderlijk. Ik overpeinsde het feit hoe verschillend zij en het boertje waren, maar toch in grote overeenstemming met elkaar, en het feit dat zij beiden zo belangrijk voor mij waren. Ik kreeg een eigen kamer in Helga's huis. Op een nacht werd ik wakker gemaakt door twee personen in paarse pijen met paarse kappen. Ook ik kreeg een paarse pij met een paarse kap die ik mocht aantrekken. Toen namen zij me mee naar buiten aan de andere kant van Helga's huis. Hier was een hele stoet van personen met paarse pijen en paarse kappen. Zij waren allemaal gewijd aan zij die verdronken was. Wij gingen allemaal in een grote optocht naar een schip. Eerst gingen wij door iets wat leek op een stad. Aan een zeekade was het schip. Het was een groot schip. Op het schip was er een groot paars vuur, als een grote paarse vlam, waarin een vrouw verscheen. Ze had zacht paarse kleding aan, heel fijn en zacht, bijna doorzichtig. Zij glimlachte naar ons. "Mijn getrouwe werkers," sprak zij, "mijn getrouwe studenten. Welkom tot de laagste klas." Toen mochten wij het schip opkomen. Iedereen was in volle verwondering. Toen ik dichterbij kwam zag ik dat ze een grote indianentooi op had en op een paard zat. Ook had zij een speer in haar hand, en wees met de speer naar de zee, die bijna zwart was. "Het grote toernooi is vanavond. Dat de beste mag winnen," sprak zij. Ik snapte niet wat zij bedoelde, maar zij was immers dichteres.

Ik kwam dichter tot haar, en raakte haar paard aan. Ook het paard was in de paarse vlam. Ze keek naar beneden, naar mij. "Jij van het boertje," sprak zij. "Eindelijk heb je mij gevonden, mijn

verloren dichter."

Ik keek op naar haar. "Ik ? U moet in de war zijn met iemand anders," sprak ik verbaasd.

"Nee," sprak ze, "Jij, jij ..."

Ik werd wakker in mijn kamer in Helga's huis. De volgende ochtend vertelde ik de droom aan Helga. Helga glimlachte. "Ze roept je, jongen," sprak ze. "De laagste klas is de klas van de verloren dichter." Ik keek haar verbaasd aan. "Dus wij zijn allemaal verloren dichters ?" vroeg ik aan Helga. Helga knikte. "We moeten allemaal weer terug naar haar om de verloren vlam te ontvangen, de paarse, die van slaap. Alleen zo komen we dichter bij haar, die ons hart is, ons paarse hart."

"Met roze strepen ?" vroeg ik. Helga knikte. "Roze is de kleur van de dromen, van de fantasie, van de verloren wereld."

"Ik wil terug, Helga," sprak ik. "Het was zo prachtig. En zij was zo prachtig op haar paard, geheel in paarse vlammen, als een stuk verloren natuur."

Helga knikte weer, glimlachend. "Zij is een komedie," sprak ze. "Ze is humor. Zij heeft alles gemaakt, maar de mens begrijpt er niets van."

Ik zuchtte. "Kon ik het maar begrijpen," sprak ik, "maar het lijkt nog steeds alsof ik in het donker grijp."

"Humor is strategie," sprak Helga. "Het is een toernooi. Elke grap heeft zijn doel."

"Zo voelt het allemaal aan," sprak ik, "alsof alles één grote grap is."

"Humor neemt de tijd, mijn jongen," sprak Helga. "Ware humor is dichterlijk. Het maakt van alles iets anders. Humor is de schepper."

"Diepe woorden," sprak ik. "En ik kan ze niet eens overzien. Alles glijdt tussen mijn vingers weg."

"Zij die haar hebben gezien zijn de dag erna depressief," sprak Helga. "Het trekt hen uit elkaar als een voetbalspel. Ze worden heen en weer geslingerd. Aan het einde van de rit ben je niets anders dan een pingpong-balletje."

"Pingpong-balletje," sprak ik langzaam. "Zo voel ik me nu. Ik voel me er echt tussenin hangen. Ik kan me nergens aarden. Alles gaat zo snel. Ik heb geen vastigheid."

Helga knikte. "Roze strepen moet je verdienen. We gaan van droom tot droom. Om elke droom wordt gevochten. Dat is het grote toernooi," sprak ze.

Ik trilde. Het was alsof ik moest afkicken van een bepaalde drug, tenminste zo voelde het. Ik staarde naar een schilderij aan de muur : een vrouw die in het water lag tussen de waterbloemen. Het was als een bloemenzee. Het leek wel alsof ik de bloemengeuren kon ruiken. Ik was in de greep van iets. Even kon ik me niet bewegen, en niet ademen, en toen zuchtte ik van verlichting.

"Wat is haar naam ?" vroeg ik aan Helga. Helga zweeg. Na een tijdje sprak ze : "Dat is iets waar we niet over spreken."

"Waarom niet ?" vroeg ik.

Helga zweeg weer. Het was alsof ze zocht naar woorden. Ten slotte sprak ze : "Omdat het te prachtig is om in woorden uit te drukken. We schieten woorden tekort hiermee."

"Dus de vrouw die verdronken was heeft nooit een naam gehad ?" vroeg ik weer.

"Shhh," zei ze. "Luister naar je hart. Laat haar spreken in haar taal, en het zal ontcijferd worden op haar tijd."

Ik merkte dat de vrouw nu meer als het boertje was, veel geheimzinniger, alsof ik haar nu ook moest ontcijferen. Maar ik had al gemerkt hoe anders ze naar me deed dan in het begin, alsof het door seizoenen ging.

"Ben ik al van de laagste klas ?" vroeg ik.

Helga schudde haar hoofd.

"Maar in de droom sprak zij die verdronken was een verwelkoming uit tot ons die tot de laagste klas waren gekomen," sprak ik.

Helga glimlachte. "Dat klopt," sprak ze. "Je bent erg dichtbij gekomen. Het boertje en ik zijn van de laagste klas, en je wordt door ons onderwezen, dus je staat er al met één been in."

"Maar ze noemde mij de verloren dichter," sprak ik, "en u zei dat de laagste klas de klas van de verloren dichter is." Helga knikte. "Dat komt, mijn jongen, omdat zij je roept tot die laatste klas, en je laat kennis maken met de laatste klas. Je bent de verloren dichter die haar zoekt, maar nu moet je nog volledig je verloren klas vinden, en haar volledig vinden," sprak ze glimlachend.

"En wanneer zal dat gebeuren ?" vroeg ik.

Helga zweeg. Ze stond op en liep naar de keuken. "Volg het dichterlijke pad," sprak ze.

Even kon ik er de humor niet van inzien, alsof ik in gevecht was met een beest, misschien wel hetzelfde beest waarover Helga had verteld. "Dat beest, hè," vroeg ik. "Wie of wat is het ?"

"Niemand weet het," sprak Helga.

"Maar zij die verdronken was zou het toch wel weten ?" vroeg ik.

Helga zweeg. "Daar wordt niet over gesproken," sprak ze.

"Laat me raden," sprak ik, "omdat dat ook niet in woorden uitgedrukt kan worden, omdat het zo verschrikkelijk is ?"

"Misschien," zei Helga.

Ik zweeg. Ineens durfde ik niet meer verder te vragen. Ik had het gevoel dat ik het zelf zou moeten uitvinden. Het leek wel alsof ik tegen ijzeren grenzen aanbotste. Hier ergens stopte de praterigheid van Helga. Hier was de koek ergens op, alhoewel ze al veel minder praterig was dan in het begin. Ik zag Helga stiller en stiller worden. Misschien was ze wel moe. Wel was ze nog steeds erg vriendelijk. Ze bedoelde het niet verkeerd. Misschien was ze wel bang om over bepaalde dingen te praten, of mocht ze er echt niet over praten.

Na een tijdje toen ze terugkwam uit de keuken met wat koffie sprak ze glimlachend : "Je zal er vanzelf wel achter komen."

"Ik hoop het," sprak ik.

Ik ging die avond vroeg naar bed, omdat ik zo moe was, en ik kon alleen maar huilen. Ik huilde mezelf in slaap. Die nacht bevond ik me op de zware golven van een paarse zee. Het leek religieus, maar het was dichterlijk. Op de golven kwam een vrouw naar me toe in lichte kleding. De kleding was licht, dun en zacht, als een fijne vloeistof die van haar afdroop. Het gaf schemerig, flonkerend licht. Ik keek op naar de vrouw die op het water leek te lopen. De golven waarin ik lag leken als zware drank, als siroop van drop. Ik was onder een zware bedwelming, en de vrouw kwam dichter bij me, en reikte haar hand uit. Ik nam haar hand aan, en ze begon mij uit de golven te trekken. Ik huilde, en kon niet meer stoppen met huilen. "Wie bent u ?" huilde ik, terwijl ik beefde over mijn hele lichaam.

"De nachtkoorts," sprak ze. "Ik ben Zij die verdronken was en leeft tot in alle eeuwigheid."

"Dat klinkt me nogal religieus," zei ik huilerig.

"Nee," sprak ze. "Het is veel meer dan dat. Het is dichterlijk, mijn verloren dichter. Ik ben jouw pen, jouw hart. Schrijf ..."

"Waar moet ik schrijven ?" vroeg ik, "en wat moet ik schrijven ?"

"Schrijf over mij," sprak ze.

Toen begon ze weg te vagen in de golven, weg te zinken, terwijl ze mijn naam riep. Het echoode helemaal door me heen, alsof ik door de bliksem was geslagen. Toen begon ik langzaam wakker te worden. De volgende ochtend vertelde ik de droom aan Helga. "Dat kun je hier mooi doen," sprak ze. "Hier heb je alle rust om over haar te schrijven. Ze zal je zeker hierin leiden."

Die middag kwam het boertje ook. Ook aan hem vertelde ik de dromen.
"Goedzo, kerel," sprak hij. "De kurk is eindelijk van de fles. Het paarse kan nu vrijuit stromen."

"Maar ik ken het paarse eigenlijk nog helemaal niet," sprak ik.
"Dat komt wel," sprak het boertje plat. "Humor heeft geen haast."

"Alles is dus inderdaad één grote grap ?" vroeg ik.
Het boertje knikte. "Zij die verdronken was is de grootste clown die er bestaat. Zonder humor is niets geworden," sprak hij.

"Maar al die oorlogen dan, die hongersnoden en ziekte en dood, is dat dan allemaal maar een komedie ?" vroeg ik.
Het boertje schudde zijn hoofd. "Het zijn de schaduwen ervan die de mens niet begrijpt," sprak het boertje. "De mens moet tot ontwaking komen, tot het grote geheim. En er is geen snelle ontwaking, zoals je wel gezien hebt."

Helga knikte. "De mensheid heeft verlossing nodig, maar de sleutel is in de mens zelf," sprak zij. "De mens moet het zelf doen. De mens moet zelf op avontuur, zoals jij op avontuur bent gegaan."

Ik glimlachte. "Maar soms lijkt het wel alsof ik alleen maar verder afdrijf," sprak ik.

"Oh ja, ja," zei Helga, "natuurlijk jongen, want zoveel vragen beantwoord geven ook weer geboorte aan zoveel nieuwe vragen, ja, een zee van vragen."

"Het lijkt eindeloos dan," zei ik bijna lachend.

"Ha, ja," zei Helga lachend, "maar eindeloos is een grote grap."

"Is het niet gemeen ?" vroeg ik.

"Nee," sprak Helga, "het is intelligentie, het is kunst. Zij die verdronken was is de grootste kunstenares ooit. Zij heeft haar kunst goed beveiligd en cryptisch versleuteld. Alleen de waardigen zullen het uiteindelijk kunnen openmaken, zij die de tijd ervoor hebben genomen om het te ontraadselen. Dat zijn niet hen die naar de allerhoogste klassen zijn opgeklommen, maar zij die naar de allerlaagste klassen zijn gegaan."

Ik knikte. "Het is dan gelijktijdig een komedie en een complot," sprak ik, "als het paarse complot."

Het boertje en Helga knikten. "Je begint het al goed door te krijgen, mannetje," sprak het boertje. "Ik ben trots op je."

Ditmaal bleef het boertje logeren. Die nacht had ik weer een droom. Een schip vol clowns die feest vierden liep op een klip en zonk. De clowns zonken met hun zware pakken en kwamen tussen de waterplanten en de waterbloemen terecht, maar hun zielen gingen door met feestvieren, en zij gingen tot de stad om in de hoofden van de mensen te kruipen. En zij zongen een lied : "Oh, laat mij je meenemen, laat mij je meenemen, tot de waterplanten, tot de waterplanten. Oh, laat ons jullie meenemen tot de bloemenzee voorgoed. Nee, je kunt niets meenemen, laat alles achter, laat alles achter. Nee, je moet alles achterlaten, een nieuw leven begint daar." Zij zongen dit in de hoofden van de mensen, en gingen toen in een grote stoet door de stad. De clowns waren gekomen.

Ik werd wakker in zweet. Toen ik de droom de volgende ochtend vertelde aan het boertje en Helga moesten ze hartelijk lachen. "Jij bent me wel het dromenmannetje, kereltje," sprak het boertje. "Ze moeten je wel telkens hebben." Ik begon op aanraden van Helga en het boertje een dromenjournaal bij te houden. Vaak gingen de dromen over kermissen, pretparken en hen met de paarse kappen. Het scheen met elkaar in verband te staan. Zij hadden een vreemde religie, rond zij die verdronken was.

Ik wilde meer weten over zij die verdronken was, maar alles bleef mysterieus, en soms had ik het gevoel alsof ik helemaal weggleed. Het boertje zei dan altijd dat dat het verdrinken was van zij die verdronken was, en dat ik moest deelhebben in die ervaring van haar om tot haar te komen. Ook zei het boertje dat zij die verdronken was omringd is door tien meestergrappen. Deze meestergrappen bewaakten haar poorten.

Hoofdstuk 3. Tijd Is Geld

Op een dag gingen we het bos in om op zoek te gaan naar de grappen. We gingen vroeg weg, en we volgden een pad met lantaarns. Het was hier verder verschrikkelijk donker, en de lantaarns stonden steeds verder uit elkaar. Telkens als we een lantaarn hadden bereikt moesten we aflopen op het

volgende licht in de verte. Maar ook de verre lichten begonnen steeds vager en waziger te worden, en vaak stonden er vele bomen tussen die het licht versperden. "Volgens mij zijn we al in de eerste grap," sprak het boertje plat. Ik begon te lachen. Ook Helga lachte. "Ik dacht dat ik al in een grap was vanaf het begin," sprak ik. Het boertje lachte. Het begon steeds donkerder te worden. Het leek wel alsof het pad hier dood begon te lopen, en de bomen stonden steeds dichter op elkaar, alsof het bijna een heg begon te vormen. "Zijn jullie hier al eens eerder geweest ?" vroeg ik.

"Shhh," zei het boertje bijna fluisterend. "We moeten hier heel stil wezen." Op een gegeven moment konden we niet meer verder. Achter ons kwam een heel klein narretje tevoorschijn in een rood pakje met hier en daar wat blauw draad wat van fluweel leek. Ook had het narretje een mutsje op met drie punten. "Halt," sprak het kleine vreemde narretje, "wat is het wachtwoord ?"

"Het wachtwoord ?" vroeg het boertje. "Kerel, ik ken geen wachtwoorden. Wij zijn hier voor de eerste grap."

"Maar dat gaat niet zomaar !" tierde het narretje woest. "Denk je nu echt dat je er zo maar doorkomt zonder wachtwoord ?"

"De vorige keer dat we hier waren waren er niks geen rare wachtwoord-toestanden," sprak het boertje plat. "Kerel, heb jij misschien teveel gedronken ? En wie ben jij eigenlijk, mannetje ?"

"Opdrachten van de koningin," sprak het mannetje. "Ik ben de nieuwe lijfwacht."

"Dus jij beweert de koningin te kennen ?" vroeg het boertje. "Wie is zij dan ?"

"Gaat je niets aan," brieste het narretje. "Eerst het wachtwoord, en dan doen we zaken."

"Volgens mij bent u verdwaald," sprak Helga. "Weet u zeker dat u hier moet zijn om voorbijgangers lastig te vallen ?"

"Krijg nou wat,' brieste het narretje, "en nog praatjes hebben ook. Jullie komen er niet langs, en daarom staat alles hier ook te dicht op elkaar om er langs te komen. Ik alleen ken het toverwoord om verder te komen."

"En wat is dat toverwoord dan ?" vroeg het boertje. "Ach, hebben we eigenlijk wel tijd voor jouw fabeltjes ?"

"Zeg eerst het wachtwoord maar," sprak het narretje, "dan doen we zaken."

"Ben je besuikerd," sprak het boertje. "Alsof we daar nog tijd voor hebben om allerlei opzegversjes te doen en optelsommetjes."

"Dan blijf je maar waar je bent," sprak het narretje kalm, en verdween weer.

"Wat een idioterie,' sprak het boertje. "We moeten ergens verkeerd zijn gelopen. Hier is alles veel te dicht op elkaar, als een heg. Er valt niet doorheen te komen. Laten we maar even wat teruggaan."

Ze liepen even een stuk terug en gingen toen een andere kant op. Maar ook daar begonnen de bomen steeds dichter op elkaar te staan, en werd het steeds donkerder. En weer kwamen ze het narretje tegen, maar die zei dit keer niets. "Hier moeten we ook niet wezen," sprak het boertje. Laten we maar helemaal teruglopen naar de laatste lantaarn.

Maar er was geen lantaarn meer te vinden, en ook toen ze helemaal terugliepen begonnen de bomen steeds dichter op elkaar te staan. "Misschien moeten we in de bomen klimmen," sprak ik.

"Ben je besuikerd," sprak het boertje. "Nee, er is hier iets veranderd, en er is geen doorkomen aan."

"Het is waarschijnlijk de eerste grap," sprak Helga. "We worden aan alle kanten in het nauw gedreven."

"Laten we maar weer naar het narretje gaan," sprak het boertje. En dat deden we. Toen we het narretje weer zagen staan vroeg het boertje : "Zeg kerel, dat wachtwoord, hè ? Hoe komen we aan dat wachtwoord ?"

"Alleen zij die uitgenodigd zijn door de koningin hebben het wachtwoord," sprak het narretje. "Zo kunnen we dat controlleren."

"Volgens mij ben jij de eerste grap die altijd alles veranderd," sprak het boertje, "want zo is het nooit geweest, en deze grap laat alles lang duren en laat ons totaal vastlopen."

"Het is om gek van te worden," sprak Helga. "Vind u dat zelf ook niet, narretje ?"

"Ik doe gewoon mijn werk," sprak het narretje. "Zij die het wachtwoord niet kennen komen er niet door."

"Wat een grappenmaker ben je," sprak het boertje.

"Ik ben een bewaker," sprak het narretje.

"Wat doet dat vreemde mutsje dan op je hoofd ?" vroeg het boertje plat.

Het narretje haalde een speertje tevoorschijn en begon het boertje te slaan.

"Oh, en nu ook nog slaan ?" vroeg het boertje. Het narretje begon steeds woester te worden, en begon ons met het speertje te prikken. We begonnen hard weg te rennen, want hier viel toch niet mee te praten, maar het narretje hield niet op. Hij bleef ons prikken en slaan. "Stop, stop !" riep ik. Maar het narretje werd steeds wilder. Het begon ook steeds meer pijn te doen. Alledrie gilden en schreeuwden we. "Stop, stop !" riep ik weer. "Ben je dan doof ? Het wachtwoord is : stop !" Plotseling stopte het narretje, en werd kalm. "U heeft het wachtwoord goed geraden. U bent uitgenodigd door de koningin. Komt u maar mee." Het boertje en Helga glimlachten, en ik wist niet hoe ik het had. Het speertje was nu een soort stafje, en zodra het narretje ermee op de dichte bomen sloeg schoven ze van elkaar weg als sluiers die werden weggeschoven. Na een tijdje kwamen we op een wit pad terecht, zeer breed, en in de verte stond er een reusachtig wit paleis, nog reusachtiger en witter dan ik ooit had gezien. Daarachter leek een strand met zee te zijn. Maar hoe verder we richting het paleis liepen, hoe verder het van ons vandaan kwam te liggen. "Dit moet wel de tweede grap zijn," sprak Helga. Ik zuchtte en begon moe te worden. "Doorlopen, kerel," sprak het boertje.

"Ja, maar zo werkt het niet. We komen alleen maar verder van het paleis vandaan," zuchtte ik.

"Niet zo klagen," sprak het narretje. "Wie zegt dat we op weg zijn naar het paleis. We hebben niets met het paleis te maken."

"Maar ik dacht dat we naar de koningin gingen ?" vroeg ik.

Opeens sloeg het mannetje een andere kant op. We gingen richting een bos, maar ook het bos kwam steeds verder weg te liggen. Ik was zo moe van het lopen geworden na een tijdje. "Laten we hier stoppen," klaagde ik. Niemand zei wat. Iedereen liep door, terwijl ik steeds meer achter begon te raken. Ik kon hen niet meer bijhouden. Ik begon harder en harder te rennen, maar hoe harder ik rende hoe verder ze van me vandaan waren. Ik schreeuwde en riep, maar niets hielp. Ik kon niet meer verder, en besloot toen te gaan zitten.

Ik kon mijn ogen niet meer open houden. Na een tijdje viel ik in slaap. Ik werd even later wakker in het paleis, in een kamertje, in een bed. Ik wist niet hoe lang ik had geslapen. Door het raam kon ik het strand zien en de zee. Een grotere nar kwam binnen. Ik begon rechtop in het bed te zitten. "U moet de tweede grap zijn," sprak ik.

"Hier glijdt altijd alles weg," sprak de nar. Hij had een staf met een grote knop in zijn hand. Hij wees op mij ermee. "Wie bent u ? Aangekomen, of nog steeds in dromenland ?" Ik legde uit wie ik was, en de nar begon te knikken. "Komt vaker voor, komt vaker voor," sprak hij. "Ik denk dat u toch daadwerkelijk aangekomen bent, maar alles glipt hier weg als de zee, en alles zal u verkeerd begrijpen, en alles zal over u liegen. Alles is hier onbereikbaar, en u zult verrukt zijn wanneer u de waarheid hoort, maar ook dat zal van u worden weggenomen."

"Akelig," sprak ik. "Oh, was ik maar bij moeder thuisgebleven," wat ik altijd op het toneel zei. Ik zag een indiaanse vrouw vanaf het strand dichter bij het raam komen. Ze keek naar binnen door het raam, wat een stuk openstond. "Waren de doornstruiken die haar paleistuinen omgaven de poorten van de hel ?" vroeg ze. "En waren haar boeken de koninginnen van de hel om je te kwellen ?" lachte ze. Het deed me herinneren aan een toneelstuk wat ik speelde. "Ik dacht het wel," sprak ik tot de vrouw. Lachend rende ze weg, en toen leek ze in het niets weg te vagen. "Spoken ?" vroeg ik.

"Natuurlijk," sprak de nar. "De spoken van het verleden. Ze blijven in je hoofd ronddwalen als herinneringen. Ze spreken, en hebben hun eigen kamer."

"Woont zij hier ook op het paleis ?" vroeg ik.

"Jazeker," sprak de nar. "Zij is één van de tien koninginnen. Zij die verdronken was heeft hen aangesteld."

"Oh, de tien grappen ?" vroeg ik.

De nar knikte. Ik zuchtte. Ik vroeg me af waar het boertje en Helga waren gebleven. Ik vroeg het de nar, maar die zweeg, en liep toen weg. "Ik moet even iets doen !" riep hij nog.

Ik ging uit het bed, en besloot door de gangen van het paleis te dwalen. Ik raakte goed verdwaald. Het was een echt doolhof hier, en er waren steeds minder deuren op de gangen. Ik besloot maar door een deur te gaan voordat er helemaal geen deuren meer zouden zijn. Het was per slot van rekening een spookkasteel.

Ik kwam in een kamer waar een man achter een piano zat op een stoel. De man zat helemaal onder de spinnenwebben. "Sigaartje ?" vroeg de man.

"Nee, dank u," sprak ik. "Ik rook niet."

"Vervelend," sprak de man.

"Waarom nou weer vervelend ?" sprak ik. "Roken is niet goed voor de gezondheid."

"Oh, hier wel," sprak de man. "Hier is roken erg goed voor de gezondheid. Niet te roken is dodelijk hier. Onze rook-artikelen zijn medicinaal."

Ik zuchtte. "Doet u mij dan maar een sigaretje."

De man graaide even in zijn zak en haalde er een verfrommeld pakje uit. Even later had hij een sigaret en stak die voor me aan.

Het rook sprookjesachtig. Ik had nog nooit gerookt, maar als dat noodzakelijk was om in leven te blijven, dan had ik geen andere keus. De man keek me glimachend aan. Er gingen allerlei vlammetjes op van de sigaret die in elfjes of feetjes leken te veranderen, en soms waren het spoken en vampieren. Ik voelde me vreemd en haalde diep in. "Is dit de tweede grap nog of zijn we al in de derde ?" vroeg ik. De man lachte. "U noemt dit een grap, mijnheer ?" vroeg hij deftig. "Het is anders doodserieus."

Ik zuchtte. Ik keek de man nog eens goed aan, en onderzocht hem. "Ik heb echt geen idee waarin ik terecht ben gekomen," sprak ik.

"Oh, op het morgen eiland," sprak de man.

"Oh, dit is een eiland ?" vroeg ik verbaasd.

"Ja," sprak de man. "Een woest eiland in een nog woestere zee."

"Heerlijk," sprak ik sarcastisch, "echt prima, en geweldig. En straks is het vloed en worden we allemaal weggespoeld ?"

"Ik hoop het niet," sprak de man lachend.

"U schijnt er nogal gelukkig om te zijn, om dit alles," sprak ik.

"Nee," zei de man, "dat niet. Maar wat moeten we anders ?"

"Ik weet het niet," zei ik. "Ik weet helemaal niks meer. En waarom zit u onder de spinnenwebben ?"

"Dat is een keer wat anders," zei de man. "Trouwens ... ik zit hier al zo lang. Dan kun je dat niet voorkomen."

"Dus u komt nooit buiten ?" vroeg ik. "U gaat uw kamer nooit uit, en u zit altijd maar achter de piano ?"

"Ja hoor," sprak de man. "Het is mijn leven." Toen begon hij piano te spelen, en ik wist niet goed wat hij nu bedoelde. Ik kon er geen speld meer tussenkrijgen. Hij begon ook steeds woester te spelen, en steeds harder. Na een tijdje moest ik mijn vingers in mijn oren stoppen, en ben ik maar weggerend. Maar ook op de gangen moest ik rennen, want het ging steeds harder en harder. Het was alsof mijn oren zouden ontploffen. Ik begon te roepen : "Help, help !" Ik kon ook de uitgang maar niet vinden. Ik begon duizelig te worden. Ik had het gevoel alsof ik elk moment kon neervallen, en ik had pijn in mijn buik. Toen viel ik de eerste de beste deur in.

Ik lag op de grond. Alles was doodstil. Ik keek op en zag het boertje en Helga bij het raam staan. Ze keken verbaasd naar me.

"Wat doe jij hier ?" vroeg Helga. "We dachten even dat we je voorgoed kwijt waren."

Het boertje hielp me op. "Zeg kerel, alles goed met je ? We hebben je eindelijk gevonden."

Ik zuchtte van opluchting. "Dit paleis is echt niet pluis," sprak ik.

"We weten het," sprak Helga. Het boertje knikte. "En dat is nog zachtjes gezegd," sprak het boertje plat.

"We moeten hier zo snel mogelijk weer uit," sprak ik.

"Ben je besuikerd," sprak het boertje. "Buiten is het nog wel veel erger. Daar is de zee, de woeste zee."

"Ja, ze zeiden dat dit een eiland was hier, van de morgen," sprak ik.

"Nee," zei het boertje, "het is een schip. En we zijn in grote problemen. De storm heeft al flink toegeslagen."

"Zeg maar gerust de tornado, of de orkaan," sprak Helga.

"Zijn de ramen dicht ?" vroeg ik. Het boertje knikte. "Kom er maar niet te dicht bij."

Ik rilde en bibberde een beetje. Waar was ik toch in terecht gekomen, en weer zei ik bij mezelf : "Oh, was ik maar bij moeder thuis gebleven."

"Het is de derde grap," sprak het boertje, "waarin alles steeds harder en erger wordt. We zijn in grote ellende."

"Ik denk dat ik de derde grap heb gezien," sprak ik. "Het was een man onder de spinnenwebben achter een piano, en hij begon steeds harder piano te spelen."

"Dat kan hem zijn," sprak het boertje. "Het is oorverdovend, maar buiten is het alleen maar erger."

"Ik begin een beetje ziek en misselijk van al die grappen te worden," sprak ik.

"Het paleis van de koningin wordt goed bewaakt," sprak het boertje. "Je komt niet zomaar van haar lijfwachten af. Je komt er niet zomaar doorheen."

"Dat heb ik gemerkt," sprak ik.

"We mogen van geluk spreken dat we elkaar weer zijn tegengekomen," sprak Helga. "Het had ook anders kunnen zijn, en dit is zo'n groot paleis."

"Of schip," sprak het boertje, terwijl hij knikte.

"Probeert iets of iemand ons soms in de war te brengen ?" vroeg ik.

"Ik denk het wel," sprak het boertje plat. "Maar wij laten ons niet kennen."

"Wat kunnen we doen ?" vroeg ik.

"Rustig blijven doorademen," sprak Helga.

"Ik durf niet van deze kamer af," sprak ik. "Het geluid op de gang was moordend. Ik heb geluk dat ik nog leef."

Het boertje knikte. "Laten we voorlopig maar hier blijven, en hopen dat de derde grap snel slaapt."

Gelukkig was de kamer erg groot, en stonden er wat bedden en had het een keukentje.

De kamer begon steeds meer te schudden, dus we waren duidelijk op een schip, tenzij het een aardbeving was. De kamer ging heen en weer, en ik werd enorm zeeziek. Na een tijdje kon ik er niet meer tegen, en kroop richting de deur. "Niet doen, kerel, ben je besuikerd," sprak het boertje. "Op de gang is het nog wel veel erger."

"Ja, maar misschien is het in een andere kamer minder erg," sprak ik.

"We moeten wachten totdat de gestoorde pianist gestopt is," sprak het boertje plat. "Het is een crimineel, een moordenaar. Laten we wachten totdat hij slaapt. Dan is het veilig."

Het boertje zei nog steeds het piano spel in de verte te horen bulderen, maar ik hoorde niets. Het boertje had waarschijnlijk betere oren dan ik. Wel hoorde ik de storm buiten bulderen. Al gauw lag ik op een bed. Ik had enorme buikpijn en was misselijk. Ik was goed zeeziek. Het leek steeds erger te worden. Alles begon door de kamer heen te schuiven, ook de bedden. "Nee," huilde ik. "We gaan eraan."

"Volhouden, jongen," sprak het boertje. Ook Helga sprak me toe. Hoe ze zich er zo goed onder hielden was mij een raadsel. Misschien hadden ze het vaker gedaan.

Het leek wel alsof er allerlei alarmen afgingen. Alles was in rep en roer. En toen begon er ook nog water over de vloer binnen te glijden. "We zijn er geweest, jongens !" riep ik.

"Ach welnee," sprak het boertje. "Een beetje water kan geen kwaad." Maar meer en meer water begon er binnen te stromen. Na een tijdje was het aan het bed gekomen, en ik begon nat te worden. Ook leek er water vanaf het plafond naar beneden te sijpelen. "Zie je nu wel, het stopt niet !" riep ik. Ik begon om hulp te roepen. Plotseling stroomde het water over me als bakken tegelijk. Ik gilde en schreeuwde. Er stond een man voor me in een zwarte regenjas en met een grote brede hoed op, als van Napoleon, een piraat of een kapitein. Hij greep mijn hand, en riep : "Kom mee !" Ik kon het boertje en Helga niet meer zien, en hoopte maar dat ze veilig waren. "Ik ben de kapitein !" riep de man, terwijl hij me de kamer uittrok. Hij had me goed vast, en sleepte mij door het water heen. In de verte hoorde ik op de achtergrond piano-geweld, maar het geluid van de storm en het water was veel harder. Het was een stormorkaan. De kapitein trok mij naar de deur aan de andere kant van de gang, en sleepte me daar een kamer binnen. Snel smeet hij de deur dicht. In deze kamer was geen druppeltje water te vinden, en alles stond kaarsrecht en het was doodstil. De kapitein ging achter een bureau zitten. "Welkom," zei hij, terwijl hij een pijp opstak.

"Bedankt," zei ik, "en bedankt dat u mij gered heeft, maar waar zijn Helga en het boertje ?"

"Dat weet ik niet," sprak hij.

"Ja maar we moeten ze vinden," zei ik. "Het zijn mijn beste vrienden."

"Jij blijft hier," sprak de kapitein. "Buiten deze kamer is het levensgevaarlijk, en zij kunnen wel voor zichzelf zorgen."

"Dat hoop ik maar," sprak ik bezorgd, maar ook met een zeker vertrouwen. Op een bepaalde manier leken Helga en het boertje onaantastbaar.

"Wat een grap," sprak ik. De kapitein glimlachte.

"Ik heb nog nooit zoiets gezien of meegemaakt," sprak ik.

De kapitein begon zijn pijpje te roken, en ik was ergens op een stoel gaan zitten vlak voor zijn bureau. "Dat was wat, hè ?" sprak hij.

"Dat kunt u wel zeggen," sprak ik.

"Het gebeurt niet vaak, maar als het dan gebeurt, dan is het ook goed mis," sprak de kapitein.

Hij stond op en schonk aan een tafel een borreltje in.

"Moet je wat ?" vroeg hij.

"Laat me raden," sprak ik. "Het is zeker belangrijk voor mijn gezondheid en van levensbelang ? Zeker weer één van die preventieve medicijnen hier ?"

De kapitein knikte.

"Doet u maar dan," sprak ik, "want ik wil geen enkel risico lopen."

Het borreltje wat ik even later dronk was zoet en bitter tegelijk, als een bitter medicijn met een bijsmaakje. Aardbei ofzo. Ook smaakte het naar dropsiroop en munt. Kaneel proefte ik ook.

"Lekker hè ?" vroeg hij.

Ik knikte. Even was het een lange tijd doodstil. Ik durfde eigenlijk niets te vragen. Ik had er ook de kracht niet voor, en het zou me alleen maar verder martelen. Het leek wel alsof ik overgevoelig was geworden, en moe van alles. "Wat een grap," zei ik weer. De kapitein glimlachte. Plotseling zei ik : "Hoe is het nu om kapitein te zijn op zo'n schip ?"

De kapitein bleef zwijgen. Na een tijdje zei hij : "Ja, dat weet ik niet."

Ik knikte maar. "En wat nu ?" vroeg ik een tijdje later.

Maar er kwam niets uit de kapitein. Hij had zijn ogen gesloten en zijn hoofd hing voorover. Hij was zeker moe. Misschien sliep hij wel. Ik durfde verder niet op te staan om de kamer uit te lopen. Als ik daar aan dacht dan gierde de angst door me heen, dus ik bleef maar gewoon kijken naar de slapende kapitein. Dat maakte mij wel rustig, en gaf mij een veilig gevoel. Deze man had mijn leven gered. Het was een held. Ook ik begon steeds meer moe te worden. Ik had echt behoefte aan slaap, en langzaam begon ook ik in slaap te vallen op mijn stoel. Ik kon helemaal in deze stoel wegzakken, alsof ik er in verdronk.

Ik werd wakker gemaakt door de hand van het boertje op mijn schouder. Ook Helga stond voor mij. "Kom mee," sprak het boertje. "We moeten hier weg."

Maar ik wees op de kapitein. "Kunnen we niet beter bij hem blijven ?" vroeg ik. "Hij heeft mijn leven gered, en hij lijkt me een soort van tovenaar."

"Ben je besuikerd," sprak het boertje plat. "Dat is de vierde grappenmeester. Hij heeft de vorige drie grappen gemaakt. Hij brengt mensen in de grootst mogelijke problemen, en speelt dan de grote redder. Je wilt toch niet nog een keer zo'n ritje maken ? Kom mee, het schip is in een haven aangekomen." Het boertje trok me op, en trok me mee uit de kamer. We liepen de gang uit en kwamen toen bij de uitgang van het schip. Over een loopbrug kwamen we in de haven. "Vaarwel, schip," sprak het boertje. We kwamen op een kade waarlangs wat cafeetjes stonden. "Hier moeten we zijn," sprak het boertje.

Overal liepen piraten rond, en soms piraten-kapiteinen. Sommigen hadden houten of metalen benen. Ook hadden sommigen papegaaien op hun schouders, of andere paradijselijke vogels, of sommigen liepen rond met kooitjes waarin vogels zaten. Sommige kooitjes leken van goud te zijn. Het leek wel op een piraten-haven. Ik vroeg me af of we wel veilig waren. Het boertje trok me in een café. Daar gingen we met z'n drieën aan een tafeltje zitten. Een lange piraten-ober met een gouden oorbel in zijn oor en een rode piratendoek met witte cirkels om zijn hoofd kwam naar ons toe. "Wat mag het zijn ?" vroeg hij, terwijl hij een klein notitie-blokje met een pennetje pakte. Het boertje fluisterde hem even iets in het oor, en de piraten-ober knikte. Even later stonden er drie hele lange milkshakes met rietjes op de tafel. Ik begon te drinken. Ik vroeg me af waar we waren. "Dit is een piraten-eiland," sprak het boertje. "De vijfde grap woont hier ergens."

"De vijfde grap is een boek," sprak Helga. "Het is een sprekend boek wat geen einde kent."

"En geen begin," sprak het boertje.

"En er staat altijd weer wat anders in," sprak Helga.

"Ja, als een krant of tijdschrift wat altijd anders is," sprak het boertje.

"Sommigen voorspellen de toekomst erdoor, of weten allerlei dingen van je," sprak Helga.

Na wat gedronken te hebben gingen we weer naar buiten. We gingen dieper het kleine piratenstadje in, totdat we bij een open vlakte kwamen met hier en daar wat struikjes. Er waren hier veel velden, en in de verte stond een kasteel. Het boek zou ergens in het kasteel wonen. Een vrouw op een paard kwam ons tegemoet. Ze hield een lans in haar hand en had schouder-beschermers op met franje. Het was een donkere vrouw. "Het boek verwacht u al," sprak de vrouw. "Volg mij."

"Heel wat aardiger dan dat narretje in het bos," dacht ik bij mezelf. We volgden de vrouw door de velden, en toen we bij het kasteel waren aangekomen liet ze ons binnen, nadat ze van het paard was afgestapt. Dit moest dus de vijfde grap zijn. Ik was erg benieuwd en hield mijn adem in. Wat zou het dit keer wezen ?

"Er zijn drie boeken," sprak de vrouw. Ze wees toen op drie deuren. "Kiest u zelf maar een deur uit."

"Klinkt weer erg misleidend," sprak ik.

De vrouw zuchtte een beetje. Ze leek geïrriteerd naar mij. "Laten we de middelste deur maar kiezen," sprak het boertje. De vrouw liep op de middelste deur af en opende die. We liepen naar binnen, en de vrouw gebood ons te zitten. Er stonden drie stoelen voor een bureau. Achter het

bureau was een grote krant opgeheven, waarachter rook vandaan kwam. Plotseling werd de krant neergelegd, en we keken recht in de ogen van een sprekend boek. Het was een heel dik boek met grote ogen en een grote mond. Verder was het boek erg vriendelijk. "Ik ben de vijfde grap, aangenaam," sprak het boek. "Zegt u maar waarvoor u komt."

"Nou, ziet u," sprak het boertje plat. "Deze man hier wil graag aangenomen worden in de laagste klas, en daarvoor moet hij eerst door de tien grappen heen."

"Maar dat gaat zo maar niet," lachte het boek. "Waarom wil hij dat zo graag ?"

"Hij is geïnteresseerd in zij die verdronken was," sprak het boertje, "en heeft enkele dromen over haar gehad. Ook is hij een toneelspeler die eens wat anders wilde."

"Een toneelspeler, hè ?" sprak het boek. "En ik moet hier mijn geld aan verspillen ?"

"Geld ?" vroeg ik.

"Om u gaat het zeker," sprak het boek terwijl hij minachtend naar me keek.

Ik knikte.

"Laat me het u duidelijk uitleggen, mijnheer," sprak het boek. "Tijd is geld, veel geld. Door u mis ik elke seconde dat ik tijd aan u besteed geld, veel geld, en daar zal u voor opdraaien. Ik hoop dat u een grote bankrekening hebt."

"Mijnheer het boek," sprak Helga, "kunt u even ophouden met die grapjes nu. We komen hier voor een serieuze zaak. Mijnheer Windesheim wil het geheim kennen van zij die verdronken was."

"Dan zal hij het boek moeten lezen," sprak het boek deftig.

"Welk boek ?" vroeg ik.

"Ikzelf," sprak het boek. Het boek ging plat op het bureau liggen, over de krant heen, en sloeg zichzelf open. "Kom en lees," sprak hij. Ik ging achter het bureau zitten en keek in het boek. Het was een reusachtig boek, maar alle letters rolden voor mijn ogen, en de plaatjes waren als spiegels. Het leken wel diepe gaten, en er kwam mist doorheen, of rook. Uit de plaatjes kwamen handen die mij wenkten. Plotseling werd ik door de handen gegrepen, en in het boek getrokken.

Ik kwam in een tempel met hoge pilaren. Ze deden allemaal een beetje paarsachtig aan. Op een zachtpaarse troon zat zij die verdronken was. "Kom verder," sprak ze. Ze wenkte me. Ik kwam dichterbij. Er waren een paar lichtpaarse treden onder de troon. "Kom nog dichterbij," sprak ze. Ik ging op de eerste trede staan. "Goedzo," sprak ze. "Mijnheer Windesheim," sprak ze. "Ik ken uw pijn. Het is mijn pijn. En omdat u meer informatie over mij zocht, heeft u mij gevonden. Zoals u weet ben ik een dichteres en een kunstenares, en bent u de verloren dichter. Daarom heb ik tien meestergrappen tot u gezonden, om u te testen, te begeleiden en te beschermen."

"Volgens mij heb ik er nu vijf gehad, tenzij dit de zesde is," sprak ik.

"Leer te tellen, mijnheer Windesheim," sprak ze, terwijl ze haar tong iets uitstak. "Het narretje in het bos is de eerste, de indiaanse vrouw aan het strand de tweede, de man in de piano kamer de derde, de kapitein van het schip de vierde, het eindeloze en altijd-veranderende boek de vijfde, de nar in het paleis de zesde, het boertje de zevende, Helga de achtste, de secretaresse van het toneel de

negende, en ikzelf ben de tiende."

Ik keek haar verbaasd aan. "Dus ik ben al door de grappen heengekomen ?" vroeg ik. Ze knikte. "Welkom tot de laagste klas, die van de verloren dichter," sprak ze.

"Ben ik nu echt in de laagste klas terecht gekomen ?" vroeg ik wantrouwend, "want de vorige keer zei u iets soortgelijks, en toen zei Helga dat ik het nog maar voor de helft was."

"Maar nu is het echt," sprak zij die verdronken was met een glimlach.

"Ik weet het niet," sprak ik. "Straks als ik Helga weer spreek dan maakt ze er misschien weer iets anders van."

"Wie is nu de koningin ?" vroeg zij die verdronken was.

"U, dacht ik," sprak ik aarzelend, "maar ik dacht dat alle meestergrappen koninginnen waren, tenminste dat zei de nar in het paleis."

"De tien boeken van zij wiens deuren de poorten van de hel zijn ?" sprak zij die verdronken was. "Ja, natuurlijk, de grappen komen in allerlei vormen, als mijn lijfwachten, mijn maskers, mijn koningen en koninginnen, maar ik ben de opperkoningin."

"En wie was het beest dan die u in de diepte trok ?" vroeg ik.

"Dat was ik zelf," sprak ze. "Het was een grap met een diepere betekenis."

Ik zuchtte van opluchting. "Het was dus echt allemaal maar een grap ?" vroeg ik.

Ze knikte.

"Kom uit dat boek !" werd er ineens geroepen. Het boek werd dichtgeslagen en ik werd eruit getrokken. Het boek staarde mij aan met verwilderde ogen. "Moet ik je soms verslinden ?" vroeg het boek.

"Waarom ?" vroeg ik. "Dit was toch de bedoeling ?"

"Ik vroeg je het boek te lezen !" krijste het boek. "Ik vroeg je niet het boek in te gaan !"

"Ja, maar ik werd erin getrokken door handen," sprak ik.

"Nee," krijste het boek, "je liet jezelf erin trekken."

"Echt niet, mijnheer," sprak ik. "Ik kon me er niet tegen verzetten. Het was te sterk. Ik kon er niets aan doen."

"En wie er te lang inblijft wordt verzwolgen en komt er nooit meer uit," sprak het boek woedend. "Het zou je kunnen verslinden als je langer was gebleven."

"Sorry," sprak ik. "Ik had dat niet in de gaten."

"Je hebt maar geluk," sprak het boek. "Dat was op het nippertje. Maar in ieder geval : Hier heb je je certificaat. Welkom tot de laagste klas, de klas van de verloren dichter." Er kwamen handen uit het

boek die me een papier voorhielden, een document, met daarop een rood zegel. Hierop stond de naam van de klas, en mijn naam. Ik nam het papier aan en stopte het in de binnenzak van mijn jas. Daar paste het precies in. Toen sloot ik het met de rits.

"Luister goed," sprak het boek. "Ga nu naar de eerste deur, en ga daar naar binnen. Ik ging de kamer van het boek uit en liep toen naar de eerste deur. Binnen was een lift waar Helga en het boertje ook waren. Ze glimlachten naar mij. "Welkom in de laagste klas, de klas van de verloren dichter," sprak het boertje. "Welkom in het paarse complot," sprak Helga. "Wij waren beiden van het paarse complot om jou te helpen."

Hoofdstuk 4. Nat Kruid

De liftdeur ging open, en we gingen naar binnen. Weer ging de lift diep naar beneden. Na een tijdje stapten we uit in een schemerig gangetje waar hier en daar plantenbakken stonden en waarachter een zaaltje was. Het zaaltje zat vol met personen met paarse kappen op. Wij gingen ergens dichtbij de ingang zitten, achterin de zaal. Eén van hen met de paardse kappen deed het woord : "Allemaal hartelijk welkom in het paarse complot. Eens werd u zelf geholpen en uitgered door iemand van het paarse complot, en nu bent u zelf van het paarse complot om anderen te helpen en tot een beter leven te leiden met een diepere zin." De zaal was echt vol. Er waren wel honderden met een paarse kap op. Helga en het boertje zeiden dat er wel veel meer van zulke zaaltjes waren. Dit was het gebied van de laagste klas.

Op een gang ergens in het gebouw kreeg ik een kamer. Ook het boertje en Helga hadden hier een eigen kamer. Ik was nu van het paarse complot, de laagste klas.

De volgende ochtend was er weer een bijeenkomst. Leden van het paarse complot lazen hun gedichten voor of hun verhalen. Ik las zelf wat voor uit mijn dromenjournaal, en ik vertelde wat over oude teksten die ik had ontcijferd, en over toneelstukken die ik had gespeeld toen ik nog op het toneel werkte. Ik was per slot van rekening opgeleid als toneelspeler. Van zo'n veilige afstand kon ik er wel over praten. Ze vonden het allemaal erg interessant, en de keer daarna nodigden ze mij weer uit om er wat over te vertellen. Mijn avonturen met Helga en het boertje vonden zij ook heel amusant. Zij vonden dat ik veel bruikbaar materiaal had. Ze vroegen mij zoveel mogelijk wat ik had meegemaakt op te tekenen voor het archief. Er was geen lagere klas meer te behalen, want dit was de allerlaagste klas, maar men kon hier nog wel extra strepen verdienen, de zogeheten paarse strepen. De eerste paarse streep die ik moest behalen was de streep van de meestergrap. Ik moest dus zelf een meestergrap worden. Ik moest een opleiding volgen tot meesterclown of grappenmeester.

Ik vroeg me af wat dat inhield. De lessen werden gegeven in een ander zaaltje. Achter het zaaltje waren de bloemenvelden. Vaak hielden hen met de paarse kappen optochten door deze velden. Dit ging zo langzaam mogelijk.

Ik wist niet wat het inhield, en had vele vragen. Blijkbaar hadden Helga en het boertje de paarse streep al behaald, want zij waren al meestergrappen. Zij zouden mij dus ook kunnen onderwijzen.

Op een dag werd er in een zaaltje een sprookjesfilm gedraaid genaamd Paarskapje :

Paarskapje

Moeder zei tegen Paarskapje : "Kom niet in het bos, want daar woont een leeuw."
Maar Paarskapje wilde niet luisteren. Ze ging stiekem toch naar het bos.
Aan de rand van het bos stond de leeuw.
"Zo, zo," sprak de leeuw toen Paarskapje dichterbij kwam, "dus jij hebt niet geluisterd naar de volwassenen, huh ?"
"Hoe weet u dat ?" vroeg Paarskapje.
"Leeuwen weten veel," sprak de leeuw, "maar kom maar op mijn rug, dan zal ik je laten zien hoeveel ik weet."
"Ik wilde eigenlijk gewoon het bos in," sprak Paarskapje, "en ik heb niet zoveel zin nu in malle ritjes op de rug van een leeuw."
"Malle ritjes ?" sprak de leeuw een beetje beledigd, "maar onze ritjes zijn zeer leerzaam."

"Dat kan wel wezen," sprak Paarskapje, "maar ik moet er nu door. Ga aan de kant, want ik wil het bos in."
"Het bos is van mij," sprak de leeuw. "Je bent een dom kind, en je komt er niet langs."
Het begon Paarskapje op haar zenuwen te werken, en uiteindelijk stemde ze in. "Okay, vooruit dan maar," sprak ze tegen de leeuw. "Neem jij me maar mee, en laat me maar eens zien wat jij al allemaal weet."
De leeuw liet Paarskapje op zijn rug klimmen, en toen begon de reis. Vliegensvlug snelde hij door het bos tot aan de rand van de zee.
"Nou, ik heb niet veel van het bos kunnen zien, want je ging veel te snel," zei Paarskapje.
"Voor kinderen is het nooit goed," bromde de leeuw.
"Kun je me nu het bos laten zien ?" vroeg Paarskapje. "En iets langzamer graag. Je was er zo doorheen, en ik heb niks maar dan ook helemaal niks kunnen zien."
"Ja, maar ik moet wel snel," zei de leeuw. "Er woont namelijk een wolf in het bos, en wij liggen elkaar niet zo. Er zou een groot gevecht om jou uitbreken."
"Ah, dus dat zit zo," sprak Paarskapje. "Laat mij dan gewoon alleen het bos in gaan, dan kan jij hier blijven, en dan kan ik alles op mijn gemak bekijken."
"Geen sprake van," sprak de leeuw. "Zoals ik al zei woont er een wolf in het midden van het bos, en die zou jou maar wat graag willen verslinden, en dan heb ik het op mijn geweten."
"Helemaal niet," sprak Paarskapje. "Ik wil het toch zelf ?"
"Ja, maar ik ben de bewaker van het bos," sprak de leeuw, "dus ik ben verantwoordelijk."
Paarskapje stapte van de leeuw af. "Nu moet het afgelopen zijn. Het bos is van niemand en van iedereen. Misschien dat hierom mijn moeder mij voor jou heeft gewaarschuwd, want je bent een echte zeurkous."
"Heus," sprak de leeuw, "het is voor je eigen bestwil." Maar Paarskapje begon al het bos in te rennen. De leeuw kwam niet achter haar aan. Hij schudde alleen zijn hoofd.
Diep in het bos bij een riviertje kwam Paarskapje de wolf tegen. De wolf stond daar stokstijf.
"Hoe maakt u het ?" vroeg Paarskapje, maar de wolf sprak niet. Verderop was een huisje.
Paarskapje klopte even aan. Er werd al snel geopend en een grote vrouw met een doek om haar hoofd deed open. "Kom maar binnen," sprak ze.
"Wie bent u ?" sprak Paarskapje.
"Een doodgewone heks," sprak de vrouw. "In de stad moeten ze me niet, dus ik ben maar hier gaan wonen."
Paarskapje keek om haar heen. "Zijn die leeuw en die wolf toevallig ook van u ? Ze schijnen ruzie te hebben."

"Ja," sprak de oude vrouw. "Die spreken elkaar niet meer. Ze hebben beiden hun eigen terrein."
"Vreemd," sprak Paarskapje. "En waar gaat de ruzie over ?"
"Om jou," sprak de heks.
Paarskapje schrok. "Om mij ?"
"Ja," sprak de heks. "Ik zag in mijn kristallen bol dat er een meisje met een paars kapje om haar hoofd zou komen, en toen begonnen ze ruzie te maken over wie haar mocht opeten."
"Vreemd," sprak Paarskapje. "De leeuw was heel aardig, en de wolf zei helemaal niks. Ik leef nog steeds."
De heks keek het meisje aan met grote ogen. "Maar natuurlijk," sprak de oude vrouw, "ik zei hen dat ze jou geen haar mochten krenken. Jij zou namelijk van mij zijn."
Paarskapje schrok nu nog meer. "Eh, ik denk dat ik nu moet gaan," sprak het meisje, en rende naar de deur. Maar de deur zat op slot.
"Je kunt niet ontsnappen, kind," sprak de vrouw, "maar ik ben de kwaadste niet. Ik zal je niet opeten. Ik heb alleen een hulpje nodig."
"Ja, maar mevrouw," sprak het meisje. "Ik heb daar echt geen tijd voor. En ik moet naar school."
"Ach, dat went wel," sprak de vrouw. "Wat is nu belangrijker ? School of het helpen van een arme, oude vrouw ?"
En zo gebeurde het. De oude vrouw droeg Paarskapje karweitjes op, en die zou Paarskapje dan uitvoeren. De wolf moest ervoor zorgen dat Paarskapje niet de benen zou nemen. Paarskapje begon inderdaad snel er aan te wennen, en dacht bij zichzelf dat het toch ook wel belangrijk was om oude mensen te helpen. En ze hoefde niet meer naar school, dus eigenlijk was ze er achteraf nog wel blij om ook. De wolf deed haar verder geen kwaad, en Paarskapje begon steeds meer en meer te genieten van het wonen in het bos. De heks bleek de kwaadste niet te zijn, en ze deden vaak spelletjes.
Op een nacht kwam de leeuw haar kamertje binnen. Hij kwam naar haar bed toe en sprak : "Zie je nu wel, je bent nu in de macht van de wolf. De oude vrouw werkt voor hem, en zij moet je veel laten werken en veel laten eten zodat je taai en dik wordt, zodat hij je kan opeten."
"Leugens," sprak Paarskapje. "Het is een hartstikke aardige vrouw, en de wolf doet geen vlieg kwaad. Ik hoef helemaal niet hard te werken, en ik heb het hier erg naar mijn zin. Ook hoef ik niet naar die vervelende school, en dik ben ik niet."
De leeuw schudde zijn hoofd. "Begrijpen doe je het niet. De wolf is een levensgevaarlijke heks die spelletjes met je speelt. Het zijn twee heksen, en de wolf is de baas. Zodra je dik genoeg bent zal de wolf je opeten."
"Ik geloof je niet," sprak Paarskapje, "maar ik zal er op letten niet teveel en niet te zoet te eten. Dan zullen we zien of u de waarheid hebt gesproken."
De leeuw verdween weer, en de volgende ochtend zorgde het meisje er goed voor dat ze minder at, en vooral minder zoetigheid at. Aan tafel kreeg het meisje het toen wel te horen. De oude vrouw begon er overstuur van te raken. "Eet eens wat meer zoet," zei de vrouw, "want zoet doet goed."
"Ik moet niets," zei het meisje. Maar de oude vrouw begon bozer en bozer te worden, vooral omdat het dag na dag gebeurde. Op een gegeven moment krijste ze : "Ik wil dat je meer zoet eet, anders zal de wolf je eten." Toen wist het meisje dat de leeuw gelijk had gehad. Ze beloofde direct dat ze meer zoet zou gaan eten, maar ze deed het niet. "Morgen zal ik het doen," sprak ze. De heks werd iets rustiger door die belofte. Midden in de nacht hoopte het meisje dat de leeuw weer terug zou komen. Ze durfde niet zelf te ontsnappen, want de wolf hield haar goed in de gaten. Hoe de leeuw het huis en haar kamer was binnen gekomen was haar een raadsel.
Maar de leeuw kwam niet, en het meisje begon zich zorgen te maken. De volgende dag deed ze alsof ze ziek was, en wilde niet veel eten. "Toe eet wat zoet," sprak de oude vrouw, "want zoet doet je goed."
"Ik heb niet zo'n zin," sprak het meisje. "Ik voel me niet lekker."
De oude vrouw was er niet blij om, en mopperde. Alles ging gelukkig goed, maar die nacht kwam de leeuw weer niet. Nu begon het meisje zich pas echt zorgen te maken. Ze kon het zo niet lang volhouden. Toen ze weer bijna niets at en geen zoet begon de oude vrouw te krijsen. "Je kunt niet

altijd ziek zijn ! Nu moet je wat zoet eten, anders zal de wolf je eten." Ze stopte een lepel in de suiker en bracht het toen naar de mond van het meisje. "Eet, en daarna zul je taartjes krijgen."

"Maar ik heb buikpijn !" riep het meisje.
"Kan me niet schelen," sprak de oude vrouw. "Als je beter wil worden dan zul je wat moeten eten. Eet of wordt gegeten." Het meisje begon te huilen. "U begrijpt er helemaal niets van," klaagde ze.
"Ik begrijp alles !" tierde de oude vrouw, "maar jij begrijpt niks. Eet nu !" Het meisje duwde de lepel met suiker weg die onder haar neus was gedrukt, en pakte de suikerpot en gooide de suiker in het gezicht van de heks. "Vreet die troep zelf op !" riep Paarskapje woest, en rende naar boven naar haar kamer. De heks krijste. "Mijn ogen, mijn ogen ! Ik zal je krijgen, kreng !" bulderde de heks, en kwam met grote, zware stappen de trap op. Het meisje duwde de kast voor de deur, en keek het raam uit. Ze zag de wolf niet, dus ze zou het er op wagen. De heks begon inmiddels al op de deur te slaan. "Ik heb nog wat suiker voor je !" riep de heks. Het meisje begon het raam uit te klimmen en kwam op een schuin dakje terecht. De heks was inmiddels in haar kamer gekomen en keek uit het raam. "Grijp haar !" riep ze. Snel sprong het meisje van het schuine dakje af, en kwam in een struik terecht. Al snel was ze op de grond, en begon te rennen zonder om te kijken. "Je zult niet ver komen !" hoorde ze achter haar bulderen.
"Leeuw, leeuw ! Waar bent u ?" riep ze zo hard als ze kon. Aan het rivierje stond een bootje waar ze instapte met een lange stok, en ze begon zichzelf voort te duwen. De grote zwarte wolf was snel aan de rand van de rivier gekomen. "Je zult niet ver komen," bulderde hij.
Aan de andere kant van de rivier stond de leeuw. "Heb je het eindelijk gemerkt !" riep hij.
Het meisje duwde het bootje voort met de stok, en zorgde dat ze in het midden bleef van de rivier. "Ik vertrouw jullie beiden niet !" riep het meisje. "Was ik maar bij moeder thuis gebleven. Jullie hebben me alleen ellende gebracht. Had ik maar naar haar geluisterd."
"Dom kind !" riep de leeuw. "Je moeder is nog wel erger dan die twee heksen bij elkaar."
Het meisje kwam verder en verder op de rivier. "Erger dan jou kan het niet wezen !" riep ze terug naar de leeuw. Vreemd genoeg volgden zowel de leeuw als de wolf haar niet meer. Het was alsof ze hier niet durfden te komen, en het meisje ging over de rivier dieper en dieper het bos in. Ze dacht na over de woorden van de leeuw. Wat als hij gelijk had ? Ze trok haar kleren uit en deed haar paarse kapje af, en stapte over de rand van de boot om zo het water in te glijden. Ze zwom en zwom, niet wetende wat ze moest doen, maar ze wilde in ieder geval niet terug naar de vrouw en de wolf. Ze dacht veel na over de leeuw, en besloot naar de andere kant van de rivier te zwemmen. De leeuw was nergens meer te bekennen. Uit pure wanhoop begon ze even later de leeuw te roepen, maar die kwam niet. Toen besloot ze helemaal terug te lopen aan de andere kant van de rivier, naar waar de leeuw was. maar toen ze aan de overkant een glimp van de wolf opving wilde ze niet meer verder. Ze begon te rennen en te rennen in het bos, roepende naar de leeuw. Ze dacht dat de leeuw haar laatste hoop was. Na een tijdje plofte ze moe in het zand, en viel in slaap.

Ze werd wakker in een huisje, in een kamertje, wat gelukkig niet het kamertje was waar ze vandaan kwam. Wel woonde er hier een andere vrouw, die iets jonger was. De vrouw liep het kamertje binnen, en ging op een stoel zitten naast haar bed. Ze rook naar bloemen. "Ik dacht : laat ik je maar meenemen," sprak de vrouw vriendelijk. "Je lag er zo vredig te slapen, maar je was in groot gevaar."
"Gevaar ?" vroeg het meisje.
"Ja," knikte de vrouw. Ze had een bloemenjurk aan. "Er woont hier veel gespuis in dit bos."
"Dat heb ik gemerkt," sprak het meisje. "Had ik maar beter naar mijn moeder geluisterd."
Even was het stil. Toen vroeg het meisje : "Van de wolf en de heks weet ik het, maar kunt u mij uitleggen over de leeuw ?" De vrouw keek haar diep in de ogen. "Ik ben de leeuw," sprak de vrouw.
Het meisje schrok. "Ben ik dan nu in gevaar ?"
De vrouw glimlachte. "Nee, ik wilde je juist voor het gevaar behoeden. Ik verander soms in een leeuw, en daarom kan ik niet in de stad leven zoals je misschien wel zult begrijpen." Het meisje knikte. "En hoe kan dat ?" vroeg het meisje.

"Ik weet het niet," sprak de vrouw. "Ik ben zo geboren."
Het meisje had wat nieuwe kleren gekregen en een nieuw paars kapje, en toen bracht de vrouw haar weer naar huis. Maar daar waar vroeger de rand van het bos was en het stadje was nu ook overal bos. Het meisje begon te huilen. "Wat is er toch gebeurd ?" vroeg ze.
"Ik moet je bekennen dat ik dat ook niet weet," sprak de vrouw.
De vrouw nam het meisje toen weer mee terug naar haar huisje, en sindsdien bleef het meisje daar wonen. Nooit meer hebben ze nog iets van de wolf en de heks gehoord, en ook niet van het stadje.

Einde

Aan het einde van de film werd er door iemand met een paarse kap een uitleg gegeven : "Paars is de kleur van de slaap, en ook de leeuw wordt soms als symbool van de slaap gebruikt in de dichterskunst. Elke herinnering is een droom, en als je dan dieper wil gaan, een dieper inzicht wil krijgen, dan moet je eerst tot een diepere slaap komen, dus dieper met de lift. Dit is ook ter genezing van de herinneringen, die soms zelfs gewoon pure nachtmerries zijn. De diepere slaap lost zo heel wat op, en dan zijn soms ineens de oude dingen verdwenen of in een andere vorm gegoten."

Ik dacht over mijn eigen leven, en voelde mijzelf als Paarskapje. Mijn oude leven was weg, en nu woonde ik met de leeuw die zorgzaam over mij was. Ik was dankbaar voor Helga en het boertje, en alle vrienden die ik hier had van het paarse complot.

Ik begon mee te lopen in de optochten door de bloemenvelden in paarse pij en met paarse kap. Ik moest leren te vertragen om tot diepere slaap te komen, om zo ook tot diepere dromen en inzichten te komen. Het was een soort meditatie-oefening. Door te vertragen ontstond er ook zoveel ruimte voor andere dingen. Ook Helga en het boertje liepen soms mee in deze optochten. Ik kon zo ontwaken uit vele nachtmerries waarin ik vastzat. Het gebeurde dus door een diepere slaap, een diepere vertraging. Ik moest mijzelf hier in disciplineren. Het was geen makkelijke oefening. Hen met de paarse pijen en kappen zongen bepaalde trage gezangen, en die moest ik ook leren.

Op een nacht werd ik geroepen door een vrouwelijke stem. Als in een trance ging ik mijn kamer uit en dwaalde door de gangen. Na een tijdje lopen, ik weet niet hoe lang, kwam ik in een ruimte aan waar pilaren stonden, als in een tempel, en ik herinnerde deze plaats. Ik zag zij die verdronken was zitten op een troon. Kinderen met grote pluimen om haar te verkoelen stonden naast haar. "Kom nabij, mijn verloren dichter," sprak ze.

"Ja, majesteit ?" sprak ik, terwijl ik dichter bij haar kwam. Ze stond op van de troon en kwam naar me toe, en gaf mij een kus op mijn voorhoofd. "Mijnheer Windesheim," sprak ze, "u komt op het juiste moment."

"Hoezo ?" sprak ik.

"Omdat ik een opdracht voor u heb," sprak ze glimlachend. Ze was in een soort nachtjapon. Ze leidde mij achter de troon waar een deur was van een zaaltje waarin een groot filmscherm stond. Op het filmscherm was een donkere vrouw te zien die tussen de waterbloemen lag. "Mijn verdrinking," sprak ze, "maar dit is slechts een symbool van het komen tot inzicht, door een diepere slaap, tot een diepere droom."

Ik sloeg een arm om haar heen, en ze draaide zich weer naar me toe en omhelsde me.

Ze liet een volgende dia zien van een groot schip. Ook dit schip herkende ik. "Hier wil ik met jou naartoe," sprak zij, "waar ik je al eerder heb ontmoet in een droom." Ik knikte. Achter het scherm was nog een deur die naar buiten leidde. Hier kwamen we op de zeekade waaraan het schip stond. "Kom," sprak ze terwijl ze de loopbrug opliep. Ze had mijn hand vast en ik liep mee. Op het schip omhelsde ze me weer. De golven van de zee waren bijna zwart als dropsiroop. Er waren verschillende personen met paarse kappen op het schip. Zij maakten de touwen los en hesen de zeilen. We gingen de zee op. Ik was hoog vereerd dat ik met haar mocht zeilen. Ik was op haar schip. In het schip had ze een kamer waar ze me naartoe nam. Ze begon een fles te schudden. "Drink dit," sprak ze, terwijl ze wat voor me inschonk. Ik dronk wat ze me gaf, en keek naar haar. Het smaakte zoet en bitter. "Het is het water van mijn verdrinking," sprak ze.

"I... ik begrijp het niet," sprak ik.

"Je zult het begrijpen," sprak ze. Ik moest even neerliggen. Ze bracht mij naar een bed. "Het komt door het drankje," sprak ze. Het tolde in mijn hoofd.

"Waarom, waarom ?" vroeg ik. Ik had het gevoel alsof ik doodging.

"Om mij te leren kennen," sprak ze. Ze wreef wat nat kruid in mijn haar. Het rook heel scherp, naar het bos. "Dit is ter herdenking van mijn verdrinking," sprak ze. Ik werd emotioneel, en omhelsde haar. "Het is een poort," sprak ze. "Straks is het schip door de poort, en dan zijn we op de bloemenzee."

Langzaam begon ik wakker te worden op mijn eigen bed. Het was maar een droom geweest, maar wel een mooie, zoete droom. Ik keek naar het kleine lampje op mijn nachtkastje wat ik had aangeklikt. Het gaf iets licht, maar niet teveel. Ik zou er net bij kunnen lezen. Er was een gevoel van diepe vrede over me, en ik voelde me heerlijk veilig. Langzaam zonk ik weer in slaap.

De volgende ochtend vertelde ik de droom aan Helga en het boertje.

"Ze moet je wel hebben," sprak het boertje plat. Ik glimlachte. Ook Helga glimlachte. "Weer wat voor je dromenjournaal," sprak ze. Ik vroeg me nog steeds af hoe ik nu tot een meestergrap kon worden, maar het leek wel alsof iedereen er omheen praatte, en in de klas ging het ook over alles behalve dat. Ik hield me maar vast aan de gouden wet dat alles tijd nodig had.

Het was in die dagen dat er een oorlog begon : Hen met de zwarte kappen vielen binnen. Ook dit was een vreemde verborgen en geheime samenleving waar ik niets vanaf wist. Niemand had me hier over verteld, en een grote verbazing sloeg mij. Ik wist ook niet wat ik moest doen. Het leek wel een dichterlijke oorlog. Ze kwamen om hun gedichten voor te lezen, en er werden gedichten tot hen gelezen. Het was een vreemde oorlog. De oorlog was volstrekt verbaal, volstrekt dichterlijk. Er werden geen wapens gebruikt. Het wapen was de tong. Het viel mij op hoe hoffelijk en beleefd hen met de zwarte kappen waren. Alhoewel zij ongevraagd waren binnengevallen werden zij wel uiterst gastvrij behandeld, en mochten zij hun gedichten voordragen.

We gingen allemaal naar een zaaltje waar één van hen met de zwarte kappen naar voren ging om het woord te doen. Ze waren in een grote groep gekomen. Ze zaten overal in de zaal tussen hen met de paarse kappen in. Het was een prachtig mengsel. Toen de persoon begon te spreken bleek het een vrouw te zijn. Zij vertelde over zij die was verdronken. Ook hen met de zwarte kappen vereerden haar. De vrouw vertelde hoe de open doodskist van zij die was verdronken op een boot over de zee van witte bloemen ging. Overal waren witte bloemen en zij vormden rivieren. Dit was de eerste bloemenzee.

"Oh, ziet hoe zij verdronken is,

En ziet haar open doodskist,

Hoe zij langs de witte bloemen ging,

De hemelen zich openende,

Om haar geheim te ontvangen,"

sprak de vrouw met de zwarte kap.

"Oh, een groot geheimenis is daar,

Wanneer witte zeebloemen zich openen,

En zij openen ook haar."

Achter haar was een wit scherm, waarop dia's werden vertoond.

Ik zat tussen Helga in het boertje in. Het boertje stootte mij aan en sprak dat hen met de zwarte kappen van een hele hoge paarse streep waren. Zo nu en dan vielen ze binnen om te onderwijzen. Het was een schijn-oorlog, een schijn-bezetting.

De vrouw met de zwarte kap begon te vertellen over de zee van witte bloemen, de eerste bloemenzee. "De mysterieën van zij die verdronken was," fluisterde het boertje tegen mij.

De witte bloemen waren de eersten die haar opvingen na haar verdrinking. Zij zorgden voor haar, en gaven haar inzicht. Op de dia's was haar doodskist te zien die langs de witte bloemen ging, op een boot over het water. Haar ziel gleed uit haar lichaam en stond op, om zo in het water te glijden om te zijn met de witte bloemen. De witte bloemen waren haar angsten, maar zij hielden haar veilig. Zij waren erg zorgzaam. Zij hadden alle aandacht voor haar. De koning van de witte bloemen nam haar mee tot een groot schip, het nachtschip, waarmee ze hen met de paarse kappen zou ophalen. Zij bezongen haar dood en ontwaking met trage gezangen, met diep respect en grote eerbied.

Angsten deden haar ontwaken. Zij werd gebaard door angst in het diepste van de zee. Angst was haar vader, de witte bloemenkoning. In angst ligt grote zorgzaamheid en veiligheid. Diepe ontwaking is voor hen die haar vindt. Op het nachtschip moest zij hen halen. Zo kwam zij tot de tweede bloemenzee, de zee van de rode bloemen, de zee van het lijden. Deze bloemen vertelden haar verhalen wonderschoon. Ook hier ging haar doodskist langs, op een boot, en haar ziel gleed in de diepte. Een schip van groot lijden is van hen die zijn ontwaakt, maar zij kennen het verhaal. Zijn zij niet slechts grappen ? Want alleen diepe grappen van groot inzicht komen tot de derde bloemenzee, de zee van het gele. Gele bloemen overal, om de grap te vertellen aan hen die tot wijsheid zijn gekomen. Ook daar ging haar ziel doorheen, en zij kwam tot een paarse stad. Ja, vuile, paarse bloemen groeien aan de kusten van die stad, zwart wordende in de nacht, om schijn-oorlogen te voeren. Ja, zij dragen het educatieve zwaard. Zij zijn hen van de dichterlijke oorlogen, hen met de zwarte kappen.

Zij waren als een donderstorm. Na de voordracht die heel lang duurde moesten wij allemaal onze paarse kap opzetten om met de zwarte kappen mee te gaan naar de bloemenvelden. Ditmaal gingen we zo ver dat we helemaal bij de zee aankwamen waar het nachtschip stond. Hen met de zwarte kappen hadden nieuwe liederen gezongen, en wij mochten alleen maar luisteren. De liederen waren trage gezangen over zij die was verdronken, over haar tocht door de witte bloemenzee, en de andere bloemenzeeën. Zij zongen over de stad, de paarse, en over de oorlogen. Na het schip bezichtigd te

hebben gingen we weer terug. Ik zou graag meer willen weten van het mysterie van de zwarte kappen, maar iedereen deed mysterieus. De dag erna was de groep van de zwarte kappen gehalveerd, en een week later was er nog maar één over. Deze werd als een heilige behandeld. Ook at hij met ons, en ik keek vaak naar deze persoon. Ik kon het gezicht niet zien vanwege de kap die alles verduisterde, dus ik wist niet of het een man of een vrouw was. De persoon had nog niet gesproken. Altijd was deze persoon zwijgzaam aanwezig om op ons toe te zien.

Toen ik op een dag toenadering zocht zweeg de persoon. Ik kwam er niet doorheen. Het boertje zei dat ik het de tijd moest gunnen. Ik begon er steeds meer aan gewend te raken dat deze persoon er altijd was. Het gaf ook wel een gevoel van grote veiligheid. In mijn ogen was het een soort nachtwacht, maar dan één die niet sprak. Ook 's nachts was deze persoon vaak op.

Wel begon ik de persoon na een tijdje minder te zien. Het boertje sprak dat de oorlog ten einde was gekomen.

Hoofdstuk 5. De Mist

Die nacht kon ik maar niet in slaap komen. Pas heel diep in de nacht viel ik in slaap en ik droomde over een grote donkere donderstorm in de lucht, als een wervelstorm, een reusachtige orkaan die de hele hemel openscheurde. Toen begon het te regenen en er kwamen allerlei wonderlijke bloemen op uit de grond die de steden en de hele aardbodem begonnen te vullen.

Ik werd wakker en klikte het nachtlampje aan, en keek even in het zachte, schemerige licht. Toen viel ik weer in slaap. De volgende ochtend vertelde ik zoals gewoonlijks de droom aan Helga en het boertje. "Het is een groot geheim," sprak het boertje, "en dat is nog maar het begin van de geheimen." Helga knikte. "Ja," sprak ze. "Bereid je voor op veel meer, jongen." Ik had in ieder geval veel om naar toe te werken. Ik wilde maar wat graag behoren tot hen met de zwarte kappen, maar eerst moest ik een meestergrap worden. Ik vroeg me af wat dat inhield, maar niemand zei me er veel over. Er werd enorm geheimzinnig over gedaan. Ik hield me maar vast aan de toespraak van de vrouw met de zwarte kap.

Ik dacht veel na over de bloemenzeeën, de witte, de rode en de gele. De gele zou uitlopen op een paarse stad. Op een nacht had ik weer een droom. De donderende wervelstorm die de hemel openbrak verscheen weer in de duistere nacht. En de koning van de witte bloemen daalde neer met een grote gouden staf waarmee hij iedereen sloeg, en waardoor de meest wonderlijke bloemen omhoog begonnen te kronkelen vanuit de grond. Ze grepen de mensen als wurgslangen. Het was de vader van zij die verdronken was. Toen veranderde hij in een klein narretje. Ik kende dit narretje. Het was het narretje van het bos. Ik herinnerde hoe het narretje ons had geslagen met zijn speertje. Het was de eerste grap. Het narretje kwam dichter en dichter bij me, en plotseling veranderde het in een kaart. Het was de kaart van de witte bloemenkoning. Ik greep naar de kaart en er begon een enorme sirene af te gaan die harder en harder ging. Van schrik liet ik de kaart vallen, en toen werd het rustig. Dit leek wel op de derde grap, van de wilde man achter de piano. Die man zat toen onder de spinnenwebben. Een andere kaart schoof achter de kaart van de witte bloemenkoning vandaan. Het was de kaart van de woeste pianist. Ik durfde de kaart niet aan te raken. Ik durfde helemaal geen kaart meer aan te raken. De hel zou erdoor kunnen losbreken. Deze kaarten waren levensgevaarlijk.

"Verdien de kaarten," sprak de witte bloemenkoning op de eerste kaart. "Het zijn grote geheimen."

"Hoe kan ik ze verdienen ?" vroeg ik. Maar ik werd wakker. Weer vertelde ik de droom aan Helga en het boertje de volgende ochtend. Beiden lachten ze. "Ja, ja," zei het boertje. "Het zijn niet de makkelijksten." Helga glimlachte. "Ze zijn je aan het uitproberen," sprak ze. Ik besloot het maar rustig af te wachten. De lessen begonnen steeds saaier te worden inmiddels op het schooltje. Het ging eigenlijk nergens over. Soms viel ik in slaap in het zaaltje waar we leskregen. Wel was het verder rustgevend, en inspireerde het mij op een vreemde manier. Op een dag was er een overstroming in het gebouw. De zee was gekomen. Iedereen moest zo snel mogelijk met de lift naar boven. Het water begon al te stijgen tot mijn knieën. Ik zag Helga en het boertje de lift ingaan, en ze riepen mij ook. Ik probeerde vooruit te komen, maar het lukte niet echt. Snel was het water al tot mijn heupen gestegen. Het boertje gooide een touw wat ik greep. Zo sleurde hij mij in de lift. Hij drukte snel op een knopje waardoor de lifdeur dichtschoof, en toen gingen we naar boven. "Wat is er gebeurd ?" vroeg ik.

"Een overstroming," sprak het boertje.

"Dat moet de derde grap zijn," sprak ik, "de woeste pianist. Ik droomde over die kaart, en ik moest het verdienen. Hij veroorzaakt zulke overstromingen door zijn idiote piano spel."

"Doet het je ergens aan denken ?" vroeg het boertje.

"Ja," zei ik. "Ik heb hem op het schip ontmoet en toen begon alle ellende, totdat de kapitein mij redde."

"Nee, dat bedoel ik niet," zei het boertje. "Denk verder terug, aan de tijd waarin je toneelspeelde. Was dat niet precies hetzelfde ? Dat was ook een soort overstroming. Je hield het niet meer vol."

"Ja, je hebt gelijk," sprak ik. "Het is alsof de geschiedenis zich herhaalt."

We gingen helemaal terug tot boven de grond, want het boertje zei dat we niet onder de grond konden blijven. Onderweg stopte de lift weleens, en er begonnen steeds meer personen met zwarte kappen in te stappen. Zij begonnen allerlei vreemde codes in te typen op het knopjes systeem van de lift.

"Wat is er gebeurd ?" vroeg ik aan de personen met de zwarte kappen, maar niemand zei wat. Na een tijdje sprak er één : "Een overstroming." Het leek wel alsof de lift ineens begon te schuiven in plaats van omhoog te gaan. "We gaan naar de paarse stad," sprak één van de zwarte kappen. "Alleen daar is het veilig." Ik hield mijn adem in. Blijkbaar was de lift nu in een andere tunnel terecht gekomen. Ik ging op het bankje van de lift zitten, waar Helga en het boertje ook al zaten. Het leek wel alsof we in een trein zaten, of een metro. Soms gingen we een bocht om.

Ik begon moe te worden en na een tijdje viel ik langzaam in slaap. Na een lange tijd, ik weet niet hoe lang, werd ik wakker gemaakt. Helga had me wakker gemaakt. We waren in de paarse stad aangekomen. De lift was aangekomen in een toren, en toen we uitstapten waren we in het centrum van de paarse stad. Het was heel miezerig weer. Het regende. De paarse kappen liepen voorop en wij moesten hen volgen. De lucht was erg donker, en ik zag een enorme wervelstorm in de lucht hangen. We liepen een groot kerkgebouw in waar een woeste man achter een piano zat. Hij stond op en liep naar ons toe. Even dacht ik dat het de woeste pianist van het schip was. Hij sprak erg beleefd en verwelkomde ons. Hij zat niet onder de spinnenwebben. Wel zag hij er verder uit als een woesteling die je zo kon bespringen. Hij had een woeste baard, een lap die één van zijn ogen

bedekte, één tand, en een vikingshelm op. Hij leek op een piraat. Ook had hij een houten been. "Het is de woeste pianist," fluisterde Helga in mijn oor. "Die heeft vele gedaantes, en heeft waarschijnlijk de overstroming veroorzaakt."

Ik hoopte maar dat hij niet zou gaan piano spelen. Dat had hij waarschijnlijk al gedaan. Het kerkgebouw begon geheel vol te stromen met hen met de zwarte kappen.

Toen de zaal vol was begon de man iedereen toe te spreken. "Hartelijk welkom," sprak hij weer. "Zoals u ziet spreek ik u toe vanuit dit noodweer. Ik heb dat helaas niet kunnen tegenhouden. Ordes van de kapitein, ziet u. Er werden toen kaarten uitgedeeld en ze begonnen een vreemd spel te spelen, genaamd : "Het Paarse Complot". Natuurlijk kende ik die naam, en ik dacht ook dat ik in hetzelfde complot zat, tenzij dit iets anders was. Er werden ook dobbelstenen en pionnen bijgehaald. Iedereen werd in groepjes verdeeld. Maar de woesteling begon zich weer vreemd te gedragen. Hij rende weer naar de piano toe en begon woest te spelen. "Dat gaat niet goed," sprak het boertje. "Kom mee," terwijl hij mij en Helga het kerkgebouw uittrok. "Terug naar de lift," zei hij plat. "Dit is nog maar het begin." Ik had inmiddels mijn vingers al in mijn oren gestopt, en het ging harder en harder. "De derde grap weer !" riep ik tegen het boertje. Het was alsof ik tegen de wind in moest roepen. We renden naar het torentje toe en gingen de lift in met z'n drieën. "Het is weer zo ver," sprak Helga. "Die man leek wel dronken."

"Hartstike dronken en bezopen," sprak het boertje. "Laten we maken dat we hier wegkomen." Hij begon snel wat knopjes in te drukken, en daar ging de lift. De lift ging eerst naar beneden en toen begon de lift te schuiven. Weer had ik het gevoel alsof we in de metro zaten. De lift begon weer bochten te maken. "We moeten dit keer echt naar boven," sprak het boertje.

"Maar hopen dat er geen zwarte kappen meer instappen," sprak Helga.

"Inderdaad," sprak het boertje. "Die lui maken ons helemaal gek. Ze hebben hun kans gehad."

Maar ook op de vloer van de lift begon het al nat te worden. De lift begon te schudden en te schudden, en ook van het plafond begon al water te druipen. "Hier ook al," zei het boertje. De lift begon toen ook helemaal vol te lopen. Snel was het al tot onze heupen gekomen, en de lift was tot stilstand gekomen.

"We gaan eraan !" riep ik.

"Rustig blijven, jongen," sprak Helga. Het boertje was op de knoppen aan het tikken, maar niets hielp. Na een tijdje was het water al tot onze nek gekomen. Plotseling ging de deur open. Daar stond de kapitein. "Als ik het niet dacht," zei ik. De kapitein trok ons uit de lift, terwijl het water ineens wat lager stond. We stonden op een soort ondergronds station. Hij begon ons mee te trekken naar een trap toe. "Dat is de vierde grap," zei ik tegen het boertje. "Die komt ons allemaal redden."

"Van wat hij zelf heeft aangericht," zei het boertje. De kapitein leidde ons de trap op en ging toen ergens een kamer binnen. Daar stond een bureau en wat stoelen. "Gaat u zitten," sprak hij.

We gingen alledrie zitten. "Waarom moet dit allemaal nou ?" vroeg ik.

"We moeten hier zo snel mogelijk weg," fluisterde het boertje.

"Maar hoe ?" fluisterde ik terug.

De kapitein was bezig zijn pijp op te steken.

"Zoveel vrienden bij elkaar," sprak de kapitein. "Laat ik duidelijk zijn : Een mens moet toch wat, nietwaar ?"

"Ja, maar waarom doet u dit allemaal," vroeg ik. "Want u bent de baas van de eerste drie grappen ? De woeste pianist zei dat het uw orders waren."

De kapitein glimlachte. "Ah, ja, de sleutel, wat als het nu de sleutel is ?"

"Tot wat ?" vroeg ik.

"De sleutel tot begrijpen," sprak de kapitein.

"Ik snap er anders niet veel van," sprak ik.

"Je kent het spel nog niet," sprak de kapitein. "In het spel gebeuren deze dingen."

"Dat lijkt dus weer op een oorlog," sprak ik.

"Een spel-oorlog, schijn-oorlog, een dichterlijke oorlog," sprak de kapitein. "Je moet leren het spel te spelen."

Ik zuchtte.

"Ik ben een spelbank," sprak de kapitein. Het boertje stond op en greep mijn arm. "Rennen," sprak hij, terwijl hij de deur losgooide. Hij trok mij mee, en ook Helga kwam mee. "Ren zo hard als je kan," sprak Helga. Ik begreep er niets van, maar deed maar wat ze zeiden. "Kom hier !" bulderde de kapitein.

"Wegwezen," zei het boertje. We renden uit het station weg en kwamen op een weiland terecht. "Maar waarom dan ?" vroeg ik. Het boertje bleef me meetrekken, en ook Helga rende mee. Achter ons hoorden we de kapitein bulderen.

"Hoe kunnen we veilig zijn tegen hem ?" vroeg ik.

"Gewoon doorrennen," zei het boertje.

We renden een bos in totdat we aankwamen bij een klein huisje waar een oud vrouwtje woonde. De vrouw liep een beetje gebogen en had een stok. Het boertje vertelde het verhaal, en we mochten binnenkomen. Het boertje scheen het oude vrouwtje te kennen. Aan de muur hingen schilderijen van het narretje, de indiaanse vrouw, de woeste pianist en de kapitein. Vier schilderijen op een rij. Dit waren de eerste vier grappen. Ik keek er indringend naar. "Het zijn niet zulke besten," sprak het oude vrouwtje.

"Het is groot tuig," sprak het boertje. Helga knikte. We gingen om een tafel zitten. Het oude vrouwtje keek me aan. Het vrouwtje was ouder dan Helga. "Ik zou je wat willen vragen," sprak het vrouwtje. "Kun je mij vertellen hoe deze schobbejakken jouw leven hebben geterroriseerd ?" Ik knikte en begon te vertellen. Het vrouwtje luisterde aandachtig.

Aan het einde van mijn verhaal sprak ze : "U heeft het boek zonder begin en einde nodig, dat altijd veranderd."

"De vijfde grap ?" vroeg ik. Ze knikte. "Het eindeloze boek weet wel raad met hen," sprak ze.

"Waar is het boek ?" vroeg ik.

"Boven," sprak ze. "Zolang je het boek niet hebt, zullen de grappen altijd met je dollen."

"Maar eens had ik het eindeloze boek ontmoet," sprak ik.

"Dat is niet genoeg," zei het vrouwtje. "Je moet de kaart ervan verdienen."

"Hoe kan ik het verdienen ?" vroeg ik.

"Ga eerst maar naar boven," sprak ze.

Ik ging de gang op en toen de trap op. Boven was weer een gangetje, met vier deuren. Ook het vrouwtje, Helga en het boertje kwamen toen de trap op. Het vrouwtje wees de juiste deur aan en ging naar binnen. Daar zat het boek achter een bureau. Het boek rookte een pijpje. "Zaken doen ?" vroeg hij.

"Deze mijnheer wil zaken doen," sprak het vrouwtje.

"Waar gaat het over ?" vroeg hij.

"Vier grappen," sprak het vrouwtje.

"Als hij de vier grappen de baas wil zijn dan moet hij hun kaarten hebben, en daarvoor moet hij eerst mijn kaart hebben, de kaart van het eindeloze boek," sprak het boek vriendelijk. "Gaat u zitten," sprak hij tegen ons. We namen een stoel en gingen zitten. "Dus u wil de kapitein, die de baas van de drie is, een halt toeroepen ?" vroeg het boek deftig. Ik knikte. "Maar dat is een koud kunstje," sprak het boek. Maar ineens werd er woest op de deur geklopt. Het was de kapitein. Hij stormde binnen, en wilde mij grijpen. "Ho, ho," sprak het eindeloze boek, "dat gaat zomaar niet." Het eindeloze boek kwam achter zijn bureau vandaan en greep de kapitein. Maar dat liet de kapitein niet op zich zitten. Hij greep zijn sabel en reeg het boek eraan. Maar het boek begon op hem te druipen, en verslond hem zo langzaam. Na een tijdje ging het boek weer zitten. "Ziezo," sprak het boek, "zo doen we dat." Ik keek het boek verbaasd aan. "Het boek is altijd de baas van de kapitein," sprak het boek. Het boek gaf mij de kaarten van de vier grappen, en toen de kaart van het eindeloze boek.

"Hoe werkt dat precies ?" vroeg ik.

"Je moet het spel en de kaarten leren kennen," sprak het eindeloze boek. "Zo moet je een grappenmeester worden, een meester van het paarse complot."

Ik moest veel leren over het spel, maar het oude vrouwtje onderwees mij. Ook Helga en het boertje vertelden me zo nu en dan er wat over. Het eindeloze boek hield zich verder gesloten.

Het was in die dagen dat er weer een oorlog begon. Er was getrommel buiten en soms trompetgeschal. Hen met de zwarte kappen vielen binnen. Zij begonnen weer met het voorlezen van gedichten. Ik wist dat het slechts educatief was. Ze hadden een dichterlijke discipline. Ze namen ons mee naar het station waar we moesten wachten op een trein. Ze hadden ook het oude vrouwtje en het eindeloze boek meegenomen. Na een tijdje kwam er een trein aan die ons leidde naar het paarse stadje. Ze brachten ons naar het kerkgebouw, waar we het spel moesten spelen. Dit keer moesten

we meedoen, anders zou het geweld van de woeste pianist ons weer achterna komen. Gelukkig had ik nu wat kaarten, dus ik kon meedoen. Ook de anderen deden mee. Door een kaart in het spel te gooien verdiende ik er kaarten bij. Ik had het narretje van het bos op tafel gelegd, en daar werden door de anderen ook kaarten opgelegd. De kaarten werden door iemand geschud en zo ontstond er een verhaal door het neerleggen van de kaarten. Iedereen moest zo een verhaal vertellen aan de hand van de kaarten, en de kaartenlegger mocht een verhaal uitkiezen. Degene die dat verhaal had verteld won alle kaarten. Vanwege mijn ervaring met toneelspelen won ik vaak, en had na een tijdje een hele stapel kaarten. Iedereen had ook een pion op een bord, en de winnaar mocht altijd met de dobbelsteen gooien om te zien hoeveel stappen zijn of haar pion mocht zetten. Degene die het bordspel won won ook nog allerlei extra kaarten. We leerden zo creatief en verhalend om te gaan met ogenschijnlijke problemen. Omdat ik zoveel kaarten won begonnen ze me meer en meer de kaartenkoning te noemen. Na een tijdje had ik genoeg kaarten verdiend voor de eerste paarse streep, en zo werd ik beëdigd tot grappenmeester. Ik kwam erachter dat een grappenmeester een groot verhalenmeester en kaartenmeester was.

Ik was nu uitermate geïnteresseerd in hen met de zwarte kappen, en wilde alles van hen weten. Ik zou graag de hogere paarse streep willen ontvangen. Zij waren van de dichterlijke defensie, van strategie, van een gedisciplineerde, dichterlijke vechtkunst. Zij waren grote kunstenaren, zoals zij die verdronken was. Ik slenterde door de straten van het centrum van de paarse stad, samen met Helga, het boertje en een zwarte kap die ons had uitgenodigd. Het was een vrouw, en we gingen naar haar huis, naar een bovenwoning. Het was nog steeds een beetje miezerig weer. Bij haar huis aangekomen moesten we eerst een trap op, en zo kwamen we op de eerste verdieping waar zij woonde. We gingen rondom een tafel zitten in haar huiskamer, waar we even later koffie dronken. Ik wilde zoveel mogelijk te weten zien te komen over de zwarte kappen. Ik wilde hun gevechtskunst leren en mijzelf er in disciplineren. "Het idee is," sprak de vrouw met de zwarte kap, "dat zwak wint van sterk, en zacht wint van hard. De verdediger wint van de aanvaller."

"Maar u viel aan in het gebouw van de paarse kappen," sprak ik. "Zij het met gedichten, zij het zonder geweld, maar het was een aanval, geen verdediging, en even later was er een verschrikkelijke overstroming. En daarom zijn we hier. De overstromingen hebben ons hier gebracht, en jullie aanvallen op ons."

De vrouw met de zwarte kap glimlachte. "Ik kan wel zien dat je nieuw bent," sprak ze. "Je begrijpt er echt helemaal niets van." Even was het stil en ze leek me wel uit te lachen. Het lachen leek maar door te gaan, maar ik kon niet echt haar gezicht zien. Het leek alsof ze lachte, maar helemaal zeker was ik niet. Ook het boertje schoot in de lach, en toen ook Helga, maar ik kon er niet om lachen. "Heus," sprak de vrouw na een tijdje. "We zijn het wel gewend. Het komt wel vaker voor."

"Zit u me nu in de maling te nemen ?" vroeg ik. "Dus die zwarte kappen zijn er eigenlijk voor om mensen in de maling te nemen ? Want zo voelt het wel de hele tijd."

De vrouw, het boertje en Helga begonnen toen nog harder te lachen. "Jullie zijn me een stelletje," sprak ik.

"Je bent anders een grappenmaker," sprak de vrouw. "Luister : ook wij zijn van de paarse kappen, ook wij zitten in het paarse complot. Ook wij mengen ons met paarse kappen in het gebouw van de paarse kappen waar je vandaan kwam. Alleen soms hebben wij zwarte kappen op. Het was dus technisch niet eens een aanval. Het was ons eigen terrein. Daarom was het ook een schijn-oorlog. Wij verdedigden ons met gedichten, met het educatieve zwaard, tegen nieuwen zoals jij."

"Dus ik ben een bedreiging ?" vroeg ik.

"Potentieel gezien, ja," sprak de vrouw. "Je weet nergens iets van. Je zou zo alles in de war kunnen schoppen."

"Vertel me over die vechtkunst," sprak ik. "Hoe gaat dat in zijn werk. Wat zijn de technieken ?"

"Gedichten," sprak de vrouw met de zwarte kap, "de zachte woorden die alles ontwijken. Gedichten over zwakte en kwetsbaarheid, over emotie en gevoelens, maar dan in een gedetaileerde discipline. Het gaat om het detail. Tegelijkertijd is het vaag, maar er is een groot detail in vaagheid. Zij gaan hand in hand."

"Het is dus secuur, precies, en tegelijkertijd wazig en chaotisch ?" vroeg ik.

"Het is een vechtkunst," sprak ze. "Het gebruikt diverse middelen."

"Ik zou het graag willen leren," sprak ik.

"Zwakheid en zachtheid zijn wapenen," sprak ze. "Het breekt beenderen. Ook is het een oefening in stil zijn. Ook stilheid is zo'n wapen. Het moet op het juiste moment worden toegepast met dodelijke precisie."

"Interessant," sprak ik. Het was alsof er een vreemde dropsiroop langs mijn gehemelte droop. Haar woorden schenen mij leven te geven en nieuw uitzicht.

"Het indirecte wint van het directe, de omweg wint van de kortste weg," sprak de vrouw. "Het directe zal afsterven. Het is een illusie."

"Dus het directe is een schaduw van het indirecte ?" vroeg ik.

De vrouw knikte. "Het indirecte is ruimte, en het directe is kortzichtigheid, maar beiden hebben een plaats in het gedicht. Het gedicht omzeilt, maar negeert niet. Het gedicht is inclusief, niet exclusief, maar dingen worden soms tijdelijk ontweken. Het is de kunst van het ontwijken. Het maakt lijnen, kronkels en cirkels, en zo wordt alles omgevormd."

"Dat is een prachtige filosofie," sprak ik.

"Leer minder direct te zijn," sprak ze, "leer meer te draaien, bochten in te slaan, leer te bedekken, te veranderen, leer de mist kennen, leer wazig te maken, want dat is je uitvlucht. Het is je verdediging in deze gevaarlijke realiteit."

"Ik wil zeer zeker deze bijzondere vechtkunst leren kennen," sprak ik. "Ik zou graag willen behoren tot de tweede paarse streep, die van de zwarte kappen," sprak ik.

"Maar leer minder direct te zijn, zoals ik zei," sprak de vrouw.

"Wat bedoelt u precies ?" vroeg ik.

"Ga naar een bibliotheek en lees boeken," sprak ze. "De woorden zijn jouw sieraden, en je kunt ze draaien en schakelen totdat het bij je past. Het maakt niet uit wat de woorden zijn. Maak het directe tot het indirecte, geef er een andere betekenis aan. Een woord is slechts een vat. Jij moet het vat vullen."

"Alle woorden zijn dus leeg van nature ?" vroeg ik.

"Ja," sprak de vrouw, "het zijn buizen. En nu ligt er voor jou een taak. Ga zacht met de woorden om, niet direct. Maak de juiste schakels. Het is creatief materiaal." Ze stond op en greep een boek uit de boekenkast. Het was een oorlogsboek. "Begin met dit boek," sprak ze. Dat was wel het zwaarste wat ik me kon bedenken : een oorlogsboek. "Maak er gebruik van," sprak ze, terwijl ze het aan me gaf. Ik sloeg het boek open, en ik zag alle woorden als ringetjes en schakeltjes, als puzzelstukjes. Ik moest het ontcijferen en tot goed gebruik maken. Ik herinnerde me weer dat ik oorspronkelijk opgeleid zou worden tot taalkundig detective, en dat ik als opdracht had bepaalde teksten te ontcijferen. Het was alsof ik weer een duidelijk spoor zag.

"Dit is dus je nieuwe opdracht," sprak de vrouw. We kregen alle drie een eigen kamer. In de avond begon ik het boek door te lezen in mijn kamertje, na een tijd naar de kaft te hebben gestaard. Het was een heel heftig oorlogsboek, heel bloederig. Na een tijdje gelezen te hebben ging ik slapen. Ook hier kwam toen een reusachtige overstroming. Een golf kwam door het raam heen, greep mij, en trok mij mee. Ik werd een zee in gesleurd die naar bloemen ruikte. Plotseling was alles licht. Het was alsof ik boven de grond was, en ik zag een eiland. Met mijn bed was ik op een golf, en ik werd richting het eiland gesleurd. Ik voelde mij heel duizelig. Op het strand van het eiland stond zij die verdronken was. Mijn bed belandde aan haar voeten. Ik keek naar haar op. Ze had bloemen in haar haar, en een zachtpaarse, bijna doorzichtige jurk had ze aan. "Zo," sprak ze.

"Wat is er gebeurd ?" vroeg ik.

"De overstroming van de bloemenzee," sprak ze. Ik wist niet of ik wakker was of in slaap, maar alles rook naar bloemen.
"Mooi schoon," sprak ze, "de lucht en je verstand."

"Wat bedoelt u ?" vroeg ik. Even was het stil. Ook leek het toen alsof het eiland werd overstroomt en we verdwenen bijna in de golven. Ze riep naar me, maar haar stem begon steeds vager te worden. Een wilde golf sleurde mij mee, en na een tijdje werd ik op vast land geslingerd. Ik lag daar op een wit strand. Een indiaanse vrouw kwam naar me toe. Ze had een rieten rokje aan. Ik herkende haar. "Waren haar deuren de poorten van de hel ?" vroeg ze. "En waren haar boeken de koninginnen van de hel om je te kwellen ?" vroeg ze. "Was je maar bij moeder thuisgebleven, hè."

Ik zuchtte. Ik wist dat zij de tweede grap was. De nar in het paleis had gezegd dat het herinneringen waren die in mijn hoofd ronddwaalden als spoken, en zij hebben hun eigen kamer. "Ik ben nu ook een meestergrap," sprak ik.

"Je kent de grap niet," sprak ze, terwijl ze haar tong even uit haar mond liet uitglijden.

"Wat doe ik eraan ?" vroeg ik.

"Je kunt niets doen," sprak ze. Ze kwam dichterbij me staan. Ze stak toen haar hand uit. Toen trok ze me op en leidde mij mee. "Waar gaan we naartoe ?" vroeg ik.

"Dat zul je wel zien," sprak ze. We gingen over het strand een oerwoud in. Hier had zij ergens een hutje. Het was gemaakt van bamboe, riet en gras.

Ze begon een lied te zingen in een taal die ik niet verstond. "Waar gaat het over ?" vroeg ik. Maar zonder te antwoorden zong ze door.

"Je bent in het boek," sprak ze plotseling. "Het oorlogsboek wat je zou ontcijferen."

"Zijn we in gevaar ?" vroeg ik.

"Nee joh," zei ze. "Dit is de ontcijfering. Ik ben de ontcijfering."

"Interessant," sprak ik, "maar je bent een grap ?"

"De grap is de ontcijfering," sprak ze. "Je moet de humor ervan inzien om zo inzicht te verkrijgen."

"De humor van een oorlog ?" vroeg ik. "Is dat niet een beetje vergezocht ?"

"Het leven is een toneelstuk, en wij zijn de spelers," sprak ze. "Het is om het te verwerken."

"Jij hebt vast ook veel meegemaakt," sprak ik. Ze knikte.

"Ik heb het moeten ontcijferen," sprak ze. "Zoveel vissen in het water die herinneringen zijn."

"Jij lijkt me ook heel dichterlijk," sprak ik. Ze knikte. "Ik ben van het paarse complot, net als jij."

"Zeker van een hele hoge paarse streep," sprak ik.

Ze zweeg, en toen knikte ze. "Ik leef van de visserij, om mijn herinneringen te ontcijferen, anders zou ik gek worden."

"Ik begrijp het," sprak ik.

"De derde paarse streep is van de visserij," sprak de indiaanse vrouw. "Het zijn geschiedenis lessen. Ik ben lerares geschiedenis."

"Interessant," sprak ik. "En is dit je vakantie-huisje ?"

"Min of meer," sprak ze.

"Waar woon je ?" vroeg ik.

"In een vissersstadje," sprak ze. "Mijn pleegvader is de kapitein. Hij is ook visser."

Even schrok ik. "Maar dat is toch een verschrikkelijke man ?" vroeg ik. "Hij maakt problemen en doet dan net alsof hij de redder is, en hij valt zomaar iedereen aan."

"Welnee, joh," sprak ze. "Je moet hem een beetje kennen. Het is gewoon een grote grapjas."

"En ik neem aan dat jij het vak van hem hebt geleerd ?" vroeg ik.

Ze knikte.

"Ik zou graag geschiedenis lessen van je willen krijgen," sprak ik.

"Wat is de betaling ?" vroeg ze, terwijl ze haar tong weer iets uitstak naar me.

"Je kunt me het vak leren, en dan kan ik je helpen," sprak ik.

"Afgesproken," zei ze.

Hoofdstuk 6. De Geheimen van Kapitein Wak

Er waren allemaal kleine rode lichtjes in het vissersstadje waar ze me naartoe nam. Ze had inmiddels andere kleren aangetrokken. Ze had een kamer ergens op een bovenverdieping in het centrum ergens. We moesten een paar trappen op om daar te komen. Ze had enorm veel boekenkasten in haar appartementje. Ook haar pleegvader zou hier ergens in de buurt wonen, alhoewel hij vaak op zijn schip was. Hij was altijd veel op reis. "Lekker rustig als je pleegvader veel op reis is," sprak ik.

"Vind je ?" vroeg ze. "Hij is een systeem. Ik gebruik het voor de geschiedenis-lessen om dingen te ontcijferen."

Ik keek haar verbaasd aan. "Echt," sprak ik. "Ik zou heel graag een keer zo'n les willen bijwonen. En je werkt ook in de visserij ?"

"Half om half, als bijbaantje," sprak ze.

Het was een echt vissersdorpje. Hier woonden de vissersfamilies. Ze bleven herinneringen opvissen om er wat anders van te maken. In de haven lagen veel grote vissersschepen, en ook langs de kade stonden er veel vissersboten. In de stad waren er natuurlijk veel viswinkels en viskraampjes. Vaak was er ook een vismarkt. Maar volgens de indiaanse vrouw was het allemaal schijn. Het was een schijn-visserij. Alles draaide om het vak geschiedenis. Daarom stonden haar boekenkasten ook vol met geschiedenisboeken, en daar tussendoor stonden ook haar eigen dagboeken. "Dagboeken zijn goud waard," sprak ze.

De volgende dag nam ze mij mee naar haar lokaal waar ze lesgaf. Het was ook ergens op een bovenwoning, midden in de stad. In het lokaal hingen veel schilderijen van vissen en vissersschepen. Het waren schilderijen van de zee. Na een tijdje zat het klaslokaal vol. Ik zat achterin. Zij stond voor haar bureautje voorin en deed het woord. Ze begon met het vertellen van verhalen, en ik luisterde met open mond. Ik was met verbazing geslagen. Wat kon zij mooi vertellen. Na de verhalen besprak ze de betekenis van de verhalen, en legde verbanden met de geschiedenis. Zo was de geschiedenis gewijd aan het verhaal, en niet andersom. Iedere leerling mocht toen zijn of haar eigen verleden vertellen, en dan maakte zij er een verhaal van. Ook mochten ze dit bij elkaar doen. Ik vond het heel leerzaam. Ze was echt een heel begaafd lerares.

De tweede dag liet zij hen kaarten van hun verleden maken, en speelden ze hier een spel mee, wat wel een beetje leek op het spel van het paarse complot. Het was een kaartspel.

Die nacht had ik dromen over grote vissersschepen met veel vis, allemaal herinneringen, die verkocht werden op de vismarkten, om zo letters te worden in boeken.

De dagen daarop werkte ze in de visserij. Ik bleef thuis om wat boeken te lezen. Ook kwam ik boeken tegen die eigenlijk nergens over gingen. Eén boek ging over zoute vis. Zo was haar leven heel afwisselend.

Ook vond ik een boek over de zwarte kappen. Het stond vol met gedichten. Ik werd onderwezen door deze boeken. Ze groeiden in mijn hart. Mijn hart raakte meer en meer verzadigd. Ik voelde me op mijn gemak bij deze vrouw. We hadden beiden een grote passie voor de natuur. We groeiden naar elkaar toe, ook al was zij vaak weg, en las ik vaak boeken. Het leek wel alsof er onzichtbare banden tussen ons waren, en hoe minder we elkaar zagen, hoe sterker die band werd. Het was alsof zij tot mij sprak en mij onderwees door de boeken. Op een dag moest zij voor een langere tijd weg. Ze zou op reis gaan. Ik mocht zolang in haar huis wonen. Waar kon ik anders naartoe ? Ik hoopte maar dat het boertje en Helga ook goed terecht waren gekomen na de overstroming.

Er was een drang in mij om te onderzoeken. Ik kon niet stil zitten. Ik las en ik las. De dagen vlogen voorbij. Op een dag kwam haar pleegvader binnen. "Is ze er niet ?" vroeg hij.

"Ze is op reis, kapitein," sprak ik. De kapitein ging zitten, en ik gaf hem wat te drinken. Hij deed verder heel aardig. "Zeg kerel," sprak hij, "weet jij van het vissersschip, het verhaal van het vissersschip ?"

"Wat bedoelt u precies ?" vroeg ik.

"Het is een lied," sprak hij, en hij begon te zingen. De man zong maar door, en hij stopte niet meer. Ook begon hij steeds harder te zingen.

"Als dat maar goed gaat," dacht ik bij mezelf. Ik begon ook piano-muziek in de verte te horen, dus ik vermoedde dat de woeste pianist ook weer in de buurt was. Plotseling stopte het, en ook de kapitein stopte met zingen.

Ik zuchtte van opluchting. "Dat had je niet gedacht, hè ?" lachte de kapitein. "Oh, het is zo'n mooi wijsje. Ik kan het wel de hele dag doorzingen."

Ik gaf hem nog wat te drinken, en hoopte maar dat hij rustig zou blijven. Na een tijdje ging hij weer weg, en ik voelde mij de gelukkigste man van de wereld.

Ik greep het boek genaamd "Zoute Vis" en begon te lezen. Het was een zwaar psychologisch boek over een man wiens vrouw ontvoerd was en in de mensenhandel terecht kwam. De man schakelde een detective in, maar die werd om het leven gebracht. Er was nog maar één ding mogelijk voor de man, en dat was zelf op onderzoek uit te gaan. Al gauw kwam hij erachter dat zijn vrouw lid was geworden van een religieuze secte. Het boek gaat over de telefoongesprekken en de brieven tussen de man en de vrouw, waarin hij vermoed dat zij gedwongen is bepaalde dingen te zeggen en te schrijven, anders zou zij het met haar leven moeten bekopen. Harde bewijzen heeft hij hiervoor niet, en dat begint zijn leven in tweeën te scheuren. Het boek gaat over de mentale kwellingen van de man die altijd in onzekerheid en ongerustheid moet leven. Aan het einde van het boek vind hij zijn vrouw terug, maar zij is in stukjes gesneden.

Als de geschiedenis lerares terug is van haar reis spreek ik met haar over dit boek, hoe tragisch het is en verschrikkelijk, als horror. Zij vertelt me dat het metaforisch is. Ze begint me vriendelijk uit te leggen waar alles voor staat. Een man die zijn vrouw heeft verloren staat metaforisch voor een oorlogs-trauma waardoor de man als het ware psychisch verlamd is geraakt en daardoor sociale problemen heeft. Het is iets binnen de man zelf, en daardoor is er de dichterlijke vechtkunst van de zwarte kappen om hier doorheen te kunnen komen.

"Het is de staf van de witte bloemenkoning die de mens slaat," sprak ze, "oftewel het bosnarretje met het speertje, dat is hetzelfde. Zij slaan het trauma in de mens. Het is de motor van het schip. Zonder weerstand kan het schip niet varen. Het is een natuurkundige wet."

"Dat is de eerste grap," sprak ik, "en dan de derde grap maakt alles erger ?" vroeg ik. Ze knikte. "Ja, totdat de vierde grap komt, de gedwongen hulp, mijn pleegvader. Hij komt altijd zonder aankondiging met de deur in huis vallen, hè ?"

"Dat kun je wel zeggen," zei ik. "Maar jij bent toch de tweede grap ?"

"Shhh," sprak ze, terwijl ze haar tong iets liet uitglijden naar mij.

"Je bent eigenlijk heel aardig," sprak ik.

"Dat komt omdat je mij hebt leren kennen," sprak de geschiedenis lerares, "en je hebt mij leren waarderen. Ik ben de eenzaamheid."

"En dat is een grap ?" vroeg ik.

"Ja," knikte ze, "want eenzaamheid is ook een persoon. Eigenlijk is het dus onmogelijk om echt eenzaam te zijn."

Ik glimlachte. "Je bent erg wijs," sprak ik.

"Je hebt de eenzaamheid leren kennen als een vriend," sprak ze. "Je bent daarom dicht bij de zwarte kappen gekomen, want zij worden ook wel "de eenzamen" genoemd." Ik was verheugd dat ze dit zei, want dat betekende dat ik bijna de tweede paarse streep had behaald, die van de zwarte kappen. Dit was iets waar ik naar uitzag en waar ik naartoe groeide.

Ik had haar slaapkamer nog nooit gezien, en die hield ze ook altijd opgesloten, maar daar had ze nog wat extra boeken liggen. Het was een hele eer toen zij mij haar slaapkamer liet zien. Er hingen overal gordijntjes in haar kamer. Hier had zij boeken van het bosnarretje, oftewel de witte bloemenkoning, en van de woeste pianist, en haar pleegvader en zelfs een boek over haarzelf. Zij raadde mij aan om die boeken te lezen om meer grip op de zaak te krijgen. Zij gaf mij de boeken mee en ik was haar erg dankbaar daarvoor. Ik begon met het lezen van het boek over haarzelf. Het ging over een meisje dat was ontvoerd door piraten. Zij werd verschrikkelijk misbruikt en moest alles doen wat zij zeiden. Later kon zij zich uit deze levensstijl loskrijgen, en werd zij opgevangen door de kapitein die haar pleegvader werd. Zij had dus geen makkelijk leven gehad, en had daardoor sociale problemen. Maar nu was ze dan geschiedenis lerares, om herinneringen te verwerken. Daarna begon ik aan de andere boeken, eerst van de woeste pianist. Ook vertelde de geschiedenis lerares mij veel over de woeste pianist. Hij bleek in zijn jeugd eens op zijn hoofd te zijn gevallen, en sindsdien had hij zware aanvallen, die als ze begonnen steeds erger werden. Naarmate ik meer in het boek las over hem, en meer naar de geschiedenis lerares luisterde die over hem vertelde begon ik hem steeds beter te begrijpen. De geschiedenis lerares zei dat ik zonder hem de geschiedenis nooit zou kunnen begrijpen. De woeste pianist was de stuurman van het schip. Ook was het een noodbel, waarna de kapitein uitredding kon bieden. Zij waren dus beiden sleutels in de ontcijfering. De woeste pianist was de diagnose, en de kapitein het medicijn.

Blijkbaar waren er veel gevaren, anders zou de woeste pianist er niet wezen. En de woeste pianist beschermde tegen iets nog veel ergers, vertelde de geschiedenis lerares. Ik begon in te zien dat de grappen een grote functie hadden, maar dat ze geen katjes waren om zonder handschoenen op te

pakken. Zij moesten met grote zorg en voorzichtigheid behandeld worden. Op zichzelf staande konden zij niet rechtstreeks vertrouwd worden. De directe weg was inderdaad zoals gezegd was een doodlopende weg. Hier was groot hoogspannings-gevaar, maar de geschiedenis lerares leek een kundig electricien. Zij leerde mij de natuurwetten van de grappen.

Ik wist dat alle grappen uit de hand zouden kunnen lopen zonder de vijfde grap, het eindeloze boek. De geschiedenis lerares sprak dat daarom dan ook het eindeloze boek vereerd werd in het vissersstadje, naast zij die verdronken was. Op het stadsplein stond een beeld van het eindeloze boek, waar mensen vaak zongen. Ook op de kade stonden veel paaltjes met stukken van het eindeloze boek op plastic bladzijdes. Vaak waren er ook verzen van het eindeloze boek gegraveerd op de stenen van de huizen, of op andere stenen door de stad heen. Ik vond dit begrijpelijk, sinds ik de noodzaak van de aanwezigheid van dit boek had ingezien. Ook de geschiedenis lerares was daarom een vereerder van het eindeloze boek.

"Wie heeft het eindeloze boek geschreven ?" vroeg ik.

"De nar," sprak ze, "de grotere nar van het paleis." Ik herinnerde me hem. We hadden elkaar heel kort ontmoet, en toen moest hij weer weg.

"Hij is de zesde grap," sprak ze vervolgens.

"En wat is precies de grap. Wat is hij precies ?" vroeg ik.

De geschiedenis lerares zweeg. Na een tijdje sprak ze : "Hij is groot. Hij is een zee, een groot geheim. Hij heeft jou hier gebracht."

"Oh, de laatste overstroming ?" vroeg ik, "die me jou weer deed ontmoeten ?"

Ze knikte. "Het is de Grote Bloemenzee, de vierde," sprak ze.

"En wat is precies de grap ?" vroeg ik.

"De grap van het misverstand en de leugen, die beiden slechts de raadselen zijn van de waarheid," sprak ze. "Het is hoe geliefden in oorlogstijd met elkaar communiceren. Ze verpakken hun boodschappen voor elkaar in raadselen, hopende dat de ander ze kan ontcijferen."

"Interessant," sprak ik. "Dus de zee brengt ook boodschappen ?"

"Natuurlijk," sprak ze. "De Grote Bloemenzee heeft het eindeloze boek geschreven waarin zich alle boodschappen bevinden, maar het is een groot labyrint. Alle boodschappen zijn zo beveiligd en zullen alleen aankomen bij de geadresseerde, en alleen door de geadresseerde begrepen worden."

"Dat klinkt als een goed systeem," sprak ik.

Het verhaal van de nar in het paleis was eigenlijk heel tragisch. Als kind werd hij opgesloten gehouden, en daarom is hij zo geworden als hij is. Hij laat zijn hart niet kennen, en moet ook altijd weg. Hij kan zich niet aarden, en daarom is hij een zee.

De geschiedenis lerares vertelde zijn geschiedenis. Het jongetje had geen speelgoed en werd mishandeld. Hij leefde in een ondergrondse tunnel. Hij was een prins waarvan de profetieën zeiden dat hij een groot medicijn zou uitvinden. Die profetieën waren geuit door een orakel. Het orakel werd verwoest en het jongetje werd door de artsen van het paleis opgesloten in een verborgen

tunnel, omdat ze hem als een bedreiging zagen voor hun professie.

"Hoe is het jongetje uiteindelijk bevrijd ?" vroeg ik.

"Hij is nooit bevrijd," sprak de geschiedenis lerares. "Hij werd vergiftigd en stierf toen. Toen werd hij een spook en schreef het eindeloze boek. Hij is nu de grote bloemenzee. Hij heeft zichzelf bevrijd."

"Gelukkig maar," sprak ik.

Ze liet mij een boek zien over de grote bloemenzee. "Lees dit," sprak ze. Ik nam het boek naar mijn kamer en begon direct te lezen. Het was een heel dik boek en ik las uren en uren. Toen het jongetje een spook was geworden werd hij goed opgevangen door een piratenschip onder leiding van kapitein Wak, een vriendelijke piraten-kapitein. Het was een spookschip dat ook rebelleerde tegen de corruptie en de misdaad van de artsen. Het was hier waar het jongetje zijn medicijn ontwikkelde. Kapitein Wak leerde hem hiervoor de kunsten van het toveren. Kapitein Wak was ook de Stille Bloemenzee, een andere zee, waaruit Grote Bloemenzee voortkwam. Beide zeeën zijn grote oceanen. Er werd gezegd dat in de Stille Bloemenzee het paradijs lag, en het jongetje schreef er veel over. Als niemand anders kende hij de geheimen van kapitein Wak.

Hij had aan kapitein Wak belooft dat hij de geheimen van de Stille Zee goed zou bewaken. Hiervoor schreef hij het eindeloze boek en veranderde hij door de toverkunsten van Kapitein Wak in een bloemenzee, de Grote Bloemenzee, die om de Stille Bloemenzee heenligt. Men zegt dat de Stille Bloemenzee nog wel veel groter is dan de Grote Bloemenzee, en dat in vergelijking de Grote Bloemenzee maar een druppel is.

Het scheen dat het jongetje niet alleen het eindeloze boek had geschreven, maar ook de pleegvader van de geschiedenis lerares, oftewel de kapitein, de vierde grap, had gemaakt, als een bitter medicijn, een medicijn wat zeker niet teveel gebruikt mocht worden, alleen in hele kleine beetjes. Ik begreep daarom ook des te meer de voorzichtigheid van het boertje, want teveel van dit medicijn zou rampzalig zijn en alles alleen maar erger maken.

De kapitein was een grote en belangrijke machine op het schip, maar het was alleen voor bevoegden, hen die diep ingewijd waren in het paarse complot. Het was een zeer technisch systeem, wat het jongetje in zijn wanhoop had vervaardigd, en waar de corrupte paleis artsen altijd bang voor waren geweest. Ze vreesden dit systeem meer dan wie dan ook. Eigenlijk was het een groot oorlogsschip, en ook de woeste pianist was een machtig en zeer gevreesd wapen. Ook dit was een creatie van het jongetje.

In de Stille Bloemenzee, ook wel de Stille Bloemen Oceaan genoemd, moesten ergens de paradijs eilanden liggen. Ook daar ging het boek over. Op de paradijs eilanden zou de inwijding tot de zwarte kappen plaatsvinden. Het leek mij een onmogelijke taak om daar te komen, en ik zag er echt tegenop, maar toen ik er met de geschiedenis lerares over sprak had zij wel een plannetje.

Het was waar dat er verschrikkelijke stormen en orkanen woedden op de Stille Bloemen Zee, zodat niemand zomaar tot de paradijs eilanden zou kunnen komen. De Stille Bloemen Oceaan was dus helemaal niet zo stil. Maar de geschiedenis lerares had wel een plannetje. Onder het huis van haar pleegvader zou zich een tunnel bevinden die helemaal doorliep onder de Grote Bloemen Zee en de Stille Bloemen Oceaan, tot onder de paradijs eilanden. Haar pleegvader was deze keer op reis, en zij had de sleutels. Het was daarom een koud kunstje onder zijn huis te komen. Er was daar een klein geheim stationnetje verbonden aan de tunnel. Met een lift gingen we daar naartoe. Haar pleegvader had een kast van een huis.

Er stond daar een vreemde machine, toen we op het stationnetje aankwamen. Deze vreemde machine zou ons door de tunnel leiden. Tot mijn grote schrik waren er ook zwarte kappen. Zij leken in oorlogs-stemming en begonnen gedichten tot ons voor te dragen. We mochten niet bij de machine komen. Ook de geschiedenis lerares begon gedichten voor te dragen en verzen op te zeggen van allerlei boeken, en van het eindeloze boek. "Laat ons erdoor," sprak zij. "Mijn pleegvader zal jullie zwaar straffen als jullie ons proberen tegen te houden."

"Straffen met gedichten ?" vroeg één van de zwarte kappen.

"Achteruit," sprak de geschiedenis lerares, terwijl ze een wapen trok. "Laat me dit niet gebruiken," sprak ze. Maar toen renden de zwarte kappen naar de vreemde machine en gingen ermee de tunnel in. "Te laat," sprak de geschiedenis lerares. "Mijn pleegvader zal ze leren." Ze pakte een notitie-blokje en een pennetje en maakte wat notities. Er was nog ergens een kelder waar alleen zij toegang tot had. We liepen naar de kelder toe, wat meer een soort garage was. Er stond hier ook nog een enorm grote en vreemde machine. "Nu maar hopen dat ik hem aan de gang kan krijgen," sprak de geschiedenis lerares. We gingen beiden de machine in, en in de cockpit begon ze op allerlei knopjes te drukken. Na een tijdje kreeg ze hem aan de praat, en ze bleek er heel verheugd over te zijn, net als ik. Ze begon het ding uit de garage te sturen, en even later kon het ding over een schuine helling naar beneden op de rails terecht komen. "Ziezo," sprak ze, "in orde." Ik glimlachte. Ze begon nu het ding pas echt op te starten, en al snel gingen we vanuit het stationnetje de tunnel in. Gelukkig was de tunnel goed schemerig verlicht. Hier en daar waren lampjes. Er was geen overbelichting. Alles was goed verdeeld, en de lampjes waren op goede afstand van elkaar verwijderd. De vreemde machine kon hoge snelheden bereiken, en zo duurde het niet lang of we schoten er doorheen, op naar de paradijs-eilanden. Wel moesten we hiervoor vele uren door de tunnel heen, en ik hoopte maar dat er onderweg niets aan de machine zou mankeren. Ik zou niet graag vast willen zitten ergens midden in zo'n tunnel onder de oceaan. Na een tijd was ik geheel mijn besef van tijd kwijt, en ik voelde me ook anders. Ik had geen idee waar we nu waren. Alles ging gelukkig goed, en na een tijdje stapten we uit op een stationnetje onder de paradijs-eilanden. Met een lift konden we naar boven.

De geschiedenis lerares leidde mij naar een zaaltje met een voorstelling waarin de beroemde piraten-kapitein Wak zou optreden. De hele zaal zat vol met zwarte kappen. We gingen ergens achteraan zitten. Na een tijdje kwam kapitein Wak op het podium, nam zijn hoed even af en lachte breeduit. Hij begon toen honderduit over zijn avonturen te praten, wat hij allemaal had meegemaakt, maar noem het maar gerust opscheppen. Ik had nog nooit in mijn leven zo'n grote opschepper gezien. Hij gaf dat ook wel toe, maar hij zei dan dat als je ooit geconfronteerd wordt met grote opscheppers, zorg er dan voor dat je zelf de grootste opschepper bent. De verhalen haalde hij dus uit zijn zak. Het rolde gewoon zijn zakken uit, en uit zijn hoed. Daarna deed hij wat tovertruukjes. Ook wist hij veel over mensen te vertellen. Hij kon gedachten lezen en de toekomst voorspellen, als een orakel. Het werd een onvergetelijke avond. Het mooiste moment was nog dat hij aan het einde van de voorstelling naar mij toekwam en mij verwelkomde tot de tweede paarse streep, die van de zwarte kappen. Ik was nu één van de opscheppers, sprak hij, en hij gaf mij een medaille. Ik was met mijn hoofd in de wolken.

Hoofdstuk 7. De Geluksvogel

Eén van de paradijs eilanden was genaamd "Het Eiland van de Gouden Dobbelsteen". In een bootje gingen we er naartoe. Het eiland stond vol met gebouwen en complexen die bereikt konden worden door trappen. Alles was onderverdeeld in verhogingen en verlagingen. Het hoogste deel van het eiland werd de gokstad genoemd. Het stond hier vol met gokpaleizen en andere soorten goktenten. Niets kon hier verdiend worden. Alles ging door gokken. Men zei dat een orakel mensen op die manier beloonde. Het orakel werd vereerd, en was genaamd de Gouden Dobbelsteen. Deze dobbelsteen zou alles weten, en als iemand bijvoorbeeld was bestolen of verkeerd behandeld, dan kon het in de gokstad worden gecompenseerd. De dobbelsteen zorgde er goed voor dat zij die anderen hadden afgescheept hier grote verliezen leden. Het stadje was daarom ook gevreesd door schurken, oplichters en criminelen. Toch trok het allerlei goudzoekers en geluksvogels aan omdat er zulke hoge prijzen gewonnen konden worden. Ook kapitein Wak scheen uit dit stadje te komen. Hier woonden de gouden gokkers, hen van de vierde paarse streep, een soort hoge jokers.

Ook ik wilde dit stadje bezoeken, want ik had het gevoel in bepaalde opzichten te zijn benadeeld en opgelicht in mijn leven, wat teruggging tot een ver verleden. In plaats van erover te praten met een goudzoekende arts, zou ik toch liever een spelletje spelen op een goudgevende machine. En in dit stadje waren allerlei soorten gokspelletjes. Je kon het zo gek niet bedenken. Vaak gingen de gokspelletjes ook extreem ver. Bij sommige spelletjes kon je zelfs je leven verliezen. De geschiedenis lerares raadde mij aan zo ver mogelijk van die gevaarlijke gokspelletjes vandaan te blijven. Zij zou mij wel in de stad wegwijs maken, en laten zien welke spelletjes voor mij veilig waren en medicinaal. De gokdokter was in deze stad een begrip. De gebouwen in deze stad waren de hoogsten die ik ooit had gezien. Sommigen leken wel eindeloos.

Op een zekere dag was er een grote invasie op de paradijs eilanden. Er was een groot spookschip gekomen, genaamd : 't Zalige Woord. De spoken van dit schip waren van een vreemde religieuze secte. Zij vereerden een kikker die aan een kruis hing. Deze kikker zou een ieder die in hem geloofde slapend rijk maken. Zij vielen ook het gokstadje binnen, maar zij begonnen de gevaarlijke gokspelletjes van het stadje te spelen, en velen van hen verloren het leven. Nu, als je als spook je leven verliest, dan heb je het ook goed verloren. De overgeblevenen wisten niet hoe snel ze weer zouden wegkomen op hun spookschip 't Zalige Woord. Niemand begreep overigens hoe ze met het schip door de stormen en orkanen van de Stille Bloemen Zee waren gekomen. Maar ja : Spookschepen zijn spookschepen.

Ik merkte dat het systeem niet helemaal waterdicht was. Maar ja : dat noemden ze de volmaaktheid van de onvolmaaktheid. Later bleek het een grap te zijn geweest van kapitein Wak zelf. Dat gebeurde wel vaker op twintig Augustus, de dag van de gouden jokers. Op deze feestdag hield men altijd elkaar voor de gek. Deze datum werd aangehouden als de datum waarop kapitein Wak eens bij het eiland Dakzand de artselijke vloot innam.

Vanuit het Eiland van de Gouden Dobbelsteen waren er ook gouden bruggen naar andere paradijs eilanden in de buurt. Alleen als men een reis naar zo'n eiland had gewonnen in het gokstadje kon men over de gouden brug er naartoe. Er was geen andere manier. Men kreeg toegang op zo'n brug door een klein gouden kaartje. Op dit kaartje was ook vermeld voor hoe lang het verblijf geldig was. Soms was dat heel kort, en soms lang, oplopend tot onbeperkt.

Wapengebruik ging eigenlijk precies hetzelfde. Alleen de gouden gokkers of gouden jokers waren bevoegd een wapen te hebben, en dit kon alleen maar werken door het wapen te activeren met zulke kleine gouden kaartjes. Wapengebruik was dus verbonden aan toegang tot bepaalde eilanden. Dit was ook de reden waarom de zwarte kappen geen wapens mochten gebruiken. Zij waren pas van de tweede paarse streep, terwijl wapengebruik pas mogelijk was vanaf de vierde paarse streep. Ik

besefte dat de geschiedenis lerares daarom ook minstens de vierde paarse streep had, want zij had in het stationnetje onder het huis van haar pleegvader een wapen getrokken om de zwarte kappen tot orde te roepen, tenzij ze dit onbevoegd deed. De vraag was ook natuurlijk of ze het wapen wel zou kunnen gebruiken indien nodig. Ik had het niet gezien, maar om het daadwerkelijk te kunnen gebruiken zou zij dus gouden kaartjes bij zich moeten hebben om het te kunnen activeren.

Daarom konden ook alleen hen van de gouden gokkers binnen treden in de legermacht en de politie macht. Wapengebruik was dus alleen voor diep ingewijden binnen het paarse complot.

De eilanden waar de bruggen naartoe leidden werden de boeren eilanden genoemd. Hier zouden de gokboertjes en de gouden boertjes wonen.

De geschiedenis lerares vertelde mij veel over de eilanden. Ze vertelde ook dat eens in de zoveel tijd de Rechte Bloemen Zee zou komen om alles te zuiveren door een grote overstroming. De Stille Bloemen Zee was ook slechts een druppel vergeleken met de Rechte Bloemen Zee. De Stille Bloemenzee omhulde deze zee, zoals de Grote Bloemenzee de Stille Bloemenzee omhulde. Wanneer de Rechte Bloemen Zee zou overstromen en zich zou vermengen met de Stille Bloemenzee, dan zouden ze in een onderzeeboot moeten. Op een dag was het zo ver. Overal gingen alarms af, en we moesten allemaal naar een reusachtige onderzeeboot die ergens op het eiland stond. Elk eiland had zijn eigen onderzeeboot. De geschiedenis lerares wist wel waar het was, en leidde mij naar het reusachtige schip. Iedereen stond te dringen bij het schip. In de verte waren al reusachtige golven te zien die op ons af kwamen. Er was niet veel tijd. Het schip had gelukkig meerdere ingangen, en daarom ging het in goed tempo. Toen ik in de onderzeeboot was binnengekomen keek ik mijn ogen uit. Een matroos leidde ons naar een bepaalde gang waarin we beiden een eigen kamer kregen, naast elkaar. Het waren hele gezellige kamertjes met een bed. Ook had elke kamer zijn eigen tafel en wat stoelen.

De geschiedenis lerares nodigde mij uit in haar kamer, zodat ze verder kon vertellen. Ik luisterde aandachtig naar haar. Eigenlijk vergaten we de overstroming geheel. Alles ging tamelijk rustig en gepland. De geschiedenis lerares vertelde dat de onderzeeboot naar het Rechte Bloemenzee gebied zou gaan. De overstroming zou nogal lang duren namelijk, en het schip zou genoodzaakt zijn aan te leggen bij de natuur eilanden in dit zeegebied. Op deze eilanden zouden kannibalen wonen. Dit was voor mij de druppel die de emmer deed overlopen. Het angstzweet begon bij mij uit te breken, en ik begon echt voor de eerste keer weer terug te verlangen naar mijn baan op het toneel. Ik wilde weer toneelspeler worden, of werken in een patatkraam, of beiden, voor de afwisseling. Alles beter dan dit. De geschiedenis lerares keek mij aan en gaf mij een gouden sleutel. "Dit is een sleutel voor een magische lift in de onderzeeboot," sprak ze. "Het kan magisch terug gaan naar het verleden naar elk gewenst punt. Alleen geschiedenis leraressen hebben zo'n sleutel," sprak ze.

"Oh, weer zo'n hogere paarse streep ?" sprak ik cynisch. Ik had het helemaal gehad met deze idiote wereld van het paarse complot. Ik werd stapelgek van dit paarse complot, want het scheen allemaal tegen mij gericht te zijn. Ik greep de sleutel uit haar hand en riep woest : "En waar is die magische lift dan ? Breng me er naartoe." Ze deed de deur open en sprak : "Volg mij." Ik liep achter haar aan, en we moesten even de gang door, totdat we op een andere gang kwamen die in een bocht liep. Na een tijdje kwamen we bij de magische lift aan. "Open de deur," sprak ze. Ik stak de sleutel in het sleutelgat en draaide de deur open. Beiden gingen we naar binnen. Even toetste ze wat in op het knoppensysteem aan de wand waarboven een scherm was. Op het scherm verscheen mijn hele verleden. "Waar wil je naartoe ?" vroeg ze.

"Naar huis," sprak ik emotioneel. "Ik speel liever met kannibalen op het toneel, dan in het echt."

"Ik begrijp het," sprak de geschiedenis lerares.

"Ik moet hier echt weg," sprak ik, terwijl ik haar op haar voorhoofd kuste.

"Ik zal je missen," sprak ze.

"Wil jij niet met me mee ?" vroeg ik. "Ik zou niet graag willen dat je eindigde in de pan."

Ze schudde haar hoofd. "Ik moet hier blijven," sprak ze.

Ik was helemaal klaar met het paarse complot. Ik had het gevoel dat ik niet meer kon ademen, alsof ik verdronk.

Vlug typte de geschiedenis lerares nog wat in op het knoppenstelsel. "Ik moet nu gaan," sprak ze toen. "Alles is in orde." Toen opende ze de deur van de lift, en ging eruit, terwijl ze de deur achter haar sloot. Opeens werd het zwart voor mijn ogen, of de lift was totaal donker. Ik voelde me in een diepe slaap glijden. Ik werd wakker en keek recht in het gezicht van de secretaresse van het toneel.

"Mijnheer Windesheim, wordt het geen tijd dat u een ander beroep kiest ?" vroeg de secretaresse vriendelijk.

Ik schudde mijn hoofd : "Nee, ik houd van mijn baan bij het toneel. Voor de afwisseling heb ik misschien een bijbaantje nodig, bij een patatkraam ofzo."

"Er zijn veel mogelijkheden," sprak de secretaresse.

"Nee, nee, het is goed zo," sprak ik. De volgende dag ging ik fluitend en vol frisse moed naar het toneel. Ik was de gelukkigste mens van de wereld, een ware geluksvogel.

Einde

De Prins en de Rode Zee

Hoofdstuk 1. De Kronieken van Prinses Mekka

'Saturnus, met je paarse sneeuw,
Die diepe slaap brengt telkens weer,
Twee sterren in een steen,
Met Sirius vormde jij een grote zee,
De zee van Eldemor, waarop de aarde slaapt,
De sluier van paarse sneeuw die over haar waakt,
De ruiter van Eldemor rijdt over de golven,
Totdat het roze ons allemaal doet ontwaken,
In de droom van de rode zee,
Golf na golf komt het,

Slag na slag,
Omdat het rode op ons wacht.'

Op Saturnus lag een land van overweldigende pracht, van subtiele, ordenende gevoeligheid voor ritueel, ritme en regelmaat, bijna met een aangeboren vertrouwen in de hogere orde van de dingen, het hogere archief van bovenmenselijkheid, een paar stappen verder in evolutie dan de aarde. Boven op een trap was een klein meisje aan het huilen. Ze had een oude, kleine pop in haar hand. De tand van de tijd had haar beroert, en ze vertaalde dat op haar eigen manier. Ze kon nog niet zien wat er gaande was, maar ze nam dat wat ze kon begrijpen. Het was teveel voor haar, en ze voelde zich ongeholpen, eenzaam, totaal afgezonderd. Ze miste de paarse sneeuw. Ze mocht nooit naar buiten. Dat zou te gevaarlijk zijn. De zwarte drakenruiters waren op rooftocht. Zij roofden kinderen. Medelijden hadden zij niet. Met grote hardheid en wreedheid verstoorden zij de dromen van vaders en moeders. Nu werden de kinderen binnengehouden, in de hoop dat de drakenruiters niet zouden aankloppen om het huis te doorzoeken. Hoe dit kon gebeuren heeft een duistere en droeve geschiedenis.

In een land op Saturnus, het district Onterio, waarin een gebied genaamd Orn lag, leefden een oude koning en koningin. Zij wilden al heel lang een kind, maar zij konden geen kinderen krijgen. Op een dag ging hun wens toch in vervulling, tegen alle verwachtingen in. De koningin werd zwanger en baarde een prinsesje. Ze noemden haar prinses Mekka.

Op Saturnus was het heel gewoon draken als huisdier te hebben. Vooral de wat rijkeren hadden vaak vele draken. Dit was niet zonder gevaar, maar gewoonlijks werden de draken goed getemt voordat ze als huisdier konden functioneren. Wilde draken die niet getraind waren mochten absoluut niet verkocht worden aan de gewone burger. Toch ging het niet altijd goed met de getemde draken. Ze waren nog steeds duistere, geheimzinnige roofdieren met een onvoorspelbaar karakter. Het temmen kon dus van heel bedrieglijke aard zijn. Een draak kon het gewoon meespelen, maar als hij de kans zag, zou hij kunnen toeslaan. Eigenlijk werden alleen de goedaardige draken gebruikt voor de gewone burger, maar een draak kon plotseling veranderen, of zijn ware aard laten zien.

Als Lydia, de koningin van Onterio, wonende in Orn, het kon overdoen had zij haar dochter nooit een draak gegeven. Zij, en haar man, koning Azabarar, hadden hun dochtertje op jonge leeftijd een draak als huisdier gegeven, zodat het prinsesje vertrouwd kon raken met de dierenwereld. De kleine draak, Saubar, stond bekend als een goedaardig dier, goed voor kinderen ook. Met draken kon je vaak een diepe vriendschap opbouwen, en het hielp kinderen om sociale vaardigheden aan te leren. Al snel hadden het prinsesje en de draak Saubar een hechte band. Zij kon zelfs rondvliegen op de draak, alhoewel Saubar was getraind niet hoog te gaan met kinderen. De draak had een gele, bijna gouden huid. Het meisje hield ervan de huid van de draak te strelen. In de winters kleurde zijn huid altijd paars, terwijl het onder zijn vleugels wit werd.

Helaas werd de draak ernstig ziek en stierf. Als troost werd een andere draak aan het meisje gegeven : de draak Oros. Oros was een goed getemde draak, getemd door de beste drakentemmers van Onterio. Hij leek heel goedaardig, maar sloeg toch plotseling om. Hij was getraind om laag te blijven vliegen met kinderen, maar hij nam het prinsesje plotseling mee op een hele hoge en verre tocht. Hij vloog met haar de wildernis in, naar een berg, waar hij een grot binnenging, waar gevaarlijke, ongetemde draken leefden.

Het prinsesje werd sindsdien opgesloten gehouden. Koning Azabarar en koningin Lydia waren er kapot van, en sindsdien was koningin Lydia depressief. Er werden vele zoektochten gehouden, maar het prinsesje werd niet gevonden. De gruwelijkheden van haar gevangenschap zal ik u verder besparen. Sindsdien werden draken als huisdieren verbannen in het hele land Onterio. Ook werden

er sindsdien vele aanvallen gedaan door wilde draken op de steden en dorpen van Onterio. Zij kwamen voornamelijk om kinderen te roven. Dit getal liep hoog op, en het werd zo erg dat kinderen tijdelijk niet meer buiten mochten spelen, omdat het te gevaarlijk was. Vaak werden er zwarte ruiters gezien die de draken schenen te berijden. Het was de tijd van de drakenruiters.

De broer van koningin Lydia, de oom van het prinsesje, en raadsheer van het koninklijke paleis in Orn vond dat het tijd was om de prins van Eldemor in te schakelen. Sopraan was er inmiddels achtergekomen waar de prinses verborgen werd gehouden.

In korte woorden vertel ik u dit, vanwege het grote en zware leed hieraan verbonden. De kronieken van prinses Mekka draag ik met mij mee.

Hoofdstuk 2. De Ontmoeting met Sopraan

Aan de zeeen van Eldemor zat hij. Zijn tranen waren van bloed, die zich mengden met het water. De zee was wild, en hij strompelde in het water, verder en verder, daar waar de golven hem meenamen. De golven waren zwart en paars, waar hij slaperig van werd. Hij droomde, alsof hij op een reusachtig schip was op de golven. Als een vogel vloog hij op vanuit de golven, terwijl de lichten van Saturnus op hem straalden. Ze bewogen hem, ze namen hem op.

Op de vleugelen van Saturnus was hij. Een beverig licht, bijna broeiend. Hij zag de bomen in de verte, die bijna naar hem leken te wuiven. De wind speelde met hun takken en bladeren. Plotseling was hij bedolven onder de bladeren. Hij zag prikkeldraad voor zich. Hij wist dat hij nu terugmoest, maar iets riep hem.

Michael was bij hem. Michael had zijn zwaard getrokken. Zoveel prikkeldraad was voor hen, hen bedreigende. 'Zoon van Eldemor, kom nader,' werd er geroepen. Het was een bulderende stem in de verte. 'Maar er is prikkeldraad !' riep hij. Toen was er even veel licht, alsof het prikkeldraad begon weg te smelten.

Door het wegsmeltende prikkeldraad kwam een man in een lang wit gewaad van heel fijne stof. De man had een lange baard, en stak zijn hand uit. Ook had hij een blauwe riem die paarsachtig aandeed.

'Sopraan is de naam,' sprak hij.

De prins van Eldemor veegde wat tranen van bloed uit zijn ogen weg, en schudde de hand van de man. In de verte hoorden ze het gehuil van wolven. Michael bleef toekijken op een afstand.

'De wolven huilen, omdat je gekomen bent,' sprak Sopraan.

'Waarom ?' vroeg de prins.

'Omdat je het eeuwige boek in je hoofd draagt,' sprak Sopraan. 'Het zit daar als een litteken, eens geslagen door een draak.'

De prins herinnerde zich het gevecht, waarin zijn hoofd verwond raakte. Het leek wel alsof de draak in zijn hoofd kon komen, en het brandwonden aanbracht op zijn hersenen. Dat was op de planeet Sirius, waar hij een prinses redde. Prinses Regenboog, ook wel Prinses Aurora genoemd. Hij nam

haar mee naar zijn wereld, de aarde. Ze was een vrouw van rond de vierenveertig. Ze had zijn moeder kunnen wezen. Ze was een koppige vrouw, en dat had haar in de problemen gebracht. Om in zijn wereld te komen moest ze door een lange tunnel om haar geheugen en identiteit te verliezen, waardoor ook de draak de macht over haar zou verliezen, en ze zou opnieuw geboren moeten worden door een vrouw. Hevig had ze met hem gebekvecht, maar uiteindelijk zag ze in dat er geen andere weg was. Toen ze geboren werd in zijn wereld wilde ze hem en de vrouw die haar gebaard had niet aankijken. Telkens draaide ze haar gezichtje weg. Zou de draak nog steeds een zekere macht over haar hebben gehad ? Hij herinnerde het dubbele in haar. Hij zag ook haar kwaliteiten. Wie wilde er nu met een draakse vrouw in één huis leven ? Maar hij had geen andere keus, en hij hield ook van haar. Als baby was ze nog steeds koppig, maar verder wel rustig. Ze kon zo ineens toeslaan, en dan liet ze al haar registers los, en sloeg over een geheel andere boeg. Eens nam de draak haar mee, door haar wispelturigheid. Eens sprak de draak haar toe, vastberaden om haar tot één van zijn pionnen te maken. Maar de prins gooide roet in het eten, door het eeuwige boek in zijn hoofd. Al eerder had de draak hem geslagen. Hij kwam te dichtbij de heilige relikwieen van Sirius, relikwieen die het universum zouden kunnen veranderen. Hij was dronken geraakt van een hemels sap, en kwam tot diep in de tempelen van Sirius, waar hij zijn weg vond tot aan de heilige ark. Toen hij de heilige ark aanraakte werd hij weggeslingerd, en de draak blies op hem, om zijn hoofd zwaar te verwonden.

'In Sirius zal je grafstede zijn, in Sirius zal je scepter begraven worden,' siste de draak, maar de verwondingen zorgden er juist voor dat het eeuwige boek tot geboorte kwam in het hoofd van de prins. Het eeuwige boek was als een brullend monster in zijn hoofd, totaal verwilderd. Met het monster kon hij het slot openmaken van de kerker van de prinses. Waarom koos hij deze koppige vrouw ? Vanwege haar sieraad. Zij kon de bloemen laten groeien, de mist laten optrekken als een weergodin.

'Ik denk dat je niet helemaal begrijpt waar het om gaat,' sprak Sopraan.

De prins keek op. Hij was te diep in gedachten gezonken geweest. 'Ik weet waarvoor je bent gekomen,' sprak Sopraan. 'Je hebt de helft van een sieraad, en nu wil je de andere helft, om de draken voorgoed te verslaan. Ze zijn naar je op jacht, met hun trollenlegers, en nu zoek je hulp.'

De prins knikte, weer tranen van bloed uit zijn gezicht wegvegende.
'Is ze veilig ?' vroeg Sopraan.
'Wie ?' sprak de prins.
'De vrouw van de eerste helft van het sieraad,' sprak Sopraan.
'Ja,' zei de prins. 'Ze is bij mij, maar een beetje koppig.'

'Het sieraad is los van de andere delen. Daarom volgt het haar eigen weg, en het brengt haar in de problemen,' sprak Sopraan.

'Zoon van Eldemor, je vader was een elvenkoning, en je moeder een feeenkoningin,' sprak Sopraan. 'Nu, de draken hebben jouw familie verscheurt, door het familie-sieraad te verscheuren, om de buit te verdelen onder elkaar, maar doordat het sieraad van Eldemor niet hun eigendom was, hebben de verschillende afgescheurde delen van het sieraad wraak gezworen. Zij kwamen toen in de handen van zeven prinsessen, waarvan vijf gestorven zijn. Het sieraad werd deels hersteld, maar bestaat nog steeds uit twee delen. Eén deel is met jou, en het andere deel is hier.”

'Hoe krijg ik het sieraad ?' vroeg de prins.
'Het is met prinses Mekka, mijn nichtje,' zei Sopraan. 'Ook zij wordt opgesloten gehouden door een draak.'

'Alweer een draak ?' bromde de prins. 'Alsof we het nog niet met genoeg draken aan de stok hebben.'

'Vele draken,' zei Sopraan. 'Onthoudt dat zij je familie verscheurden.' De prins knikte. Hij herinnerde zich als de dag van gisteren hoe Gesim, de draak van Sirius, zijn vader, de elvenkoning vermoordde. Dit was een zwarte dag in de geschiedenis. De prins werd weer duizelig toen hij eraan dacht. Hij was zo jong toen dat gebeurde. Vanaf toen moest hij zijn vader elke dag missen. 'Die vieze gele draak,' dacht de prins bij zichzelf.

'Alleen jij kunt haar bevrijden,' sprak Sopraan. 'Jij draagt immers het eeuwige boek in je hoofd.' Sopraan wenkte hem, en leidde hem naar een lange ondergrondse tunnel. 'Vijf dagen lopen,' sprak Sopraan, 'en dan kom je aan bij haar kerker. Maar Oros, de draak, bewaakt haar.'

De prins hapt plotseling naar adem. Er klopte iets niet. Hij grijpt naar zijn keel, naar het amulet wat daar hangt, als een half sieraad, een halve amulet, vastgemaakt aan een kettinkje. Plotseling wordt het duizelig voor zijn ogen. Even later wordt hij wakker in de armen van Sopraan. 'De draak valt je nu al aan,' sprak Sopraan. 'Zoon van Eldemor, de poort is open.' Plotseling zag de prins een helder licht voor hem, als een geopende poort. Hij kon daar zo binnenstappen, samen met Michael. Ook Matthias was met hen. Woest sloeg de draak toe. 'Oros !' riep Michael. 'De ene helft van het sieraad zoekt de andere helft. Je kunt het niet tegenhouden !' Woedend sloeg de draak weer van zich af. Ze werden allen geraakt als door bliksem. De prins beet op zijn lip. Hij trok het zwaard wat hij eens van Matthias had gekregen. Maar de draak sloeg hen zo ver weg dat de prins wegzonk in de zee. Even voelde hij zich alsof hij zou verdrinken, maar toen voelde hij Michael en Matthias die hem weer optrokken. Het was geweldig zulke gevleugelde vrienden te hebben. 'Gebruik het boek,' sprak Matthias, 'het eeuwige boek.'

De prins greep naar zijn hoofd. Hij had allemaal steken. 'Ik bestrijd je door het eeuwige boek in mijn hoofd, Oros !' riep de prins. Overal verscheen vuur, alsof het vuur regende. Wild sloeg de draak met zijn staart. Ineens was alles stil. Er verscheen poezie in het hoofd van de prins. Hij kon het zo lezen. Weer lag hij in de zee, maar ditmaal had hij prinses Mekka in zijn armen.

'Het sieraad is herenigd,' sprak Sopraan.

Hoofdstuk 3. De Zwarte Wachter

Ook prinses Mekka bracht hij tot zijn wereld, de aarde. Ook zij werd opnieuw geboren, in de schoot van dezelfde vrouw die de eerste prinses had gebaart. Zij kwamen door op grote hoogtes, waar de draken hen niet konden vinden. Verborgen moesten zij worden, en verborgen moesten zij opgroeien, achter donkere gordijnen, en zij mochten niet veel aan hun prinsessen-levens herinnert worden in het begin, opdat de draken hen niet zouden grijpen. Ze moesten hun herinneringen verliezen. Dat gebeurde door de geboorte. Zij gingen door de grote tunnel van Tsaar. Zo werden zij schoongewassen, en zo verloren de draken elk spoor. Maar beiden hadden deels een draakse natuur. Op zich was dit geen probleem. Er waren ook goede draken. Maar zij hadden teveel overgenomen van hun slechte draakse meesters. Die natuur zou moeten sterven. Dit zou gebeuren in de grote tunnel van Tsaar.

De prins wist dat hij een hoge prijs moest betalen. Hij droeg het volledige sieraad nu, het sieraad wat het eeuwige boek geheel zou opwekken. In de grote tunnel van Tsaar voelde hij zich wegglijden. Hij gleed tot de grote feeen rivier, de Sep, terwijl de draken achter hem joegen. Alles glipte uit zijn vingers en hij moest alles loslaten. Een groot kwaad was opgestaan. Hij droeg het

geheim diep van binnen. De drakenstaart had hem zwaar verwond. Hij kon niets meer vasthouden.

Ze joegen op hem, zes draken, om het eeuwige boek in hem te doven. Grote trollenlegers kwamen tot de feeen rivier, de Sep, om grote slachtingen aan te richten. De prins was aangekomen in een feeen huis, waar ze hem verborgen hielden. De zes draken-koningen doorzochten het hele feeen land, maar konden hem niet vinden. In zijn dromen werd de prins meegetrokken met feeen. Hij moest een feeenridder worden om te kunnen overleven. Het eeuwige boek moest hij schrijven. Zijn pen was zijn zwaard.

Sopraan zocht hem vaak op, en hij maakte contact met de ouders van prinses Mekka. Zij waren hem erg dankbaar, want hij had hun dochter gered van de draak. Zij zonden hem vele gaven. Toen het eeuwige boek werd verspreid onder de feeen was dit een grote overwinning. De trollenlegers werden weggedreven van de feeen rivier, de Sep. De prins moest veel schrijven. Hij had niets meer van zijn verleden. Hij voelde zich arm, maar het eeuwige boek was een grote rijkdom voor hem. De prins leidde een sober leven, maar de feeen waren met hem. Als hij niet sober zou leven, dan zouden de draken teveel houvast hebben. Dagelijks baadde de prins in de feeen rivier, de Sep. Hij was een feeen ridder nu, met een grote opdracht.

Ondertussen kwamen de trollenlegers tot een grotere duisternis : een vals licht, het licht van Paam. Illusies bouwden ze op de aarde met dit licht, om te proberen de prinsessen te strikken. De prinsessen leefden in het diepe ijs van de tunnel van Tsaar, afgesloten van hun verleden. Zij droomden dromen uit een orakel, maar soms waren er nachtmerries. Nog steeds leefden ze onder de druk van de draken. De prins bewaakte hen zo goed als hij kon.

De lichten van Paam kwamen ook tot de feeen wereld, om vele feeen te misleiden, en hun ridders. De prins streed met het eeuwige boek, om diepere betekenis te vinden. Vaak leken de deuren gesloten te zijn.

In de woestijn van Dejam, ver weg van de feeen rivier, de Sep, in een afgelegen, verwilderde feeen tempel lag een gevaarlijke trollensteen, de Evit. De feeen wisten niet of het een goede of slechte steen was. Sommigen geloofden dat het een goede steen was, terwijl anderen geloofden dat het een slechte steen was, en weer anderen geloofden dat de steen niet goed en niet slecht was. De steen doodde vele feeenpriesters en priesteressen. Niet velen durfden bij de steen te komen. Vanwege het grote gevaar van de steen werd de steen achter een gordijn geplaatst. Dit gordijn was paars, en paarse wachters stonden ervoor. Alleen hogepriesters en hogepriesteressen mochten nog bij de steen komen, maar zelfs dat ging niet altijd goed, en jaarlijks kwamen er nog verschillende hogepriesters en hogepriesteressen om, vanwege de grilligheid van de steen. Niemand kon de steen eigenlijk vertrouwen. De steen was als een onvoorspelbaar roofdier. De steen werd gehoorzaamt uit pure angst.

Op een dag gebood de steen te worden geworpen in de feeen rivier, de Sep. De steen werd gedragen door zeven door de steen geselecteerde hogepriesters. Toen de steen in de feeen rivier, de Sep, werd geworpen, werden de zeven hogepriesters gedood door een straal komende vanuit de steen. De steen werd zacht en begon te veranderen in een zwarte wachter, die de rivier overzwom. De zwarte wachter was op weg naar de prins. Hij spande zijn zwarte boog, waar hij een zwarte pijl oplegde, en rende naar de schuilplaats van de prins, waar hij verborgen werd gehouden door feeen. De prins zat achter zijn schrijftafel. Plotseling was er een zwarte pijl op zijn neus gericht.

'Het sieraad, waar is het,' sprak de wachter met een trage en lage stem. Even werd de prins duizelig, en voelde alsof hij zou flauwvallen. 'Prins Jagerstouw, geef het sieraad direct hier,' sprak de wachter. De prins stond op, en liep naar een la waarin het sieraad was.

'Wat ga je ermee doen,' vroeg de prins. 'Gaat je niet veel aan, denk ik zo,' sprak de wachter. Aarzelend gaf de prins het sieraad aan de wachter. 'Draag je het veel ?' vroeg de wachter.

'Soms,' zei de prins, 'vooral bij speciale gelegenheden.'

De wachter greep het sieraad, en ging er snel vandoor. Hij dook in de rivier en werd weer een steen, die in de diepte van de rivier zonk. Er was veel donder en bliksem in feeen land. Veel feeen stierven. Ook waren er aardbevingen. De wachter had gesproken, en had genomen wat oorspronkelijk van hem was. Ook de familie Eldemor waren niet de rechtmatige eigenaren van het sieraad. Het sieraad lag op de steen, in de feeen rivier. De steen vergrootte het sieraad, en begon het om te smelten. Oorspronkelijk was het sieraad een orakel, een orakel waarin de steen woonde. Dit orakel was genaamd de Nahemsh, het grote orakel van trol.

'Neem mij weer op, en breng mij tot mijn tempel !' bulderde de steen vanuit de rivier. Een groep feeen priesters en priesteressen namen de steen op uit het water, en brachten de steen tot de woestijn van Dejam, tot achter het paarse gordijn van de tempel. Toen de steen op zijn plek was vielen de priesters en de priesteressen die de steen hadden gedragen of aangeraakt dood neer. Er was grote paniek in de tempel. Anderen keken geschokt toe, en sommigen verborgen hun gezicht. 'Versluier u nu met paarse sluiers, opdat u niet zult sterven,' sprak de steen. Nog steeds was de steen bezig het sieraad om te smelten tot het orakel wat het eerst was. Paars vuur kwam er van de steen af.

Vanaf toen droegen de priesters en priesteressen van de tempel paarse sluiers. Dit leek de steen wat te sussen. Maar nog steeds had de steen soms woede uitbarstingen, en dan kwam er rook, vuur en bliksem van de steen af. Soms vielen er doden. 'Hoe kunnen wij u het beste dienen ?' sprak Tedia, een lange feeen-priesteres.

'Luister Tedia,' sprak de steen. 'Ik ken jullie hart. Voor mij kun je niets verbergen.'

'Ik weet het, heilige trollensteen, heilige Evit,' sprak de fee. 'Maar onderwijs ons.'

'Buig voor mij,' sprak de steen, 'opdat u leeft.'

De fee boog, en ging op haar knieen. 'Maak paarse matjes,' bulderde de steen.

'Anders nog iets ?' vroeg de fee. 'Spaart u ook zegeltjes ?'

Ineens moest de steen lachen. 'Ik mag jou wel,' sprak de steen.
'Ik voel me vereerd,' sprak Tedia.

Het orakel begon steeds meer gestalte te krijgen, met de steen in het midden. Daar stond het als een groot relikwie, een groot mysterie en een groot raadsel. In vrees vielen de priesters en priesteressen voor het beeld neer. Met grote angst in hun ogen, maar ook met verbazing en verwondering keken ze naar Tedia, en ze vroegen zich af hoe ze zo durfde te spreken tegen de gevaarlijke steen. Ze waren in ieder geval blij dat ze nog steeds leefde. Zo'n grapje had natuurlijk heel verkeerd kunnen aflopen met zo'n heilig object in de buurt, en het grapje was zelfs gericht tot het object zelf. Waarschijnlijk had de steen ook wat humor, of werden ze voor de gek gehouden ? Nog steeds kenden ze niet de ware aard van de steen, en wisten zij niet waar de steen op uit was. Nog steeds vreesden ze voor hun leven. De steen had geen medelijden gehad met velen van hen.

'Tedia heeft voor het beste deel gekozen,' sprak de steen : 'Onderwijs.'

'Onderwijs ons !' riepen ineens wat priesters en priesteressen. 'Wij staan open voor u, wat u ons te

zeggen heeft.'

'Goed dan,' sprak de steen.

Hoofdstuk 4. Het Dansende Jongetje

De steen droeg hen op kerken te bouwen en kloosters door het hele feeenland, en zij moesten optochten houden in paarse gewaden en paarse kappen. Zij moesten monniken worden van de steen. In de steen waren visioenen over barbaren in grote gevechten die veel bloed vergoten. 'Hier is jullie magie op gebouwd !' bulderde de steen. 'Jullie moeten al jullie kerken en kloosters verlaten, om zo dieper de natuur in te gaan !'

'Maar u heeft zelf gezegd dat wij die kerken en kloosters moesten bouwen,' sprak Tedia.
'Kan me niet schelen,' sprak de steen. 'Doe wat ik zeg.'

'Zoals u wilt,' sprak Tedia. De steen droeg hen op de rivier, de Sep, te volgen, dieper de natuur in. Het orakel waarin de steen zich bevond moest in een kist met lange draagstokken meegenomen worden. Niemand mocht omkijken. Zij die dat wel zouden doen zouden dood neervallen, of in de grond wegzakken. Ook smolten sommigen die omkeken gewoon weg. Iedereen was in grote angst. Ook de prins moest mee in de grote stoet.

'Ik kan u een geweldig sprookje vertellen,' sprak een gek tot de steen. Hij was de clown van de feeen. 'Als u het leuk vind, mogen we dan terug ?' Maar de clown begon weg te smelten in zijn schoenen, en er was luid gegil van andere feeen toen ze het zagen. Er viel niet te spotten met het gezag van de steen. De steen was hypergevoelig en levensgevaarlijk. Vele feeen huilden, en durfden niet eens meer te denken, bang om aan de steen ongehoorzaam te zijn. Ook de prins was op zijn hoede.

Ergens aan de rivier stopten ze. De steen wilde rusten. De feeen moesten een tent maken voor de steen, en weer moest de steen achter een paars gordijn geplaatst worden. De steen begon steeds meer paars te kleuren. 'Ik heb jullie verteld over de barbaren, waar jullie magie op gebaseerd is,' bulderde de steen, terwijl er een vreemd licht van de steen afkwam, een paarsachtig licht. De feeen begonnen moe te worden en duizelig van het licht. Ook hypnotiseerde het hen. 'De barbaren wonen in de woestijnen, maar ik wil dat jullie de natuur intrekken,' sprak de steen. 'Ik wil jullie een nieuwe magie geven.'

'Bent u een trol ?' vroeg een jongetje.
'Ik ben een trollensteen,' sprak de steen.
'Kunt u voor ons koken ?' vroeg het jongetje.
Direct gaf zijn moeder hem een draai om zijn oren.
'Vergeef hem,' sprak de feeenmoeder tot de steen. 'Hij is nog jong.'

'Maar hij is wijs,' sprak de steen. 'Ik zal voor jullie koken. Vanaf nu zal jullie voedsel uit mij komen.'
Ineens brak er een vloeistof los van de steen. Ook stroomde er een vastere stof uit de steen. Het deed allemaal een beetje paarsachtig aan. 'Hier zullen jullie voortaan van leven,' sprak de steen. 'Eet en drink nu.' De feeen kwamen dichterbij tot de steen achter het paarse gordijn, die nog steeds in de kist stond met de lange draagstokken. Met bekers en bakjes vingen ze het voedsel en het drinken van de steen op, en deden wat hen gezegd werd : Ze aten en dronken.

'Verrukkelijk !' riep iemand. Maar verder was het stil. De feeen waren nog steeds in grote angst, en

velen durfden niet zomaar te spreken.

'Geniet,' sprak de steen. 'Het is feest. Het is ter herdenking van de grote uittocht.'

'Ja, Jopie allemachtig, steen ze, steen !' riep het jongetje.

De steen lachte. 'Ik mag hem wel,' zei de steen.

'Vergeef hem, hij is jong,' sprak de vrouw weer.

'Het is goed,' sprak de steen geruststellend. 'Hij is wijs.'

'Ku Jopie, Ku Jopie !' riep het jongetje, en begon te dansen voor de steen.

Sommigen hadden hun hand voor hun gezicht gedaan, omdat ze bang waren om te zien wat de steen met het jongetje zou doen, maar de steen bleef rustig, en scheen opgewekt.

'Gekke idioot !' riep het jongetje. Weer gaf zijn moeder hem een draai om z'n oren. 'Zeg zulke dingen nooit,' sprak ze met grote boosheid en angst in haar ogen. Ze wilde haar zoontje niet verliezen. 'Hij …. hij is niet in orde,' stamelde ze. 'Vergeef hem, hij bedoelt het niet zo.'

De steen was aan het schaterlachen. 'Hij heeft wel babbels.'

'Ik wil met je vechten, idiote steen !' riep het jongetje weer, met een ondeugende blik in zijn ogen. Iedereen was geschokt, en verbaast dat de steen het jongetje niets aandeed.

'Hij is een beetje speels,' zei de steen. Het jongetje begon te lachen. 'Kun je ook levend worden ?' Plotseling stond de zwarte wachter voor hen. Sommige feeen gilden. Anderen begonnen te huilen. De prins was dichterbij gekomen. Dit was de persoon die zijn sieraad van hem had afgenomen. De wachter had zijn boog gespannen, met een zwarte pijl erop. Sommige feeen beefden van angst. 'Wie wil er het eerst aan ?' sprak de zwarte wachter.

'U houd ervan mensen aan het schrikken te maken, hè ? U houd ervan mensen bang te maken,' sprak de prins dapper. Hij was de schrijver van het eeuwige boek, dus daarom voelde hij zich opgewassen tegen de vreemde wachter.

'Ik wil je niet bangmaken,' zei de wachter, 'maar draken jagen op jou.'

'Ik weet het,' zei de prins.

'Ik ben hier om te helpen,' sprak de steen.

'Wie bent u ?' vroeg de prins. 'Zoveel feeen zijn er omgekomen door jouw toedoen.'

'Ik weet het,' zei de wachter. 'Zij waren allemaal …. SPIONNEN VAN DE DRAAK !' bulderde de wachter. De prins schrok, en ook de feeen. 'Ik ben jullie beschermer !' bulderde de wachter. 'En kijk hoe jullie mij behandelen. Ik heb geen kwaad in zin.'

'Dat zeggen ze allemaal,' krijste het jongetje.
De wachter liep naar het kleine jongetje toe, en nam de kleine jongen in zijn armen. 'Je weet het … dat ik geen kwaad in zin heb …,' sprak de wachter. Het jongetje knikte. 'Mag ik bij u wonen ?' vroeg het jongetje.

De wachter zette het jongetje weer neer, stapte in de kist en veranderde weer in de steen. Alle feeen bogen voor de steen, maar het jongetje danste. Het jongetje scheen het hart van de wachter gewonnen te hebben.

Hoofdstuk 5. Het Land van Trol

Na een paar dagen trokken ze weer verder. Het was een lange reis langs de rivier de Sep. Naarmate ze dieper in de wildernis kwamen werd de steen steeds groener. Ook begon alles steeds trager te gaan, het lopen, het spreken, het denken, alles. En de feeen vroegen zich af wat er aan de hand was. Nog nooit waren ze zo diep de wildernis ingegaan.

'Dit is het land van vertraging,' sprak de steen, 'het land van trol. Alles versteent hier, alles vertraagt hier, totdat alles teruggaat in het verleden. In dit land is er geen toekomst, alleen het verleden, wat een groot geheim in zich draagt.'

'En wat mag dat geheim dan wel wezen ?' vroeg het kleine jongetje brutaal.

'Ga ik jou nog niet aan je neus hangen,' sprak de steen.

'Ik zal een kikker aan je neus hangen,' sprak het kleine jongetje.

De steen veranderde weer in de wachter, en de wachter nam grote passen. 'Hier moet ergens de poort van trol zijn, die tot diep onder de grond leidt.'

'Je moet het verleden achter je laten,' sprak het jongetje.
'Nee,' zei de wachter, 'juist niet. In het verleden ligt de sleutel opgeborgen.'
'Nee,' zei het jongetje. 'Mijn moeder zegt altijd dat we het verleden moeten laten wat het is, en doorgaan.'

'Kun je je mond nu houden ?' vroeg de wachter.
'Onder de grond wacht het verleden op ons. Het verleden wil tot ons spreken.'

Even stampte hij op de grond, en begon er toen in weg te zinken. 'Volg mij !' riep de wachter. Zoveel feeen kwamen onder de grond die dag. Ze keken hun ogen uit in hun verleden. Overal waren er vlammen die verborgen geheimen in hun verleden lieten zien. Het leek alsof ze overal doorheen konden kijken. Het jongetje schreeuwde van opwinding. Een doorzichtige, groenachtige man verscheen voor hen, met een heel traag kloppend groen hart. Voor hem was een vliegend boek. 'Heb deel aan de heilige vertraging,' sprak de wachter. 'Het laat de verborgen dingen zien, dat wat ertussen zit. De snelheid kan het niet laten zien.'

'Ga verder,' sprak het jongetje, 'je begint het te leren.'

Ze kwamen tot een groot groen vuur, wat over hun gezichten begon te komen, en over hun handen. Het voelde aan als een medicijn. Het was het medicijn van de bomen, en het trollen-medicijn. Ze kwamen aan bij een gebied van uitgestrekte groene moerassen. Hier was waar de tijd stilstond. De tijd stopte hier, en ging niet meer verder. 'Het land van trol is omgeven door moerassen,' sprak de wachter. 'Hier stopt alle tijd. Alles gaat hier terug naar het verleden. Het geheim van de eeuwige jeugd is hier.'

'Ik ben al klein genoeg,' zei het jongetje. 'Ik moet nog groeien.'

'Oh, dat kan hier ook,' sprak de wachter. 'Je kunt opgroeien in het verleden.'

'Wat moeten we bij de trollen ?' vroeg het jongetje.

'Jij moet niet zoveel vragen stellen, kereltje,' sprak de wachter. 'In ieder geval : Hier ligt het geheim van de draken. Draken zijn een soort trollen. Zij konden de tijd vertragen, en konden zo de tijd stoppen om hun magie te bedrijven.'

'Hoe deden ze dat ?' vroeg het jongetje.

'Door mij,' sprak de wachter. 'Maar ik ontsnapte. Ze hebben nog steeds veel macht door deze moerassen.'

'Dus in deze moerassen ga je niet dood, maar gewoon terug in de tijd ?' vroeg het jongetje.

'Precies,' zei de wachter. 'Maar dan zul je eerst de trollen en hun drakenmeesters moeten overwinnen, want zij bewaken de poort van tijd.'

'En wat als je hen niet te slim afbent ?' vroeg het jongetje. 'Wat dan ?'

De wachter zweeg.

'Alsjeblieft, vertel het me ?' vroeg het jongetje.

'We zijn nog steeds in hun tijdgevangenis,' sprak de wachter. 'We zitten gevangen in een magische bal. Ze zijn nog niet overwonnen.'

'Hoe moeten we ze overwinnen ?' vroeg het jongetje.

De wachter keek naar prins Jagerstouw. Toen wees hij naar hem. 'Door hem,' sprak de wachter. 'Hij bezit het geheime wapen.' Prins Jagerstouw keek op. 'Wie, ik ?' vroeg de prins.

'Ja, jij,' sprak de wachter. 'Herinner je je derde kind ? Hij was een groot Tibetaans leider die na zijn dood vastraakte in de tunnels van de onderwereld. Jij verloste hem, ook van de verschrikkelijke beesten die hem wilden meenemen. Hij droeg de trollensleutel, die eens de draken totaal zou verslaan, door het orakel te openen. Nu draag jij die sleutel.'

'Welk orakel ?' vroeg de prins.

'Het orakel van de draken,' sprak de wachter. 'De trollensleutel die jij bewaakte was de oorzaak van veel pijn.' Allereerst had de trollensleutel het op hem gemunt, en scheurde hem los van zijn familie. Maar dit had de woede van de trollensleutel niet gestilt. Neen. De woede van de trollensleutel was alleen maar erger geworden. Nu had de trollensleutel het gemunt op de draken. Daarom kwam de trollensleutel goed van pas. De prins was duizelig. Hij voelde iets in hem branden. Het was de trollensleutel. Er was iets wat hem het moeras introk. Hij kon het niet tegenhouden, en de wachter kon hem ook niet helpen. 'De trollensleutel zoekt wraak !' riep de wachter, terwijl de prins in het moeras begon weg te zinken.

De prins voelde dat hij teruggleed in de tijd. Hij had zijn dochters in zijn armen, maar plotseling waren zij in vuur, en werden van hem losgetrokken. Draken kwamen tussen hen en de prins. De trollensleutel spuwde vuur, recht tegen het drakenvuur in. Er waren enorme explosies en zeeen van

lava waarin de prins werd meegesleurd. De prins verloor zijn bewustzijn. Even kwam hij bij en het leek alsof hij de poppen van zijn kinderen naast hem zag drijven, maar toen gleed hij weer weg. De trollensleutel trok hem mee naar het land van trol. In de verte zag hij rode vurige stenen op elkaar gestapeld, als tabletten, als een orakel. Hij had nu de trollensleutel in zijn hand. 'Werp mij nu naar het rode orakel van de draken,' sprak de trollensleutel. De prins deed dit onmiddellijk. Er waren weer overal explosies. De prins werd opgeheven, en toen als door een onzichtbare hand richting het brandende orakel geworpen. 'Nee !' riep de prins. Met een klap kwam hij tegen het orakel aan. Het orakel begon te draaien als een vleesmolen. De prins gilde en krijste. Het leek wel alsof hij tot gehakt werd gemalen.

'Ik ben je beschermer,' sprak de trollensleutel. 'Ik scheurde jou van alles weg, opdat de draken jou niet konden grijpen.'

'Maar ze hebben me gegrepen !' brulde de prins.

'Welnee,' sprak de trollensleutel. 'Ik heb je altijd afgezonderd gehouden.'

'We zitten in hun tijdgevangenis, had de zwarte wachter gezegd,' sprak de prins. De prins keek naar de sleutel. Het leek op een kruis met een staart, en met allerlei bochten. 'Open het orakel,' sprak de trollensleutel. Maar weer werd de prins weggeslingerd. Opeens stond er iemand naast de prins. Het was de zwarte wachter. De zwarte wachter spande zijn boog, legde een zwarte pijl erop en schoot op het orakel. Weer was er veel vuur. Er kwam een soort glazen opening in het orakel. De zwarte wachter tilde de prins op, en rende naar de glazen opening. Toen de wachter daardoor binnenging explodeerde het glas. Een rood gloeiend stuk vlees krioelde voor hen. 'Stop de sleutel hierin,' sprak de wachter. Voorzichtig bracht de prins de trollensleutel tot vlakbij het rode stuk vlees. Toen stak hij de trollensleutel erin. 'Idioot !' schreeuwde het stuk vlees. Het orakel begon nog meer te exploderen. De prins en de wachter vielen naar beneden. De wachter trok zichzelf op aan een rode tentakel. Ook had hij de prins vast.

'De draken zijn woedend,' sprak de wachter. De wachter begon weer in een steen te veranderen, omhuld door zijn eigen orakel. Toen veranderde hij weer in de wachter, nam een sprong, en kwam daar waar eerst het draken orakel stond. Toen veranderde hij weer in een steen omhuld in het orakel. Maar de trollensleutel was nog steeds woest. Hij sprong uit de hand van de prins, en begon het orakel van de wachter in stukken te slaan. De steen had zijn macht verloren. De trollensleutel had de steen in kleine stukjes gehakt. 'De Evit is vernietigd !' gilde een stem. Toen was er een groot geklaag en gejammer.

'Wat doe je nou, stommeling !' riep de prins tegen de trollensleutel. 'De Evit beschermde ons tegen de draken !'

'De steen is gevaarlijk,' sprak de trollensleutel. De trollensleutel begon zichzelf op te sieren met de kleine stukjes van de steen. 'Nu is het weer op de juiste plaats,' sprak de trollensleutel. De trollensleutel begon een andere vorm te krijgen, en begon zichzelf totaal om te smelten. De prins greep de trollensleutel en hief het op in de lucht. Op dat moment sloeg een grote bliksem in de trollensleutel. Weer hoorden ze gekrijs in de verte, en het gehuil van wolven.

De trollensleutel was nu samengesmolten met de gevaarlijke steen.

Hoofdstuk 6. De Trollensleutel

De prins hield de trollensleutel stevig vast. Ja, de trollensleutel had hem veel pijn gebracht, maar

hem ook gered. De roltrap van de tijd lag voor hem. Hij kon zo naar beneden kijken in de tijd. Er kwam mist van de trollensleutel. Opeens stond er een mistige gestalte voor hem. De trollensleutel was verdwenen.

'Ik ben de trollensleutel,' sprak de mistige gestalte. 'Door jouw moed ben ik vrijgezet. Als je daar naar beneden gaat, dan kom je weer in feeenland terecht.'

De prins keek de mistige gestalte aan. In de verte hoorde hij gehuil van wolven.

'Nu het orakel van de draken vernietigd is, zullen de moerassen op ons insluiten. De draken zijn woedend,' sprak de mistige gestalte. De prins keek naar de plaats waar eerst het orakel van de draken stond. Er kwam water naar boven uit een gat. 'Wat is dat daar ?' vroeg de prins.

'Dat is het Meer van Visioen wat verborgen zat onder het orakel,' sprak de mistige gestalte. In de verte bulderden de moerassen. De golven werden steeds hoger, klaar om hen te verslinden, terwijl het Meer van Visioen omhoog begon te spuiten. De prins wilde naar de roltrap van tijd rennen, maar de mistige gestalte hield hem tegen.

'Laat me erdoor !' riep de prins.

'Het moeras zal je vinden in de tijd,' sprak de mistige gestalte. 'Het zal je doen vastraken in de tijd. We kunnen beter hier blijven.' Het Meer van Visioen begon over hen heen te komen, en het water begon te stijgen, zich vermengende met het moeras. De prins schreeuwde. Plotseling had hij de trollensleutel weer in zijn hand. 'Laat het over je komen,' sprak de trollensleutel.

De prins voelde zich alsof hij verdronk. In een sterke stroom werd hij meegezogen in het Meer van Visioen, wat steeds meer moerassig werd. Ineens werd hij in de diepte gezogen. Onder het Meer van Visioen waren de ijskerkers. Nog steeds voelde de prins zich verdrinken, en begon duizelig te worden. Toen werd het zwart voor zijn ogen.

Na een lange tijd werd de prins wakker in een ijskerker. Nog steeds had hij de trollensleutel stevig vast. De prins voelde zich bevroren. 'Het lijkt erop dat we nu echt bevroren zijn in de tijd,' sprak de prins tot de trollensleutel. De prins was in grote wanhoop. De trollensleutel sprak niet meer. Tot zijn grote schrik zag de prins kleine draakjes en slangetjes uit de trollensleutel komen die daarvan begonnen te eten. 'Nee !' schreeuwde de prins.

Een vreemdsoortige priester gekleed in paars, groen en wit stond voor de deur van de ijskerker waarin de prins was opgesloten. 'De trollensleutel was een groot kwaad,' sprak de priester. 'De trollensleutel had al die realiteiten gemaakt waar je vandaan kwam, en kijk waar het je heeft gebracht.' Even leek het alsof de priester hem uitlachte.

'De trollensleutel was jouw reis tot de ijskerkers,' sprak de priester. 'Je bent onder een zware vervloeking. Daarom houden we je hier.'

'Een zware betovering ?' vroeg de prins. 'Van wie ? En waarom zou ik je geloven en vertrouwen ?'

'Wees maar blij dat de draken er zijn,' sprak de priester. 'Jij bent onder de zware betovering van het kwaad van de trollensleutel.'

'Waarom moet ik blij zijn ?' vroeg de prins. 'Ze hebben mij alleen maar ellende gebracht.'

'Nee,' zei de priester. 'De draken hielden de gevaarlijke voorwerpen verborgen, om jullie daar tegen

te beschermen. Maar je was hebberig. Jij wilde die sieraden hebben ! Zie waar je hebberigheid je gebracht heeft. Je had er van af moeten blijven, om het aan de draken over te laten.'

De prins boog zijn hoofd. 'De draken hielden mijn dochters in gevangenschap, slavernij en grote kwelling. Noem je dat bescherming ? Alles waar de draken op uit waren was macht. Mijn hele familie hebben ze uit elkaar gescheurd, en mijn vader, de elvenkoning van Eldemor.'

De priester kreeg ineens een hele lage, trage stem, die op een bepaalde manier op de normale snelheid ging. 'Dat waren jouw dochters niet ! Jij roofde hen uit onze domeinen ! Zij droegen gevaarlijke, behekste sieraden, die beter af waren onder onze bescherming,' sprak de priester bijna brullend. 'Wij beschermden het universum tegen dit grote kwaad.'

'Niet waar,' sprak de prins. 'Familie van de prinsessen hadden onze hulp ingeroepen. En de sieraden die zij droegen waren oorspronkelijk van het familie sieraad van Eldemor.'

'Je stinkt, liegbeest !' bulderde de priester. 'Dat zogenaamde familie sieraad van Eldemor was oorspronkelijk het orakel van de Evit, de steen van trol. Hiermee voorspelden wij de toekomst, en zorgden dat alles onder onze liefdevolle bewaking en bescherming was. Het was ons eigendom, en jouw familie had dit geroofd.'

'Evit was jullie gevangene,' sprak de prins, 'maar hij ontsnapte. Hij is de zwarte wachter. Oorspronkelijk bleek hij één geheel te vormen met de trollensleutel, en zij waren niet aan jullie zijde. Zij bestreden het grote kwaad van de draken.'

'En elkaar, ja !' bulderde de priester. 'Die objecten waren levensgevaarlijk, en waren alleen veilig in onze handen. Wij zijn de meesters van de magie en de meesters van het universum en tijd. Aan ons dienden jullie je te onderwerpen voor jullie eigen bestwil. Maar jouw koppigheid en eigenwijsheid heeft jou in grote problemen gebracht.'

'Jullie hebben mijn dochters gekweld,' sprak de prins. 'Ik zal niet rusten totdat ….' De prins greep naar zijn buik.

'De tijd zal het leren,' sprak de priester, en vertrok.

De prins was duizelig en kon moeilijk praten. Hij voelde zich bevroren. De pijn in zijn buik leek hem in zijn gedachten te verscheuren. Het was alsof zijn hart op de grond lag, bloedend, en niemand deed iets. Hij was hier helemaal alleen, overgeleverd aan de beslissingen van de draken en hun priesters.

De prins spuwde bloed op de grond, en viel toen in een diepe slaap. In een droom verscheen een fee in het wit voor hem. De fee had een witte hoed op, die bedekt was met fijne stof. Ook haar jurk was van zeer fijne stof gemaakt. Haar witte mantel had ze als sneeuw van haar afgegooid. Sneeuw lag op de grond. Ook waren er witte duiven, en een waterput. 'Je kan niet terug naar het verleden,' sprak de vrouw. 'Je zou daar bevriezen. Alles loopt vast in het verleden door het grote kwaad van de draken. Zij van het verleden leven in bevroren dromen, in het groene komplot.'

De prins keek op. 'Wie bent u ?' vroeg de prins.

'Het is de sneeuwkoningin, de sneeuwkoningin der feeen,' sprak de vrouw. 'Ook ik heb verlossing nodig. Ik zit in de sneeuwkerkers onder de ijskerkers.' Plotseling was er allemaal bloed voor de ogen van de prins, en vaagde de droom weer weg. De prins schrok wakker, maar viel toen weer in slaap. Weer droomde hij over een andere vrouw. De vrouw was gehuld in lompen, en was besmeurd

met vuil. 'Laat al die gevaarlijke objecten los,' sprak de vrouw snibbig. 'Ze zijn van de stad. Je hebt niet veel nodig. De natuur geeft je alles wat je nodig hebt.' De vrouw begon aan hem te trekken, en nu was ook de sneeuwfee daar, die ook aan hem begon te trekken, en toen meerdere vrouwen. Ze begonnen hem de diepte in te trekken. De prins schreeuwde. Hij probeerde wakker te worden, maar het lukte hem niet.

'Je bent in het Meer van Visioen,' sprak een stem. 'Dat is een meer van illusies, zodat je het geheim niet zult zien. Zij die in het Meer van Visioen zijn worden bedrogen, en elke schijnbare ontsnapping zal hen in werkelijkheid alleen maar dieper meetrekken in de dieptes van het Meer van Visioen. Je bent in een draaikolk. De draken hebben dit beslist.'

'Wie bent u !' schreeuwde de prins. Weer was alles alleen maar bloed voor zijn ogen. Hij zag alleen maar rood. Plotseling zag hij een barbaarse strijder voor hem staan, met een gebogen zwaard. 'Wij barbaren beslissen de magie van de draken. Zij kunnen niets doen zonder ons,' sprak de man.

'Ik kan hier niemand vertrouwen,' sprak de prins, 'en ik weet dat ik droom.'

De barbaar lachte bijna spottend. 'Het Meer van Visioen is een droom, een gevangenis van dromen. Zelfs als je denkt dat je ontwaakt, droom je nog steeds. Onze gevechten en oorlogen maken uit hoe de draken magie werkt, en ook de feeen magie en de magie van trol. Hierbij staat of valt alles. Al hun wonderen, betoveringen, vervloekingen, nachtmerries, tragedies, depressies en trauma's komen voort vanuit veel barbaars bloedvergiet,' sprak de barbaar.

'Dat was de reden dat de steen van trol wilde dat we dieper de wildernis in zouden gaan, langs de rivier de Sep, om zo het feeenland achter ons te laten,' sprak de prins. 'En zie waar het ons heeft gebracht.'

'Dieper in de wildernis ? Laat me niet lachen,' bulderde de barbaar. 'De steen heeft jullie bedrogen. Ergens halverwege de rivier de Sep liet hij jullie onder de grond gaan richting het land van trol. Jullie hadden verder moeten gaan langs de rivier. Doordat je onder de grond ging werd je de gevangene van het Meer van Visioen, het grote web van leugens. De steen van trol heeft jullie in de val gelokt. Allen zijn jullie gevangenen van het Meer.'

'Leugens,' sprak de prins. 'Alles werd trager en trager toen we dieper de wildernis ingingen langs de rivier de Sep. Onze gedachtes werden trager, totdat we niet meer verder konden. Toen bracht de steen van trol ons onder de grond. Er was geen andere optie. De tijd stopte ergens langs de rivier de Sep. We hadden geen andere keus.'

'Leugens ?' sprak de barbaar sarcastisch lachend. 'Jullie zijn bedrogen. De steen van trol kan de tijd stoppen zoals niemand anders, en komt dan met allerlei smoesjes, zodat jullie gehoorzamen, en de steen zijn doelen met jullie kan bereiken. Jullie zijn erin geluisd. Een rad heeft hij jullie voor de ogen gedraaid. Dat is alles wat ik ervan kan zeggen. En wij werken voor deze leugenachtige magie. Wij zijn slaven van het geweld. Alleen door groot geweld wordt zulke magie opgewekt.'

Hoofdstuk 7. Het Overbruggen van de Eindeloosheid

'En hoe kan ik jou vertrouwen, sinds jij zelf een onderdeel bent van het Meer van Visioen ?' vroeg de prins.

'Omdat ik een slaaf ben,' sprak de barbaar, 'een medegevangene die naar ontsnapping zoekt. We zouden elkaar kunnen helpen. Luister : Als je verder was gegaan langs de rivier de Sep, helemaal tot aan de Grote Woestijn, en dan er doorheen tot het land van de indianen, dan was je hier niet

geweest.'

'Is daar vrijheid ?' sprak de prins. 'Hebben de draken daar geen macht ?'

'Grote vrijheid is daar,' sprak de barbaar. 'En wanneer een draak door de Grote Woestijn nadert tot het land van indianen, dan veranderen ze daar in grote buffels. Het enige gevaar is wanneer de buffels helemaal door het land van de indianen kunnen komen tot de Grote Afgrond, daar waar alle ruimte stopt. Ruimte gaat daar niet verder, en de buffels die daar weten te komen zullen daar worden tot onsterfelijke draken. Wel is het zo dat de Grote Afgrond alles weer terugdrijft in de ruimte. Onsterfelijke draken kunnen niet in het land der indianen leven, maar kunnen wel het gebied tot aan de Grote Woestijn teisteren. Dit is ook de reden dat de indianen op zulke buffels jagen. Niemand van hen wil dat zij zich tot onsterfelijke draken ontwikkelen.'

'Hoeveel onsterfelijke draken bestaan er al ?' vroeg de prins.

'Velen,' sprak de barbaar. 'De indianen hebben onze hulp nodig, en alleen in het land van de indianen zijn wij veilig tegen de draken, maar wij moeten wel deelnemen aan de buffeljacht dan.'

'Ik begrijp het,' zei de prins. 'Dus nu zijn wij nog in de klauwen van de onsterfelijke draken ?'

'Precies,' sprak de barbaar. 'Nu snap je het.'

'Zijn die draken echt onsterfelijk, of kan die onsterfelijkheid ook weer ongedaan gemaakt worden ?' vroeg de prins.

'Men heeft mij verteld dat het geheim hiertoe ligt in het land van de indianen,' sprak de barbaar.

'Hoe komen we daar ?' vroeg de prins. 'Gezien we in het Meer van Visioen opgesloten zijn, en elke ontsnapping een groter bedrog is, zoals je zei.'

'Ik weet wel een manier,' sprak de barbaar.

De prins wist nog steeds niet of hij de barbaar wel kon vertrouwen, maar hij waagde het erop. De gevangenen en slaven van het Meer schenen te kunnen communiceren met elkaar door dromen. Maar in hoeverre zouden de draken dat kunnen beinvloeden ? En wat als het ontdekt werd ? De prins werd geplaagd door angsten. De droom was weer weggevaagd, en hij werd wakker in zijn kerker. Hij had honger, maar er scheen niets te eten te zijn.

Ook de prins werd tot een slaaf gemaakt, en hij moest jagen aan de rivier de Sep. De draken hadden het hele feeenland ingenomen. De prins had een keten om zijn nek die verbonden was met zijn hart. De draken hadden hem gezegd dat als hij zou proberen te ontsnappen, dan zou de keten zich om zijn hart wikkelen om het te verstikken. De prins was daarom goed op zijn hoede, en nam geen risico's. Hij probeerde de barbaar en zijn verhaal te vergeten, maar op een dag ontmoette hij de barbaar. De prins moest een gevecht bekijken in de arena. De barbaar had een groot mes, en moest een grote groene slang verslaan. Op de tribunes zaten de drakenmeesters met hun trollen en hun slaven. Zij joelden daar en applaudiseerden. De prins was ongerust over de barbaar, maar na een lang en slopend gevecht had de barbaar toch de kop van het beest weten af te hakken. De barbaar was inmiddels zwaar gewond. De prins werd opgeroepen om de wonden van de barbaar te verzorgen. Ze moesten daarvoor naar een speciale hut buiten de arena. De prins begon de wonden schoon te maken van de barbaar met een doek. Toen verbond de prins de wonden.

'Psst, ik heb dit zo geregeld,' fluisterde de barbaar. 'Van mijn meester heb ik soms wat boeken van

drakenmagie geleerd terwijl hij sliep. Luister : We zijn hier dichtbij de rivier de Sep. Ik heb een bootje kunnen regelen door twee dwergen die ik ken. Als het nacht is moeten we het erop wagen.'

'Ja maar je vergeet de keten die ik om mijn nek en hart draag,' sprak de prins. 'Het zal mijn dood worden als ik zal proberen te ontsnappen.'

'Nee,' sprak de barbaar. 'Ik heb daar wel aan gedacht. Luister : De magie van draak : Strooi wat elvenzout op de keten van de gevangene of slaaf, en de keten zal in slaap vallen. Elvenzout heb ik ook geregeld door de twee dwergen.'

De barbaar haalde een zakje van zijn riem af. 'Hier, smeer dit op de keten als het nacht wordt,' sprak de barbaar. 'Smeer het geregeld erop, zodat de keten niet wakker wordt.'

'Dit is eng,' sprak de prins. 'Als de keten wakker wordt ben ik er geweest.'

'Je bent al dood,' sprak de barbaar. 'Grijp je kans om te kunnen leven.'

'Ja, maar mij is eens verteld dat zij die schijnbaar ontsnappen uit het Meer alleen maar in diepere ellende terecht komen,' sprak de prins.

'Vertrouw erop dat ik een beetje draken magie ken,' sprak de barbaar hem geruststellend toe.

'Dat is makkelijker gezegd dan gedaan,' zei de prins.

De twee wachtten totdat het nacht was geworden. De prins strooide wat van het elvenzout op de keten, en waagde het erop. De barbaar had hem gezegd dat er niet veel elvenzout nodig was om de keten te doen slapen. De prins moest erg zuinig zijn op het elvenzout, want verder moest het wel geregeld gestrooid worden, anders zou de keten ontwaken. Snel vertrokken ze naar het bootje aan de kant van de rivier de Sep. Alles was gelukkig rustig. Beiden stapten ze in de boot, en namen een peddel, en begonnen over de grote rivier de Sep weg te peddelen. Steeds dieper en dieper kwamen ze in de wildernis. Er was steeds meer en meer begroeiing, en ze kwamen ook langs de plek waar de steen van trol alles had vertraagd, maar dit keer vertraagde er niets. 'Zie,' sprak de barbaar, 'we kunnen rustig door peddelen, zonder vertraging of stilstand van de tijd.' De prins begon steken in zijn hart te krijgen. Snel strooide hij weer wat elvenzout op de keten.

Vreemde geluiden kwamen uit de wildernis. Ook angstaanjagende geluiden van vreemde dieren. 'Zijn we in gevaar ?' vroeg de prins.

'Altijd,' sprak de barbaar. Na een tijdje begon het elvenzout op te raken. De prins begon in paniek te raken. 'Wat moeten we nu doen ?' vroeg de prins, die al weer steken in zijn hart begon te krijgen. Zijn hart klopte ook veel sneller dan normaal.

'Luister,' sprak de barbaar. 'Hier dichtbij woont een dwergensmid. Hij moet de keten veilig kunnen verwijderen, tenminste dat hoop ik.' De prins slikte. Hij begon nu echt bang te worden. 'Wat als het niet gaat lukken ? Dan ga ik eraan,' beefde de prins.

'We wagen het erop,' sprak de barbaar. De prins werd al geplaagd door allerlei gedachten wat voor verschrikkelijke dingen er met hem zouden kunnen gebeuren als de keten wakker zou worden. De prins durfde bijna niet meer te ademen. Ook durfde hij zich nog nauwelijks te bewegen, en zat hij stokstijf in het bootje. 'Doorpeddelen,' sprak de barbaar. Maar de prins durfde niet meer. Hij voelde zich al helemaal wegglijden in zichzelf van de angst. Zijn hart ging als een razende te keer. Hij kon nog één keer wat elvenzout strooien, en dan moesten ze snel zijn. Maar het scheen al niet meer te

werken. Het hart van de prins sloeg totaal op hol, en hij kon niet meer goed ademen, alsof hij gewurgd werd.

'Doorpeddelen !' riep de barbaar, terwijl hij de prins in het gezicht sloeg. 'Wakker worden, als je wil blijven leven.' Maar de prins begon weg te zakken in grote duizeligheid. Toen werd alles zwart voor de ogen van de prins.

De barbaar zette het bootje aan de kant van de rivier, en bond het goed vast aan een boompje. Toen nam hij de prins op zijn schouder, en liep in snelle pas naar een huisje vlakbij, waar de dwergensmid woonde.

De barbaar vertelde snel het verhaal, toen hij de prins op een tafel had neergelegd. 'Wakker worden !' riep de barbaar, terwijl hij de prins in het gezicht sloeg. Even kwam de prins bij. 'Ik kan niets voor hem doen,' sprak de dwergensmid. 'Ik heb hier het gereedschap niet voor. Ik kan niet tegen zulke ketenen op. Als ik iets ga proberen, dan zal de keten wakker worden, en ons alle drie doden.' De prins zakte weg in een nog grotere wanhoop.

'Heb je dan misschien nog elvenzout ?' vroeg de barbaar. 'Anders gaat hij het waarschijnlijk niet overleven.'

'Elvenzout heb ik volop,' sprak de dwergensmid. Hij liep naar een kastje toe en haalde een grote pot elvenzout tevoorschijn. Snel griste de barbaar de pot uit zijn handen, opende het en strooide een flinke hoeveelheid op de keten. 'Niet zoveel, dwaas !' riep de dwerg. 'Teveel van het elvenzout kan de keten ook wakker maken. Dan werkt het niet meer, en dan heb je er helemaal niks aan.' Snel veegde de barbaar weer wat van het elvenzout weg. 'Ik schoot wat uit,' sprak de barbaar. De prins leek weer bij zijn positieven te komen. De prins was dolgelukkig toen hij de grote pot elvenzout zag. 'Ik zal het in een zak doen voor je. Dan kun je er wel even mee vooruit, maar eh … niet teveel erop strooien, hè ?'

'Begrepen,' zei de prins.

'Waar kunnen we hem verlossen ?' vroeg de barbaar.

'In het eeuwige land van de indianen,' sprak de dwerg. 'Die hebben wel wat voor hem.'

'Goed,' sprak de barbaar. Hij schudde de hand van de dwerg, en liep toen het huisje uit. Ook de prins schudde de hand van de dwerg en bedankte hem. Met de zak elvenzout liep hij naar buiten, de barbaar achterna.

Weer stapten ze in het bootje en gingen de rivier de Sep op, op weg naar de Grote Woestijn, waarachter het eeuwige land van de indianen lag.

De prins had het nog steeds moeilijk. Weer werd hij duizelig. Het was alsof er iets in zijn hoofd knapte, en het werd hem weer zwart voor zijn ogen. 'Ik weet wat je aan het doen bent,' sprak een stem. 'En het is heel dom van je. Het elvenzout heeft mij tijdelijk verlamd, maar als ik ontwaak zal ik je doden.' Het was de keten. 'Ugh,' sprak de prins, en vertelde de barbaar wat de keten zojuist tot hem had gesproken.'

'De keten probeert je te intimideren, maar we moeten vol houden,' sprak de barbaar, terwijl ze verder peddelden.

'Ik hoop niet dat het elvenzout zijn kracht verliest,' zei de prins.

'Welnee,' zei de barbaar geruststellend. 'De keten kan niks beginnen.'

'Dat hoop ik maar,' zei de prins. Hij voelde zich nog steeds erg benauwd. 'Het lijkt wel alsof het elvenzout kracht aan het verliezen is. De keten lijkt wakker te zijn, maar is nog steeds te verlamd om me wat aan te doen,' sprak de prins ongerust.

'Welnee,' zei de barbaar. 'Het elvenzout is juist krachtiger geworden. Verlamming is zelfs beter dan slaap.'

'Ja, maar de keten botviert grote woede op mij,' sprak de prins. 'Is er geen beter middel ?'

'Niet dat ik weet,' sprak de barbaar. De prins was in grote angst. Hij vond dat de barbaar maar makkelijk praten had. Rustig peddelde de barbaar door, terwijl de prins vaak stokstijf in het bootje zat.

De keten om de nek van de prins begon steeds strakker te zitten. 'Daar, ik zal je,' sprak de keten venijnig.

'Het wurgt me,' zei de prins, terwijl hij naar adem snakte. De barbaar deed weer wat elvenzout op de keten, maar het leek alleen maar erger te worden. 'Zie, het werkt niet,' zei de prins in paniek. Hij greep naar zijn keel, en probeerde wat ruimte te maken tussen hem en de keten. De keten was meedogenloos. De keten kwam strakker en strakker te zitten. Weer werd het zwart voor de ogen van de prins. Hij voelde zich alsof hij zou stikken. Na een tijdje kwam de prins weer bij. Hij kon wat rustiger ademhalen. 'Misschien slaapt de keten weer,' sprak de prins.

'Het went wel,' sprak de barbaar.

'Nee,' zei de prins. 'Het went niet, en ik wil er vanaf.'

'Wees blij dat je nog leeft,' sprak de wachter.

'Ja, maar voor hoe lang ?' zei de prins.

Aan de rivier de Sep leek geen einde te komen. 'Hoe lang gaat dit nog door ?' jammerde de prins.

'De rivier de Sep is eindeloos,' sprak de barbaar. 'Ik zei je toch dat je de vorige keer veel te vroeg stopte ?'

'Dat kwam door de steen,' zei de prins. 'We hadden geen andere keus.'

'Ja, hij heeft jullie zwaar bedrogen,' sprak de barbaar.

'Stopt deze rivier nooit ?' vroeg de prins.

'Nee,' zei de barbaar. 'De rivier de Sep is een eindeloze rivier.'

'Ja maar je zei dat de rivier zou uitlopen in de Grote Woestijn,' zei de prins.

'Jawel,' zei de barbaar, 'maar de Grote Woestijn is in wezen onbereikbaar, omdat de rivier de Sep eindeloos is.'

'Ja, maar hoe komen we daar dan ?' vroeg de prins een beetje ongeduldig en geirriteerd.

'We kunnen daar niet komen,' zei de barbaar.

'Zeg, zit je me nu voor de gek te houden, of niet ?' vroeg de prins een beetje boos. 'Wat doen we hier dan als we er toch niet kunnen komen ?'

'Proberen,' zei de barbaar. 'Er moet een manier zijn. Onthoud dat ik een beetje draken magie ken. Als de draken in de Grote Woestijn kunnen komen, dan kunnen wij het misschien ook.'

'Ja, maar de manier waarop je praat is irritant, alsof je jezelf tegenspreekt,' sprak de prins.

'Alles heeft twee kanten,' sprak de barbaar.

'Hoe kunnen we eindeloosheid overbruggen ?' vroeg de prins.

'Door draken magie,' sprak de barbaar.

'En hoe gaat dat ?' vroeg de prins.

'We moeten naar de pekkabouter,' zei de barbaar. 'Die maakt speciaal pek hiervoor, waarmee we het bootje kunnen insmeren om zo de Grote Woestijn te bereiken.'

'Toverpek ofzo ? Pek voor draken magie ?' vroeg de prins. 'Klinkt interessant.'

'Ja, maar die pekkabouter is niet zo'n brave broeder, prins Jagerstouw,' sprak de barbaar. 'We moeten net geluk hebben. Als hij ons niet mag, dan zou hij ons kunnen aanvallen met de toverpek, waardoor we vastgeplakt worden, en nooit meer weg kunnen komen. De pekkabouter staat erom bekend dat hij als hij in een slechte bui is je in een standbeeld kan veranderen.'

'Zouden we het dan wel doen ?' vroeg de prins.

'We hebben geen andere keus,' sprak de barbaar. 'We kunnen hem gewoon op de normale manier benaderen, of wachten totdat hij slaapt, en dan de toverpek roven.'

De prins dacht even na. 'Laten we het maar op de normale manier doen, want op dieventocht gaan heb ik even geen zin in.'

'We lopen dan wel groot risico,' sprak de barbaar.

'Ja, maar als we op dievenpad gaan lopen we ook een groot risico,' zei de prins.

'Het is nogal eenvoudig,' zei de barbaar. 'Als de kabouter slaapt kunnen we gewoon de schuur in waar het toverpek is.'

Bij een vernauwing van de rivier de Sep, waar een klein bruggetje was, moesten ze het bootje uitstappen. De barbaar maakte het bootje goed vast aan een struik met een touw. Even moesten ze een zandweggetje op, wat uitliep op een graspad wat naar het huisje van de pekkabouter leidde. Maar al snel werden ze begroet door luid geblaf. De honden lagen dan wel aan een ketting, maar ze wisten nu allebei dat diefstal geen optie was. Bij het huisje aangekomen klopte de barbaar aan, waarna even later een klein mannetje met een lange wit-grijze puntbaard opendeed. Hij had een

rood pakje aan, met rode, zachte laarzen. 'Kijk eens aan, bezoek !' snauwde het mannetje. 'Kom verder, alhoewel ik niet bepaald in een goede bui ben.'

'We kunnen ook een andere keer terugkomen,' sprak de barbaar, die al in gedachten had hoe hij eventueel de honden zou kunnen rustig maken.'

'Welnee, kom verder,' sprak de kabouter, die de barbaar en de prins al had vastgegrepen om ze naar binnen te trekken.

'Het is hier eenzaam wonen,' sprak de kabouter. Toen was het even een lange tijd stil.

'Ik begrijp het,' sprak de barbaar ineens. 'Ik hoop dat we niet ongelegen komen. U heeft een mooi onderkomen hier. Het moet vast heel duur zijn geweest, of in ieder geval zwaar werk. Zeg, beste man, moet u eens luisteren. Wij komen voor een beetje toverpek, en we vroegen ons af …' Maar afmaken kon hij zijn zin niet, want de kabouter begon hevig te foeteren. 'Toverpek ! Zeg, wie denken jullie wel niet dat ik ben. De eerste de beste … ? Wel alle drommels, wie denken jullie wel niet wie jullie voor je hebben ? Dat zijn me nogal wat kwajongens streken, zomaar een arme oude kabouter om toverpek vragen. Weten jullie wel niet hoe duur dat spul is, en hoe lang ik moet werken voor maar één druppel toverpek ? En dan komen jullie hier op z'n Jan Boerenfluitjes om toverpek zaniken. Zijn jullie lui ? Zijn jullie op jullie achterhoofd gevallen ? Nou, dat moet ik nog meemaken, dat jullie nog een keer om toverpek komen vragen. Ik moet het nog meemaken. Nee, ik zal dat niet meer meemaken, daarin kan ik jullie geruststellen. Er komt heus geen tweede keer.'

De kabouter foeterde verschrikkelijk, en er leek geen einde aan te komen. Geen woord konden ze er tussen krijgen. Ze wisten dat ze al goed te ver waren gegaan, en waren hard aan het denken hoe ze de kabouter weer rustig konden maken, of hoe ze aan de woedende kabouter, die steeds woester en gevaarlijker werd, te ontkomen.

'Nog even, en ik trek potverdorie mijn mes !' riep de kabouter hevig snauwend. 'Wie denken jullie wel niet dat jullie zijn om voor zoiets een arme, oude kabouter lastig te vallen ?'

Inmiddels had de barbaar een zak met geld van zijn riem losgetrokken, en drukte het onder de neus van de razende kabouter. De kabouter keek erna, en schreeuwde : 'Hoe durf je mij daar zo weinig geld voor aan te bieden. Als ik het niet dacht. Wat klunzige armoedzaaiers proberen mij voor geen geld, voor een appel en een ei, mijn kostbare, dierbare toverpek af te troggelen, waar ik zo hard voor gewerkt heb met bloed, zweet en tranen ? Elke druppel koste mij bijna mijn leven. Elke druppel heeft mij groot lijden gebracht, en jullie denken dat even doodleuk van mij te krijgen alsof ik potverdorie de grote geef-kabouter ben ? Oh ja, vadertje zal het jullie weleens even schenken wou je zeggen. Nou, ik weet al precies wat ik met jullie ga doen.'

'Alstublieft,' smeekte de prins. 'We zullen alles voor u doen voor maar één druppel toverpek. U mag alles van ons hebben. Wij zijn uw dienstknechten zo lang als u wilt, en als dat nog niet genoeg is, dan smeek ik u om ons te vergeven voor onze klunzerigheid, voor deze ene keer. Misschien waren we gewoon aan het verkeerde adres. We waren op zoek naar de heer Jules Suikerbiet, en dat was geen kabouter. Vergeef ons. We hebben aangeklopt aan de verkeerde deur.'

'Jullie hebben niets,' raaste de kabouter. 'Jullie hebben niets te bieden voor alle eeuwen van pijn en tragedie die ik heb moeten doorstaan voor een paar rot-druppels toverpek. Ik zal jullie leren, snot apen die jullie er zijn. Niets kunnen jullie doen om ook maar een halve druppel toverpek te betalen, stelletje lamlendelingen. Het geblaf van mijn honden was er al om jullie te waarschuwen, maar nee hoor. Toch nog komen klagen, huilen en smeken bij een oude kabouter voor wat toverpek. Het is onbetaalbaar, vergeet het maar. En wat jullie gedaan hebben, wat jullie nu op jullie geweten hebben

door een oude, hardwerkende kabouter lastig te vallen op deze manier is ook onbetaalbaar. Kom op, jongens. Dat kunnen jullie niet meer goedmaken. Jullie hebben mij groot leed gebracht.'

De razende, woeste kabouter greep naar het mes wat aan zijn riem zat. 'En nu meekomen naar de schuur !' snauwde hij hysterisch. De barbaar verroerde zich niet, en de prins wist ook niet wat hij moest doen. Maar de kabouter trok hen het huisje uit naar de schuur, terwijl de honden hevig aan het blaffen waren. In de schuur was een bad met toverpek.

'Alstublieft,' smeekte de prins. 'We hadden echt geen kwaad in zin.' De kabouter zei niets meer, en begon met touw de barbaar en de prins vast te binden. 'Ik ga eraan,' dacht de prins bij zichzelf. 'En ik heb ook nog een keten die achter mij jaagt.' De prins wilde zich niet zomaar overgeven, en rukte zich los toen de kabouter een knoop in het touw wilde maken. 'Sufferd, blijf stil !' snauwde de kabouter. Ook de barbaar rukte zich los van de kabouter, maar de kabouter had al snel een beker toverpek in zijn handen. 'Dit willen jullie echt niet over jullie heenkrijgen, want dan kun je je nooit meer bewegen. Vastgeplakt voor eeuwig, dus denk maar goed na voordat je iets stoms doet.' De kabouter hief de beker op, klaar om het pek te gooien. 'Het elvenzout !' riep de barbaar. De prins greep naar zijn zak met elvenzout die hij aan zijn riem had zitten, en nam er wat van in zijn hand. Snel gooide hij het in het gezicht van de kabouter.

'Dat hadden we eerder moeten doen,' sprak de barbaar. De kabouter lag doodstil op de grond. Hij sliep. Vanuit zijn beker droop het toverpek op zijn rode pakje, en hij begon langzaam te verstenen, terwijl hij lag vastgeplakt aan de grond. De barbaar en de prins namen toen zoveel mogelijk toverpek mee als ze konden, en nadat ze wat toverpek naar de woeste honden van de kabouter hadden gegooid om deze ook te zien verstenen en vastplakken aan de grond, gingen ze terug naar het bootje. Ze mochten het toverpek niet aanraken, maar goten het uit aan de zijkanten van de boot, en smeerden de zijkanten van het bootje in met het toverpek. Voorzichtig stapten ze toen in het bootje, en gingen de rivier de Sep weer op. Ditmaal merkten ze dat het sneller ging, en al gauw kwamen ze aan bij de reusachtige woestijn, de Grote Woestijn. Het bootje lieten ze aan het einde van de rivier achter, en gingen toen door de Grote Woestijn op weg naar het eeuwige land van de indianen.

Hoofdstuk 8. De Tweede Rivier

Het was warm in de woestijn. De prins keek zijn ogen uit. Er leek geen einde te komen aan de uitgestrekte vlaktes. 'Hoe komen we hier doorheen ?' vroeg de prins. 'Ook deze woestijn lijkt wel eindeloos.'
'Precies,' zei de barbaar. 'Deze woestijn is eindeloos, zoals de rivier de Sep, en we kunnen alleen de overkant bereiken door draken magie.'

'Ook weer door toverpek ?' vroeg de prins.

'Nee,' sprak de barbaar. 'Alleen het ei van de gele vogel kan de Grote Woestijn overbruggen.'

'Wat is de gele vogel, en waar kunnen we zo'n ei vinden ?' vroeg de prins.

'De gele vogel is een drakenvogel. Ze kunnen reusachtig groot worden. Het ei geeft de bezitter magische krachten,' sprak de barbaar. 'De vogel komt hier eens in de tien jaar, en een ei zal hij ons echt niet geven.'

'Maar hoe komen we dan de Grote Woestijn over ?' vroeg de prins.

'Madammeke Zig Zag kan de vogel oproepen, en ze verkoopt volgens mij ook zulke eieren,' sprak de barbaar.

'Wie is Madammeke Zig Zag, en waar kunnen we haar vinden ?' vroeg de prins.

'Het probleem is dat ze aan de andere kant van de Grote Woestijn woont,' sprak de barbaar.

'Daar hebben we dan niks aan,' sprak de prins een beetje teleurgesteld.

'Zij komt hier eens in de honderd jaar,' sprak de barbaar bijna deftig.

'Zeg luister eens,' zei de prins. 'Waarom praat je ineens zo deftig. Is ze in de buurt ofzo ?'

'Nee,' zei de barbaar. 'Ze is geen velden of wegen te bekennen, maar ik weet dat zij wil dat wanneer men over haar spreekt, dan moet men deftig spreken, heel deftig.'

'Oh, luistert ze ons af ofzo ?' vroeg de prins.

'Wie weet,' sprak de barbaar met deftige gebaren. 'Madammeke Zig Zag kan immers alles.'

'Kan ze niet even voor ons komen ?' vroeg de prins.

'Nee, dat kan ze niet. Zet dat maar snel uit je hoofd,' sprak de barbaar.

'En waarom dan niet ?' vroeg de prins.

'Omdat zij gebonden is aan de wetten van de draken magie. Zo niet, dan zou het hele universum ontploffen,' sprak de barbaar.

'Ligt het zo gevoelig ?' vroeg de prins. 'Zij woont dus tussen de Grote Woestijn en het land van de indianen in ?'

'Ja, in het overgangs-gebied,' sprak de barbaar, 'daar waar alle draken veranderen in buffels.'

'Ik zie hier geen draken,' sprak de prins.

'Nee,' zei de barbaar, 'inderdaad. Die komen hier niet vaak. Het is een groot risico.'

'Dus voor hetzelfde geld wachten we hier nog honderd jaar totdat die Madammeke Zig Zag eens komt opdagen ?' vroeg de prins.

'Ja, en dan heb je kans dat ze nog even terug moet voor haar eieren,' sprak de barbaar, 'dus dan zijn we zo nog honderd jaar verder voordat ze weer terug is.'

'Gezellig,' zei de prins. 'Is er geen andere manier om over de Grote woestijn te komen ? Ik bedoel iets sneller.'

'Niet dat ik weet,' sprak de barbaar.

'Kunnen we misschien op de rug van zo'n draak ?' vroeg de prins.

'Ben je gek,' sprak de barbaar. 'Dat gaat echt niet gebeuren.'

De prins voelde zich moedeloos worden. Hij begon van pure paniek de woestijn in te rennen, en begon toen als een wildeman te schreeuwen. 'Het is niet eerlijk, het is niet eerlijk !' schreeuwde hij. Plotseling zagen ze in de verte wat indianen op paarden aankomen. 'Hey !' riep de prins, en begon te springen en te zwaaien. 'Hey, hier moeten jullie zijn !'

De prins rende terug naar de barbaar. 'Daar komen wat indianen aan. Hoe komen die hier nu ?' vroeg de prins.

'Zij gebruiken de magie van de Grote Afgrond,' sprak de barbaar.

'Kunnen zij ons niet meenemen ?' vroeg de prins met enige hoop.

'Misschien,' zei de barbaar. 'We kunnen het proberen.'

De indianen ter paard kwamen steeds dichterbij. Na een tijdje stonden ze vlak voor de prins en de barbaar. De prins begon direct het hele verhaal te vertellen, in de hoop dat de indianen hen zouden meenemen.

Maar ook de indianen schenen aan ijzeren wetten te zijn onderworpen. Wel wilden ze aan Madammeke Zig Zag om twee eieren van de gele drakenvogel vragen. De barbaar gaf hen daarvoor wat geld mee. De indianen waren maar wat blij, sinds de barbaar en de prins hen wilden helpen in de buffeljacht, om zo te voorkomen dat er niet nog meer draken de Grote Afgrond zouden bereiken om zo onsterfelijk te worden. Ze gingen direct terug over de woestijn.

Zelfs voor de indianen was het nog een reis van drie dagen door de Grote Woestijn, maar dat hadden ze er wel voor over. Ongeveer na een week waren ze weer terug met de eieren. In de diepte van de woestijn zouden de eieren zo warm worden dat ze spontaan uitgebroed zouden worden. De jonge gele drakenvogels zouden direct al sterk en magisch genoeg zijn om hen over de eindeloze woestijn te brengen.

De prins en de barbaar begonnen hun tocht over de Grote Woestijn, met de eieren in hun handen. De eieren waren best wel groot en zwaar, maar het was nog wel te doen. Soms namen ze even een rustpauze. Na een paar uur te hebben gelopen begonnen de eieren steeds heter te worden. Op een gegeven moment waren de eieren zo heet, dat ze niet meer te dragen waren. De prins en de barbaar legden hun eieren in het zand, waar ze al snel kapot begonnen te springen. Twee jonge gele drakenvogels kwamen eruit. Ze strekten zich helemaal uit, en waren veel groter dan hun eieren zelf. Met gemak konden de prins en de barbaar op hun ruggen zitten. Ze waren blij dat het allemaal goed verliep zonder problemen. De twee gele drakenvogels stegen al snel op, en begonnen met een loeivaart richting het eeuwige land van de indianen te vliegen. De prins en de barbaar hielden de nekken van de goede drakenvogels goed vast. Het was alsof ze een magische barriere doorbraken. Dit konden de vogels doen, vanwege de draken magie die zij overvloedig van nature bezaten.

In de verte zagen ze het eeuwige land van de indianen. De prins slaakte een kreet van opwinding. Het was hier een erg tropisch klimaat. Vanuit de hete lucht vlogen ze in de wat vochtigere lucht vlak boven het begindeel van het eeuwige land van de indianen. Hier daalden de vogels neer, alsof ze wisten wat ze moesten doen. Het leek wel alsof de vogels niet meer verder konden. Tot hun grote schrik merkten ze dat de vogels in buffels begonnen te veranderen. Met een plof stortten ze op de grond. De buffels renden weer terug richting de woestijn door het overgangs-gebied.

De barbaar en de prins keken elkaar aan. Toen keken ze naar het eeuwige land van de indianen, en gingen tot het eerste de beste kamp. Een indiaan zat daar op de grond, voor zijn wigwam. Hij rookte

een soort pijp, een lange pijp met veren. De prins wees op zijn keten, en begon al snel zijn verhaal te vertellen. Hij hoopte dat de indiaan hem kon helpen van de keten af te komen. De indiaan begon te spreken over de Grote Afgrond, waar alle ruimte ophoudt te bestaan, en waar men de ruimte weer wordt ingedreven. Alle ruimte stopt op dat punt. Door de magie van de Grote Afgrond zouden de indianen alles kunnen bereiken wat ze wilden, en alles kunnen krijgen wat ze wilden. Ook zouden ze hier kunnen afkomen van alles wat ze wilden. Wel was het zo dat de magische bron van de Grote Afgrond in de loop van tijden zo vervuild was geraakt vanwege de draken die als buffels tot de Grote Afgrond konden komen.

'Ik kan u helpen, als drakenjager,' sprak de prins, 'maar doet u alstublieft wat aan de keten om mij nek, die zich ook in mijn huid heeft gedrongen om mijn hart te ketenen. Hierom is mijn leven nog steeds in groot gevaar.'

De indiaan keek naar de keten en knikte. De draken die als buffels tot de Grote Afgrond konden komen werden daar onsterfelijke draken, en alhoewel ze weer teruggedreven werden tot ver buiten het eeuwige land van de indianen en de Grote Woestijn, hadden ze de bron van de Grote Afgrond ernstig vervuild, en zou dat een ernstige bedreiging kunnen vormen voor het voortbestaan van de bron en van het eeuwige land van de indianen. De draken zouden maar wat graag de bron en het eeuwige land van de indianen willen vernietigen of innemen. De indiaan raakte de keten aan. 'Elvenzout ?' vroeg hij. 'Ja,' zei de prins. 'Dat gebruik ik om de keten in slaap en verlamming te houden, zodat het mij niet kan doden vanwege mijn ontsnapping.' De indiaan knikte.

De indiaan begon aan de keten te trekken, maar kon het niet loskrijgen. 'Het zit goed vast,' zei de indiaan.

'Maakt u alstublieft de keten niet wakker, want dan ben ik er geweest,' sprak de prins die zich weer een beetje benauwd voelde. 'Maak je geen zorgen,' zei de indiaan. 'Als mijn vader terugkomt, het grote opperhoofd van deze stam, en medicijnman, dan zal hij je wel kunnen helpen.'

Na een tijdje kwam er een man met een grote verentooi op een paard tot het kamp. Hij stapte van zijn paard af. Ook hij rookte een pijp. Het bleek het opperhoofd te zijn. Hij wees direct op zijn keel, terwijl hij naar de prins keek. 'Laat me je helpen,' zei het opperhoofd. Het opperhoofd kwam naar de prins toe en legde zijn hoofd tegen de borst van de prins aan, alsof hij wilde luisteren. Toen nam het opperhoofd voorzichtig de keten in zijn hand. De keten zat nog steeds erg strak. 'Een lastig ding,' zei het opperhoofd. De prins knikte.

Heel langzaam begon het opperhoofd de keten te vieren, heel voorzichtig, heen en weer. 'Dit heb ik van Madammeke Zig Zag geleerd,' sprak het opperhoofd. 'Wij sussen de keten, maken het kalm en rustig, door het te brengen in natuurlijke golfbewegingen. Dan zal de keten minder gespannen zijn.' Het opperhoofd had zijn hand tussen de nekketen en de nek van de prins gelegd, en deed hier hetzelfde. Ineens met een zwaai brak hij de keten los. De prins zuchtte van opluchting. 'Nu zal de keten om je hart ook breken,' sprak het opperhoofd. Hij begon aan de keten te trekken, en trok de keten helemaal uit de borst van de prins, door de opening die daar altijd zat. Even bloedde de prins, maar het opperhoofd verbond het. Het opperhoofd slingerde de keten in het vuur.

'Bedankt,' zei de prins, die zich al een stuk beter voelde.

'Eindelijk,' sprak de barbaar.

'Laten we tot de Grote Afgrond gaan,' sprak het opperhoofd. De prins en de barbaar kregen een paard, en volgden het opperhoofd en zijn zoon.

Vele dagen moesten ze reizen voordat ze een glimp opvingen van de Grote Afgrond. Het leek wel alsof de Grote Afgrond hen tegemoet kwam. Er waren in de verte vele stormen, als tornado's. Ze droegen een vreemd licht in allerlei kleuren, zoals paars, geel en oranje. De tornado's waren als pilaren met hun eigen kleur, en bovenop hen was er een dak van een vreemd rood licht, bijna verzilverd. Het was een groot natuurverschijnsel. Het opperhoofd sprak dat de Grote Afgrond bewoog. Het kon dichtbij komen en ver weg. Ineens keken ze in een immens diepe afgrond. De paarden steigerden. Ergens stopte hier alle ruimte. Het leek wel alsof hier hun gedachten stopten, alsof al hun gedachten hier afbrokkelden. Het was even voor een lange tijd stil.

Toen probeerde het opperhoofd te praten, maar hij kon het niet. Hij maakte alleen wat gebaren met zijn handen, maar kon verder geen woord eruit krijgen. Na een tijdje stuntelen kon hij een beetje stotteren, maar niemand kon het verstaan. Na een tijdje begon hij duidelijker te spreken : 'Dat wat men tijd noemt is in wezen gewoon ook ruimte. Tijd bestaat niet. Zie tijd als ruimte, om zo niet opgesloten te raken in de betovering van tijd. Hier stopt alle ruimte. Hier kunnen we niet verder, maar hier worden we weer teruggedreven de ruimte in. De Grote Afgrond beweegt en kan ons overal brengen.'

'Dat lijkt op één grote trukendoos,' sprak de prins. 'Zou ruimte misschien ook een truuk zijn ?'

'Jazeker,' sprak het opperhoofd. 'Alles bestaat alleen maar op kaarten. Die kaarten geven de illusie van ruimte, en zo ook van tijd. Dit zijn de kaarten van de Rode Zee.'

'De Rode Zee ?' sprak de prins. 'Waar is die zee eigenlijk ?'

'Oh, die zee is wonderbaar,' sprak het opperhoofd. Zijn zoon knikte. 'Die zee is paradijselijk, en bevat alle geheimen van het leven.'

'Maar waar is die zee ?' vroeg de prins.

'Niemand weet dat,' zei het opperhoofd. 'Er bestaat immers geen ruimte. Dat is allemaal illusie. Ook nummers zijn illusie. Alles is één en hetzelfde.'

'Wauw,' zei de prins. 'Maar waar manifesteert de Rode Zee zich in de ruimte ?'

'Die zee is inderdaad nergens,' zei het opperhoofd, 'maar soms manifesteert de Rode Zee zich aan de andere kant van de rivier de Sep.'

'Dat is een eind lopen,' sprak de barbaar.

'Haha,' sprak het opperhoofd, 'inderdaad, want de rivier de Sep is eindeloos.' De zoon van het opperhoofd knikte. 'Je kunt er niet zomaar komen,' sprak het opperhoofd. 'Alleen zij die de magie van de Grote Afgrond kennen maken kans.'

'Is dat nodig ?' vroeg de prins. 'Ik bedoel is het nodig om tot de Rode Zee te gaan ?'

'Jazeker,' sprak het opperhoofd. 'Je moet de geheimen van het leven leren kennen, de kaarten van de Rode Zee, om zo tot de spiegelwereld van het eeuwige land van de indianen te komen, die achter de Rode Zee ligt, dus dat is helemaal aan de andere kant van de feeen rivier de Sep. Daar is afgerekend met het draken probleem.'

'Waarom bent u hier dan nog ?' vroeg de prins. 'Omdat ik de geheimen van de spiegel nog niet goed ken,' sprak het opperhoofd. 'Dus ik heb de spiegelwereld nog nooit kunnen binnengaan.' De zoon

van het opperhoofd knikte.

'Het gebied van de Rode Zee aan de andere kant van de feeen rivier de Sep is een mysterieus gebied. Soms is de Rode Zee er wel, en soms is het er niet, omdat het eigenlijk nergens is, omdat ruimte een grote illusie is,' sprak het opperhoofd. Zijn zoon knikte. 'Velen kunnen nooit tot dit gebied komen,' ging het opperhoofd verder, 'want de feeen rivier de Sep is een eindeloze rivier. Aan de andere kant van de feeen rivier de Sep, oftewel het andere uiteinde, terwijl dat een eindeloos uiteinde is, ligt de bron van de feeen rivier de Sep, een groot geheim, bewaakt door een onsterfelijke draak. Dit is de draak Temin. Deze bron ligt dus in het gebied van de Rode Zee. De onsterfelijke draken zijn naar ons op jacht. Er is dus een hoger doel dan de buffeljacht, en dat is te komen tot de spiegelwereld van het eeuwige land van de indianen aan het andere eindeloze uiteinde van de rivier de Sep.' De zoon van het opperhoofd knikte.

'Dat is in godsnaam een lange reis,' sprak de barbaar. De zoon van het opperhoofd knikte. 'Dat is het zeker,' sprak het opperhoofd. 'En terug te gaan langs de feeen rivier is niet zonder gevaren. De draken jagen volop daar, en maken veel gevangenen en slaven zoals jullie wel weten. En zij die voor een tweede keer door de draken beetgenomen worden, die zijn er veel erger aan toe.'

'Dus die indianen die we aan het begin van de Grote Woestijn tegenkwamen waren ook op weg naar het andere eindeloze uiteinde van de rivier de Sep ?' vroeg de prins.

'Waarschijnlijk wel,' sprak het opperhoofd. 'Zij waren waarschijnlijk, hoogst waarschijnlijk, op weg naar de Rode Zee daar.' De zoon van het opperhoofd knikte.

'Wij hebben in ieder geval een voordeel,' sprak het opperhoofd. Even was het stil. Toen vervolgde het opperhoofd : 'Wij hebben de magie van de Grote Afgrond, een heilige magie. Wij kunnen bereiken wat wij willen, en afscheiden wat wij willen. Wij bemachtigen het grote geheim van ruimte, van verplaatsing, van samenkomen en weer weggaan. Maar het is bekend dat die magie van ons wegvlucht naarmate wij het Grote Midden van de rivier de Sep bereiken. Daar heersen de draken en de trollen volop. Het is het brandpunt van het grote kwaad en het grote bedrog, het middelpunt en de bron van alle ellende. Eens werd daar een draak geboren, en sindsdien waren ze niet meer te stoppen.' De zoon van het opperhoofd knikte weer.

'Hoe gebeurde dat ?' vroeg de prins.

'Salmar was een onsterfelijke draak, een onsterfelijk ei. Hij is de heerser over alle onsterfelijke draken. Nog steeds woont hij in het onsterfelijke ei. Dat is zijn schuilplaats. Hij is een meester van vermommingen. Sommigen zeggen dat hij al deze werelden heeft gemaakt. Sommigen denken dat hij goed is, en anderen denken dat hij slecht is, terwijl weer anderen denken dat hij niet goed en niet slecht is,' antwoordde het opperhoofd. Even was het een tijdje stil. Toen vervolgde het opperhoofd weer : 'In feite begon zo al het kwaad, en men zegt dat zelfs Salmar het kwaad niet meer kon stoppen.'

'Maar hoe werd hij geboren ?' vroeg de prins.

'Dat is een duister geheim van de rivier de Sep,' sprak het opperhoofd. 'Zo duister dat wij daar niet over mogen praten.'

'Ik begrijp het,' sprak de prins.

'Nee, je begrijpt het niet,' sprak het opperhoofd. 'Als wij daar over zouden spreken, dan zouden al

deze werelden kunnen ontploffen, en daarmee het hele universum, en alles zou ophouden te bestaan.'

'Maar dat begrijp ik,' sprak de prins. 'Geheimen zijn niet voor niets geheimen. Dat kan vele redenen hebben die wij niet weten.'

'Nu begrijp je het,' sprak het opperhoofd. 'Het komt erop neer dat de wetten van magie onderhevig zijn aan veel geheimhouding. De magie gaat verloren als al die kaarten zomaar op tafel worden gelegd. Maar die kaarten kun je verdienen. Geheimen kun je verdienen, en dat is een grote uitdaging. Het maakt het leven waard te leven.' De zoon van het opperhoofd knikte instemmend.

'Dit is groots,' sprak de prins. 'Het lijkt wel alsof ik niet kan denken, maar alleen maar ervaren. Alles draait en tolt in mijn hoofd.'

'Dat is de magie van de Grote Afgrond,' lachte het opperhoofd. 'En nu op naar de magie van de Rode Zee. Het is als een kaartspel.'

'Maar de magie van de Grote Afgrond zal afnemen als we de rivier de Sep weer opgaan ?' vroeg de prins.

'Uiteindelijk wel,' zei het opperhoofd, 'maar de magie van de Rode Zee zal ons tegemoet treden. Althans dat mogen we hopen. Het is niet voor iedereen. Er zal over onze hoofden worden beslist.'

'Waar gaat het van afhangen ?' vroeg de prins.

'Doorzettingsvermogen, goede wil, dapperheid, moed, volhoudingsvermogen, vastberadenheid, regelmaat, houvast, vertrouwen, wilskracht, trouw, plichtsgevoel en waardigheid, om maar wat dingen op te noemen. In andere woorden : Je moet een grote leergierigheid hebben,' sprak het opperhoofd.

'Dat is een geruststelling,' sprak de prins. 'Ik ben namelijk erg leergierig. Ik wil altijd alles weten. Sommigen noemen mij de ondervrager van Eldemor.'

'Aha,' sprak het opperhoofd. 'Nou, dat kan misschien nog goed van pas komen.'

Vlakbij de Grote Afgrond was een hal. Het was de Hal van Verplaatsing. Hier werd de magie van de Grote Afgrond onderwezen. Met z'n vieren gingen ze de grote hal binnen. Hier stond ergens een grote tafel met daarop een map met gebieden. Ook stonden er pionnen op, en lagen er kaarten. Het geheel deed een beetje Middeleeuws aan. Toch brandden er ook lampjes, die waren als kleine kaarsjes. De vlammetjes hadden verschillende kleuren.

'Ik kan het niet goed zien,' sprak de prins. 'Het is wazig voor mijn ogen.'

'Je moet nog wennen aan de magie van de Grote Afgrond,' glimlachte het opperhoofd.

'Ja, nu kan ik het zien,' sprak de prins. 'Heel duidelijk.'

Het opperhoofd begon de pionnen te bewegen, en de lampjes begonnen te knipperen. 'Binnen dit gebied is de magie van de Grote Afgrond makkelijk uit te oefenen. Daarbuiten wordt het moeilijker,' sprak het opperhoofd. Zijn zoon knikte weer als altijd.

Het opperhoofd wees het gebied van Madammeke Zig Zag aan. Hij bewoog een pion daar naartoe,

en de lampjes in het gebied begonnen overal paars te worden. 'We moeten haar om raad vragen hoe we naar de Rode Zee kunnen gaan,' sprak het opperhoofd. De prins knikte. Ook de barbaar knikte.

'Hoe komen we daar bij Madammeke Zig Zag, want het is me nogal een rot eind,' vroeg de prins.

'Moet je opletten,' sprak het opperhoofd. 'Ik zal je wat laten zien. We gaan tijd en ruimte overbruggen door de magie van de Grote Afgrond. Het opperhoofd drukte een aantal knopjes in. Toen begonnen de lampjes langzaam roze te worden in het gebied van Madammeke Zig Zag. 'Dit is haar huis,' sprak het opperhoofd, terwijl hij er even naar wees. Hij wees naar één van de pionnen, en begon de pion te bewegen tot de grote hal op de map. De grote hal was ook een pion. Toen bewoog hij de pion van het huis van Madammeke Zig Zag weer terug, en begon toen de pion van de grote hal te schuiven naar het huis van Madammeke Zig Zag. 'Zie je ?' vroeg hij.

'Ik begrijp er niet veel van,' sprak de prins. 'Gaat dat altijd zo moeilijk ?'

'Ik probeer je iets te laten zien,' zei het opperhoofd. 'Er moet eerst een verbinding gemaakt worden.'

'Ik begrijp het,' sprak de prins.

Het opperhoofd pakte een kaart, en begon het voor te lezen :
'Madammeke Zig Zag verwacht jullie al.'

Het opperhoofd glimlachte. 'Zie ? Er is contact gemaakt. De kaarten reageren op de pionnen, en geven dan een boodschap door.'

'Geweldig,' sprak de prins. 'Heel mooi,' zei de barbaar.

'Dat wil niet zeggen dat het altijd zo moet,' zei het opperhoofd. 'Dit is maar een hulpmiddel voor beginners. De pionnen van waar je bent en waar je naartoe moet, moeten contact met elkaar maken, en dan reageren de kaarten daarop.'

'Maar hoe komen we daar dan ?' vroeg de prins.

'Let goed op,' sprak het opperhoofd. Weer pakte hij een kaart. 'Lees het voor,' zei hij tegen de prins met een glimlach. De prins pakte de kaart en begon te lezen : 'Overbrug iedere ruimte snel en makkelijk door een feeenwortel.'

'Hoe doe ik dat ?' vroeg de prins.

'Door het te eten,' sprak het opperhoofd.

'Waar kan ik feeenwortels vinden ?' vroeg de prins.

'De Hal van Verplaatsing heeft ze volop in de keuken en de kelders,' glimlachte het opperhoofd. Zijn zoon knikte. Een glimlach verscheen op zijn gezicht. 'Arend Pot, mijn zoon, leidt onze gasten naar de keuken en de kelders, en laat ze die overheerlijke, magische, wonderlijke feeenwortels voor verplaatsing maar eens zien.'

'Dank u vader,' zei de indiaan. 'Volg mij,' zei hij tegen de prins en de barbaar. Aan de andere kant van de hal moesten ze even een trap af, en liepen zo regelrecht de keuken in. De indiaan trok wat lades open waar al veel feeenwortels te zien waren. Toen trok hij de koelkast open waar nog wel meer wortels lagen, en toen nog wat kastjes. Hij gaf een wortel aan de prins en één aan de barbaar.

'Nog niet opeten,' zei hij. Toen leidde hij ze naar de kelders, waar dozen vol met wortels lagen. Het opperhoofd glimlachte. 'Daar kun je veel mee reizen,' sprak het opperhoofd, 'maar ik zal jullie een geheim vertellen. De wortels raken nooit op. Je hebt maar één wortel nodig, die gewoon weer aangroeit als je ervan hebt gegeten.'

'Dat is handig,' zei de prins.

'Handig en gezellig,' sprak het opperhoofd. 'Je wortel wordt je beste vriend.' De zoon van het opperhoofd glimlachte breed, en begon hevig te knikken.

'Het is maar voor even,' zei de zoon van het opperhoofd. 'Het is maar voor beginners. In de hogere magie van de Grote Afgrond heb je die wortels niet meer nodig.'

Weer liepen ze terug naar de tafel met de map. 'Ik zal jullie nog even wat laten zien,' sprak het opperhoofd. Weer drukte hij een heleboel knopjes in, en de lampjes begonnen rood te kleuren. Weer nam hij een kaart, en las het voor : 'De verbinding is gemaakt, en de verbinding is open. Jullie zijn alle vier waardig bevonden voor de grote verplaatsing.'

'Eet nu je wortel,' sprak het opperhoofd. De prins en de barbaar begonnen gulzig te eten van hun wortel. Het leek wel alsof alles roze werd voor de ogen van de prins, en langzaam begon alles oranje te worden. Langzaam deed hij zijn ogen open. Een grote vrouw stond voor hem met een hoed op en een pollepel in haar hand. Hij keek om zich heen en merkte dat hij in een huis was. Daar waren ook de anderen. Dit was het huis van Madammeke Zig Zag. Het opperhoofd boog beleefd voor de vrouw, en ook zijn zoon. Ze bogen wel twintig keer. Ook de prins begon maar te buigen.

'Zeg, buig jij ook eens even voor mij,' sprak Madammeke Zig Zag tot de barbaar. 'Zomaar plomp voor me staan is ook niet echt netjes.'

'Ja, mevrouw,' sprak de barbaar deftig, en boog diep voor haar. Toen knielde hij.

'Zo mag ik het zien,' zei Madammeke Zig Zag.

Het opperhoofd vertelde haar het verhaal, dat zijn gasten graag naar de Rode Zee zouden gaan. Madammeke Zig Zag liep naar haar bol van visioenen om erin te kijken wat het beste was.

'Aha, ik zie het,' zei Madammeke Zig Zag, 'het is beter om niet terug te gaan langs de rivier de Sep. Veel te gevaarlijk. Er is een betere weg. De Regenboog Rivier, dat is de grote elven rivier, is een andere rivier die met een grote boog weg van de feeen rivier de Grote Afgrond verbindt met de Rode Zee. Die rivier ligt er dus tussen, maar is ver verwijderd van de feeen rivier. Om die rivier te bereiken moet je langs de Grote Afgrond gaan.'

Het opperhoofd glimlachte : 'Hartelijk dank voor deze wijze raad, Madammeke Zig Zag.'

'Kan daar ook magie van de Grote Afgrond gebruikt worden ?' vroeg de prins.

'Helemaal niet,' sprak Madammeke Zig Zag. 'Je kunt daar zelfs niet komen door Grote Afgrond magie. De elven hebben hun eigen magie.'

Madammeke Zig Zag legde hen even uit hoe ze moesten komen bij de Regenboog Rivier van de elven, en toen gingen ze op pad.

Het was een lange reis langs de Grote Afgrond. Eerst was de Grote Afgrond hen gelukkig

tegemoetgekomen, maar toen moesten ze nog een hele lange reis er langsheen. Op een gegeven moment kwam het stoom van de wateren van de Regenboog Rivier hen tegemoet. De rivier stoomde altijd erg. Niet dat het er altijd heet was. Het kon soms heet zijn, maar het klimaat was gewoon ook erg vochtig. Het leek hen van ver al te besproeien. Het was een aangenaam gevoel, als stuivend water, wat tegelijkertijd heet en fris was. De prins kreeg het er warm van, maar niet onaangenaam. Het leek hem te omhullen als een warme deken. Het maakte hem blij en gelukkig. Het was alsof zijn herinneringen gespoeld werden, en zijn wonden verdwenen. Overal waren hier klotsende watervalletjes. Ze waren nu erg dichtbij de rivier. Ergens vonden zij een bootje waarin zij de rivier opgingen. Aan beide kanten van de rivier waren hoge vochtige heuvels met verschillende verhogingen en veel begroeiing. Alle vier namen zij een peddel, en begonnen te peddelen. Er was een bepaalde stroom in de rivier die hen meetrok verder de rivier op. Plotseling sprong er een lange elf in hun bootje. 'Hey, welkom in het gebied van de Regenboog Rivier,' sprak de elf hen toe. 'Hoe kan ik jullie helpen. Waar gaat de reis naartoe ?' Het opperhoofd begon het verhaal te vertellen.

'Ah,' zei de elf. Hij strekte zich even uit. Even was het stil. 'Ik ben Langelf,' sprak de elf plotseling. 'De Regenboog Rivier gaat helemaal terug in de tijd, totdat het aankomt bij de Rode Zee, waar alle tijd begint, als de bron van alle tijd.'

'Ik dacht dat tijd niet bestond, maar dat tijd niets anders is dan ruimte,' sprak de prins.

'Precies !' riep de elf enthousiast. 'Jij begrijpt het. Tijd is een illusie, een onderverdeling van overbruggelijke en onoverbruggelijke ruimte. Tijd is een bouwsteen. Je kunt ermee bouwen, wat je maar wilt. Dus eigenlijk is het gewoon ruimte en materie.' De elf keek heel filosofisch. 'We gaan hier door alle tijden heen, totdat we bij de bron van alles komen. Tijd is eindeloos, zonder begin en zonder einde, maar door de elven magie kun je dit uiteindelijk overbruggen, waar tijd gewoon ruimte is, de verschillende etappes van de Regenboog Rivier. Wij zijn erg trots op ons majestueuze werkstuk.

'Wie hebben de Regenboog Rivier gemaakt ?' vroeg de prins.

'Wij,' zei Langelf.

'Het is inderdaad iets heel lieflijks,' sprak de prins, 'en een adembenemende gewaarwording met zoveel gevoel en intensiteit.'

'Jullie zijn van harte welkom,' sprak Langelf.

'Ik voel een warmte in me dalen, en dan stijgt het weer op,' sprak de prins.

'Je herinneringen worden gezuiverd,' zei Langelf. 'Al je gebieden van tijd, tussen de twee eindeloze uiteindes van tijd in.'

'Geweldig,' sprak de prins.

'Wij waren allemaal gevangenen van de tijd,' sprak de elf. 'Maar de Rode Zee heeft ons vrijgezet. De Rode Zee is de bron van de Regenboog Rivier.'

'Fantastisch,' zei de prins. 'Is de Rode Zee een kaartspel ?'

'Zo zou ik het niet noemen,' sprak de elf. 'Het is veel meer dan dat. Ruimte bestaat niet. Alles is inderdaad onderverdeeld op kaarten die de illusie van ruimte geven, en zo de illusie van tijd. Alles wordt dus geregeerd door kaarten, en je mag in je leven stap voor stap de meest magische kaarten

ontdekken. Die kaarten maken je gelukkig, doordat ze je hogere informatie geven, en dus hogere magie om je leven te begrijpen. Dit zal veel pijn weghalen, de pijn van verwarring en onbegrip. Er is veel misverstand in het universum omdat velen de kaarten niet kennen. Het is dus niet zomaar een spel, maar ook een verhaal over je eigen leven. Je moet ontdekken wie je bent, en waar je naartoe mag gaan. Is dat niet wonderlijk ?'

De prins knikte. Ook de zoon van het opperhoofd knikte instemmend. Allen waren ze aandachtig aan het luisteren naar de elf.

'Dus het is een spel en een verhaal met kaarten ?' vroeg de prins.

'Je moet het zo zien,' sprak de elf. 'De kaarten staan voor bepaalde stralen, bepaalde karakters en eigenschappen, elementen in het leven, die leiding kunnen geven en deuren kunnen openen. Die kaarten kun je verdienen, en worden aan je gegeven op de juiste tijd. Zo mag je komen tot de Rode Zee, waar de kaarten arsenalen zich bevinden, de kaart-archieven van het leven.'

'Wij moeten dus oorlog voeren door de kaarten ?' vroeg de prins.

'Oh ja,' sprak de elf. 'Wij moeten de draken verslaan. Alleen de kaarten kunnen dit. De kaarten hebben alle informatie die je nodig hebt.'

'Magisch,' sprak de prins. 'Hoe gaat dat in z'n werk ? De draken verslaan door de kaarten ?'

'Dat zul je wel zien,' glimlachte de elf. 'Het grote spel of verhaal is nog maar net begonnen. Het is een grote oorlog. Een oorlog van kaarten. Informatie tegen informatie. Degene met de beste informatie wint.'

'Dus als ik het goed begrijp is de Rode Zee er niet altijd ?' vroeg de prins.

'Eigenlijk nooit,' sprak de elf. 'En eigenlijk is de Rode Zee nergens, omdat tijd en ruimte niet echt bestaan. Je moet daar doorheen prikken. De Rode Zee is een kaart. Dat is alles wat het is, als de heerser van alle kaarten, die de poort tot de spiegelwereld van het eeuwige land van de indianen bewaakt. Die poort is een magische spiegel. Alleen door de juiste kaarten kan die poort geopend worden.'

'Wauw,' zei de prins. 'Dus de Regenboog Rivier eindigt in een kaart ?'

'Nee,' zei de elf. 'Het loopt uit in een groot bos tot een feeen terras, waar feeen komen voor een potje kaart.'

'Aha !' lachte de zoon van het opperhoofd.

'De feeen spelen daar kaart, en een ieder die daar komt kan daar aan deelnemen, maar er zijn wat risico's aan verbonden, hele grote risico's zelfs,' sprak de elf. 'De kaart van de Rode Zee moet je winnen, maar als je verliest, dan zak je of door de grond tot het land van trol, of je gaat terug naar de feeen rivier de Sep. Het hangt er maar net vanaf welke kaarten je krijgt.'

'Dat klinkt gevaarlijk,' sprak de prins. 'Moet ik daar echt mijn leven voor wagen ?'

'Beste broeder,' sprak de elf, 'jij bent degene die de kaart van het eeuwige boek draagt, een zeer mysterieuze kaart. Die kaart kun je voor alles inzetten. Het is de joker van het spel.'

'Dus in wezen draag ik de kaart van de Rode Zee al bij me, als ik de kaart van het eeuwige boek voor alles kan gebruiken ?' vroeg de prins.

'Jazeker,' sprak de elf. 'Je kan gewoon daar die kaart laten zien, en vragen om de kaart van de Rode Zee.'

'Maar waar heb ik die kaart ?' vroeg de prins.

'Het litteken in je hoofd zal het je laten zien,' sprak de elf. 'Heb jij niet ooit het eeuwige boek geschreven aan de feeen rivier de Sep ?'

'Deels,' sprak de prins.

'Fraai,' sprak de elf. 'Heb je daar nog iets van bij je ?'

'Nee,' sprak de prins.

'De feeen zullen het vast aan je kunnen zien dat jij de schrijver van het eeuwige boek bent. Misschien hebben zij die kaart wel voor je,' sprak de elf.

'Ik hoop het,' sprak de prins.

'Iedereen draagt al kaarten met zich mee van nature,' sprak de elf. 'Ik zie ook bij jou de kaart van de Dinosaurus Rijder, en de kaart van de Krokodillen Rijder.'

'Waar ?' vroeg de prins.

'Ik heb daar ogen voor,' zei de elf. 'Ik kan het onzichtbare zien.'

'Waarom spelen die feeen zo'n gevaarlijk spel eigenlijk,' vroeg de prins.

'Om de spionnen van de draak uit te ziften,' sprak de elf. 'Het kaartspel kan hen namelijk ontmaskeren.'

'Ik begrijp het,' sprak de prins. 'Voor bescherming en veiligheid dus.'

'Jazeker,' sprak de elf.

Op een verhoging in het bos lag het feeen terras. Er was een grote cirkel van vele feeen, allemaal rondom een grote tafel. Het bootje stopte vlakbij het terras, waar de rivier ten einde liep. Iedereen stapte uit. 'Ik moet weer gaan,' sprak de elf, en verdween weer snel het bos in. De feeen waren druk bezig met kaarten. Er zaten veel wezens tussen hen in, en zelfs draken. 'Ik denk dat je het aan het verliezen bent, Almond,' sprak een fee. 'Het Meer van Visioen is geen leuke plaats om te zijn.'

'Oh, jawel,' zei één van de draken. 'Wij hebben het zelf gemaakt.'

'Welnee joh,' zei de fee. 'Het is een gevangenis die wij hebben gemaakt, voor losbollige betweters zoals jij.'

De draak begon een beetje geirriteerd te raken, en boos, en begon vuur te spugen.

'Oh, Almond,' zei de fee. 'Leer eens te communiceren in plaats van al dat nutteloze geweld. Dat

vuur is alleen maar kook-vuur. Dat kunnen we goed gebruiken, en het deert ons niet. We kunnen ons eten ermee opwarmen, maar voor jou is het echt tijd om naar school te gaan, misschien een iets leuker en beleefder woord voor gevangenis.'

'Jullie feeen brouwen er weer niets van,' brulde de draak. 'Morgen zal ik terug zijn om jullie eens een lesje te leren !'

'Volgende week, Almond,' sprak de fee. 'Een weekje school zal je goeddoen. Het Meer van Visioen is altijd blij met terugkerende leerlingen. Volgende week zullen we zien of je er echt iets van heb opgestoken, Almond.'

'Haa,' brulde de draak, 'dat lieve Meer van Visioen is van ons, en het is een meer vol leugens. Ik ben er niet bang voor. Wij houden van liegen en bedriegen. Het is ons dagelijks brood. Je doet me daar een groot genoegen mee om me daar naartoe te zenden, als een reisje naar een pretpark. Het zal een dolleuk feestje zijn.'

'Nee, Almond,' sprak de fee. 'Het Meer van Visioen is geen domein van leugens en bedotterij. Het zijn raadsels die je moet oplossen. Doe je het niet, dan blijf je zitten in de klas.'

'Totdat ik het door ga krijgen, juf ?' brulde de draak.

'Precies, Almond,' sprak de fee.

'Wat een ellende, wat een dikke ellende,' brulde de draak. 'Het is altijd hetzelfde liedje hier. Almond, doe dit. Almond, doe dat. Nooit een keertje tijd voor plezier.'

'We hebben genoeg plezier vandaag gehad, Almond,' sprak de fee, 'maar helaas heb je het spel weer verloren, dus moet je terug naar school. Volgende keer beter.'

'Waarom ga je zelf niet naar school, juf ?' brulde de draak.

'Het hele leven is een school,' sprak de fee. 'Soms is het tijd om te spelen, soms is het tijd te leren, en dat geldt voor ons allemaal.'

'Ik zie u gauw dan in het Meer van Visioen, juf,' brulde de draak.

'Ik moet nog afwassen, en daarna is het alweer tijd voor een spelletje kaart,' sprak de fee. 'Ik moet nog meer leerlingen testen.'

De fee drukte een knopje in, en de draak gleed weg door de grond. 'Ziezo, die is weg,' zei de fee.

Het scheen dat de feeen hier een heel ander idee en beeld hadden van het Meer van Visioen. Wat minder dramatisch, meer als een leerschool en een puzzel.

'En wie hebben we daar ?' sprak de fee die de leiding van het spel scheen te hebben. Het opperhoofd begon het verhaal te vertellen.

'Aha, ik zie het,' sprak de fee. 'En hebben jullie ook zin in een potje kaart ?'

'Ik wil niet eindigen in het Meer van Visioen,' sprak de prins.

'Maak je geen zorgen,' sprak de fee. 'Ik zie dat je de kaart van het eeuwige boek draagt. Die kun je

voor alles inzetten.'

'Ik zou graag de kaart van de Rode Zee willen hebben,' sprak de prins.

'Nou, dan krijg je er eentje bij,' glimlachte de fee. Uit haar binnenste jaszak haalde ze een kaart, en gaf het aan de prins. 'Alsjeblieft,' zei ze.

De prins keek op de kaart, en zag een rood glimmende zee. 'Kunnen mijn vrienden ook mee ?' vroeg de prins.

'Je kunt er precies drie meenemen, maar het hadden er ook echt niet meer moeten zijn,' glimlachte de fee.

'Waar moeten we nu naartoe ?' vroeg de prins.

'Achter het terras staat een kaartlees-machine, een standbeeld van een eekhoorn. Je kunt de kaart daar in de gleuf drukken, ten hoogte van zijn borst,' glimlachte de fee.

Ze liepen naar de andere kant van het terras, en achter een bruin muurtje stond inderdaad de eekhoorn. De prins stopte het kaartje in de gleuf. Na een tijdje begon de eekhoorn te spreken. 'Eh, nee hoor, komt niks van in. Nee hoor, ik kan je echt niet doorlaten. Nee hoor, ik kan niets voor je doen. Sorry hoor, maar daar komt echt niets van in.' Ook de fee kwam achter het bruine muurtje en begon te lachen. 'Dat doet hij wel vaker hoor,' lachte de fee. 'Hij is even het kaartje aan het verwerken.'

'Ik kan dit niet doen,' zei de eekhoorn. 'Ik ga hier echt niet voor zitten. Ik heb het wel weer gezien, en hier komt niks van in. Er komt niks van in, hoor. Echt niet.'

De fee lachte erom. 'Hij is bijna klaar, denk ik,' lachte de fee.

'Oh ja,' zei de eekhoorn, 'nou zie ik het hoor. Nou, vooruit dan maar, voor deze ene keer. Maar laat het niet meer gebeuren. Ik heb hier al genoeg van gehad, en je bent de laatste voor vandaag. Vooruit maar dan, maar wel doorlopen, en niet treuzelen, anders roep ik je weer terug. Dit is echt de laatste keer dat ik je doorlaat. Waag het niet nog een keer bij me te komen met je smoesjes.'

De fee lachte. 'Zie je nu wel, niets aan de hand. Hij laat je gewoon door.'

'En waar moeten we nu naartoe ?' vroeg de prins.

'Volg mij maar,' zei de fee. Na een tijdje wees ze een richting in. 'Als je die kant op loopt,' zei ze, 'dan kom je vanzelf bij de Rode Zee. Alleen zij die de kaart hebben kunnen de Rode Zee zien. Voor alle anderen is de Rode Zee er niet.'

De prins hield het kaartje goed vast, en liep in de richting die de fee had aangewezen, terwijl de anderen hem volgden. Het was hier nogal dichtbegroeid. Na een tijdje lopen zagen ze in de verte wat roods glinsteren. 'Dat moet de Rode Zee zijn,' sprak de prins.

Hoofdstuk 9. De Rode Zee

Plotseling werden ze tegengehouden door elven die pijl en boog op hen gericht hadden. 'Wat komen

jullie hier doen ?' snauwde één van de elven.

'Wij hebben toegang gekregen van de feeen van het feeen terras,' sprak de prins.

'Niks mee te maken,' snauwde de elf, die zijn pijl al bijna in het gezicht van de prins had gedrukt. 'Maak dat je wegkomt,' sprak de elf geirriteerd.

'We hebben ook een kaartje,' zei de prins, en liet de kaart van de Rode Zee zien.

De elven begonnen te lachen. 'Wat hebben wij daar nou mee te maken, jongen,' zei de elf op een bijna spottende toon. Hij had zijn hand tegen de schouder van de prins gezet, en duwde hem weg. 'Dit is ons gebied, belachelijk figuur. Val ons niet lastig met je stomme kaartjes.'

'Wij komen voor de Rode Zee,' sprak de barbaar.

'Rode Zee ?' lachte de elf. 'Er zijn hier geen zeeen. Nou maak dat je wegkomt, en snel een beetje. We hebben geen uren de tijd.'

Het opperhoofd sprak toen wat dingen in een speciale elventaal, maar toen begon de elf nog kwaaier te worden. Met zijn boog sloeg hij het opperhoofd, en ook de andere elven begonnen te slaan. 'Laat je niet misleiden om tegen hen te vechten,' sprak het opperhoofd. 'Ze bezitten hoge magie, en de magie van de Grote Afgrond werkt hier niet. Zij zijn zo'n beetje de politie hier, dus we kunnen beter meewerken.'

Eén van de elven schoot giftige pijltjes met zijn blaaspijp. Alle vier werden ze geraakt, en vielen in een diepe slaap. De elven bonden hen vast, en namen hen mee naar een dichtbijzijnd dorp. Hier werden ze in een boerderij in een kooi gezet. Na een tijdje werden ze wakker in de kooi. Een wat oudere elf kwam om hen te ondervragen. Het bleek de hoofdman van het dorp te zijn.

'En jullie zijn op zoek naar de Rode Zee hier ?' bulderde de hoofdman van het lachen. 'Luister nou eens even. Laat me nou even niet lachen. Er zijn hier geen zeeen. Men heeft jullie maar wat wijsgemaakt. De Rode Zee ? Laat me toch niet lachen. Jullie hebben zeker domme spelletjes gedaan met die feeen. Die deugen niet. Die fantaseren er maar op los. Grote bedriegers zijn het. Al tijden zijn wij in grote oorlog met hen.'

De hoofdman ging op een stoel zitten en staarde naar hen. 'Denken jullie echt dat ik die onzin ga geloven ? Wij geloven in de elven kerk en het eeuwige boek, en daar blijft het bij.'

'Ik ben de schrijver van het eeuwige boek,' sprak de prins.

'Leugenaar !' bulderde de hoofdman. Toen begon hij te lachen. 'Het eeuwige boek is geschreven door een oude elf die allang is overleden. Probeer me nu niet nog meer onzin aan m'n neus te smeren.'

'Laat me dat eeuwige boek dan eens zien,' sprak de prins.

De hoofdman liep naar een boekenkast en griste een heel dik boek eruit. Toen liep hij naar de kooi toe, en stak het boek door de tralies. De prins pakte het boek, en begon te lezen. 'Dat heb ik geschreven,' zei de prins. 'Dat heb ik geschreven aan de feeen rivier de Sep. Het boek is nog niet af.'

'Heiligschennis !' bulderde de hoofdman. 'Hoe durf je te zeggen dat ons heilige boek nog niet af is. En hoe durf je te zeggen dat jij de schrijver van het eeuwige boek bent ?'

'Omdat het zo is. De oude elf moet het gestolen hebben, en gezegd hebben dat hij het eeuwige boek zelf had geschreven,'sprak de prins.

'Dikke onzin, dikke onzin,' sprak de hoofdman. 'Dit is heiligschennis naar onze profeet. Of je bent gewoon gek, krankzinnig, en denkt echt dat jij het eeuwige boek hebt geschreven, ons heilig boek waarin wij geloven. Ik ben veel malloten in mijn leven tegengekomen, maar jij bent wel echt de zotste van allemaal. En dan nog al die praatjes over de Rode Zee. Er is hier geen Rode Zee.'

'Je kunt alleen de Rode Zee zien als je de kaart van de Rode Zee hebt,' sprak de prins.

'Wat ?' lachte de hoofdman. 'Wat is dat voor grote onzin. Geef hier die kaart dan.'

'Ik kon het alleen maar voor mijn drie vrienden en mezelf gebruiken,' sprak de prins. 'Het moest eerst getest worden door een standbeeld van een eekhoorn.'

'Zeg, laat me nou toch echt niet lachen, vriend,' bulderde de hoofdman. 'Een standbeeld van een eekhoorn ? Wat zullen we nou krijgen ? Wat zijn dit voor smoesjes. Geef hier die kaart.'

De prins schoof de kaart van de Rode Zee door de tralies, die direct door de hoofdman uit zijn hand werd gegrist. 'Kijk dit nou eens,' bulderde de hoofdman. 'Dat zijn nou typisch van die belachelijke onzin kaarten van de Regenboog Rivier elven, waar wij ook in oorlog mee leven. Dat is allemaal bijgeloof, jongen. Ze filosoferen maar, maar het slaat allemaal nergens op. Het is allemaal mooidoenerij, maar je bereikt daar nooit wat. Houd die kaart van je maar, jongen. Ik ga er niet eens mijn tijd aan verspillen.' De hoofdman schoof de kaart weer terug door de tralies, en de prins nam de kaart opgelucht terug.

'Luister,' zei de hoofdman. 'Wij geloven in de elven kerk en het heilige eeuwige boek, geschreven door onze grote profeet, waarin wij ook geloven. Wat wij ook geloven en zeker weten is dat de feeen waar je het over had vermomde dinosaurussen zijn om ons geloof aan te vallen. Ze komen als lieftallige wezens tot ons om ons van ons geloof af te helpen. Het zijn grote bedriegers. Ze hebben jullie ook bedrogen. Morgen moeten jullie voorkomen bij de nieuwe profeet die onze kerk leidt. Die zal over jullie verdere lot beslissen.'

Boos liep de hoofdman de boerderij uit. Op het hooi in de kooi konden ze slapen, en dat deden ze ook, want ze waren flink moe.

De volgende dag werden ze uit hun kooi gehaald, en naar de kerk gebracht. Op een hoge troon zat een elf met lange uitstekende puntoren. Ze stonden een beetje scheef de lucht in. Hij had een groen pakje aan. 'Kom verder, vrienden, en welkom,' sprak de elf, die heel vriendelijk leek.

'Het spijt ons dat we zomaar in uw gebied kwamen,' sprak het opperhoofd. Zijn zoon knikte.

'Ach,' sprak de elf, 'helemaal geen probleem. Helemaal geen probleem. Ziet u, ik wil u mijn diepste excuses aanbieden. De dorpelingen hier zijn nogal ruw en onhandig. Ze schrikken snel van dingen, en komen dan in onnodig verweer. Ik denk dat ze zich zo veiliger voelen. Het is hun manier van bescherming, maar het klopt niet echt.'

'We waren op weg naar de Rode Zee,' sprak de prins.

'Daar heb ik over gehoord,' glimlachte de elf vriendelijk. 'Maar ik weet er niet veel vanaf. En ik hoorde dat u beweerde de schrijver te zijn van het eeuwige boek ?'

De prins knikte.

'Dat zou best kunnen. Ik twijfel daar niet aan. De vorige profeet lichtte de mensen namelijk graag op,' sprak de elf. 'Ik heb hier veel werk te doen om dat weer te herstellen. Nogmaals mijn excuses voor de manier waarop zij u behandelden.'

'U kon er niets aan doen,' sprak de prins. 'Ik hoorde dat u hier nieuw was.'

'Ja,' sprak de elf, 'ik ben hier van pas geleden. Maar ik ben nu al heilig verklaard.'

Handig,' sprak de prins.

'Jazeker,' lachte de elf. 'Dat kan goed van pas komen.'

'Klopt het dat uw volk in oorlog is met de Regenboog Rivier elven ?' vroeg de prins.

'Ja, dat klopt, dat is nog iets van vroeger,' sprak de elf. 'Daar wil ik ook snel een einde aan maken, en ook aan die bizarre oorlog met de feeen. Het is nergens voor nodig, maar heeft met vroeger te maken.'

'Goed werk,' sprak de prins. 'En hoe noemen jullie jezelf ?'

'Bosbes elven,' sprak de elf. 'Dit is het Bosbes bos. En ik wil jullie niet verder ophouden. Ik zie geen reden om jullie hier nog vast te houden. Jullie kunnen jullie reis voortzetten,' glimlachte de elf. 'En ik wens jullie een goede reis.'

'Bedankt,' zei het opperhoofd. Even later liepen ze het dorp uit, en zochten naar de plek waar ze werden aangehouden. Daar moesten ze verder richting de Rode Zee. Maar alles was veranderd. Ze herkenden niets. 'Dat moet de Bosbes magie zijn,' sprak het opperhoofd. 'Ik ken deze elven. Alles verandert hier de hele tijd, zodat niemand hier weg kan, en indringers hun weg niet kunnen vinden. We zitten hier vast. Alles zal in hun voordeel werken. Alleen door hun Bosbes magie kun je de weg vinden. Dat is een hopeloze zaak, want ik ken het niet.'

Ze probeerden het dorp weer te vinden, maar ook het dorp was in geen velden of wegen te bekennen. Het was spoorloos verdwenen.

'Wat gek,' sprak de prins. 'Het was hier net nog.'

'Dat zei ik,' zei het opperhoofd. 'Het is Bosbes magie.'

Uren zochten ze in het bos naar aanknopingspunten, maar alles leek op elkaar. Ze hadden het gevoel in cirkeltjes te lopen. Ze werden er doodmoe van, en na een tijdje stortten ze alle vier neer op het mos om te slapen.

Het opperhoofd en zijn zoon werden als eerste weer wakker. 'Dit vreesde ik al,' sprak het opperhoofd. 'We komen hier nooit meer uit.' Toen de prins en de barbaar wakker werden gingen ze weer uren lang zoeken, maar tevergeefs. Alles bleef op elkaar lijken. 'Dit lijkt wel op een eeuwig bos,' sprak het opperhoofd.

'Dat is het ook,' zei de barbaar. 'Ze hebben ons goed te pakken.'

'Wat een doolhof,' sprak de prins.

'Was het maar een doolhof,' sprak het opperhoofd. 'Maar dit is allemaal hetzelfde. Het stopt nooit.'

'Wat nu ?' vroeg de prins.

'We zijn goed de gebakken peer,' sprak het opperhoofd.

Plotseling zagen ze wat roods glinsteren in de verte. 'Dat moet de Rode Zee zijn !' riep de prins. 'Rennen, jongens, anders is het weer weg.' De prins zette het op een rennen, en ook de anderen renden achter hem aan. Ze renden zo hard als ze konden, en kwamen aan bij de Rode Zee. 'Wat een glorieus moment,' sprak het opperhoofd. 'En dat net toen we het nodig hadden.'

'Het lijkt meer op een meer,' zei de barbaar. 'En het ziet eruit als bessensap.' De prins proefte er wat van. 'Inderdaad, bessensap, meer wel heerlijk.'

'Pure Bosbes magie,' sprak het opperhoofd. 'Het heeft ons niet in de steek gelaten.'

'Wat wonderlijk,' sprak de prins. 'Maar zou dit nou dan toch de Rode Zee zijn ?'

'Ik weet het niet,' sprak het opperhoofd. Ineens verscheen de nieuwe elven profeet voor hen. 'Ik heb door een wonder de Rode Zee voor jullie gemaakt,' glimlachte de elf. 'Mijn toverstaf liet mij zien dat jullie in de problemen waren geraakt.'

'Dat waren we zeker,' sprak het opperhoofd. 'Onze dank is groot.'

'De elven oorlogen hebben het land zo gemaakt. Uit angst verandert het de hele tijd,' sprak de elf. 'Misschien dat de Rode Zee daar verandering in kan brengen.' Een kaart kwam naar boven drijven uit het meer van bessensap. De prins greep de kaart, en las hardop : 'Welkom tot de Rode Zee. De kaarten zullen uw pad leiden.'

Een pad van kaarten begon zich over het meer van bessensap te vormen. Aan het einde van het pad stond een spiegel. 'Dat moet de spiegelpoort zijn tot de spiegelwereld van het eeuwige land van indianen,' sprak de prins.

Hengsten renden langs de Rode Zee langs het strand. Ze gingen zo snel dat ze bijna niet te zien waren. De Rode Zee leek ineens vele malen groter, en werd steeds groter. De Rode Zee lag tussen het land van oneindige grootte, te groot om te kunnen opmerken, en het land van oneindige kleinte, te klein om te kunnen opmerken. Je zou daar alleen kunnen komen en het opmerken door de hengsten te berijden, maar die gingen te snel. Hiervoor hadden ze de vertragende steen nodig die was samengesmolten met de trollensleutel, maar die was verslonden door de draken. Ze zouden dus terugmoeten naar een dieper verleden, maar tijd was dus in wezen niets dan ruimte, en ruimte was in wezen niets anders dan een kaart.

De kaartenbrug lag nog steeds voor hen, gaande over de enorme Rode Zee. In de verte zagen ze wat glinsteren, wat de magische spiegelpoort tot de spiegelwereld van het eeuwige land van de indianen moest zijn. Plotseling rende de barbaar op de brug af. Hij begon als een zot te rennen over de kaarten richting de magische spiegel in de verte. Ze probeerden hem nog terug te roepen, maar hij bleef maar doorrennen. Toen zagen ze hem door de kaarten heen wegzakken in de Rode Zee.

Hij had de kaarten moeten lezen. Niemand wist waar hij nu naartoe zou gaan. Ze leken hem kwijt te zijn. De prins boog zijn hoofd. Voorzichtig liepen ze naar de kaartenbrug, vol verdriet over hun

verloren vriend. 'Komt hij nog terug ?' vroeg de prins. Niemand antwoordde. 'Hij had de kaarten moeten lezen,' sprak de elf. 'Ik kan je niks zeggen.'

Ze keken naar de kaarten die in een bepaalde volgorde lagen. De eerste kaart sprak dat ze een kristal van het land van oneindige grootte moesten meenemen, en een kristal van het land van oneindige kleinte. Alleen zo zouden ze veilig op de eerste kaart van de kaartenbrug kunnen staan. Maar om in die landen te kunnen komen hadden ze de hengsten nodig, en om de hengsten te kunnen berijden hadden ze de trollensleutel nodig die ooit door de draken was verslonden. Ze zouden dus hiervoor naar een dieper verleden moeten waar de trollensleutel nog steeds bestond. Tijd was dus eigenlijk ruimte, en ruimte was dus eigenlijk een kaart. Ze hadden dus de kaart van de trollensleutel nodig voordat ze die hengsten zouden kunnen berijden. De kaart van de trollensleutel was de derde kaart van de kaartenbrug, waar ze dus nog niet konden komen. Bosbes magie kon de tijdsvolgorde, de chronologie van dingen, en de ruimtelijke volgorde van dingen veranderen. Maar de kaart van Bosbes magie lag nog wel verder weg op de brug. Dat was de vierde kaart. Die konden ze dus niet bereiken. Gelukkig was de elf er nog. Hij kon wel Bosbes magie, en veranderde de volgorde van de kaarten voor hen. De prins was dolgelukkig. Nu was de kaart van Bosbes magie de eerste kaart, waar ze gewoon op konden staan. De tweede kaart was nu de kaart van de trollensleutel. De derde kaart was de kaart van de twee kristallen van het land van oneindige grootte en het land van oneindige kleinte, dus eigenlijk was het niet nodig de hengsten te berijden. Zo konden ze dus ook heel makkelijk nu op de vierde kaart staan waar die kristallen gevraagd werden.

De vijfde kaart was de kaart van de verloren vriend. Toen ze daar op gingen staan was ineens de barbaar weer terug. Ze waren allemaal dolgelukkig. 'Waar was je geweest ?' vroeg de prins die direct de barbaar omhelsde. 'Oh, bij een dwerg hier onder de Rode Zee, waar ik in slaap viel. Ik kan me er niet veel van herinneren,' zei de barbaar.

'Onder de Rode Zee is het rijk van slaap,' sprak de elf.

'Blij dat je weer terugbent,' sprak het opperhoofd. Zijn zoon knikte glimlachend en instemmend.

De zesde kaart was een hele lange kaart die helemaal tot de spiegelpoort tot de spiegelwereld van het eeuwige land van de indianen reikte. Deze kaart was genoemd de langste kaart. Maar verderop de kaartenbrug begon het steeds meer te waaien en zelfs te stormen. Ook leek de langste kaart verderop steeds dunner te worden. 'Floep,' daar ging de zoon van het opperhoofd. En floep, daar gingen de anderen. Ze werden meegesleurd door een grote golf. Ze gingen richting de magische spiegel. De kaartenbrug leek geheel te zijn verdwenen. Alle vijf werden ze na een tijdje opgehesen door een vreemd schip. Ze waren half in slaap.

Het bleek een schip van koopmannen te zijn, met zwarte pakken die Middeleeuws leken. Ze hadden veel sieraden en aan tafeltjes werd er gedobbeld. 'Wie zijn jullie ?' bulderde een man met een zwarte, vreemdsoortige platte muts.

De elf nam het woord, en vertelde het verhaal. 'Zo zo,' bulderde de man. 'En wie heeft jullie toestemming gegeven hier zomaar te komen ?'

'Dit is mijn land,' sprak de elf. 'Dit is Bosbes gebied.'

'Mispoes,' bulderde de man. 'Dit is het gebied van de Rode Zee. Niemand komt hier zomaar langs of door.'

'Ik heb de Rode Zee zelf gemaakt,' sprak de elf, 'omdat mijn vrienden ernaar op zoek waren.'

'Heiligschennis !' bulderde de koopman. 'Niemand heeft de Rode Zee gemaakt. De Rode Zee heeft altijd al bestaan, zonder begin en zonder einde.'

'Wie bent u dan ?' vroeg de elf.

'Wij zijn koopmannen van het eeuwige boek,' sprak de man.

'Dat boek heb ik geschreven,' zei de prins.

'Ach onzin,' sprak de koopman. 'Dat boek heeft niemand geschreven. Dat boek heeft altijd bestaan, zonder begin en zonder einde.'

'U drijft handel met mijn boek ?' vroeg de prins. 'Dat boek is gratis.'

'Nu moet je ophouden,' sprak de koopman. 'Ten eerste is het jouw boek niet, en ten tweede is niets gratis.'

De prins keek uit het schip de zee in. Ergens zag hij de kaartenbrug verder gaan. 'Kunt u ons afzetten daar op die kaartenbrug ?' vroeg de prins terwijl hij op de brug wees.

De koopman keek de zee in naar de brug. 'Wel heb ik ooit,' sprak de koopman. 'Dat heb ik nou nog nooit gezien.' Het schip kwam steeds dichterbij de brug. De prins kon zien dat de eerste kaart de kaart van de koopvaarders van het eeuwige boek was. Het hele schip begon in een kaart te veranderen, en ze rolden helemaal naar de eerste kaart van de brug. De koopmannen waren weer in de kaart verdwenen.

De tweede kaart was de kaart van de Rode Zee, die de prins zelf ook al had. Toen ze erop gingen staan stonden ze ineens voor de magische spiegel. 'Welkom,' sprak de spiegel. 'U hebt de juiste kaarten bereikt om de poort tot de spiegelwereld van het eeuwige land van de indianen te openen. Komt u verder.'

Alle vijf konden ze zo door de magische poort lopen, als door een waterval, om zo in de spiegelwereld te komen. De prins keek zijn ogen uit. Er waren overal bessenstruiken in het warme, zelfs hete, zand. Weer zagen ze in de verte een zee, die zwart was. 'Dit moet de zwarte zee zijn die de spiegelwereld omgeeft,' sprak het opperhoofd. Zijn zoon knikte.

Ze liepen langs de bessenstruiken, en al snel kwamen ze op een zandpad door een klein bos terecht, wat benedenwaarts afliep naar de zwarte zee. 'Wat is dat voor een zee ?' vroeg de prins.

'Ik weet het niet,' sprak het opperhoofd. 'Ik heb alleen Madammeke Zig Zag er weleens over horen praten.'

'Wat zei ze erover ?' vroeg de prins.

'Ze noemde het alleen op, maar zei er verder niets over,' sprak het opperhoofd.

Vanuit de verte konden ze alweer een nieuwe kaartenbrug zien. Na een tijdje renden ze naar beneden naar de eerste kaart. De prins begon hardop te lezen :

Oh, elven kerk, ontwaak,
Van kaarten zult gij gebouwd worden,
Een kaarten kerk zult gij zijn,

Waarin allen zullen slapen,
Nooit meer ontwaken zullen zij,
Totdat zij het gouden draad zien.

Oh, gouden draad,
Lang bent gij en vol geheimen,
Waar zij u niet zien, slapen zij,
Sommigen een eeuwigheid,
Anderen een lange tijd,
U laat u niet gauw zien.

Hoog in de elvenkerk tikt gij,
In een verborgen toren, zeer hoog,
Ja, in de hoogste toren die nooit stopt met groeien bent gij,
In eindeloze hoogtes waar zij allen duizelen,
Wanneer zij u grijpen, vallen zij.

In een eindeloze put, zo diep,
Waar alleen u redden zal,
Oh gouden draad van eeuwigheden,
Bouw uw elven kerk snel,
Een standbeeld zullen zij van uw profeet maken,
Hij weet de weg wel.

Waarom zou iemand weten, anders dan uw profeet ?
Alleen hij weet,
En zijn standbeeld die eeuwig leeft.'

Langzaam begon de kaart om te draaien, waarop een gouden standbeeld was te zien van een elf. Dit was de kaart van de elvenprofeet van de gouden draad. 'Welkom in de spiegelwereld,' sprak de kaart. 'U bent aangekomen bij de zwarte zee, de eindeloze put.'

'Kunnen wij op u staan ?' vroeg de prins.

'Kun je niet lezen ?' snauwde de kaart. 'Je hebt de gouden draad nodig, anders zul je wegzakken in de eindeloze put, in de golven van de zwarte zee. En zij die naar het gouden draad grijpen zullen ook in de zwarte zee verdwijnen.'

'Hoe komen we bij de gouden draad ?' vroeg de prins.

'Door de elvenprofeet van de gouden draad,' sprak de kaart.

'Maar bent u dat niet ?' vroeg de prins.

'Nee,' snauwde de kaart. 'Ik ben slechts zijn kaart.'

'Ik dacht dat het juist om de kaarten ging,' sprak de prins.

'Helemaal niet,' sprak de kaart. 'Wie heeft je die onzin verteld ?'

'Laat maar zitten,' zei de prins.

'Zeg, wij laten hier helemaal niets zitten,' sprak de kaart. 'Zeg op. Wie heeft jou die onzin verteld ?'

'Het was aan de andere kant van de spiegel,' sprak de prins.

'Oh ja, dan begrijp ik het,' sprak de kaart. 'Dat is de spiegelkant, die draaien alles om. Grote leugenaars zijn het. Daar kun je beter niet meer komen. Je kunt hier beter blijven in de kerk.'

'Wat voor kerk ?' vroeg de prins.

'De elvenkerk, domoor !' snauwde de kaart.

'Ik zie geen elvenkerk,' sprak de prins.

'De zwarte zee is de elvenkerk. Het is gebouwd van kaarten,' sprak de kaart. 'Torens komen uit de zee bij nacht. Daar waar het gouden draad wacht.'

'Hoe komen we bij die torens ?' vroeg de prins.

'Je begrijpt het niet,' foeterde de kaart. 'Ik zei het je toch dat de elvenprofeet van de gouden draad de enige is die de weg weet ? Zonder hem ben je nergens.'

'Waar kunnen we de elvenprofeet van de gouden draad vinden ?' vroeg de prins.

'Dat weet alleen de elvenprofeet van de gouden draad waar hij is,' sprak de kaart.

De prins probeerde de tweede kaart te zien, maar het was nogal donker. Het begon al nacht te worden. Plotseling begonnen er torens uit de zee te komen. Het leek wel alsof ze een elvenkasteel of elvenkerk uit het water zagen oprijzen. De muren waren huizenhoog, en de torens groeiden maar door. 'De kerkdienst gaat beginnen,' sprak de kaart.

Over de brug kwam een elf aanlopen vanuit de elvenkerk op het water. De elf keek even opzij, en keek toen weer naar hen. Het was de elvenprofeet van de gouden draad.

'Goed dat jullie gekomen zijn,' sprak de elf. Hij had een goudkleurig pakje aan. Ook hij had lange puntige oren die scheef in de lucht stonden. Even sprak hij in een speciale elventaal tot de andere elf. Ook het opperhoofd kon de taal verstaan, en zei wat tegen hem in de speciale elventaal. Zijn zoon knikte, dus waarschijnlijk verstond hij het ook.

'Vrienden,' sprak de elvenprofeet van de gouden draad. 'Mag ik u welkom heten in de elvenkerk ? Deze kerk is gebaseerd op het eeuwige boek.'

'Dat heb ik geschreven,' sprak de prins.

'Dan ben jij dus wel een hele bijzondere gast,' glimlachte de elf. 'Het gouden draad wacht al op jullie.'

'Wie of wat is het gouden draad ?' vroeg de prins.

'Het gouden draad is de enige weg over de zwarte zee tot de spiegelwereld van het eeuwige land van de indianen,' sprak de elf.

'Wat is de boodschap van de elvenkerk ?' vroeg de prins.

'Dat alles een elvenkerk is, een school,' sprak de elf, 'waarin je alles mag terugvinden wat je verloren bent. In andere vormen zul je het terugvinden, vormen beter voor je.'

'Dus wij waren altijd al in de zwarte zee ?' vroeg de prins.

'Jullie komen van heel diep,' sprak de elf. 'Jullie zijn dichtbij de gouden draad gekomen.'

'Wat is er zo wonderlijk in die spiegelwereld van het eeuwige land van de indianen ?' vroeg de prins.

'Het is een spiegelwereld,' sprak de elf, 'dat wil zeggen dat de leugens weer omgedraaid zullen worden tot de waarheid. Je gaat daar zien hoe dingen echt zijn.'

'Waar is de gouden draad ?' vroeg de prins. Loop maar met mij mee,' sprak de elvenprofeet van de gouden draad. Met hem konden ze gewoon over de kaartenbrug lopen, recht de elvenkerk in. De elvenkerk was binnenin goed verlicht. Aan beide zijden was een brede trap die naarboven ging, naar een balkon. Boven het balkon zweefde een gouden draad.

'Wonderlijk,' sprak de prins. De gouden draad snelde op hen af, en begon hen te omhelzen. 'Welkom,' sprak de gouden draad. 'Ik zal jullie leiden over de zwarte zee tot de spiegelwereld van het eeuwige land van de indianen, waar alles is zoals het is. Jullie komen uit het rijk der leugens, uit de spiegelkant, waar alles omgedraaid is. Ik ben blij dat jullie eindelijk gekomen zijn. Ik heb zo lang op jullie gewacht.'

Het opperhoofd maakte een buiging, en toen ook zijn zoon. 'Wij voelen ons vereerd,' sprak het opperhoofd. Zijn zoon knikte hevig.

'Welkom, gasten,' sprak het gouden draad. 'Wij voelen ons ook vereerd. Jullie hebben een lange reis gemaakt om hier te komen. Goede keuze, goede keuze.'

'Zal ik jullie een verhaal vertellen ?' vroeg de gouden draad. Ze knikten.

'Er waren eens een prins en een prinses in het land van Eldemor. De prinses was van een andere familie, maar woonde bij de prins in. Haar ouders waren omgekomen. Het was een indiaanse prinses met een indiaanse vader en een moeder die half elf en half fee was. Zij was een halfling. Op een dag werd zij meegenomen door de draken. Een grote ontvoering. De halfling is innerlijk verdeeld. Ze heeft teveel rassen in haar. Ook had zij het bloed van trol en het bloed van de draak. Ze werd meegenomen tot duistere spiegelwerelden van draken en trollen. De rokende drakenspiegel werd haar heerser, haar meester. De rook van deze spiegel had haar bedwelmt, met zijn gif, en nam haar mee, door zijn spiegelrijk. Zij is de slavin van de drakenspiegel. Zij moest kinderen lokken tot deze spiegel, om zo nog meer slaven te maken : kinderslaven.'

'Maar dat is verschrikkelijk,' sprak de prins. 'Wat kunnen wij er aan doen ?'

'Vernietig de drakenspiegel,' sprak de gouden draad. 'Het is de heilige opdracht van alle elven van de elvenkerk en hun bondgenoten.'

De elvenprofeet van de gouden draad had een harpje in zijn hand genomen, en begon te spelen en te zingen :

'Oh drakenspiegel,

Jij venijnig kwaad,
Zoveel kinderen heb je gestolen,
En hen tot slaven gekroont,
Met veel liefde en gulle gaven,
Misleidde jij hun hart,
En maakte hen tot slaven

Jij ontnam hen de kennis zichzelf te vinden,
Jouw giftige rook had hen bedwelmt,
In jouw spiegelrijk raakten ze verstrikt,
Zoveel kinderslaven marcheren daar,
Hun lied zal hen nooit tot de morgen doen komen,
Overal waar het nacht is jagen de draken,
Opdat zij nooit meer zullen ontwaken

Oh elvenhart, aanschouw dit grote kwaad,
Twee sleutels zijn u gegeven,
Om de drakenspiegel te verbreken.'

'Wat zijn de twee sleutels om de drakenspiegel te verbreken, en waar bevindt zich de drakenspiegel ?' vroeg de prins.

'Overal in de lucht,' sprak de gouden draad. 'Als een draak is geworden tot drakenmeester, dan kan hij de gedaante van een ruiter aannemen, die dan de draken van de lagere rangen kunnen berijden. Het gaat altijd door. Altijd zijn ze op jacht. Het zit in de lucht als een gif, maar allen worden beheerst door de drakenspiegel. Je vraagt om de twee sleutels ? Voor nu moet dat geheim blijven, anders zou het universum ontploffen. De drakenspiegel houdt de kinderslaven opgesloten in zijn spiegelrijk, waar hij hen opgesloten houdt in boeken, in vreemde verhalen en gedichten.'

'Waar is de halfling prinses nu ?' vroeg de prins.

'Zij is nog steeds met de drakenspiegel,' sprak de gouden draad.

'Waar ?' vroeg de prins.

'In de lucht,' sprak de gouden draad. 'In feite in een kaart, in de kaart van de drakenspiegel.'

'Waar kunnen we die kaart vinden ?' vroeg de prins.

'Niemand weet het, onbekend,' sprak de gouden draad.

'Dus zij zit ook opgesloten in een vreemd verhaal of vreemd gedicht ?' vroeg de prins.

'Vraag niet door,' sprak de gouden draad. 'We moeten voorzichtig zijn. De drakenspiegel is erg gevoelig en weet wanneer men over hem praat.'

'Wij zouden graag naar de spiegelwereld van het eeuwige land van indianen gaan. Kunt u ons daar brengen ? Misschien dat we daar meer te weten komen.'

'Volg mij,' sprak de gouden draad. Ze liepen de elvenkerk uit, en de gouden draad begon zich heel lang uit te strekken, en maakte zich een beetje wijder, totdat er een pad ging over de zwarte zee. Direct begonnen ze aan hun reis over de zwarte zee, over het pad van de gouden draad. Urenlang

moesten ze lopen, totdat ze eindelijk land zagen. Dat moest de spiegelwereld van het eeuwige land van de indianen zijn.

'Droom ik nu ?' vroeg de prins. Aan de kust stonden lange rijen met feeen. Ze hadden lichte jurken aan van allerlei kleuren : blauw, roze, geel, oranje. En de kleuren waren van prachtig lichte tinten, bijna doorzichtig. Sommige feeen hadden parasolletjes. De prins zette het op een rennen, en de anderen renden achter hem aan. 'Wat geweldig !' riep de prins. Ze moesten nog wel even een tijdje rennen voordat ze eindelijk de kust hadden bereikt. Toen de prins een voet op het land zette voelde hij zich ineens heel vreemd. Even werd het roze voor zijn ogen. Een fee in een licht roze jurk van bijna doorzichtige tint kwam naar hen toe. 'Welkom in de spiegelwereld van het eeuwige land van de indianen,' sprak ze.

'Waar zijn de indianen ?' vroeg de prins.

'U bent prins Jagerstouw, de schrijver van het eeuwige boek ?' vroeg de fee.

De prins knikte. 'Komt u maar mee,' sprak de fee.

Ze werden geleid tot een klein stadje. Ergens was er een klein cafeetje waar de fee binnenging. 'Dat is Edward, de barkeeper,' zei ze terwijl ze wees op een man met een schort die stond af te wassen. De man wuifde even. Toen liep ze op een trap naar boven, terwijl de anderen haar volgden. Boven het cafe was een kamer waar een grote klok hing. Ze ging op een stoel zitten. 'Gaat u zitten,' sprak ze, terwijl ook de anderen een stoel namen.

'Onze magie komt voort uit de gevechten tussen dinosaurussen,' sprak ze. 'Verderop in het land wonen de elven waarvan hun magie voortkomt uit de oorlogen van de indianen. De indianen wonen nog veel dieper in het land. Zij leven in grote oorlog.'

'Met wie zijn ze in oorlog ?' vroeg de barbaar.

'Met andere stammen, met feeen en met elven,' sprak de fee. 'Vanuit die oorlogen winnen de elven hun magie. De indianen bewaken een groot geheim : de rokende drakenspiegel. De drakenspiegel doet hen tegen elkaar strijden. De drakenspiegel heeft hen behekst, zeg maar bedraakt. Zij zijn slaven van geweld. Wij hebben ze geprobeerd te helpen, maar tevergeefs. Ik ben blij dat jullie zijn gekomen.' Toen richtte ze zich tot de prins. 'Eens zonden we jou de trollensleutel, Vika, en het trollenorakel, Nahemsh. Heb je die bij je ?'

'Nee,' zei de prins. 'De trollensleutel had het trollenorakel vernietigd, omdat het trollenorakel te gevaarlijk zou zijn. Toen werd de trollensleutel vernietigd door de draken.'

'Oh, dus ze raakten met elkaar in gevecht ?' sprak de fee. 'De drakenspiegel moet hen tegen elkaar opgestookt hebben, zoals hij altijd doet. Maar ze zijn niet verdwenen, prins Jagerstouw. De kaarten van de trollensleutel en het trollenorakel zitten nog steeds in je geheugen. Het zijn geheugenkaarten, en die zijn magisch. Ook het trollenorakel is een sleutel, de tweede sleutel. Dit was de sleutel van de indianen, die door de trollen werd gestolen en werd omgesmolten tot het orakel van trol, om de toekomst mee te voorspellen. De kaart van de sleutel van de indianen bestaat nog steeds in het verleden, maar niet in jouw geheugen, prins Jagerstouw, maar in mijn geheugen. Ik kan me de verschrikkelijke dag dat die sleutel gestolen werd nog goed herinneren, als de dag van gisteren. Het is nog steeds diep in mijn geheugen gegrift. Sindsdien werden de indianen slaven van de drakenspiegel, de slaven van geweld, door de stokerijen van de spiegel. Geef mij de kaart van het trollen orakel, zodat mijn kaart van de sleutel van de indianen geactiveerd kan worden.'

'Hoe kan ik de kaart geven ?' vroeg de prins.

'Het zit in je geheugen,' sprak de fee. 'Haal het uit je geheugen en geef het aan mij ?'

'Ja, maar hoe ?' vroeg de prins.

'Laat maar, ik doe het zelf wel,' sprak de fee. 'Denk nu heel sterk aan de herinneringen die je hebt van het trollen orakel.'

De prins begon diep te denken, en terug te gaan in zijn geheugen naar de momenten van het trollen orakel.

'Goedzo,' zei de fee. Even legde ze haar hand op zijn hart. 'De kaart is nu met mij,' zei de fee. 'De kaart van de sleutel van de indianen wordt nu geactiveerd. In combinatie met de kaart van de trollensleutel die jij draagt is de indianen sleutel nu sterk genoeg, omdat de trollensleutel de kaart van de sleutel van de indianen zo kan vertragen dat de drakenspiegel het niet meer weg kan stelen.'

De prins voelde zichzelf steeds meer wegglijden in zichzelf, in een grote diepte. Hij bevond zich plotseling op de golven van de zwarte zee die traag bewogen. Steeds trager begonnen ze te bewegen, totdat hij er dwars doorheen kon kijken. Hij bevond zich in de drakenspiegel, en een tovenaar bezweerde de spiegel. Het was de grote tovenaar van de drakenspiegel. 'Ik bestrijd je door het eeuwige boek !' riep de prins tot de tovenaar. 'Laat me los uit deze spiegel !' Er stond een grote druk op de spiegel, en plotseling explodeerde het.' De prins stond nu oog in oog met de tovenaar die de drakenspiegel had gemaakt.

'Laat me je pakken, jongetje !' krijste de tovenaar. 'Niemand ontsnapt zomaar uit de drakenspiegel !' De prins zette het op een rennen. Snel rende hij door een paars gordijn een gang op. De gang eindigde bij een trap die hij toen oprende. 'Ik krijg je wel !' krijste de tovenaar.

Het werd zwart voor de ogen van de prins. Hij viel in een diepe, duistere put, en merkte toen dat hij zich weer bevond op de golven van de zwarte zee. Steeds trager gingen de golven. Dit was zware magie. Toen de golven bijna stilstonden zag hij de kerker waar de halfling prinses inzat, dwars door de golven heen. Hij merkte dat hij er dwars doorheen kon rennen. Hij rende door tot aan de tralies, waar het slot zat met twee gleuven. 'Vlug,' sprak de stem van de fee in zijn hoofd. 'Je hebt twee kaarten : de trollensleutel en de sleutel van de indianen. Steek ze in het slot.' De prins keek naar zijn hand waarin de twee kaarten lagen, en stopte ze in de twee gleuven van het slot. Plotseling ging het slot open. De prins greep de hand van de halfling prinses, en rende met haar de kerker uit. Maar daar was de tovenaar weer met twee wilde honden die hen aanvlogen. Weer werd de prins zwart voor zijn ogen. Hij voelde zich nog dieper wegglijden. Alle herinneringen vlogen langs hem heen als kaarten in een cirkel. Hij greep de kaart van het elvenzout, maar voelde zich alleen maar zieker worden. Al zijn vrienden waren ook kaarten. Hij greep de kaarten van zijn vrienden en werd warm van binnen. 'Zij helpen je,' sprak de fee. Zij was in het midden van de kaarten cirkel. Van haar toverstafje droop glimmend spul. 'Ik geef je twee nieuwe kaarten, prins,' sprak de fee. Hij kreeg de kaart van de halfling prinses en de kaart van de tovenaar van de drakenspiegel. Plotseling zag hij zijn verwonde hart, wat helemaal zwart was gekleurd. De twee wonden van zijn hart veranderden in gleuven. 'Vlug,' sprak de fee, 'steek de twee nieuwe kaarten in de gleuven van je hart.' De prins deed het meteen. De tovenaar lag op de grond. Rook kwam uit de spiegel, die als een glazen bol was op een standaard. Er zat groen sap in wat soms paars kleurde.

'Geef mij die kaarten,' kreunde de tovenaar. De prins liep naar de tovenaar toe, en keek in de zakken van de tovenaar, waar hij een stapeltje kaarten weggriste. 'Nee !' krijste de tovenaar. 'Geef mijn kaarten terug ! Dat zijn mijn kaarten !'

Ook de kaarten van prinses Mekka en prinses Regenboog waren in het stapeltje.

De prins zuchtte, en liep door een gordijn een grote gang op die naar een grote trap naar beneden leidde. Snel was de prins buiten het kasteel in de dooiende sneeuw. Nog één keer keek de prins om naar het kasteel, en liep toen in trage pas de kasteel tuin uit. Hij sloot het hek achter zich, en liep richting het dichtstbijzijnde dorp.

Hij kende hier niemand. Hij kende dit dorp niet. Hij klopte aan bij de eerste de beste deur. Een vrouw deed open, en hij begon direct zijn verhaal te vertellen. De vrouw sloeg een arm om hem heen, en gaf hem wat te drinken. Tot diep in de nacht waren ze in gesprek. Ze had wel een kamer voor de prins waar hij kon overnachten. Toen hij sliep ging ze naar het dorpsbestuur om mee te delen wat hij had gezegd. Ze wilden hem weer verkopen aan de tovenaar. Gewapend ging het dorpsbestuur naar het huisje van de prins, waar ze hem arresteerden. De tovenaar kon hem weer terugkopen.

Maar de drakenspiegel was niet meer wat het geweest was. En de tovenaar begon tekenen van veroudering te vertonen, van zware vergeetachtigheid en dementie. De tovenaar was niet meer wie hij geweest was, en wist op een gegeven moment niet meer wie hij was. Ook dacht hij dat het kasteel een herberg was waar hij verbleef, en dat de prins de herbergier was. Zo kwam het kasteel steeds meer in handen van de prins. Op een dag vertrok de zwaar demente tovenaar weer van het kasteel, omdat hij dacht dat hij slechts op doorreis was.

'Ik zag de Sep, en ik dacht aan jou. Zo'n magische rivier, waaraan mijn kasteel staat. Het rivier-gebied is weer vrij van draken, maar ja, het is wel in de spiegel wereld. Ik blijf aan twee kanten, zoals dromen en ontwaken. Het kwaad kunnen we niet helemaal wegdenken, want we moeten nog wel wat te puzzelen hebben, en het zet ons aan om creatief te zijn. Ik ben blij met mijn kasteel. Elke dag ontdek ik weer nieuwe dingen. Wat komen we van diep, hè ?

Liefs,
Prins Jagerstouw'

'Saturnus, met je paarse sneeuw,
Die diepe slaap brengt telkens weer,
Twee sterren in een steen,
Met Sirius vormde jij een grote zee,
De zee van Eldemor, waarop de aarde slaapt,
De sluier van paarse sneeuw die over haar waakt,
De ruiter van Eldemor rijdt over de golven,
Totdat het roze ons allemaal doet ontwaken,
In de droom van de rode zee,
Golf na golf komt het,
Slag na slag,
Omdat het rode op ons wacht.'

Einde

De Wonderlijke Boekenkamer van
Oom Benno

Hoofdstuk 1. Ziek

Bertram had een boze tante en een vreemde oom. Ze hielden hem opgesloten in een kamer. Hij was altijd ziek, en mocht nooit uit zijn kamer. Zijn eten werd gebracht. Hij mocht dus ook niet naar buiten, maar dat zou hij waarschijnlijk ook niet kunnen, omdat hij te ziek was. Zijn boze tante was de rode heks, en zijn vreemde oom was oom Benno, ook een heks, en een tovenaar. Oom Benno had een boekenkamer, waar een heleboel indianenboeken stonden. Ook stonden er vele andere soorten boeken. Bertram mocht daar beslist niet komen. De goudvis had gezegd dat Bertram in de boeken de sleutel tot zijn ontsnapping kon vinden.

Op een nacht hadden zijn oom en tante vergeten zijn deur op slot te doen. Stilletjes sloop Bertram uit zijn kamer, en liep de boekenkamer van oom Benno in. Bertram griste direct een indianenboek uit de boekenkast. En toen nog één, en toen nog één, en liep toen snel naar zijn kamer terug. 'Ik moet ze maar goed verborgen houden,' zei Bertram tegen zichzelf, en ze alleen 's nachts lezen wanneer oom en tante slapen. Het was nu 's nachts, dus Bertram begon direct te lezen.

'Horlepiep,' zei Bertram tegen zichzelf, wat gebeurt er nu ? Ik ben helemaal duizelig ineens. Hij had de eerste bladzijde van een indianenboek opengeslagen, en werd helemaal warm van binnen. De letters duizelden voor zijn ogen. 'Hoofdstuk één,' las hij. Hij hoorde wat schoten, en gezwiep van een zweep of lasso. 'Hoe kan dat ?' vroeg hij zichzelf af. Hij klapte het boek dicht, maar het was al te laat. Toen hij opkeek was hij in een woestijn, een prairie. Twee cowboys stonden voor hem. 'Wat moet dat daar ?' zeiden ze. Toen ineens vielen ze beiden naar voren. Ze hadden pijlen in hun rug. Een groep indianen op paarden namen Bertram mee. In het kamp merkte Bertram dat hij vastgebonden was. Ze brachten hem naar een paal, waar hij aan vastgemaakt werd.

'Laat me los,' zei Bertram. 'Ik ben ziek.'

'Niks mee te maken,' zeiden de indianen.

'Wat gaan jullie met me doen ?' vroeg Bertram.

'Dat zul je nog wel zien,' zeiden ze.

Bertram begon te huilen. Zijn oom en tante hadden hem weleens verteld wat indianen met hun gevangenen doen. Hij werd naar een grote ketel gebracht even later. 'Gaan jullie me opeten ?' huilde Bertram. 'Nee,' zeiden de indianen. 'Jij moet vanaf nu voor ons koken.'

'Maar ik ben daar veel te ziek voor,' zei Bertram.

'Geeft niks,' zeiden de indianen. 'Daar krijg je wel medicijnen voor.'

Ze gaven hem een soort groene dropjes, en na een tijdje voelde Bertram zich veel beter.

'Ik houd van jullie,' zei Bertram. 'Jullie hebben mij beter gemaakt.'

'Niks mee te maken,' zeiden de indianen boos. 'Je bent onze slaaf. Je moet voor ons koken nu.'

'Mij best,' zei Bertram, die allang blij was dat ze hem beter hadden gemaakt. 'Ik ben niet ziek meer !' juichte Bertram. 'Stil houden, jongen,' zei een wat oudere indiaanse vrouw.

Bertram roerde in de pan. Hij moest soep maken. Ze legden hem uit wat hij allemaal in de pan moest stoppen. Veel kruiden, en allerlei soorten vruchtjes.

De soep was heel lekker.
'Nu moet je weer terug,' zeiden de indianen.

'Wat ?' zei Bertram teleurgesteld. 'Ik wil niet meer terug naar mijn oom en tante. Ze houden me opgesloten.

'Niets mee te maken,' zeiden de indianen. 'We kunnen je hier niet houden.'

'Alsjeblieft,' smeekte Bertram, 'ik zal alles doen wat jullie willen.'

'Nee, jongen,' zei een wat oudere indiaanse vrouw. 'Je moet terug.'

Bertram begon te huilen. Trillend hield hij het boek in zijn handen, en merkte dat hij weer in zijn kamer was. Ook voelde hij zich weer ziek.

Hoofdstuk 2. De Ontsnapping

Bertram legde de boeken diep onder zijn bed, onder een doek, en ging slapen. De volgende ochtend was hij vroeg wakker. Hij deed de gordijnen open, maar het licht deed zoveel pijn aan zijn ogen dat hij de gordijnen weer dichtdeed. Oom en tante sliepen nog, dus hij kon nog wel even lezen. Hij pakte een ander indianenboek, sloeg het open, en werd weer duizelig. Snel bevond hij zich in een oerwoud. Wilde beesten stonden om hem heen. Hij was wel even bang. Toen hoorde hij schoten. De beesten renden weg, en al snel stond er een indiaan met een geweer voor hem.

'Meekomen jij,' zei de indiaan. Bertram liep mee met de indiaan, die hem naar het kamp bracht. Langs het kamp was een rivier met bootjes. 'Jij bent wie ?' vroeg de indiaan.

'Bertram,' zei hij.

'Oh, ah,' zei de indiaan. 'Ik jouw naam leuk vinden.'

'Haha,' zei Bertram.

'Waarom jongen zij hier zijn ?' vroeg de indiaan.

Toen legde Bertram het uit aan de indiaan. De indiaan begreep er niets van.

'Ik heb tent voor jou,' zei de indiaan. Hij nam Bertram mee naar een lege indianentent. 'Hier mag jij wonen,' zei de indiaan.

'Dank je wel,' zei Bertram. 'Dat is erg aardig van u.'

's Nachts komen de spoken,' zei de indiaan, 'de geesten van de voorouders.'

'Gezellig,' zei Bertram.

'Nee,' zei de indiaan. 'Niet gezellig. Zij zijn boos, altijd boos.'

'En ik ben altijd ziek,' zei Bertram.

'Ik zal de spoken zeggen, jij altijd ziek zijn,' zei de indiaan.
Maar ineens werd hij wild door mekaar geschud door oom Benno. 'Heb jij aan mijn indianen-boeken gezeten ?' brult oom Benno woest.

'Waar komt die man vandaan ?' vraagt de indiaan.

'Heb ik jou iets gevraagd, snotaap ?' brult oom Benno. 'Die jongen moet meekomen, meekomen, nu !'

De indiaan grijpt zijn hakbijl en slaat oom Benno tegen de grond met de achterkant. 'Zo, wijsneus,' zegt de indiaan. 'Jij mij niet beledigen, en van jongen afblijven.' Oom Benno wordt vastgebonden, en naar een paal gesleept. 'Ziezo, die kan mij niet meer beledigen,' zei de indiaan.

Toen de andere indianen terugkwamen vroegen ze : 'Wat moet die dikke man hier ?'

'Het is een uilskuiken,' zei de indiaan. 'Hij heeft ons beledigd, en wilde jongen roven.'

'Wie is die jongen ?' vroegen ze.

'Goed kijken,' zei de indiaan. 'Hij is de machtige zonnedroom.'

De indianen bogen voor Bertram neer. Bertram begon te lachen.

'Maak me onmiddellijk los, Bertram !' brulde oom Benno.

Maar Bertram deed net alsof hij hem niet hoorde. Toen het nacht geworden was brulde oom Benno de hele nacht door. De volgende dag zei de indiaan dat hij naar het gevangenen-kamp moest. 'Wat gaan jullie met hem doen ?' vroeg Bertram.

'Weten we nog niet,' zei de indiaan. Toen oom Benno was afgevoerd was het eindelijk rustig.

Een paar dagen later moest Bertram weer terug. Ze konden hem niet te lang houden. Maar ze wilden oom Benno houden, ook om Bertram een dienst te bewijzen. Bertram knipperde even met

zijn ogen, en was weer in zijn eigen kamer, starende naar het boek. Bertram had honger, maar er was geen voedsel op zijn kamer. Hij liep naar de deur en merkte dat de deur nog steeds open was. Tante riep hem. 'Bertram, kom naar mijn slaapkamer. Ik ben ziek, en ik weet niet waar je oom is.'

Bertram liep direct haar kamer binnen. Het was hier heel donker. Hij zag tante in haar bed liggen. 'Jongen, je bent nu oud genoeg geworden om je kamer uit te kunnen,' zei tante. 'Kun je wat voor je oude tante klaarmaken. Ik voel me zo zwak.'

'Natuurlijk tante,' zei Bertram.

Hij liep naar beneden de keuken in, en maakte wat brood voor haar met thee en een eitje. Toen bracht hij het boven. 'Dank je wel, lieverd,' zei tante. 'Ga nu maar doen waar je zin in hebt.'

Bertram ging direct naar de boekenkamer. De goudvis had gelijk gehad. In de boeken had hij de sleutel tot zijn ontsnapping gevonden.

Het Mysterie van het IJskasteel

Berend en Albert hadden een vader die opgesloten was in een ijskasteel. Tante Audam kwam met de kinderen praten die helemaal overstuur waren. Ze hadden geen moeder meer, dus ze wisten niet waar ze naar toe moesten. Tante Audam zou ze mee nemen naar een andere tante die wel raad met hen zou weten. Ook zou deze tante kunnen helpen in de bevrijding van hun vader. Tante Jokebed woonde een paar stadjes verder. Tante Jokebed had een zoontje genaamd David. Ze zouden zolang bij David op de kamer slapen. Gelukkig had David een hele grote kamer. Tante Jokebed kende het ijskasteel wel. Haar man werd daar vroeger ook gevangen gehouden. Het had allemaal te maken met een hertog die in een kat kon veranderen. Hertog Kat-Anders heette die. Zijn echte naam was Paulus Wilhelmus de Vijfde. De vader van Berend en Albert had een aantal rekeningen niet betaald, en er waren nog wel meer dingen aan de hand. Hertog Kat-Anders zou voor de staat werken. Het was allemaal nog wel een geheimzinnige bedoeling. Vader was opeens verdwenen, en de ochtend erna vonden de kinderen een brief op de deurmat, waarop geschreven stond dat hun vader nu was opgesloten in het ijskasteel. Dat was een ijskoude, zeer gevreesde, oude gevangenis. De kinderen misten hun vader heel erg.

Tante Katrien had zich het lot van de kinderen ook erg aangetrokken, en kwam de kinderen vaak opzoeken. Soms nam ze de kinderen weleens mee naar haar huis, om te logeren. De tantes waren ervan overtuigd dat hertog Kat-Anders helemaal niet voor de staat werkte, maar dat het een misdaads-organisatie was. Vaak kwam de familie bij elkaar om te overleggen wat ze konden doen. Oom Joep zou weleens een kijkje willen nemen daar bij het ijskasteel, maar sommige tantes waren

het daar niet mee eens. Het zou veel te gevaarlijk zijn. Maar oom Joep wilde zich niet laten kennen, en besloot er toch naartoe te gaan. Het ging immers om zijn broer.

Oom Joep ging er met de auto naartoe, maar werd door twee ridderachtige figuren met speren tegengehouden. 'Halt,' zei één van de ridders. 'U komt er niet doorheen. Verboden terrein.'

'Ik wil weten wat jullie met mijn broer hebben gedaan,' zei oom Joep.

'Dat kunnen we niet achterhalen,' zeiden de ridders. 'Er zijn hier teveel gevangenen om daaraan te beginnen.'

'Maar ik heb er recht op,' zei oom Joep. Maar de ridders wilden hem niet antwoorden. 'Mijnheer,' zei één van de ridders, 'nu moet u maken dat u hier wegkomt, anders laten wij u arresteren vanwege betreding van verboden terrein, en wegens het onnodig lastigvallen van het gezag.'

Oom Joep maakte rechtsomkeerds, en lichtte de familie in. Tante Jokebed kende iemand genaamd meester Ed Konijn, een meester in de rechten. Misschien dat die wel wat zou kunnen betekenen. Oom Joep wilde daar wel naartoe gaan samen met Berend en Albert. Het was al laat, maar door een telefoontje kon er nog wel wat geregeld worden, en ze waren meer dan van harte welkom. Meester Ed Konijn woonde diep in het bos. Toen ze aanklopten bij zijn huis deed een lange, gezette man met een lichte huidziekte de deur los. 'Komt u verder,' zei Ed. Even later zaten ze in een sjieke woonkamer met veel schilderijen en antieke meubels. Ook hingen er veel jacht-trofeeen aan de muur. De kinderen begonnen hun verhaal te vertellen over wat er met hun vader gebeurt was, en oom Joep sprak zijn vermoeden uit dat het om een misdaad ging.

'Dat is allemaal waar,' zei Ed Konijn. 'Het ijskasteel is het gevangenis-terrein van een misdaads-organisatie, maar niemand kan daar iets aan doen, zelfs de staat niet.'

'Maar waarom niet ?' vroeg oom Joep.

'Omdat ze te sterk zijn,' zei Ed Konijn.

'Leuke achternaam heeft u trouwens,' zei oom Joep.

'Dank u,' zei Ed Konijn.

'Kunt u ons helpen ?' vroeg oom Joep.

'Luister,' zei Ed Konijn, 'we lopen nu al gevaar omdat we hierover praten. We kunnen beter stoppen.'

'Ja, maar het gaat om mijn broer,' zei oom Joep, 'en zijn kinderen hier hebben hun vader nodig, vooral sinds hun moeder er niet meer is. Is er dan echt helemaal niets wat u voor ons zou kunnen betekenen ?'

'Ik vrees van niet,' zei Ed Konijn. 'En dat vind ik al vreselijk op zichzelf. Ik had u graag willen helpen.'

'U bent meester in de rechten,' zei oom Joep. 'U moet daar wel iets mee kunnen doen. We zijn hier toch niet voor niets gekomen ?'

'Dat is waar,' zei Ed Konijn. 'Hmm..., laat me eens zien. U zou met de hertog zelf kunnen praten. Ik

geloof dat hij nogal wispelturig is. Hij heeft een vreemde soort van ziekte. Hij is een weerkat, wat betekent dat hij in een kat kan veranderen. Het heeft natuurlijk wel een risico, maar ik heb de indruk dat u dat risico wel wilt nemen.'

'Waar kunnen we de hertog spreken ?' vroeg oom Joep.

'Goede vraag,' zei Ed Konijn. 'Achter het ijskasteel is zijn huis. Het is daar niet pluis, dat kan ik u wel vertellen. Het spookt daar.'

'Bent u er weleens geweest ?' vroeg oom Joep. Het hoofd van Ed Konijn begon verschrikkelijk rood te worden. 'Eh..., daar kan ik niet over praten,' stamelde hij.

'Ach, toe nou, kom op,' zei oom Joep.

'Het is mij verboden daarover te praten. Beroeps-geheim,' zei Ed Konijn.

'En hoe kom ik daar ?' vroeg oom Joep. 'Want het ijskasteel is streng bewaakt.'

Ed Konijn stopte zijn hand in zijn zak en haalde er een kaartje uit. 'Zie, hier staat zijn telefoon-nummer op.'

Oom Joep nam het kaartje aan. De kinderen bleven die nacht bij oom Joep slapen. De volgende ochtend belde oom Joep op naar de hertog. Hij kreeg een bediende aan de lijn. 'Kom maar langs om acht uur vanavond,' zei de bediende, 'maar zorg er voor dat u niet langs het ijskasteel gaat. U moet regelrecht naar het huis van de hertog komen, aan de achterkant van het ijskasteel. Even werd er uitgelegd hoe te rijden, en toen wist oom Joep genoeg. Weer zouden de kinderen met hem meegaan.

Om precies acht uur kwamen ze aan bij het huis van de hertog. Er kwam al direct een bediende aanrennen. 'Waar heeft u uw koffers ?' vroeg de bediende.

'Wij hebben geen koffers bij ons,' zei oom Joep.

'Dus u komt niet logeren ?' vroeg de bediende.

'Nee, wij komen niet logeren,' zei oom Joep.

'Komt u maar mee,' zei de bediende ineens heel nors. Ze kwamen binnen in een grote hal. Aan de rechterkant was een lange gang. 'Loop deze hele gang uit, en klop dan vier keer op de deur aan het einde van de gang. De hertog verwacht u daar,' zei de bediende.

In de gang hingen veel schilderijen, en er stonden veel kastjes aan de zijkanten. Even bonkte het hart in de keel van oom Joep. Hij hoopte maar dat de hertog hem kon helpen. Bij de grote deur aangekomen klopte hij vier keer aan. Direct werd de deur opengemaakt, en een kleine man deed open. 'Geweldig, jullie zijn er al,' zei de man. 'Gaat u maar zitten.'

De kinderen vertelden hun verhaal, en daarna sprak oom Joep zijn vermoeden uit dat het om een misdaad ging.

'Ach welnee,' zei de hertog. 'Ik heb de papieren van deze man doorgekeken, van jullie vader, en uw broer, en deze mijnheer heeft nogal veel op zijn geweten, dus zijn gevangenneming is volkomen terecht. Ik kan daar verder weinig aan doen, sorry dat ik het moet zeggen.'

'Oh, en wat heeft hij dan gedaan ?' vroeg oom Joep, terwijl ook de kinderen begonnen te protesteren.

'Luister goed,' zei de hertog. 'Ik kan en mag daar verder niets over zeggen. De raad heeft beslist. Het is tegen de wet om daar zomaar vrij over te praten. U zou daar zelf ook gevaar mee kunnen lopen.'

'Ja, ja,' zei oom Joep. 'U kunt me nog meer vertellen. Wij als naaste familie hebben er recht op te weten wat er is gebeurd, en waarom hij opgesloten zit.'

'Rustig aan,' zei de hertog. 'Ik waarschuw u. U vraagt teveel. Ik ben niet gemachtigd hierover te spreken.'

'En wie heeft u de opdracht gegeven daarover te zwijgen ?' vroeg oom Joep die bijna stond te koken.

'Kan en mag ik u niet vertellen,' zei de hertog zuur.

'Het is alsof ik met mijn hoofd tegen een muur aanloop,' zei oom Joep.

'Het spijt me bijzonder,' zei de hertog.

'Is het waar dat u in een kat kan veranderen ?' vroeg Berend.

De hertog werd ineens erg zenuwachtig. 'Allemaal sprookjes,' zei hij. Hij begon op zijn horloge te kijken. 'Ik vind dat u nu moet gaan, u kunt beter gaan. Deze zaak is afgerond.'

'Afgerond ?' vroeg oom Joep woedend. 'We zijn hier geen steek wijzer geworden.'

'U kunt gaan,' zei de hertog, terwijl hij een wimpelend gebaar met zijn handen maakte.

'Ik laat het er hier niet bij zitten,' zei oom Joep, terwijl hij opstond.

'Dat kunt u beter wel doen,' zei de hertog, 'anders kunt u in grote problemen komen.'

'En wat voor problemen dan wel ?' vroeg oom Joep.

Maar de hertog zweeg.

De familie werd weer ingelicht, en ze zouden opnieuw bij elkaar komen. 'Nou,' zei tante Katrien, 'daar schieten we niet erg veel mee op.'

Ook was er een andere oom bijgekomen : oom Bakus. Oom Bakus zei dat de hertog zoveel macht had, omdat het land oorspronkelijk van zijn voorouders was. Zijn voorouders van ver terug bezaten het land, nog voordat er een staat bestond. Oom Bakus zei ook dat de hertog die macht samen met zijn broer had geerfd, hertog Hernandes. Volgens oom Bakus zou hertog Hernandes veel kunnen betekenen. Oom Bakus wist wel waar die hertog woonde, en wilde er wel met oom Joep en de kinderen naartoe. Ook tante Katrien wilde wel mee. Ze was van mening dat wanneer er meerdere familie-leden zouden meegaan, ze meer kans van slagen hadden. Oom Bakus belde op, en ze konden direct komen. Het was niet zo lang rijden. Het huis van hertog Hernandes was vele malen groter dan het huis van hertog Kat-Anders. Hertog Hernandes wachtte hen al op bij de deur. 'Zo, kom binnen,' zei hij met een warme, hartelijke stem. 'Kan ik jullie iets te drinken aanbieden ?' Even later zaten ze in een grote zaal, aan een soort eet-tafel. Ze kregen allerlei toetjes voorgeschoteld, en

andere hapjes. 'Zo zo,' zei oom Bakus. 'Hier is veel werk aan besteed.'

'Ja,' zei hertog Hernandes. 'Jullie zijn namelijk mijn speciale gasten. Ziet u, die krijg ik hier bijna nooit. Alles gaat via mijn broer, Paulus Wilhelmus de Vijfde, oftewel hertog Kat-Anders. Ik ben wat minder bekend, denk ik. Ik ben blij dat jullie er zijn. Blijven jullie ook logeren ?'

'Dat is erg aardig van u aangeboden,' zei oom Bakus, 'maar we zijn hier eigenlijk alleen maar om wat belangrijke dingen te bespreken.'

'Nou ja, dat kan toch ook uitstekend alle dagen dat u hier verblijft ?' sprak hertog Hernandes. De kinderen begonnen weer als eerste hun verhaal te vertellen, en ze lieten duidelijk blijken hoe erg ze hun vader misten. Oom Bakus, tante Katrien en oom Joep spraken daarna hun vermoeden uit dat het om een misdaad ging. Ook vertelde oom Joep hoe hertog Kat-Anders reageerde. 'Ach ja, dat is typisch mijn broer,' zei hertog Hernandes. 'Ik snap jullie verhaal volkomen.' Toen bladerde de hertog wat papieren door. 'Ik zie hier duidelijk de reden waarom jullie familie-lid is opgepakt en gevangen gezet. Deze man heeft namelijk een gevaarlijke ziekte die maakt dat hij soms in een kat veranderd. Hebben jullie daar ooit iets van gemerkt ?'

'Niets !' protesteerde tante Katrien. 'Mijn broer zou zoiets nooit doen. Daar is hij helemaal het type niet voor, en dit is allemaal erg belachelijk. Te meer omdat deze verhalen juist over uw broer, hertog Kat-Anders, de ronde gaan.'

'Eh, dat moet een vergissing zijn,' zei hertog Hernandes ineens heel snibbig. 'En ik stel het niet op prijs dat u zo over mijn broer praat.'

'Daar kunnen wij verder niets aan doen dat die verhalen over uw broer de ronde gaan,' zei tante Katrien.

'Maar u hoeft dat niet op te noemen,' zei hertog Hernandes. 'Het is niet netjes. En u doet daar dan mee aan de verspreiding van verschrikkelijke leugens en ophitserij.'

'Zeg kom,' bulderde tante Katrien. 'Zo zijn we niet getrouwd, hè. U beschuldigt mijn broer ervan deze ziekte te hebben.'

'Het zijn de feiten, mevrouw,' sprak de hertog ineens kalm. 'Het is bij hem waargenomen, en daar kunnen u en ik of wie dan ook niets aan doen.'

'Pardon ?' zei tante Katrien. 'Zeg, pardon ? Daar hebben wij nooit iets van meegekregen, en dat hebben wij ook nooit gesignaleerd. Nogmaals is dat bij uw broer geconstateerd, niet bij mijn broer. U moet hier de dingen niet door elkaar halen.'

'Shhhh...' fluisterde de hertog hard. 'Daar moet u dus absoluut niet over spreken. Daar kan u voor worden opgepakt. Ik zal maar oppassen als ik u was. De muren hebben hier oren.'

'Ja, inderdaad,' zei tante Katrien spottend. 'En al zou mijn broer die ziekte hebben. Waarom zou hij daarvoor de gevangenis inmoeten ?'

'Omdat hij gevaarlijk is,' zei de hertog indringend. 'Zeer gevaarlijk. Weer-katten zijn een ernstig probleem wat niet onderschat mag worden. Het kan op een vervelend moment totaal verkeerd gaan, ziet u.'

'Nee, dat zie ik niet,' zei tante Katrien. 'Het is een schande dat u zo over mijn broer praat. U toont

ons niet eens een degelijk bewijs.'

'Verdraaid,' zei de hertog. 'Al het bewijs is in deze documenten. Daaraan te twijfelen, en bovenal het officiele bewijs tegen te spreken, kan u in de problemen brengen. Ik kan u laten arresteren voor het tegenspreken van het gezag.'

'Belachelijk,' zei tante Katrien.

'In ieder geval,' zei de hertog. 'Uw familie-lid is in zo'n ernstige toestand dat ijs-verblijf noodzakelijk is, ver weg van zijn sociale omgeving. Het is voor uw bescherming. En praat ook verder niet over zijn ziekte, want de ziekte wordt namelijk in anderen opgewekt door er over te praten. Het is hyper-besmettelijk en heeft een psychische oorsprong. Weet waar u aan begint. Elk geval van weer-katterigheid moet zo snel mogelijk uit de samenleving verwijderd worden, en het hele geval moet in de doofpot gestopt worden, zodat het zich niet kan verspreiden. Kan ik rekenen op uw medewerking ?'

'Ik denk niet dat we hier ook maar een stap verder komen,' zei tante Katrien.

'En blijft u nog logeren ?' vroeg de hertog ineens enthousiast.

'Geen denken aan,' zei tante Katrien.

'We blijven wèl logeren,' zei oom Bakus. 'Katrien, jij mag naar huis, maar wij moeten dit gewoon doen. We hebben geen andere oplossing.'

'Zeer goed,' glimlachte de hertog.

'Nee, dan blijf ik ook wel,' zei tante Katrien.

Ze kregen allemaal hun eigen kamer. Midden in de nacht sloop oom Bakus naar tante Katrien. Ook maakte hij oom Joep wakker. Hij wilde op onderzoek uit in het huis van hertog Hernandes. In de eetzaal had de hertog de documenten laten liggen. Oom Bakus begon direct te bladeren en te lezen. Inderdaad stond er dat hun broer een ernstige ziekte had. Deze ziekte was vastgesteld door professor Eindricht. Ook gingen ze nog even op andere plaatsen zoeken, maar ze vonden niets wat ze konden gebruiken. De volgende ochtend werden ze vroeg wakker gemaakt door bedienden. De bedienden zeiden dat ze zo snel mogelijk moesten vertrekken. Er was verder geen uitleg bij, maar niemand had nog zin om ook maar iets langer te blijven.

'Wat een vreemd heerschap was dat,' zei tante Katrien in de auto. 'Ja, nog wel erger dan zijn broer,' zei oom Joep.

'En dat terwijl het allemaal zo goed begon,' zei oom Bakus.

'Ach, schijn bedriegt,' zei tante Katrien. 'En wie is nu die professor Eindricht ? Want hij moet hier allemaal veel meer over weten.'

Toen ze even later de kinderen bij tante Jokebed afzetten, en het haar vertelden, zei ze dat professor Eindricht in het ijskasteel werkte. Hij zou ook veel te maken hebben gehad met het oppakken van haar man. Daar werd ook altijd heel geheimzinnig over gedaan. Tante Jokebed wilde daar nooit over praten. En toen ze het haar weer vroegen wat er nu precies met haar man aan de hand was, zei ze dat ze daar niet over mocht praten. 'Begin jij nu ook al,' zei tante Katrien.

'Vreemd,' zei oom Bakus. 'In ieder geval wil ik graag met die professor Eindricht praten.'

'Doe het niet !' zei tante Jokebed luid. 'Je gaat daar erge spijt van krijgen.'

'Ach Jokebed,' zei tante Katrien, 'waarom zo hysterisch ? Hebben wij een andere keuze ?'

'Ik weet wat hij met mijn man heeft gedaan, en wat hij met ons allemaal kan doen,' zei Jokebed in paniek. 'Het is een gevaarlijke man. Hij kan onze hele familie in de vernieling brengen als we niet oppassen. Laten we een andere oplossing proberen te vinden.'

'Nee, Jokebed,' zei oom Bakus. 'Het is mooi geweest zo. Ik ben het zat. Ik wil precies weten hoe de vork in de steel zit.'

'Als je naar hem toe gaat, laat hij je niet meer gaan !' zei tante Jokebed luid. 'Je bent gewaarschuwd !'

Inmiddels was tante Audam ook gekomen. Zij kreeg ook het hele verhaal te horen. 'Kom nou,' zei oom Bakus. 'Ik laat me niet bangmaken.'

'Maar luister,' zei tante Audam. 'Jokebed heeft ervaring met hen. Haar man zat in hetzelfde schuitje. We kunnen beter naar haar advies luisteren, dan dat we op eigen houtje dingen gaan doen tegen deze gevaarlijke misdaads-organisatie. We mogen het niet onderschatten.'

'Ja, maar we moeten wat doen. Het duurt allemaal al veel te lang. Bodelang heeft ons nodig. Ik zal voor mijn broer blijven vechten, ook al moet ik mijn eigen leven en vrijheid daarvoor opofferen,' zei oom Bakus vastbesloten.

'Oh, jij bent gewoon dom,' zei tante Audam. 'Denk je dat Bodelang wil dat jij je leven in gevaar brengt ? Wij hebben je nodig. We kunnen niet ook nog eens jou missen. Berend en Albert hebben je ook nodig.'

'Maar meer dan dat : Ze hebben hun vader nodig,' zei oom Bakus.

'Bakus is mijn held,' zei tante Katrien. 'En ik ben bereid om met hem mee te gaan.'

'Geen sprake van, Katrien,' zei oom Joep. 'Jij blijft hier. Veel te gevaarlijk. En ik kan jou niet missen als er wat verkeerd gaat.'

'Schat,' zei tante Katrien. 'Dan ga jij toch ook gewoon met ons mee ? Samen staan we sterk.'

'Als jij gaat, dan ga ik ook,' zei oom Joep.

'Goed, dan gaan we met z'n drieen,' zei oom Bakus. 'We zullen die professor eens een lesje leren. Wie denkt hij wel niet dat hij is ? Dan kent hij ons nog niet.'

'Zeg, klets jij niet zo uit je nek,' zei tante Audam. 'En luisteren jullie nu eens even naar mij, want ik heb een niet al te fijne mededeling voor jullie. Jullie weten dat ik de oudste ben, hè ? En jullie weten dat ik Bodelang het langste ken, omdat hij na mij kwam, hè ? Tot mijn spijt moet ik jullie mededelen dat hij wel degelijk weer-katterigheid had, al vanaf zijn geboorte. Het gebeurde niet al te vaak, maar hij veranderde soms in een kat, en dan was het goed mis. Iedereen moest zich bergen.'

'Onze ouders hebben daar nooit een woord over gezegd,' zei tante Katrien. 'Dit is allemaal

zottigheid.'

'Nee, dat is het niet, Katrien,' snauwde tante Audam. 'Onze ouders mochten daar nooit wat over zeggen. Dat was verboden. Je kon daarvoor opgepakt worden. Het was verboden over weerkatterigheid te praten, en daar moet je vandaag de dag nog steeds mee oppassen. Ik heb misschien nu al teveel gezegd, maar ik vond toch dat jullie dit moesten weten.'

'Laten we alsjeblieft stoppen hierover te praten,' zei tante Jokebed bijna smekend. 'We zullen pertinent in de problemen gaan komen als we niet stoppen. Alsjeblieft.'

'Al die onzin moet nu maar eens afgelopen zijn,' zei oom Bakus. 'Katrien, ik en Joep gaan met professor Eindricht praten.'

'Dom !' zei tante Audam luid. 'Heel dom, maar je moet het zelf weten.'

'Ja, heel dom van je,' zei tante Jokebed zachtjes. Oom Bakus had de telefoon gegrepen. Ze konden volgende week langskomen.

Het leek wel alsof de dagen eeuwig duurden. Oom Bakus stond te popelen om met de professor te praten. Eindelijk was het dan zo ver, en ze werden direct door de bewakers binnengelaten. Ze konden de auto vlak voor het ijskasteel parkeren. Door een grote deur konden ze naar binnen. Er waren hier allemaal wachthokjes waar bewakers zaten. Ook waren er veel militairen en agenten. Iemand met rechtopstaand blond haar kwam op hen af, in een hele lange zwarte jas. 'Eindricht,' zei hij snel, toen hij hen de hand aanreikte. 'Komt u met mij mee,' zei hij weer snel, terwijl hij een trap oprende. Het was een hele lange brede trap, die heel hoog voerde. In de verte was een hoge deur, waar hij doorheen rende. De deur was ook heel breed. 'Gaat u zitten !' schreeuwde hij. Oom Bakus, tante Katrien en oom Joep renden hem achterna. Wat ging die man snel, en wat praatte hij snel. Hij ging achter een groot zwart bureau zitten, en begon te lachen. 'Ja, haha, ik weet al waarvoor jullie komen. Familie-lid, hè ? Nou, hij is in goede handen hoor, dat kleine katje.'

Oom Bakus sloeg met zijn vuist op tafel. 'Ophouden met die onzin nu. Hoe lang moet hij hier blijven ?'

'Voor de rest van zijn leven,' zei professor Eindricht met een blij gezicht.

'Bent u gek geworden !' riep oom Bakus. 'En waarom lacht u daarom ?'

'Omdat wij goed voor hem zorgen,' zei de professor stralend.

'U bent gek,' zei tante Katrien.

'Shhh.... tut tut tut,' zei de professor. 'Zeg dat maar niet te hard, haha.'

'En waarom niet ?' vroeg Katrien nijdig.

'Daar kunnen de katten niet tegen,' zei de professor. 'Daar worden ze wild van, en gevaarlijk.'

'Nee, u bent gevaarlijk,' zei oom Bakus. 'U laat mijn broer nu vrij, of u zult wat gaan beleven.'

'Oh, geen denken aan,' lachte de professor. 'We kunnen hem veel te goed gebruiken ?'

'Voor wat ?' riep oom Bakus.

'Gaat u niks aan,' zei de professor. 'Allemaal geheim. Beroeps-geheim, staats-geheim, hoe u het ook wilt noemen.'

'U werkt niet samen met de staat,' zei oom Joep. 'U bent een misdaads-organisatie.'

'Misdaads-organisatie ?' lachte de professor. 'Wij doen proeven. Onze gevangenen bewijzen de voortgang van de wetenschap daarmee een grote eer.

'Proeven ?' vroeg tante Katrien. 'Maar dat is vreselijk.'

'Het is vreselijk, precies,' zei de professor. 'Maar als de wetenschap zich niet ontwikkeld is het nog veel erger. We moeten offers brengen.'

'Zeg, blijf met je handen van andere mensen af dan,' zei oom Bakus.

'Nee,' zei de professor, 'nee, nee. Ik denk dat u het verkeerd begrijpt. Wij zijn bezig om een medicijn te ontwikkelen tegen weerkatterigheid. Het is allemaal voor bestwil van uw broer.'

'Geef onze broer terug,' zei oom Bakus. 'Wij hebben nooit weerkatterigheid in hem gemerkt.'

'Waar heb je je ogen ?' vroeg de professor. 'Het wordt alleen maar erger met hem. Hij is bijna dag en nacht een kat.'

'Ja, ik zou ook een kat worden als ik hier zou zitten,' zei oom Bakus. 'Ik waarschuw u. Ik tel tot drie. Laat hem los.'

'Geen denken aan,' zei de professor. 'U heeft een gevaarlijke wens. U wilt weerkatterigheid terug in de samenleving. Ik kan u daarvoor opsluiten.'

'Mijn broer bedoelt het niet zo,' zei oom Joep. 'Hij is alleen een beetje overstuur.'

'Overstuur ?' vroeg de professor. 'Volgens mij begint hij zelf al vormen van weerkatterigheid te vertonen.'

'Daar kunt u dan beter niet over praten, want dan kunt u het ook krijgen,' zei tante Katrien.

'Ik ben immuun,' zei de professor.

'Hoe dan ?' snauwde tante Katrien.

'Een pilletje ?' zei de professor.

'Ik dacht dat er nog geen medicijn was,' zei tante Katrien.

'Geen medicijn om het te genezen,' zei de professor, 'maar wel eentje om het te voorkomen.'

'Waarom verspreid u dat medicijn dan niet ?' vroeg tante Katrien.

'Zit al in het drink water,' zei de professor, 'in de tandpasta, in het voedsel, in de shampoo, everywhere.'

'Hoe kan Bakus het dan nu ontwikkelen ?' vroeg tante Katrien.

'Nou, heel simpel,' zei de professor. 'Het zat waarschijnlijk al in zijn genetisch materiaal.'

'Ja, zo ken ik er nog wel eentje,' zei tante Katrien.

'Jullie zijn maar een gevaarlijke familie,' zei de professor. 'Ik zit eraan te denken jullie niet meer te laten gaan.

'Oh nee !' riep oom Bakus, 'oh nee !' Oom Bakus greep zijn buik, en begon in een zwarte panter te veranderen. Hij sprong op professor Eindricht af en beet hem in zijn nek. Toen veranderde hij weer in een mens, en riep dicht bij het oor van professor Eindricht : 'Jouw spelletjes zijn afgelopen. Geef ons nu onze broer terug, en allen die u onrechtmatig hier vasthoudt !' Professor Eindricht drukte al bloedend een paar alarm-knopjes in, en spoedig kwam er een heel legertje bewakers op hen af. Alweer veranderde oom Bakus in een panter, en ditmaal een veel grotere. Toen hij brulde grepen de wachters naar hun oren, en vielen op de grond. De panter rende in een reuze vaart naar beneden, en brak wat gevangenis deuren open. Weer veranderde hij in een mens, greep zijn broer, en rende met hem uit het kasteel, terwijl hij de anderen riep. 'Kom op, we moeten maken dat we hier wegkomen !' Al snel zaten ze in de auto.

Berend en Albert waren blij hun vader weer te zien.

Inmiddels was de man van tante Audam van een lange reis thuisgekomen. Ook hij kreeg het verhaal te horen, en deed mee aan de familie-samenkomsten. Deze oom Arend zei dat de weerkatterigheid waarschijnlijk een uit de hand gelopen vaccin was tegen de ziekte van weerman. De ziekte van weerman was een ziekte waarbij jongens soms veranderden in mannen, vooral 's nachts. Dan renden ze veelal de bossen in om te gaan jagen, en om op zoek te gaan naar elkaar. Dan vormden ze stammen, en maakten het bos onveilig, ook al waren ze gewoonlijks met het morgenlicht gewoon weer jongens. Veel families verloren hun zonen aan deze ziekte. Daarom werd het vaccin ontwikkeld, maar het had het bijverschijnsel van weerkatterigheid.

'Vreemd,' zei oom Bakus. 'Dan heeft onze familie waarschijnlijk heel vroeger aan die ziekte van weerman geleden, en hebben ze bij ons het vaccin toegedient.'

'Dat kan wel kloppen,' zei oom Arend. 'Bij mij in de familie speelde hetzelfde.'

'Wat moeten we nu doen dan ?' vroeg tante Katrien.

'In het buitenland zijn ze druk bezig met het zoeken naar een vaccin tegen weerkatterigheid,' zei oom Arend.

'Ach wat,' zei oom Bakus. 'Als ik die weerkatterigheid niet had, dan had ik Bodelang nooit uit het ijskasteel kunnen krijgen.'

'Ach, klets geen onzin, Bakus,' zei tante Audam. 'Als onze familie geen weerkatterigheid zou hebben, dan zou Bodelang nooit in het ijskasteel zijn opgesloten in de eerste plaats. Het heeft ons alleen maar in de problemen gebracht.'

'Dat is wel waar,' zei oom Arend, 'maar vergeet niet dat de familie waarschijnlijk was belast met een veel groter probleem in het verleden, waarin vele jongens de ziekte van weerman hadden, en de familie verlieten om in het bos te gaan wonen. 's Nachts groeiden hun baarden, werden ze langer, en gingen op jacht als bezeten wilde mannen, en ook vielen ze iedere onschuldige bezoeker van het

bos lastig, met alle gevolgen daarvan.'

'En in het daglicht waren het gewoon weer jongens ?' vroeg oom Bakus. 'Ik zou maar wat graag mijn eeuwige jeugd hebben willen behouden, maar ik heb het waarschijnlijk verloren door dat stomme vaccin. Wat een idioterie, zeg. Het was waarschijnlijk gewoon een stukje natuur.'

'En ik ben mijn man verloren,' zei tante Jokebed.

'Die stammen waren vroeger de oorzaak van het grootste aantal vermissingen per jaar,' zei oom Arend.

'We moeten ons kunnen verdedigen tegen al die geleerden met hun proeven. Ik wil niet hun nieuwe proef-konijn zijn,' zei oom Bakus.

'Is er geen snellere manier om van die weerkatterigheid af te komen ?' vroeg tante Katrien. 'Door een soort recept van grootmoeder's geheim ofzo ?'

'Bestaan die stammen nog steeds ?' vroeg oom Bakus.

'Diep in de bossen waar geen kip komt,' zei oom Arend, 'en onder de grond.'

'Dus daar moet nog ergens familie van ons rondlopen ?' vroeg oom Bakus.

'Waarschijnlijk wel. Het vaccin werd alleen toegedient aan de verdere familie-leden die er nog waren, maar natuurlijk niet aan de stammen zelf. Die waren te wild, en onbereikbaar,' zei oom Arend.

'Ik wil er naartoe !' riep oom Bakus. 'Ik wil niet nog ouder worden, en ik wil mijn jeugd terug. Mijn weerkatterigheid zal een goed verdedigings-middel zijn, mochten ze willen aanvallen.'

'Hoe is de ziekte van weerman dan eigenlijk ontstaan ?' vroeg tante Katrien.

'Dat is nogal een lang verhaal,' zei oom Arend. 'De verre voorouders van de hertogen hadden een vreemde ziekte waarbij ze soms in hyenas veranderden. Lioporitus heette die ziekte. Ze hadden van alles geprobeerd om die ziekte uit te roeien, maar niets hielp. Ze waren bang dat het ook op andere families zou overspringen. Als voorzorg werden de families in hun naaste omgeving geinjecteerd met een vaccin. En dat vaccin had als bijwerking de ziekte van weerman.'

'Vreemd,' zei tante Katrien, 'maar wel interessant. Zijn er nog steeds mensen die deze ziekte hebben ?'

'Allen die deze ziekte hadden zijn inmiddels overleden, alleen een tweede broer van hertog Kat-Anders blijkt deze ziekte nog te hebben,' zei oom Arend. 'Het bestaan van deze broer is angstvallig geheimgehouden. Hij was met deze ziekte geboren, en heeft altijd geisoleerd diep in het bos gewoond. Hij is genaamd hertog von Brunsga.'

Het omweerde buiten. Er was een harde knal met een bliksemflits die midden in de kamer kwam. Iedereen was onder fel licht.

'Zijn broers zijn hartstikke bang van hem. In het geheim wordt het hele land door hem geregeerd, of zeg maar liever geterroriseerd,' zei oom Arend.

'Zeg Arend,' zei tante Jokebed, 'kun je nu alsjeblieft je mond dichthouden, want je brengt ons allemaal nog in de problemen.'

'Ik heb lang genoeg gezwegen,' zei oom Arend. 'En kom er maar voor uit dat je een spion van hertog von Brunsga bent, Jokebed.' Tante Jokebed trok haar pistool. 'Het is afgelopen, Arend. Draai je om, en leg je handen tegen de muur.' Binnen een paar minuten kwamen er agenten in het zwart binnen, die oom Arend in de boeien sloegen. 'Bedrieger die je er bent !' riep tante Katrien naar tante Jokebed. Nu richtte tante Jokebed ook het pistool op tante Katrien en oom Bakus. 'Doe geen domme dingen, Jokebed,' zei oom Bakus kalm. Er kwamen meerdere agenten binnen, en ook oom Bakus werd in de boeien geslagen. Ook tante Audam had een pistool getrokken. 'Jij ook al !' riep tante Katrien. 'Ook zo'n vuile bedrieger !'

'Ik wist het !' riep oom Arend, 'maar ik kon niet langer zwijgen. De familie is in groot gevaar. De hertog heeft zijn spionnen overal.' Ook Bodelang werd weer in de boeien geslagen, onder veel geprotesteer van Berend en Albert. 'Jullie blijven bij mij, Berend en Albert,' zei tante Jokebed.

'Nee !' riep Albert. 'Wij willen niets meer met u te maken hebben. U heeft ons bedrogen, en onze vader verraden.'

'Ze gaan met mij mee !' riep tante Katrien. Maar toen werd ook tante Katrien in de boeien geslagen. Oom Joep rende naar de achterdeur toe, rukte die open, en riep : 'Berend en Albert, we moeten hier ogenblikkelijk weg !' Berend en Albert renden achter hem aan. Snel renden ze naar zijn geparkeerde auto toe, en stapten in. Maar al gauw werden ze achtervolgd door agenten. Oom Joep deed de autolichten uit en reed het bos in. Het was nog net licht genoeg dat hij kon zien waar hij reed. Na een tijdje waren ze van de agenten af. Oom Joep wist dat hij niet naar zijn huis kon rijden. Hij reed naar een vriendin. Ze ontving hen direct hartelijk. Oom Joep vertelde wat er allemaal was gebeurd. De vrouw vertelde dat ze een verboden, illegaal boek had over hertog von Brunsga. Het was geschreven door een ex-agent die voor hem werkte : Klaas van Galen.

Ineens waren er agenten binnen. Oom Joep werd geboeid, en de vrouw. Albert probeerde weg te komen, maar werd gegrepen. Berend stond wat verder weg, en kon net door de achterdeur naar buiten ontsnappen. Hij rende de achtertuin in, en sprong in het riviertje. Snel zwom hij naar de overkant, en rende het bos in zo hard als hij kon. Hij rende zonder om te kijken, en na heel lang rennen kwam hij aan bij een verlicht gebouw. Hij rende naar binnen. Hij was helemaal nat. Daar stond een man. 'Wie bent u ?' zei de man.

'Ik heet Berend,' zei Berend. 'Wie bent u ?'

'Ik ben hertog von Brunsga,' zei de man. 'Ik zal u wel even warme kleren geven.' Na een tijdje zaten ze samen in een warme kamer op sjieke stoelen aan een tafel. Berend had inmiddels andere kleren aan. Hij was nog steeds flink aan het hijgen. 'Zo, jij hebt zeker hard gerend, en lang. Waar was je voor op de vlucht ?' vroeg de hertog.

'Kan ik u niet vertellen, mijnheer,' zei Berend.

'Dat kunt u beter wel doen,' zei de hertog deftig.

'Ziet u, het gaat om mijn familie,' zei Berend. Toen vertelde Berend het hele verhaal. 'Maar ik heb absoluut geen hyena ziekte,' zei de hertog. 'Dat is echt een sprookje. Ik snap niet waar mensen zulke verhalen vandaan halen.'

'Ik weet het ook niet, mijnheer,' zei Berend. 'Maar regeert u het land in het geheim ?'

De hertog begon te lachen. 'Ach welnee, joh. Dat zijn ook allemaal verzinsels. Zodra mensen niet veel weten over iets, beginnen ze te fantaseren.'

Berend wist niet meer wat hij moest geloven.

'Ik vind het heel vervelend voor je dat dit allemaal met je familie is gebeurd,' zei de hertog. 'Mijn andere broers regeren het land ook niet. Dat doet de staat, maar dit kan heel goed allemaal een misdaad zijn.'

'Maar twee tantes waren ontmaskerd als spionnen voor u. Hoe kan dat dan ?' vroeg Berend. 'Ik snap er niets meer van.'

'Misschien dat iemand zich voordoet als mij, of ze gebruiken mijn naam zonder mijn toestemming,' zei de hertog. 'Het land is inderdaad niet pluis, en daarom houd ik me er allemaal ver vandaan. Zoveel bedrog gaande. Je mag hier wel zo lang wonen, totdat dit allemaal opgelost is.'

'Ik durf niet meer terug,' zei Berend, 'dus heel graag.'

'Dat kan ik me voorstellen,' zei de hertog. 'Wat een spookhuis daar, zeg.'

Berend kreeg een eigen kamer, een hele grote. Er hingen veel jacht-trofeeen en vreemde schilderijen aan de muur. Midden in de nacht werd hij wakker van een vreemd geluid. Plotseling stond er een hyena in zijn kamer. Hij wreef in zijn ogen. 'Wat is dat nou ?' zei hij slaperig. Hij kneep in zijn arm om te controleren of hij wel echt wakker was. De hyena kwam steeds dichterbij. Toen ineens begon de hyena hem te likken. 'Jij bent wel heel lief,' zei Berend.

De volgende dag vertelde Berend aan de hertog over de hyena. 'Wat vreemd,' zei de hertog. 'Dat heb ik hier nog nooit gezien.'

De volgende nacht werd Berend weer wakker diep in de nacht. Twee agenten stonden naast zijn bed. Berend schrok, en riep meteen hard om hulp. Direct stormde de hertog zijn kamer binnen. 'Zeg heren, wat moet dat daar !' riep hij. 'Laat onmiddelijk die jongen los.'

'Dat is hertog von Brunsga,' zei Berend.

'Ja, ja,' zei één van de agenten. 'Dat zeggen ze allemaal, dat ze hertog von Brunsga zijn. Meekomen, jongetje.'

Maar toen begon de hertog in een hyena te veranderen en sprong de agenten naar de keel. De agenten wisten niet hoe snel ze weg moesten komen. Toen veranderde de hertog weer in een mens. De hertog was erg verbaast. 'Zeg, dat is mij nou nog nooit eerder overkomen.'

'Misschien heeft u wel een speciale gave,' zei Berend.

'Misschien wel,' zei de hertog. 'Het kwam in ieder geval goed van pas.'

'Ik voel me wel veilig bij u,' zei Berend. 'U kan mij in ieder geval beschermen.'

'Ik kan soms erg boos worden,' zei de hertog, 'maar dit heb ik nog nooit meegemaakt.'

'Ik vond het wel tof,' zei Berend. 'U had die agenten goed te pakken.'

'Oh, ze kunnen zo vervelend zijn,' zei de hertog, 'maar ze hebben nu een koekje van eigen deeg.'

'U bent een aardige man, hertog von Brunsga,' zei Berend. 'Veel aardiger en zorgzamer dan uw broers, en minder saai.'

Maar na een tijdje hoorden ze geluiden van auto's en busjes buiten. Ze keken uit het raam, en zagen een heel leger van agenten staan. 'Lever de jongen uit !' werd er geroepen. De hertog opende een raampje en riep : 'Geen sprake van. Daar komt helemaal niks van in. Wie denken jullie wel niet wie jullie zijn ?'

'Het gezag !' riep een agent. 'We hebben ordes van hertog von Brunsga !'

'Maar dat ben ik zelf, oelewapper !' riep de hertog.

Er werden ramen ingeslagen, en de deur werd ingetrapt. Even later rende een heel leger van agenten naar boven naar de kamer van Berend, waar ze nog steeds waren. De agenten renden op de jongen af, en wilden hem grijpen, maar in één klap veranderde de hertog in een grote massa van grote hyenas. Wel honderden hyenas sprongen op de agenten af, en renden naar beneden om ook de agenten die nog buiten stonden aan te vallen.

'Stop, stop !' riep een agent. 'Dit moet wel hertog von Brunsga zelf zijn. Dat kan niet anders ! Het is een weersplitser. Dat kan alleen hertog van Brunsga. Ren voor je leven, en maak rechtsomkeerds !'

Maar het was al te laat. Vele agenten lagen bloedend op de grond. De hyenas hadden geen medelijden. 'Stop alstublieft,' huilde een agent. 'We zullen alles voor u doen, wat u maar wilt. We weten nu dat we een grote vergissing hebben begaan.' Ineens kwamen alle hyenas weer bij elkaar als in een storm, en er was een enorme donderslag die ook het hele gebouw verlichte, zo sterk dat het leek alsof het gebouw in de vlammen stond. Ineens stond de hertog voor hen, en waren de hyenas verdwenen. De hertog stond daar in de rook. 'Zo heren, ik zal jullie direct vertellen wat jullie moeten doen,' zei de hertog. 'U gaat direct de familie van deze jongen vrijzetten uit het ijskasteel, en u gaat hen hier naartoe brengen. U zult hen met respect behandelen en geen haar op hun hoofd krenken. De jongen is genaamd Berend, en zijn familie-leden heten : Albert, zijn broer, en Bodelang, zijn vader. En dan zijn oom Bakus, zijn tante Katrien, zijn oom Arend, zijn oom Joep, en de vriendin van oom Joep. Verder wil ik dat u Jokebed en Audam, twee tantes van Berend, ontslaat, en laat opsluiten in het ijskasteel.'

'Komt voor elkaar, hertog von Brunsga,' zei de agent. Hij had het snel allemaal even opgeschreven, en vertrok toen met de andere agenten. Een paar uur later kwamen degenen die waren vrijgezet aan. Een agent had ze met een busje gebracht. De agent vertrok direct weer. Berend was erg blij zijn familie weer te zien, en omhelsde ze. De hertog legde hen later uit hoe de vork in de steel zat.

De Regenboog

Spiegel

Hoofdstuk 1. De Gevangene van IJs

'Verdwaald in het spiegelijs van de draak,
Alle muren zijn doorgangen hier,
En alle doorgangen zijn muren,
Oh welk toverlied kan bevrijding geven ?
Welke illusie kan ons verlossen,
Of kan de stem van een kind ons doen ontwaken ?
Zoveel stemmen in de nacht doorklieven ons hart,
Als verwarring de meester van ons hart is,
Wie draagt dan de sleutel ?
Een droom ontwaakt hier,
Een grote Exodus,

Waarin alle elven weer dansen,
En de feeen hun spiegel vinden,
Waar de regenboog over ons allen waakt,
Maar is de regenboog wie zij zegt dat ze is ?
Is zij ?
Wie is zij ?
Harten smelt ze in haar hand,
Innemende het verstand,
En dan golven van nieuwe dromen,
Is dit waar wij op uitkomen ?
Maar gebonden is zij in het meer van ijs,
Gebonden is zij, als een danser op zee,
Oh, wie doet haar ontwaken ?'

De ijsdraken waren altijd op jacht … De drakenspiegel van ijs maakte hen dronken, opdat zij slaven waren van geweld, bloedgulzig. Drie drakenspiegels waren er in het land van fee. De drakenspiegel van vuur was alreeds gebroken, en had zijn macht verloren. Alles wat de drakenspiegel van vuur had vergaart vloeide nu uit de gebroken spiegel weg. De draken waren woedend en woest. Ze hielden hun dansen op de bergen, waar de meesters waren, in de hoop dat het ritueel hen de spiegel terug zou geven, maar tevergeefs.

Zalumiel, de goede tovenaar van het land van fee was vanuit zijn kasteel op een reis naar de ijsbergen, waar de ijsdraken zich ophielden. Hij kwam om hen een medicijn te brengen, als een teken van welwillende vriendschap. Maar de ijsdraken wilden zijn vriendschap niet, en toen hij daar aankwam en zijn verhaal had gedaan, wierpen ze hem in een diepe afgrond.

Je zou denken dat het niet slim was van de tovenaar om zich zo maar prijs te geven op die manier, maar Zalumiel was een wijze tovenaar. Het medicijn wat hij hen aanbood en liet zien was zo krachtig, dat wanneer ze ernaar zouden kijken het hun zicht zou veranderen. Ze zouden dingen gaan zien die er helemaal niet waren, en dingen die er waren zouden ze niet meer kunnen zien. Toen ze het medicijn zagen kon het medicijn hun ogen veranderen, en hun laten denken dat ze Zalumiel in de afgrond hadden geworpen. Terwijl Zalumiel zelf zo langs de ijsdraken kon om te naderen tot de drakenspiegel van ijs. Hij greep zijn sikkel en gooide het naar de drakenspiegel van ijs, en toen richtte hij zijn staf op de spiegel en liet een magisch vuur eruit stromen om het ijs te laten smelten.

Maar de drakenspiegel van ijs herstelde vanzelf weer. De tovenaar wist dat er meer voor nodig was om de spiegel voorgoed te breken. De drakenspiegel van ijs kwam als een octopus op de tovenaar af, en ze raakten in een worsteling, waarin de octopus de tovenaar meetrok tot de spiegelrijken. De tovenaar wist dat hij deze reis moest maken om het geheim van de drakenspiegel van ijs te leren kennen.

De drakenspiegel van ijs had alle ruimtes gescheiden door bewegend, ondoordringbaar ijs, waardoor de illusie van tijd was ontstaan. Door een cirkel van ijskaarten ontstond de illusie van ruimte. Het hutselde alle ruimtes en tijd door elkaar, zodat de tijds-volgordes, de chronologie, en de ruimtelijke volgordes zouden veranderen. De tovenaar ging op een bootje over de ijsrivieren, op zoek naar meer wijsheid, meer inzicht, in dit grote kwaad. Het leek op een web van nachtmerries, en bedrieglijke dromen lokten slachtoffers hiervoor.

Het zwaard van dromen was op de rug van de tovenaar, rustend als een wachter, en soms greep de tovenaar het en had hevige gevechten. Gevechten tegen de beesten die zich verborgen hielden in het ijs en de ijs-rivieren. De tovenaar droeg een duister geheim met zich mee : de Klok van Tamin, die door bewegende, ondoordringbare duisternis de ruimtes had gescheiden, waardoor er een magische tijd ontstond. De duistere wachters van de Klok van Tamin hadden een doel : het vernietigen van de drakenspiegel van ijs. De tovenaar had deze klok geerfd van zijn voorouders, en had altijd in zijn kasteel gestaan. Al deze wachters van de klok droegen een kaart van duisternis.

De tovenaar had de klok uit zijn knapzak gehaald. Het was een klok van een speciaal soort kristal, een kleine klok. Hij aaide de klok, en sprak er tegen. 'Veertien uren in een klok,

veertien kaarten, de wachters van de magische tijd,' sprak de tovenaar. Toen kuste hij de klok. De tovenaar kwam aan bij een grote waterval van ijs, waar een groot orakel van ijs was. 'Welaan, met veertien bevroren wachters komt hij aan, zoekende naar de sleutel om hun hart te verwarmen en tot leven te brengen, om het grote kwaad van de drakenspiegel van ijs te bestrijden,' sprak het orakel. 'Zijn wij niet allen bevroren in het land van de draak ? Oh het kwaad gaat diep. Wat kun ik voor u doen ?'

'Precies wat u zegt,' sprak de tovenaar. 'Ik zoek deze wachters van mijn klok tot leven te brengen.'

'Ik kan u niet helpen,' sprak het orakel. 'Help uzelf.' De tovenaar was woedend, en sloeg het orakel aan stukken met zijn staf. Hij wist dat het orakel niets anders dan een spotter was. In de spiegelrijken van de drakenspiegel van ijs vond de tovenaar zijn eigen kasteel weer, maar het was hier heel anders. Hij herkende het bijna niet meer terug.

'In ijs zitten we allen opgesloten,
Waar het ijs ons verstand infecteert,
Schept het zijn eigen realiteit,
De realiteit van de draken spiegel van ijs,
Oh, wie kan die spiegel verbrijzelen ?
Of zijn wie gedoemd hier voor eeuwig te verblijven,
Och, tijd is maar een leugen,
In het beste geval een metafoor,
Om te laten zien dat alles een reis is,
Dat de halsketting vele stenen heeft,
De tovenaar weet het,
De tovenaar ziet het,
Hij kan door stralen kijken.'

'Op de nachtzeeen is de tovenaar,
Iemand was op de zee,
Een fee,
Zij kwam de tovenaar tegemoet,
Zij straalde als de regenboog,
Als de feeenkoningin van de regenboog,
Lang waren zij uit elkaar gescheurd door de drakenspiegel van ijs,
Maar in de dieptes van het ijs vonden ze elkaar weer,
In de dieptes van de spiegelwerelden.'

'Op de nachtzeeen is de tovenaar,
Hij blaast de trompet,

Om het sein van verzoening te geven.'

De feeenkoningin van de regenboog danste in zijn kasteel. 'Eindelijk ben je gekomen,' sprak ze. Ze hield de regenboog spiegel in haar hand. 'Dit heeft jou getrokken,' sprak ze. 'Je bent nu in mijn dromenweb.'

'Dat is een goede hulp,' sprak de tovenaar. 'Ik ben blij dat we elkaar weer gevonden hebben.'

'Ja, maar je kent me niet,' sprak de feeenkoningin. 'Ik heb vele gezichten. De regenboog heeft mij zo gemaakt.'

'Hadden we het niet goed samen ?' vroeg de tovenaar.

'Ik moest dit pad wel opgaan,' sprak de feeenkoningin. 'Er was werk te doen. Ik heb het kasteel bereikt in de spiegelwereld, en vond de regenboog spiegel. Hiermee kon ik je roepen. Je kon deze roep niet tegenhouden, Zalumiel.'

'Ik ben blij dat ik je terugheb,' sprak de tovenaar.

'Je hebt me niet terug,' sprak de feeenkoningin. 'Ik vaag altijd weg als een hand mij grijpt, en altijd smelt ik weg om tot de zee terug te keren, waar ik dans. Ik ben de gevangene van ijs. Geef de moed op mij ooit terug te vinden.'

'Nooit !' bulderde de tovenaar.

'Je zult wel moeten,' sprak de feeenkoningin van de regenboog, en begon weg te vagen, terwijl ze de regenboog spiegel uit haar hand liet vallen. De scherven van de regenboog spiegel was alles wat ze voor de tovenaar achterliet.

De tovenaar raapte de scherven bij elkaar en stopte ze in zijn knapzak. Hij liep terug naar de poort van het kasteel, en wilde alles weer achterlaten, want het deed teveel pijn. Hier waren al zijn herinneringen.

De tovenaar ging weer door de hoge sneeuw terug naar de ijsrivier. Verslagen zat hij in zijn bootje, en peddelde weer door het ijs. Hij moest het verleden achter zich laten, maar wat als zich daar nog een sleutel bevond ? Of zou die sleutel op een andere manier terugkomen door de toekomst ?

Hij volgde de echo's die hem lonkten, en hij voelde zich diep wegzakken in het ijs. Zijn bootje gleed over de benedenwaartse ijsrivieren, steeds dieper en dieper. Er was hier zoveel ijs, en het was zo koud, dat hij niets kon vastpakken. Hij had nergens grip op, en hij kon niet meer peddelen. Er was stroming in de rivier die hem meetrok, en hij zat daar bijna als bevroren.

Het bootje stopte ergens bij een huisje diep onder de sneeuw. De tovenaar stapte als bevroren uit het bootje, en liep langzaam naar het huisje toe. Hij kon zich haast niet bewegen. Hij klopte aan op een houten deur. Een elf deed open. Het was de elvensmid. 'Kom verder,' zei de elf. 'je zult het vast koud hebben.' Binnen was een vuurtje.

'Wat heb je meegebracht om te smeden ?' sprak de elf. De tovenaar leegde zijn knapzak op een tafel, en nam alles behalve de scherven van de regenboog spiegel terug. 'Dit,' zei de tovenaar.

'Ah, scherven van het verleden,' sprak de elvensmid. 'Een lange, duistere geschiedenis.' De tovenaar knikte.

'Jij kan haar terugroepen door de regenboog spiegel,' sprak de elvensmid. 'Ze kon het niet meer dragen. Het lijden was te zwaar voor haar.'

'Ze was mijn koningin,' sprak de tovenaar.

'Elke koningin moet eens de ijs reis maken,' sprak de elvensmid.

'Ik weet het,' sprak de tovenaar. 'Maar nu is ze een gevangene van ijs.'

'Vele gezichten heeft zij,' sprak de elvensmid. 'Ik kan zoveel zien in deze scherven. Wil je haar terug ?'

'Ja,' sprak de tovenaar.

'Waarom ?' vroeg de elvensmid.

De tovenaar zweeg even. Toen sprak hij : 'Wat kunt u voor mij doen ?'

'Zoveel scherven aan jou gegeven,' sprak de elvensmid, 'allemaal haar gezichten. Zij hebben jouw hart doorboort. Waarom wil je haar terug ?'

'Ik weet het niet,' sprak de tovenaar. 'Ik wil haar helpen. Het land van fee heeft haar ook nodig.'

'Ah, daar komen jullie vandaan,' sprak de elvensmid. 'Er is een andere feeenkoningin nu. Keer om, tovenaar. Wees de nieuwe koningin tot steun, want de oude koningin en jij zijn te verschillend. Het past niet.'

'We hadden goede tijden samen,' sprak de tovenaar.

'Ja, maar ze kon het niet dragen. Het ijs trekt haar, meer dan wat dan ook,' sprak de elf. 'Je kent haar niet. Er is veel onheil in haar hart.'

'Onheil ?' vroeg de tovenaar.

'Ja, duisternis,' sprak de elf.

'Ik ben zelf ingewijde op het pad van de duisternis,' sprak de tovenaar. 'De duisternis is het enige wat ons kan redden uit de klauwen van het spiegelende draken ijs.' De tovenaar liet de Klok van Tamin zien die hij ook in zijn rugzak had. 'Dit is de spiegel van duisternis,' sprak de tovenaar. 'Ik zoek de wachters ervan tot leven te wekken. Dit is mijn enige hoop om de drakenspiegel van ijs te breken.'

'Mens allemachtig,' sprak de elvensmid. 'Dat ding is levensgevaarlijk ! Geen manier in leven en sterven dat ik dat ding tot leven ga wekken. Ik zou wel goed gek wezen.'

'Werk je voor de ijsdraken ?' vroeg de tovenaar.

'Ik ? Nee, hoor,' sprak de elf. 'Maar je komt een beetje te dichtbij met dat duivelse ding. Doe het weg, of ik sla het aan diggelen.' Snel stopte de tovenaar de klok van het speciale duistere kristal weer in zijn tas.

'Praatjes begin je me daar te krijgen,' mopperde de elvensmid. 'Alsof ik voor de ijsdraken werk.'

'Het was maar een vraag,' sprak de tovenaar.

'Maar wel een hele beledigende,' sprak de elvensmid. 'Dat je dat over mij durft te denken.'

'Ik dacht niks,' sprak de tovenaar. 'Ik vroeg alleen maar.'

'Ja, ja, ja, ja, het is goed,' sprak de elvensmid geirriteerd. 'Nou, zeg op. Hoe kan ik je helpen ?'

'Ik zoek onderdak tegen de sneeuw en de vorst,' sprak de tovenaar. 'Tevens vraag ik u de regenboog spiegel te herstellen.'

'Bij nader inzien lijkt me dat niet verstandig,' sprak de elvensmid. 'Het zal haar roepen, en ze heeft een hart van ijs.'

'Ze had vele kanten, niet alleen maar ijs,' sprak de tovenaar.

'IJs komt in vele vormen, jongen,' sprak de elvensmid.

'Ik ben ervan overtuigd dat het land van fee haar nodig heeft,' sprak de tovenaar.

'Ik ben ervan overtuigd dat jij uit je nek kletst,' snauwde de elf. 'Hoe meer ik in de scherven keek, hoe meer ik zag hoe gevaarlijk en duister ze is.'

'We hebben de duisternis nodig, vriend,' sprak de tovenaar. 'Het ijs kan niet tegen de duisternis op, alleen maar tijdelijk.'

'Dat dacht je maar, jongen,' snauwde de elvensmid. 'De duisternis is zo gevaarlijk als het licht, en allebei buigen zij voor het ijs !'

'Waarom bent u hier zo diep in sneeuw en vorst dan ?' vroeg de tovenaar.

'Voor mijn missie,' sprak de elvensmid. 'Ik ben een zendeling.'

'Waar komt u vandaan als ik vragen mag ?' vroeg de tovenaar.

'Gaat je niks aan,' snauwde de elf.

'Nou, u heeft me maar een heilzame boodschap te brengen,' sprak de tovenaar.

'Dat heb ik zeker,' sprak de elf. 'Nou, kunnen we nu even ter zake komen ? Wat wil je ?'

'Herstel voor mij de regenboog spiegel, en ik ben weer weg,' sprak de tovenaar.

De tovenaar betaalde de elvensmid die direct onder luid protesteren aan de gang ging. 'Je moet het zelf weten als dit is wat je wil,' snauwde de elvensmid. Na een uurtje was het klaar, en de elvensmid wilde dat de tovenaar direct zou vertrekken. De elvensmid duwde hem bijna de deur uit, maar in ieder geval had de tovenaar nu wat hij wilde : de regenboog spiegel. Er leek veel hitte van de regenboog spiegel af te komen, waarmee de tovenaar zich kon warmen. Achter het huisje van de elvensmid was een bos, waar de tovenaar inliep. Terwijl hij liep keek hij af en toe in de regenboog spiegel. Na een tijdje zag hij daarin het gezicht van de feeenkoningin van de regenboog.

'Waar ben je ?' vroeg de tovenaar.

'Dansende op de nachtzee,' sprak de feeenkoningin. 'Je kan de regenboog spiegel niet houden. Het zal van je wegvluchten zoals ik van je wegvluchtte.'

De tovenaar boog zijn hoofd, terwijl de regenboog spiegel uit zijn handen begon weg te vagen.

Plotseling stond er een man in het zwart voor hem met een zwaard. 'Geen stap verder,' sprak de man. 'Dit is het domein van de tovenaar van de drakenspiegel van ijs.'

'Hem moest ik net hebben,' sprak Zalumiel.

'Hij wil niets met je te maken hebben,' sprak de man. 'Vertrek nu of ik maak dat je vertrekt.'

'Dat verbaast me niks,' sprak Zalumiel. 'Hij is immers een tovenaar van ijs, nogal koud in sociale contacten.'

Zalumiel trok zijn zwaard van achter zijn rug, en sprak : 'Ik ga voor niemand uit de weg. Ik merk dat ik op het juiste pad ben.' Toen volgde er een lang zwaardgevecht. Zalumiel verloor hierin zijn zwaard en zijn knapzak, en werd geraakt aan zijn arm. Toen verdween de man in het zwart weer.

De tovenaar strompelde naar het dichtstbijzijnde huisje, en klopte daar aan. Een oud vrouwtje deed open en liet hem binnen. De tovenaar deed zijn verhaal. 'Oh ja, de tovenaar van de drakenspiegel van ijs is verschrikkelijk,' zei het vrouwtje. 'Wij hebben het bos nodig om tegen hem bestand te zijn. Wij moeten de geheimen van het bos kennen en de bos magie.' Ondertussen verzorgde het vrouwtje zijn wond. 'De nachtzeeen vormen de sleutel,' sprak het vrouwtje. 'Dit zijn de nachtmerries van je leven.' De tovenaar haalde zijn klok tevoorschijn, de spiegel van duisternis, en vertelde haar dat hij de wachters ervan tot leven zocht te wekken. 'Het bos zal het doen,' sprak het vrouwtje.

'Hoe ?' vroeg de tovenaar.

Hoofdstuk 2. De Grote Jacht

'Ergens diep onder de grond moet de beker van Nakordonne zijn, een beker van grote macht, die de bezitter ongekende krachten zal geven,' sprak het vrouwtje. 'Onder de grond zijn de zeven zeeen van de dood. Jij moet hun geheim kennen, voordat jij tot de beker zou komen. Zij die het geheim niet hebben zullen door de beker verslonden worden.

De zeven zeeen van de dood, zij dragen een groot geheim,

In de nachten zijn zij bloed,

Maar het is altijd nacht daar,

Zoutig is hun smaak, en soldaten komen van hen,

Vechtslaven met grote geheimen,

Geriemd zijn zij in de nacht,

Ontsnappen kunnen zij niet,

Ook zij moeten tot het geheim komen.

Komen zullen zij tot het geheim,
De planeet zal sterven,
En alleen zij die de beker van Nakordonne zullen bereiken,
Zullen leven tot in eeuwigheid,
In haar zullen zij de weg vinden tot de andere planeet,
Als door een nieuwe geboorte,
Zij sterven niet.'

De tovenaar had zijn hoop op deze beker gevestigd. Het vrouwtje leidde hem naar een kamer met een bed waar hij kon slapen. Hij had wilde dromen, maar kon zijn weg niet vinden. Hij dacht dat hij het geheim nu kende, maar hij begon de moed op te geven. Totdat op een nacht de beker van Nakordonne aan hem verscheen. Het bleek een poort te zijn waardoor hij ingezogen werd. Hij zag de zeven zeeen van de dood met hun vele schepen. Hij zag de geriemde vechtslaven op de schepen. 'Deze schepen leiden tot de andere planeet,' sprak de beker. 'De zeeen des doods leiden tot aan de andere planeet. Dat is het grote geheim.'

'Wat is de andere planeet ?' vroeg de tovenaar.

'Oh, ver van hier,' sprak de beker. 'Ik ben het schip, ik ben de schepen. Het gaat erom op de juiste schepen te zijn. De meerderheid van de schepen zullen vergaan. Alleen een paar schepen zullen aankomen op de andere planeet.'

'Wat is de naam van de andere planeet ?' vroeg de tovenaar.

'Dat is de naam,' zei de beker. 'De naam is de andere planeet.'

Ineens was de planeet brandende. 'Kom,' sprak de beker, 'de planeet is aan het vergaan. Ik zal je tot de andere planeet nemen.' De beker nam hem op, en even later werd hij wakker in een grote wildernis. Zoetruikende planten en struiken waren om hem heen. Hij aanbad de beker van Nakordonne, en boog voor de beker neer. Hij kuste de beker. Ineens stond er een blootvoetse vrouw voor hem in een geraveld broekje van een lichte hooiachtige kleur. Ze had een boog. De beker was verdwenen. 'Wie bent u ?' vroeg de tovenaar.

'Ik ben de beker van Nakordonne,' sprak de vrouw. 'Kom.' De tovenaar liep achter haar aan. Zij leidde hem tot een kamp in de wildernis, waar een stam woonde. Hij keek naar de rieten hutten gemaakt van gras en riet. 'Dit is je nieuwe woonplaats,' sprak de vrouw. In de verte zag hij een strandje met een zee. 'De zeeen des doods zijn hier ook,' sprak de vrouw. 'Zeven zeeen des doods met grote geheimen.'

Hij kreeg een keten om zijn nek, en de vrouw trok hem mee langs de rivieren van het

gebied. Hij wist dat hij slechts bezit was. Tot zijn grote schrik zag hij in de verte zijn moeder aankomen, degene die hij vreeste. Hij had gehoopt dat hij hier een beter leven zou krijgen. 'Vlug, laten we hier weggaan,' zei hij in paniek. 'Daar komt mijn moeder. Zij zal je vast aanvallen.' De vrouw trok haar speer, en ook de grote moeder had alreeds haar speer getrokken, en een mes. Ook had ze een werpnet aan haar schouder hangen, en aan haar heup hing een grote gesel. Er ontstond een groot gevecht, waarin de vrouw de keten van de tovenaar losliet. In steeds groter wordende paniek rende hij weg. Hij durfde niet meer om te kijken. Hij rende langs de rivieren dieper de wildernis in, en bleef rennen zonder om te kijken. 'Je zal niet ver komen,' werd er geschreeuwd. Hij wist niet of dat de stem van zijn moeder was, of van de vrouw, en of dat tegen hem werd geroepen of tegen de ander. Met bonzend hart rende hij verder. Hij kon bijna niet meer, en na een lange tijd rennen, na uren, stortte hij vermoeid neer op het zand aan een rivier. Even later stond er een blootvoetse vrouw voor hem. Zij had een kort rokje van een hooiachtige kleur. Ook had zij een speer. Ze had kort kroezig haar. Ze nam hem mee naar een kamp, waar rieten hutjes stonden, gemaakt van gras en riet. 'Wie ben je ?' vroeg ze.

'Zalumiel,' zei hij.

'En wat kom je hier doen ?' vroeg ze.

Toen vertelde de tovenaar het verhaal.

'Oh, je kunt hier wel blijven,' zei de vrouw, en bracht hem naar een hut. 'Hier kun je wel slapen.'

'Bedankt,' zei de tovenaar. De vrouw leidde hem toen naar een vuur, waar zij hem te eten gaf.

'Wat als één van de vrouwen hier komt om me terug te nemen ?' vroeg de tovenaar.

'Zij kunnen hier niet zomaar komen,' sprak de vrouw. 'Tenzij ze een speer door hun hoofd willen.'

'Je kent mijn moeder niet,' sprak de tovenaar. 'Ze is gevaarlijk.'

'Wij ook,' zei de vrouw, zichtbaar geirriteerd. 'Luister, als je hier wil blijven, dan moet je ophouden over hen.'

'Begrepen,' zei de tovenaar. Hij boog zijn hoofd.

'Hier zul je ook echt geen vrijheid hebben,' sprak de vrouw. 'Mannen zijn hier onderdanig aan de vrouwen. Deze hierarchie is altijd al zo geweest. Het is onze traditie.'

De tovenaar knikte. Hij hoopte maar dat hij hier een beter leven zou hebben. In de nachten had hij wilde dromen over de zeeen des doods. Hij wist dat ze grote, duistere geheimen hadden.

´Wilde dromen,
Op de zeeen des doods,
Duistere poorten,
Je verliest jezelf,
En weet niet maar waar je bent,
Zoals je eens was,
Ben je niet meer,
Je hart gestolen,
En opgebaard,
In de grote hallen,
Onder de zeeen des doods,
Waar de beker van Nakordonne wordt gevuld´

´Wilde dromen,
hebben hem gegrepen,
Hij weet niet meer,
waar hij is,
Zij hebben hem genomen,
tot duistere poorten,
waar hij van schip tot schip wordt verkocht,
slechts bezit is hij,
zijn hart gestolen,
In de grote hallen,
Onder de zeeen des doods,
Waar de beker van Nakordonne wordt gevuld´

´Er is een geheim in eeuwigheid,
Van de beker van Nakordonne,
Zij die van de beker gedronken hebben kunnen nooit meer terug,
Voor altijd aan haar verbonden,
Zij sleept hen mee, van rivier tot rivier,
Haar beker vullende keer op keer,
Haar beker raakt nooit meer op,
Hun harten in haar verloren gegaan,
Voor eeuwig gedoemd zijn zij´

´Zij draagt een duister geheim,
Zij kent hun zwakke plekken,
Zij heeft hen daar geketend,
En trekt hen met haar mee,
Nee, nooit zullen zij ontkomen,
Van de beker van Nakordonne,
Nee, nooit zullen zij haar begrijpen,
In verwarring zullen zij vergaan´

´Aan de zee danst zij met een mes,
En danst zij met een speer,
Een ontmoeting met haar is dodelijk,
Wanneer zij naar je staart ketent zij je hart,
In een slavenkaravaan trekt zij je mee,
Van zee tot zee ga je,
Want je hebt naar de beker gegrepen´

´Oh gulzigaards en dronkaards ….´

Ben ik dat ? vroeg hij zichzelf af.
Maar ik ben toch vrij van haar gekomen sinds mijn moeder haar aanviel ?
Hij durfde er niet met de vrouw die hem tot het kamp had genomen over te praten.
Hij trilde in wanhoop toen hij wakker werd, en durfde niet meer te slapen.

Maar na een tijdje werd hij weer zo moe dat hij in slaap viel, en weer namen de wilde nachtmerries hem mee.

´In bloed heeft zij zich gewassen. Zij staat op met boog en speer,
Klaar voor de jacht, en zij neemt je mee,
In de duisternis zoekt zij naar prooi,
Dan begint de grote jacht,
Zij zal niet loslaten wat zij heeft gezien,
Haar speer zal het doorboren,
Zij roept je op tot de jacht,
Om te worden als haar,
Maar onbereikbaar is zij,

Zij is de pest der nachtmerries´

´Ik kom tot je in bloed,
Om je mee te nemen over de zeeen des doods,
Om je geheimen te leren,
Mijn duistere hart roept je naam,
Ik heb geen hart, het is een masker,
Het enige hart wat ik heb is jouw hart,
Jouw hart is mijn hart,
Ik heb het geroofd en gaf je nieuw leven´

'Er zijn grote geheimen in de zeven woestijnen des doods,
Van hieruit ging alles verkeerd,
Waar zij kruizen is de stad Texab,
Waar de steen des doods bewaakt wordt.'

Hij had van de beker van Nakordonne gedronken om tot de onderwereld te gaan, om zo de veertien bevoren wachters van de klok van Tamin, de spiegel van duisternis, te ontdooien en tot leven te wekken.

Hij was op de zee van wilde dromen.

Liefde en Haat

De mannen en de vrouwen kwamen steeds dichter bij de vulkaan. De grond werd steeds heter onder hun voeten. Als ze hierin zouden afdalen, dan zouden ze in het binnenste van de planeet komen. Nog voordat ze zouden afdalen hoorden ze een kreet. Agdan greep Azeda vast. De grond onder haar voeten leek te verdwijnen. Nu moesten ze snel zijn. Agdan wierp zijn touw naar Osdol, en die bond het snel aan een boom. Agdan zwiepte met Azeda neer beneden, en al snel hadden ook de anderen het touw vanaf de boom vastgegrepen. Nu moesten ze snel zijn, want alles leek op instorten te staan. Maar het was al te laat. Ook de

boom stortte in, en allen vlogen ze gillend naar beneden. Gelukkig kwamen ze in een zacht vlak terecht waarvan de temperatuur dragelijk was, en zo gleden ze verder in de vulkaan.

Jesmig had Misdan’s voet vast, en gleed zo achter hem aan. Ze was bang de groep te verliezen. Maar alles ging goed, en na een tijdje kwamen ze binnen in een enorm grote holle ruimte. Zou dit het binnenste van de planeet al zijn. Osdol schreeuwde dat iedereen elkaar vast moest houden. Er konden hier gevaarlijke wezens rondlopen, en er konden zich ook gevaarlijke valstrikken bevinden. Iedereen hield elkaar goed vast, en gelukkig ging alles goed. Totdat er een deur in de holle ruimte openging. Een man in een zwart gewaad en met een lange witte baard kwam naar hem toe. ‘Euspuicius,’ zei Osdol.

‘Je bent toch gekomen, Osdol,’ zei de man. ‘Ja, oom,’ zei Osdol. ‘En we hebben het nog wel snel gedaan. Ik had verwacht dat we ...’ Maar de man gebood Osdol om stil te zijn. ‘Ik ben jullie tegemoetgekomen. Maar we zijn er nog niet,’ zei de man. ‘Jullie hebben mij nodig, anders overleven jullie het hier niet. Kom, volg mij. Ik weet de weg.’

Toen ze door de deur gingen zagen ze de ravijnen, en er hingen overal adembenemende sieraden. ‘Er zijn hier veel valstrikken,’ zei de man. ‘En jullie moeten eerst gebrandmerkt worden.’

‘Gebrandmerkt ?’ vroeg Azeda. ‘waarvoor ?’

‘Dat zul je wel zien,’ zei de man. Plotseling zagen ze allerlei vreemd krijsende reuzeninsecten op hen afkomen. Ze leken een beetje op wespen met lange angels. Iedereen schrok. De insecten drukten hun lange angels in het vlees van de groep, en de groep gilde het uit. De angels waren kokendheet, en gingen diep in hun lichamen. De mannen vochten uit alle macht met hun zwaarden, maar de insecten waren veel sneller. De groep begon hevig te bloeden, maar toen vertrokken de insecten ineens onverklaarbaar.

Wees maar blij, zei de oude man. De ravijnen zullen die littekens herkennen, en zullen jullie doorgang geven. Zonder deze wonden zouden jullie door de ravijnen gegrepen worden en opgeslokt worden ....

Iedereen vond dat wel erg vreemd. De oude man wist gelukkig precies de weg, en na een tijd kwamen ze bij zijn huisje aan.

Iedereen was erg moe. De mannen kregen een kamer, en de vrouwen kregen een andere kamer. In de nacht werden ze allen opgeschrikt door een schel krijsend geluid. Eén van de mannen rende naar buiten, en zag een zwevend platform in één van de ravijnen, op dezelfde

hoogte. Een man en wat vrouwen in vreemde klederen riepen hem. Ze schenen zelfs zijn naam te kennen. Als gehypnotiseerd liep de man naar voren, en ook het platform kwam dichtbij. Ook een andere man was inmiddels naar buiten gekomen. ‘Doe het niet, Asdor,’ zei de andere man. Maar Asdor stapte op het platform en toen ging het platform naar de andere kant van het ravijn, en toen langs de vulkanen van de overkant heen, om vervolgens in een bocht te verdwijnen.

‘Ik kan je geen garanties geven over Asdor,’ zei de oude man de volgende dag. ‘Er zijn hier vele volkeren, soms kwaad van zin, soms goed, maar ook heel vaak ertussenin. Maar als jullie gekrijs hoorden, dan was dat waarschijnlijk een vleermuis, of weer insecten.’

De volgdende nacht hoorden ze weer gekrijs. Azeda bleef direkt klaarwakker, terwijl de anderen weer verder sliepen. Langzaam ging ze uit haar bed, en liep naar buiten. Ook zij zag het platform en moest aan Asdor denken. ‘Nee,’ dacht ze bij haarzelf. ‘Dit is niet goed als ik meega.’ Maar plotseling greep een hand haar van achteren. Ze werd geblinddoekt, en al gauw stond ze op het platform. Na een tijdje werd ze van het platform afgeduwd, en de blinddoek ging er weer af. Er was hier een prachtige natuur. Het was als een jungle, en er stroomde een vreemd soort sap. ‘Je hebt dit altijd al gewild,’ zei een stem. ‘Je wist dat het een natuur was, waarin je hetzelfde zou zijn als die natuur, en die natuur als jou. Je wilde wel dat het je zou omhullen.’

‘Oh god, ja,’ zei Azeda, ‘maar waar is Asdor ?’

‘Asdor is in goede handen,’ zei een stem. Ze wist niet waar die stem vandaan kwam, maar van achter duwde iemand haar voorwaarts. Ze durfde niet achterom te kijken. Plotseling werd ze in een grot geduwd, en ze zag Asdor staan. ‘Asdor,’ riep ze.

Asdor glimlachte. ‘Wat is dit voor een natuur ?’ vroeg ze.

‘Mens en natuur is hier één,’ zei Asdor vriendelijk. De natuur was hier als een stel reuzen bij elkaar. Ze ademde de doordringende lucht in, en de warme geur. Ze liep voorzichtig op Asdor af, maar het leek alsof er glas tussen haar en Asdor was. ‘Asdor, ik kan niet verder,’ zei ze. Ze moest een stukje opzij stappen, toen vooruit, toen weer opzij naar de andere kant, en toen weer vooruit. Asdor omhelsde haar. ‘Ben je in orde ?’ vroeg Azeda.

‘Ja,’ fluisterde Asdor. Na niet al te lange tijd kwamen de volgende van hun vrienden hier, en waren overweldigd door de natuur. Verderop was een meer vol van vreemd sap. Er was een eilandje waar ze naartoe zwommen. Ze konden zichzelf helemaal verliezen in deze omgeving.

Maar toen ze naar de andere kant van het meer waren gezwommen zagen ze daar oude mannen in kooien. Een schaduw leek hun enthousiasme te overvallen. 'Wat is dit voor land ? krijste Azeda, en rende op de kooien af om ze zo snel mogelijk los proberen te krijgen.

'We weten wel wie jullie zijn,' zeiden de oude mannen. 'Jullie zijn van de Xzeda. Jullie openen onze kooien om ons naar nog verschrikkelijkere kooien te leiden.'

'Nee,' riep Azeda. 'We zijn hier niks. Wat is hier aan de hand ?'

'Oh, zijn jullie niet van de Xzeda ?' zei een oude man.

'Nee, zei Asdor, wij zijn niet van deze plaats. Wie zijn de Xzeda ?

'Zij zijn reuzen-insecten als wespen, en ze komen ook in menselijke vorm. Zij hebben ons hier opgesloten,' sprak de oude man.

In ieder geval waren de kooien nu open, en ze konden beter bij de oude mannen blijven. Er schenen hier veel gevaren te zijn, en ze hadden al allemaal spijt dat ze meegegaan waren. Maar ook hadden ze zin in avontuur.

De oude mannen leidden hen naar een oude grot. Hier lieten ze oude papieren zien waarop de insecten getekend stonden. 'Ja, die kennen we,' zei Azeda, en liet haar wond zien. Ook de oude mannen lieten hun littekens zien. 'Daarmee houden ze ons in de gaten,' zei de oude man. 'ze ruiken het litteken. Daarom moeten we doorreizen anders zullen ze ons vinden.'

De oude man vertelde hen dat ze op zoek moesten naar een nieuw litteken, een teken waardoor de Xzeda niet meer bij hen zou kunnen komen, een teken dat hen zou verwarren.

'Maar hoe komen we bij dat teken ?' vroeg Azeda.

De oude man opende een put achterin de grot. Eén voor één daalden ze naar beneden. Er was hier veel modder. Het leidde hen naar een vieze stinkende rivier. De oude man dook in het water, en de rest moest volgen. Maar na een tijdje werden ze omsingeld door piranha's. De piranha's leken zich te storten op de oude mannen. De rest kon ontsnappen. Iedereen zwom snel door, maar toen de piranha's de oude mannen binnen een mum van tijd hadden

verslonden grepen ze ook de anderen. Alleen Asdor en Azeda konden ontsnappen. Asdor had een paar piranha's aan zijn mes geregen, en toen bleven ze uit de buurt. Azeda zwom zo dicht mogelijk bij hem. In de verte zagen ze een berg, en na een tijdje konden ze op de oever klimmen. In de verte hoorden ze gekrijs van reuzen-insecten die steeds dichterbij kwamen. Snel gingen Azeda en Asdor door een gleuf de berg binnen. Ze dachten allebei na over het tweede litteken, hoe ze dat konden krijgen, en waar. In een schacht klommen ze op een trappetje omhoog, en kwamen in een ruimte waar een reuzenoog lag. 'Laten we hier weggaan,' zei Azeda. 'Het bevalt me hier niet.' Een vreemde rook scheen zich te verspreiden.

'We kunnen niet terug,' zei Asdor, 'ik wil niet nog een keer gestoken worden. Laten we op zoek gaan naar het tweede merkteken.' Ze merkten dat ze door de opening een nieuw pad konden volgen. Het was een soort tunnel, en de wanden voelden erg zacht aan. Plotseling kon Asdor zich niet meer bewegen. 'Kom op,' zei Azeda, 'we moeten verder. Je hebt gelijk. We kunnen niet terug, en straks zetten ze ons ook in die kooien waar die oude mannen inzaten.'

'H...h...het komt door die tunnel,' stotterde Asdor ... Azeda nam hem snel op haar rug, en trok hem voort. Na een tijdje gleed ze uit, en ging de tunnel schuin naar beneden. Het was alsof ze in een ruimte waren waar ze niet mochten komen, want ook Azeda kon zich niet meer bewegen. Het was alsof ze door een vreemd insect waren gestoken. Een vreemd oranje gekruisd litteken verscheen op hun bovenbenen. Ineens konden ze weer ademhalen. Beiden waren opgelucht, en konden zich na een tijdje weer een beetje bewegen. Alles was glad hier, en ze gleden nog steeds naar beneden. Ze hielden elkaar stevig vast.

'Wat een vreemde tunnel is dit,' zei Azeda.' Asdor knikte. Ze hielden elkaar vast. 'Dit kan niet goed zijn, Asdor,' zei Azeda. Asdor zei niets. Asdor probeerde grip te krijgen op de tunnel, maar alles ging sneller en sneller. Alles was nat. 'Ik laat je los, Asdor,' zei Azeda. En plotseling kwamen ze in twee verschillende tunnels terecht. Allebei kwamen ze in een bron van vreemd stomend sap terecht. 'Kun je me horen ?' riep Ador.

'Ja !' riep Azeda op haar hardst.

Plotseling hoorde hij Azeda luid krijsen. 'Piranha's !' gilde ze. Asdor raakte in paniek, want hij wist niet hoe hij bij haar moest komen. Na een tijdje was alles stil. Ze hadden haar verscheurd. Asdor liep verder in de bron, en stapte aan de overkant er weer uit. Hij voelde haat en liefde tegelijk naar de natuur, maar bovenal verwarring, ongeloof en onbegrip. Hij liep op een heuveltje omhoog, en ging door een deur naar binnen. Na een tijdje herkende hij het weer. Hij was dicht bij het huis van Osdol's oom. Toen hij binnenkwam zag hij Osdol, de oude man, Agdan, Jesmig en Misdan. Hij had een verhaal te vertellen.

De oude man kon hem wel vertellen hoe de vork in de steel zat. De natuur was verdeeld, zoals de mens verdeeld was, en de natuur was op sommige punten net zo hopeloos en

hulpeloos als de mens dat was. Osdol omhelsde zijn oude vriend, en was blij dat hij het had overleefd. Maar allen treurden ze over Azeda en de anderen die het niet konden navertellen. Asdor liet hen het litteken zien wat hij erbij had gekregen, het oranje kruisje op zijn bovenbeen. Als dit het teken was waar de oude mannen over spraken, dan zou hij nu niet meer door de reuzen-insecten lastig gevallen kunnen worden, maar omdat Azeda dat kruisje ook had, wist hij dat de strijd tegen de piranha's in ieder geval nog niet over was. En wat als dat helemaal niet het teken was waardoor hij macht over de Xzeda zou hebben ? Dan kon hij nog steeds hun prooi worden, om in hun kooien een oude man te worden. Daar had hij niet zoveel zin in. Door zijn onwetendheid zou hij dus een groot risico lopen als hij zou teruggaan. Maar iets in hem trok hem.

Osdol en Agdan vonden op een dag een gebied vol vulkanen nog dieper onder de grond. Deze vulkanen waren anders dan ze ooit hadden gezien, en al gauw haalden ze de anderen erbij. Ook Ogdol's oom ging mee. Er waren hier vreemdsoortige slangen, en sommigen van hen waren erg groot, zo groot dat ze de vulkanen met gemak konden wurgen. Allen keken ze vol bewondering naar hoe de slangen zich over de vulkanische oppervlaktes bewogen. De hittes waren groter dan normaal, maar veel minder pijnlijk. De pijn zou je kunnen vergelijken met gestoken te worden door een steekvlieg. Langzaam zakten de mannen naar beneden in een krater, en ook de vrouwen volgden hen. Osdol's oom bleef staan, wenste hen een goede reis, en ging na wat waarschuwingen weer terug. Ze waren met z'n vijven : drie mannen en twee vrouwen. Nog steeds treurden ze over Azeda, die door piranha's was verslonden.

Maar de schrik sloeg hen om 't hart toen ze iets onderin de krater zagen bewegen. Het was een been. En plotseling kwam er een heel lichaam uit. Het was Azeda. Iedereen was erg blij, en verbaasd. 'Wij dachten dat je verslonden was door piranha's,' sprak Agdan.

'Nee,' zei Azeda, terwijl ze hen één voor één omhelsde. 'de piranha's trokken mij mee in de diepte van de bron waarin ik was gegleden, en brachten mij hier. De grond is erg vruchtbaar.'

'Hoe bedoel je ?' vroeg Agdan. 'We verwachtten hier de dood, maar je zegt nu dat alles hier leeft ?' Osdol's oom had hen verteld dat dieper in de aarde alles praktisch dood was, alleen vuur, veel vuur, en vulkaan-activiteit. Nu hoorden en zagen ze iets anders. 'Kom mee,' zei Azeda, en leidde hen door het gat waaruit ze gekomen was. Er waren hier meren, en daarin konden ze gewoon zwemmen. Agdan omhelsde Azeda, en samen gleden ze in de diepte van een kratermeer. Dat had hij zolang niet kunnen doen. Ook de andere mannen en vrouwen volgden. Azeda wist hier de weg. Ze konden hier gewoon ademen. Een geur maakte zich van hen meester, als de rook van hete vulkanen. Er groeiden hier vreemde planten met vreemde vruchten. Azeda gaf hen allemaal te eten, en vertelde honderduit.

De bodem van het meer voelde ribbelig aan, en was bruin-roze. Het water was zo helder dat ze alles goed konden zien. Ook het water ribbelde. Hier waren de piranha's niet agressief. Het was alsof ze hier thuis waren gekomen, en hun rust hadden gevonden. Het was hier

zoveel beter dan in een gewone rivier of een gewoon meer. Dit was magisch. Iedereen was blij dat Azeda weer terecht was gekomen.

Eén van de mannen gleed door een nauwe opening. Al snel volgden de anderen. Diep van onderen hoorden ze een geluid. Het was een lange tunnel. In de ruimte waar ze terecht waren gekomen was alles heel zacht en donzig, en overal om hen heen stonden prachtige motors door zonlicht overgoten. Boven hen schitterde de roze zon. Al snel crosten ze door de gangen, door licht verhelderd. Niet lang daarna waren ze op de uitgestrekte vlaktes.

De zon ging onder, en het werd nacht. Een kou raasde over de vlaktes, en ze zochten warmte bij elkaar. Er was niets rustgevenders dan hier te wonen, maar al gauw werden ze ergens door opgejaagd wat ze niet konden verklaren. Een vreemd gevoel van binnen. Wat zo mooi had kunnen zijn liep al snel uit op een nachtmerrie. Ze werden gevangen genomen door ratten. Gebonden op de ruggen van de ratten werden ze tot duistere plaatsen gebracht. Hier was de kou de baas, en wanneer er hitte was, dan was het gewoon de pijn. Ze herinnerden hun motors die schitterden in de stralen van de zon. Ze verlangden terug naar die tijden, maar zij waren nu gevangenen van de ratten. En voor hoe lang ? Misschien wel voor altijd.

Na lange nachten van hopeloosheid, pijn en verdriet hoorden ze ineens schoten. Overal om hen heen zagen ze ratten neervallen. Het was Osdol's oom. Hij had een grote motor meegenomen, en al snel zaten ze allemaal achterop. Met grote snelheid croste de oude man uit de schuur van de ratten. Hij kende de weg hier wel, en kende ook de gevaren. Maar zij die pas waren bevrijd waren geheel afgestompd. Ze voelden niets anders dan een botte pijn. Als dit het leven was. En wie vertelde hen dat niet nog grotere gevaren hen al opwachten ? Ze hadden nergens meer zin in. Het was alsof het trauma van de ratten hen diep verwond had, met eeuwige wonden. Het was alsof de ratten nog steeds binnen in hen leefden. Thuisgekomen bij Osdol's oom namen ze allemaal een warm bad, maar niets scheen te helpen. Eigenlijk wilden ze gewoon helemaal naar huis, want ze hadden genoeg van het leven onder de aarde. In hun ogen was het allemaal te duur.

Op een dag raakte Agdan Azela aan. Azela gilde het uit. Het deed pijn, alsof ze in de brandnetels was gevallen. En dit was zelfs erger .... zo erg dat ze helemaal in paniek raakte bij de gedachte dat hij het weer zou kunnen doen. 'Doe dat nooit meer,' krijste ze. Agdan was de eerste die helemaal herstelde, en wilde terug naar de diepte om uit te vinden wat daar gaande was. Maar de anderen wilden hem niet laten gaan. Bij de vrouwen leken de wonden erger dan ooit tevoren.

Op een dag bood Osdol's oom aan om op de grote motor samen met Agdan terug naar de diepte te gaan. De vrouwen vertrouwden Osdol's oom, en alhoewel ze zelf niet meegingen, gaven ze wel toestemming aan Agdan om mee te gaan.

De motor ging ditmaal dieper dan ooit tevoren, en ze kwamen zelfs op terrein waar Osdol's

oom nog nooit was geweest. Hij wist dat het gevaarlijk was, maar het ging om het hogere goed. Zoete geuren leken naar hen te lonken. Maar beiden waren ze op hun hoede. Een vrouw staarde hen aan, een vrouw die ze niet kenden. Toen rende de vrouw weg. Langzaam kwamen Agdan en de oude man dichterbij. Door een gleuf in een rots zagen vulkanen. Er kwam een indringende, hypnotiserende geur door de gleuf heen. Boven de vulkanen hing een duistere bruine zon. Ze konden niet door de gleuf heen, alhoewel ze dat wel zouden willen. Ze vroegen zich af waar de vrouw naartoe was gegaan.

Het beklimmen van de rots was erg gevaarlijk, maar na een tijdje kwamen ze er toch overheen. Ook hesen ze met een touw de motor van de oude man over de rots heen. De lichten die hier waren, waren verzwakkend. Vanuit de meertjes schepte de oude man wat van de vreemde sappen in kruiken en flessen. De man herkende dit spul als geneesmiddelen voor eeuwige wonden. Verder merkten ze dat ze direkt weer moesten vertrekken, vanwege de dreigende lucht, die hun zuurstof begon af te nemen. Thuisgekomen na een lange reis werden de vrouwen en de overige mannen met het sap ingesmeerd, en begonnen wonderbaarlijk te herstellen. Agdan vroeg zich echter af waarom hij zonder het sap was hersteld. De man zei dat hij waarschijnlijk dat sap al in zijn lichaam droeg.

Het Skelettenleger

Onder de aarde leven de ergst mogelijke indianenstammen, daar waar de dood heerst. Zij leven van de dood, en doden om te leven. Hun meester : Krikwistik, een luguber skelet, die zijn opperhoofden heeft aangesteld over elke stam : elke stam één. Aan Krikwistik hebben zij allemaal verantwoording af te leggen. Als zij niet wreed genoeg zijn, dan komen ze voor de baas. Als zij niet overal dood en ellende brengen, dan zijn zij de pineut. Want wee degene die zich niet aan de wetten van Krikwistik houd, die zal ten prooie vallen aan iets ergers dan de dood, namelijk Krikwistik zelf.

Luid gillend en roepend zit hij op z’n paard om de stammen langs te gaan. En daar waar hij ongehoorzaamheid vind zullen klappen vallen. Harde klappen, want hij is immers Krikwistik, de verschrikkelijke.

Al die armelijke zielen gebonden door zijn ketenen hebben geen hoop wanneer zij voor Krikwistik moeten verschijnen. Hij geeft hen dood op dood. Over skeletten heerst hij, en hun geestverschijningen, om goedbedoelende en onwetende zielen te verstrikken in zijn netten. Over hun hoofden voert hij macht, en zijn toorn daalt op hen in de vorm van visioenen. Nee, niemand kan ontsnappen aan de toorn van Krikwistik. Zij die willen ontsnappen, of zijn valse genade en valse hoop aannemen, zakken alleen dieper weg in zijn valstrikken. Zij vallen ten prooi aan de meest doortrapte en wreedste indiaanse dodenstammen, waar skeletten hun lusten botvieren op hopeloze schepselen.

Op de vlakte van Terezebil rijdt een dodenrijder, hoog op 't paard, met vlag en speer. De vlag is een visioen die hij zijn slachtoffers voorhoudt. Als hij spreekt, bedriegt hij, bedottend. Zijn speer treft altijd. Hij is de rechterhand van Krikwistik, de ondeugd. Dan gilt hij om zijn geestesverschijning te verruilen voor zijn verschijning als skelet. Geen dier of ziel is veilig voor hem.

In de verte zijn de optochten van zielen die steun zoeken bij elkaar. In lange gewaden gaan zij, met kappen over hun hoofden. Maar de dodenrijder komt naar hen toe, en rijgt hen allen meedogenloos aan zijn speer, om met een slavenleger te vertrekken. Niemand zal werkeloos zijn in de dodensferen van Krikwistik. Niemand zal zich bezig houden met klagende optochten van het ach en wee. Nee, werken zullen ze allemaal, wanneer de speer van de dodenrijder hen doorsteekt.

De achtkoppige hond van Krikwistik gaat langs de huizen waar de zielen der vennen wonen. Speelt daar een kind onbewaakt, dan grijpt één der koppen het kind, en brengt het naar het rijk van Krikwistik. Er is geen hoop voor hen die door Krikwistik geketend worden. Zijn ketens zijn onverbrekelijk.

Een moeder gilt. Haar tweede kind verloren in zo'n korte tijd. De wind huilt en giert, en niemand die helpt. Tovenaars zijn veelal corrupt hier. Vaak werken ze rechtstreeks voor Krikwistik.

Maldachus is een hondenrijder. Ook hij vangt zielen, en brengt ze naar Krikwistik. Hij voert een leger aan van hondenrijders. Als zij de wind bespelen, dan roven zij de zielen uit hun bedden. Dit doen zij door bedriegelijke dromen. Zij zenden hun nachtmerries uit als wilde honden, om later een rijke vangst binnen te halen. Als de dodenvissers zijn zij.

Voor zoveel kinderen is het de laatste dag op school wanneer Krikwistik zelf op zijn wagen door de lucht gaat. Hij gelooft niet in dodenopvoeding. Ze moeten wild gemaakt worden, om aan zijn wetten onderworpen te worden.

Het geheim van zijn macht ? Een apparaat waarmee hij de aarde kan verschuiven, een machine die de ziel van een meisje vasthoudt. Eens vond hij haar op hulpeloze vlaktes. Maar al snel zag hij de bijzonderheid en zeldzaamheid van dit kind, en nam haar eerst onder zijn hoede. Maar toen het meisje zich niet aan hem onderwierp werd ze al snel het slachtoffer van zijn wreedheden.

Oh, begeert is dit apparaat in de onderwerelden. Hiermee maakt hij indrukwekkende progressies van windstreek tot windstreek, en maakt hij iedereen voor hem in siddering.

Niets dan dood en verderf zaait hij, en door de angst maakt hij bezit van hen. Ja, dan schiet hij pijlen van visioenen door hun botten heen, pijlen gemaakt van slangen. En zo voert hij hen gillend aan van dichtbij. Ja, hij woont in zijn slaven, door het vreemde apparaat. En zo, door het apparaat, werd hij Krikwistik, de Bottenspietser. Geen skelet is voor hem onbereikbaar. Door het apparaat heeft hij hen allen in zijn macht. Zijn stem is als het spietsen van botten.

Elke adem komt voort uit het apparaat, elk licht, elke geur. En alles wat het apparaat doet is bottenspietsen, als een schietende naaimachine. Niemand vind zichzelf nog terug die door Krikwistik is gestoken. Zij vallen allemaal als in een diepe slaap, en worden door vreemde dromen weer opgewekt. Zij leven voor en door ... de dood.

Er is geen geest die dichterbij kan komen dan Krikwistik, en er is geen geest die verder weg kan zijn dan hij. En daarom komen klappen dan ook veel harder aan, gaan pijlen sneller en dieper. Hij voert een leger aan van de dood. En allen brengen zij voort : de melk van de dood.

Niemand steekt dieper dan Krikwistik, daar waar geen tovenaar kan komen. Over hun hoofden voert hij macht. Zij die ongehoorzaam zijn doet hij lijden, diep in zijn martelkelders. Zij lijden daar zonder enige vorm van verlichting, omdat zij het hadden gewaagd de meester te dwarsbomen. Nu zijn zij dan vol spijt en wroeging.

Krikwistik is een dun skelet met een klein hoofdje en een reusachtige cape. Hiermee rijdt hij vaak op hoge paarden, of op zijn wagens, gevolgd door duizenden, zo niet miljoenen skeletten die hem dienen en volgen. Over de dood heerst hij.

Op een dag onthoofde hij een meisje, en stopte haar hoofd in een vissenkom. Dit soort lugubere dingen deed hij veel, om zijn koninkrijk van assecoires uit te breiden. Hij was een verzamelaar van vreemde objecten, en alles leek aan kettingen vast te zitten. Zijn lievertjes hadden extra voorrechten. Meestal hield dat in dat zij mochten jagen op de voor anderen verboden terreinen.

Zij waren de verzamelaars van doodskoppen en zielen, waarmee ze hun eigen hutten bouwden. Ze waren dikwijls rumoerig en luid schreeuwend, en waren de schrik onder de dodenstammen. Krikwistik was erg trots op hen, want zij hielpen hem de angst staande te houden. Deze skeletten waren wild, en brachten chaos waar ze kwamen.

Eens bracht hij de vissenkom met het meisjeshoofd naar een dodensmid, die er een lichtgevende punt van maakte op zijn dodenstaf. Hiermee kon hij de doodskoppen doorboren.

De dodenrijder is het voorwerp van zijn trots. Ook de dodenrijder heeft vele voorrechten, en hen die hij voorrechten heeft gegeven. De dodenrijder woont aan de stranden van de dood, en zij die van hem voorrechten hebben gekregen wonen vaak aan strandjes van bosmeren en andere doodsmeren en doodsrivieren. Op een dag gaf Krikwistik hem een speerpunt waarmee hij zielen kon spietsen als door een schietende naaimachine.

De hut van de dodenrijder is gemaakt van botten, doodskoppen, en hopeloos bungelende zielen. Zij gillen wanneer iemand dichtbij komt. De hut van Krikwistik is gemaakt van lugubere voorwerpen, en van de dood zelf. Hopeloos bungelende zielen gillen wanneer hij langskomt, en zij ijlen.

Door een bepaalde vloeistof kan hij de doodskoppen en de botten laten krimpen en laten verkleuren. Hier sterft de dood nooit. Ook slapen zij niet. Er komt nooit een einde aan hun lijden. Alles doet hen gillen en verkleuren.

De hutten van hen die voorrechten hebben zijn ook gedecoreerd door dit soort dingen. Alhoewel velen in wigwams wonen. Wanneer zij klederen dragen, dan zijn deze gemaakt door een speciale kleermaker van Krikwiktus.

Deze kleermaker woont diep in het dodenbos, waar hij zijn zielenfokkerijen heeft, allemaal voor zijn werk. Ook hij is de trots van Krikwiktus, een man met vele voorrechten, en velen die hij met voorrechten heeft bekleed. In de jungle van de dood werkt hij met zijn vloeistoffen.

De jagers van de kleermaker zijn meedogenloos, omdat ze maar één doel hebben : huiden, botten, en andere assecoires voor de kleermaker. Ook werken de zielen mee aan het bereiden van de vloeistoffen.

Deze zielen slapen nooit, door de dood sterven zij niet. Zij zijn ingespoten met vloeistoffen

die hen altijd wakker houden, en om alles gillen zij.

Sommige zielen zijn geheel gemaakt van geluiden, en anderen zijn geheel gemaakt van geuren, maar de kleermaker doorsteekt hen allemaal. Krikwistik gaf hem eens een schietende boor. Ook heeft hij een schietende zaag. Nee, niemand is veilig wanneer de kleermaker op jacht gaat. Meestal laat hij dat doen door zijn jagers, maar soms gaat hij zelf op jacht. Dan gaat hij naar de stranden, naar de doodsmeren en de doodsrivieren. Ook vijvers slaat hij niet over. Het is een beestachtig skelet, met een reusachtige cape die hij telkens om zijn dunne lichaam heenslaat. Krijsend voert hij hen aan in de jacht, en krijsend doorboort hij zijn slachtoffers. In de nachten doorboort hij hun bedden, want zij zullen niet slapen. Daar zal hij wel voor zorgen. Hij legt kreeften op hun huiden, om de vloeistoffen binnen te brengen, en dan staan zij op voor altijd, als zombies. Nooit meer werden zij door de slaap gewassen sinds zij waren aangeraakt door de kleermaker.

’s Nachts liepen zij paniekerig heen en weer, totdat de kleermaker ook hun oren doorboorde, hun keel en hun neus. En zo werden hun geesten doorboort, en stonden zij aan de doodsmeren en doodsrivieren. Ja, de kleermaker bouwde van hen hutten en wigwammen. Ook maakte hij wapens van hen.

Er was niemand gemener dan Krikwistik die zijn dienstknechten zo geprogrammeerd had : de dodenrijder, zijn rechterhand, en dan Maldachus de hondenrijder, de achtkoppige hond, en de kleermaker. Zij waren de werktuigen van een luguber apparaat.

Op een dag maakte hij hen week als lammetjes, en riep hij zijn lievertjes, degenen die hijzelf met voorrechten had bekleed. Dit was de dag dat zijn lievertjes de taken overnamen. Het was de dag waarop de windstreken van de dood begonnen te bloeden. Niemand had deze slachting zien aankomen, en Krikwiktus werd verhoogd in een vloeistof waar niemand meer kon slapen of sterven. Zij waren de levende dood, en werken zouden zij. Het skelet voerde een leger van zombies aan, en sindsdien had zijn koninkrijk geen grenzen meer. Krikwiktus had altijd al gewacht op de dag dat hij zijn metgezellen uit de weg zou ruimen.

Een nieuwe kleermaker stond op, die krijsend de slaven aanvoerde. En deze kleermaker was zo goed dat er nieuwe lichamen gemaakt werden, de lichamen van de dood. Maar alleen Krikwistik bepaalde wie die lichamen zouden krijgen. Krikwistik had die voorrechten alleen voor zijn lievertjes bepaald. En de hopeloze, hulpeloze en weke zielen die die lichamen zagen werden geteisterd door de bottenketeners, geesten die de botten vastketenden, een grijze massa die hun hersenen scheen te verlammen.

En de broosheid van de zielen zonder hoop begon alleen maar te groeien, en werd een delicatesse voor het skelet. Deze zielen brachten een nieuwe drank voort : de nieuwe melk van de dood. Dit was een stinkende melk waarvan de nieuwe lichamen leefden.

De nieuwe lichamen stelden zich op bij de doodsrivieren en doodsmeren, en vormden nieuwe groepen en stammen. Vaak waren er gevechten, tot groot plezier van Krikwistik. Maar het grootste plezier hechtte hij aan de zorg, die helemaal geen zorg was. Zij die er waren om wonden te verbinden maakten het alleen maar erger. Dit waren de valstrikken van Krikwistik.

Krikwistik had er een genoegen in die valstrikken uit te denken. Het was een meesterbrein. Door indiaanse geesten, skeletten en zombies bracht hij doem op de vlaktes van de dood. Hij was de dood zelf, de levende dood.

Op een dag kwam er een indiaanse geest naar de dodenhut van Krikwistik. De indiaanse geest verkocht skeletten, en was nog niet goed op de hoogte wie Krikwistik was. ‘Skeletten te koop,’ zei de ietwat verwarde geest tegen Krikwistik die verbaasd naar buiten kwam. Krikwistik sloeg de geest neer, en stal zijn wagen vol skeletten. Later kwam Krikwistik erachter dat het een gouden vangst was, want deze skeletten konden doordringen tot in de dieptes van de grond, en van gesteentes. En voor Krikwistik was het een koud kunstje ze te temmen.

Het gebeurde vaak dat verwarde geesten langskwamen om dingen te verkopen. Krikwistik kocht nooit wat. Hij stal alleen.

Een geest genaamd Zeverdijm dacht dat hij een skelet was, maar Krikwistik liet hem keer op keer zien dat hij toch maar gewoon een geest was. Geesten waren hier ondergeschikt aan de skeletten, alhoewel sommige indiaanse geesten veel macht over skeletten konden hebben. Zielen en zombies waren over het algemeen ondergeschikt aan de geesten, maar hierin waren ook uitzonderingen. Er waren zielen die verschrikkelijk veel macht hadden. Dit was dan omdat Krikwistik daar een reden voor had. Krikwistik was sluw en listig, en voor geen gat te vallen. Hij was de oudste van allemaal.

Het ging Krikwistik allemaal niet zozeer om kracht, maar om sluwheid. Hij was een intelligent meesterbrein. Hij kon uren nadenken over zijn machtsgebied, en dacht dingen uit om zijn machtspositie te versterken. Hiervoor riep hij dan vaak de hulp van de dodensmid in.

Op een dag had hij een dodenspiegel neergezet. Het was als een web waarmee hij zielen, geesten en nog lagere doodsvormen lokte. Door de dodenspiegel zagen ze hun geliefden, maar konden daarna niet meer uit de webben loskomen. Zo werden ze levend voer voor Krikwistik.

Er was geen groter genot voor Krikwistik dan de dodenspiegel, waar hij ook zijn apparaat door liet werken. Zelf kon hij door de dodenspiegel door alle grenzen heen reizen, en

werden zijn verschijningen nog machtiger. Krikwistik wilde het ‘Al’ in handen hebben. En hij wist dat hij daarvoor een labyrint moest bouwen met bedriegelijke, misleidende en verlokkende verschijningen. Ook de lagere doodsvormen kwamen al snel in zijn hand. En er was veel waarvoor hij hen kon gebruiken.

Zij werkten in het labyrint, en al snel begon hij liefde te vatten voor sommige lagere doodsvormen. Hij stelde zijn zielen en zombies over grote hoeveelheden van hen aan. Zij waren als kreeften en kwallen die in de hersenen van hun slachtoffers gingen wonen, en hen zo van misleiding tot misleiding brachten, steeds dieper in het labyrint. Ze maakten hun slachtoffers zo tot altijdgroeiende voedselbronnen.

En zo werd het labyrint van Krikwiktus een stempel dat gedrukt werd op een ieder die zich met de dood inliet. Iedere ziel die zich door de lagere vormen van de dood liet verlokken werd gebrandmerkt. Voor Krikwiktus was het alleen een teken van zijn macht.

Einde

De Skelettenrijder

Er was eens een jongen die de moeders van andere jongens roofde. Hij had een luchtschip geheel gebouwd van botten, waarmee hij op de winden van de dood dreef. Ook had hij een heleboel muziekinstrumenten van de dood gemaakt. Hiermee betoverde hij de moeders altijd, en maakte hen zo deel van zijn harem.

Maar vrij waren die moeders niet. Ze waren nu voor altijd aan zijn schip geketend. Het was een groot schip, dat wel, en de moeders hadden ook wel veel beweegruimte, maar ontsnappen konden ze niet. De jongen was een schurk, een bandiet, een moederdief, maar hij was bovenal een moordenaar, een huurmoordenaar. Voor geld deed hij alles, omdat hij zo zijn schip kon uitbouwen, en zijn verzameling instrumenten. De jongen was de schrik van de dood, en maakte mooie muziek om te ontvoeren en te moorden. Maar de moeders hield hij veelal in leven. Zij werden de slaven op zijn schip. Tijd om te rouwen was er niet. Er moest gewerkt worden.

Vroeger was de jongen lid van een straatbende, een motorbende, maar nu was zeilen op zijn doodsschip zijn grote liefde. Het was een lieve jongen, die maar hoefde te glimlachen om

iemand te betoveren. Hij had van die diepe ogen waar je van weg kon smelten. Vroeger moordde hij altijd door messen, maar nu verdronk hij zijn slachtoffers. Hij lokte ze eerst naar het water en dan sloeg hij zijn slag. Hij hield zich daarom veel op bij de meren van de dood.

Ook was de jongen een strateeg. Je kon bij hem legers inhuren. Hij was een zakenman van de dood geworden. Zelf was hij al jaren dood, en daarom gaf hij niks meer om het leven. De dood leverde hem alleen maar geld op.

Zo op het eerste gezicht hingen zijn haren altijd voor zijn ogen, maar als je dan dichterbij kwam, dan zag je zijn prachtige donkere ogen er doorheen. Velen smeekten hem altijd hen mee te nemen op zijn boot over de rivieren en de meren van de dood, en om hen de geheimen van de dood te leren kennen.

Iedereen die zijn prachtige muziek hoorde scheen niets meer om het leven te geven, alleen maar om de dood. Het was een zachte jongen, maar wel één die de nachtmerrie bracht. Hij kon je de stuipen op het lijf jagen. Hij dronk al vele jaren van de geheime wateren van de dood, waar alleen zijn schip kon komen. Daar liet hij de vrouwen baden. Dat deed hij altijd als het dodenrood aan de hemel stond.

Maar op een dag viel een wilde indianenstam zijn schip aan. Het waren skeletten, zombies, geesten en lagere doodsvormen. Ze trokken zijn schip de diepte in. De indiaanse dodenstam werd aangevoerd door een skelettenrijder. Hij had een kaal hoofd met een hanenkam. De jongen kende de skelettenrijder wel, want ze hadden vroeger in dezelfde straatbende gezeten. Het werd een lang gevecht, waarin de skelettenrijder uiteindelijk het schip overnam. De vrouwen moesten nu nog harder werken, en werden veel ruwer behandeld. De huid van de jongen werd afgesneden, en zijn skelet werd aan de voorkant van het schip vastgeregen. De skelettenrijder kon niet veel doen met de muziekinstrumenten, en maakte er wapens van en jachtgerei. Ook maakte hij er kooien van waar veel vrouwen in terecht kwamen. Na een tijdje kreeg de skelettenrijder genoeg van het schip, en liet er hutten van maken.

De skelettenrijder roofde vaders, en stopte hen in de kooien. Vaak liet hij de moeders weer vrij. Vaak gebruikte hij de mannen voor zijn legers. Ook hij had vele huurlegers. Maar op een dag stopte hij daarmee. Hij wilde leven door de jacht en niet door geld. Voor hem had de dood niets met geld te maken maar met de jacht. De winden van de dood hielden zich met geld bezig, maar de stormen van de dood hielden zich bezig met de jacht.

Hij jaagde voor huiden, botten en vlees, om zichzelf te kunnen kleden en voeden. Ook zette hij daarvoor een fokkerij op, zodat hij minder hoefde te jagen. Hij zette hiervoor een heleboel vallen uit. De skelettenrijder maakte door botten stevig aan elkaar te binden fuiken van kooien, waardoor de prooi in een fokkooi terechtkwam. Hier stierven de fokprooien niet, maar werden zo een bron van kleding en voedsel. Als de prooien na een aantal jaren

geen huid en vlees meer produceerden werden ze skeletten, en daardoor bruikbaar voor andere dingen. De skelettenrijder besteedde het meest aandacht aan de skelettenfokkerijen. Maar al gauw ontdekte hij een varkenssoort dat eeuwenlang vlees en huid kon voortbrengen. Het waren de doodsvarkens van het Afgazide-soort.

De Skelettenrijder had een kleine doodskop om zijn nek waarmee hij met gemak kon infiltreren onder hen die dachten dat ze leefden. De skelettenrijder zei altijd dat ze in bevroren dromen leefden. In zijn ogen waren ze de lagere vormen van de dood. Ze staarden zich altijd zo blind op de weinige zintuigen die ze hadden, dat de rest er dood bijhing. Zij die van de dood leefden hadden veel meer zintuigen, zoals de jacht en de slacht. Op zijn voorhoofd had de skelettenrijder een steen die zijn fokzintuig was. Maar de skelettenrijder had veel meer zintuigen. De dood had zoveel zintuigen.

Op een dag werd de skelettenrijder lastig gevallen door een apparaat dat zielen doorboorde. In het begin leek de skelettenrijder zich er goed doorheen te slaan, maar later begon het apparaat aan hem te kleven, en drong naar binnen. Sindsdien was de skelettenrijder zichzelf niet meer, en werd alles door het apparaat overgenomen. Hij probeerde zijn drie sterkste zintuigen uit op het apparaat om los te komen, de grote drie : jacht, slacht en fok, maar het apparaat was veel te sterk. Na een lange strijd had de skelettenrijder geen ziel meer, en was nu geheel een skelet geworden. Het apparaat had zijn ziel geheel opgeslokt, en vertrok weer. Sindsdien merkte de skelettenrijder dat zijn reukvermogen sterk verbeterd was, en was daarom het apparaat zelfs dankbaar.

Een steen op zijn buik was zijn slacht-zintuig, en een steen op zijn borst was zijn jacht-zintuig. Het JSF-moduum was een orgaan in zijn voeten die de grote drie bestuurde. Het belangrijkste orgaan wat daaruit voortkwam was de penuum, het geslachtsorgaan, dat creativiteit voortbracht. Hierop was zijn gehele schepping gebouwd. Er werd niet in termen van sex gedacht, alleen maar door dit systeem. Sex was verraderlijk, omdat het de hoofdzintuigen afsloot, en de bijzintuigen opblies, voor de algehele aftakeling van het zintuigelijke.

Het beste wapen dat de skeletttenrijder had was een boog waarmee hij botten kon spietsen. Hiermee ving hij de skeletten. Vaak ging hij er gillend mee op jacht. Door te gillen opende hij al zijn zintuigen, en activereerde hij zijn boog. In de gevangen skeletten plaatste hij implantaten die hun botten automatisch spietsten wanneer ze aangroeiden. En daarom werd hij genoemd : de skelettenrijder.

Het was altijd indrukwekkend als hij op zijn wagen reed, geheel gemaakt van skeletten. Maar op een dag kwam het apparaat terug om zijn botten te doorspietsen. Het apparaat had een veel betere apparatuur dan hijzelf had, en al snel kleefde het apparaat aan hem vast, en drong weer naar binnen. Ditmaal om een implantaat te plaatsen dat zijn botten automatisch zou spietsen. Maar dit implantaat spietste niet eenmalig en niet alleen maar dat wat aangroeide. Nee, dit implantaat bleef spietsen totdat het bot een grijze massa was geworden. De botten werden geheel misvormd tot een nieuwe creatie. De skelettenrijder begon te

groeien. Ook begon de skelettenrijder verfijnder te bewegen. Na een lange tijd vertrok het apparaat weer. De skelettenrijder paste zijn boog aan, en ging weer op jacht. Ditmaal zocht hij ook de grotere skeletten op, omdat hij zelf ook groter was geworden.

'Necreon !' sprak een reuzenskelet tot hem. De reus was erg vriendelijk. De reus had een wagen geheel gemaakt van Afgazide-varkensskeletten. De skelettenrijder wist dat het eeuwen zou duren voordat zo'n wagen klaar zou zijn, omdat het doodsvarkens waren wiens huid en vlees bleef groeien. De reus bood de skelettenrijder zijn wagen aan, en zei weer 'Necreon !'

De skelettenrijder ging in de wagen zitten. Deze wagen was minstens dertig keer zo groot als zijn oude, en de reus maakte hem duidelijk dat deze wagen ook wel minstens dertig keer zo snel ging. Ook brachten de botten telkens een vloeistof voort waar de skelettenrijder van zou kunnen drinken. Die vloeistof was ook het geheim van de kracht en de snelheid van de wagen, en zorgde ervoor dat de wagen niet afbrak. De wagen was erg veerkrachtig en soepel.

De reus liet hem zien hoe de wagen gestart moest worden, en begon te gillen. Zo hard en vibrerend kon de skelettenrijder niet gillen. Toen haalde de reus een implantaat uit zijn borst en plaatste het in de borst van de skelettenrijder. Toen kon de skelettenrijder gillen als nooit tevoren, en kon de wagen starten. De reus rende achter de wagen aan, en ging even later op het achterste gedeelte van de wagen zitten. Samen maakte ze de grootste jacht die ze ooit hadden gehouden. Ze waren op zoek naar skeletten, en dan voornamelijk de reuzenskeletten.

De reus leidde hem naar een plaats waar de reuzenskeletten van varkens woonden, en de reus bouwde een wagen groter dan die van de skelettenrijder. De reus legde hem uit hoe zo'n wagen te bouwen, en al snel kon ook de skelettenrijder zulke reuzenwagens bouwen als de beste. De vriendschap met de reus betekende veel voor de skelettenrijder.

Het implantaat van het apparaat zorgde ervoor dat de skelettenrijder steeds groter en groter werd, en op een dag was hij groter dan de reus, en verliet hem. De skelettenrijder ging zich bezig houden met het fokken van de reuzenskelettenwagens. Steeds weer bouwde hij grotere en betere wagens.

Einde

De Skelettenrijder II

Op een grote heuvel stond zijn nieuwe wagen, geheel gemaakt van de skeletten van de afgazide-varkens. Vol trots beklom hij de heuvel. De wagen was heel lang, en stond daar gestroomlijnt, schitterende in de zon van de dood. ‘Ik wilde dat ik deze al langer had,’ zei de skelettenrijder tegen zichzelf. Hij startte de wagen door een gil, en reed er mee weg. Hij reed er mee naar een dodenstad geheel gemaakt van botten. Langs de weg stonden wat vrouwen die wel een ritje met zo’n wagen wilden maken. Deze vrouwen hadden vreemde lichtgevende strepen op hun rug. Maar de skelettenrijder had geen tijd voor die onzin. Trouwens, hij wist hoe gemeen die vrouwen konden zijn. Ze konden je wagen stuk maken, of zelfs van je afroven.

In de stad leverde hij even een pakketje af, en racete toen verder. Een heleboel van zijn oude wagens werkten nu in zijn fokkerijen. Op eenzame vlaktes sprong er opeens een vrouw in zijn wagen, die hij er ook snel weer uitduwde. Hij had geen tijd voor die onzin. Die vrouwen moesten zelf maar aan een wagen zien te komen. Maar steeds meer schenen ze zich tussen de skeletten van de wagen te verstoppen.

Op een dag was zijn wagen gestolen, en hij wist wel bijna zeker dat vrouwen dat hadden gedaan. Een skelet van een gorilla trooste hem, en gaf hem een nieuwe wagen, nog groter en langer dan de vorige. De gorilla leerde hem gillen zoals niemand anders kon, zodat hij zijn nieuwe wagen kon starten, en zo niemand anders de wagen kon starten. Het skelet van de gorilla zou voortaan met hem meerijden, in ieder geval voorlopig, om de verstekelingen uit de wagen te smijten.

Maar steeds meer vrouwen probeerden op allerlei manieren een plaatsje in de wagen te krijgen. De skelettenrijder begon eraan te wennen, spietste gewoon hun botten en maakte hen deel van de wagen. De botten van de vrouwen schenen snel weer te verteren. De skelettenrijder had er niet veel interesse in om van vrouwenskeletten wagens te maken, omdat er van de skeletten van de afgazide-varkens veel betere en snellere wagens gemaakt konden worden. Ook liet hij veel mannenskeletten die hij vroeger voor de wagens gebruikte vrij.

Hij ging van dodenstad naar dodenstad voor nieuwe onderdelen voor zijn wagen. Hij wilde van zijn wagenfokkerij af, om zo met zijn nieuwe wagen, die een fokkerij op zich was, de Afgazide-woestijn over te gaan. Zo verkocht hij zijn wagenfokkerijen voor nieuwe onderdelen voor zijn nieuwe wagen. De nieuwe wagen zou zo krachtig en snel genoeg zijn om goed door die woestijn heen te komen, zonder ten prooi te vallen aan allerlei ongemakken.

Alles was in handen van de Afgazide-geleerden, de doodsgeleerden, en als hij over die woestijn zou heenkomen, dan zou hij vrij zijn van al hun invloeden. Het project slaagde, en hij kuste zijn wagen. Nu was hij vrij.

Er waren een heleboel geleerden die het hem niet gunden. Ze hadden het niet zo op skelettenrijders. Maar dat kon de skelettenrijder niets schelen. Voor hem was het uur van de vrijheid nu aangebroken, en hij zocht een beste heuvel op om daar zijn wagen neer te zetten. Achter de heuvel was een dorp van reuzenskeletten. De skelettenrijder zelf was gelukkig ook niet één van de kleinsten. Maar deze reuzen waren echt groot, en ze fokten varkensskeletten. De skelettenrijder kwam er achter dat ze helemaal geen wagens hadden, alleen hutten. De skelettenrijder moest daar wel een beetje om lachen, want wie geen wagen had was volgens hem ook niet vrij. In de nacht stal hij wat onderdelen van de reuzen die hij voor zijn wagen kon gebruiken, en racete toen snel weer door. Ook verderop kwam hij langs vele dorpen en steden van reuzenskeletten, maar nergens kwam hij wagens tegen. Met grote ogen keken de reuzen naar zijn wagen. Zoiets hadden ze nog nooit gezien. Anderen renden gillend weg.

Later toen hij bij rivieren, meren en bossen aankwam begon hij wat wagens te zien. In het begin waren die niet zo heel groot, maar toen hij bij de jungles aankwam en de velden waren die zelfs groter dan zijn eigen wagen. Toch waren de reuzen daar erg onder de indruk van zijn wagen, omdat die zo anders was, en al snel wilden ze zijn wagen ruilen voor een hele grote wagen van hen. Na wat onderzoek stemde de skelettenrijder toe, want nu had hij een wagen zo snel en krachtig als de stormen van de dood. Deze wagen was gemaakt van de skeletten van hele andere varkenssoorten. De varkens waren veel groter, en maakten veel meer lawaai.

Het was een echte jachtwagen, en de skelettenrijder gilde luid om op zoek te gaan naar de grootste varkensskeletten voor zijn wagen. Als hij er eentje gevonden had, dan doorspietste hij alle botten van het skelet. Vaak liet hij de varkensskeletten ook weer los, als hij nog grotere had gevangen. Zijn wagen moest de beste worden.

Nooit heb ik een snellere wagen gezien dan die van de skelettenrijder. Hij ging sneller dan de storm, komende om te stelen. Toch viel hij op een dag weer in de handen van de Afgazide-geleerden. Ze wilden een bepaald sap uit zijn botten persen. Dit sap zou voor de Afgazide-geleerden belangrijk zijn om op een krachtigere planeet van de dood te kunnen komen. Ze hadden daartoe een ruimtecapsule ontworpen die in de lucht geschoten zou worden. De Afgazide-geleerden doorstaken al zijn botten om het sap eruit te melken. De skelettenrijder werd een dorre gestalte toen hij steeds minder van dat bottensap begon op te geven. Zijn bronnen raakten uitgedroogd. Voor de skelettenrijder was dit de woestijn van zijn leven. De Afgazide-geleerden brachten hem na het project naar de woestijn waar ze hem begroeven. Niet lang daarna vertrokken de Afgazide-geleerden naar de krachtigere planeet van de dood, maar het liep uit op een mislukking. Na eeuwen in zijn woestijngraf te hebben gelegen stond de skelettenrijder op, ditmaal om wraak te nemen op de Afgazide-geleerden. Hij had geen wagen meer, maar de Afgazide-geleerden zouden hun skeletten daarvoor moeten doneren. In kracht stond de skelettenrijder op, en calculeerde de horror in die hij hen zou brengen. Hij reeg hun skeletten aan elkaar, en bouwde zijn wagen, en werd

een grotere doem dan hij ooit was geweest. Niet velen kennen de doem van dit tijdperk, omdat hij van te voren hun ogen liet sluiten. Het zou voor velen te wreed zijn, en dat wilde hij hen besparen. Maar met de Afgazide-geleerden had hij geen medelijden, en zij zijn nog steeds de getuige van deze doem.

Einde

De Skelettenrijder III

Op een eenzame hoogte rijdt een man op een wagen, als op een paard. Het is de skelettenrijder. Hij gaat trager dan ooit, en zijn stappen zijn droevig. Plotseling trekt hij aan de teugels, en het skelet waarop hij rijdt staat stil. Een andere man komt langs, ook droevig, maar trekt dan een pistool, schiet, en de skelettenrijder valt van zijn skeletwagen. Is dit het einde van de skelettenrijder.

De man raapt het levenloze skelet op, en snijdt de botten van elkaar weg. Thuisgekomen maakt hij er een kleed van. In de skeletwagen was hij niet geinteresseerd, alleen maar in de rijder. Zijn vrouw komt thuis, ziet het kleed en is onder de indruk. Ze tikt met haar hand tegen het kleed van botten, en een prachtig geluid ontstaat als de botten tegen elkaar klikken. Dit lijkt het einde van de skelettenrijder. De man vertelt zijn vrouw over de skeletwagen, en zijn vrouw gaat naar de plek om de wagen op te halen. Zij is er wel in geinteresseerd. De skeletwagen is tam, gedresseerd. Het skelet lijkt op het skelet van een reuzenvarken of een zwijn. De vrouw klimt erop gilt, en het dier begint te steigeren. De vrouw krijgt het beest niet meer stil, en moet er even later vanaf springen. Teleurgesteld gaat ze naar huis. Haar man heeft de doodskop van de skelettenrijder in een kom gestopt. Samen staren ze ernaar.

De man is al oud, de vrouw nog erg jong. Midden in de nacht begint het bottenkleed te bewegen. Door de storm. Een stormrijder komt binnen, grijpt het kleed, en daarna de kom met de doodskop, en vertrekt. Thuisgekomen zet de stormrijder het skelet in elkaar, maar de skelettenrijder leeft niet meer, zelfs niet van de dood. Het is een verloren zaak. En zo staat het skelet jarenlang in een klaslokaal. Totdat een jongetje op een dag moet nablijven, en het skelet eens van dichtbij bekijkt. ‘Ik wilde wel dat ik zo’n skelet was,’ dacht het jongetje bij zichzelf, ‘dan zou ik ze eens allemaal een lesje leren.’ Even lijkt het alsof het skelet

beweegt. Het jongetje schrikt. ‘Wat doe jij daar !’ zegt de stem van de leraar die net binnen komt.

‘Oh niets, meneer,’ zei het jongetje, ‘ik dacht alleen maar even aan .... ach laat maar.’ De leraar loopt naar zijn bureau, steekt een kaars aan, en daarna zijn sigeret. Zo doet hij dat altijd. Het jongetje kijkt naar de leraar. ‘Hoeveel skeletten heeft u eigenlijk ?’ vraagt het jongetje. De leraar kijkt ongeinteresseerd op, en zegt : ‘een stuk of vijftig, allemaal in het magazijn.’

‘Mag ik ze eens zien ?’ vraagt de jongen nieuwsgierig.

‘Natuurlijk,’ zei de leraar.

Als de jongen even later in het magzijn is en de skeletten ziet, zegt hij : ‘Wauw, een heel skelettenleger.’ In gedachten ziet hij zichzelf als de aanvoerder van die skeletten en droomt even weg. ‘Kom niet te dichtbij !’ roept de leraar. ‘Ik wil niet dat ze breken.’

‘Hoe komt u daar allemaal aan ?’ vraagt het jongetje weer nieuwsgierig.

De leraar komt ook wat dichterbij, en glimlacht. ‘Ik heb ze eens gekregen van een indiaan waar ik vroeger mee bevriend was. Ik was bij een indianenstam in Zuid-Amerika.’

‘Wauw,’ zei het jongetje. ‘En denk je dat die skeletten door de indianen waren vermoord ?’

‘Nee,’ lachtte de leraar. ‘De indianen hadden die skeletten gewoon in de loop van de tijd in het oerwoud gevonden. Indianen zijn vaak skelettenverzamelaars.’

‘Heeft u ook indianenboeken ?’ vraagt het jongetje weer nieuwsgierig.

‘Oh, wel honderden,’ zei de leraar ineens heel vriendelijk. ‘Als je wil wil ik er wel eens een paar voor je meenemen.’

‘Graag,’ knikte de jongen.

Een paar dagen later gaat de jongen met een tas vol indianenboeken naar huis. Thuisgekomen legt hij de boeken allemaal op zijn bed neer. De boeken zijn erg luguber, over indianen die op skeletten rijden. Eén zo'n indiaan werd de skelettenrijder genoemd. Het jongetje wilde wel dat hij een skelettenrijder was. Dan zou hij ze allemaal eens een lesje leren. Ook leest hij over de bottenknopers, zij die allerlei dingen van botten maken.

Na een paar maanden heeft de jongen alle boeken gelezen, en krijgt dan van zijn leraar een nieuwe tas mee. Deze boeken zijn nog luguberder, en het jongetje kan er 's nachts niet goed van slapen. Hij krijgt er nachtmerries van. Maar toch leest de jongen dapper door, zelfs tot diep in de nacht. Op een dag vind zijn moeder één van de boeken, en wordt erg boos. De jongen moet de boeken direkt terugbrengen, maar hij verstopt gewoon de boeken wat beter.

In de boeken wordt ook de biologie van de dood beschreven, dat gaat over hoe het lichaam van de doden werkt, en wat voor soorten daar allemaal te vinden zijn. Soms heeft de leraar het er weleens over in de les, en de jongen vind het erg interessant.

Op een dag is de jongen ziek, en droomt dat hij dood is. Hij heeft nu een nieuw lichaam, en ontdekt de vele soorten van de dood. Er zijn skeletten, zombies, geesten, zielen, lagere doodsvormen en zo verder. Maar de jongen is in zijn droom een skelettenrijder, met een wagen geheel gemaakt van skeletten. Ook droomt hij dat de leraar een skelettenrijder is, en zijn moeder. Ze rijden in het oerwoud.

Maar dan schiet een man met een pistool de leraar neer, en daarna zijn moeder. De jongen krijst, en weet te vluchten op zijn skelettenwagen. Hij voelt dat de man ook achter hem aankomt, maar ziet dan een boog met wat pijlen liggen in de skelettenwagen. Hij pakt de boog met de pijlen, draait zich om, en schiet dwars door de botten van de man heen. Maar nu komt er ook een vrouw op hem af. Hij kent de vrouw niet, schiet weer, en schiet dwars door haar botten heen. Zowel de man als de vrouw vallen op de grond, en de jongen snelt weg op zijn skelettenwagen. Even later komt de jongen in een stad geheel gemaakt van botten. 'Er is een pakje voor u aangekomen, meneer ....' zegt iemand. Het pakje wordt in zijn wagen gegooid. Als de jongen even later het pakje openmaakt is het een brief : 'Ik ben dood, maar ik leef,' staat erop. 'De leraar leeft ook. Van je mamma.' De jongen besluit terug te keren naar de plaats waar zijn moeder en de leraar werden vermoord. Maar hij vindt daar niets dan botten. Voorzichtig probeert hij de botten weer in elkaar te zetten, en na een tijdje zijn het twee skeletten. 'Ik houd van je,' zegt het ene skelet. 'Mamma !' roept de jongen, en omhelst het skelet.

Dan wordt de jongen wakker. Zijn moeder is net op de overloop de was aan het doen. 'Mamma ?' vraagt de jongen.

Zijn moeder zegt niets. Wanneer ze zich later naar hem toedraait kijkt hij recht in het gezicht van een skelet. De jongen schrikt maar nauwelijks. 'Ik heb gehoord wat je wens was,' zei het skelet. 'Je bent nu een skelettenrijder als in je droom.'

Als de jongen naar buiten kijkt ziet hij één en al oerwoud.

Einde

De Terugkeer

van de

Skelettenrijder

Een man loopt 's avonds laat naar zijn kast met glazen en drank. Hij is een drankverslaafde, en gooit weer een nieuw glas vol. Buiten hoort hij wat vreemde geluiden, kijkt uit het raam, maar ziet niets. Dan loopt hij naar boven en gaat naar bed. Zijn vrouw slaapt al. Even later hoort hij weer vreemde geluiden. Als hij weer door het raam kijkt ziet hij een paar jongens op motors. Ze kijken naar boven, en zien hem staan. 'Hey ouwe, rot op !' roept één van hen. De man schuift het gordijn voor het raam, doet zijn oordopjes in, en gaat slapen.

Midden in de nacht wordt de deur ingetrapt. 'Zeg ouwe,' zegt een stem, 'ik had je toch gezegd dat je moest oprotten. Je wil niet luisteren, hè ?' Het is een jongen van die motorbende. Karel heet hij, en is de schrik van de buurt. Vaak is hij dronken. Hij grijpt de oude man uit zijn bed en smijt hem uit het raam. De vrouw van de oude man slaakt een gil.

De volgende dag is het in de krant : jongen uit motorbende vermoord een oud echtpaar. De jongen wordt opgepakt en komt in de gevangenis terecht. Ook daar is hij onhandelbaar. Maar op een nacht verdwijnt hij mysterieus. Ze kwamen hem halen .... zij, de skelettenrijders.

Elke nacht raast hij op zijn motor gemaakt van skeletten over de daken, om iedereen het leven zuur te maken. De skelettenrijder is terug.

De skelettenrijder beukt nog steeds door deuren heen, om niets dan skeletten achter te laten. Met zijn boog doorboort hij hun botten, om slaven op te richten, tot een groot skelettenleger. Ook met zijn oude bendevrienden heeft hij geen medelijden.

'Karel van Dijk !' wordt er luid gesproken. Er werd ook luid op de tafel geklopt. Een boze leraar staart de jongen aan. 'Zit je weer te dromen. Je moet opletten, jongen, anders ...'

'Ja wat dan, anders ?' zegt een jongen die achter Karel zit. 'Anders wat ?' Hij staat op, grijpt de leraar en drukt hem tegen de muur aan. 'Wat nou anders ? Laat die jongen toch dromen.' En dan smijt hij de leraar op de grond. Sommige meisjes beginnen te gillen. De leraar heeft het schuim op de mond staan. Dan staat hij boos op, en rent het klaslokaal uit.

'Wat doe je nou, man ?' vraagt een andere jongen.

Even later is de leraar terug met een paar andere leraren, en de jongen wordt meegenomen. Na een paar minuten komt de leraar alleen terug, en gaat verder met de les.

Als Karel thuiskomt rent hij direkt naar boven en gaat op zijn bed liggen. Een uur later is er telefoon. Het is de jongen die de leraar had gegrepen. 'Ze hebben me van school gestuurd, Karel. Maar ja, dat is beter dan naar die saaie lessen te moeten luisteren. Ik zeg maar zo : lang leve de lol. En droom jij maar lekker verder. We pakken die lui nog wel een keer.' Karel zegt niets. Hij laat de jongen maar praten. Karel is geen jongen van geweld.

Karel is een stille jongen, iemand die niet veel praat.

De dag erna belt de jongen weer, en hangt hele verhalen tegen Karel op. De jongen vraagt Karel voor een fietstochtje.

Midden in het bos vertelt de jongen dat hij eigenlijk een skelettenrijder is. Karel schrikt. Hij herinnert dat ze dat boek eens moesten lezen voor een project. Was het hem nu echt in het bolletje geslagen ? Maar de jongen was serieus.

'Moet ik nu bang voor je worden ?' vroeg Karel benauwd.

‘Nee,’ zei de jongen, ‘we zijn toch vrienden, jij en ik ?’ Opeens begint de jongen een hele andere toon aan te slaan, en Karel wordt steeds banger en banger. ‘Weet je eigenlijk wel waarom ik je mee naar het bos heb gevraagd ?’ vraagt de jongen.

‘Nee,’ zei Karel, ‘eigenlijk niet. Maar ik begin al een vermoeden te krijgen.’ Ineens maakt Karel rechtsomkeerts en fietst hard weg. De jongen komt hem achterna. ‘Ik krijg je wel, Karel, wees maar niet bang. Ik krijg je, en dan zal de afrekening volgen.’ Bij een bosmeertje is de weg afgezet. Karel springt van zijn fiets af, en rent verder in het bos. De jongen heeft hem al bijna ingehaald. Dan rollen ze samen door het zand. De jongen grijpt hem, en zegt dan dat hij maar een grapje maakte. Karel haalt diep adem, en kan er achteraf wel om lachen. Maar op zijn gemak voelt hij zich niet.

‘Doe nou eens rustig,’ zegt de jongen. ‘Waarom doe je altijd zo gehaast. Ik weet je bent een stille jongen, maar doe nou eens gewoon normaal, zoals ik.’

‘Wat wil je dan dat ik doe ?’ vraagt Karel ongemakkelijk.

‘Zullen we samen in het bos gaan wonen ? Dan maken we een hut van takken,’ zegt de jongen. Karel glimlacht. Eigenlijk lijkt hem dat wel wat.

Later bleek dat de jongen die hut allang had gemaakt. Het was een prachtige hut. De jongens slapen die nacht dicht tegen elkaar aan. Midden in de nacht zijn er vreemde geluiden. Karel loopt naar buiten, en ziet daar een zwarte gestalte staan. Karel schrikt, gaat weer naar binnen, en probeert de jongen wakker te krijgen. De jongen slaapt erg diep, maar wordt na een tijdje door het geduw en hard gefluister wakker. Ook de jongen loopt naar buiten, ziet de zwarte gestalte staan, en gaat weer naar binnen. ‘Niets bijzonders,’ zei hij.

‘Niets bijzonders ?’ vraagt Karel.

‘Nee,’ zegt de jongen. ‘Gewoon een zwarte gestalte. Wat is daar mis mee ?’

Maar Karel voelt zich er niet goed bij, en loopt weer naar buiten. Ditmaal komt hij dichterbij. Het is een skelet in een zwarte cape. Karel schrikt. Wie zou dat hier neer hebben gezet ? Later bleek dat de jongen dat zelf had gedaan toen Karel al sliep.

De jongens besluiten wat zuidelijker te gaan wonen, waar het wat warmer is, en bouwen

daar weer een hut. Maar ditkeer gaat er van alles mis. Het hutje wordt een puinhoop, en ze besluiten een wigwam van dierenhuiden te maken.

‘Denk jij nog weleens aan dat boek de skelettenrijder ?’ vroeg de jongen op een nacht.

‘Nee,’ loog Karel.

‘Nou, ik anders wel,’ zei de jongen. ‘ik denk liever na over de skelettenrijder dan over school.’

‘Wie heeft dat boek eigenlijk geschreven ?’ vroeg Karel.

Op een dag besluiten ze de schrijver op te zoeken. De schrijver woont in een kasteel, in een ver afgelegen bos. Het kasteel staat vol met skeletten. De schrijver slaapt overdags en waakt ’s nachts. De kast van de schrijver staat vol met enge boeken. De schrijver nodigt de jongens uit om een tijd bij hem te logeren. Hier krijgen de jongens de schrik van hun leven. In de nacht verandert de schrijver in een skelet. ‘Ja, ik heb jullie gewaarschuwd,’ zei het skelet. ‘Ik ben niet normaal, maar anders had ik nooit kunnen zijn.’ Het skelet rent achter hen aan, en de jongens rennen door het hele kasteel heen. Plotseling vallen er allemaal skeletten vanuit het plafond naar beneden, en de beide jongens worden er onder bedolven.

‘Is het nu eens afgelopen ?’ riep Karel. ‘Het moet nu afgelopen zijn, al die onzin.’ Maar het levende skelet kwam dichterbij, en haalde toen een lang en vlijmscherp mes tevoorschijn. ‘Hiervan leef ik,’ zei het skelet. ‘Zo niet, dan ben ik dood.’ De beide jongens beginnen te krijsen.

‘Goedemorgen Karel,’ zei een stem. Karel wordt wakker en ziet het gezicht van zijn moeder met een lieve glimlach.

‘Ik heb over Kerwin gedroomd, mamma,’ zei Karel. ‘dat hij weer leefde. We zaten beiden in dezelfde klas, en hij nam het voor me op. ‘Kerwin is dood,’ zei zijn moeder. ‘Ik weet dat het moeilijk is om dat te aanvaarden, maar het leven is niet anders.’

‘Ja, maar mamma,’ zei Karel, ‘ik was toch blij dat ik weer over hem heb gedroomd. Het was net echt, alsof hij echt weer bij me was.’

‘Karel,’ zuchtte zijn moeder, ‘Kerwin was een vreemde jongen. Wat zou hij geworden zijn als hij niet zo jong was overleden ? Zeg het maar ... crimineel, moordenaar, dief, of kanibaal, stroper of kinderlokker ? Echt, het is beter zo. En er waren dingen die wij jou nooit verteld hebben. Hij was niet te vertrouwen met andere kinderen.’

‘En toch mis ik hem, mamma,’ zei Karel.

‘Oh, dat is omdat je hem niet kende. Je was nog te jong,’ zei z’n moeder. ‘Hij heeft andere kinderen met messen bewerkt, en zelfs eens een jongetje laten verdrinken.’

‘Ma, houd op met die onzin, ik geloof je niet,’ zei Karel. Moeder glimlachte. ‘Heus, ik help je alleen om je het te laten verwerken, die dag dat hij ... nou ja, je weet zelf wel wat er gebeurde.’

‘Je probeert me het nog moeilijker te maken lijkt wel, ma. Je weet dat ik niet tegen die grapjes kan.’

- Oh, maar als je teveel denkt dat het zo’n lieve jongen was, dan verwerk je het nooit. Je gaat al jaren niet meer naar school vanwege je trauma.

‘Mamma, ik heb dat trauma zelf verdient. Ik had voor hem op moeten komen toen hij door dat groepje in elkaar werd geslagen. Wist ik veel dat ze later een mes in hem zouden steken ?’

- Oh, maar als jij hem had geholpen, dan hadden ze jou ook aan het mes geregen. Heus, het is beter zo.

‘Ma, hij hielp mij altijd goed met allerlei dingen. Ik voel me zo’n verrader, zo’n lafaard.’

- Jongen, het was niet laf, maar wijs. Voor hem was het al een verloren zaak.

Karel staart zijn moeder aan en stort zich huilend in haar armen. Na al die jaren is hij er nog steeds niet overheen gekomen, en leeft hij als in de greep van een skelettenrijder, iets dat hij niet kan zien, maar toch altijd bij hem is.

Einde

D e   K o o i

De indiaanse machine kreeg een roos op het scherm, en kon zo mikken op de machine die voor hem stond. Er kwam een kaartje naar boven genaamd bloedstraal die hij kon inzetten om door een bloedstraal de machine voor hem uit te schakelen. De machine activeerde het kaartje, mikte door de roos richting de machine te schuiven, en met een duistere donderslag, het donkerder worden van het beeld, en een rijke bliksemslag liep er een lange straal bloed als kokend spuitende olie naar de andere machine toe om die uit te schakelen. De indiaanse machine die geschoten had draaide zich om, en genoot door zijn achteruitkijkspiegeltje van de explosie. Nu moest hij maken dat hij wegkwam.

Hij was een robot, gemaakt om te doden, gemaakt om uit te schakelen. Hij was gemaakt voor de jacht, voor een duistere nacht. Een andere machine probeerde hem tegen te houden. Nu verscheen er een ander kaartje op zijn dashboard. Een groene gifstraal, weer als spuitende kokende olie. Snel was het kaartje geactiveerd, en een hoge toon telde af, terwijl hij met zijn roos mikte. Luid gegil was daar, terwijl de groene gifstraal als de bliksem neerdaalde op de machine die hem blokkeerde. Toen was er gelach en een paar dubbele explosies, met het zoemende geluid van vriendelijke sirenes, en wat heldere bliksemschichten die als een koepel alles verlichten. De indiaanse machine was tervreden, en rende door. Een robot was hij, gemaakt om te doden dat wat hem in de weg stond.

De robot rende een gebouw binnen, zag wat vrouwen en schoot. Hier had hij geen kaartjes met speciale aanvallen voor nodig. Die gebruikte hij alleen voor moeilijke machines. Nu schoot hij gewoon met zijn standaard D.A.X.-pistool, ingebouwd in zijn helm. Met het roosje mikte hij altijd makkelijk. Hij had ook een getatoeeerd roosje op zijn arm. Soms brandde dat roosje weleens als hij weer had geschoten. Hier was niemand vriendelijk. Niemand wilde hem hier hebben. Hij rende over de trappen naar boven, en stoorde zich niet aan politieagenten die hem probeerden tegen te houden. Met alle gemak slingerde hij ze

over de relingen van de trap. Voor polities was hij vaak immuun. Hij was zelf een agent.

Plotseling stond hij voor een groene grote deur als een garagedeur. Een kaartje verscheen in zijn dashboard van een getatoeeerde vrouw. Hij wist wat dat betekende. Toen hij het kaartje activeerde explodeerde de deur door ultra-hoog K.S.X.-geluid. Snel was hij op het dak en rende naar een helicopter toe. Net op tijd. Toen hij instapte explodeerde het gebouw onder hem, en daarna de hele omgeving. Hij had een setje kaartjes in zijn handen, en stopte ze in een gleuf van zijn arm. De piloot glimlachte wat. 'Zo, heb je de opdracht volbracht, Huskelson ?' vroeg de piloot. Maar de robot zei niets, opende de deur van de helicopter en trok de piloot in een ruk eruit. Snel nam de robot het stuur over, en zag onder hem de hele planeet exploderen.

Nu een lange tijd kwam de robot in een jungle aan. Er waren niet veel lui die hem tegen konden houden. Alle apen hier waren robotten. Hij knalde er een paar neer, en zocht een goede boomhut uit.

De robot leek op een gokmachine, maar hij was hoog geprogrammeerd, zeer verfijnd. De geleerden waren zeer tevreden over het resultaat, totdat hij hen opzocht op hun veilige berg en hen één voor één afmaakte. Waren het de kaartjes die hem op een ander idee hadden gebracht ? Of had een andere, hogere straling de robot overgenomen ? De robot maakte een heleboel veranderingen in hun computers, verliet het gebouw en liet het van een afstand exploderen. Hij voelde zich opgesloten in zijn pak, en na een tijdje trok hij z'n pak uit. Een lange slanke indiaanse man staarde naar het pak waarin hij zolang opgesloten zat. Hij was nu eindelijk vrij. Een vampier was hij, en in de jungle was zijn plaats. Hij ving een slang, beet de kop af van het dier en begon langzaam zijn bloed eruit te zuigen. Hij was een wilde, levende van de dood, en de dood leefde van hem. Hier waren leven en dood hetzelfde, net als wreedheid en genade, zachtheid en hardheid. Hier waren geen grenzen, zolang hij maar kon overleven.

Zoveel gevaren omringden hem. Alleen de rooflustigste zou overleven. Hij was alreeds erg paranoide, omdat alles hem bedreigde. Hij viel al aan zonder dat daar reden toe was, en hij wist dat de aanval de beste verdediging was. Als hij door luiheid, domheid, of onoplettendheid in de handen zou vallen van een roofdier, dan zou een wrede dood hem wachten. Daarom had hij geen grenzen, geen wetten, alleen de wet van de aanval. Hij vertrouwde niets en niemand, want door vertrouwen was eens zijn hele familie uitgeroeid.

Hij gaf niks om de ander, ook niet om hen die ogenschijnlijk geen gevaar vormden, ook niet om hen die hem hielpen, of zelfs zijn leven hadden gered. Want eens gaf hij om iemand die zijn hele familie had uitgemoord. Hij wilde geen risico meer lopen. Iedereen moest voor zichzelf zorgen. En dit alles ging toch altijd door de dood heen. Hij was al dood, dus waarom er nog tegen strijden ?

Vriendschap moest maar op een andere manier ontstaan. Niet door vertrouwen, maar door

de dood. De dood zou uitmaken wie zijn echte vrienden waren. Het leven zou alleen bedriegen. Hij geloofde niet in de liefde. Alleen de haat zou leiden tot liefde, door de dood heen. Hier was er geen scheiding tussen dood en leven, tussen liefde en haat. Alles was hetzelfde. Hierin zou een hele nieuwe orde ontstaan.

Als hij honger had at hij, vaak rauw. Alles at hij wat hij kon vinden. Hij had geen gevoelens voor de wezens die hij doodde. Alles moest toch veranderen, en gevoel zou pijn doen. Hij haatte alles wat hem mogelijk gevoel zou kunnen geven. En om dat te bewijzen moordde hij niet alleen voor veel vlees, maar ook gewoon voor zijn plezier. Hij was dom, hij had geen hersenen. Die zouden hem namelijk alleen maar bedriegen. Hij haatte alles met hersenen. Hij liet zich leiden door instincten, door zijn lusten. Hij was een vampier, omdat hij geen slaaf meer wilde zijn.

De wezens om hem heen kwelden hem, als de cipiers van zijn gevangenis. Hij leefde voor de moord. Hij was vrij in de jungle, en leefde voor de jacht. Niet alleen voor het vlees, maar ook voor zijn plezier. Het gaf hem lust, en zo had hij het gevoel dat hij leefde. Hij leefde door de dood van anderen, en de dood leefde van hem. In het begin voelde dit voor hem tragisch aan, maar later legde hij zich erbij neer, en verhardde zich erin. Hij had geen andere keus.

Maar ook liet hij leven, ook liet hij staan, en ademen. Ook gaf hij leven. Hij was een man van extremen, een man van een vreemde paradox.

Hij leefde in de jungle. Wie hadden hem gemaakt zoals hij was ? De geleerden. Eerst hadden ze iemand naar zijn familie gezonden om zijn familie uit te moorden, en toen dat gebeurt was maakten ze een robot van hem. Hij was nog erg jong. Nu was hij vrij, en zou zich nooit meer laten bedriegen door geleerden, nee, door niemand. Hij had dorst naar de diepere jungle en haar vlaktes om daar een schuilplaats te vinden, een plaats van moord, een plaats van horror, als een effectief wapen van zelfverdediging. Nooit meer wilde hij een robot zijn. Hij wilde vrij zijn, en zou deze vrijheid koste wat het koste bewaren en verdedigen. Geen enkel wezen vertrouwde hij. Geen enkel wezen liet hij te dicht bij zich komen, tenzij hij zich oppermachtig voelde. Tenzij hij zich trots voelde en met zijn vuisten op zijn borst sloeg. Hij was als een aapmens, als een roofdier, een vampier. Het roosje getatoeeerd op zijn arm was zijn laatste aandenken aan de geleerden en het vreemde pak waar ze hem in hadden gehesen. Maar op een dag sneed hij met z'n dolk het roosje uit z'n arm. Brullend van de pijn dook hij in het water. Toen hij bovenkwam zag hij een vrouw met lang haar in het water naar hem kijken. Ze had een glimlach, en plotseling wist hij niet wat hij moest doen. De vrouw deed hem aan zijn familie denken, en er was iets in hem wat hem tegenhield haar pijn te doen. De vrouw zwom naar hem toe, terwijl hij in een vreemde shock raakte. Ze raakte zijn arm aan en er ging electriciteit door hem heen, als loeiende, spuitende en kokende sirenes.

Hij wist niet wat er gebeurde, maar de vrouw had macht over hem. Hij wilde haar geen pijn doen. Ze pakte hem vast, en de man schrok. Plotseling begon de man te brullen, en kwam

zo snel mogelijk uit het water. Hij was in de war. En het leek wel alsof hij niet meer wist wat hij moest doen. Uiteindelijk rende hij weg.

De vrouw rende achter hem aan. ‘Ik kan je helpen !’ riep de vrouw.

Maar de man was veel te bang dat zij door de geleerden was gestuurd. De man greep naar zijn hoofd en begon in paniek te gillen. Hij wilde dit niet. Hij wilde dat hij de vrouw nooit had gezien, en dat zij hem nooit had gezien. Plotseling had hij zich niet meer in bedwang. Greep een mes, en wilde haar vermoorden. Het was al te ver gegaan. Hij zou niet met deze vreemde herinnering in zijn hoofd kunnen leven. Ze moest dood. Ze had teveel gezien, en was te dichtbij gekomen. Zij hoorde haar niet. Plotseling hoorden ze beiden een knal. De man wierp een mes naar de geschrokken vrouw, en raakte haar in haar borst, terwijl bloed begon voort te komen. Even dacht de man dat hij zou gaan huilen, maar toen begon hij onbeheerst te lachen. Een krokodil kwam die de vrouw verder verscheurde, en even later scheurde de man de krokodil aan stukken, en begon woest te krijsen en te brullen. Hij probeerde de herinnering te wissen, maar alles in zijn hoofd leek hem te achtervolgen. De man rolde door de modder, ving weer een grote slang, beet zijn kop eraf en begon het slangenbloed eruit te zuigen. Hierdoor werd hij weer een beetje rustig. Ook verscheurde hij even later een leeuw, om door het leeuwenbloed en het leeuwenvlees verder tot rust te komen, en na een lange dag viel de man in een boom in slaap.

De volgende dag werd de man wakker met verschrikkelijke hoofdpijn. Nog steeds had hij die nare herinnering, alsof het aan hem vrat. Al moordend zocht hij zijn weg door de jungle, en maakte van huiden een wigwam. Dit deed hij bovenop een veld vol vlees en bloed. Alles moest in zijn ogen veranderen, maar ver kwam hij niet. Hij kon alleen maar moorden, en soms in leven laten, maar echt dingen veranderen kon hij niet. Hij kon tenten maken van huiden, hutten maken van botten, en hij kon doodskoppen verzamelen. Vlees kon hij eten, bloed kon hij drinken, en hij kon erin baden, maar wat kon hij verder doen ? Hield het hier niet op allemaal ? Was dit een doodlopende weg ?

Een verschrikkelijk eenzaam bestaan had hij sinds hij de vrouw had vermoord, want zo’n vrouw zou toch nooit meer terugkomen. Maar dit was beter dan in een vriendschap ten onder gaan, door vertrouwen in een val gelokt te worden waar hij nooit meer uit zou kunnen komen. Vrouwen van de jungle kende hij wel. Ze vingen mannen om hen te fokken, voor vlees, botten en voor andere dingen zoals slavernij. In zijn ogen waren vrouwen erger dan roofdieren. Ze waren gemeen en doortrapt, listig en sluw. Hij wilde zich er niet mee bemoeien. Hij wist waar in de jungle zij hun mannenfokkerijen hadden, maar hij had geen zin om de mannen te helpen. Want bevrijdde mannen waren in zijn ogen allemaal geleerden, of andere soorten roofdieren. Hij voelde alleen maar haat naar mannen en vrouwen, zelfs naar zichzelf. Maar hij leerde van zichzelf te houden zoals hij was, steeds meer en meer. Was hij geen produkt van de natuur ? Hij mocht dan een vampier zijn, maar wie was dat niet ? Het was bijna een wet van de natuur om te kunnen overleven, en om alles te kunnen laten veranderen. Maar verandering zag hij niet echt. Het leven bestond uit bloed, zweet en tranen, en daar bleef het bij. Voor hem was het leven jagen, eten, en slapen.

In een nacht werd hij door stevige handen vastgepakt. Hij werd gebonden, en meegeleid naar een fokkerij. Het waren vrouwen die hem hadden gevonden. Ze kwamen om met hem af te rekenen. De vrouwen waren ruw, en hij wist wel zeker dat ze kanibalen waren. Dat waren alle vrouwen die hier hun fokkerij hadden. In een kooi werd hij geduwd, en zelfs in de kooi vastgebonden. Veel bewegen kon hij niet, omdat zowel zijn handen als voeten vastzaten. Toen hij hier veel moest eten wist hij wat er aan de hand was. Maar zijn domheid vertelde hem dat het voedsel hier lekkerder was dan wat hij zelf altijd ving. Bang was hij dat hij weer door geleerden meegenomen zou worden, maar dat gebeurde niet. Hij wilde liever hier sterven in gevangenschap dan weer in de handen van geleerden terecht te komen. Tot zijn eigen plezier merkte dat hij hier niet dikker werd, terwijl andere mannen zo vet werden als varkens. Maar aan de andere kant maakte het hem onzeker, omdat hij niet wist wat ze dan met hem zouden doen. Hij werd gedwongen om meer te eten, terwijl hij al veel at. Ook probeerde ze het met andere soorten vlees, maar de man bleef zo slank als hij was.

‘Wees blij dat je hier bent,’ zei een vrouw. ‘Een man alleen in de jungle is een prooi voor geleerden en hun experimenten. Wij leren die geleerden hier een lesje.’ De man zei niets.

‘En nog wat,’ zei de vrouw, ‘het beste jachtvoedsel krijg je hier. Je hoeft er niet zelf voor te jagen. Dat doen wij wel, alhoewel we grotendeels leven van de fokkerij. Dan hebben we tijd voor andere dingen, weet je wel ? Je mag trouwens van geluk spreken dat je niet dikker wordt.’

Maar op een dag kon de man uit zijn kooi ontsnappen, en vloog een aantal van de vrouwen aan die hij in koele bloede vermoordde. Hij draaide hen de nekken om in een ruk. Na een tijdje kwam hij in een zaal waar hun koningin zat op een bank vol veren en zachte huiden. Mannen die ketenen om hun nek hadden bedienden haar. De man rende op de vrouw af, terwijl hij een mes van een andere vrouw wegpakte, en onthoofde de koningin. Vele vrouwen kwamen er achter hem aan, en de man moest rennen voor zijn leven. Op een web van touwen klom hij naar boven, en hoorde schoten beneden. ‘Politie !’ riep er iemand. Terwijl de man over het web op een hogere verdieping aankwam met een heel laag plafond. In de verte zag hij een gordijn waar hij doorheen rolde. Achter het gordijn kreeg hij de schrik van zijn leven. Vrouwen lagen hier gesluierd met roofdieren. Hij bedacht zich geen ogenblik, onthoofde de dieren, en daarna de vrouwen. Maar ook andere vrouwen kwamen binnen, en hij kon nog maar net ontkomen door een ander gordijn. Aan een hangend touw klom hij naar boven, terwijl hij weer schoten hoorde. ‘Politie !’ riep iemand. ‘Allemaal op de grond !’ Het leek erop dat de mannenfokkerij nu geheel werd opgerold. Na een tijdje kwam hij op het dak van de fokkerij. Een helicopter kwam naar hem toe, maar hij was veels te bang dat hij in handen van geleerden zou raken, en klom langs het dak naar beneden en rende terug de jungle in. ‘Laten ze elkaar maar afmaken,’ dacht hij. Het maakte het er voor hem in ieder geval niet makkelijker op.

Sindsdien ging hij onder de grond wonen, in grote angst voor vrouwen en geleerden. Of hij ooit nog vrouwen of geleerden is tegekomen onder de grond weet niemand.

Einde

D e   K o o i   II

Een man werd wakker in de kooi waarin ze hem hadden vastgebonden. Het was een vreemde cel waarin hij aan banden was vastgemaakt. Ze hielden hem voor melk. Ze noemden het melk, maar dat was de codenaam voor alles wat ze van hem aftapten. Hij had electroden op zijn hoofd, maar ook op zijn gezicht, en verder op zijn hele lichaam. Ze tapten zijn dromen af.

Op zich zou je kunnen denken dat het allemaal ten dienste stond van de man. De geleerden waren vriendelijk naar hem, en soms had hij gezelschap in zijn kooi. Je zou kunnen denken dat al die aftapperijen ervoor zorgden dat er geen vreemde hersenspinsels konden ontstaan, maar niets was minder waar. Alle hoop die hij had werd afgetapt, alle schone klanken die hij in zijn hoofd had als een herinnering aan vroeger ... Overal waar hij zich aan vast probeerde te klampen werd afgetapt.

Alles wat hij nog was was een wrak, en toch droomde hij. Dit waren de dromen die door de Afgazide-geleerden bij hem waren ingeplant. Zij waren de implantaten van de melk-machine. Er waren allerlei manieren waarop ze hem konden melken. Ontsnapping was onmogelijk.

‘Ik heb hier een draad voor je,’ zei een vrouw. Hij moest het doorslikken, terwijl zij het uiteinde in haar handen hield. Na een paar dagen had zij ook het andere uiteinde in handen, en het spoor volgde door zijn hele lichaam, door het hele spijsverteringskanaal. De uiteinden werden aan instrumenten in de kooi bevestigd als pluggen, en wanneer het draad bewoog of begon te trillen werd de man op een bepaalde manier gemolken.

De horror was voor de man ondragelijk. Hij voelde zich een beest. Op een dag wist hij de electroden van zijn hoofd los te krijgen. Hoe hij dat had gedaan wist hij niet meer, maar hij had het voor elkaar gekregen in een woelige nacht. Hij kon weer enigszins een beetje nadenken, alhoewel elke gedachte hem pijn deed. Waar waren de geleerden ? Ze waren die dag niet gekomen. Hij werd gevoed door vreemde buizen, en stapje voor stapje begon hij zich los te wringen.

Zijn droom was snel afgelopen, want hij werd wakker en merkte dat hij nog steeds vastzat. Wel voelde hij dat de electroden een beetje losser zaten dan anders.

Plotseling zag hij een groene straal boven zich, en hij merkte dat de groene straal op de electroden gericht was. ‘We komen je bevrijden,’ zei een stem. Wie waren zij ? Plotseling waren de electroden van zijn hoofd geheel doorgebrand, en hij kon zijn hoofd goed bewegen, alhoewel op zijn gezicht nog steeds electroden waren. Hij haalde adem, en het voelde prettig aan. Hij was de melkerij zat, en hoopte dat zijn bevrijders snel klaar waren. Een klein blauw straaltje maakte de electroden van zijn gezicht los, en een rode straal maakte verder alle electroden van zijn verdere lichaam los. Een levensvuur kwam in hem binnen, sprankelend, en hij voelde zijn bloed weer stromen.

Ook kwamen er wat lasers die de banden losbranden, en de draden waaraan hij vastzat. Het draad dat door zijn hele lichaam heenzat werd er langzaam uitgetrokken. Hij hoorde zachte sirenes in zijn hoofd, die het levensvuur van binnen op een prachtige wijze aanwakkerden. De tonen voelden prettig aan, als levengevend. Hij kon weer diep ademhalen, en weer helder nadenken. Plotseling begonnen de muren naast hem weg te smelten, en de lasers lieten hem een pad zien. Hij was nu los en rende achter de lasers aan. Waar kwamen die lasers toch vandaan, en wie waren ze ?

Niet lang daarna was de man in een andere wereld. Hij speelde in een prachtige klankenzee met de Ludipussen, een volk van grappige wezentjes. Ze waren klein, zacht en lief. ‘Je hoeft niet bang te zijn dat je weer terugmoet naar die melkfabriek,’ zei een Ludipus met een zacht, zoet stemmetje. De man speelde in het water, dat zo zacht en tegelijkertijd vibrerend aanvoelde dat het levensvuur binnenin begon te waaien als nooit tevoren. De Ludipussen vertelden hem dat ze voor hem zouden zorgen. Ze waren zo klein en van zo’n andere energie dat ze gemakkelijk in de man binnen konden komen, en dat moest ook wel, want zo zouden ze ervoor zorgen dat er nooit meer electroden op hem geplaatst werden. De Ludipussen waren de onderdelen van een nieuwe wapenrusting van de man, onderdelen van een geheel nieuw en vrij lichaam.

De Ludipussen brachten de man tot hun koning. De koning was blij de man te zien. De man kreeg geheel nieuwe ogen van de koning, en de koning gaf hem de opdracht om over de zee te zwemmen, tot de eilanden van de Ludipussen. De koning wilde namelijk dat de man alle Ludipussen leerde kennen.

Nu de man vrij was voelde hij zich goed. Er waren hier prachtige bossen in allerlei kleuren. En door de nieuwe ogen kon hij nu zoveel meer straaltjes zien. De lucht was vol met straaltjes, de straaltjes die hem eens gered hadden.

Het was een lange zwemtocht over de prachtige zee. De eilandjes schitterden in de zon, en de man verheugde zich al op de eilandjes. Hier leefden weer hele andere Ludipussen. Op een van de eilanden woonden Ludipussen die op vliegen leken. Er kwamen klanken van hen af die zichtbaar waren als kleurige lichten, en je kon die lichten zelfs voelen. Ze waren heel zacht, en brachten een bepaalde vloeistof voort. De man zag hoe de vloeistoffen in de zee druipten. Het was een prachtig eiland, en de man mocht ritjes maken op hun ruggen, ritjes door de lucht, om zo van eiland tot eiland te gaan. Op een bepaald eiland kreeg de man nieuwe oren waarmee hij een heleboel meer klanken kon horen. Door de nieuwe oren bleek de vloeistof binnen te komen, om hem heel warm van binnen te maken. De man was erg blij met z'n nieuwe oren.

Het was alsof hij door een nieuw levensvuur werd omhuld, en al gauw vormden de klanken om hem heen vleugels van druipend licht. Nu kon hij zelf vliegen, en hij ging van eiland tot eiland. Op een ander eiland kreeg hij een nieuwe neus, waar hij zoveel meer geuren mee kon ruiken, en de geuren begonnen een paar extra vleugels erbij te vormen, geheel gemaakt van geuren en vreemde lichten die druipten. De man voelde zich nu als een vlinder, en hij merkte dat hij door een simpele gedachte kon verdwijnen en verschijnen. Was hij nu een toverwezen geworden ? De geuren vormden een heel nieuw patroon om hem heen, en het leek wel alsof hij de geuren diep kon inslikken. Het smaakte heel lekker, en het gaf hem veel zuurstof. De nieuwe geuren vormden ook weer extra klankjes en extra licht, waardoor een nog fijnere en zachtere vloeistof begon te stromen. Op een ander eiland kreeg hij een nieuwe mond waar hij zoveel meer mee kon proeven.

De man kwam diep tot rust, en vroeg aan de Ludipussen hoe dit allemaal kon gebeuren. 'Nou gewoon,' zei een Ludipus. 'Wij hebben een perfecte melkfabriek. Die geleerden houden zich zoveel bezig met het melken, en met het bouwen van hun koninkrijkjes, dat ze helemaal vergeten dat ze zelf ook gemolken worden.'

'Oh, maar is dat niet gevaarlijk ?' vroeg de man. 'Nee hoor,' zei het kleine mannetje. 'Wij zijn allemaal melkmannetjes, en wij weten precies hoe wij dat moeten doen. Daar hebben we lange ervaring in. Kijk, die geleerden zijn niet ouder dan een jaar of dertig tot tachtig, maar wij werken hier al miljoenen jaren. Wie heeft er dan meer recht van spreken ?'

'Nou, ik denk jullie,' zei de man. 'En ik ben blij dat jullie mij gered hebben, want ik had het helemaal niet naar m'n zin in die kooi.'

'Dus dit is allemaal niets anders dan een grote melkfabriek ?'

Het mannetje knikte. ‘En wat maken jullie daar dan van ?’ vroeg de man.

‘IJs,’ zei het mannetje.

‘Waarvoor ?’ vroeg de man.

‘Voor ijspaleizen,’ zei het mannetje. ‘Kijk, als je van dat ijs eet, likt of proeft, dan komt het levensvuur in je. Het is toverijs.’

En zo bracht het mannetje de man naar een eiland waar de ijspaleizen stonden. De man nam een hapje en ineens kwam er een groot levensvuur om hem heen met hele kleine vliegjes als vuurvliegjes. Ineens kon hij nog meer zien, ruiken, horen, en voelen. En hij zag wezentjes naar hem toekomen die hem met ijs bekogelden. Ook hij pakte wat ijs en gooide terug. De man had toen een lange tijd veel ijspret met de wezentjes, en lieten hem een kamer zien in het ijspaleis waar de man mocht wonen. Dat vond de man erg aardig van de wezentjes. Het ijs gloeide helemaal, en ook de gangen lagen vol met ijs. Ieder wezen had zijn eigen kamertje. Op een lange ijstrap klom de man naar boven. Hier woonde niemand. Het was als een zolder. Vanuit het raampje kon hij een ander ijspaleis zien. Er stonden hier wel duizenden ijspaleizen. Het was een echt ijsjeseiland.

Buiten lag er ook overal ijs, en stonden er ijsmannetjes met ijskarretjes. Niet omdat ze daarmee ijs verkochten, maar daarmee konden ze reisjes maken naar de grote ijsmachines.

In de grote ijsmachines werd het ijs gemaakt, en die stonden in contact met de melkfabrieken, waar de melkmannetjes werkten.

Vanuit de ijsmachines stroomden verschillende soorten kleuren ijs. Het ijs werd verdeeld door een soort ijsklok. De ijsmannetjes die hier werkten werkten er ook al voor miljoenen jaren.

De man keek zijn ogen uit op het ijsjeseiland, en nam soms een klein hapje.

‘Maar is dit nu alles ?’ vroeg de man aan een mannetje. ‘Hier hebben we ijs, maar houd daar alles mee op ?’

‘Nee,’ zei het mannetje, ‘kom maar mee.’

En de man werd geleid naar een kamertje in een grote ijsmachine waar zoveel ijs was dat er ijsbloemen groeiden en bloeiden, vol met allerlei soorten levensvuur. ‘Adem dit in,’ zei het mannetje, ‘en je zal verdwijnen en verschijnen op een plek waar je nog nooit eerder bent geweest. Een plek hier heel ver vandaan.’ De man haalde diep adem, en draaide zo snel in het rond totdat hij in de ruimte suisde, en toen helemaal verdween. Hij kwam aan in een donkere ruimte waar wat kleine lichtjes waren. Hier was geen ijs, ook geen melk, en hij zag ook nergens wezentjes. Op de grond groeide haar, en het haar was heel vochtig en zacht. Plotseling kwam er een ijskarretje naar voren, waar een soort metalen kaartje uit omhoog kwam. Op het metalen kaartje stonden wat tekens, en het had een warme gloed tegelijkertijd omhuld door stomend ijs. Ook een ander ijskarretje kwam naar voren en hetzelfde gebeurde, maar dit was een ander metalen kaartje met andere tekens. En zo gebeurde achtien keer hetzelfde, terwijl de man in de cirkel van ijskarretjes stond. Vanuit de kaartjes begonnen klanken voort te komen, lichten en geuren, en de tekens op de kaartjes begonnen te bewegen. Weer begon er melk te vloeien, en alles werd natter en natter, totdat de man zwom in een zee van melk. Na een tijdje kwam de man bij een eilandje aan, waarop weer een ijskarretje stond. Verder lag er overal zand.

Plotseling kwam er een bloeddruppel door het zand heen, en de bloeddruppel gleed in de zee van melk die direkt in een zee van bloed veranderde. Het ijskarretje veranderde in een groot stuk gebraden vlees. De man had inmiddels erge honger gekregen en begon te eten en te drinken, maar zodra zijn lippen het vlees aanraakten veranderde het weer in een ijskarretje, en toen zijn lippen het bloed aanraakten veranderde het weer in melk. Toen hij zijn lippen terugtrok veranderde het weer in bloed, en ook het ijskarretje was inmiddels weer in een groot stuk gebraden vlees veranderd. De man zwom verder tot een volgend eiland, waar een slagerij stond. De slagerij hing vol met gebraden vlees, maar zodra de man zijn lippen er tegenaan zette veranderde het gebraden vlees in ijskarretjes. De man kreeg toen in de gaten dat er iets anders moest gebeuren met het gebraden vlees. Hij nam een stuk vlees op, bracht het naar buiten en begroef het in de grond. Even later kwamen er bloemen, struiken en bomen van vlees uit voort. Nog meer stukken vlees bracht hij naar buiten om het in de grond te begraven, en nog meer bloemen, struiken en bomen kwamen er uit voort. Maar niet alleen dat, ook hutjes en tentjes van vlees.

Na een tijdje waren al die dingen van vlees uitgegroeid tot wezens. Als hij nu zijn lippen tegen die wezens aanzette kwam het levensvuur over hen. Hij sloot vriendschap met de wezens. Maar de wezens huilden veel, en na een tijdje liet hij al het vlees uit de slagerij in de grond begraven, en hetzelfde gebeurde. Toen de wezens nog steeds veel huilden, herinnerde hij het vorige eiland, waar ook nog vlees was. Hij zwom terug over de zee van bloed. Nam het vlees op zijn schouders en zwom terug, om het vlees op het andere eiland te begraven. Ook maakte hij zichzelf akkers waar hij elke dag bloed vanuit de zee naartoe bracht om daar te zaaien. Wonderlijke bloedbomen kwamen daar uit voort, en ook bloedbloemen en struiken. En hij keek telkens toe hoe ook zij in wezens veranderden. Door zijn lippen bracht hij het levensvuur in hen. Zo waren er twee soorten wezens die vriendschap met elkaar sloten. Het huilen werd niet minder. De zee van bloed groeide, en overstroomde op een dag het hele eiland. Maar de man had een schip gemaakt voor alle wezens. Na een lange reis kwamen ze op een nieuw eiland, geheel gemaakt van vlees. De

man wist inmiddels wat hij moest doen, en de wezens hielpen mee : ze begroeven al het vlees, en er kwamen wezens uit voort. Ook bouwden ze weer akkers en hielpen de man met het zaaien van het bloed vanuit de zee. Het aantal wezens van beide soorten begon weer enorm te groeien, en ze hielpen allemaal mee. Dit keer maakte de man dus een heel groot schip, voor het geval weer alles zou overstromen. Maar de wezens kwamen erachter dat ze het bloed ook gewoon konden drinken, en het vele vlees van het eiland begonnen ze te eten. Alhoewel er genoeg was begonnen ze bezitterig te worden, en voerden al snel oorlog met elkaar. Maar altijd als de man wilde eten of drinken veranderde het in ijs en melk. De man begon zich af te vragen waarom.

Op een dag kwam er een klein mannetje op hem af, die hem een amulet gaf. Sindsdien veranderde het niet meer in ijs en melk. Maar ook de man begon erg bezitterig te worden, en deed al snel mee met de oorlog. En niemand dacht er meer aan het bloed op de akkers te zaaien en het vlees te begraven, want dan zouden er veel te veel wezens bijkomen. En er werd niet alleen oorlog gevoerd, maar ook de jacht werd geopend. Alles ging om het domineren en het drijven van slaven. Er ontstond vriendjespolitiek, en men wisselde levensvuur uit ten koste van anderen. Er ontstonden harems, die ook ingezet werden in de oorlog en de jacht, totdat de fokkerij helemaal compleet was. Het werd een fabriek. Men probeerde elkaar uit, en het resultaat ? Men leerde het winnen van sieraden, betoverende elementen. De man had ook een harem. Het waren sieraadjagers. De harem werd steeds groter, en hij werd een echte haremrover. Wat had het amulet met hem gedaan ? En wie was de verstrekker van dat amulet ? Hij hield ervan om andermans harem te plunderen. In het amulet was een traan in een steen.

Zou hij nog een keer mogen kiezen om het amulet wel of niet te dragen, dan zou hij het niet weten. Want wat zou er zijn gebeurt als hij het amulet niet zou hebben aangenomen ?

Hij leefde in een roes, hij en zijn harem. Wilden ze het wel echt, of waren het zijn slaven ? Er was altijd veel gehuil. In zijn ogen was het zaad, en hij zaaide het op de akkers. Een nieuw soort kwam voort. Ook anderen begonnen de tranen te zaaien, en het nieuwe soort groeide. ‘Een beetje bloed, een beetje zweet, een beetje tranen en wat vlees, en ik maak een geheel nieuw soort,’ sprak het amulet op een dag. De man begon direkt zijn oude taak weer op te pakken. Hij zaaide het eerst dun, en daarna dik, en meer en meer soorten begonnen voort te komen. Men begon allerlei dingen te zaaien.

Op een dag was er weer een overstroming van de zee van bloed. Er werd gevochten voor een plaatsje in het grote schip. Velen verdronken. De man had natuurlijk een plaatsje weten te bemachtigen, omdat het zijn schip was. Verderop waren de wolken van bloed, de hele lucht was van bloed, en het regende tranen. Alles was van vlees, dus er viel ook niets meer te begraven. Het enige geschenk dat het nieuwe land gaf was een grotere honger en dorst, en zoveel manieren om die te stillen. Daarom vierde diefstal hoogtij.

Was dit geen ergere kooi dan de kooi waar hij vandaan kwam ? Hij was nu tenminste vrij, en zou die vrijheid in alle koelbloedigheid verdedigen. Vrij ? Hij was gevangen door een

amulet. Hier was vrijheid en gevangenschap hetzelfde.

Hier golden de wetten van een bruut amulet, maar het hield hem tenminste uit de kooi vandaan. Als hij niet had doorgevraagd, dan was hij nog steeds bij de knuffelmannetjes met hun melkfabriekjes en ijsfabriekjes, als hij genoegen zou nemen met de dingen voor de horizon. Het zou een middenweg zijn geweest tussen de kooi en het amulet, maar zou hij daar kunnen leven ? Hij was iemand die doorvroeg en doorzocht. Was dit amulet nu zijn straf ?

Hij was één van hen geworden, maar wie waren zij eigenlijk ? Het nieuwe land was als een zee van vlees. Hij kon er met zijn boot gewoon overheen. Maar zodra het schip eroverheen ging kwam het vlees tot leven. En dat was eigenlijk maar goed ook. Als het vlees werd aangeraakt, kwam het tot leven. Het was in die dagen dat er een tweede amulet verscheen, en die scheen van de één op de ander over te wippen. Als iemand die het tweede amulet droeg zijn lippen tegen het vlees wilde zetten, veranderde het vlees in chocolade.

De man begon toen een beetje te beseffen hoe ver hij van huis was. Op een dag zette het tweede amulet alles in een vreemd vuur, de dag waarop vrede en oorlog hetzelfde bleek te zijn. Het tweede amulet was als een amulet van doornen, die vaak boven de menigte uitvloog om de kudde te leiden. Het tweede amulet was niemands bezit, maar sprong van de ene op de andere.

Voor de man eindigde de reis in een chocolade-fabriek. Als hij zijn lippen tegen de chocolade aanzette veranderde het in vlees. En niet alleen dat. Het vlees kwam ook tot leven. Had de man nu wezens vrijgezet ? Wat was chocolade nu werkelijk ? Wie bepaalde wat wat was ? De mannetjes ? De amuletten ? Of hangt het er vanaf wat voor ogen en wat voor mond je hebt ? Niet iedereen ziet en proeft namelijk hetzelfde. Of was de man tot een plaats gekomen waar alles hetzelfde was ?

Einde

De Kooi III

In een wereld waar chocolade en vlees hetzelfde is, vuur en ijs, oorlog en vrede, dood en leven, alles hetzelfde. Het is de wereld van een kooi, een vreemd amulet, die hoofden heeft ingenomen. Geen hersenen meer, alleen instincten, voortgedreven door een bovennatuurlijke honger en dorst. In deze wereld is waarheid en leugen hetzelfde. Een wereld waar je gemengde gevoelens hebt. Je wilt weg, terwijl je wilt blijven, want wat wacht buiten op je ? Het is een gemene wereld, maar ze noemen het genade. Het is een harde wereld, maar ze noemen het zachtheid. Alles is hier omgedraaid, en alles is alles geworden, als in een vreemd vuur. Het is de wereld van een losgeslagen amulet. Wie maakte dat amulet ? Maar een betere vraag is : Hoe kan het vernietigd worden ? En als het dan vernietigd is, krijgen we dan later geen spijt, omdat alles allemaal veel erger is geworden sinds het amulet er niet meer is ?

Er is een wereld waar de jacht de vrijlating is, de wereld van het amulet. Het is een wereld waar het bloed is als de wijn, voortstromende van een steen in het amulet, een steen waarin een traan zit. Wij hebben die wereld zelf gemaakt, wij hebben die wereld zelf aanvaard, door het amulet. En het amulet is een schamele troost in een zee van een nog grotere ellende. Want waar zouden wij zijn als het amulet nooit had bestaan ? Dan waren we overgeleverd aan de onpeilbare duisternissen, daar waar geen licht kan doordringen. Maar de wereld van het amulet is daar ... waar het licht duisternis is.

Het is altijd een verrassing voor iedereen wanneer die wereld zich opent. Zoveel verwarring, maar ook zoveel helderheid, daar waar de wildernis en de chaos de enige orde is.

Er is geen hoop op de heuvel waar spinnen jagen, waar het enige licht gebraden vlees is, en waar vliegen neerdalen om alles voor altijd te laten bloeden. Is dit geen doorn in het oog van de heer die alles geschapen heeft ? En waarom schiep hij dan ook dit ? Of is dit buiten hem omgegaan ?

Maar in ieder geval zijn zij van die wereld naar zuivere vormen op zoek. Er is in deze wereld geen verschil tussen schepper en schepping, want vaak heeft de schepping zijn schepper zelf geschapen. En daarom is deze wereld ook geen paradijs, onderwereld of hel. In deze wereld is goed en kwaad hetzelfde. Daarom is er in deze wereld ook geen appel die alles kan verpesten, omdat er geen verschil is tussen de eter en het voedsel, en al helemaal niet tussen honger en verzadiging, tussen eten en niet eten. Alles vreet, en alles heeft honger, en dat is het enige wat kan verzadigen. Zij die buiten deze wereld staan staan op één been, of hebben helemaal geen benen.

Ik ken niemand die ooit uit die wereld ontsnapt is want er is geen ontsnapping mogelijk. Je kunt alleen maar wegzinken in allerlei verderf. De ontsnapping staat hier namelijk gelijk aan het dieper opgesloten worden.

Geef de moed maar op als je in deze wereld verstrikt bent geraakt, want hoe meer je er tegen verzet des te dieper je er in vastraakt.

Laten we dan ook de moed opgeven voor hen die in deze wereld verstrikt zijn geraakt, en al onze reddingsacties opgeven, want onherroepelijk zullen we meegesleurd worden.

Het is de wereld van de verdoemden, zo dichtbij. Het is de wereld van hen die door het amulet zijn gebonden.

Er is hier geen verschil tussen rijkdom en armoede, tussen doden en tot leven brengen. Zij zijn allen moordenaars. Geketend gaan ze de ondergang tegemoet, als in een vreemd vuur. Het is een tragiek die niemand begrijpt en niemand op waarde of onwaarde kan schatten. Het is een carnaval waar het gezicht gelijk is aan het masker. We komen verkleed als onszelf. En iedereen schrikt.

Het is de wereld van de optochten der doden, en iedereen is verveeld, wachtende op iets nieuws. Zij zijn op zoek naar de hogere vormen. Een traan in een steen getuigt van de tragiek van het amulet. Want wie is het amulet ? Er is in de wereld van het amulet geen onderscheid tussen het ding en de persoon. Het amulet kan met zijn toverkracht een slaaf zijn, uitgezonden met een opdracht, of gewoon om een wens te moeten vervullen.

Feit is dat het amulet alle krachten moet harmonizeren, maar ten koste van wat ? Zou je niet moe worden van zo'n wereld. En waar staan wij ergens ? Waar gaan we naartoe ? Het hangt er vanaf in hoeverre onze ogen geopend zijn waar we leven. Onze zintuigen bepalen dat. Maar bovenal ons intellect, en dat intellect moet open staan, en niet zelfvoldaan zijn.

Hen van het brandend intellect, gevangen in een vreemd vuur, achter tralies van ijs, zij waren als de draken. Hun vlees brandde en bloed kookte, en zij droegen de krachten van het amulet. Op hun vlees verschenen de een-dags-tatoeages, en hun harten gloeiden zo dat ze door het vlees te zien waren. Hun harten waren als brandende boeken. Zij zijn op zoek naar het hogere intellect, een weg die buiten de hersenen om gaat, want zij hebben geen hersenen. In een vlam zijn zij, terwijl hun heuvelen besmeurd zijn met wespenzeep. De steek is hier het zachte, de hoornaarssteek iets wat ze de kus noemen.

Wat nou opgewekt worden door een kus ? Dat is een oud sprookje. Hier val je in slaap door de kus, om ten prooie te vallen aan een web van leugens, dromen .... dromen ... dromen .... Hier is de kus de doodsteek. Maar .... leven en dood is hetzelfde, en waarheid is de leugen, slapen is het waken, dus waarom klagen wij ? Is dit dan de weg naar het hogere intellect, of verliezen we dan ook het laatste wat we hebben ?

Eens was de leugen de weg naar de oude dingen, de list van onze overleden voorouders om weer een plaats te krijgen in de nog grotere leugen die hen had weggeduwd, het grote vandaag, die ze de waarheid noemden. Het was iets in hun ogen waardoor ze de dingen anders zagen. Maar hier was geen verschil tussen de moeder en het kind. Alles was hetzelfde, geen onderscheid tussen de drijver en zijn slaaf. En dit alles door de traan, een rode traan, want die traan was van bloed.

En die traan zit nog steeds in de steen van het amulet. Op de heuvelen stonden zij, hen die gebonden waren door het amulet. Zij dreven elkaar naar het hogere intellect. Zij hadden nauwelijks klederen, want de bedekking en de naaktheid was hier hetzelfde. Er was geen masker waarachter ze zich veilig konden voelen, en toch voelden zij zich veilig. Er was geen verschil tussen het masker en het lichaam. Zij waren de broeders van het vlees en de chocolade, iets dat hetzelfde was, in deze wereld ondergedompeld in brandende wespenzeep, waar de steek het zachte is, waar de slaap hen liet opstaan, en de wake het slapen was. Een wereld ondergedompeld in een vreemd vuur, voortkomende vanuit het amulet.

De hoornaarssteek liet hun hart kloppen, als de klok van vuur. En al het vuur was zacht. Het was als gestoken worden door een vreemde vlieg ... de vreemde doornen van het amulet. Zoveel zeeen van vreemde insecten waardoor het hogere intellect te bereiken was, maar was dit niet allemaal een valstrik ?

‘Strik mij dan, als de strik de traan des levens doet ontwaken,’ sprak een jongen luid op de heuvelen van wespenzeep. Zijn speer was gedecoreerd met de fijnste sieraden, die op versteende insecten leken. Insecten met een wonderlijke geur. ‘Leid mij dan tot de put, het wazige gat, als dat mij van het rode van de traan laat drinken,’ sprak de jongen. Er was hier geen verschil tussen de valstrik en de levensweg.

Het amulet voedde de kuddes door honger, verzadigde hen met dorst. Het amulet verwarde hen om het oor en het oog te openen. Zij verloren hun wapenrusting in deze wereld, want hier was elke immuniteit kwetsbaarheid. De gevoelige steen was altijd de steen met de rode traan, als een bloedkoraal, voortkomende vanuit de put van verwarring. En als er ergens druppels van helderheid en orde waren, dan was het daar. Daar, in en door die insectenovens, wespenmolens, was de weg van het hogere intellect, een overgevoeligheid die hetzelfde was als koelbloedige hardheid. De woede trilde in de hand en de keel van de jongen, toen hij in de put van verwarring werd geworpen. Door de wespenzeep gleed hij erin, alsof een hand hem duwde, een voet hem wegtrapte en liet struikelen. Maar de woede was hier de tevredenheid, een diepe vrede, een zachte aanraking. De woede was hier niets anders dan een geopend intellect, een brandend boek, een op hol geslagen hart, gloeiend als omhuld door duizenden vuurvliegjes.

Zijn neus werd als de steen van het amulet, maar hier was het oog hetzelfde als de neus, en ook het oor was niet anders dan hen. Het was alsof er een vreemd insect op zijn neus zat, alsof zijn ogen omdraaiden en scheel keken.

En hij kwam erachter dat er geen andere weg was dan de valstrik. Het was een web van een vreemde spin, waar het enige licht gebraden vlees was, de enige geur, en het enige geluid knetterend vuur en gillend hout. Maar toen de jongen dichterbij kwam was het niets anders dan een huis van chocolade. Binnenin zag hij een bruine traan, een traan van vlees.

Hij keerde terug tot de heuvelen van wespenzeep, en gleed in een andere put. Ook hier vond hij een web van een vreemde spin, waar gebraden vlees van dichtbij niets anders bleek te zijn dan een huis van chocolade. Binnenin zag hij een rode traan, de traan van bloed, als de levenstraan waarvan hij wilde drinken, maar het bleek gewoon wijn te zijn. De stralen van gebraden vlees werden zijn vleugels. Hij voelde zich een vlinder, en zodra de vleugels bewogen bleek het allemaal maar gewoon chocolade te zijn. Hij was maar een gewone chocolade-jongen, maar het duistere oog zag iets anders.

Er was een oog in een amulet die hij vond in een derde put. Het oog was godslasterlijk, want hier was er geen verschil tussen god en mens. Ook was er geen verschil tussen elf en mens, want hier waren alleen indianen.

Er was hier geen verschil tussen wijsheid en domheid, tussen lelijkheid en mooiheid, tussen ziekte en gezondheid. Iedereen was hier ziek door het amulet, en alle muren waren hier afgebroken. En daarom waren de velden uitgestrekt, en knetterde het vuur extra harder. De jongen nam het amulet met het oog mee naar de heuvels van wespenzeep, en predikte een nieuw intellect. Ook anderen daalden in de putten af.

Als er iets knetterde, dan was het de jongen met het amulet met het oog. Velen kwamen terug vanuit de putten, en waren nu als vlinders, net als de jongen. Maar hier was er geen verschil tussen de vlinder en de vlieg, en ook de spin was niet anders. Er was hier geen verschil tussen insect en mens. Zij waren allen indianen.

Zij aten van het hongervlees als van duistere chocolade. Zij zaten vast in een kooi gemaakt door het amulet. Het waren kooien waarvan de tralies draken waren, en het ijs was bloed, als een grotere dorst. Het bloed van de dorst hebben zij gedronken, om nog dorstiger te worden. Het amulet had die wereld gemaakt, een wereld waar niemand uit kon ontsnappen, alleen maar dieper in kon wegzinken.

En de varkens ? Hier was er geen verschil tussen het varken en de draak. De vlinders vlogen alleen om doem te brengen op de heuvels van wespenzeep. Het waren steekvlinders, die zich op die manier overal konden inhechten. Zij waren de steekvlinders van ... het amulet.

Het was een wereld waar schoonheid gelijk stond aan vuilheid, een wereld van een vreemd licht, het licht van een amulet. Zij konden niet ontsnappen uit hun kooien. De tralies waren hun vleugels, stralen als onuitputtelijk ijs ... als ijs dat bloed was, de grotere dorst. Zij aten van een traan van vlees, als van duistere chocolade, maar het vrat ook aan hen, een duistere woestheid, in een wereld waar alles vrat. Geen verschil tussen de slager en het slachtvee, en ook het roofdier was niet anders. Daar zorgde het amulet voor, als het hogere intellect, een duister intellect, maar vol van licht ... als een boek bedekt met zoveel miljoenen vuurvliegjes .... als een brandend boek.

En wat zien zij die het boek bekijken ? Het oog is hier niet anders dan hetgeen hij bekijkt. In deze wereld zijn alleen maar ogen .... stenen waarin tranen opgeborgen zitten. Het verandert terwijl je kijkt, want jouw oog is een vuur, en creeert .... als de creatie van een amulet.

Na een lange dag zijn er geen letters meer, alleen vlees en bloed, brandend in een vreemd vuur ... het vuur van een amulet. Dan komen zij tot leven, en zijn er alleen nog maar plaatjes. Geen verschil tussen licht en duisternis.

Geen verschil meer tussen pijn en plezier, want het amulet heeft de muur afgebroken, in duistere woede, als een gillende traan. Hij kwam om vrij te zetten, maar wat deed hij hen aan ? In duisternis leidt hij hen voort, tot een hoger intellect. Hoger intellect ? Wat als dit alles een valstrik is ? Wij zijn zo bang voor de valstrik. Waar zouden wij zijn zonder de valstrik ? Was dan alles niet gewoon nog erger ? Waarom geen compromis sluiten, zoals in een paradox ? Dat noem ik van twee walletjes eten.

Het amulet bracht hen van een enge wereld naar een enge wereld. Kunnen we niet beter gewoon twee heren dienen ? Dan komen de klappen misschien minder hard aan. Dan hebben de heren misschien nog een zwakke plek voor ons ? Maar mogen we dan niet meer kiezen ? Is er geen democratie hiervoor in deze dingen ? Maar wat nou als de meerderheid tegen ons stemt ?

In de wereld van het amulet is democratie hetzelfde als anarchisme .... En dictatuur is al niet anders. Geen verschil tussen de drijver en zijn slaaf.

Een enge uitnodiging van het amulet. Het was een brandende nacht nadat het amulet nog meer kuddes had misleid. En waartoe ? Sommigen probeerden het amulet te doorgronden ... Wie was het amulet ? Hoe konden ze het amulet vernietigen, of misschien wel omsmelten tot zuivere vormen ? Want hadden niet alle dingen diep van binnen een potentiele puurheid ?

‘Ik zie zoveel liefde en zoveel haat in je ogen,’ fluisterde het amulet.

‘Neem een beetje van mijn liefde weg, en er zal geen haat meer zijn. Neem een beetje van mijn haat weg en er zal geen liefde meer zijn. Die twee dingen houden elkaar in stand.

Ik zie zoveel schoonheid en zoveel lelijkheid in je ogen. Neem een beetje van mijn schoonheid weg, en er zal geen lelijkheid meer zijn. Neem een beetje van mijn lelijkheid weg, en er zal geen schoonheid meer zijn. Die twee houden elkaar in stand.’

Ik boog mijn hoofd, en stond in een woestijn, gewapend met de mysterieuze wapens van de vlieg. In deze woestijn blijven we altijd huilen en liegen, altijd ontkennen. Zo lang de nacht voortduurt zullen we het groene niet binnengaan. In de verte hoorde ik gezang als de stem van jongens : ‘Wij zijn mooi, jullie zijn lelijk, wij zijn mooi, en jullie zijn lelijk. Wij zijn lelijk en jullie zijn mooi. Wij zijn lelijk en jullie zijn mooi. Wij zijn mooi en jullie zijn mooi. Wij zijn lelijk en jullie zijn lelijk, en jij bent de lelijke. Neem daarom van het moedervoedsel.’

Niemand stak zoals zij staken, en niemand maakten zacht zoals zij zacht maakten. In de verte glitterde een woestijnstad in de zon, als gemaakt van glas. Maar het was als een vreemd soort chrystal, als tranenchrystal. Zovelen waren daar, gewapend met de wapens van de vlieg. Ze liepen door de steegjes, en zaten in de huizen. Hier scheen altijd iedereen te huilen, net als in de woestijn, maar in deze wereld was de traan en de klank hetzelfde. Ik liep een huis binnen en vertelde over het amulet. Zij leken erg geinteresseerd te zijn. Ik wees hen de weg naar het amulet, en ik heb ze nooit meer teruggezien.

Toen vroeg ik naar het moedervoedsel. Zij leiden mij naar een oase, vol met groen. De rotsen leken hier te huilen, en allen dronken zij van de traan. Het stroomde voort vanuit de bomen en de struiken.

Hier was geluid hetzelfde als de steek, en de geur was niet anders. Ik zocht beschutting, alleen maar om te ontdekken dat dit hetzelfde was als naaktheid. Was ik al in de wereld van het amulet ?

Was er voor mij nog hoop, of was ik al een gevallene, een verdoemde ? Je kon hier niet rondkijken zonder te steken en gestoken te worden. Je kon hier niet bewegen zonder te beseffen dat alles zowel de steker als de gestokene was. Daarom traanden alle ogen, en waren onze ogen als messen. We hadden gewapende ogen.

Plotseling was er het geluid van messen in de lucht, en de lucht werd vol met lange indiaanse vliegen met de kleinst mogelijke hoofdjes. Ze leken een beetje op sprinkhanen en hadden de prachtigste vleugels, die de fijnste poeders leken te verspreiden. Dit waren de

poeders van de woestijn. Ze leken woest, en toen zij hun zachte vochtige lichten verspreiden leken wij niets anders dan de marionetten van deze lichtorde. Dit was het lot van een ieder die van het moedervoedsel had genomen. De lichten werden als pijlen in ons geschoten, en de reflex maakte ons bezeten. Hier was overgevoeligheid overhardheid, als een strakke, doelbewuste killermachine, die maar één doel had : inwoning. Maar waarom wilde het ons bewonen ? Waren wij nu robotten geworden ? En zo ja, robotten van wie ?

Er was hier geen verschil tussen de schieter en het geschotene. We hadden allemaal onze bogen en harpoenen, in dit zachte zweterige licht, en we waren allemaal bezeten door de reflex. Dat konden we zien in elkaars ogen.

Hier is bloed en vlees hetzelfde, en ook de beenderen zijn niet anders. Hier is alles gemalen tot een tekenfilm .... vreemde verf, komende vanuit een amulet. Een vreemd vuur brandt hier, waar alles tot verf gemalen is, waar duisternis en de tekenfilm hetzelfde zijn.

Einde

De Eeuwige Vlam

Er was elvengetrommel in het kamp van de indiaanse elven. Salucia pakte haar speer en rende naar de dichtsbijzijnde boom waar ze in klom. Haar vader zou terugkomen, maar ook verwachte zij een aanval van de Maribiren, een elvenstam aan de westkant van hun kamp. Ze zouden gehoord hebben van de terugkomst van Salucia’s vader, die zolang bij de tovenaar van Ostford had gewerkt. De tovenaar zou hem beloond hebben met zoveel toverdingen dat de Maribiren daar graag een graantje van wilden meepikken. Maar alles bleef gelukkig rustig, en Salucia’s vader maakte het goed. Misschien hadden de Maribiren de dreiging wel gevoeld die uitging vanuit het kasteel van de tovenaar van Ostford. Salucia’s vader droeg een wapenrusting die zij nog niet kende : fier, maar ook teder en afschrikwekkend, verlokkend, als een verwarrende paradox. Ze voelde wel de nieuwsgierigheid van de Maribiren, maar besloot er geen aandacht aan te schenken. Ze voelde de donkere ogen van de Maribiren loeren, vol lust maar ook vol angst. Wat had de tovenaar van Ostford toch gedaan ? Er kwam een wonderlijke, indringende magie vanuit het kamp van de indiaanse elven. Salucia was gerustgesteld. Alles was goed met haar vader. De tovenaar had goed werk verricht. Maar toen haar vader een paar littekens liet zien schrok Salucia. ‘Ik weet het, mijn kind,’ zei haar vader. ‘Werken bij de tovenaar was niet zonder gevaren. Ik moest ingewijd worden in de hogere magie. Ik heb gevochten met de

wachters van de tovenaar, en zij hebben mij verwond, maar alleen zo kon ik het zegel dragen.'

'Welk zegel, vader ?' vroeg Salucia. Haar vader keek haar teder aan, en ze zag een glinstering in zijn ogen. Zijn ogen waren doorbloed, vol van geheimenissen, als grote bruine kralen die het zonlicht op een mysterieuze wijze weerspiegelden, maar ook zoveel duisternis. 'Ga slapen, Salucia,' zei haar vader. 'Het is laat.'

Salucia wist niet wat er die nacht zou gebeuren, maar Maribiren kwamen het kamp binnen om haar te ontvoeren. Ze brachten haar naar een plaats, een bron, waar het elvenlicht haar omhulde. Niets wist zij van de raadselen van de Maribiren. Het was een prachtige ervaring, iets wat ze niet had verwacht, omdat de Maribiren in vijandschap leefden met haar eigen stam. Maar wie waren dit ? Het waren Maribiren die zij niet kende. Ze waren ouder, en ze leken rustiger. 'Ga maar, Salucia,' zeiden ze tegen haar. Maar Salucia wilde niet weg. Ze wilde blijven in deze elvenbron, die haar hart zo scheen te raken. Badend in licht zwom ze naar de andere kant van de warme bron.

Plotseling werd er een zwaard gestoken in de man die het dichtst bij Salucia baadde. Het was haar vader die haar kwam terughalen. Salucia had gemengde gevoelens. 'Ze willen je van de tovenaar van Ostford afhouden,' sprak haar vader, terwijl de andere gestaltes om haar heen in de bron leken te verdrinken. 'Vader, wat doet u ?' vroeg Salucia. Niet lang daarna hoorde Salucia een schot, en zag haar vader in vertraging neervallen. De bron vulde zich met bloed. Een donkere gestalte stond voor Salucia, en draaide zich toen om om in het niets te verdwijnen. Salucia slaakte een gil, en kwam er snel achter dat haar vader dood was. Ook was er geen enkele Maribir meer te bekennen.

Nu was het voor Salucia tijd om zelf de tovenaar van Ostford te bezoeken, want ze snapte niet wat er met haar gebeurde. In tranen zocht ze haar pad, terwijl ze de aanwijzingen van haar vader herinnerde. Haar vader had haar veel verteld over hoe de tovenaar woonde, maar vooral hoe er te komen. Toen Salucia bij de hoge verlichte poort van het kasteel van de tovenaar van Ostford aankwam viel ze huilend een lange elf in de armen. Snel en stoterig vertelde ze het verhaal. Ze wist dat ze hier troost en antwoord zou krijgen. De elf nam haar zorgzaam mee naar binnen. 'Er zijn zoveel dingen die je niet begrijpt,' zei de elf. 'Je bent erg jong, Salucia. De tovenaar wacht op je.'

Binnen leek alles heel anders dan wat haar vader haar altijd verteld had. Aan de muur hingen indiaanse speren, vreemde messen, en sommige muren waren doordrenkt met bloed. Salucia schrok, en vroeg wat dat bloed moest voorstellen. De elf sprak niet. Salucia begon bang te worden, maar ineens nam de elf Salucia weer in zijn armen. 'Je hoeft niet bang te zijn, lieveling,' zei de elf. 'Alles zal duidelijk worden, maar we mogen niet teveel praten. Ach, we mogen het wel, maar het is niet verstandig. Laten we de dingen stap voor stap doen.

De tovenaar was een wonderlijke man. Hij gaf Salucia ringen voor in het kasteel. De ringen werden aan haar klederen vastgemaakt, en de ringen zouden uitleg geven over alle dingen. Het waren sprekende ringen, en meer en meer begon Salucia zich op haar gemak te voelen. Maar ook proefde ze een soort dreiging die ze niet kon beschrijven.

De tovenaar droeg lange gewaden, en bracht haar tot een andere indiaanse elvenstam in de dieptes van het kasteel. De elven spraken niet, maar communiceerden op een andere manier, door hun ogen, en door het bewegen van hun lippen. ‘Leer hen praten,’ zei de tovenaar. ‘Dat is je eerste opdracht. Ik zal je later alles uitleggen over je vader. Wie hij was, en ook wie de Maribiren zijn.’

Salucia nam de tijd om de elven te leren spreken, en ook leerde ze hun manier van communicatie. De tovenaar was na enkele maanden zeer tevreden, en bracht haar tot een andere indiaanse elvenstam dieper in het kasteel. Het kasteel was erg groot. Deze stam communiceerde door te gillen en door allerlei vreemde klanken overmatig te herhalen. ‘Kom,’ zei de tovenaar, en bracht haar tot een elvenbron in een grote ruimte. De bron was bijna geheel blauw, als blauwe bubbelende verf. De tovenaar maakte wat strepen op haar huid, en daalde toen zelf in de bron af. Salucia moest hem volgen. Hij zwom naar een deur diep onderin de bron, opende die deur en zwom naar binnen. Hier zwommen haaien en allerlei andere vissen, maar ze deden niets. Ze staarden alleen. De tovenaar zwom met Salucia door naar de volgende deur, en toen ze achter de deur naar boven zwommen kwamen ze in een geheel nieuwe ruimte terecht. ‘Als ik er niet bij was zou je verslonden zijn door de haaien en de andere vissen,’ sprak de tovenaar. ‘Ik bepaal dus wie hier komt.’ Er hing een vreemde indringende geur als een soort verf, maar het rook heel lichamelijk en warm.

Salucia keek haar ogen uit, want er dropen hier een heleboel vreemde stoffen met vreemde kleuren. Het was een soort modder. De tovenaar keek naar Salucia en knipoogde naar haar. ‘Weet je, Salucia,’ zei de tovenaar, ‘ik laat je dit alles zien, en eens liet ik je vader dit alles zien, omdat ik wil dat jij en je nageslacht in dit kasteel zullen leven. Buiten zullen de Maribiren alles overnemen en ze zullen niets van je stam overlaten. Jouw vader hebben ze uit de weg geruimd, maar jou heb ik beschermd.’ Salucia begon te huilen. Ze had verwacht dat ook haar vader beschermd zou worden, en daarom begreep ze niet waarom de Maribiren hem konden vermoorden. De tovenaar nam haar in zijn armen, en sprak : ‘Ik zou je vader maar wat graag willen beschermen, maar de macht van de Maribiren is niet te onderschatten. Echter, als je getrouw het pad volgt, en bij me blijft, zul je je vader terugzien.’ Maar toen werd de tovenaar ineens erg droevig. Ik zal nog even bij je blijven, totdat je totaal door het kasteel bent aanvaart en in veiligheid bent gebracht. Dan zal ik mijn reis moeten richten op de gebieden van de Maribiren. Ik zal de donkere en zwarte reis moeten maken, zodat ze dit kasteel niet zullen innemen.’ Salucia greep de tovenaar extra stevig vast en sprak : ‘Maar kunnen we niet samen in die veiligheid blijven ? Waarom zou u zoveel riskeren ? Dit kasteel is van u en blijft van u !’

‘Meisje,’ zei de tovenaar, ‘je kent de krachten van de Maribiren niet. Ik moet daar naartoe, anders zal dit kasteel van hen zijn en is er voor jou en je nageslacht geen enkele hoop. Zo zullen ook alle andere indiaanse elvenstammen vergaan, en zal de vlam van Ostford

voorgoed doven.’

En zo namen die twee na een lange tijd van lopen en spreken afscheid van elkaar. De tovenaar had haar uitgelegd wat ze moest doen, en verder zouden de ringen haar leiden. Salucia zuchtte diep en probeerde moedig te blijven, maar al snel overvielen duistere angsten haar. Rustte het dan allemaal op haar schouders ? Waarom was alles zo ingewikkeld ?

Zoals de tovenaar had gezegd kwam ze eerst in een gebied vol met bomen. De bomen leken bijna op elven, en zij brachten vreemde eieren voort. De tovenaar had haar een speciale rode lap gegeven waarmee ze die eieren kon uitbroeden. Maar er was iets in haar wat zei dat ze dat niet moest doen. Ook de ringen gaven haar het advies om het niet te doen. De ringen hadden duidelijk een hele andere visie dan de tovenaar, en Salucia vroeg zich af waarom de tovenaar haar die ringen had geschonken. Maar veel plannen bleken overeen te stemmen. Salucia bond de rode lap om haar hoofd naarmate het warmer werd. Soms bleef ze wat rusten tegen de kasteelmuren aan, en trok dan verder.

Er waren zoveel dingen die Salucia niet begreep. Hoe zou ze aan nageslacht komen ? Waar zou ze haar vader ontmoeten en hoe ? De ringen vertelden nog niet veel. Het was alsof Salucia hun vertrouwen eerst moest winnen. Er waren een aantal dingen die ze heel strak in haar gedachten had, als een betoverend visioen, en dat was de reis van de tovenaar om hen veilig te stellen, en haar eigen reis om uiteindelijk de tovenaar veilig te stellen. Ze was vastberaden, en ze wist dat wanneer de tovenaar de eeuwige vlam had bereikt in het rijk van de Maribiren, dan zouden ze met elkaar verzoend worden. Maar dat kon alleen gebeuren als zij de eeuwige vlam van het kasteel zou bereiken. Zo niet, dan zouden ze beiden sterven, en zouden de Maribiren het kasteel voor altijd in handen krijgen. Het was vreemd als ze terugdacht aan de ontvoering. Ze kwam in een elvenbron van licht, en ze had even het idee dat de stam goed was, of tenminste een deel van die stam. Eén van de ringen vertelde haar dat er ook Maribiren waren die eigendom waren van de stam, als krijgsgevangenen die ingeburgerd waren. Ze probeerde het te begrijpen, maar het leek alsof ze het niet kon grijpen. En eigenlijk wilde ze het niet grijpen, omdat ze bang was om goede gevoelens te hebben over enkele Maribiren. Ze was bang dat hun krachten haar verstand zouden innemen. In dit was ze gemengd, en het trok haar bijna uit elkaar.

Een lange gestalte stond voor haar toen ze haar ogen langzaam opendeed. Ze schrok. Het leek op een Maribir, een wat oudere Maribir. De Maribir wilde zijn mond openen, maar zuchtte toen. ‘Ik heb je vader verdraaid zien wegzakken,’ zei de Maribir.

‘Jij, jij,’ stamelde Salucia, ‘was jij niet één van mijn ontvoerders ? Jullie hebben me niets gedaan, alleen gebracht naar die zalige elvenbron, waar daarna verschrikkelijke dingen gebeurde.’

‘Ja,’ sprak de maribir. ‘Ik moet je iets vertellen. Wij zijn .... wij waren krijgsgevangenen ...

Jij hebt ons verlost .... Jouw hart .... De reis die je hier maakt zette ons vrij, trok ons los in onze gedachte ....’

‘Waar zijn de anderen ?’ vroeg Salucia.

‘Verderop,’ zei de man.

En toen zag Salucia in hoe belangrijk haar reis was. Zij was zelf een sleutel. Ze begreep alleen niet hoe, en nog steeds was ze bang om bedrogen te worden.

Na een tijdje kwam ze bij een kamp aan vol met Maribiren, maar deze waren anders, als de krijgsgevangen man. Misschien dat de man hen bedoelde. Het leek alsof zoveel angst van haar werd weggenomen toen hij haar zag. Ja, deze waren anders, ouder, rustiger, en het was alsof ze weer baadde in die elvenbron. Alleen nu hoopte ze dat er geen verschrikkelijke dingen zouden gebeuren.

‘Salucia,’ sprak een vertrouwde stem.

En daar stond ze dan. Zolang in de armen van zoiets vertrouwelijks. En warmte stroomde haar trillerige lijf binnen, om haar rustig te maken. Sieraden kreeg ze om haar heen, en allerlei kleine flesjes, vol magie. ‘Ik denk dat ik me vergis. Zijn jullie mijn ontvoerders ?’ Niemand zei wat. Ze voelde zich alleen wegglijden in een diepe rust. De muren van het kasteel waren hier ver weg, het plafond hoog, en gloeiend als de hete zon, terwijl er zand op de geblokte vloer lag, rood en geel geblokt. Salucia zakte neer, en tranen stroomden. Een vertrouwelijke hand greep haar hand zachtjes en teder. Ze hield haar ogen stijf dicht.

‘Maar ik wil niet,’ zei ze. En toen ze haar ogen opende was iedereen weg, en ook haar ringen waren verdwenen. Wat was er gaande. Ze wilde een gil slaken, maar kon niet, alsof er een hand op haar mond lag. Een tedere hand, en daarom was ze nog steeds zo rustig, en ze zag nog steeds al die andere sieraden aan haar lichaam en kledederen bungelen, en zoveel kleine flesjes.

‘Ik heb zoiets vreemds meegemaakt,’ zei ze tegen zichzelf. Ze opende een flesje en een wonderlijke geur verspreidde zich. Een geest stond voor haar met een zwaard. Toen ze naar boven keek zag ze op een hoogte de stam weer, en vroeg vriendelijk of de geest haar daar naartoe wilde brengen. Dat was in een wip gebeurt. Ze wist niet wat ze moest denken, en weer omhelsde ze haar vrienden één voor één. Ze droegen hele aparte flesjes en kruikjes aan kettingen om hun nek, en hun broeken waren van prachtige zachte stoffen, als van fluweel. Maar alles leek wel nat, en één van hen hield zijn hand op waarin een vlam

verscheen.

‘De eeuwige vlam van het kasteel,’ zei een ander. Maar je hebt het nog niet bereikt. Wat zou het kosten om de vlam van de één naar de ander te laten overspringen ?

En hoeveel tijd zouden ze hebben ? De tovenaar had haar verteld dat er niet veel tijd was. De eeuwige vlam was nu zo dichtbij, maar tegelijkertijd zo verweg. Wat als de tovenaar al op haar zou wachten ? Wat als hij de eeuwige vlam in het rijk der Maribiren al had bereikt ? Paniek begon over haar te komen, maar tegelijkertijd suste ze haarzelf, en ook de anderen begonnen haar te sussen.

‘Ik kan je die vlam geven,’ sprak hij, een lange Maribir, een voormalig krijgsgevangene, wellicht een slaaf. ‘Ik ben je veel verschuldigd,’ zei hij. Hij schoof dichterbij, maar de vlam begon te doven. ‘Zie je wat er gebeurt ?’ zei hij.

Salucia zakte weg in wanhoop. Ze dacht terug aan de tovenaar, en haar onwetendheid maakte haar onzeker.

‘Sssh, praat niet,’ zei de man met de vlam. Toen vertrok hij.

‘Je zal hem vinden,’ zeiden de anderen, ‘en dan zal de vlam overspringen.’

Daarna moest Salucia een lange reis maken door een woestijn, terwijl al haar toverij haar in de steek leek te laten. Boven op een hoogte was er niets dan droogte, waar de stralen van de inmens hete zon speelden, en ze wist niet hoe ze daar kon komen. Waar waren de anderen ? Ze wist het niet. Ze vaagden soms gewoon geheel weg, zonder dat ze het besefte. Vaak sloot ze haar ogen en opende ze weer. Ze begreep er niets van. Achter een struikje zag ze een opening waar het zand schoof. Overal lagen rode lappen, en ze herinnerde de woorden van de tovenaar dat ze door die lappen verschillende soorten eieren kon uitbroeden. Ze besloot wat eieren van het struikje te plukken, en wikkelde ze in de rode lappen. Vogels kwamen voort, en brachten haar snel op die hogere plaats. Onzekerheid maakte zich meester van haar. Ook dorst vervulde haar, terwijl al haar flesjes allang leeg waren. Maar verderop was een bron. Langzaam liet ze zich in de bron zakken die heter was dan het zand, maar prettig aanvoelde. Plotseling voelde ze lippen op haar huid. Iemand was achter haar, en de hitte scheen te verdwijnen.

Het was de man met de eeuwige vlam. ‘Zie je,’ zei de man, ‘als ik dichtbij je komt vertrekt de vlam. Als hij geheel gedoofd is, is alles verloren.’ De man was een eind van haar weg gezwommen. De bron was koud geworden. Salucia schrok. Snel stapte ze uit de bron en

durfde niet meer over de man na te denken. Even later kwam ze bij een blok ijs waar de vlam was. Voorzichtig stak ze haar hand in het ijs, en de vlam begon haar gezicht te verlichten. Ze voelde zich blij worden van binnen, en vol worden met een hele andere warmte. Op hetzelfde moment begreep ze waarom de tovenaar haar moest verlaten, en ervoer ze met haar hele wezen dat ook hij nu de eeuwige vlam had bereikt. Ze hadden het samen gedaan.

Einde

De Wraak van

de Plaaggeesten

Dat de indiaanse elven hard hadden gewerkt wist iedereen. Het was een prachtig kamp geworden, en ze aten vollop van hun jachtmaal. Ditkeer hadden ze de beestachtige wachters van de keizer weten te strikken, en de toverkrachten vloeiden van hun monden af. Niemand wist van hun jachttaktieken af, want die werden al eeuwenlang geheim gehouden. Als de bliksem sloegen ze toe, terwijl ze verwarrende sporen achterlieten. Niemand zou dit kamp ooit kunnen bereiken, omdat zodra iemand naderde, alles onzichtbaar werd. Dit ging automatisch. Zoveel toverflessen en toverkruiken verspreidden zoveel mysterieuze geuren die hiertoe in staat waren. Sommigen dachten dat die geuren iemands hersenen gek konden maken, zodat bepaalde dingen niet meer te zien waren, en anderen dachten dat het kamp daadwerkelijk als door een waas onzichtbaar werd. Hoe dan ook, de onbereikbaarheid was een feit. Daarom waren de indiaanse elven erg trots en voorzichtig met hun burgerschap. Het kwam weleens voor dat een elf om een bepaalde reden verbannen werd.

Sliktior had de keizer één keer ontmoet en vond het niet wat. Ook Sorsor kende de keizer een beetje. Ze dachten terug aan de tijden dat er vrede was, maar sinds de keizer beestachtige wachters begon in te huren leek het alsof zijn hersenen werden ingenomen. Het was een tovenaar die de keizer zo ver had gebracht, en de keizer dacht dat hij in z’n recht stond. Wat deden die wachters ? Ze maakten alles en iedereen onveilig. Woorden schieten mij te kort om zulke afschuwelijkheden te beschrijven. Daarom waren de indiaanse elven zo blij het vlees van deze beesten in hun monden te voelen vloeien. Sliktior had het vlees niet aangeraakt. Hij was bang dat hem wat zou overkomen.

Sorsor dacht aan de keizer, en aan de tovenaar met zijn toveres. De tovenaar had die

wachters eens gecreeerd, en het zou niet zonder gevaren zijn het vlees van zulke wachters zomaar te eten. De wachters waren deels leeuw, deels tijger en deels wolf, en verder steeg hun roofkwaliteit boven alles uit. Het waren de superroofdieren die de andere roofdieren aten. Vaak gingen ze op jacht om alles te verscheuren wat los en vaststond, maar bovenal waren ze gemeen. Een nachtmerrie zou het zijn om in hun kerkers terecht te komen. Sorsor had het idee dat de keizer niet goed doorhad wat hij in huis had gehaald, dat hij niet wist wat er allemaal gebeurde. De keizer was zo druk met andere dingen bezig, en in Sorsor's ogen was de keizer totaal in de macht van de tovenaar en zijn toveres.

Sorsor had wel van het vlees gegeten, en vermomde zich tot een wachter. Hij ging naar het kasteel van de keizer, sloop naar binnen, en stal een bol met toverkooltjes. Snel ging hij terug naar zijn kamp, hief de bol op, en zei : 'Dit hier is het hart van de keizer. Voor ons is er geen hoop als wij hen van het keizerlijk kasteel hun gang laten gaan. Zij zijn vol list en sluwheid, en de keizer zelf is een pion in hun handen. Wij kunnen hem niet redden. Wij kunnen niet op tegen de machten van de tovenaar en zijn toveres. Zij zullen ons hier vinden en geen spaan van ons overlaten. Daarom : deze bol met toverkooltjes is het dierbaarste bezit van de keizer, en hij zal zeker sterven wanneer de bol is gebroken.' Toen brak Sorsor de bol, en er was luid gejuich. Allen wisten zij dat de tovenaar en toveres alleen konden regeren door de keizer. Nu was de keizer gestorven.

Sorsor ging terug naar het kasteel, en er was veel doodslucht en rouw. Met gebogen hoofden kwamen de tovenaar en zijn toveres uit een grot naast het kasteel. De tovenaar hief zijn handen op en riep : 'De goden hebben wraak genomen.'

Sorsor nam twee messen en wierp hen in de harten van de tovenaar en zijn toveres. Nu was de omgeving en het land vrij van hun onderdrukking. Sorsor hield zijn laatste toespraak tot zijn stam, en maakte toen Sliktior tot opperhoofd. Sorsor zou beginnen aan zijn grote reis naar de bergen van de goden. Dit gebeurde altijd als een opperhoofd een daad begaan had zoals Sorsor. Ze zouden Sorsor herinneren als hun held, en Sliktior zou Sorsor de Tweede heten.

Sorsor pakte Sliktior vast, kuste zijn voorhoofd, en vertrok. Niet veel nam hij mee. Zijn klederen werden verdeeld onder de stam, en ook grote delen van zijn bezit, terwijl er ook veel werd verbrand. Twee misdadigers werden aan de martelpaal geslagen, en zij zouden sterven in plaats van verbannen worden. Zij verkozen de dood boven het verbannen worden, want de verbanning was in hun ogen een veel grotere schande. Door de martelpaal zou hun geest in het kamp blijven, en door mee te strijden in de oorlogen zouden ze hun eer kunnen herstellen. Ja, de regels van het kamp waren van grote wreedheid, maar ook van grote genade, als een geheimzinnige paradox van rechtvaardigheid. Zo had Sorsor het hen geleerd.

Sorsor was een man van grote wijsheid, geschonken door de goden die hij niet kende. Nu hij door zijn list en sluwheid de tovenaar en toveres had verslagen was hij waardig die goden te leren kennen. De goden woonden in de bergen, naast andere tovenaars en grote

elven. Maar eerst zou hij door die verschrikkelijke woestijn moeten waar de goden hem op de proef zouden stellen.

In de woestijn werd hij gekweld door waanideeen, luchtweerspiegelingen, honger en dorst. De pijn van de droogte stak hem. Een oase was wat hij verlangde, een echte oase, maar alles was hier om hem te plagen. Er was hier niets te bereiken, en de plaaggeesten waren zijn enig gezelschap. Sorsor had niet geleerd in eenzaamheid te leven, en kon de leegte die zijn ziel teisterde niet aan. Hij wist dat de plaaggeesten niet per definitie slecht waren. Ze waren uitgezonden door de goden om hem te testen. Na een lange en angstige ervaring van leegheid en hopeloosheid riep hij het uit tot de plaaggeesten : ‘Als er dan niemand anders is, vullen jullie mij dan op, want de leegte vreet me weg.’ Gillend en joelend namen de plaaggeesten bezit van hem. Hier hadden ze lange tijd op gewacht, en nu zou Sorsor voorbereid zijn om de grotten van de goden te betreden. Het was de plaaggeest zelf die geplaagd werd en rust zocht, en die niet kon vinden. Nu de plaaggeest hem had vervuld stroomde er toverkracht door hem heen, en kon hij de goden bereiken zonder weg te smelten.

In een plaats van toverkolen ontmoette hij de god Prektiktion. De god bedankte hem dat Sorsor hem tot rust had gebracht, en de plaaggeest die Prektiktion tot hem had gezonden had aangenomen. Sorsor sprak over de verwoesting van het keizerlijke hart, en de god Prektiktion wist er alles van. ‘Ik heb jou die wijsheid gegeven,’ sprak de god. En de god vulde Sorsor met een hele reeks toverkrachten. De god Prektiktion had vele tovenaars in dienst, en kon ook Sorsor goed gebruiken. De god gaf hem een fles vol andere goden die hij kon oproepen. Die andere goden hadden de meest vreemde namen die Sorsor moeilijk kon uitspreken.

Prektiktion sprak dat de stam van Sorsor nu was overgeleverd aan de krachten van de woestijn, want ook naar hen zouden de plaaggeesten op zoek gaan om hen te testen. Sorsor nam de fles en gooide hem tegen een stenen muur kapot. ‘Ik had beloofd hen met mijn leven te beschermen,’ sprak Sorsor. ‘Waarom ben ik hier ?’

‘Je had geen andere keus,’ sprak Prektiktion. Sorsor viel op de grond en huilde. Hij miste zijn stam.

‘Als zij de plaaggeest aannemen,’ sprak Prektiktion, ‘dan zal je hart met hen verbonden zijn.’

Na vele lange jaren kwam ook Sliktior tot de plaats van toverkolen, en vertelde Sorsor dat hij niet kwam vanwege een grote daad, maar omdat hij was verbannen. Sorsor viel neer in woede. Hij kon zich niet voorstellen dat zijn stam tot zoiets in staat zou zijn, maar later begreep hij het. Sliktior had lafheid vertoond. Sorsor vroeg zich af hoe een verbannene hier kon komen. Uit het oog van Prektiktion kwam een straal vuur die in een flits Sliktior verteerde. ‘Veel vaker komen hier bannelingen,’ sprak Prektiktion. ‘Zij kunnen hier komen

met een geheime sleutel, maar hun lot is het vuur.’

‘Zijn zij indringers ?’ vroeg Sorsor. Maar Prektiktion schudde zijn hoofd. ‘Nee, zij worden toegelaten omdat zij dieven zijn. Zij nemen altijd een stukje weg van de stam als zij gaan. Zij zijn dus bijzonder in onze ogen, en onze ogen zullen dat bijzondere dan nemen.’

‘Maar waar is Sliktior dan nu ?’ vroeg Sorsor.

‘Hij is overgeleverd aan de wraak van de plaaggeesten,’ sprak Prektiktion.

Maar dat liet Sorsor niet op zich zitten, want hij hield meer van Sliktior dan van welke god of elf dan ook. Er was één ding dat hem liet strijden tegen de goden, en wat hij altijd droeg, en dat was een klein kruikje vastgemaakt aan een leren ketting om z’n nek. Zijn voorouders hadden hem verteld dat hij het flesje echter maar één keer kon gebruiken. Hij opende het flesje, en een stroom van gif sloeg de god neer. Sorsor greep een mes dat aan zijn been gebonden was door een band, en wierp het in het hart van de god zoals hij eens de tovenaar en de tovenares had uitgeschakeld. Op hetzelfde moment werd de huid van de god opengescheurd en Sliktior stapte eruit, als een priemend vuur. ‘Raak me niet aan !’ riep Sliktior. Maar Sorsor greep hem stevig vast. ‘Aan de wraak van de plaaggeesten zal je niet overgeleverd zijn,’ sprak Sorsor, ‘maar weest gastvrij voor hen, want aan de wraak der goden waren ze overgeleverd.’ Er zat nog één druppel in het flesje waar Sorsor Sliktior van liet drinken, en de plaaggeest vervulde toen ook hem.

Samen zijn ze toen door de woestijn naar hun stam teruggegaan. Maar de andere goden hadden zich gevestigd in het kamp, en hadden de indiaanse elven tot slavernij gedwongen. Het flesje was leeg, maar omdat Sliktior van het flesje had gedronken was hij immuun. En zo bevrijdde Sliktior zijn stam van de goden, en werd hij in ere hersteld.

Sorsor zou weer teruggaan naar de bergen, en ditmaal niet om tot de goden te gaan, maar tot de grote elven. De grote elven droegen zorg voor vele plaaggeesten die ze uit de verschrikkelijke handen van de goden hadden weggekregen. Toen Sorsor een groot aantal grote elven had leren kennen stelden ze hem aan als opperhoofd van een stam van indiaanse plaaggeesten. Deze indiaanse plaaggeesten konden toveren als de beste, en Sorsor moest oppassen dat ze hem niet in de val lieten lopen. Vaak moest er een grote elf ingrijpen.

Na vele jaren kwam ook Sliktior naar deze plaats, en deze keer niet omdat hij verbannen was, maar omdat hij de stam van indiaanse elven een nieuwe grote dienst had bewezen, zo groot als de daad van Sorsor. Sliktior nam de taak van Sorsor nu hier over, en Sorsor vertrok dieper in de bergen. Sorsor kwam tot een plaats waar veel indiaanse tovenaars woonden, en hij zag in dat zij veel grotere plaaggeesten waren dan degenen die hij al kende. Ze waren duivels wreed, maar daarnaast ook genadig, als een wet die hij ook eens kende, de

paradox van rechtvaardigheid. Fliktivian was een woestijnvlinder die grote luchtweerspiegelingen kon veroorzaken, en Sorsor ontmoette vele anderen. Sorsor kwam erachter dat zij uiteindelijk verantwoordelijk waren voor alle moeizame tafereeltjes van zijn leven, maar ditmaal waren ze vriendelijk naar hen, alsof hij nu één van hen was. Sorsor kwam er echter achter dat velen van hen niet deugden, en slachtte hen af in verschrikkelijke gevechten. In deze gevechten leerde hij wat ware gemeenheid was, en dat de ogenschijnlijke genade de gemeenheid nog groter maakte. Want Sorsor raakte ervan in de war, en werd zo een gemakkelijke prooi. Maar Sliktior volgde hem op de voet, en maakte zijn meester vrij. Er waren geheimenissen die Sliktior droeg waar Sorsor nog geen weet van had.

Sorsor had vele vragen, vragen die beantwoord zouden worden op zijn pad door de woestijnen en de bergketens. Het was alsof alles bijdroeg aan de grote puzzel in zijn hoofd, maar sommige stukjes leken alles weer af te breken. Sorsor raakte erg verwilderd. Op een dag vond Sorsor een heleboel plaaggeesten in een flesje. Als hij ze vrij zou laten, zouden dingen dan erger worden of beter ? Hij wist dat ze waren gezonden om te plagen, en eigenlijk had hij genoeg van het geplaag. Hij wist dat als hij het niet zou openen, dan zou waarschijnlijk iemand anders het openen. Sorsor besloot het flesje om z'n nek te dragen, om het in gevallen van nood te gebruiken. Je kon nooit weten. Maar later besloot hij het diep in de woestijn te begraven, want er waren al genoeg plaaggeesten op de wereld.

Einde

Het Toverwapen

De indiaanse strijder hakte er op los met zijn mes. Ditkeer was er geen ontsnappen aan, want hij was omsingeld door een groep apen. Geen van de apen gaf snel op, ook al bracht de indiaan hen flink wat wonden toe. Ook al lagen na een tijd veel apen op de grond, de laatste aap greep de indiaan en bracht hem mee in een boom. De indiaan bloedde hevig, en vroeg zich af waarom de aap hem niet verscheurde. In een hoge boomhut werd de indiaan op een bed gelegd. Een vrouw begon zijn rug te masseren. Waarom verbond ze zijn wonden niet als ze zo vriendelijk was ? Haar handen zaten na een tijdje onder het bloed.

'Ach, dat droogt wel op,' zei de vrouw. De aap scheurde zijn huid van zich weg en bleek een andere vrouw te zijn. Lachend keken de vrouwen de indiaan aan. 'Maar ... maar .... wie zijn die andere apen dan ? Ze liggen bloedend op de grond,' zei de indiaan stotterend. 'En zou je je handen niet eens wassen ?' De vrouw met bloed aan haar handen liep de boomhut uit, en dook vanaf een tak in de rivier. Wat een nachtmerrie leek liep op een droom uit. De

vrouwen waren hem helemaal niet vijandig gezind.

De man dook haar achterna en ook de andere vrouw. Snel zwommen ze naar de kant, en de vrouwen lieten hem zien dat de apen toch wel echt apen waren. ‘Ik kwam je gewoon redden,’ zei de vrouw. ‘Als ik er niet was geweest, dan hadden de apen je verscheurd. Ik draag toverkrachten. Mijn moeder was een indiaanse elf.’ De man keek de vrouw diep in de ogen, en zag een glinstering.

‘Heus,’ zei één van de vrouwen, ‘je moet niet meer teruggaan naar je stam. Ze maken alleen maar oorlog.’ Maar de indiaan wilde terug, en ging weg na de vrouwen te hebben bedankt.

De vrouwen hadden nog veel te doen. Ze moesten wat dingen in de rivier wassen, en die avond zouden ze naar de indiaanse elvenstam gaan waar hun moeder vandaan kwam. Hun moeder leefde niet meer, maar ze hadden nog steeds contact met haar stam. De twee vrouwen waren halfzusters.

Die avond laat kwamen ze in het kamp van de indiaanse elven aan. Er was veel gezang, en de elven vierden een vreemd feest. Het was een oorlogsfeest, en het zag er erg luguber uit. De elven dronken bloed, en maakten oorlogswapens. De vrouwen waren wel wat gewend, maar ze wilden juist dat al die oorlogen zouden stoppen. Na een tijdje verlieten ze het kamp huilend.

De oorlogselven maakten zichzelf paraat. Ze hadden net een strijd achter de rug en maakten zich al op voor de volgende strijd. Intussen vielen de twee halfzusters elkaar in de boomhut in de armen. Snikkend vertelden ze elkaar hoe afschuwelijk ze al die oorlogen vonden, en dat ze er niet meer tegenkonden. Volgens hen moest er veel meer getoverd worden, en minder gestreden. ‘Als we nu een middel hadden,’ zuchtte de ene vrouw .... ‘Laten we op zoek gaan in de rivier,’ sprak de andere vrouw.

De indiaanse elven waren inmiddels in een bloedig gevecht tegen een andere stam. Die nacht brak er iets in de lucht. De vrouwen hadden iets gevonden, een oude steen op de bodem van de rivier. Maar door de steen werd alles alleen maar erger, want de steen bezat oorlogslust. De vrouwen raakten erdoor betoverd, en gingen terug naar de indiaanse elvenstam. ‘Wij hebben ons bedacht,’ zeiden de vrouwen. ‘Oorlog is goed, anders worden we iemands anders bezit. We moeten vechten voor ons leven. Maak ons tot jullie soldaten.’ En toen begonnen de elven hun harten naar hen te openen en vertelden over zovelen van hun die in andere stammen in slavernij leefden. De oorlog was nodig om hen te bevrijden, en zolang er geen tovermiddeltjes daarvoor waren was dat de enige oplossing. Maar oorlog maakte ook zoveel kapot, en de elven leerden te delen in elkaars lot.

Maar er was één wat oudere elf met een lange baard die altijd zei dat wijsheid en list veel

belangrijker waren dan oorlog. Hij vertelde de elven altijd over de grote reis die ze moesten maken in plaats van bij elkaar te hangen voor wraak en oorlog. In zijn ogen mochten de elven alleen een wapen dragen om zichzelf op die reis te verdedigen, maar ze moesten de eenzaamheid ingaan om zo wijs te worden. Oorlog zou veel te veel kapotmaken.

Sommigen vonden wel dat hij gelijk had, maar anderen vonden hem een oude zeur met dromerige ideeen. Toen de vrouwen hem leerden kennen kon de oude elf hen best wel snel weer uit hun betovering halen, en op een dag besloten ze met z'n drieen de grote reis te maken. De oude elf had er zo lang op gewacht dat er iemand met hem mee zou gaan, en nu zouden er zelfs twee meegaan. Hij hoopte dat de rest zou volgen, maar dat gebeurde niet. En zo vertrokken ze met z'n drieen. De indiaanse elvenstam waren blij te zijn verlost van de oude elf.

De elf had in zijn jongere jaren al eerder zo'n reis gemaakt, en was daarna naar zijn stam teruggekeerd om de anderen daarover te onderwijzen. De grote reis zou tovenaars van hen maken, maar daarvoor moesten ze op een moment wel hun eigen weg kiezen.

De elf zei dat als ze echte tovenaars zouden worden, dan zouden ze pas echt anderen kunnen helpen en bevrijden. Maar eerst zouden ze daarvoor moeten leren verdwijnen en verschijnen, anders zouden ze nog steeds gevangen kunnen worden. De vrouwen hadden wel wat toverkrachten, maar echte tovenaressen waren ze nog niet.

De oude elf zei dat op de vlaktes van de eenzaamheid en vergetelheid vele wilde dieren leefden die ze eerst moesten overwinnen. Deze wilde dieren zouden hun toverkrachten proberen tegen te houden. De elf wilde de vrouwen uitleggen hoe ze moesten jagen, maar de vrouwen vroegen of er geen andere manier was. 'Nee,' zei de elf. 'Je moet de confrontaties aangaan met de heren van de duisternis die in zoveel vormen tot je zullen komen.' De elf sprak dat de wilde dieren hen onherroepelijk zouden vinden, en dan zouden ze moeten vechten voor hun leven. 'Het vlees van de zelfverdediging zal je in leven houden. Dat is iets anders dan oorlog, en eigenlijk ook iets anders dan jacht. Op de grote reis mag je een wapen dragen om jezelf te verdedigen.'

De vrouwen vonden de elf erg luguber als ze hem zagen eten van achtergelaten dode wilde dieren, maar toen ze even later met hun eigen ogen zagen hoe gevaarlijk zulke wilde dieren waren begonnen ze het steeds gewoner te vinden. De elf maakte klederen van de afgestroopte huiden, ook om andere wilde dieren af te schrikken, of om hen te laten denken dat hij één van hen was.

De elf leidde hen naar een meer van bloed, waarvan de bodem geheel van vlees was gemaakt. 'Als je tovenaar wil worden, dan zul je eerst het meer moeten overzwemmen,' sprak de elf. Dat vonden de vrouwen een beetje teveel van het goede, maar toen ze de elf zagen duiken zwommen ze hem achterna. De velden achter het meer waren branderig, en het ruikte er naar gebraden vlees. Verderop zagen ze hoe de meest gevaarlijke wilde dieren

werden gebraden.

‘Is er geen tovermiddel om die noodzakelijke jacht van zelfverdediging te laten stoppen voor een andere oplossing ?’ vroeg één van de vrouwen. Maar de elf schudde zijn hoofd. Toveren was in wezen ook gewoon een strijd en een jacht. Er moesten bedreigende dingen overwonnen worden, om daarna getransformeerd te worden. ‘Tovenaar wordt je door gevaarlijke toverbeesten te eten,’ sprak de elf. ‘Zij blokkeren namelijk de weg tot het tovenaarschap en zij dragen alle toverkrachten die eigenlijk van jou zijn.’

‘Maar is dat niet gevaarlijk om zulke toverbeesten te eten ? Zijn ze niet giftig, of betoverend ?’ vroeg de andere vrouw. ‘Eerst is de strijd van buiten,’ zei de elf, ‘en als je ze gegeten hebt is er een strijd van binnen. Maar beide vormen van strijd zijn belangrijk voor het behalen van tovenaarschap.’

En zo werd de jacht op de toverbeesten een feit, want iedereen wist toen dat aanval vaak de beste verdediging was. Op een bepaald punt moesten de vrouwen en de elf alleen verder, en zo kozen ze alledrie een eenzaam pad. En ze merkten dat toen ze tovenaar werden ze konden verdwijnen en verschijnen, en zo nooit meer een slachtoffer waren. Ook merkten ze dat ze de ander alleen maar konden helpen door hen ook de grote reis te laten maken. Want iemand zal altijd gevangen blijven zolang hij nog niet kan verdwijnen en verschijnen : gevangen in zichzelf. Maar toen ze de eerste fase van het tovenaarschap voorbij waren merkten ze ook dat er hogere toverkrachten waren, en zo ontstond er een geheel nieuwe strijd en daarbij een hele nieuwe jacht, om los te komen van een veel diepere gevangenschap, die van de onwetendheid. En zo waren er dus vele vormen van zelfverdediging die langzaam maar zeker als gewoon werden beschouwd. En zo werden zowel jacht als oorlog twee wapens van de zelfverdediging.

Het op de uitkijk staan, een bezigheid die beide vrouwen en de oude elf begonnen lief te hebben toen ze hun eigen toverkasteel hadden verworven, en hun eigen toverheuvel. Vele toverwapens hadden ze zichzelf bereid, om hun tovenaarschap tot grotere hoogtes te drijven.

Einde

De Elvenoorlogen

Geen wapen bleef onaangeroerd in de bloederige elvenoorlog tussen de indiaanse elvenstammen. En eigenlijk draaide het in die oorlog alleen om tranenstenen, bloedkoraalachtige toverstenen. Gekrijs en gegil vulde de nacht, totdat een joelende stam uiteindelijk had gewonnen. Ze droegen de toverstenen naar een geheime plek, en probeerden verder de hele oorlog te verwerken. De oorlog had lang geduurd, maar het doel was nu bereikt.

Witsmiktiel, de indiaanse elvensmid van de stam die de elvenoorlog had gewonnen smolt de stenen om, en zo kon er een nieuw daglicht komen over alle stammen. Nog nooit gingen zoveel elven in slavernij, en nog nooit was er zoveel doem in de omgeving. Het vee van de elvenstammen die in de oorlog ten onder was gegaan werd vollop geslacht, wat een zwarte bladzij was in de geschiedenis van de indiaanse elven. Zelfs de winnende stam gaf dat later toe, want waar was alles om te doen ? Om tranenstenen die omgesmolten moesten worden, zodat er nieuw daglicht zou komen : allemaal om slaven te maken : Elven in boten, elven op fokkerijen, elven in de bouw, van alles.

Er was een man, een elf, Timgrimado, die hen uiteindelijk de onzin van dit alles liet inzien. Hij stal de omgesmolten stenen en liet er een wapen van maken waarmee hij hen allen zou domineren. Afschaffen liet hij alle slavernij, alle fokkerij en slachterij, en hij leerde hen te vechten voor henzelf in plaats van voor anderen, zodat ze ook niet anderen voor zichzelf zouden gebruiken. Sindsdien was er wel veel onverschilligheid, maar men bleef in ieder geval van elkaar af. Timgrimado vertrok later weer, maar vertelde hen dat hij ze allemaal zou slopen als ze weer in hun oude wegen zouden terugvallen.

Velen probeerden erachter te komen waar Timgrimado naartoe was gegaan, maar niemand wist het. Velen verlieten hun stam om ook als Timgrimado te ‘vertrekken’. Niemand wist precies wat dat inhield, maar men vond dat wel stoer. Zelfs kinderen kondigden soms aan hun stam te verlaten, maar vaak stonden de ouders dat niet toe. Voor een elf was het belangrijk om tovenaar te worden, om de eenzaamheid en de vergetelheid te domineren, in plaats van elkaar. Ja, Timgrimado had hen wijze lessen geleerd.

Maar na tijden begonnen de verhalen over Timgrimado steeds meer weg te vagen, totdat op een bepaald moment niemand meer echt wist wie of wat Timgrado nou precies was, en men begon terug te vallen in oude gewoontes. En zo ontstond er een nieuwe elvenoorlog, nog luguberder dan die daarvoor. Ditmaal ging de oorlog om goud. Enkele indiaanse elvenstammen hadden goudmijnen gevonden. Weer brak er een tijd aan van slavernij voor de onderworpen stammen, en weer begonnen fokkerijen en slachterijen volop te bloeien. De grote winnaar van de oorlog was Herpidasis, het opperhoofd van een wrede indiaanse elvenstam. Herpidasis maakte zichzelf tot keizer van alle onderworpen stammen, en het moest genade heten dat hij ze in leven liet. Natuurlijk moesten ze bijna allemaal in de goudmijnen werken, en niemand maar dan ook niemand dacht over Timgrimado, omdat niemand meer wist wie hij was.

En daarom was het dan ook een extra verrassing toen hij ineens voor de deur stond. Hij was net zo verwilderd als vroeger, alsof hij vanuit de dieptes van de eenzaamheid en de vergetelheid kwam. Ditkeer was Timgrimado erger dan hij ooit was. Hij greep Herpidasis bij z'n nek en rukte z'n kop eraf. Alle volgelingen van Herpidasis maakte hij tot slaaf door onverwoestbare rode toverketens om hun nek, en zo voerde hij hen allen mee naar zijn duistere kastelen diep in de vergetelheid. Woest brulde Timgrimado tot zijn slaven : 'Ik heb jullie eerst geleerd niet van slavernij te leven en elkaar vrij te laten zoals ik jullie vrijliet. Maar omdat jullie niet naar mij wilden luisteren laat ik jullie nu zien dat hij die van slaven leeft zelf een slaaf is.' En zo moesten de slaven hard werken in de mijnen onder de duistere kastelen van Timgrimado.

Maar op een dag wist één van de slaven vrij te komen, en stal het wapen van tranenstenen dat Timgrimado in bezit had. De slaaf ging er direkt mee naar Timgrimado toe en hief het wapen in de lucht : 'Zie je dit hier !' krijste de slaaf. 'Dit heb jij eens gestolen en je macht opgeeist, maar nu is het van ons.' En een bliksemstraal kwam van het wapen af om Timgrimado te ketenen. De slaaf zette verder met het wapen alle andere slaven vrij, en samen voerden ze Timgrimado mee naar hun oude domein. Hier maakten ze weer alle andere stammen tot hun slaaf, en Timgrimado werd in een kerker geworpen. En sindsdien stond de wreedheid van de overheersende stam op het toppunt. Het werd zo erg dat machtige tovenaars hun legers stuurden, alleen maar om te ontdekken dat Herpidasis en zijn elven hun slavenrijk met onbreekbare hand uitbreiden. Na een tijdje waagde zich geen enkele tovenaar er nog aan. En zo werd Herpidasis zelfs de schrik der tovenaars.

Maar Timgrimado wist een gat te graven in zijn kerker tot diep onder de grond. Hier vond hij zogenaamde gilstenen waar hij een nieuw wapen van maakte. Timgrimado bleek onoverwinnelijk door het nieuwe wapen, nadat hij er de deur van de kerker mee had gesloopt. Een wachter probeerde hem te grijpen, maar snel onthoofde Timgrimado de wachter en nam zijn helm en pantser. Niet lang daarna had Timgrimado het hele keizershuis onderworpen, omdat het wapen zo gilde dat iedereen erdoor in elkaar zakte wanneer Timgrimado zijn wapen richtte. Timgrimado begon de oude wetten weer te verkondigen, maar wist nu ook dat hij nooit meer zou terugkeren als hij zou vertrekken. Timgrimado voegde daarom geen waarschuwing meer achter de wetten, omdat hij niet nog een keer in de val gelokt wilde worden. De indiaanse elven moesten nu voor zichzelf zorgen. Hij raadde hen allemaal aan hun stammen te verlaten om de eenzaamheid en de vergetelheid op te zoeken.

Terug naar zijn duistere kastelen en mijnen kon hij niet, want daar zouden ze hem kunnen vinden, en daarom sloeg hij een totaal nieuwe richting in, en wiste zijn sporen uit. Hij wist dat zij die in stammen bleven leven ook oorlog zouden blijven voeren.

Einde

Hersenspinsels der Elven

Mirik, Mirit, en Sakja waren drie indiaanse oorlogselven. Ze hadden toverwapens, een heel kasteel vol, en ze deinsten niet terug voor bloederigheden en het drinken van bloed. Ze waren heel vampiristisch van aard.

Vaak vochten ze alledrie aan elkaars zijde, maar meestal leefden ze op zichzelf. De jacht deden ze meestal alleen. Er waren geen gruwelijkere en prachtigere elven dan hen, maar de wraak der heksen en tovenaars keerden vaak tegen hen.

Meestal als ze alleen waren kregen ze het zwaar te verduren, en daarom zochten ze elkaar nog weleens op. Gelukkig konden ze goed verdwijnen en verschijnen, en dat maakte alles iets makkelijker, maar er waren genoeg tovenaars en heksen, en genoeg boze elven die hen daarin met gemak konden volgen. Zij waren niet de enigen die konden verdwijnen en verschijnen. Ze hadden een hoge tovenaarsgraad, dat wel, maar hier woedde de oorlog het hardst.

Vaak smeerden ze zichzelf in met toverbloed, of namen ze een bad met tovergeuren. Het bad was bekleed met de huiden van allerlei toverbeesten die ze hadden verslagen. Maar als ze bij elkaar waren dan was er zoveel toverkracht dat het de meest gevaarlijke heksen aantrok, en daarom besloten ze op een dag voorgoed uit elkaar te gaan. Ieder van hen zou een richting kiezen, en ze zouden alleen nog maar voor zichzelf strijden.

Van huiden maakten ze een eigen wigwam in verlaten gebied. En sindsdien werd alles rustiger.

Ze wisten dat ze alleen veilig waren als ze op zichzelf waren. In die verlaten gebieden hadden ze nog wel veel strijd te voeren tegen de wilde dieren. Deze wilde dieren waren erg gevaarlijk, omdat ze in hen wilden wonen. Deze wilde dieren wilden bezit van hen nemen. En ze wisten dat ze de wilde dieren alleen konden overwinnen door bezit van hen te nemen. Daarom liepen ze vaak in verschillende dierenhuiden rond, en bovenal moesten ze steeds verdertrekken.

Sommige beesten waren zo groot dat als ze hen overwonnen hadden ze met gemak erin konden leven als in een tent. Ze kwamen erachter dat deze wilde dieren nog wel erger waren dan tovenaars en heksen. Als ze niet zo wild zouden zijn als deze beesten zelf, dan zouden ze hier niet standhouden. Wie zou denken dat hun paden weer zouden kruizen na

een lange reis en een lange strijd tegen de wilde dieren en beesten ? Een wilde indiaanse elvenstam leefde hier, maar zij zouden daar alleen deel van kunnen worden als ze deze stam zouden verslaan in een schijngevecht.

Deze elven hadden de wilde dieren en beesten tot hun beschikking om erop te rijden. Ook voerden zij oorlog tegen anderen van die duistere elvenstammen, maar deze oorlogen waren slechts schijn. Door schijnoorlogen werden er contacten gelegd en door schijnoorlogen werden deze contacten verder uitgebouwd, tot in de diepste vriendschappen. Door schijnoorlogen beschermde men elkaar.

En zij kwamen door de diepste duisternissen tot de grootste lichtbronnen der elven, en tot een heleboel andere elvenparadoxen. De toverdranken brachten een roes in de elven, een passie en een lust, als een recht en een plicht. De elvenscenario's gingen diep, en waren wonderlijk in hun verdediging. Het waren schijnlichten, schijngesprekken, en zelfs schijnvriendschappen, alles om hun doelen te bereiken, de ijskoude wateren van een diepe eenzaamheid, waarin een prachtige tweeledigheid werd opgewekt, een zuivere tweeledigheid, zich in schijn uitstrekkende naar de driehoek. Dit alles tot makkelijker en sneller te verdwijnen en te verschijnen, om geheel op te lossen in een realiteit. Nee, makkelijk was het niet om de hogere tovergraden te bereiken, om deel te krijgen aan de hogere hersenspinsels der elven.

Einde

De Trollenspiegel

Als iemand in de trollenspiegel keek, viel hij direkt dood neer en werd zijn ziel door de spiegel heengetrokken om hem in het land der trollen te laten werken. Het was een groensoortig zaad waardoor de zielen dan geketend werden, een zaad dat vanuit de ziel een gevoelige plek liet voortgroeien als een trollenspiegel. Zo kon niemand de ziel bevrijden zonder zelf ook een slachtoffer van de trollenspiegel te worden.

De trollen waren een wreed volk zonder enige genade. En als er dan genade was, dan zat er altijd wel een addertje onder het gras. Zo waren velen blij en verheugd als de trollen hen vrijlieten, maar dan werden ze al snel gegrepen door een groen vuur waardoor ze nog verschrikkelijker gebonden werden. Nee, een trol liet zijn gevangene nooit vrij. Een trol maakte alleen zijn slachtoffers klaar voor nog grotere wreedheden. Hierin had de trol altijd veel plezier.

Er was geen volk zo wreed als het volk der trollen. Ze kenden geen genade. Hun genade was alleen een nog grotere wreedheid. Dit maakte hen berucht. Ja, de trollen waren zeer gevreesd. Veel plezier hadden ze erin als hopeloze zielen voor hun aanwezigheid trilden. Want in de handen te vallen van een trol, was te komen in een fuik waaruit geen ontsnapping mogelijk was, alleen het uitzicht op een steeds groeiende ellende. De gevangene had alleen het uitzicht op ongekend wrede martelingen, die alleen maar wreder en wreder zouden worden, tot groot plezier van de trollen. En zolang je nog niet door hen gepakt was, kon je erop wachten dat ze op een dag voor je deur zouden staan, want een trol geeft nooit op. Hij zou het telkens weer opnieuw proberen door de ene na de andere valstrik, totdat je een keer op een onbedachtzaam moment zou toehappen, als het begin van een ritje dat steeds duisterder zou worden.

Ze hadden er groot plezier in om alles langzaam op te bouwen, om de spanning en angst zo groot mogelijk te maken, en om maar zoveel mogelijk valse hoop en zekerheid te schenken, zodat de klap daarna extra hard zou aankomen. Ja, het waren misbaksels, en zij woonden in de trollenspiegels en hun slachtoffers. Telkens weer spanden zij hun netten en webben om hun geluk te beproeven. Nee, er was geen groter duivels kwaad dan de trollenspiegel. Het was een ras erger dan demonen en vampieren. Als zij in de buurt waren dan gilden de geesten, spoken en duivelen het uit. Er was niets vergeleken met de trollen. Eens hadden zij de trollenspiegel ontworpen, en sindsdien groeide hun macht.

En allen die nog nooit in de trollenspiegel hadden gekeken, en dachten dat het zo’n vaart niet zou lopen, en dat het gewoon iets onschuldigs was, zouden zich eens op een dag ook bewust zijn .... van het kwaad van de trollenspiegel.

Einde

De Monster Meester

Grimhaldt was een tovermeester van vele monsters. Zijn grote vijand was Aswaldt, de koning der skeletten. Grimhaldt was in zijn toverkamer de meest verschrikkelijke drankjes aan het brouwen. Grimhaldt had een heleboel schatten verborgen onder de aarde die bewaakt werden door wachters die eruit zagen als voeten : grote voeten en kleine voeten. Het was een vreemd ras wat hij ooit eens verslagen had, en sindsdien moesten zij zijn schatten bewaken. Aartslepal was zo'n voet, en was van top tot teen bewapend. Hij was de hoofdman van de voetwezens. Grimhaldt was erg trots op hem en had hem bekleed met de prachtigste sieraden.

Op een dag was er een belangrijke ring van Grimhaldt gestolen. Het was een ring waarmee bepaalde toverboeken geopend konden worden, en alleen bij het licht van die ring gelezen konden worden. Grimhaldt was woedend en riep Aartslepal bij zich. Hij ontdeed Aartslepal van zijn sieraden en zond hem uit zijn grottenstelsel de kou in. Aartslepal maakte een lange reis door het sneeuw en over het ijs, een reis die hij bijna niet zou overleven, maar hij was nu in ieder geval wel vrij. Na long lopen kwam hij aan bij een groot kasteel, als een spookslot. De muren waren lang en overal stonden skeletten.

Het kasteel was min of meer van botten gemaakt, en er hing een vreemde geur. Toen Grimhaldt merkte dat Aartslepal de tocht had overleefd was hij buiten zichzelf van woede. Hij greep een paar van de voetwezens die nog steeds wachters waren van zijn schatten, en wierp de wachters in zijn ketel voor een nieuwe toverdrank. Toen de toverdrank klaar was liep hij ermee naar een paar toverboeken die nog nooit geopend waren. Met een druppel in het slot kon hij elk boek openen. Nu kwamen de grootst mogelijke monsters vrij. Ook nam Grimhaldt zelf een slok van het mengsel en maakte samen met de monsters een reis naar het spookslot. Grimhaldt stormde naar binnen en kwam al snel in gevecht met Aswaldt de skelettenkoning. Maar de skeletten waren veel sterker dan het leger van Grimhaldt. Aswaldt trok zijn mes en stak het in het hart van Grimhaldt. Nu zou je denken dat nu Grimhaldt was verslagen zijn wachters wel makkelijk bevrijd konden worden, maar niets is minder waar. De wachters van Grimhaldt leefden diep onder de grond.

Het was een uittocht die vele jaren duurde. Vele kostbaarheden die diep onder de aarde lagen kwamen vrij. Het belangrijkste was wel de spiegel van Grimhaldt waarmee hij zijn toverijen bedreef. De wachters van die spiegel had hij zo dronken gemaakt en zo gevaarlijk dat er geen overwinning mogelijk was. Het waren de wachters zelf die overwinning behaalden door de spiegel. En zo kregen uiteindelijk de wachters het spookslot in handen, en begon Aswaldt zijn grote reis naar de eeuwigheid.

De Toverlist

De zwartvoetkabouters waren in oorlog met de witgouden elven. Ze hadden hun manschappen verzameld, en streden om de kroon over het land Tuburia. In Tuburia hadden de zwartvoetkabouters hun rijk onder de grond gebouwd, en de witgouden elven leefden meestal in de bossen. Maar nu de heksenkoning was gestorven, was er een groot gevecht om de kroon. Er was nog een ander die wel wat in de kroon zag. Zij was de tovenares van de zwarte bergen. Niet veel zielen durften zich hier te vertonen. Ze zeiden dat het daar spookte. Op een dag had de tovenares zich verkleed als een arme vrouw in lompen. Ze klopte aan bij een huisje van de zwartvoetkabouters. Emiel deed open. Hij en zijn vrouwtje waren nog op, maar zouden gauw naar bed gaan, want het was al avond geworden, en zij hadden de lantaarn buiten al aangedaan. 'Wat kan ik voor u doen, mevrouw ?' vroeg Emiel. 'Ach, heeft u iets te eten en misschien een slaapplaats voor deze arme weduwe ?' vroeg de vrouw. Maar Emiel sloeg de deur keihard dicht. Hij had niets aan landlopers. Ze kwamen alleen maar om de boel op te vreten, en ze werkten niet. Maar toen werd de tovenares erg kwaad en veranderde weer in haar eigen gedaante. Weer klopte ze aan, en Emiel deed open. Maar dit keer kon hij niets uitbrengen. Hevig geschrokken liep hij weer naar binnen, terwijl hij de deur liet openstaan. 'Dat is beter,' zei de tovenares. 'Het is mij wel duidelijk dat je de kroon niet waardig bent.' Maar daar was Emiel niet in geinteresseerd. Emiel was een harde werker die van aanpakken hield. En hij zag er niets in om zijn hele leven op een troon te zitten. Eigenlijk was Emiel heel anders dan de andere zwartvoetkabouters. Zij waren dikwijls lui en verzot op geld en glimmende dingen. 'Ik heb je nodig, Emiel,' zei de tovenares. Een zwarte raaf kwam in het raam zitten. Het was de raaf van de tovenares. Emiel lag op de grond. Hij was flauwgevallen van angst. De raaf had zijn vrouwtje versteend. De tovenares begon te lachen. Ze zou Emiel en zijn vrouwtje meenemen naar haar slot, in de zwarte bergen. Hier zou ze een boos plan smeden.

Na een paar dagen bracht ze Emiel en zijn vrouwtje terug naar hun huisje. Ze zette ze op de bank en vertrok. Na een tijdje konden ze zich beiden weer bewegen. 'Wat is er gebeurd ?' vroeg Emiel. Maar ook zijn vrouwtje wist het niet te vertellen. 'Het lijkt wel alsof ik jaren heb geslapen,' zei ze zacht. Buiten hoorden ze het gestamp van de kabouters. Ze zouden naar het bos gaan, om oorlog te voeren tegen de witgouden elven. Ineens werd er op de deur gebonst. Het was Roodjak, de legeraanvoerder van de zwartvoetkabouters. 'Meekomen !' riep hij, 'de oorlog gaat beginnen.' Emiel stond op en liep naar de deur. Maar hij voelde zich erg duizelig. Toen hij de deur openmaakte stond Roodjak hem nors aan te kijken. Roodjak had een hele grote baard die nogal vurig aandeed. Ook droeg hij een grote hoed en een vreemd zwart pak. 'Zeg, komt er nog wat van ?' riep hij ongeduldig. 'Ik voel me een beetje ziek,' zei Emiel.

'Niks mee te maken,' bulderde Roodjak. 'Het is nu tijd voor oorlog, en geen tijd om ziek te zijn.' En daar moest die arme Emiel mee. In het bos was er veel lawaai, en de zwartvoetkabouters schoten met hun kanonnen. De witgouden elven gooiden bommen met wit toverpoeder. Hiervan vielen er vele kabouters in slaap. 'Luiwammessen,' schreeuwde Roodjak, 'opstaan, het is nu geen tijd om te slapen.' De kabouters leden een zware nederlaag. 'Geef ons de kroon,' riepen de elven naar Roodjak. Maar Roodjak had geen kroon. Hij dacht dat de witgouden elven die hadden. 'Houdt me niet voor de gek,' brulde Roodjak, en maakte zware passen naar voren. 'Ik geloof niet in die toveronzin van jullie. Geef me de kroon.' Maar de elven hadden geen kroon, en Roodjak werd steeds kwaaier en kwaaier. Plotseling verscheen de tovenares met haar raaf. Ze had de kroon in haar handen. 'Zeg, hoe kom jij aan die kroon,' brulde Roodjak. Maar de tovenares gaf geen antwoord, en heel langzaam bewoog ze de kroon tot haar hoofd, om de kroon op te zetten. Maar de kroon was veel te groot.

Roodjak bulderde van het lachen. Ineens kwam Emiel naar voren stappen, en zei : 'Pas op voor haar, Roodjak, want zij kan toveren.' Maar dat weerhield Roodjak niet. Met forse stappen liep hij op de tovenares af, en greep de kroon van haar weg. Roodjak zette de kroon op zijn grote hoed en die paste precies. 'Hoe staat ie ?' bulderde Roodjak van het lachen. 'Ach toch,' zei de tovenares, 'zot op alles wat glimt, een echte zwartvoetkabouter. Toch wel jammer dat het de echte kroon niet is, maar één van de vele maaksels om hebberige kabouters een lesje te leren.' En daar begon ineens die arme Roodjak te draaien en te draaien als een molen, steeds sneller en sneller. 'Wat is dit ? Haal me eruit,' schreeuwde hij. Maar daar steeg Roodjak op, en zweefde richting het slot van de tovenares. 'Ziezo,' zei de tovenares, 'hem zal ik ook nog wel goed kunnen gebruiken.' Maar Emiel en een paar andere kabouters begonnen erg boos op de tovenares te worden. 'Ach, geen zorgen, Emiel,' schaterde de tovenares, 'jij hebt ook zo'n kroon, schattebout, ik heb je er eentje laten inslikken.' Emiel werd erg rood ineens, en voelde alle energie uit hem wegstromen. Ineens werd ook hij als door de wind opgenomen, en zweefde richting het slot. Er waren niet veel elven meer in de buurt. Zij waren altijd erg bang voor de tovenares en haar streken. Nu ze dan beide partijen erg bang had gemaakt voor kronen, kon ze in haar eentje rustig op zoek gaan naar de kroon van de heksenkoning.

De Trollenkoning

Eens, en dat is al heel lang geleden, zwierf ik in de bossen en verdwaalde uiteindelijk. Zo diep was ik nog nooit geweest, en ik wist niet meer hoe ik terug moest komen. Midden in de nacht kwam ik in een trollendorp terecht. Er zijn maar weinigen die het geloven. Echt waar, die trollen die leven net zoals wij : ze vissen, jagen, hebben boerderijen, huizen of hutten met keukens. In ieder geval was het een echte trollenbende. Ik had nog nooit zoveel vuil en puinhoop bij elkaar gezien. Ze leefden daar verwaarloosd, droegen bijna geen klederen, maar wel veel riemen als tuigjes, waar ze hun wapens aan vast konden maken.

Ik bleef er staan, maar ineens werd ik gegrepen. Ik werd van mijn fiets afgetrokken en er ontstond een hevig gevecht. Ik had weleens gehoord dat het niet best was om in de handen van trollen te vallen, dus ik deed m’n uiterste best om weer los te komen, maar tevergeefs. Ze brachten mij voor hun koning, en maakten mij tot een gladiator. Ik moest tegen allerlei enge beesten vechten. Dit tot groot vermaak van de trollen. Ik dacht werkelijk dat ik hier nooit vrienden zou krijgen, en ik moest altijd in een donkere kerker slapen. Maar op een nacht kwam er een trollenvrouw bij me. Ze gaf me wat bloemen, heel lief, en ze zei : ‘Wacht tot de sterren uit de lucht zullen vallen om jouw kerker te openen.’ Ik dacht dat ik dan zou kunnen wachten tot sint juttemes, want dat zou toch nooit gebeuren. Ik snapte niet wat ze bedoelde, maar plotseling liet ze een glimmende sleutel voor mijn neus bungelen. Door de tralies staarde ik ernaar en naar haar. Ze was heel mooi, en het beetje licht

dat er was weerkaatste zo prachtig in haar ogen. Ze liet de sleutel bungelen, alsof ze ermee wilde plagen. ‘Zie, ik heb de sleutel van de koning gestolen,’ sprak ze. ‘Ik kon het niet aanzien hoe ze jou mishandelden, maar ik ben er voor jou, nu, dus kom.’ Ze drukte uiteindelijk de sleutel in het sleutelgat en maakte de deur open. Maar daar kwamen al een paar trollenwachters aan, en toen deed ze iets heel doms. In paniek drukte ze mij weer terug in de kerker, en ook zij ging naar binnen, en deed de deur weer op slot. De trollenwachters keken naar binnen en moesten lachen. ‘Haha, nu hebben we twee vliegen in één klap. Daar zal de koning blij mee zijn. Ze gristen de sleutel weg en liepen verder. De vrouw begon te snikken. ‘Het is allemaal mijn schuld,’ zei ze. ‘Nu zullen we morgen vast opgehangen worden.’ En ja hoor, dat was de bedoeling. Want toen de koning het de volgende dag hoorde moesten we voorkomen. Hij was woedend, maar ook gemeen. Hij lachtte gemeen. Hij zei : ‘Ophangen die lui.’ En zo werden we naar het marktplein geduwd, geboeid, en kregen een strop om onze nek. Nu zou je misschien denken : ‘Kerel, hoe ben je daar aan ontsnapt ?’ Er kwamen op dat moment net wat vissers terug van een vistocht. Het waren vrienden van de vrouw. Toen ze zagen wat er aan de gang was trommelden ze nog meer van hun vrienden op, en het werd een kleine burgeroorlog, waardoor wij tenslotte gered werden. De koning werd afgezet, en ze wilden dat ik de nieuwe koning zou worden.

Ik kreeg een heleboel vrouwen, omdat dat de gewoonte was. Ook kreeg ik een hele vreemde grote edelsteen waarin een meisje opgesloten zou zitten. Ik vond dat wel wat vreemd dus ik vroeg ernaar. Het bleek een zingende steen te zijn, die eens door een trol was gevonden. Het was een geschenk aan de koning. Ik dacht : Het zal wel goed zijn.

Sinds ik aan de macht was ontstonden er wel vaker relletjes. Trollen waren wat dat aanging erg vechtlustig. Ik wilde hen wel helpen wat liever te zijn naar elkaar, maar sommige trollen waren daar niet al te open voor. Ze wezen me erop dat sommige dingen gewoon moesten gebeuren. Het hoorde zogezegd bij hun algemene ontwikkeling.

Het voel me op hoe weinig protest er tegen mij als koning was. Ze vonden het allemaal best, en het leek allemaal heel natuurlijk te gaan. Toen ik op een dag geen koning meer wilde zijn en verder wilde trekken, kreeg ik van hen een toverpaard en een eenhoorn als dank en afscheid. Terug naar huis wilde ik niet, maar hier blijven ook niet. Dus ik vertrok naar de dieptes van de bossen .... Weer kwam ik hier allemaal trollendorpjes tegen. Ik kon mijn ogen niet geloven. Wat me opviel was dat er hier veel vee gehouden werd, als in fokkerijen, vooral kippen en varkens. Deze beesten werden door de trollen volop geslacht, omdat de trollen hier voornamelijk vlees aten om in leven te blijven. Maar tot mijn grote schrik zag ik ook hoe ze mensen fokten, voor slavenwerk en voor de slacht. En ik wist dat ik eigenlijk op de verkeerde plaats was gekomen. Maar ik had mijn trollenkroon nog steeds. Ik zette hem op, en stapte richting het stadhuis. Al snel merkte ik hoe dom de trollen waren, want ze dachten echt dat ik de koning was, en eigenlijk was ik dat ook nog steeds wel. Ik kwam er ook achter dat ze het allemaal niet zo kwaad bedoelden. Eigenlijk wisten ze niet beter. Ik vroeg me af hoe ze aan al die mensen gekomen waren, maar feit was dat ze die mensen gewoon doorfokten, en ik begon me af te vragen wat ik nu moest doen.

Uiteindelijk ben ik maar gewoon terug gegaan naar de mensenwereld, en heb ik mijn verhaal verteld. Het viel me op hoe weinig men om deze mensen gaf. Mijn verhaal werd gewoon niet geloofd.

Vele jaren later ging ik terug naar de trollenwereld, maar er bleek niets meer van hun wereld over te zijn. Met gemengde gevoelens denk ik aan hen terug.

Einde

Het Rode Zaad

Onder de indiaanse reuzen van de Rotmor-zone in het Angela-gebied was er een onbeschrijfelijke horror. Zij waren reusachtig, voortgekomen vanuit vreemd zaad, rood zaad. Zij hadden een dag aangesteld voor het uitroeien van speciale rassen. Zij waren voortgekomen vanuit wonderzaad, ja, als kabouters waren zij eerst, toen ze nog in de moederschoot waren. Niemand zou denken dat zij ooit zo klein waren geweest, zo klein dat alles wat ze deden betoverend was. En betoverend waren zij nog steeds.

Wanneer zij bewogen hadden zij de bewegingen als ridders, fier en strak. Zij hadden allemaal hun eigen doelen, en leefden de wetten om die doelen te bereiken strak na, als de wetten van een vreemde en wrede natuur. Zij waren hier als goden, alhoewel ze de goden op een bepaalde dag onder de aarde hadden opgesloten in rode kajuiten, als een gevangenis in een schip.

Mikduktus was een van de gevangenbewakers daar. Hij droeg een groen met zwart gewaad gemaakt van bladeren. Nu hadden ze dan een bepaalde dag aangesteld tot een godenmaal, waarin ze deze gefokte goden zouden verschranzen. Als er iets was dat de reuzen haatten dan waren het de goden. Zij hadden alles verwoest, en regeerden met strakke hand. Nu waren de goden dood, of liever : zo goed als dood. Het vlees werd opgediend, en zo waren er driemiljoen vierhonderd achtien gebraden

stukken godenvlees in een grote reuzenzaal.

Amerim was een jonge reus die met zijn vader meeging naar het godenmaal. Amerim was een gevoelige jongen, en smeekte de reuzen om in het vervolg iets genadiger te wezen. Wel at hij mee van het vlees, omdat dat van zijn vader moest. Amerim’s vader duldde nooit tegenspraak, en daarom was Amerim altijd erg voorzichtig met hem. Als zijn vader ontplofte dan kon je je maar beter bergen.

Vele reuzen wisten dat. Ze vreesden Amerim’s vader als geen ander. Op een dag ging Amerim met zijn vader het bos in, waar ze een grot vonden vol met rood zaad. Amerim’s vader vertelde dat dit zaad de oorsprong was van alle reuzen. Hier zouden de reuzenvrouwen op een bepaalde leeftijd naartoe gaan, om van dit zaad te eten en zwanger te worden. Amerim wist niet wie zijn moeder was. Dat moest altijd geheim gehouden worden. Als de reuzenvrouwen zwanger geworden waren, dan werden ze gesluierd en kwamen op een reuzenkasteel terecht, waar ze de rest van hun leven moesten wonen samen met andere reuzenvrouwen. Zij moesten in het geheim baren, en dan werden de kinderen gewisseld, en in een grote cirkel geplaatst, waar even later de gesluierde reuzenvrouwen omheen moesten dansen, zodat niemand wist welk kind bij wie hoorde.

Vaders werden dan aangekozen om voor de kinderen te zorgen. Als een kind dan later toch wilde weten wie zijn moeder was, dan moest zo’n kind zelf van het zaad eten, en zou dan in een droom zijn ware moeder zien.

Amerim at, viel in slaap en kreeg een droom van een reuzenvrouw met een grote indianentooi, met een heleboel witte veren met sommige zwarte plukjes, en rode plukjes. ‘Lieverd,’ sprak een stem, ‘ik ben van een andere reuzenstam nu. Ik ben uit het kasteel van de gesluierde reuzenvrouwen gevlucht, en woon nu in het bos. Kom me opzoeken.’ Amerim wist direkt dat dit zijn moeder was. Toen hij het zijn vader vertelde werd de reus erg boos. In paniek rende Amerim het bos in, en ging op zoek naar zijn moeder. Hij moest zich veel verbergen, want zijn vader kwam hem achterna. Maar na een tijdje had zijn vader geheel het spoor verloren, en ging weer terug. Niet veel reuzen waagden zo diep in het bos te komen, omdat ze bang waren voor allerlei wilde reuzenstammen.

Na een tijdje kwam Amerim bij een grote boomstronk waarachter de modderreuzen leefden. In deze stam vond hij zijn moeder. Amerim werd direkt liefdevol door hen uitgenodigd. De reuzen waren heel wijs, en helemaal niet zo afschrikwekkend als gezegd werd. Maar Amerim kende natuurlijk de andere stammen van het bos nog niet. De modderreuzen waren heel technisch, en hadden allerlei werktuigen vervaardigd. Amerim keek zijn ogen uit. Er waren zelfs liften waarmee ze tot de hoogste boomtoppen konden komen. Amerim was zo onder de indruk dat hij zijn vader helemaal vergat. Amerim’s moeder was een groot opperhoofd van de modderreuzen, maar er waren hier een heleboel opperhoofden. Amerim kwam erg tot rust bij zijn moeder, en zijn moeder liet hem zien in welke grot zij woonde. Ook woonden er reuzen in reusachtige bomen en in hutten. Dieper in het bos leefden de reuzen in wigwams en in tenten. Hutten kwamen daar veel minder voor, alhoewel .... er waren wel hutten gemaakt van beenderen en doodskoppen. Maar Amerim’s moeder vertelde hem dat hij niet bang voor andere stammen hoefden te zijn, omdat ze allemaal in vrede met elkaar leefden. De reuzen leefden van de jacht, en niet van de oorlog. De reuzen hier waren veel groter dan

de reuzen die Amerim kende. Ook zijn moeder was erg groot, en hij vroeg zich af hoe dat kon. Zijn moeder legde hem uit dat er hier voedsel was waarvan je groter kon worden. De reuzen aten hier allerlei soorten zaad.

Het was duister zaad dat Amerim nog niet kende. Zijn moeder had er potten vol van, en toen zij hem voerde merkte hij direkt dat hij ervan begon te groeien. Toen hij groot genoeg was, enige jaren later nam zijn moeder hem mee naar een hal vol met reuzenspiegels. Deze reuzenspiegels creeerden de wereld zoals hij was. Het waren sprekende reuzenogen. Ze vertelden de jongen wat hij later zou worden. De jongen ging door de reuzenspiegel, en kwam in een andere wereld terecht. Zoveel wezens leefden hier die vele reuzenspiegels droegen. De wezens waren harig en nog wel groter dan de reuzen die hij kende. Zijn moeder was ook meegekomen.

De reuzen hier waren nog wilder dan de reuzen die hij kende. Ze maakten niet alleen jacht op wilde dieren, maar ook op andere reuzen. Misschien waren de reuzen waar de jongen opgroeide daarom altijd zo bang voor het bos. In een grote zaal aten ze van het reuzenmaal : driehonderdmiljoen en vijvenveertigduizend schalen vol reuzenvlees, zoals reuzenogen, reuzentenen, en reuzenvingers.

De jongen vroeg zich af waar hij terecht was gekomen. Zijn moeder zei dat hij deze reuzen diende te onderwerpen. Hij zou hun koning worden. ‘Ik heb het niet zo op die pottenkijkers,’ brulde een harige reus. ‘Ach laat hun,’ zei een grote trage reus, ‘ze doen ons toch geen kwaad ?’

De jongen werd door zijn moeder vastgepakt en gebracht naar een andere zaal. Deze zaal was nog wel groter dan de andere. Hier zagen ze reuzen met vleugels die net van hun jachtpartij terugkwamen, en ook werd hier het vlees geslacht en klaargemaakt. Het was een grote reuzenkeuken, als een jagershuis. ‘Moeder !’ brulde één van de reuzen, en stormde op de reuzenvrouw af. ‘Dit is je broer, zoon,’ zei de moeder van de jongen. De reus was reusachtig, en moeder vertelde dat de jongen net zo groot zou worden. De grote reus nam hen even later mee naar zijn huis waar ze rond de tafel gingen zitten. Even later schoof de grote reus een schaal met reuzenogen en reuzentenen voor de jongen. ‘Maar dat ga ik echt niet eten,’ zei de jongen, ‘jullie met je barbaarse praktijken.’

De reus keek hem begrijpend aan. ‘Zeg,’ zei de reus. ‘Als wij hen niet eten, dan zouden ze ons eten, en zij zijn veel erger dan wij. Zij jagen niet alleen, maar zij martelen ook, als trollen.’ De jongen zei niets, en begon voorzichtig te eten, wetende dat als hij niet groter zou worden, dan zou het rijk in groot gevaar zijn. Hij moest immers hun koning worden, dat had moeder hem zelf gezegd.

‘Waar wonen die reuzen ergens ?’ vroeg de jongen voorzichtig. Moeder wees naar een schilderij met wat bergen dat aan de muur hing. ‘Achter de reuzenbergen wonen zij,’ zei de grote reus. ‘Maar ik heb liever niet dat jij daar komt. Want als ze je te pakken krijgen, dan is het goed mis.’

En toen vertelde moeder een verhaal over de achtergrond van die reuzen. Ze waren vage

afstammelingen van trollen. De trollen zelf zouden ver achter hen wonen, en die zouden nog verschrikkelijker zijn. Deze trollen zouden kaarsen hebben van gebroken beenderen en reuzenschedels, en andere lugubere dingen. Deze trollen zouden in de reuzen wonen voor allerlei boosaardige praktijken. Ja, die trollen waren boosaardige, angstaanjagende wezens die nergens voor terugdeinsden.

De jongen luisterde huiverend naar het verhaal van zijn moeder, terwijl zijn broer begon te lachen. ‘Ach,’ zei de grote reus, ‘jongen, ik neem je er wel een keer naartoe. Dan kun je het met je eigen ogen zien.’

Moeder begon te glimlachen. ‘Ja, ik kan lugubere verhalen vertellen. En het is nog echt waar ook. Het gebeurt allemaal achter de reuzenbergen, waar reuzen en trollen tezamenleven.’

‘Ja, mams, en vertel eens over die druipende kaarsen die ze hebben,’ zei de grote reus lachend.

‘Oh ja, dat was ik vergeten te vertellen,’ zei moeder. ‘Die kaarsen druipen van slijm, bloed en snot.’

‘Ha, ha, ha,’ bulderde de grote reus. ‘Wat een boeltje daar, hè, mams ?’

Moeder schudde van het lachen. ‘Maar pas maar op dat je niet in hun handen komt, zoon, want dan ben je de klos, echt waar, dan veranderen ze jou ook in zo’n druipende kaars. En dan verkopen ze je op hun markten. Daarom : als je gaat, ga dan met ons. Wij zorgen wel dat jou niets overkomt.’

En zo gebeurde het. De jongen ging met zijn moeder en zijn grote broer op reis. Na een tijdje kwamen ze de eerste trol al tegen. De trol was direkt erg vriendelijk, helemaal niet zoals de jongen had verwacht. In een grote huifkar bracht de trol hen over de bergpaden heen, en het duurde niet al te lang voordat ze achter de reuzenbergen kwamen. De jongen had zich het allemaal heel anders voorgesteld. De trollen waren allemaal erg vriendelijk naar hen.

Maar in hun huisjes stonden inderdaad vreemde kaarsen, en de jongen vroeg zich af waarvan die kaarsen gemaakt waren. ‘Oh, van reuzenogen, reuzenharen, reuzentenen en reuzenvingers, enzo,’ zei een trol glimlachend alsof hij er niks van meende. Maar de kaarsen hadden een erg vreemde geur.

Later bleek dat de trollen helemaal geen reuzenvlees aten, maar gewoon kippenvlees, varkensvlees en rundergehakt. De jongen snapte het niet meer goed. Wie moest hij nu geloven ? Werd hij niet gewoon overal in de maling genomen ?

De trollen aten veel, terwijl de jongen allang niet meer kon. De trollen boerden veel, en hadden veel sterke verhalen. De jongen glipte er even tussenuit en liep naar wat van die vreemde kaarsen toe. Hij rook er even aan, en rook de indringende geur. Ook ging hij er even met zijn vinger over, en voelde dat er veel stof aanzat. Ook voelde het een beetje slijmerig aan. Het was een kaars met blauw vuur, en daarnaast stond een kaars met rood vuur, en verderop nog één met groen vuur. Aan de muren en aan de plafonds hingen vreemde spiegels. Ze leken wel een beetje op de reuzenspiegels. Maar de jongen kon er niets door zien. Ook liep de jongen even naar de gang, waar vreemde opgezette spinnen en krabben stonden. Ook hier hingen vreemde spiegels aan de muur en aan de plafonds. Ze lagen zelfs op de vloer, verweven in een vreemd tapijt. De vreemde spiegels leken een beetje op de buiken van spinnen. De jongen kon er niets door zien.

De huizen van de trollen waren door gangen aan elkaar verbonden, en al snel kwam hij in een ander huis. Hier waren de trollen ook erg vriendelijk, en ze nodigden hem uit om wat pudding met hen te nemen. Maar de jongen zat al helemaal vol.

Het trollentoilet was een vreemde bedoening met kettingen en leer, maar dingen leken daar ook van harige dierenhuiden gemaakt te zijn. Boven was er een badkamer waar dezelfde soort dingen stonden, en weer die druiperige kaarsen.

Op het zolder hoorde hij iemand zingen, en ging er over de trap naartoe. Maar het bleek een grammofoonspeler te zijn. Niemand was verder in de buurt. Toen hij door het raam keek zag hij rook. In de verte was een veldje tussen wat bomen waar trollen een barbecue hielden.

De volgende dag trokken de jongen, zijn moeder en zijn broer verder met de huifkar. Verderop bleek alles veel luguberder te zijn, alhoewel de trollen nog steeds erg vriendelijk waren. Hier woonden ze in grotten, in hutten, en in tenten. De trollen hier waren veel langer en droegen vaak riemen met doodskoppen erop en daaronder droegen ze harige broeken. Ook droegen ze kettingen met tanden eraan. Deze trollen bleken wel echt reuzen te eten, want hier zag de jongen gebraden reuzenharten, gebraden reuzenlever, en een heleboel andere reuzenorganen, meestal liggende tussen een hoop reuzenogen, reuzentenen, reuzenvingers en reuzenbotten.

Weer zag hij vreemde kaarsen die bijna een soort van aders hadden met vreemde knopen erin, en wat ervan afdroop leek veel op bloed, snot en slijm.

Sommige kaarsen leken geheel van reuzentenen gemaakt te zijn, anderen van reuzenogen, en weer anderen van reuzenvingers. Verderop kwamen ze in hallen die geheel van reuzenogen waren gemaakt, en daarna in hallen die geheel van reuzenvingers waren gemaakt. Vandaaruit kwamen ze in de hallen van reuzentenen, die over leken te lopen in hallen van trollentenen. Hier zagen ze kooien met trollenkinderen door de lucht gaan. De kinderen leken op reuzenkinderen, maar ze waren veel dunner en hadden een andere huidskleur, bijna als zand. De kooien zaten vast aan touwen en werden in de lucht voortgetrokken.

Einde

Jetje's Moeder

Jetje's moeder was een heks. En niet zomaar een heks. Ze at mensenvlees. Jetje's moeder kwam nooit beneden. Ze woonde op zolder. Jetje durfde hier nooit te komen. Haar vader zei altijd : 'Kom daar maar niet.' Het stonk er ook verschrikkelijk. Op een dag kwam er een meneer aan de deur. Jetje's vader moest een hoge rekening betalen, maar hij had er het geld niet voor. 'Ja, mijn vrouw heeft al het geld,' zei Jetje's vader tegen de meneer. 'Maar ziet u, zij is een heks en woont op de grote zolder. Ze eet mensenvlees, dus ik kan daar maar beter niet komen.'

'Ja, maar ik moet dat geld toch hebben,' zei de meneer.

Midden in de nacht ging Jetje's vader naar de grote zolder. 'Ik heb wat geld nodig,' zei Jetje's vader tegen de heks.

'Nee, dat krijg je niet,' zei de heks. 'Breng me eerst maar wat jongetjes, dikke jongetjes, vetgemest, want ik heb honger.'

'Nou, je kunt toch gewoon uit de koelkast eten,' zei vader.

‘Nee, ik wil mensenvlees,’ zei de heks.

‘Maar dat kan echt niet hoor,’ zei vader. ‘En ik moet het geld nu hebben, anders komt morgen die meneer terug, en dan zwaait er wat.’

‘Laat die meneer maar hier komen,’ zei de heks.

‘Goed,’ zei Jetje’s vader, ‘als je dat zo wil. Dan kun jij het aan hem uitleggen.’

En zo gebeurde het. Jetje’s vader stuurde de meneer de volgende dag naar het zolder. Na een uur was de man nog niet beneden, en Jetje’s vader ging weer naar het zolder om te kijken hoe het was afgelopen. De heks had de meneer in een kooi opgesloten. Oh, oh, dat ging helemaal niet goed. De meneer was woest.

‘Zeg, laat die meneer eens even los,’ zei Jetje’s vader. Maar de heks wilde dat niet. ‘En ga nu maar weg, anders stop ik jou ook in een hok,’ zei de heks. Toen is Jetje’s vader maar naar beneden gegaan, en wilde er nu echt nooit meer komen.

Maar op een mooie zonnige dag toen Jetje eens iets van het zolder moest halen kwam ze erachter dat haar moeder er niet meer woonde. Alle spullen waren weg. Er lag een briefje op de grond, waarop stond geschreven : ‘Lieve Jetje, ik woon nu in het bos. Groeten van de heks. Kom je me eens opzoeken ?’ Nou, dat durfde Jetje natuurlijk niet, maar op een dag besloot ze er toch met een paar vriendjes en vriendinnetjes naartoe te gaan. De heks woonde nu heel diep in het bos, en daarvoor moesten ze een eind fietsen. Dat ging niet zo snel, want Kareltje was nogal dik, en kwam maar moeilijk vooruit. ‘Kareltje, mijn moeder is nogal gevaarlijk,’ zei Jetje. ‘Ze eet mensenvlees.’ Maar Kareltje moest erom lachen, en zei met zijn mond vol dat hij dat niet geloofde.

Toen ze bij het huisje van Jetje’s moeder aankwamen was het een keurige boel. Jetje’s moeder kwam naar buiten met de krulspelden in, en ze leek op een echte dame. ‘Zo, mams, verwacht je visite ? De koningin ofzo ?’ vroeg Jetje.

‘Nou, jullie zouden toch komen ?’ zei Jetje’s moeder. Jetje knikte. ‘Mams, dit zijn Kareltje, Benno, en nog wat vriendinnetjes. Jetje’s moeder gaf alleen Kareltje en Benno een hand. Benno was aan het eten zoals altijd. Hij had altijd zijn mond vol, net als Kareltje, maar hij was nog niet zo dik als Kareltje.

‘Je bent niet zo dik als Kareltje,’ zei Jetje’s moeder tegen Benno. ‘Maar dat komt nog wel.’

‘Waarom dan, mevrouw ?’ vroeg Benno.

‘Oh, als je zoveel eet,’ zei Jetje’s moeder, ‘dan zal dat vast wel lukken.’ Kareltje en Benno keken elkaar even vreemd aan. Wat een rare moeder had Jetje dat ze zulke dingen zei. Maar al gauw viel Jetje’s moeder goed bij Kareltje en Benno in de smaak, want in de woonkamer stonden de overheerlijkste taartjes en toetjes. ‘Zo, ik dacht laat ik jullie eens goed verwennen,’ zei Jetje’s moeder. ‘Jullie moeten er nog van groeien.’ Dat lieten Kareltje en Benno zich geen tweede keer zeggen. Snel holden ze op de tafel af, en begonnen te eten dat het een lieve lust was. Maar de meisjes aten niks. ‘Zeg, waarom eten jullie niet ?’ vroeg Jetje’s moeder. ‘Ik heb het speciaal voor jullie gemaakt.’

‘Oh, ik had thuis al genoeg gegeten,’ zei Lizzie.

‘Ja, en ik heb niet zo’n honger,’ zei Daphne.

‘En jij dan, Jetje ?’ vroeg Jetje’s moeder.

‘Oh, ik heb ook niet zo’n zin. Ik ben een beetje misselijk,’ zei Jetje.

‘Dat kan,’ zei Jetje’s moeder, ‘maar ik heb anders wel zin hoor. Dan eet ik wel een extra taartje voor jullie.’

‘Lekker spul, moeder van Jetje,’ zei Benno.

‘Ja,’ zei Kareltje met zijn mond vol. ‘Mogen we nog eens komen ?’

‘Jullie mogen zo vaak komen als jullie maar willen,’ zei Jetje’s moeder. ‘Jullie mogen wel logeren, want het is toch weekend.’

‘Graag mevrouw,’ zei Benno. Kareltje knikte instemmend. De meisjes lieten zich pas na lang praten overhalen, maar Jetje wilde absoluut niet blijven. Jetje was bang dat haar moeder nog steeds was zoals vroeger. Opeens keerde ze zich om, rende naar buiten naar haar fiets, en reed weg.

Toen ze thuiskwam vertelde ze alles aan haar vader. ‘Ach,’ zei haar vader. ‘Misschien is ze nu wel veranderd. Ze heeft een nieuw huis, en ze gedraagt zich nu als een echte dame. Zullen we samen eens bij haar op bezoek gaan ? Maar Jetje wilde er niet meer komen. Toch begon ze zich een beetje bezorgd te maken over haar vriendjes en vriendinnetjes, maar even later dacht ze dat ze zich aanstelde.

Na het weekend kwamen de kinderen vrolijk terug. ‘Je hebt een geweldige moeder, Jetje,’ zei Kareltje. Ook Benno en de meisjes knikten volop. ‘Zie je nou wel,’ zei Jetje’s vader. ‘Er is niets aan de hand. Misschien is ze erg veranderd.’

‘Dus ze is nu geen heks meer ?’ vroeg Jetje.

‘Ik denk het niet,’ zei vader. Maar toen schrok Jetje. Ze keek naar Kareltje, en zag hoe er een schroefje uit zijn broekspijp viel. Jetje raakte het op, en keek Kareltje in de ogen. Kareltje bewoog niet meer. En toen zag Jetje ook een schroefje op zijn hoofd zitten. Dit was Kareltje helemaal niet, maar een robot. Ook zag ze die schroefjes op de andere kinderen zitten, en toen schrok vader ook. ‘Dat is niet pluis, Jetje,’ zei vader. ‘We moeten direkt naar het huisje toe.’

‘Nee,’ krijste Jetje. ‘Dan sluit ze ons ook op. Dat heeft ze al eens eerder gedaan met die meneer, weet je wel ?’

Vader knikte. Toen zijn ze samen maar gaan afwassen. ‘We moeten echt wat doen, Jetje,’ zei vader.

‘Ja, maar wat dan ?’ vroeg Jetje.

‘Ik weet het niet,’ zei vader. ‘Laten we er eerst maar een nachtje over slapen.

Maar de volgende dag waren vader en Jetje het alweer vergeten. Totdat Jetje op een dag weer op de zolder kwam en ontdekte dat haar moeder er weer woonde. Ook stonden er kooien met de meneer van de rekening, Kareltje, Benno, en haar twee vriendinnetjes Lizzie en Daphne. Ze waren allemaal verschrikkelijk dik geworden. ‘Mams, wat heb je met ze gedaan ?’ vroeg Jetje, ‘en waarom woon je nu weer hier ?’

Maar toen schrok Jetje. Haar moeder was gaan roesten, en dat was geen goed teken. Dat betekende namelijk dat haar moeder ook een robot was. Helemaal in paniek rende ze naar beneden. Direkt vertelde ze het aan haar vader. ‘Oh ja,’ zei Jetje’s vader, ‘dat is waar ook. Dat was ik helemaal vergeten. Ik heb haar zelf eens gemaakt. Ik had haar roestvrij moeten maken, en verder had ik nog wat foutjes gemaakt.’

‘Nou, ik vind het anders oerdom,’ zei Jetje. ‘Wie maakt er nou zo’n gevaarlijke heks als mijn moeder ?’

‘Ach,’ zei vader, ‘stel je niet zo aan. Trouwens, die meneer was ook maar een robot hoor, en ook Kareltje, Benno, Lizzie en Daphne. Zelfs de juffrouw is een robot. Ik heb ze allemaal eens gemaakt.’

‘Nou, je hebt me er behoorlijk bang mee gemaakt,’ zei Jetje. Maar toen ontdekte ze ineens iets anders. Wat zat daar bij het oor van haar vader ? Dat was een heel klein schroefje. Toen ze er aan draaide stopte haar vader ineens met bewegen en keek strak voor zich uit. ‘Vader ?’ zei Jetje. ‘Ach nee, hè ? Is mijn vader dan ook een robot ?’ In paniek rende Jetje naar het huis van de juffrouw. De juffrouw was in de woonkamer aan het breien. Direkt begon Jetje haar te onderzoeken. ‘Ach kind, wat doe je allemaal toch ?’ vroeg de juffrouw.

‘Even kijken of mijn vader gelijk heeft,’ zei Jetje. En ja hoor, even later vond ze wat schroefjes. Nu kon ze niemand meer vertrouwen. Huilend slenterde ze naar huis terug. Ze durfde die nacht bijna niet te slapen. Ze was helemaal alleen in zo’n groot huis met robotten. De volgende dag werd er aangebeld. Het was een meneer met een snor en een hoed op. De meneer stak zijn hand uit naar Jetje en zei : ‘Hallo, ik ben jouw vader. Je hebt het eindelijk ontdekt over de robotten ? Je mamma is ook echt heel blij. Ga je met ons mee ?’

‘Ja, maar wie bent u ?’ vroeg Jetje. ‘Wie heeft dan al die robotten gemaakt ?’

‘Ach, die heb ik zelf ooit eens gemaakt. Heel dom van me. Ik dacht dan had je wat speelkameraadjes, want je mamma en ik waren vaak weg. Maar ze gingen met je op de loop,’ zei de meneer. Jetje stapte even later in de mooie grote auto, en al gauw kwamen ze aan bij een prachtig groot huis. Die dag ontmoette Jetje voor het eerst haar moeder, en vader en moeder stroopten beiden hun mouwen op om te laten zien dat ze echt geen robotten waren.

Het Slagroom

Geheim

Hoofdstuk 1.

Fonteinenland was omringd door een rivier van slagroom. Koning Fontein zat op zijn troon, en prins Fontein stond naast hem. Koningin Fontein was in de keuken, waar er gewerkt werd aan een feestmaaltijd, want er waren belangrijke gasten. De eetzaal stond al vol met stoeltjes van slagroom-leer. Ook stonden er standbeelden gemaakt van chocolade en drop. In de kelders van de keuken waren geleerden en koks bezig een draak te veranderen in slagroom. Zo ging dat vaak. Prins Fontein nam vaak draken mee als hij terugkwam van een reis, en dit keer had hij een hele grote meegenomen.

In Fonteinenland was er een wet dat als iemand herhaaldelijk moeilijkheden en overlast veroorzaakte, zoals boeven, draken en ander gespuis, en hun leven niet wilden verbeteren, dan liepen ze de kans om in slagroom veranderd te worden. Zo rekende Fonteinenland af met vervelende lieden. Slagroom werd ook vaak als oorlogswapen gebruikt, en oorlogen waren er veel. Ook waren er veel verschillende soorten slagroom. Prins Fontein bewaakte een heel groot receptenboek daarvoor.

'Plop, plop, plop,' één voor één werden er kersen in de slagroom gegooid. Een heerlijke geur verspreidde zich door Fonteinenland, maar op de muren renden de soldaten van de koning heen en weer. Ze hadden iets gezien. Er kwam een schip naar het land toe over de slagroom-rivier. Koning Fontein werd ingelicht, en ook prins Fontein, maar de koning begon te bulderen van het lachen. Hij zag de paniek op de gezichten van zijn soldaten. En ze zweetten kersensap. 'Nee, welnee,' zei de koning. 'Dat wordt geen oorlog. Dat schip, en dat zal ik je vertellen, heeft helemaal niets te maken met oorlog. Ik heb mijn gouden vogel gezonden naar het buurland, om ze een schip met spruitjes te laten zenden voor het grote diner. 'Plop,' daar vloog een spruitje door de lucht. En daar ging er nog één. Een woeste man stond voor de koning, met spruitjes in zijn haren. Zijn haren waren bijna groen, en ook zijn kleren waren bijna groen van de spruitjes. 'Dag Harro,' zei de koning. 'Fijn je weer eens te zien.'

'Ik heb ook tomaten voor u meegenomen, koning,' zei Harro.

'Heel goed, mijn jongen,' zei koning Fontein. 'Ik wist dat ik op je kon rekenen.' Na een tijdje stond de hele keuken propvol met dozen met tomaten en spruitjes. Toen de feestmaaltijd klaar was was het inmiddels vol in de eetzaal. Ook Harro was uitgenodigd. Prins Fontein deed het woord : 'Wij hopen dat het eten u overheerlijk zal smaken.' Iedereen applaudiseerde. De feestmaaltijd zag er geweldig uit.

Koningin Fontein zat naast de koning. Zij had ook meegewerkt. Onder de tafel hield zij de hand vast van koning Fontein. 'Dat heb je goed gedaan, schat,' fluisterde koning Fontein haar liefdevol

toe.

De belangrijke gasten waren uit een ver land gekomen. Ze hadden hun prinses meegenomen, prinses Zoete Droom. Ze had een kroon met een half maantje erop, helemaal van goud, en ze had een schitterend gewaad, wit met allerlei kleine pareltjes en steentjes. Maar haar koninkrijk leed onder de terreur van een verschrikkelijke draak, en daarom was ze hier, om hulp en advies te vragen. Snikkend vertelde de prinses haar verhaal. De draak was een verschrikkelijk monster die ervoor zorgde dat altijd alle woorden werden omgedraaid zodat iedereen de verschrikkelijkste ruzie met elkaar kreeg. 'Lolak,' heette hij.

Plotseling werd er op de deur van de eetzaal geklopt. Een sterke wind kwam naar binnen en plotseling viel iedereen tegen de vlakte. Een ijselijk gelach steeg op. Het was Lolak. Iedereen had het bewustzijn verloren, behalve prins Fontein, want die was direct onder de tafel gedoken toen de sterke wind binnenkwam. Snel trok hij zijn zwaard, en door de deuropening zag hij de nek van de draak. Snel wierp hij zijn zwaard in de nek van het beest, maar plotseling werd de prins door een klauw gegrepen. Ook de prins verloor zijn bewustzijn, en waakte pas veel later op. Hij keek om zich heen. Hij was in een kerker.

Na een tijdje gleed de draak naar binnen en veranderde in een vrouw. 'Zo prins,' zei de vrouw met een hekserige stem. 'En wie kan je nu redden hier ?'

De prins smeekte haar hem vrij te zetten, en hij wilde alles wel voor haar doen. 'Goed,' zei de vrouw, 'ik zal je vrijzetten, maar op voorwaarde dat je de zeeen van slagroom diep onder de aarde bezoekt en het halssieraad van draak Holgst steelt om het aan mij te brengen.'

De prins wist dat hij geen andere keus had. Aan een hele lange keten liet ze hem naar beneden gaan over een trappetje. Na een lange tijd over veel meer trappetjes kwam prins Fontein eindelijk bij de slagroom zeeen aan. De zeeen schuimden verschrikkelijk. Hij vroeg zich af waarom de heks dat halssieraad wilde hebben. Er waren hier verschillende zeeen die allemaal door elkaar heenzweefden. De prins had nog nooit zoveel slagroom gezien. Hier moest dan ergens draak Holgst wonen. De prins stapte in één van de zeeen en begon te zwemmen. Zijn mond werd direct erg zoet. In de verte zag hij iets glinsteren, en hij hoorde gebrul als van vuur. Een zwarte gestalte verscheen onder hem, en hij werd in de lucht geslingerd, om zo in een andere slagroomzee terecht te komen. De zee was kolkend, en de golven werden steeds woester. Weer zag hij iets glinsteren. Het deed zelfs pijn aan zijn ogen. 'Wie heeft jou gezegd dichterbij te komen,' werd er geroepen.

'De heks heeft je halssieraad nodig,' riep de prins. Draak Holgst begon te bulderen van het lachen. 'Dat krijgt ze niet,' riep hij.

'Maar dan kan ik daar nooit meer weg,' riep prins Fontein, 'want ik zit aan haar keten.'

'Vaarwel,' sprak de draak, en zwom weg. De zee werd hoe langer hoe woester, en de keten begon strak te trekken, dus de prins kon niet verder zwemmen. Teleurgesteld zwom de prins terug. Bij de heks aangekomen vertelde hij het verhaal. 'Okay,' zei de heks, 'dan zal ik je keten langer maken, maar waag het niet om zonder het halssieraad terug te komen.' En weer ging de prins op pad, ditmaal met een langere keten. Nog dieper ging hij de slagroomzeeen in nu. Maar de draak was in geen velden of wegen te bekennen. Totdat de prins op een eiland aankwam. Er waren hier een heleboel zeemeerminnen met zilveren sieraden in hun haar en op andere plaatsen. Ook droegen ze sleutels. Het was alsof er slagroom in zijn hoofd werd gespoten en in zijn hele lichaam. In de verte zag hij een vulkaan, en hij zag er iets glinsteren. Maar toen hij richting de vulkaan begon te lopen werd er weer geroepen : 'Wie heeft jou gezegd dichterbij te komen.'

De prins besloot te wachten totdat het nacht was. Midden in de nacht beklom hij de vulkaan. Alles was rustig nu. Een enorm grote zwarte draak lag te slapen in de krater, met het halssieraad. Maar

toen hij bij het halssieraad aankwam zat daar een slot op met een heleboel sleutelgaten. Teleurgesteld liep hij terug en kwam de zeemeerminnen met de sleutels weer tegen. 'Waar zijn die sleutels van ?' vroeg de prins.

'Van het slot van de draak,' zeiden de zeemeerminnen. 'Hij is onder onze betovering, en als hij los zou komen dan zou alles boven de grond door hem verwoest worden.'

Daar schrok de prins wel even van, en hij was daarom blij dat hij het slot niet had kunnen openen. Maar hij vroeg zich af hoe hij dan ooit uit de macht van Lolak kon komen. Maar opeens had hij een idee. Op het paleis van zijn vader zou de draak in de kelders onder de keuken in slagroom veranderd kunnen worden, tenminste als het paleis nog zou bestaan, na de aanval van Lolak.

De zeemeerminnen wisten wel hoe ze de slagroomrivier konden bereiken via de slagroom-zeeen, om te kijken hoe het met Fonteinenland gesteld was, maar ze kwamen terug met slecht nieuws. Het hele land was verwoest en lag in as. Maar op hetzelfde moment werd er aan de keten getrokken. De heks wilde dus waarschijnlijk dat hij terug zou komen. Toen de prins terugkwam zonder het halssieraad was de heks woest. Maar de prins was ook woest op de heks omdat Fonteinenland verwoest was. 'Ik weet het wel, heks,' zei de prins. 'Alles wat je wil is dat ik het halssieraad van draak Holgst losmaak, zodat hij bevrijd wordt van de zeemeerminnen-betovering, en zodat hij alles boven de grond kan vernietigen.'

'Genoeg !' schreeuwde de heks.

'En wat heb je met prinses Zoete Droom gedaan, en met mijn vader en moeder, en met alle anderen ?' vroeg de prins. Maar de heks zei niets. Na een tijdje viel de heks in slaap, en de prins ging terug naar de zeemeerminnen. 'Is er geen manier om mijn keten los te maken ?' vroeg de prins aan de zeemeerminnen. 'Nee,' zeiden de zeemeerminnen. 'Niemand kan tegen haar krachten op.'

'Wat moeten we dan doen ?' vroeg de prins.

'Als je draak Holgst in slagroom kunt veranderen, dan is het halssieraad niet meer nodig,' zeiden de zeemeerminnen.

'Ja, maar dat gebeurde in de kelders van de keuken,' zei prins Fontein, 'en daar kwamen altijd heel veel geleerden en koks aan te pas.' En weer bulderde de draak. 'Oh, hij is wakker,' zeiden de zeemeerminnen. 'Wat we kunnen doen is je een ander halssieraad meegeven wat op het halssieraad van de draak lijkt.' De prins stemde in, en even later kwam hij met een ander halssieraad bij de heks. De heks nam het sieraad, en legde het in een kistje. 'Nu is Holgst vrij om te doen en te laten wat hij wil. Het sieraad is veilig bij mij. Ik zal het zelfs kunnen dragen, want ik ben immuun voor de betoveringen van de zeemeerminnen,' krijste ze. Snel maakte ze de keten van de prins los. 'Spoedig zal alles boven de grond vernietigd zijn,' lachte ze. De prins ging snel terug naar de slagroomzeeen, anders zou de heks zich kunnen bedenken. De zeemeerminnen namen hem mee naar hun rijk, in de dieptes van de slagroomzeeen. De prins vroeg zich af of zijn vader en moeder nog leefden, en prinses Zoete Droom en alle anderen.

'In de zee liggen alle schatten,' zeiden de zeemeerminnen. 'Alles wat je verloren hebt kun je daar terugvinden. De zee is bewustzijn.' De prins was erg gerustgesteld dat te horen. 'De zee is een grotere realiteit dan al de anderen,' zeiden de zeemeerminnen. Ze brachten hem naar een spiegel waar hij Fonteinenland door kon zien, prachtiger dan ooit. 'Het moet nog ergens in de zee zijn,' zeiden de zeemeerminnen. 'Er is niets verloren. Zwem door de spiegel.' Dat liet de prins zich geen twee keer zeggen. Hij zwom door het portaal van de spiegel, maar werd direkt tegengehouden door een duistere gestalte. 'Ben je mij soms vergeten ?' zei de gestalte. 'Mij, de grote Lolak. Je komt er niet zomaar langs. Ik heers over alle weerspiegelingen, en jij bent maar een weerspiegeling. Het echte zul je nooit vinden.' De prins trok zijn zwaard, maar dat begon direkt te smelten. 'Vecht er

maar voor,' sprak de heks schaterlachend, 'maar het is toch allemaal nutteloos.' Plotseling werd de spiegel ingeslagen, en duisternis vulde de zee. De zeemeerminnen vluchtten weg, maar ze wisten niet waartoe. De prins was bewusteloos geraakt door de klap, en één van de zeemeerminnen trok hem met haar mee. Ze bracht hem naar een eiland waar hij even later ontwaakte. 'Wij proberen onze fantasieen altijd tot leven te brengen, maar Lolak staat er altijd tussen,' sprak ze.

'Nu heeft ze ook nog jullie rijk vernietigd,' zei de prins.

'Nee,' zei de zeemeermin, en toonde hem haar halssieraad. 'Ik draag het bewustzijn van de zee, hoger dan ieder ander bewustzijn. Ik ben de zeemeerminnen-koningin. Door dit halssieraad heb ik toegang tot alles wat anderen verloren hebben.' Ze begon wat aan de stenen van het halssieraad te draaien. In de verte zag hij Fonteinenland, en ook zag hij het rijk van de zeemeerminnen, en het land van prinses Zoete Droom. Het zag er allemaal schitterend uit, maar het leken wel luchtweerspiegelingen. 'Je bewustzijn moet sterker worden, lieve prins,' zei de zeemeerminnen-koningin.

De zeemeerminnen-koningin leidde hem naar Fonteinenland, wat nog steeds bestond in haar halssieraad. Toen draak Holgst sliep brachten ze hem naar de kelders van de keuken, waar hij tot slagroom gemaakt kon worden. 'Hoe krijgen we Lolak in de kelders van de keuken ?' vroeg de prins even later aan de zeemeerminnen-koningin. 'Door bewustzijn,' sprak ze. 'Hoe hoger je bewustzijn is, hoe minder er verloren is, en hoe minder macht Lolak heeft.'

De zeemeerminnen-koningin deed het halssieraad van de draak nu om de nek van prins Fontein, en slagroom-zeeen begonnen zich om hem heen te vormen, prachtiger dan ooit tevoren. De prins kon weer een beetje ademhalen. Ook zag hij daar prinses Zoete Droom zwemmen. De prinses was blij om hem te zien. 'Het is beter nu in ons land,' zei de prinses. De draak verliest meer en meer grip.

'Gelukkig maar,' zei de prins.

Hoofdstuk 2.

Na dit avontuur zaten de koning en de koningin van Fonteinenland weer op hun troon alsof er nooit wat was gebeurd. Prins Fontein was verliefd op prinses Zoete Droom, en samen zouden ze meehelpen het land te regeren. Maar toen andere draken hoorden wat er met draak Holgst en draak Lolak was gebeurd begonnen ze een grote drakenoorlog tegen Fonteinenland. En ditmaal kwamen er veel grotere draken opdagen, en het zeemeerminnen-sieraad kon niets beginnen. Prins Fontein was ten einde raad. Koning Fontein zei dat de enige oplossing zou zijn naar de slagroom-tovenaar te gaan, die diep in het bos woonde, en die Fonteinenland zou hebben gemaakt. Prins Fontein zocht hem op, na een lange reis door het bos. De slagroom-tovenaar woonde in een groot kasteel. Hij werd ook wel tovenaar Lunera genoemd. Het hart van de prins begon sneller te bonzen. Er hingen hier grote maskers van allerlei dieren, apen, beren, leeuwen, tijgers en noem maar op, ook van vele onbekende monsters. Tovenaar Lunera zat achter zijn bureau. Hij was een boek aan het lezen. 'Wie ben jij,' zei hij zonder op te kijken.

Prins Fontein begon direkt zijn verhaal te vertellen. 'Draken zei je ?' vroeg de tovenaar. 'Ach jongen, het is zo'n koud kunstje om zelfs de grootste draken in slagroom te veranderen, zonder ze eerste naar keukenkelders te brengen, zonder al dat gedoe met geleerden en koks. Luister.' De tovenaar liet hem een boek zien. Het boek heette : 'Het Geheim van de Gulden Draak.'

'Hier staat het,' zei de tovenaar. 'Je moet op zoek gaan naar deze gulden draak, die een boom met bijzondere vruchten bewaakt. Als je deze vruchten plukt en naar een draak gooit, dan veranderen ze direkt in slagroom. Daarom wordt deze boom zo streng door de gulden draak bewaakt. Er bestaat maar één zo'n boom, en de draken zijn bang dat iemand die boom ooit vindt.'

'Maar waar kan ik die boom vinden dan ?' vroeg prins Fontein.

De tovenaar gaf hem een sleutel en zei : 'Ga naar de heksentuin van Gradore, open het hek, en vraag aan Gradore waar de gulden draak is.'

De prins ging direkt op pad. De heksentuin was achter het bos, een soort paradijs. Daar aangekomen opende hij het hoge gouden hek met een sleutel. 'Wat kom je doen,' krijste een oude vrouw.

'Ik kom voor de gulden draak, waar is hij ?' vroeg de prins.

'Kom maar mee,' zei Gradore. 'Hij leeft in het ravijn. Er zijn wel meerdere dommeriken geweest die hem hebben geprobeerd te temmen, maar tevergeefs. Niemand is ooit teruggekeerd van dit ravijn.' Er was een trappetje langs de ravijn waarmee je naar beneden kon. In de verte was de boom te zien met glinsterende vruchten, en een gouden draak die ervoor lag, en die op een slang leek. Snel ging de prins naar beneden. Dit zou een gevaarlijk spelletje worden. De draak zag hem bijna direkt en snelde op hem af. De prins trok zijn zwaard. De draak liet zijn tanden zien die als een sneldraaiende malen waren. De prins kon net op tijd opzij springen en verborg zich achter de trap. Langzaam liet hij zich naar beneden glijden. Na een tijdje stond hij op de bodem van het ravijn. Langzaam liep hij naar de boom toe. De draak was in geen velden of wegen te bekennen. Maar plotseling kwam de draak van achter de boom tevoorschijn. De draak was ziedend, en weer verstopte de prins zich achter de trap. Ditmaal kwam er vuur uit de bek van de draak, en het ging dwars door de trap heen, waardoor de prins zijn schild moest trekken. Het vuur ging maar door en door, en de prins begon het wel heel erg heet te krijgen. Van boven kon de prins de tovenaar zien komen, die een gouden vogel op de boom afstuurde. Maar de draak begon meerdere koppen te krijgen die als lange slangen werden, de boom vurig bewakende. 'Het heeft allemaal geen zin,' riep Gradore vanaf de top van het ravijn. De gouden vogel was nu erg dichtbij de boom gekomen, maar één van de koppen had hem bijna te pakken. De prins trok zijn boog, en een pijl, en mikte vlak op een takje wat een vrucht vasthield. Het takje vloog los, en de vrucht viel boven op één van de koppen van de draak, die direkt in slagroom begon te veranderen. Ook de rest van de draak begon al snel te smelten. 'Goed werk,' riep de tovenaar.

Ze namen nu zoveel mogelijk vruchten mee die ze bij de tovenaar in de tuin plantten, en waar zo veel meer van zulke bomen konden groeien, en een krachtige tegenaanval begon nu tegen de draken. Door de vruchten begonnen ze al snel in slagroom te veranderen. De vruchten werden in kanonnen gestopt, of op pijlen gestoken. Ook werden de vruchten gewoon gegooid.

Als herdenking aan de overwinning over de draken werden er elk jaar voedsel-gevechten georganiseerd. Iedereen mocht elkaar dan bekogelen met voedsel, en aan het einde van de dag kwamen er grote wasmachines met slagroom waarin iedereen gewassen moest worden. Dit was altijd een dol festijn en het hoogtepunt van het jaar.

Op een dag kwam er een ander prinsesje van een ander ver land op bezoek. Het was prinses Zonnetraantje. Ze had een kroontje met een zonnetje er bovenop, en ze was een vriendinnetje van prinses Zoete Droom. Prinses Zonnetraantje kon heel lekker zoet koken, en vertoonde al snel haar kunsten in de keuken. Ze bracht het overheerlijkste gebak naar de eetzaal, gevuld met warme appel en peer-vruchten.

Het Zeepje

Sanne en Frits kwamen dichterbij de indiaanse amazone-koningin die ze hadden gevonden in het bos. De koningin glimlachte. 'Zo, en wie zijn jullie,' vroeg ze. Het was een aardige vrouw.

'Nu dan,' zei ze, 'het geheim van de dorga-indianen ligt diep verborgen in de grond.' Ze hief een zeepje in de lucht. 'Ik wil dat jullie dit zeepje eten alvorens in de afgrond the kunnen gaan.

'Geen sprake van,' zei een stem. Een man met een snor stond achter de kinderen ineens. Het was de vader van de kinderen. De koningin glimlachte. 'Maar het is gemaakt van chocolade,' zei de koninging, 'witte creme-achtige chocolade.'

'Dat kan wel waar wezen,' zei de man nors. 'Maar de kinderen gaan nu met mij mee naar huis.'

'Oh, dacht je dat,' sprak de koningin. 'Ik ben ook de koningin hier, dus dit alles valt onder mijn beslissing.'

'Ja, en ik ben de keizer van Achtoepikum, en ik gebied dat mijn kinderen nu met mij meegaan,' sprak de man. De koningin begon te gniffelen. 'U bent nogal een interessante man,' sprak de koningin.

'Ach toe, papa,' zei Frits. 'Mag ze met ons mee naar huis.'

'Vooruit dan maar,' zei vader.

Thuis was alles een beetje treurig, omdat de moeder van de kinderen was overleden. Daarom was de indiaanse amazone-koningin een ware aanwinst. Ze was erg lief en zorgzaam voor de kinderen. Diep in de nacht ging Frits naar de kamer waar de koningin sliep, gluurde in haar tas en haalde het zeepje eruit. Dat had hij niet vergeten. Hij beet er een stukje uit, en plotseling schoof de grond open, en hij viel in een diepe kuil van licht. Hij voelde een hand op zijn schouder en iemand zette hem op een stoeltje. 'Wie zijn jullie ?' vroeg Frits.

'Gaat je niks aan,' zei een stem. Weer nam Frits een hapje van het zeepje, en weer schoof de grond open en met stoel en al gleed Frits in de diepte. Maar daar stond hij ineens weer in de kamer van de koningin. 'Niet meer doen,' zei hij tegen zichzelf. Hij stopte het zeepje weer terug in de tas, en ging terug naar zijn eigen kamer.

De volgende ochtend zaten ze allemaal aan het ontbijt. De koningin was zo mooi dat Frits er bang van werd. 'Wie heeft er van het zeepje gegeten ?' sprak de koningin. Frits stak aarzelend zijn hand op.

'Nou keurig, jongen,' zei de koningin, 'maar je had het hele zeepje moeten opeten, anders kom je in ... anders kom je in ... anders kom je in ehm .... laat maar.'

'Ik durf het niet,' zei Frits.

'Sanna, durf jij het ?' vroeg de koningin. Sanne schudde haar hoofd.

'Geef mij dat zeepje maar,' zei vader. De koningin overhandigde het zeepje. 'Weet je het zeker ?' vroeg de koningin. Vader knikte. Maar toen hij van het zeepje begon te eten was hij met een paar hapjes al uitgeput en overvol. Vreemd genoeg bleef hij gewoon op een stoel zitten. 'Waarom zakt hij niet in de grond ?' vroeg Frits. Maar daar gebeurde het al, en plotseling was vader verdwenen.

'Zo, opgeruimd staat netjes,' sprak de koningin. 'We hebben niets aan mannen.'

'Maar ik ben een man,' zei Frits.

'Ach Frits,' zei de koningin, 'jij bent geen man, jij bent een jongen.'

'Maar wat als ik straks een man word,' vroeg Frits, 'ruimt u mij dan ook op ?'

De koningin keek hem ernstig aan. 'Frits,' zei ze. 'Ik heb een ander zeepje voor je, ditmaal gemaakt van donkere chocolade, en ik wil dat je het eet, zodat je nooit een man zult worden.'

'Moet ik het helemaal opeten ?' vroeg Frits.

'Oh, een likje is al genoeg,' zei de koningin. Toen haalde ze langzaam het donkerbruine zeepje uit de tas. Frits haalde diep adem. De koningin overhandigde het zeepje, en al snel nam Frits een likje. Hij vond het zo lekker dat hij verder begon te eten. 'Zo, dat komt dan wel goed,' zei de koningin.

De koningin was een fantastische moeder, en de kinderen misten hun vader totaal niet. Ze mochten alles, en elke dag was het feest. Ze konden zich geen betere moeder bedenken. De koningin was een harde werkster zodat alles goed opgeruimd bleef, maar ze deed alles snel, zodat ze altijd veel tijd voor de kinderen had. Ze las de kinderen voor, ging met hen overal naartoe, en de kinderen kwamen niets tekort. Ook kon ze heel lekker koken, en de kinderen waren elke dag jarig. Maar op een dag werd de koningin ernstig ziek. Ze had het gevoel dat ze terug moest naar het bos. Ze begon heel veel planten in het huis te zetten in de hoop dat dat zou helpen, maar niets hielp. Ze was erg moe, zo moe en ziek dat de dokter haar vertelde dat ze voor een tijdje op haarzelf moest wonen zonder de kinderen, want ze was veel te druk geweest met de kinderen, zonder aan haarzelf te denken. De kinderen mochten zolang op een vakantie-oord wonen.

In haar nieuwe huisje kon de koningin tot haarzelf komen. Al gauw begon ze ook aan geheugenverlies te lijden, en kon de kinderen nog maar nauwelijks herinneren. Ze kon zich nog wel herinneren dat Frits eens tegen haar zei : 'U bent zo mooi, ik ben er bang van.' Maar ze wist eigenlijk niet meer goed wie Frits was. En Sanne ? Wie was dat ?

Op een dag was de vader van de kinderen weer boven de grond gekomen, zijn gezicht helemaal vuil, zijn kleren kleddernat en modderig. Als eerste zocht hij zijn kinderen op, die heel blij waren hem te zien. 'Ik heb het geheim van de dorga-indianen gevonden,' zei vader met een blij gezicht. Hij hief een zeepje in de lucht. 'Als ik hier van eet, dan word ik weer een jongen.'

Vader nam een hap, en veranderde in een jongen. Nu wilde hij de koningin zien. Daar aangekomen was de koningin erg verbaasd. Ze herkende hem natuurlijk niet. 'Je bent zo mooi dat ik er bang van ben,' zei de koningin, 'ik bedoel je gloed. Heb je van het zeepje gegeten ?' De jongen knikte. Hij overhandigde haar het zeepje, ze brak er een stukje vanaf, keek ernaar en stopte het toen in haar mond. Tranen rolden over haar gezicht. 'Ik ben weer beter,' sprak ze. Ze was geen vrouw meer, maar een meisje. 'Je bent zo mooi dat ik er bang van ben,' zei de jongen.

'Het is het zeepje,' zei het meisje, 'de gloed, we zijn weer kinderen.'

'Gelukkig maar,' zei de jongen.

'Jij bent de mooiste van allemaal, jij bent de maan en de sterren. De strepen op je buik en borst

vertellen een verhaal. Jij bent de liefste van allemaal, en nu spreken wij dezelfde taal.'

De

Broodjesfee

De prins zat in zijn roze pudding pyama op de troon. Griffioenen vlogen om hem heen. Ze hadden de sleutel meegenomen. De prins greep de sleutel en richtte het op een deur die al honderden jaren gesloten was. De deur ging open. In deze ruimte lagen allemaal muziek instrumenten. Ze hadden armen en benen, en konden praten. De prins was tevreden. De griffioenen waren van ver gekomen, en mochten een tijdje in de gouden kooien van het paleis wonen. Die kooien stonden gewoon open, maar er was daar goed voer te vinden, en goede, rustige slaapplaatsen. Al snel hadden de griffioenen het erg naar hun zin.

De prins bekeek de muziek-instrumenten eens. Ook speelde hij er eens op. ‘Tover-instrumenten,’ zei een van de grifioenen. Ze konden het weer regelen, en de zee. De fee Fauna woonde in een van de instrumenten. De zee-elven woonden in andere instrumenten, en er waren ook strand-feeen. Ze konden de muziek-instrumenten goed bespelen. De prins was erg verwonderd. Hij was blij dat de sleutel terug was. Janna was de zonnefee. Zij woonde in de lamp van de ruimte.

Zij vertelde de prins van een dorpje dicht bij de zee, waar elven en feeen tezamen woonden. Zij vertelde van de grote ijs-automaten langs de zee, en van de feeendrank.

En waar is dat ? vroeg de prins.

Oh, het is niet zo moeilijk, zei de zonnefee. Tel tot drie, draai in de rondte en klap dan vier maal. De prins deed het direkt en verdween in het niets. Hij bevond zich ineens op het strand. Om hem heen waren grote ijsmachines. Ze hadden ijs in allerlei kleuren. De zon was heet, en de prins had wel trek in wat ijs. Hij was bijna duizelig van de hitte. Alles draaide voor zijn ogen. Toen voelde hij het heerlijke ijs in zijn mond druipen, zo lekker zoet. Janna de zonnefee stond lachend voor hem.

En, hoe vind je het ? vroeg ze.

Oh, heerlijk, zei de prins. De prins ging op het zand zitten. Daar waren de griffioenen, als grote arenden met vlammende vleugels.

Zullen we de zee overvliegen ? vroeg Janna de zonnefee.

Ja, geweldig, zei de prins. Ze gingen allebei op een griffioen zitten, en al gauw waren ze hoog in de lucht, terwijl de zee onder hen verdween. In de verte zagen ze nog grotere ijsmachines, en het leek wel alsof het hier nog warmer was. De griffioenen brachten hen naar een eiland heel ver weg. Wilden woonden hier, als een oerwereld. Ze leefden hier tezamen met veel roofdieren.

Verderop op het eiland stond een grote kathedraal waar een fee in woonde. Het bleek dat zij de koningin van het eiland was en de maker van alle roofdieren. Grote voedselmachines stonden rondom de kathedraal, en veel snackbar-kraampjes. Maar al het voedsel was levend hier, met armen en benen. De prins had al snel door dat het voedsel er hier heel gelukkig uitzag.

Het voedsel is gelukkig, zei Janna de zonnefee, want ze gaan allemaal door toverdeuren heen. Rondom de kathedraal stonden ook allemaal kleurige grote liften, als torens. Samen gingen de prins en Janna in zo’n lift, en al snel hadden ze een groot uitzicht over het eiland. Na een tijdje kwamen ze uit de lift en stapten een grote hal binnen. Hier zat een dik jongetje aan een grote tafel, en een tovenaar stond aan het einde van de tafel, naast zijn troon.

Pa, geef me nu mijn voedsel, schreeuwde het dikke jongetje. De tovenaar klapte in zijn handen en direkt kwam er lopend voedsel binnen : lopende pasteitjes, lopende kippepootjes, lopende broodjes, lopende pizas, lopende pannekoeken, lopende puddingkjes en nog veel meer. Ze liepen allemaal de tafel op en het dikke jongetje begon direkt te eten.

Meer, pa, zei het dikke jongetje met zijn mond vol. Weer klapte de tovenaar in zijn handen, en weer ging er een deur open waardoor lopend voedsel kwam. Ditmaal was het voedsel veel groter, en de

ogen van het dikke jongetje glunderden.

Jottems, haha, ik heb honger, zei het dikke jongetje. Dank je, pa. Plotseling veranderde het dikke jongetje in een roofdier en verslond de tovenaar.

Dat komt door een toverspiegel, zei Janna de toverfee. Als de zon op zijn hoogste punt is dan gebeuren deze dingen.

Ik ruik nog meer vlees, brulde het roofdier. Snel gingen Janna de toverfee en de prins de lift weer in. De zonnefee zei dat elke lift naar zo'n hal leidt waar dikke jongetjes met hun tovenaarsvaders wonen. En dat de koningin van het eiland dat allemaal gemaakt had.

Hoe heet die fee, vroeg de prins.

Kom, zei de zonnefee, ik laat het je zien. Toen ze weer op de grond waren stapten ze de kathedraal binnen. De fee zat tussen de broodjes.

Het is een broodjesfee, zei de zonnefee.

Kom eens dichterbij, zei de broodjesfee. Weer zo iemand die weinig eet. Ik zal je leren veel te eten. Toen gingen vele deuren open en de grootst mogelijke broden kwamen binnen, rijkelijk belegd met een overvloed aan overheerlijk voedsel. Plotseling werd de prins erdoor overstroomt.

Nee, nee, riep de prins.

De prins werd wakker in zweet. Naarmate de dag verstreek dacht hij glimlachend terug aan de broodjesfee.

De Groene Verlichting

Bevroren Dromen

Hoofdstuk 1. De verandering

In een zaal stond hij, de grote boom. Het was volle maan, en hij was tot leven gekomen, kijkende over de blauwe aarde. Het was als het land van de blauwe zon. Een grote hond stond naast hem. Als het morgen zou zijn, zou hij weer onbeweeglijk staan als de grote boom. Hij sprak ook andere bomen toe, die tot leven waren gekomen. De fee van de maan stond erbij. Ze had haar toverstokje goed vast. Ze wist dat als de morgen zou komen, dan zouden de bomen niet meer kunnen spreken, en niet meer kunnen bewegen. En dan zou zij weer moeten terugkeren naar de maan. Het was een blauwe maan, en die verscheen niet eens zo vaak. Vaak was hij verdwenen achter duistere wolken. De grote boom nam het woord, en sprak de menigte toe. Het waren woorden van grote ernst. Hij sprak dat over een tijdje de planeet in de cirkel en het magnetische veld van de zwarte zon terecht zou komen, en dan zouden ze voor altijd tot leven komen. De bomen zagen erg naar dat moment uit, en dan zou ook de fee van de maan tot hen kunnen komen zo vaak ze wilde. Er was echter nog één gevaar wat hen in de weg stond, en dat was de heks Sausibir. Zij zou er door haar krachten in kunnen slagen de planeet in een andere zonnencirkel te brengen. Dit was een magnetische cirkel rondom de zon Misfamen. Als de heks erin zou slagen, dan zouden de bomen nooit meer tot leven kunnen komen. De heks wilde de bomen gebruiken om haar kasteel mee uit te bouwen.

Maar als de zwarte zon haar zou verslaan, dan zouden de bomen langzaam veranderen in nieuwe wezens die konden bewegen en spreken. De grote boom was in ernst, en ze waren allemaal nog erg bang, want de heks was zeer krachtig. De fee opende een boek, en sprak : 'In onze boeken staat dat de heks Sausibir op zoek is naar een groene toverstaf die in het middelpunt van de planeet zou liggen. Als ze die staf heeft gevonden, dan zal ze in staat zijn de planeet in de cirkel van de boze zon Misfamen te krijgen.' Een andere boom kwam naar voren, en keek heel ernstig en wijs.

Een jongen schrok wakker. Wat had hij toch vreemd gedroomd. Hij had een vreemde ziekte, waarin hij vaak flauwviel, en vaak kon hij moeilijk praten. Ook had hij vaak last van verkrampingen, en dan kon hij zich vaak niet bewegen. De artsen zeiden dat hij de boomziekte had, maar veel was er niet over bekend. De jongen had een obsessie als het op bomen aankwam. De volgende nacht had de jongen weer dezelfde droom, en er kwam een fee aan zijn bed of hij hen wilde helpen. Maar de jongen geloofde niet in feeen. Toen hij het aan zijn artsen vertelde moesten ze een beetje grinniken.

Nacht na nacht kwamen de dromen terug, en zelfs overdag verschenen er feeen aan hem. Hij werd er erg moe van, en dacht dat hij gek aan het worden was. De artsen besloten om hem door te verwijzen naar een psychiater, die hem vertelde dat het inderdaad een geestesziekte was. Misschien hoorde het wel bij de zg. boomziekte die hij in de loop der jaren had ontwikkeld. De jongen kon niet meer naar school, en het was voor hem ook moeilijk geworden om buiten te komen. Hij kon niet tegen licht.

Op een dag toen de jongen de krant las, las hij over een nieuw schoonmaakmiddel dat op de markt was gebracht, genaamd Misfamen. 'Verrek,' zei de jongen tegen zichzelf. Het was de naam van de boze zon uit zijn dromen. 'Ach, het zal wel toeval zijn,' dacht de jongen bij zichzelf. Na een tijdje werd het merk uit de handel gehaald, en wel om een paar redenen. Het bleek zeer milieu-onvriendelijk te zijn. Mensen en dieren zouden er ziek van worden, en de fabrikant was in het nieuws gekomen, vanwege een moord. Na een tijdje begonnen de dromen van de jongen minder te worden, en de feeen verschenen minder vaak. De psychiater was erg tevreden. Ze hadden hem een middel gegeven genaamd Sausibir. Het scheen ook erg goed te werken tegen depressies, en het middel werd erg bekend. Ook het schoonmaakmiddel Misfamen werd weer volop verkocht, omdat onderzoek aangaf dat het middel absoluut niet milieu-onvriendelijk zou zijn. De fabrikant die verdacht was van moord was inmiddels weer vrijgesproken, omdat er geen enkel bewijs tegen hem was. Steeds meer begon de jongen de vreemde dromen en feeenverhalen te vergeten, daar ze nauwelijks nog in zijn leven voorkwamen. Ook begon de jongen verbeteringen te tonen op lichamelijk vlak. Hij kon zich beter bewegen, en viel nauwelijks nog flauw. Het was alsof de epileptische neigingen die hij had steeds meer en meer op de achtergrond kwamen, en na een tijdje kwamen ze helemaal niet meer voor. Ook het praten ging beter en beter, en al snel kon hij weer naar school. Over de boomziekte werd niet meer gesproken. De jongen verloor zijn obsessie voor bomen, en werd manager in een hoge functie bij één of ander bedrijf. Dit bedrijf produceerde allerlei soorten medicijnen in verschillende zout-verbindingen. De zouten zouden mensen weer energie geven, en zouden hun angst voor falen wegnemen, en hun denkvermogen vergroten. Het ware nieuwe zout-verbindingen ontstaan uit jaren lange experimenten in laboratoria. Het middel werd gemaakt van elementen gewonnen uit de zeedieptes en de aarddieptes, en was een groots project. Eén van die middelen heette 'de groene staaf,' en was het allersuccesvolste. Het bleek ook goed te helpen bij slaapproblemen. De jongen verdiende erg goed, en woonde in een groot landhuis.

Op een nacht had hij weer een droom, na een zeer lange tijd. Ditmaal ging het over groene mensachtige wezens die in een kamer diep onder de aarde leefden. Ineens kwam er een zwarte hond binnenrennen, en de kamer werd groter en groter, en begon zich in meerdere kamers te verdelen, terwijl de zwarte hond door de kamers begon te rennen. Hij vond dit maar een vreemde droom, en probeerde het weer te vergeten. Maar op een dag werd er op zijn deur geklopt. Het was een oude en arme vrouw die voor hem stond. Ze vroeg hem of hij het allemaal nog herinnerde. Hij wist niet waar ze het over had. 'De feeen, de bomen,' sprak ze. Daar wilde hij het niet over hebben, en deed de deur voor haar dicht. Maar weer klopte ze aan, en ditmaal zeer indringend. Het leek alsof hij weer duizelig werd, en alsof alles nu zo dichtbij kwam. Hij rende naar boven en greep naar z'n buik. Al snel begon hij over te geven, en kwam er allemaal groen spul uit z'n mond. Wat gebeurde er toch allemaal. Hij greep naar de telefoon om zijn arts te bellen. Na een tijdje kwam deze bij hem aan. Hij lag inmiddels op de grond. De arts voelde zijn pols. Hij moest snel in het ziekenhuis opgenomen worden. De artsen waren bang dat de boomziekte aan het terugkomen was, en ditmaal leek het erger dan ooit te voren. De jongen raakte in coma, en vocht dagenlang voor zijn leven. Na een paar weken kwam hij weer lichtelijk bij, en vertelde over de arme oude vrouw. De artsen vroegen hem of hij dat gedroomd had, of dat het echt was. Hij was ervan overtuigd dat het echt was. Maar hoe wist de vrouw over zijn dromen ? Misschien was er wel informatie uitgelekt. En hoe kon het dat alles ineens weer was teruggekomen ? De artsen wisten het niet, maar brachten het niet in verband met de vrouw. Ziektes konden soms gewoon terugkeren. De jongen voelde zich erg zwak, en hij moest naar een rustoord in het bos om bij te komen. Toen hij daar aankwam schrok hij. De arme, oude vrouw woonde daar ook. Ze deed net alsof ze hem niet kende, maar de jongen werd erg

nieuwsgierig. Nadat hij de maanden die erop volgden weer een beetje op krachten was gekomen probeerde hij haar aan te spreken. Hij kwam haar eigenlijk alleen maar tegen bij de maaltijden, en soms op de gang, maar ze spraken niet met elkaar. De vrouw deed alsof ze van niets wist, maar de jongen hield aan. De jongen ging erg aan zichzelf twijfelen, en begon zich ook van zijn lotgenoten steeds meer terug te trekken. Maar op een dag werd er op z'n kamer geklopt. Toen hij opendeed was het de oude arme vrouw. Ze had een boek voor hem. Het was een boek over geestesziektes. Toen ze weg wilde lopen riep de jongen haar na. Maar ze keerde niet meer om. Hij deed de kamerdeur weer dicht en begon te lezen. Maar na een tijdje klapte hij het boek weer dicht. Hij kon zich niet concentreren. Hij besloot het voor een tijdje in zijn la op te bergen.

Het was herfst. De kleuren van de bomen waren zo mooi. Hij keek vaak naar buiten, en kwam erdoor tot rust. Eigenlijk herinnerde hij zich steeds minder over vroeger. Ook probeerde hij zo min mogelijk na te denken over zijn ziekte, en probeerde hij zoveel mogelijk van het leven te genieten. Hij hield van de rust, van zijn kamer. De andere lotgenoten hadden allemaal hun eigen leven. Soms kwam er weleens bezoek, maar dat had hij liever niet. Door zijn ziekte kon hij bijna niet naar buiten, daar het licht hem teveel pijn deed. Hij was gelukkig zoals hij was, omdat hij geleerd had er genoegen mee te nemen en er uit probeerde te halen wat hij kon. Hij probeerde niet teveel na te denken, omdat hij dacht dat dat toch niets zou oplossen of zou aanvoegen. Na een paar jaren ging het rustoord dicht en zouden de patienten moeten verhuizen naar een ander rustoord dichtbij zee. Ook hier had de jongen het erg naar z'n zin. In de verte hoorde hij soms de zee ruizen. Er was een klein bos dichtbij waar hij weleens ging wandelen. Het leek alsof de zee op de achtergrond een goed en genezend effect op hem had. Op een dag toen hij weer eens met een begeleider in het bos was, vond de begeleider een vreemd langwerpig groen staafje op de grond. Het was buigbaar en het glimde heel speciaal. De jongen glimlachte. De begeleider gaf het aan de jongen. Het leek wel alsof het staafje licht gaf. De jongen besloot het staafje mee te nemen naar zijn kamer. Aangekomen legde hij het staafje op zijn nachtkastje. De begeleider had hem netjes naar zijn kamer gebracht en zou nu met iemand anders naar het bos gaan. De jongen hield erg veel van die begeleider. De begeleider was erg goed voor hem, en deed eigenlijk nooit moeilijk, en stelde ook nooit geen moeilijke vragen. De begeleider begreep de jongen erg goed.

Midden in de nacht werd de jongen wakker. Het groene staafje gaf erg veel licht af, en begon te kronkelen : 'Zeg Pedro, zeg Pedro,' zei het staafje. 'Dat had je niet gedacht, hè, dat ik ooit nog eens tegen je zou praten.' En toen hield het staafje zich een hele lange tijd stil. De jongen raakte erg in paniek. Hij rende van zijn kamer af naar het begeleidershokje toe, waar de nachtdienst zat. 'Ik begin gek te worden,' riep de jongen. De nachtdienst liep naar hem toe, en probeerde hem te troosten. 'Ga eens even zitten, Pedro, en vertel me eens heel rustig wat er gebeurd is.' Pedro ging zitten, en begon te vertellen. Ineens kwam het staafje naar binnen kronkelen, en Pedro gaf een gil. 'Daar is het, daar is het,' gilde hij. Maar de nachtdienst zag niks. 'Pedro, waar heb je het over, er is hier niets,' zei de nachtdienst. 'Zie je,' zei Pedro, 'ik ben echt gek aan het worden.' Maar de nachtdienst begon hem te troosten. 'Ach, Pedro, iedereen verbeeldt zich weleens wat. Dat hoort nu eenmaal bij ons. Iedereen vergist zich weleens.' Na een tijdje strompelde Pedro weer langzaam terug naar z'n kamer en ging weer slapen. De volgende morgen was alles erg beklemmend. Een man die Pedro niet kende kwam binnen, samen met een mevrouw. 'Pedro, we hebben besloten je over te laten plaatsen naar een oord waar je nog beter tot rust kunt komen. Het is een paar straten verder, en iets dieper in het bos.' Pedro vond het wel een goed idee, maar toen hij daar aankwam schrok hij wel even. De patienten leken wel op apen, en het leek hem hier helemaal niet rustig. Ze gilden, bewogen heel snel en vreemd, en keken raar uit hun ogen, alsof ze Pedro elk moment konden bespringen. Maar de man en de mevrouw zeiden dat Pedro gewoon moest doorlopen. Ze moesten door een hele lange gang, die in een bocht liep, en kwamen na een tijdje lopen in een andere zaal. Er zaten hier wat gehandicapten, en Pedro vroeg zich af of hij hier wel moest wezen. Maar de reis was nog niet ten einde. Ze moesten achter de zaal linksaf slaan, en weer moesten ze door een lange gang die in een bocht liep. Wat een reusachtig groot en uitgestrekt gebouw was dit, en het was hier verderop steeds rustiger aan het worden. Helemaal aan het eind van de gang was nog een klein halletje dat leek op een magazijn.

Achter het halletje was een huiselijke kamer waar een wat oudere man een pijp rookte. 'Dag Pedro,' zei de man, 'fijn dat je bent gekomen. Ze hebben me al over jou verteld.' De man scheen dezelfde ziekte als Pedro te hebben, maar worstelde nog steeds met de vraag of het echt was, ja of nee. De man had ook vele dromen en verschijningen gehad, en allerlei andere dingen die achteraf verbeeldingen bleken te zijn. Of waren het geen verbeeldingen ? Pedro had geen zin om daar over te praten. Pedro wilde alles vergeten wat er was gebeurd. En de man respecteerde dat direkt. Het was geen snelle prater, en Pedro hoopte dat hij hier goed tot rust kon komen. Achter de kamer was nog een klein halletje met een paar kamers, waarvan één kamer voor Pedro was. De kamer had een prachtig uitzicht op het bos. Er waren zoveel bomen waar Pedro naar kon kijken. Ook was er een deur naar buiten, maar Pedro wilde voorlopig niet naar buiten. Er woonde hier ook nog een andere vrouw, maar die was op dat moment een tijdje logeren bij familie. De man deed niet veel. Hij zat alsmaar in z'n stoel, en ging pas 's avonds laat naar z'n kamer. Er was een bel in de kamer van Pedro waarmee hij begeleiding zou kunnen krijgen wanneer hij dat wilde.

De artsen hadden besloten Pedro weer Sausibir als medicijn te geven. Maar dit keer reageerde Pedro er helemaal verkeerd op. De wanen werden erger en erger, en al snel wilde Pedro niet meer leven. De artsen besloten maar helemaal te stoppen met het middel voor Pedro, en na het falen van nog wat andere middelen kwamen ze erachter dat Pedro overgevoelig was geworden voor medicijnen. Rust was gewoon het belangrijkste voor nu. Soms kwam de begeleiding nog even kijken of het allemaal goed ging, en ja hoor, het ging steeds beter toen Pedro met de middelen was gestopt. Maar voorlopig wilde hij niet naar buiten. Hij zat vaak op z'n kamer. Het corveeen ging goed. Pedro kon goed afwassen en zou nu ook voor het eerst op deze afdeling schoonmaken. Toen hij naar het schoonmaakhok liep en de deur opende zag hij het middel Misfamen staan. Pedro schrok. Maar herstelde zich snel, en mengde het met wat water. Het was een zuiver natuurprodukt, gemaakt van middelen die gewonnen waren uit de aarddieptes en zeedieptes. Gelukkig hoefde Pedro niet vaak schoon te maken, en soms deed Pedro het gewoon met afwasmiddel of zeep.

Na een tijdje kwam de vrouw terug van het logeren en maakte kennis met Pedro. Ze was een overspannen geraakte botanicus, en had veel verstand van bomen. De vrouw was bezig geweest met een experiment om de bio-electriciteit van bomen voor allerlei dingen te gebruiken, en bij het laboratorium waar ze werkte hadden ze het zelfs voor elkaar gekregen om voertuigen te laten rijden op boom-energie. Op een bepaalde wijze raakte Pedro diep geinteresseerd in haar verhalen. En ook de man vond het fijn om naar haar te luisteren. Ze had een erg rustgevende stem, en al snel was Pedro dikke vrienden met haar. Pedro durfde haar niet zoveel over zichzelf te vertellen, en gelukkig vroeg de vrouw daar ook niet naar. Ze had wat apparaatjes meegenomen met celletjes erin die op een soort kaartje zaten, en die vingen de boom-energie dan op. Samen met de vrouw ging Pedro weleens naar buiten. Het was altijd erg rustig in het bos. De vrouw vertelde hem ook over robotten die op boom-energie liepen. Op een dag nadat ze weer even een tijdje bij familie had gelogeerd nam ze er één voor Pedro mee. Het was een geschenk voor hem. Pedro kon zijn ogen nauwelijks geloven. De robot kon van alles doen, en je kon er zelfs een gesprek mee voeren. Het werd Pedro's beste vriendje, en al snel knapte Pedro erg op. Velen merkten hoe hij aan het veranderen was, en hij begon ook wandelingen met de robot te maken.

De vrouw legde Pedro veel uit over hoe zo'n robot werd gemaakt, en na een tijdje werden er ook steeds meer van zulke robotten gebruikt. Het idee sloeg erg aan. Het bleek dat het gebruik van boom-energie erg goed was voor de bomen zelf, en voor het milieu. Ook bleek de boom-energie erg goed en genezend te zijn voor het functioneren van het lichaam. En al snel werden er bij sommigen kleine capsules ingebouwd die boom-energie opvingen en gebruikten ter ondersteuning van het lichaam. Maar er kwam ook concurrentie op de markt. Zo bleken er ook al apparaten te zijn die op bloem-energie werkten, wespen-energie, spinnen-energie, vliegen-energie en zelfs lever-energie. Telkens merkten ze dat de energieen die gebruikt werden weer een voorspoedig effect hadden op hetgeen waarvan die energie was. Elke energie had z'n eigen frequentie, en kon door de instel van de juiste frequentie door een tuner makkelijk afgetapt worden. Zo begon men met allerlei natuur-electriciteiten te experimenteren en ze ook koppelend te gebruiken. En door de koppels kwamen er

weer hele speciale energieen vrij, als een soort van positief bijprodukt. Pedro was erg enthousiast en schoolde zichzelf goed op deze gebieden, met name ook door de tussenkomst van de vrouw op z'n afdeling.

Op een dag kwam de vrouw aanzetten met een robot die op haaien-electriciteit werkte. De robot kon zwaar werk verrichten en werd vaak ingezet voor de bouw van huizen en gebouwen. Pedro was erg enthousiast, en niet lang daarna had Pedro zelfs een klein voertuigje dat op haaien-energie werkte. In de ziekenhuizen kende men inmiddels de implantaten die op haaien-energie werkten. Vooral hen die om enige reden verlamd waren hadden veel baat bij deze apparaatjes. Pedro was erg trots op de dingen die hij inmiddels zelf kon maken, maar op een nacht had hij een erg akelige droom. In die droom werd hij bezocht door de heks Sausibir, die op hem begon te schelden. Even dacht hij dat alles fout ging, ook toen hij de volgende dag wakker werd, en een zwarte planeet boven het bos buiten zag hangen die alles scheen te verduisteren. Hij dacht dat hij het zichzelf weer allemaal verbeelde, en dacht ook dat het wel weer weg zou gaan als hij door zou gaan met het ontwikkelen van de natuur-technologie. Maar niets was minder waar. Ook anderen hadden de zwarte planeet gesignaleerd, en de duisternis ging niet weg. Wetenschappers zeiden dat het een zwarte zon was die zo'n sterke magnetische straling had dat de planeet vanaf nu om deze zon zou heentrekken. Er was veel paniek, want men zei dat het electrisch veld van deze zon de aarde zou aantasten en ook het leven op aarde. Velen begonnen een soort virus te vertonen dat het zwarte boom-virus heette. Het virus zou de hersencellen aantasten en waanideeen brengen, als een soort van geestesziekte. Maar niet alleen dat, want ook het lichaam zou heel langzaam aftakelen onder de ergst mogelijke pijnen. Pedro was bang. Een groot deel van de bevolking was al door het virus aangetast, min of meer, en er was nog geen technologie of medicijn tegen opgewassen.

Er was iets in Pedro geknapt. Vele mensen gingen naar het ziekenhuis voor onderzoek. Achteraf scheen het mee te vallen, en werden wel degelijk mensen weer genezen, maar de duisternis bleef door de zwarte planeet, en er waren inmiddels velen door het virus omgekomen. Het leek wel alsof de aarde z'n scherven opraapte om door te gaan met dat wat overgebleven was. Na een korte tijd van herstel en opleving sloeg het virus opnieuw toe, harder dan ooit. De aarde werd naar de zwarte zon toegezogen, meer en meer, alsof het al cirkelend in de zwarte zon zou verdwijnen, zou oplossen. Zij die overgebleven waren, waren moe, en leden aan ernstige pijnen en aftakelingen. Het aardoppervlak was heter dan ooit tevoren.

Plotseling schrok Pedro wakker. Het was allemaal maar een droom. Het was net voordat de vrouw van de afdeling terug zou komen van het logeren bij familie. Pedro had zich er een beetje druk over gemaakt, omdat hij bang was dat het misschien niet zou klikken, en eigenlijk was hij ook erg nieuwsgierig. Nu zou hij haar dan ontmoeten. Ze bleek heel anders te zijn dan in z'n dromen. Ze leek veel ouder, en was ook veel rustiger. Pedro had niet echt het gevoel dat hij contact met haar kon maken. Ze zei niet veel. Pedro vond het achteraf wel best zo. Geen vreemde technologieen, geen robotten, en geen zwarte zonnen die het leven op aarde onveilig zouden maken.

Hoofdstuk 2. De Schuilplaats

Pedro was bang geworden om te slapen. Als hij niet nog een keer zo gek zou dromen. Gelukkig was het de nachten erna erg rustig. Totdat hij op een nacht droomde over een zwarte hond die als door de ramen van zijn hoofd binnenkwam. Peter was stijf van de schrik, en kon zich niet bewegen toen hij wakker was geworden. Na een lange tijd kwam er een begeleider binnen die hem probeerde te troosten. Pedro kon maar moeilijk praten. De begeleider gaf hem een kopje water. Heel langzaam begon Pedro weer een beetje bij te komen. De begeleider vond het erg naar voor Pedro, maar moedigde hem aan om het weer te vergeten, en om door te gaan met z'n leven. De spanning omtrend de vrouw was nu voorbij, omdat hij nu wist wie en wat ze was. Pedro hoopte dat er voorlopig geen nieuwelingen zouden komen. Hij merkte bij zichzelf dat hij steeds moeilijker tegen veranderingen kon. Het leek wel alsof elke verandering, hoe klein ook, z'n hart omdraaiden in z'n

borstkas.

Pedro kon het goed vinden met z'n begeleiders. Nog steeds ging hij weleens met ze wandelen. Voor het eerst zou hij op een avond met een begeleider naar zee gaan. Hij verheugde zich er erg op. Als kind hield hij altijd al erg veel van de zee. De zee was erg rustig die avond, en ze maakten een lange strandwandeling. Plotseling draaide de begeleider zich naar pedro toe, en het leek alsof hij het gezicht van een zwarte hond had. Pedro schrok, maar dacht direkt dat het kwam omdat het al donker was. De begeleider pakte Pedro's hand vast, en er ging een rilling door Pedro heen. 'Pedro,' zei de begeleider, 'ik moet je wat vertellen. Ik ken je nu al geruime tijd, en ik vind dat je er erg op vooruit bent gegaan. We zijn nu bij de zee, en alles gaat goed. Je hebt geen last van wanen.' Pedro glimlachte. Die begeleider moest eens weten, maar goed, er was mee te leven, en Pedro hoefde het ook niet erger te maken dan het was. Toen haalde de begeleider een klein beeldje uit zijn zak. Het was een zwarte hond die op een soort schatkist zat. Pedro dacht even dat hij flauw zou vallen, maar liet de man uitpraten. 'Dit is voor jou. Ik weet dat je laatst over een zwarte hond hebt gedroomd, de nachtmerrie, maar misschien zal dit je helpen. Waarom besluit je niet om er positief tegen aan te kijken ? Dromen horen ook bij het leven, en zelfs wanen. We wanen allemaal wel eens wat. Probeer er gewoon op een goede manier mee om te gaan. Zo van : 'okay, ik heb over een zwarte hond gedroomd. Er is niks verkeerds met een zwarte hond op zich.' Zet het gewoon op je nachtkastje en leer het accepteren.'

Maar ineens werd Pedro onwel. En een verschrikkelijke angst beklom hem. 'Nee,' schreeuwde hij in paniek, 'nee.' De begeleider wist direkt dat het allemaal te ver voor Pedro was gegaan. Het was teveel voor hem. Pedro rende weg, en de begeleider rende achter hem aan. 'Doe dat ding weg,' gilde Pedro. 'Ik kan er niet tegen.' De begeleider kon nu niet meer zeggen dat Pedro maar met z'n angst voor zwarte honden moest leren omgaan. Dat werkte simpelweg niet bij Pedro. Hard rende Pedro terug naar de afdeling. Een andere begeleider ving hem op, en Pedro vertelde hem het verhaal. Na een paar dagen hoorde Pedro dat de begeleider die hem het beeldje wilde geven was ontslagen. Pedro vroeg zich af waarom. Hem werd verteld dat het een religieus beeldje was uit Egypte. En dat was ongeoorloofd op de afdeling. Er stond duidelijk in de regels dat de begeleiders ten eerste geen religieuze dingen aan patienten mochten opleggen, en ten tweede mochten ze geen persoonlijke cadeautjes geven. Er was ook nog een derde reden waarom de man was ontslagen. De patienten mochten niet geconfronteerd worden met hun angsten. De patienten moesten afgeleid worden en beschermd, zo was de therapeutische benadering. Pedro vond het aan de ene kant te ver gaan, dat deze begeleider daarom was ontslagen, en had spijt dat hij het doorverteld had, maar aan de andere kant voelde Pedro zich bedreigd, ook al bedoelde de man het goed. Pedro zocht bescherming, en die had hij op deze manier dubbel en dwars gevonden.

De opvolger van de desbetreffende begeleider was een vrouw. Pedro kon erg goed gesprekken met haar voeren, en die gesprekken gingen nogal diep. De vrouw was lid van een religieuze beweging die 'De Groene Verlichting' heette. Dat was een beweging die geloofde dat de bomen de aarde zou overnemen, de plantegroei, en dat de aarde weer geheel plantaardig, botanisch, zou worden, alle levende wezens. Pedro wist niet goed wat hij er van denken moest. De vrouw moest natuurlijk goed ervoor zorgen dat zij Pedro niets opdrong, want dan zou ze in hetzelfde lot vallen als de vorige begeleider. In de reglementen stond dat de begeleiders wel religieus mochten zijn, en dat ze best wel dingen over hun persoonlijke leven mochten vertellen aan hen die ze begeleiden, als de situatie zich zou voordoen, maar ze mochten hen absoluut geen deel laten hebben in hun privé-leven. De beweging van de Groene Verlichting zou steeds meer groeien op aarde, en Pedro kwam erachter dat meerdere begeleiders van deze beweging lid waren. Maar diep erop ingaan wilde Pedro niet, en zorgde er altijd voor dat het onderwerp snel weer over iets anders ging, en ook de desbetreffende begeleiders lieten er niet al te veel over los. Eén van de nachtdiensten waar Pedro regelmatig goede gesprekken mee had was niet religieus. Zij vond de beweringen van de Groene Verlichting maar geklets. Zij geloofde dat alles zou vergaan, zowel mens, dier als plant, en dan zou alles in het niets oplossen. Zij van de Groene Verlichting geloofden dat zij die botanisch geworden waren eeuwig zouden leven. Wel vond de nachtdienst dat je oudere mensen hun geloof nooit moest afpakken,

want dat hadden ze misschien nodig op hun oude dag, om niet zo bang te zijn voor de dood, en omdat het voor oudere mensen veel te moeilijk zou zijn en veel te ingrijpend om nog van standpunt of geloof te moeten veranderen. Pedro had eigenlijk geen standpunten. Hij hoorde al die verhalen maar aan.

Op een nacht werd Pedro badend in het zweet wakker. Hij had weer zo raar gedroomd. Plotseling keek hij naar zijn handen, en zag dat z'n armen bijna als takken waren geworden, en dat er bladeren aan groeiden. Maar toen hij ineens wakker schrok wist hij dat hij dit alles gedroomd had. Hij moest het maar niet meer over zware dingen hebben als religieuze overtuiging of levensstandpunt. De begeleiding reageerde daar direkt positief op. Maar het begon steeds vaker voor te komen dat Pedro 's nachts het gevoel had dat hij in een plant of boom aan het veranderen was. Op een nacht schrok hij wakker. Er zat een lange man vlakbij de muur, dichtbij z'n bed, en die man had boomachtige ledematen, als takken met bladeren. De man had een donkere groenachtige kleur, en Pedro zette het op een gillen. 'Ga mijn kamer uit,' schreeuwde Pedro. Maar de man bewoog niet. Toen Pedro het licht aandeed bleek het slechts zijn badjas te zijn die aan de muur hing. Ja, vergissingen kunnen gebeuren. Pedro zweette. Wanneer zou dit eens ophouden ?

Na enige jaren woonde Pedro weer op zichzelf. Op een dag werd er aangebeld. Het bleek iemand van de Groene Verlichting te zijn. Ze gingen de huizen langs om over hun geloof te vertellen en om leden te werven. Maar Pedro wilde er niets mee te maken hebben. De man van de beweging begon erg agressief te doen, dat als Pedro niet zou luisteren, dan zou zijn lot de vernietiging zijn. Pedro vond dat nogal intimiderend, en waarschuwde de man dat als hij niet zou stoppen, dan zou Pedro de politie bellen. De man drukte Pedro boos een folder in z'n vingers en vertrok met de woorden : 'Dan moet je het zelf maar weten.' Pedro vouwde een vliegtuigje van het foldertje en gooide het de man achterna, die al bijna uit zicht was verdwenen. Pedro wilde absoluut niets met dit soort zaken te maken hebben, omdat hij geen terugval wilde krijgen. Pedro moest juist los proberen te komen van dit soort dingen. Pedro liet een sticker op zijn deur aanbrengen om dit soort dingen buiten de deur te houden. Op de televisie waren er vaak programma's over of van de Groene Verlichting. Het was één van de snelst groeiende religies op aarde. Er waren zelfs al zenders van de Groene Verlichting. Pedro keek daarom niet vaak naar de televisie. Sommige groepen binnen de Groene Verlichting waren erg agressief en sommige groepen waren erg conservatief. Wat dat betrefd waren er veel verschillen binnen de beweging. Er was één beweging binnen de Groene Verlichting die zo extreem was dat ze geloofden dat ze hen die niet van de Groene Verlichting waren moesten uitroeien. Gelukkig was die beweging erg klein, maar anderen zeiden dat in het geheim die beweging veel groter was dan ze dachten. De beweging zou veelal ondergronds werken, en in diepe list. Er werd gewaarschuwd voor aanslagen vanuit deze groep, die de zwarte groenen werden genoemd.

Pedro wist dat hij in gevaar was, omdat hij niet lid was van de beweging. Maar er was zelfs één harde kern binnen de zwarte groenen die geloofden dat een ieder die niet lid was van de zwarte groenen, die moest uitgeroeid worden, openlijk of subtiel. Er werd beweerd dat zelfs de regering leden had die van deze harde kern waren, maar bewijs was daar nog niet voor geleverd. En deze regeringsleden zouden de hand boven de hoofden van sommige geweldadige acties hebben gehouden, en er zelfs ruimte voor geven. Pedro wilde niet het doelwit worden van terroristen. Wat kon hij doen ? Een hond nemen, of lid worden van de Groene Verlichting voor eigen veiligheid ? Pedro was bang voor honden, dus dat viel eigenlijk al af, maar omdat Pedro nog wel banger was voor aanslagen, en absoluut geen huichelaar wilde zijn door uit angst 'gelovig' te worden, koos hij voor een hond. Hij ging naar een asiel en kocht daar een zwarte hond. Al snel werd Pedro beste maatjes met het beest, en de hond was erg waaks. Maar op een dag vond Pedro de hond dood in zijn mand. De dierenarts constateerde vergiftiging. En zo kocht Pedro een andere hond, die ook ten prooi viel aan vergiftiging, en zelfs in een derde geval gebeurde dit. Pedro wist dat ze het op hem gemunt hadden, en begon sterk te vermoeden dat de man die bij hem aan de deur kwam van de zwarte groenen was. Ze hadden Pedro natuurlijk al op een lijst gezet. Wat kon Pedro doen ? Verhuizen ? De zwarte groenen waren overal.

Op een dag kwam er een andere vrouw bij Pedro aan de deur. Het bleek iemand van de Groene

Verlichting te zijn. Pedro wees op de sticker en zei : 'Kunt u niet lezen ?' De vrouw verontschuldigde zich en zei dat ze dat over het hoofd had gezien. Maar omdat de vrouw zo vriendelijk was en zo zacht bij Pedro overkwam liet hij haar binnen. De vrouw bleek van een conservatieve groep te zijn binnen de Groene Verlichting. Zij keurde ook streng de werken van de zwarte groenen af. De vrouw was zich ervan bewust dat de harde kern binnen de zwarte groenen een gevaar voor haar en haar conservatieve groep waren, en ze vertelde Pedro over een schuilplaats die ze hadden, onder de grond. Zij die zich bedreigd voelden konden daar komen wonen. Het was een samenlevingsverband, en ook anderen buiten de Groene Verlichting werden geaccepteerd. Pedro zag dat op een bepaalde wijze wel zitten, en al snel besloot hij over te verhuizen. Het was een streng bewaakte stad onder de grond, die uitliep in het bos. Boven de grond kwamen aanslagen inmiddels op grote schaal voor.

Bij de schuilplaats aangekomen werd Pedro naar een speciale afdeling gebracht voor niet-gelovigen. Pedro kreeg een ruime kamer toegezegd, maar al snel kwam hij erachter dat het een val was. Hij kon zijn kamer niet meer uit. Op de muur was een scherm, als een soort televisie. 'Welkom bij de Groene Verlichting. Voor de veiligheid hebben wij uw kamer op slot gedaan. Dit is maar voor even. We willen eerst een aantal dingen van u weten.' Onder het scherm was er een ja en nee knop, en zo moest Pedro eerst een ellenlange vragenlijst beantwoorden. Aan het einde van de lijst ging zijn kamerdeur weer open. Pedro was erg opgelucht. Maar dat was maar van korte duur. De voorzieningen waren erg zwak, en er werd telkens een beroep op hem gedaan om lid te worden van de Groene Verlichting voor betere voorzieningen. In Pedro's ogen was dit dus een soort rassenonderscheid. Gelovigen hadden veel meer rechten. Pedro besloot om maar genoegen te nemen met de zwakke voorzieningen. Maar op een dag stond er een soldaat in zwart en groen voor zijn deur met een zwarte hond. De man droeg een geweer, en liet Pedro kiezen tussen de dood en de Groene Verlichting. Die keuze was dus snel gemaakt. Pedro moest de kamer uit, om plaats te maken voor een nieuwe ongelovige. Pedro was nu opgenomen in de ledenlijst van de Groene Verlichting. Hij kreeg een klein appartementje in een ander deel van de ondergrondse stad, waar hij met een soort van metro naartoe werd vervoerd. Het was er erg donker, maar er waren meerdere en betere voorzieningen over het algemeen. Toch was alles erg stoffig, droog en donker, en Pedro voelde zich er niet op z'n gemak. De buurt was ook duister, en de lift in het gebouw was oud, en leek Pedro zelfs gevaarlijk. Er zat geen alarm bij, dus wat zou er gebeuren als de lift vastliep. Na wat verkenning kwam Pedro weer terug in z'n donkere appartementje. Er lag een brief op tafel, waarop stond dat als Pedro betere voorzieningen wilde, dan moest Pedro lid worden van de uitgaande Groene Verlichting, zij die langs de huizen zouden gaan om leden te werven. Dat leek Pedro niks, maar hij kon niet anders. Hij vertrouwde zijn huidige buurt voor geen cent.

Er stond bij waar Pedro de brief kon inleveren als hij hogerop wilde. Na de brief ingeleverd te hebben kreeg Pedro een seintje dat hij kon komen met z'n spullen. Hij kreeg doorgang in het appartement waar hij de brief had afgeleverd, en kwam weer in een metro terecht. Ditmaal kwam hij in een lichter deel van de ondergrondse stad terecht. Hij kreeg een ruim appartement, en er waren gezamenlijke gangen en zalen waar hij medebewoners van dit stadsdeel kon ontmoeten. Hij wist zeker dat er onder de anderen ook lieden tussenzaten die net als hem noodgedwongen waren hier te komen. Pedro voelde zich min of meer ontvoerd, maar hij was in ieder geval tot nu toe veilig. Er mocht geen persoonlijke informatie worden uitgedeeld, anders zou dat leiden tot verwijdering. Er moest doelmatig worden gewerkt voor ledenwerving. Pedro kwam in een soort klas terecht, waar hij verder onderwezen zou worden. Hij was niets meer dan een nummer, met een opgelegde identiteit. Pedro keek wel eens links en rechts naar zijn mede-klasgenoten. Misschien dat hun ogen meer zouden verraden ? De sfeer was zowel gespannen als rustgevend. Pedro was blij dat hij beschermd werd, maar voor hoe lang ? Na een tijdje was het voor hem dan de eerste keer om langs de huizen te gaan. Hij werd ingedeeld naast een vrouw. De vrouw zei niet veel. Misschien was ze ook wel bang om teveel te zeggen. Ze durfde hem ook nauwelijks aan te kijken. Bij het eerste huis werd de deur direkt weer voor hen dichtgesmeten. Na een tijdje werd het de vrouw teveel, en ze rende weg. Pedro wist direkt dat zij ook een slachtoffer was. Na een tijdje kwam ze

weer terug met gebogen hoofd. Ze wist dat het leven buiten voor haar veel gevaarlijker was. Maar aangekomen bij de toegangslift voor de ondergrondse stad werd ze geweigerd. Werden ze dan ook al boven de grond in de gaten gehouden ? Pedro mocht wel naar binnen, maar wist dat als hij afwijkend gedrag zou tonen, dan zou hij ook geweigerd worden. Pedro besloot zijn hoofd koel te houden, en gewoon zijn plicht te doen. Wat kon hij anders ? Maar hij had meer en meer het gevoel dat hij van zijn eigen identiteit werd beroofd. Hij voelde zich worden als een plant. Op een gegeven moment tijdens de ledenwervingen werd het hem teveel, en rende weg, net zoals de vrouw waar hij eens mee werkte. Zou ze nog leven ? Hij wist dat er voor hem nu geen weg meer terugwas. Hij besloot naar het bos te gaan.

Na een lange zwerftocht kwam hij bij een boshuisje aan. Stilletjes sloop hij naar binnen. Zou er iemand wonen. Opeens werd hij van achteren op z'n hoofd geslagen. Na een tijdje werd hij wakker in een bed. Een vrouw zat bij z'n bed. 'Het spijt me dat ik je neer moest slaan. Ik wilde geen risico lopen.' De vrouw was er achter gekomen dat ook hij een ontsnapte was. Ze vertelde hem dat zij en haar zusters hier woonden. Op de grond kronkelde een grote slang. Pedro schrok, maar de vrouw zei dat het gewoon een huisdier was. Na een tijdje kwamen ook de andere vrouwen thuis. Ze besloten dat Pedro wel bij hen mocht wonen zo lang. Maar Pedro vertrouwde het niet helemaal. Hij wilde niet het slachtoffer worden van iets nieuws. De vrouwen gedroegen zich vreemd. Toen Pedro vertelde dat hij liever verder het bos in wilde greep één van de vrouwen een geweer van de muur af, en richtte het op hem. 'Er gaat hier niemand weg,' zei de vrouw. 'We kunnen jouw veel te goed gebruiken.' Pedro vroeg zich af waarvoor. Hij had nog steeds erg veel pijn in zijn hoofd, en ging weer liggen. Eén van de vrouwen haalde wat water voor hem. Midden in de nacht werd Pedro wakker, maar merkte dat de vrouwen hem met riemen aan het bed hadden vastgemaakt. Wat had dit nu weer te betekenen ? 'Psst,' fluisterde één van de vrouwen vanuit het donker, 'ze zijn veel te bang dat je ons gaat verraden. Daarom laten ze je niet gaan.' Langzaam kroop ze naar hem toe, en ging naast hem liggen op het bed. 'Maar ik kan je wel helpen. Als je mij mee wil nemen, dan maak ik je los.' Pedro stemde toe. De vrouw maakte hem los, en stilletjes liepen ze naar buiten. Pedro vroeg zich af wat hij met de vrouw moest, maar was tegelijkertijd dankbaar dat zij hem los had gemaakt. Samen gingen ze nog dieper het bos in. Pedro vroeg zich af waarom de vrouw met hem mee wilde in plaats van bij de vrouwen te blijven. De vrouw vertelde hem dat haar zussen erg vervelend waren naar haar, dat zij altijd het meeste werk moest doen, en dat ze haar vernederden. Ze stierf nog liever dan daar te blijven. Maar Pedro had geen zin om met haar op te trekken. Hij dacht na over hoe hij van haar af kon komen, maar kreeg toen weer medelijden met haar, en wilde eerst een goede plek voor haar vinden. Terug naar de schuilplaats van de Groene Verlichting kon ze ook niet, want ze was al eens ontsnapt, net als haar zusters. Pedro besloot naar een andere plaats te gaan, waar ze hem niet kenden, maar zeker weten deed hij natuurlijk toch nooit. In een dorpje achter het bos meldde hij zich aan, samen met de vrouw. Ze kregen allebei vrij snel een huisje toegewezen, en Pedro dacht dat hij wel opnieuw zou kunnen beginnen. Maar na een tijdje begon hij vreemde dreigbrieven te krijgen, en voor Pedro zat er niets anders op om hulp te zoeken bij de afdeling waar hij patient was geweest. Ze waren erg behulpzaam naar hem, en al snel kon hij daar terecht. De oude man en de vrouw woonden daar nog steeds. Ze waren blij hem te zien, maar verder zeiden ze niet veel. Hier voelde Pedro zich het veiligst.

Hoofdstuk 3. De Laser

Ook de begeleiding daar was blij Pedro na al die tijd weer te zien. Op een nacht had Pedro een vreemde droom waarin mannen met groene gezichten naar de aarde kwamen om zich te verspreiden. Maar Pedro probeerde het zo snel weer te vergeten. Iedereen droomde wel eens, dacht hij. Maar de droom kwam steeds vaker terug en werd steeds enger. Pedro merkte dat hij deze afdeling was ontgroeid. Hij kon zich hier als het ware niet meer aarden, en besloot na een paar weken weer te vertrekken. Pedro besloot weer terug te gaan naar het huis waar hij de dreigbrieven kreeg, maar hij kreeg een ander huis toegewezen. Ook besloot Pedro weer een hond te kopen, en

ditmaal liet hij de hond niet meer alleen buiten in een kooi, maar bleef de hond binnen. Pedro wilde geen risico lopen op vergiftiging. Al snel werden Pedro en de hond dikke maatjes. Er kwamen hier geen dreigbrieven, maar Pedro was wel op z'n hoede. Pedro begon te merken dat z'n boomziekte weer aan het opkomen was. Hij kon maar moeilijk spreken, moeilijk bewegen, en had neigingen om flauw te vallen. Na een paar dagen lag Pedro met hoge koorts op bed, en vocht voor z'n leven. Op de televisie werd er gesproken van gasaanvallen op de ongelovige samenleving. Pedro voelde zich geforceerd om weer lid te worden van de Groene Verlichting voor z'n eigen veiligheid. Door z'n ontsnapping was hij automatisch uitgeschreven, en terug naar de ondergrondse stad kon hij niet en wilde hij niet. Hij besloot zich via een telefoonnummer op de televisie in te schrijven bij een erg gematigde groep van de Groene Verlichting. Dat zou de woede van de harde kern misschien iets verlichten, ook al liep hij dan nog steeds gevaar. Hij kon zich natuurlijk ook laten inschrijven bij de zwarte groenen, dan was hij direkt van al het gezeur af. Uiteindelijk besloot hij dat maar te doen. Hij had geen andere keus. Een dag erna kwam er een man bij hem aan de deur in zwart pak. De man plaatste wat apparatuur in Pedro's huis, maar wilde niet zeggen wat voor apparatuur het was. Pedro, die inmiddels alweer bijna beter was, werd een beetje boos op de man, en gebood hem uitleg te geven. De man gaf hem een foldertje. Maar Pedro kon van dat foldertje niets wijzer worden. De man zei dat elk lid van de zwarte groenen zulke apparatuur in huis kreeg, wat ervoor zou zorgen dat er geen schadelijke gassen binnen zouden komen. Het was een soort afweer-systeem. Pedro vond het allemaal best, als hij maar veilig was.

Pedro wist dat hij nu bij een duister genootschap aangesloten was, maar hij kon niet anders. Hij hoopte maar dat ze niet zoveel van hem zouden vragen, en dat het dus gewoon bij een slapend lidmaatschap bleef. Pedro besloot het foldertje van de apparatuur nog eens te lezen. Het ging over verschillende boom-electriciteiten die door de apparatuur werd opgevangen en uitgezonden. Zo ging het om bepaalde energieen van de zwarte bomen, groene bomen, en ook rode en gele bomen. Om welke bomen het precies ging stond er niet bij. De verschillende kleuren waren gewoon schuilnamen voor bekende bomen. Pedro keek nog eens naar de apparatuur. Er zaten roze lampjes bij, die soms knipperden, groene lampjes, rode lampjes en zwarte lampjes. Pedro vond het maar griezelig, want wie weet werd hij wel afgeluisterd of op een andere manier in de gaten gehouden. Voorlopig was hij in ieder geval veilig. Wekelijks kreeg hij een blad binnen, een soort magazine van de zwarte groenen, maar daar stond niet echt veel in, en Pedro vond het dan ook niet echt een probleem om die bladen thuis te hebben. Het leken op een bepaalde manier erg natuurvriendelijke bladen, en Pedro kon er niets agressiefs in bespeuren.

Op een dag werd Pedro opgeroepen voor een onderzoek in een gebouw in een ander dorp. Pedro moest zijn mond opendoen voor een apparaat, en er werden foto's gemaakt. Toen mocht hij weer gaan. Na een paar dagen kwam er weer een man langs met een zwart pak. De man vertelde Pedro dat hij was geselecteerd om langs de huizen te gaan voor de zwarte groenen. Hij mocht niet praten over de zwarte groenen, maar moest zeggen dat hij het gedachtengoed van de groene verlichting bracht. Hij mocht absoluut niet agressief overkomen. Verder zou het allemaal erg oppervlakkig blijven, en Pedro hoefde maar eens per maand te verschijnen, en dan in een ander dorp. Pedro stemde hierin toe. Wel kwam er nog bij dat hij wat cursussen moest volgen over huisbezoek. En zo ging dat een tijdje door, en alles ging redelijk goed. Pedro bracht de boodschap zo objectief mogelijk, en vertelde niet dat hij van de zwarte groenen was. Diep in zijn hart was hij dat ook helemaal niet, dus hij had er vrede mee. Maar na een periode kreeg Pedro een brief thuis waarin stond dat hij geselecteerd was voor werk in het buitenland. En dit keer ging het niet om huisbezoek, maar om trainingen te geven aan pasbekeerden. De trainingen gingen nogal diep, en hadden zelfs het agressieve karakter waar Pedro altijd zo bang voor was geweest. Pedro weigerde, maar tegelijkertijd vroeg hij om een wat geschiktere baan voor hem. Er werd erg vriendelijk op Pedro's brief gereageerd, en bijgesloten was er een folder waarop Pedro de verschillende mogelijkheden zag. Er werden nog lieden gevraagd voor een laboratorium dat experimenteerde met boom-electriciteiten, en Pedro besloot op die vacature in te gaan. Het centrum was niet zo ver bij Pedro vandaan, en Pedro werd direkt aangenomen. Op de afdeling zou hij ook een kamer krijgen, en hij

mocht zelf uitkiezen welke tijden hij wilde werken. Verder had Pedro veel vrije tijd, zodat hij het gevoel had dat het hem niet opslokte. Maar Pedro vond het reuze interessant, want hier leerde hij hoe de boom-energieen op het lichaam inwerkten, en waar het allemaal voor gebruikt kon worden. Pedro bleek een goede aanwinst voor het laboratorium te zijn. Hij had enorme werkenthousiasme, en vond veel dingen uit. Het bleek dat hij een talent had op dit gebied. Pedro begon boeken te schrijven, die nogal aansloegen bij het publiek van de Groene Verlichting. En stukje bij beetje werd Pedro een autoriteit op het gebied van boom-electriciteit en de daarbij horende techniek, wat gezien werd als één van de basissen van de Groene Verlichting. Het hele idee van de Groene Verlichting stond bij Pedro erg op de achtergrond, zoveel mogelijk, want Pedro was absoluut niet religieus aangelegd. Pedro was geinteresseerd in de technische kant van het leven, met bomen als waardig medicijn en hulpmiddel voor de samenleving. Pedro kwam erachter welke boom-energieen de hersenen bestuurden, en de emoties, en het geweten, en zijn ontdekkingen werden gezien als revolutionair. Pedro kon het erg goed vinden met zijn collega's, en over de zwarte groenen werd eigenlijk nooit gesproken. Pedro had ook niet het idee dat zijn collega's daarbij hoorden, en het centrum was een onafhankelijk centrum voor onderzoek. Pedro zag het gewoon als een bepaalde tak van de wetenschap, maar dan enorm zelfstandig en onafhankelijk. Pedro hield van dat woord.

Al gauw kwam Pedro erachter dat verschillende boom-energieen verantwoordelijk waren voor het religieuze denken. De ene mens was hiervoor gevoeliger dan de ander, en dat had ook te maken met de omliggende omstandigheden. Soms werd men daarin gewoon gedwongen, en Pedro had ook al ontdekt welke boom-energieen voor dwangmatigheden zorgden en voor manipulatie en zelfs dictatuur. Pedro stelde zich erg mild op. Hij wilde weten wat de drijfveer was van deze energieen. Zij hadden natuurlijk een bron en een doel, en misschien werden zij ook weer door andere boom-electriciteiten beinvloed. Het bleek een spel te zijn van electriciteiten, een wisselwerking, een samenhang, en de creativiteit wat dat met zich meebracht. Het bleek zich na verloop van tijd allemaal te verfijnen, en te ontwikkelen, totdat een nieuwe stroom van frequencies opstak om allereerst chaos te brengen. Die chaos was als een soort protest, als een basis voor een opkomst van een over het hoofd geziende energie. De bestaande hierarchie werd ontmaskerd als een cocon voor nieuwe botanische patronen. Zo zou er vanuit de chaos en de onderdrukking langzaamaan een nieuwe orde ontstaan. Het centrum werkte nauw samen met het ziekenhuis. Pedro was erg blij met z'n nieuwe baan.

Op een nacht had Pedro een droom. Een stem zei tegen hem : 'Pedro, geloof jij dat de vibraties van jouw stem de vibraties zijn van bomen ? Zij hebben in jou een stem, en door jouw werk worden hun energieen gerankschikt en functioneel gemaakt. Ja, jij bent de schoot der bomen.' Pedro schrok wakker en probeerde het weg te wimpelen. Hij was natuurlijk zo druk met z'n werk dat dit was gebeurd. Hij geloofde niet dat bomen een persoonlijkheid hadden. Ze waren natuurlijk wel functioneel als energiebronnen, net zoals de zon en de sterren, net zoals het water en de wind. Pedro kende natuurlijk wel de primitieve religies die deze energiebronnen als goden vereerden, maar zover wilde Pedro niet gaan. Hij had het niet zo op met al die zweverigheid. Het was al erg genoeg dat hij een gedwongen lidmaatschap bij de zwarte groenen had, die hij zag als een groep extremistische fanatiekelingen. En hij wist zeker dat als hij de banden met hen zou breken, dan zou hij eraan gaan. Die lui waren bloedserieus.

Veel veranderingen waren er in de regering. Veel conservatievelingen binnen de Groene Verlichting kwamen aan de macht, iets wat Pedro een beter idee vond dan al die vreemde en gevaarlijke zwarte groenen die vaak in het geheim werkten. De nieuwe president had zo'n afschuw tegen de zwarte groenen, dat hij een onderzoek liet doen door het hele land. Zij die van de zwarte groenen bleken te zijn hing gevangenisstraf boven het hoofd, vooral als het bleek dat ze misdaden op hun naam hadden staan. De president vond de opstelling van de zwarte groenen al tijden een gevaar voor het land. Bij invallen kwamen er al snel ledenlijsten aan het licht, en ook de naam van Pedro werd gevonden. Pedro moest voorkomen bij een speciaal daarvoor ingerichte rechtbank. Met een kleine standaardboete kwam hij daar vanaf, omdat hij gedwongen lid was. Hij was zoals ze dat noemden het slachtoffer van geestelijke ontvoering. Pedro kon zijn werk al snel weer voortzetten,

en werd voor zijn werk geprezen. Al snel was de rust in het land teruggekeerd, en de slachtoffers van geestelijke ontvoering door de zwarte groenen kregen goede hulp en opvang. Pedro kon zich helemaal storten op zijn werk. Hij zag niet echt gevaar in de conservatieve orde van de Groene Verlichting. Veel ideeen kon hij wel aanhangen op een bepaalde wijze, en zo bleef de vriendschap tussen Pedro en het genootschap voortbestaan. Pedro hoefde absoluut geen lid meer te zijn. De president vond dat onzin, omdat er een vrijheid van levensovertuiging bestond. En een naam zei bijvoorbeeld ook helemaal niks. Iedereen moest leren zijn eigen identiteit te vinden binnen de afgrenzende normen en waarden.

Pedro vond uit dat de ademhaling niet alleen door zuurstof, de oxygene, ging, maar ook wanneer de longen waren ingesteld op de boom-energieen die daarvoor bestonden. Het bleek dat elke long daarin uniek was, en vaak scheen het dat er wel middelen waren om de long op dat gebied te verfijnen. Zo waren er ook boom-electriciteiten die zo ontwikkeld waren dat ze andere boom-electriciteiten konden opvangen voor bijvoorbeeld de ademhaling. Het lichaam kon zo klaargemaakt worden om een zogenaamde boomcapsule te ontvangen, die zich in de longen vestigde, of erop, en zo de benodigde adem-energieen van de bomen kon opvangen. Dit ging dan door het instellen als een tuner op de golflengtes van die energieen en niet eens zozeer door de pomp der longen, het inademen. Zo kon de long ook werken als een ontvanger, als een soort radio, naast het hele pompgebeuren. Die boomcapsules konden soms zo krachtig zijn dat er gewoon mee onder water geleefd kon worden voor een lange tijd, zonder dat dat schade toebracht aan het lichaam of fataal afliep. Zo waren er ook capsules die door bomen werden afgegeven om zich in het hart te vestigen voor een zo natuurgetrouw mogelijke hartslag. Pedro had een boomlaser ontwikkeld waarmee hij dit soort capsules eenvoudig kon installeren in de verschillende lichaamsdelen voor optimaal functioneren. Ook had hij daarvoor een scanner laten bouwen, zodat de capsules in beeld gebracht konden worden. Vaak liet hij degenen die op die manier behandeld waren terugkomen om te kijken of de capsule nog steeds aanwezig was.

Hoofdstuk 4. De Staatsgreep

Maar op een dag was er een staatsgreep in het gebouw van de president. Het waren de zwarte groenen, en de president werd door één van hen neergeschoten. Ze hadden hun gezichten groengeverfd, en ze hadden zwarte honden bij zich. Alles was op televisie te volgen, en de burgers werden opgeroepen om weerstand te bieden. Het liep uit op een burgeroorlog. Velen vochten aan de kant van de zwarte groenen, meer nog dan Pedro had verwacht. Het had zo'n lange tijd gesluimerd. Ook de televisiezenders werden overgenomen, en van de Groene Verlichting mocht niet eens meer gesproken worden. Iedereen moest lid worden van de zwarte groenen of het met de dood bekopen. Ook velen in het leger bleken van de zwarte groenen te zijn, en na een tijdje was de gehele staatsgreep geschiedt en geslaagd. Pedro wist dat er voor hem niets anders opzat om maar weer voor de zwarte groenen te kiezen, maar ditmaal had het veel zwaardere consequenties. Pedro moest het leger in, en meevechten met de zwarte groenen. In andere landen vonden ook staatsgrepen plaats, maar sommigen van de grootste landen hadden nog steeds een conservatief beleid, en het zou oorlog worden. Dit was voor Pedro onaanvaardbaar daar hij gewetensbezwaren had tegen het leger. Hij stierf nog liever, maar een andere mogelijkheid zou zijn om zich als zieke op te geven bij een afdeling. Hij kon weer bij z'n oude afdeling terecht. De oude man en de vrouw die hij daarvan kende leefden inmiddels niet meer, en er waren twee nieuwen ervoor in de plaats gekomen. De oude begeleiding bestond niet meer. Er deden daar zwarte groenen dienst. Inmiddels hadden de landen die in de handen van de zwarte groenen gekomen waren zich verenigd tot een oorlog tegen de grootmachten. Vele ongelovigen waren omgebracht en in sommige speciale gevallen vastgezet. Gelukkig was er voor Pedro de mogelijkheid om op de ziekenafdeling waar hij was door te gaan met zijn onderzoek. Het was alsof de zwarte groenen wel heil in hem zagen, en het viel Pedro op dat de zwarte groenen opmerkelijk vriendelijk en beleefd naar hem waren. Soms kwam er wel eens een hogere functie van het gehele ziekenorgaan langs bij Pedro om wat vragen te stellen. Ze leken

Pedro bijna te vereren. Pedro werd bijna een beetje verlegen van de aandacht. En alhoewel het een beetje vreemd aanvoelde, maakte het hem rustig. Pedro ging door met het schrijven van boeken, en alles begon weer een beetje in rustiger vaarwater te komen. Hij hield zich eigenlijk helemaal niet met het nieuws bezig en verder vroegen ze hier helemaal niks van hem. Wel namen zijn begeleiders soms wel eens wat rapporten van Pedro mee van de onderzoeken die hij had gedaan. Wat ze daar verder mee deden, dat wist Pedro niet.

Op een dag kwam er een begeleider bij Pedro op z'n kamer. Het was iemand van de zwarte groenen. Hij had een ernstige blik in zijn ogen. 'Pedro, de presidenten van de tegenstandige landen zijn omgebracht. Ook de functionarissen die niet met ons willen samenwerken zijn omgebracht en in sommige uitzonderlijke gevallen vastgezet. De aarde is nu van de zwarte groenen. Ik wilde dat jij dit zou weten.' Pedro was geschokt, maar wist dat dit zou gebeuren. Hij had het met al zijn technologieen niet kunnen voorkomen. Pedro raakte diep depressief, ook naarmate hij meerdere dingen hoorde over de werken van de zwarte groenen wereldwijd. Hij besloot te stoppen met zijn onderzoek, omdat hij er geen heil in zag. De begeleiders respecteerden zijn keuze. Ze wisten dat hij rust nodig had. Pedro was in hun ogen ernstig ziek, maar verder briljant van geest. Van zijn onderzoeksrapporten maakten ze boeken, naast de andere boeken die hij had geschreven, en het werd één van de grootste boekenlijnen op de boekenmarkten van de zwarte groenen. Pedro was in ieder geval blij dat het ook aansloeg bij de zwarte groenen. Hopelijk zouden ze er ooit nog eens lering uittrekken, maar hoop op verandering had Pedro eigenlijk weinig tot niets. Pedro legde zich neer bij de nieuwe wereldregering, de nieuwe wereldorde. Hij hield zich nu eigenlijk alleen nog maar bezig met zijn ziek zijn, en probeerde te leven met dat wat hij nog had. Hij hield van de kleine dingen van het leven, en was daar tevreden mee. Het leek alsof zijn depressies begonnen te verminderen op sommige momenten, maar andere momenten zakte hij weer diep weg, ja, ook in angst voor de toekomst, angst voor dat wat zou kunnen komen. Ja, grote angst had hij voor de harde kernen binnen de beweging, en hun geheime diepere kernen. Wat zouden ze met hem gaan doen ?

Pedro keek naar buiten, naar de bomen. De natuur was nog steeds prachtig, ja, dat wel. De zwarte groenen hadden niets tegen de natuur. Pedro zou hier de rest van zijn leven wel willen blijven. Waar moest hij anders naartoe ? Op een dag was er iemand op het kantoor van de begeleiding gekomen. Het was een wetenschapper, die diep geinteresseerd was in de ideeen van Pedro, door de boeken die Pedro had geschreven. De man had een kado voor Pedro. Het was een robot die geheel liep op de verschillende boom-energieen, en waar Pedro zelfs mee zou kunnen praten. Een begeleider kwam het kado brengen. 'Ja, zet hem maar in de hoek van de kamer,' zei Pedro. De robot scheen veel van Pedro af te weten, en al gauw begon Pedro het eng te vinden. Een begeleider voerde de robot weer af. Als het te persoonlijk werd, vond Pedro het al snel eng worden, vooral als het over zijn verleden ging. Hoe dieper ze wisten door te tasten, hoe enger het voor Pedro werd. Pedro had rust nodig, en wilde zijn identiteit nog meer afbakenen. Op een dag besloot Pedro eens vermomd een kijkje in de buitenwereld te nemen. Wat was het hier veranderd, zeg. In de winkels kon je betalen door je arm in een automaat te steken, en dan werden er allerlei soorten boom-energieen afgetapt. De automaat had allerlei lampjes die dan gingen knipperen en piepen. Maar de verkoopster zei dat de automaat ook veel neutrale boom-energieen teruggaf, en dat waren dan de energieen die de winkel overvloedig had. Die energieen werden 'de neutralen' genoemd. Pedro bestelde een beeldje van een zwarte hond die op een schatkist zat, omdat dat hem liet denken aan de honden die hij eens had gehad. Hij stak zijn arm in de automaat, en er kwamen hele hoge toetjes uit. Het leek wel alsof zijn arm was vastgezet, maar na een tijdje hoorde hij zacht gezoem, en kon hij z'n arm er weer uittrekken. Hij voelde zich heel anders nou. 'Nou, bedankt,' zei hij opgewekt tegen de verkoopster, en liep de winkel uit. De verkoopster glimlachte terug naar hem. In de volgende winkel bestelde Pedro wat nieuwsoortige groentevruchten, die op een soort donkere uitgegroeide paprika's leken. Het waren nieuw gekweekte soorten. Pedro stopte zijn arm in de automaat en er kwamen hoge zoemende geluiden uit. Hier was het wat sneller gedaan, en snel kon Pedro zijn hand er weer uittrekken. Dit was een heel ander gevoel.

Op straat bewogen mensen vaak voort op voortbewegende band, zodat ze gewoon stil konden

blijven staan. Na een tijdje ging Pedro weer terug naar de afdeling. Opeens voelde hij een hand op zijn schouder. Het was één van zijn mede-bewoners. De bewoner vroeg of Pedro ook sigaretten had, maar Pedro zei direkt : 'Houd daarover op, want als ze het horen dan schieten ze je dood. Op roken staat de doodstraf, ben je dat vergeten ?' De man deinsde achteruit en ging weer zitten. 'Ik vroeg het je alleen maar,' zei hij.

Opeens schrok hij wakker. Hij ... Pedro ? Hij heette helemaal geen Pedro. Wat voor een drugs hadden zij hem gegeven. De droom was levensecht. Hij lag aan banden vastgemaakt op een soort tafel, op een soort brancard, met vreemdsoortige apparatuur aan zijn armen en benen, en wat was er om zijn hoofd heen ? Hij voelde druk, maar kon het niet zien. Om de tafel stonden wat mannen. Eén man was wat ouder, had een grijzige kleine baard, en een lichte huidziekte. Ze zeiden dat ze bomen waren. Bomen ? De jongen geloofde niet dat bomen konden praten. De jongen begon te protesteren, maar de oudere man greep hem bij de keel. 'Nu moet je ophouden,' zei de man, 'je denkt zeker dat jij het enige wezen bent dat kan leven.' De jongen kreeg een lichte klap in zijn gezicht. 'Wat hebben jullie me gegeven ?' vroeg hij aan de mannen. 'Niets,' zei één van de mannen. 'Je wordt bestraald met boom-electriciteiten. Die vormen jouw realiteit, maar het is maar een droom. Zelfs dit is een droom.' En weer werd de jongen wakker, en ditmaal lag er een vreemsoortige octopus die meer als een grote plant of struik was op hem. Hij voelde een druk op z'n lichaam die naar z'n hoofd steeg, en het leek alsof die druk zijn denken beinvloedde. 'Ik ben van de octopusboom,' zei het schepsel. 'Door druk op je lichaam, en vooral op je lever uit te oefenen stijgt er een electrische capsule naar je hoofd die jouw deze ervaringen geeft.' De jongen zei niks, maar bleef stil liggen. Hij voelde zich compleet machteloos. Of was hij gewoon gestorven ?

'Je bent niet dood,' zei de vreemde octopus-plant, 'je droomt slechts, en je leven was een hardnekkige droom, als een hardnekkige vloeistof in je hersenen. Hard boomwater noemen wij dat.' De jongen bemerkte dat hij niet kon spreken. Wat wilden ze toch van hem ? Wat voor zin had alles nog ? Of kreeg hierdoor alles weer zin ? 'Bomen zijn de dingen die je in je leven op de achtergrond probeerde te drukken, totdat je niet anders kon dan ze een plaatsje te geven in jouw leven, maar nog steeds doe je er laagachtend over, alsof het geen personen zijn,' snauwde de octopus-plant, terwijl hij zich strakker tegen de jongen aandrukte. Opeens kwamen er een soort kleine cirkelzaagjes tevoorschijn uit de huid van de octopusplant, en begonnen zijn buik open te snijden. De lever van de jongen werd eruit gehaald, en de octopusplant slikte het in. Het deed geen pijn bij de jongen, misschien ook doordat hij wist dat het toch maar een droom was. 'Een droom kan waarheid bevatten,' sprak de octopus-plant. De jongen voelde al het leven uit zich wegtrekken, nu hij geen lever meer had, en weer schrok hij wakker. Het leek wel alsof hij van droom naar droom ging. Alsof hij in een vreemdsoortige lift zat. Waar zou de reis eindigen ? 'Die dromen zijn een geschenk van de bomen die je op een bepaalde manier ervaart, maar als je er afstand van doet blijkt het iets anders te zijn,' sprak een stem. 'Wij bomen, wij onderdrukten, nemen alles over. Nu is het onze tijd.' Was dit soms weer een experiment van de zwarte groenen ? De jongen wist het niet. Opeens rolde hij uit de lift en kwam in een tunnel terecht die in verbinding stond met een ruimteschip. Wat is dit ? dacht de jongen. Misschien was dit wel allemaal de procedure om tot dit ruimteschip opgenomen te worden. Bestond de aarde nog wel ? Heeft de aarde wel echt bestaan, of is hij gered door buitenaardse wezens ? Aan de uitvoering van het schip kon de jongen merken dat het liep op bomen-energie, maar waar waren die bomen dan ? Of waren de bomen als personen binnen in het schip. Strompelend probeerde de jongen binnen te komen. Toen hij binnen was liep er een man in een glanzend pak op hem af. De man had een baard en sprak : 'Welkom. Zie je die zwarte planeet in de verte ? Dat is de zwarte zon. Alle bomen leven door de zwarte zon en ontlenen hun energieen daaruit. Alle bomen-energie is slechts zwarte zonnen-energie.' De jongen keek bedenkelijk. De man knikte. 'Als levend wezen dien je te leven vanuit de verborgen dingen, zoals de zwarte zon. Het verborgene staat garant voor de toekomst, en de verdere levensreis.' De jongen keek de man met grote ogen aan. 'Bent u een boom ?' vroeg de jongen. 'Ja,' zei de man. De jongen werd verder naar binnen gevoerd, en zag de zalen van het schip. Daarna kreeg hij een eigen kamer toegewezen. 'Je bent belangrijk voor ons,' zei de man, en vertrok, terwijl hij de jongen in zijn kamer achterliet. De

deur werd op slot gedaan, en de jongen wist dus dat hij een gevangene was. Maar goed, was dit kwaad bedoeld of om hem ergens tegen te beschermen. In zijn kamer stond een grote botanische computer. De energieen waardoor deze computer werkte waren van de zwarte zon. Elke boomenergie was een bepaalde laserstraal van de zwarte zon, en tezamen vormden ze letters op het scherm. Via een keyboard kon de jongen boodschappen intypen, en spreken met bomen. Maar snel kreeg de jongen last van zijn hoofd en ging op bed liggen. Na een tijdje ging er een zoemend alarm aan. De man deed de kamerdeur open en rende naar de jongen toe. 'Maak je klaar,' zei de man, 'we gaan naar de zwarte zon. Je zult een speciaal pak aan moeten doen dat in de kast ligt om bestand te kunnen zijn tegen de straling.' De jongen had een bepaalde tijd om het pak aan te doen. Het pak voelde erg dik en zacht aan, als dikke vla, en de jongen kon er goed in bewegen.

Na een tijdje moesten ze uitstappen. Eerst moesten ze door een lange tunnel heenlopen, en toen kwamen ze in een hal terecht waar een kanaal was met vreemde stromen energie. Ze waren in een ingebouwde capsule gekomen binnenin de zwarte zon, in de kern. Het was een grote capsule. De jongen zag een heleboel wezens in pakken lopen, en liep achter ze aan. Langs de kanten van het kanaal waren stroken waarop je kon lopen, met wat deuren aan de zijkant. De wezens liepen door de deuren heen, en ook de jongen ging door een deur heen. Hij moest over platen lopen die allerlei energie-patronen hadden, en zodra hij erop stapte voelde hij rare dingen door zijn lichaam schieten, en door zijn mond, en kon hij heel diep inhalen. Zijn bewegingen werden scherper en sneller, en veel geconcentreerder, en alles werd zachter en zachter. Weer schrok de jongen wakker. De man stond voor hem. 'Door van droom tot droom te gaan, en van ontwaking tot ontwaking verplaats je jezelf. Dit is hoe bomen leven,' vertelde de man. Ze waren nu heel diep in de kern van de zwarte zon. De jongen had nog steeds z'n pak aan, maar dit had nu een andere kleur. Aan groot apparaat hing boven hem, en sneed een cirkel in zijn pak. Snel vergaderde zich een enorme hitte op het gat, en ineens plopte de lever van de jongen omhoog als gebraden. Veel druk ging van het hoofd van de jongen af, en het leek wel alsof hij nieuwe dingen kon ruiken. Alsof hij de zee kon ruiken en allerlei overheerlijke zonne-olien en zeeparfums. Een soort sap droop er uit het apparaat en ging door de cirkel naarbinnen. 'Dit is belangrijk om nog dieper in de zwarte zonnenkern te kunnen.' zei de man. 'Dit sap zal er voor zorgen dat je niet inwendig geroosterd zult worden.' Weer kwam het apparaat dichtbij en schoot een nauwsluitende deksel over het gat heen en een stangetje begon er op te tikken. Een hol geluid kwam eruit voort, en de plank waar de jongen op lag begon vooruit te schuiven, terwijl de man ook op de plank sprong. De plank ging door een gat, en werd iets groter, totdat het een soort vlot was, en toen bevonden ze zich op een gigantische zee van dik stromende energieen. Dit waren de pure boomenergie-bronnen, oftewel de zwarte zonne-energieen.

Na een tijdje kwamen ze met het vlot in een zaal, terwijl de jongen weer voelde alsof hij duizend keer heel snel achter elkaar wakker werd. Het was een soort vergaderzaal. Mannen zaten hoog in capsules, en een grote dobbelsteen lag op een grote wijde tafel in het midden van de kring. Ook de man en de jongen kregen een capsule. Een andere man drukte op een knop, en de dobbelsteen begon te draaien. terwijl de dobbelsteen draaide kreeg de jongen vreemde gevoelens die hij niet kon thuisbrengen. De man naast hem vertelde dat de dobbelsteen de stem was van de verborgen boom, de zwarte boom, die zelfs voor de bomen hier verborgen was. Omdat ze geloofden dat het verborgene de toekomst was, en het pad dat ze moesten gaan, lieten ze de dobbelsteen draaien om de koers te bepalen. Het verborgene was voor hen de horizon met geheimenissen en wijsheid waar zij niets van wisten. Om de beurt drukten ze op een knop in de capsule, en ook de jongen moest zijn knop indrukken. Alle uitkomsten werden op een groot scherm genoteerd. Het was een vreemd alfabet. Het was het alfabet waarmee de zwarte boom sprak. Plotseling kwam er zwarte bliksem tevoorschijn, en de dobbelsteen spatte uit elkaar. Een enorm monster kwam tevoorschijn als een zwarte draak, maar het was een plant of struik. Een licht ging aan in één van de capsules, en dat licht begon heel snel over de capsules heen te gaan. Een man naast de jongen zei dat waar het licht zou stoppen die capsule zou meegaan met de zwarte drakenstruik, maar niemand wist naartoe. Geen enkele capsule was ooit teruggekeerd. Velen geloofden dat de zwarte drakenstruik de capsule mee zou nemen naar de zwarte boom. Bang waren ze niet, maar de jongen was wel een beetje bang. En

tot zijn schrik stopte het licht in zijn capsule. Iedereen riep : 'Jij bent de uitverkorene,' terwijl niemand dus wist wat dat zou betekenen. De jongen verdween met de capsule in het gat, terwijl de drakenstruik om hem heen bewoog. De jongen wilde wel dat de man met hem mee zou gaan, maar hij was de enige in deze capsule, en er kon maar één capsule mee. Weer leek het alsof de jongen heel snel miljoen keer wakker werd, en hij voelde zich heel licht worden. Vanuit de verte werd er geroepen : 'Hij komt aan tot de diepere kernen van de zwarte zon, dichtbij de zwarte boom, dichter en dichter.' Het leek op een vrouwenstem, maar de jongen wist het niet zeker. In de verte zag hij een woestijn die voor zijn ogen bewoog, met bijna een spiegelend oppervlak. Op die woestijn stond een geribbelde zwarte boom, terwijl het leek alsof de capsule over de drakenstruik gleed. In de verte vlakbij de boom zag hij wat zwarte honden spelen. De rillingen liepen over hem heen. Als ze hem maar geen kwaad zouden doen.

Bij de zwarte boom aangekomen merkte hij dat deze gewoon kon bewegen en praten. Van dichtbij leek de boom net op een lichaam, een lang, slank lichaam. Opeens leek het alsof er iets om hem heen brak, en leek het alsof hij in de diepte viel, maar de zwarte boom stond nog steeds voor hem, en kwam steeds dichterbij. 'Ik heb je nodig,' zei de zwarte boom. 'de zwarte zon staat op uitsterven. Als de vlam dooft, dan gaan we er allemaal aan. De heks Sausibir van de boze zon genaamd Misfamen is onze vijand. Als zij er in zal slagen de groene staaf te vinden dan ... dan ...' En toen herinnerde de jongen zijn dromen weer. Ja, dit kende hij. 'Ik heb je nodig,' echoode het door het hoofd van de jongen. Maar de jongen was ver weg in zijn herinnering. Het leek wel alsof al zijn oude dromen weer werden afgespeeld. Toen de jongen wakker werd wist hij direkt wat er was gebeurd. Hij had een gevaarlijke soort drugs gebruikt, waardoor hij al deze vreemde dromen had gehad, waarin hij iemand anders was, en wat leek alsof het jaren en jaren duurde. Er was slechts één nacht voorbij. Zijn vriendin lag naast hem. Ze sliep nog. De jongen kon zich herinneren dat hij de drugs voor het slapen gaan had ingenomen. Ze zeiden dat je er zo lekker van kon slapen en er goed 'high' van kon worden. Gelukkig was het geen slechte trip geweest, maar toch vroeg de jongen zich af of hij er mee door moest gaan. Het stond nog steeds bekend als gevaarlijk, en voor de jongen was het eigenlijk een experiment. Zijn vriendin had het ook ingenomen. Het zou hem benieuwen wat zij allemaal mee had gemaakt. Hij draaide zich naar haar toe. Misschien moest hij haar wel verlossen. Heel zacht begon hij tegen haar te fluisteren : 'Alles is okay, alles is goed, je bent bij mij. Je bent veilig.' Plotseling werd het meisje wakker en omhelsde hem heel stevig. 'Houd me vast,' rilde ze, 'laat me niet meer teruggaan, er is overal vuur.' Maar weer viel het meisje in slaap, en de jongen wist nu dat het ernst was. De drugs was gemaakt van bessen van een vreemdsoortige plant, en ze konden het beter maar niet gebruiken. Weer begon hij zachtjes tegen haar te fluisteren, en hij aaide haar heel zacht. Na een tijdje werd het meisje weer wakker, en schreeuwde : 'Blijf van me af, wie ben je ? Wie denk je wel niet dat je bent.' Ze ging rechtop zitten en begon hem te slaan, terwijl de jongen haar probeerde te kalmeren. Na een tijdje was het meisje bij positieven. Samen zaten ze rechtop in bed. De jongen had wat water gehaald voor zijn vriendin. Toen ze haar verhaal vertelde leek het erg veel op het verhaal van de jongen.

Plotseling werd de jongen weer wakker. Hij wist dat er wat aan de hand was. Hij keek in de ogen van een indiaan die hem een tros vreemde planten en bessen voor zijn neus hield. Hij kon zich niet bewegen. 'Wij zullen je moeten offeren voor onze goden,' zei de indiaan. De indiaan sprak de taal van de jongen. 'Onze goden zijn bomen, en zij zijn jaloers op jullie organen, die zij niet hebben. Toen sneed de indiaan de lever en het hart uit de jongen. De jongen schreeuwde, maar het deed hem nauwelijks pijn. Wat gebeurde er toch ? De indiaan rees het hart en de lever op tot de hemel, en sprak : 'Oh zwarte zon, brenger van al het leven, gij die de bomen draagt, aanvaard dit offer, en spreek weer.' Plotseling pakte de indiaan een fakkel. Stak dit aan bij het dichtsbijzijnde vuur en stak de jongen aan. Weer voelde de jongen bijna niets. Het was alsof hij er immuun voor was. De indiaan was zichtbaar geshokkeerd, want de jongen was nog steeds bij positieven en verschroeide niet. De indiaan boog neer in het zand en sprak : 'Gij moet wel de gezondene zijn van de zwarte zon of de zwarte maan, gij bent de god der bomen, de god van ons oerwoud. Heb genade met ons, oh God van de zwarte zon.' En vele malen boog de indiaan zich in het stof. De jongen wist dat hij elk

moment weer wakker kon worden. Waren dit alleen maar schijn-realiteiten in zijn hoofd ? Het leken wel de laagjes van zijn ziel die elk een onafhankelijk leven leiden, en het leek wel alsof ze nu in razend tempo bij elkaar kwamen. De indiaan maakte de jongen los. De jongen had geen hart en lever meer, en hij voelde zich als een slang. De indiaan nam hem mee naar zijn stam, en riep : 'De god der zwarte zon is gekomen, buigt allen voor hem neer.' Vanuit alle kanten kwamen indianen die zich voor hem neer storten, en begonnen te bidden en te weeklagen. Ze waren allemaal bang dat de god van de zwarte zon hen zou straffen. De jongen wist niet goed waar hij in terecht was gekomen. Er werd hem allerlei voedsel aangeboden. De jongen hoopte maar dat hij snel weer wakker zou worden.

Was hij de gevangene van een drug ? Was hij geestesziek, of was misschien alles en iedereen geestesziek ? En wat was geestesziekte eigenlijk ? Was het gewoon één van de patronen van ervaring, of was het een gevaarlijk iets dat hoe dan ook uitgebannen moest worden. Maar door wie ? En wie zei hem dat dat dan realiteit zou zijn ? Wat was nou de echte realiteit ? Of was de realiteit een opsomming van hoe je dingen beleefde ? Dan had iedereen dus een andere realiteit. Waar moest hij naartoe ? Was hij dood ? Of was hij juist echt tot leven gekomen ? Niemand wist het, en niemand kon het hem vertellen.

Hoofdstuk 5. Geb

Hij probeerde zich te herinneren of hij drugs had gebruikt. Ja, hij had dat gedaan, maar dat bleek een droom te zijn. En het was een droom in een droom, als een vreemd wezen, een vreemde boom met vele ringen, met vele vertakkingen. Als een octopus-boom was het, als een draaiend iets wat telkens terugkwam. Of was hij misschien echt het slachtoffer van experimenten van buitenaardse wezens ? Of was het juist zijn ontsnapping. Waren zij zijn redders ? Hij wist het niet, en hij vond het eng, maar tegelijkertijd kwam alles steeds meer op de achtergrond, om plaats te maken voor een verlichting ... Was dit de ware groene verlichting ? Dat hij altijd weer kon ontsnappen in een andere droom. Iets was nooit echt helemaal waar, en dat begon hij steeds meer te beseffen ... alles was niets dan een hardnekkige droom ... zo hardnekkig, dat hij in zo'n droom wel tachtig tot negentig jaar zou kunnen worden, met allerlei vertrouwelijke gezichten ... met iets dat hij 'familie' zou kunnen noemen. De delen van de familie waren de hardnekkigste elementen uit die chronische droom, want die delen bleven bij je, ook al koos je ervoor om ze stukje bij beetje te verwijderen uit je leven. Je kon wel uit je familie gaan, maar hoe kreeg je je familie uit je weg. Het waren diepe littekenen, als tatoeages van bomen. Ze waren te diep in je geworteld om je diepere betekenissen te laten zien. Het waren de verborgen delen van je ziel, waar je een eigen voorstelling van had gemaakt ... de bomen ...

Hard werd er op tafel geslagen. Een jongen was tijdens een saaie les in slaap gevallen. De onderwijzer stond voor hem. Wat had hij toch vreemd gedroomd. De onderwijzer had les gegeven over bomen. 'Doe vooral geen moeite om op te letten,' zei de leraar sarcastisch. De kinderen om hem heen grinnikten en staarden de slaperige jongen aan. 'Ach wat,' zei de jongen. 'moet ik nog geloven dat je echt bent. Je bent zelf een boom.' De kinderen lachten, maar de leraar werd erg boos. 'Zeg als je zo door gaat met je praatjes, dan stuur ik je naar de direkteur.' De jongen trok een onverschillig gezicht. 'Laat hem ook maar komen. Hij is ook één van de vele bomen,' zei de jongen. De jongen was voor niets en niemand bang, omdat hij wist dat hij elk moment ook van deze droom kon ontwaken. Maar wat als de droom chronisch zou zijn, en hij in deze situatie tachtig of negentig jaar oud moest worden ? Daar was de jongen toch ook wel een beetje bang voor, maar meestal duurden de dromen bij hem korter. Het was alsof er een octopus-boom in hem leefde, een dromenboom. Alles was zo fragmentarisch. En daar werd weer iemand wakker. Het leek wel alsof de dromen van identiteit verwisselden. Het was alsof de octopusplant weer bezig was.

Hahahaha, schreeuwde de octopus-plant. Ja, ik ben het weer. Ik ben weer aan de wandel. Maar plotseling werd de octopus-plant afgeschoten. Een lange man met een geweer stond bij het lijk, en

nam het tussen zijn vingers en trok het omhoog. Naast de man stond een zwarte hond. Het was een vleesetende plant. Het vlees van zielen. Het was een zielen-eter. De lange man zou het meenemen naar zijn laboratorium om het op te zetten. De man heette Geb. Hij had een groenachtige huid. Hij nam het leven niet serieus. Hij wist dat hij zo weer wakker kon worden, en dat dan alles anders bleek te zijn. Ze hadden misschien wel met miljoenen van die octopusplanten te maken. En hoeveel leefden er wel niet binnenin bij hemzelf ? Hij wist het niet, en maakte zich er niet te druk om. Toen hij bijna bij z'n laboratorium was aangekomen werd hij aangevallen door een vliegenplant. De plant had hele dikke vleugels en leek op een vlieg. Snel spoot de plant spul af op Geb, en Geb voelde dat zijn denken en zijn bewegingen heel traag werden. Hij wist dat als hij hier niets aan zou doen, dan zou hij in slaap vallen, en dan zou de vliegenplant hem eten. Strompelend liep hij zijn laboratorium binnen, en maakte snel een flesje open, en dronk het op. Snel kon hij zich weer goed bewegen, pakte zijn geweer en schoot de vliegenplant af, die inmiddels al op z'n schouder zat. Het was groen spul uit een flesje dat de Groene Verlichting heette. De man keek naar buiten. De zon was zwart. Het was donker. Grinnikend liep hij naar binnen. In een ketel begon hij te roeren, en er lag daar allerlei groene vloeistof in, als een soort slijm. Met een kwastje begon hij de groene vloeistof te smeren over een soort roostertje of raamwerk, en draaide het om, om ook de onderkant in te smeren. Vanuit een kast haalde hij een groen staafje dat licht glom en begon dat over het besmeerde roostertje of raamwerk te strijken. Vanuit het rooster kwamen groene gelei-achtige schepselen tevoorschijn. Dit was het staafje dat de heks Sausibir ook wilde hebben. De gelei-achtige wezens gingen naar buiten en begonnen alle bomen, planten en struiken te omhullen, en dezen begonnen tot leven te komen. Ze waren op weg om alle plantaardigen vrij te zetten. De grond begon meer en meer in groene blubber te veranderen, dat hier en daar begon op te drogen. Het was een geslaagde dag.

Pats. Iemand werd wakker, en nog iemand anders werd wakker. Wat hadden ze allemaal vreemd gedroomd. Buiten renden er zwarte honden op straat. Ze blaften hard. Vandaag zouden er verkiezingen zijn. Het spande eigenlijk om twee partijen. De Partij van de Groene Verlichting, de PGV, of de Zwarte Groenen, de ZG. Het was een drukke week geweest met campagnes, en nu was het dan zover.

Einde

Jaap en André
en de Wakkelsoep

Toen Jaap op zijn kamer was om huiswerk te maken zag hij ineens lijm druppelen in zijn kamer, zomaar vanuit het niets. Hij liep er op af en raakte de lijm aan, maar hij kon niet meer loskomen. Wat was dat spul plakkerig. Hij wist niet wat hij moest doen, en begon te roepen, maar niemand

scheen hem te horen, of misschien was iedereen wel weg. Hoe meer hij probeerde los te komen, hoe meer hij werd gegrepen door de lijm, en toen ineens werd hij zo de vloer ingetrokken. Hij gilde en schreeuwde, maar er was geen hulp. "Is er dan niemand die me hoort !" riep Jaap.

Hij zag niets meer. Alles was wazig voor zijn ogen. Hij kon zich ook niet meer bewegen. Even later kon hij weer zien, en hij zag dat hij in een bos was. Een meisje van het bos kwam op hem af. "Wie ben je ?" vroeg Jaap. "En waar ben ik ?"

"Ik ben de koningin van de jacht ?" zei het meisje.

"Waar jaag je op, op mij ?" vroeg Jaap.

"Op wakkels," zei het meisje van het bos. "Wakkels zijn gaten in het ijs."

"Dat noemen wij wakken," zei Jaap. "Waarom jaag je daarop ?"

"Omdat ik de ijskoningin ben. Er mogen geen gaten in het ijs zitten, want dan smelten we weg," sprak het meisje.

"Ah," zei Jaap. "Waar ben ik ?"

"In Samaica," zei het meisje.

"Wat is dat ?" vroeg Jaap.

"Een land," zei het meisje.

"Hoe kom ik daar ?" vroeg Jaap.

"Door de lijm," sprak het meisje.

"Wat is dat voor een lijm ?" vroeg Jaap.

"Ik gebruik het in de jacht om het ijs weer dicht te lijmen. Het is ijslijm," sprak het meisje.

"Mag ik nu weer naar huis ?" vroeg Jaap. "Ik moet nog huiswerk doen."

"Dat huiswerk kan wel wachten," sprak het meisje.

Het meisje hielp hem opstaan. "Wat gaan we doen ?" vroeg Jaap.

"Dat zul je wel zien," zei het meisje.

Ze nam hem mee naar een rivier van de ijslijm. Alles bruiste hier, spoot en sproeide, zoals een waterval. "Hier worden ze allemaal meegetrokken," zei het meisje. "Zoals jij werd meegetrokken. Ik heb je eruit gehaald."

"Nou, bedankt," zei Jaap. "Ik moet voor het avondeten weer terug zijn."

"Het avondeten kan wel wachten," zei het meisje. "Er zijn veel belangrijkere dingen dan dat."

"Zoals wat ?" vroeg Jaap.

"IJslijmen," zei het meisje. "Je kan zo met een ijslijmstift de gaten in het ijs lijmen. Alles is hier van ijs gemaakt. Het is een kneedbaar ijs in allerlei kleuren."

"Ja, maar ik moet naar huis en naar school," zei Jaap.

"Wat is nu belangrijker ?" vroeg het meisje.

"Ja, maar mijn vader en moeder zullen mij missen," zei Jaap, "en André."

"Ik laat je niet meer gaan," zei het meisje. "Het is veel te gevaarlijk daar, teveel wakkels. Alles is van ijsklei gemaakt, maar jij komt uit de wakkelwereld waaruit ik je verlost heb."

Jaap knipperde even met zijn ogen. "Ik voel me inderdaad heel anders."

"Als er wakkels zijn wordt alles vies en smelt alles," zei het meisje.

"Ja, dat mag niet gebeuren," zei Jaap, die steeds meer en meer onder een vreemde hypnose kwam.

"Wakkels zijn stom, dom en lui," zei het meisje.

"Ik zal aan uw zijde strijden, koningin," zei Jaap onder zware hypnose. "Die wakkels zullen niet ver komen."

Het meisje glimlachte. "Zo mag ik het horen," zei ze.

Ze liep naar hem toe en smeerde wat strepen van ijslijm op zijn gezicht.

"Ik ben nu oorlog," zei ze, "de koningin van de oorlog. Wakkels zijn veelvraten, ze vreten alles op wat los en vastzit om nog meer wakkels te maken."

"Maar dat is verschrikkelijk, koningin," zei Jaap.

"Ja, je moet eens weten," zei het meisje. "Ze laten ons overwerk doen. Ik ben blij dat ik jou heb."

"Ik doe het met groot plezier," zei Jaap, die steeds vrolijker begon te worden.

"Lach niet teveel," zei het meisje. "De wakkels lachen de hele dag door. Dat is alles wat ze kunnen. Ze slapen, eten en lachen, de hele dag door, en maar meer wakkels maken."

"Het is een ramp," zei Jaap.

"Het is een serieuze zaak," zei het meisje. "Heb je hun fabrieken gezien ? Het stinkt."

"Dat moeten we niet hebben," zei Jaap.

"Maar zo weten we wel waar ze zijn," zei het meisje.

"Dat is waar," zei Jaap. "De stank verraadt hen."

"Ze bouwen hun huizen overal en gaan dan familietje spelen," zei het meisje, "de wakkel industrie."

"Ah," zei Jaap, die begon te gapen. Hij hoorde het meisje verder praten in de verte. Hij begon steeds meer moe te worden. Maar toen het meisje de ijslijm stift weer tegen zijn huid zette was hij weer klaar wakker. "Ze hadden je bijna," zei het meisje.

"Ik trek mijn zwaard van ijslijm en ik strijd voor mijn koningin," zei Jaap.

"Wees waakzaam," zei het meisje. "Ze zitten overal te loeren. Als er één wakkel is zijn er meer in de buurt. Ze komen altijd in groepen. Maar wij hebben onze eigen industrie van ijslijm naaimachines. Het zijn dus eigenlijk lijmmachines. Ze zijn heel productief en creatief."

"Waar zijn ze ?" vroeg Jaap.

"Oh, dieper in het bos," zei het meisje.

"Ik wil ze graag zien," zei Jaap.

"Dan moeten we naar de ijslijm watervallen," zei het meisje. "De wakkels maken ook de mens ziek, en spelen dan doktertje om het nog erger te maken."

Over een zanderig pad gingen ze dieper het bos in. Maar ze werden aangevallen door wakkels die zo uit de struiken kwamen. "Ah !" lachte de koningin. "We eten vanavond wakkel soep, zo lekker." De wakkels waren exotische vruchten die hier groeiden. Jaap begon ze te plukken en ervan te eten. "Ja, mmm, wakkelsoep," zei Jaap, "dat lijkt me wel wat."

En zo hadden ze die avond genoeg om te eten en genoeg om over te praten. Het meisje kookte overheerlijke wakkelsoep, en Jaap keek toe hoe ze dat deed. "Breng me meer wakkels, Jaap, meer. Want zovelen hebben nog nooit van de wakkelsoep gehoord, en zovelen hebben er nog nooit van geproefd, en leiden een miserabel leven. Wakkelsoep is het lekkerste wat er is."

Einde

De Plaag van Elzega

In het stadje Elzega was een plaag van vliegende vissen die de hoofden van de burgers teisterden. De heksenmeester had een zwart zaad waarmee hij vissen kon laten vliegen, en hij gaf hen de naarste opdrachten. Zo zaaide hij een boel tragedie en hopeloosheid. De vissen waren gevreesd, en als ze dan weer vertrokken was het leed vaak al geschied, of begon toen pas echt.

Iedereen was met zijn handen in het haar. Ook de kleine Jog vond het vervelend. Hij was vastbesloten hier iets aan te doen, en op een dag stapte hij naar de burgemeester. Jog belde aan, en de dienstmaagd van de burgemeester deed bezorgd open. 'Is er wat gebeurd, kleine ?'

'Nee,' zei Jog, 'ik wil gewoon de burgemeester spreken.' Na een tijdje wachten kon de kleine Jog bij de burgemeester naar binnen in zijn kamer.

'Zo, kleine jongen, dus jij wilt de stad redden van dit boze gespuis, huh ?' zei de burgemeester nadat Jog hem het verhaal had verteld. 'En hoe zou jij dat willen doen, kleine man ?'

'Geef me even de tijd, burgemeester,' zei de jongen. 'Ik kan vast wel iets bedenken.'

'Toch wel vreemd, jongen, dat je hier komt zonder ook maar enig idee te hebben, want meestal zijn degenen die hier komen al voorbereid met een idee of plan. Maar in ieder geval is het erg dapper van je,' zei de burgemeester.

Met de dagen leek het steeds erger te worden. De vissen waren erg bloeddorstig, en maakten velen ziek. Ook maakten ze angstaanjagende geluiden, waardoor mensen 's nachts niet konden slapen.

Het waaide hard buiten. De kerkklokken bleven maar luiden. Jog staarde voor zich uit, vastbesloten een plan te bedenken. 'Jongen, geef de moed maar op,' zei zijn moeder telkens. 'Hier is geen kruid tegen opgewassen.' Ze probeerden mensen gek te maken met hun gekrijs. In het stadje werden ze inmiddels overal de schuld voor gegeven. Ook zouden ze kinderen gekke en nare versjes laten zingen.

Toen Jog achttien was had hij ineens een plan. Hij zou naar het boze berkenbos gaan, op zoek naar de heksenmeester die dit allemaal op zijn geweten had.

Na lang lopen kwam hij bij een huisje. Hij ging naar binnen, en zag de heksenmeester achter een tafeltje zitten. 'Zeg kerel,' zei Jog, 'je boze spelletjes zijn uit. Jij bent de schuldige, en ik ben de wraakengel.'

'Zo zo,' zei de heksenmeester. 'Praatjes, hè, je bent er anders nog niet.' De heksenmeester stond op, en een vuurvlam kwam van zijn hand die regelrecht op Jog afvloog. Jog kon nog net bukken. Maar toen kwamen er twee vliegende vissen binnenvliegen, die met groot gekrijs Jog grepen en met hem wegvlogen. Ze brachten hem op een heel hoog nest in de bergen, waar het heel koud was.

'Je moet voor heksenmeester Troegadoer verschijnen,' zei één van de vliegende vissen.

Na hem ernstig toegetakeld te hebben, brachten ze hem bloedend naar een dichtbijzijnd kasteel in het bos. Heksenmeester Troegadoer zat binnenin op een troon. 'Laat deze lamlendeling binnenkomen !' riep de heksenmeester. 'Hij heeft mijn broer bedreigd. Nu is hij van mij.' De heksenmeester begon te lachen.

'Maar jullie hebben Elzega getergd met jullie vliegende vissen !' riep Jog.

De vliegende vissen brachten hem tot vlak voor de troon, en lieten hem toen neervallen. Kreunend en hijgend stond Jog moeizaam op. Hij was diep verwond.

'Elzega is ons terrein,' zei Troegadoer. 'Jullie hadden nooit dat stadje moeten bouwen op natuur gebied.'

'Daar kunnen wij niets aan doen,' riep Jog boos, 'dat hebben onze voorouders gedaan, en ze zeiden dat het een open vlakte was. Ze hebben geen bomen ervoor omgekapt, of ander natuurgebied.'

'Leugens,' zei Troegadoer, 'ze hebben een heel stuk bos ervoor weggekapt. Als je leven je lief is, vertrek uit de stad. De stad zal vernietigd worden.'

'Mijn voorouders moesten wel ergens leven. Ze hebben niets verkeerds gedaan,' zei Jog.

'Dat maken ze je maar wijs,' zei Troegadoer. 'Spoedig zal de stad vergaan, en er is niks wat je daaraan kunt doen.'

Jog probeerde zich los te rukken uit de greep die de vliegende vissen op hem hadden. Ze stonken verschrikkelijk. Hij voelde hun hete adem in zijn nek. Ze hadden bijna een zwarte huid.

Ze spoten hun inktgas in hem, terwijl hun nagels als naalden diep in zijn huid gingen. Hij werd plotseling depressief en duizelig. Toen viel hij op de grond. Troegadoer begon te lachen.

Jog wordt dan wakker na een tijdje in een langwerpige zaal op een bed, waar nog veel meer mensen op bedden liggen.

Een klein meisje komt aangelopen met lang, zwart haar. 'Wij zullen je bewerken met het zwarte zaad,' zei het meisje. 'Ook jij zal in een vliegende vis veranderen. We kunnen je goed gebruiken.'

'Nee !' gilde Jog, maar al snel injecteerde het meisje hem, en hij viel weer in een diepe slaap. Hij werd in een capsule gestopt en ging diep in de grond. Hij werd wakker toen ze de boom van het zwarte zaad hadden bereikt, diep onder de grond. Er zaten vleermuizen in deze boom. Hij moest van het zaad eten. Hij werd in een rivier geworpen en ging kopje onder. Hij zwom naar boven, en merkte dat hij in de zee was. Ook merkte hij dat hij een vis was geworden. Hij zag meerdere vissen om zich heen, en ze stegen op uit het water, om te vliegen.

Ook hij merkte dat hij kon vliegen. Zijn huid was bijna zwart. Hij bevond zich in een zaal met vele andere vliegende vissen. Ze keken allemaal richting een bol, waarop een vogelachtige verschijning zat met grote vleugels. Toen veranderde de verschijning in een koning. Het was de koning van de vliegende vissen.

Plotseling merkte Jog dat hij zijn eigen lichaam weer terughad. Hij rende door een tunnel, zoekende naar de uitgang. 'Nee, ik wil dit niet !' riep hij. Hij ramde met zijn vuisten op glas. Hij had het gevoel dat hij verdronk. Hij kon niet ademen. 'Is er dan niemand om me te helpen !' riep hij in wanhoop.

'Er is iets mis,' zei het kleine meisje. 'We kunnen hem niet veranderen in een vliegende vis. Zijn hart is te sterk.'

Plotseling voelde Jog dat hij buiten lag op de grond, vlak voor het kasteel. Zo snel als hij kon rende hij terug naar het stadje Elzega. Hij was door deze ervaring zo getraumatiseerd dat hij er nooit meer

over durfde te spreken.

De Drie Reuzen

In het stadje Glorrikom was een ware muizenplaag. Ze vraten alles wat los en vast zat, en de inwoners van Glorrikom waren hopeloos. Het bestuur van het stadje Glorrikom loofde een grote beloning uit aan de persoon die hen van de muizenplaag zou kunnen verlossen. Maar vele jaren lang kwam er niemand opdagen. Uiteindelijk op een dag kwam er een oud vrouwtje aan de poort van Glorrikom, en vertelde aan de poortwachter dat zij wel een middeltje had om met de muizen af te rekenen. De poortwachter zuchtte diep, en wist niet of hij dit wel kon geloven, maar al snel haalde het oude vrouwtje een spuitbus tevoorschijn, spoot wat in het rond, en de vele muizen die op de grond speelden vielen dood neer. De poortwachter kuchte even, maar kon toen zijn ogen niet geloven. Hij wreef in zijn ogen en keek nog eens. Zo snel als hij kon rende hij naar het stadsbestuur die er vreemd van opkeken.

'Breng dat vrouwtje hier,' zei het bestuur. Na een tijdje stond het oude vrouwtje op de stoep en toonde hen de spuitbus. Ze spoot even wat in het rond en direct vielen de muizen die op de grond speelden dood neer. 'Maar dat is geweldig,' zei het bestuur. En ze kon direct beginnen. En och, het vrouwtje begon zo te spuiten dat spoedig het hele stadje onder een zwarte walm was, en niemand kon nog iets zien. Het prikte zelfs een beetje in hun ogen. Toen de walm eindelijk na een lange tijd was gezakt waren alle muizen verdwenen, maar tegelijkertijd waren ook alle kinderen verdwenen, en het vrouwtje was in geen velden of wegen te bekennen. 'We zijn bedrogen !' riep het bestuur. En snel waren alle mensen in rep en roer. Waar waren hun kinderen ? En waar was het vrouwtje, want zij moest wel een heel erg gemene heks zijn.

Ver weg hoog in een gebouw waren de kinderen ondergebracht. Ze lagen allemaal doodziek in bedden, en het oude vrouwtje liep schreeuwend langs de bedden. 'Zo, nietsnutten, als jullie straks weer beter zijn, dan zal ik jullie eens leren wat werken is.' En toen de kinderen weer beter waren moesten ze hard werken voor de heks, voornamelijk in de vele keukens die ze had. De kinderen moesten veel brood bakken. Het brood was wel erg lekker, en ze kregen er zoveel van als ze wilden, maar de kinderen leden erg onder het bewind van deze vrouw. Het was er zo erg dat veel kinderen het niet meer konden uithouden. 'Oh, die oude heks,' zei een jongetje, 'ik kan haar wel wat aandoen.'

'We moeten gewoon ontsnappen,' zei een meisje.

'Ja, maar hoe ?' vroegen twee andere meisjes. Het gebouw was overal potdicht.

'Gewoon wachten totdat ze slaapt, en dan haar kamer doorzoeken of daar iets is, een sleutel ofzo voor iets,' zei een wat ouder meisje. Dat vonden de meisjes wel een goed idee. En toen de oude heks sliep slopen ze stilletjes naar haar kamer. Ze zochten in alle laden, maar konden niets vinden. Maar even later vond één van de meisjes iets onder een lamp. Het was inderdaad een sleutel. Stilletjes slopen de meisjes weer uit de kamer, waar andere meisjes hen opwachtten. 'Hebben jullie wat gevonden ?' vroegen ze. En al gauw werd de sleutel getoond, en een glimlach van verlichting kwam op hun gezichten. Er was een deur die naar een grot leidde, en daar paste de sleutel op. Alle kinderen werden opgetrommeld, en de uittocht zou beginnen. Het waren een heleboel kinderen. In de grot was een andere grote deur, bestaande uit twee deuren die tezamen één deur vormden. Beide deuren hadden een gouden roos op hen. Al snel klopten de kinderen op de deur. Een dwerg deed open. 'Welkom in het rijk van dwerg Tirolijn,' zei de dwerg. Ze kwamen in een grote zaal, en in het midden zat een grote reus van metaal. Er was een balkon rondom de reus waarop de kinderen stonden. 'Dit is reus Droomzaad,' zei de dwerg.

'Waar is dat voor ?' vroeg een meisje.

'Wel,' zei de dwerg, 'reus Droomzaad is de vriend van ieder kind, en beschermt hen tegen de heks.' Reus Droomzaad nam de kinderen mee naar een kasteel in het rijk van dwerg Tirolijn, waar ze konden wonen. De kinderen waren erg blij met het kasteel. Het was een erg groot kasteel met vele kamers. Er woonde al een meisje in het kasteel, die reus Droomzaad een tijdje geleden had gered uit de klauwen van de heks. Framboosje heette het meisje. Ze was heel lief, en ze was bijna helemaal van snoep gemaakt. De kinderen behandelden Framboosje als een prinses, en waren al erg snel dol op haar.

Maar op een nacht was het weer helemaal mis. De heks met haar vleermuizen viel het kasteel aan. Ze wilde de kinderen terug. De lucht was vol met grote vleermuizen die een hels kabaal maakten, en ze probeerden ingangen in het kasteel te maken door ruiten in the slaan. De kinderen waren met schrik geslagen, maar reus Droomzaad vertelde hen dat ze over de toversnoep-rivier achter het kasteel moesten zwemmen terwijl hij de heks met de vleermuizen zou tegenhouden. Over de toversnoep-rivier zou zijn broer, reus Snoepzaad, wonen, waar de kinderen veilig zouden zijn. De kinderen renden naar de toversnoep-rivier achter het kasteel zo hard als ze konden, en doken toen in de rivier waar ze zo snel mogelijk probeerden te zwemmen. Reus Droomzaad deed goed werk, maar er waren zoveel vleermuizen dat hij er velen niet kon tegenhouden. Die gingen achter de kinderen in de toversnoep-rivier aan, maar reus Snoepzaad kwam hen al tegemoet. Framboosje riep naar reus Snoepzaad dat reus Droomzaad zijn hulp nodig had tegen de heks. Snel zwom reus Snoepzaad naar de overkant, naar zijn broer, terwijl hij de vleermuizen terugdreef. Reus Snoepzaad kon vuurspuwen, en al snel verkoolden de vleermuizen, en de heks moest maken dat ze wegkwam. Hier kon ze niet tegenop. De kinderen waren inmiddels veilig achter de toversnoep-rivier.

Een andere reus kwam bij de kinderen staan. Het was reus Toverzaad, een andere broer van reus Droomzaad. 'Het lijkt erop dat het kasteel een wat betere bewaking nodig heeft,' zei reus Toverzaad. 'Het lijkt mij een goed idee dat reus Snoepzaad en ik vanaf nu onze broer gaan helpen met de bewaking.' Hij nam alle kinderen in zijn jas, en zwom met hen naar het kasteel. De kinderen voelden zich nu wel een stuk veiliger nu er drie reuzen waren om het kasteel te bewaken, en mocht het uit de hand lopen dan konden ze weer de toversnoep-rivier over. Het leek erop dat het nu wel goedging. De drie reuzen konden goed met elkaar

overweg, en vormden een uitstekende bewaking.

De Betoverde Hof

Ze klommen over de muur, en keken recht in het vuur, het roze was betoverend, de rozen zo dromerig, als in een tovertuin. Wat was hier gaande ? Niemand wist het, ze staarden maar. De muur begon heet te worden, en ze moesten snel terug. Ze waren hier waarschijnlijk niet gewenst. Hadden ze hun meester maar niet gevolgd, en hadden ze maar niet zichzelf opgetrokken aan dat rode touw van fluweel. Dan hadden ze dit nu niet gezien, en dan waren ze hier ook nooit geweest. Ze moesten rennen voor hun leven, maar waar was het rode touw ?

Ze wilden gewoon weten waar hun meester woonde, omdat hij altijd zo geheimzinnig deed, en nu werden ze voor hun nieuwsgierigheid gestrafd. Het rode touw was er niet meer, maar ze konden niet zomaar naar beneden springen. Plotseling zweefde het rode touw voor hun neus, maar toen ze het grepen trok het hen nog hoger de lucht in. Het brengt hen naar een kasteel waar ze worden opgesloten. Ze kunnen echter wel vrij door het kasteel lopen. Boven in een toren vinden ze een kamer waarin een tovenaar woont, tovenaar Terpentijn, die ook in het kasteel opgesloten zit. Hij vertelt de kinderen dat er in het zogeheten boek der tijden een profetie staat dat hij eens bevrijd zou worden door een groep kinderen.

De deuren en ramen van het kasteel blijven magisch gesloten, en de tovenaar vertelt hen dat alleen een zogeheten lariksvuur plantje de poort van het kasteel zou kunnen openen. Dit plantje zou ergens groeien onder het kasteel, en dan zouden ze door de tuin van Mira de elf moeten.De tovenaar leid de kinderen naar een duistere trap die tot onder het kasteel zou leiden. De kinderen zijn wel een beetje bang van de duistere trap, want die gaat heel diep en wordt steeds donkerder. Als ze dan eindelijk een deur beneden hebben bereikt komen ze in de tuin van Mira de elf. De rozen ruiken hier zo lekker, maar het lijkt wel alsof ze betoverd raken. Plotseling staat de elf voor hen, die een bril heeft en een grote bos haren. Ook heeft ze een lang roze gewaad aan en een toverstokje. Maar ze is niet zo vriendelijk. ‘Ik weet waar jullie voor komen,’ zegt ze, ‘maar ik geef het jullie niet. Heks Iamina houdt prins Vajak al lange tijd opgesloten in haar kasteel. Ik was eens zijn prinses. Nu, als jullie hem bevrijden, dan zal ik jullie het lariksvuur schenken.’ Ze wees op een meertje aan de rand van haar tuin, met daarin een eiland waarboven het kasteel zweefde. De kinderen zien in dat ze geen andere keus hebben, en willen de arme elvenprinses ook wel helpen. ‘Het kasteel is alleen te bereiken op zeven winden,’ zei de elf. ‘Ga maar naar het meertje toe, dan zal Rapoentus, de kabouter van de zeven winden, jullie wel verder helpen.’

En dat deden de kinderen. Het was niet zo lang lopen, en al snel zagen ze een kabouter

staan. ‘Het is heel simpel,’ zei de kabouter, ‘ik begrijp dat jullie naar het kasteel willen voor prins Vajak. Luister, kinderen, ik heb hier een gouden licht. Ga in het licht staan, en denk aan iets ergs totdat je huilt. En let dan goed op totdat er een gouden traan valt. Houd de gouden traan dan in de lucht, en roep : ‘Oh zeven winden, zeven winden, ik hoop dat jullie mij kunnen vinden.’ Dan zullen de zeven winden komen en jullie naar het kasteel brengen.’ De kinderen gingen in het gouden licht staan, en dachten aan iets ergs. ‘Denk maar aan het ergste wat je je maar kunt bedenken,’ zei de kabouter. En al snel begonnen de kinderen flink te huilen, totdat er hier en daar wat gouden tranen vielen. Ze hielden de gouden tranen in de lucht en zeiden : ‘Oh zeven winden, zeven winden, ik hoop dat jullie mij kunnen vinden,’ en al snel werden ze door zeven winden gegrepen en over het meertje gebracht.

‘Woont hier echt een heks ?’ vroeg Doortje, toen ze stilletjes het kasteel ingingen. De kabouter was er ook bij. ‘Oh ja,’ zei de kabouter.

‘Waar is ze dan ?’ vroeg Doortje.

‘Oh, ze kan overal wezen, het is zo’n groot kasteel,’ zei de kabouter.

‘En waar is de prins dan ?’ vraagt Doortje.

‘Oh, kom maar mee,’ zegt de kabouter, en haalde een vreemsoortige sleutel tevoorschijn, van rood gesteente. ‘Dit is de rode traan,’ zei de kabouter, ‘de traan van de prins. De kabouter liep regelrecht op een deur af, en opende de deur met de sleutel. Als ze binnen komen vinden ze alleen maar boeken. ‘Deze boeken heeft de prins geschreven,’ zei de kabouter, en nam één boek er tussenuit. ‘In één van die boeken staat dat hij in het boek der tijden heeft gelezen dat eens een groep kinderen hem zou bevrijden.’

‘Oh, de profetie,’ zegt Dirdos, ‘daar had tovenaar Terpentijn het ook al over.’ De kabouter schoof een boekenkast opzij, waarachter een poort van een gang was. Deze gang leidde tot de elvenschoon vijver. Hier woonde de elvenprinses Hyacinta. ‘Jullie komen vast en zeker om de prins te helpen,’ zei Hyacinta. Opeens werd alles erg donker, en er was een sterke wind. In het donker verscheen er een licht, omhuld door een zacht paars licht. Het was de fee Jestagide. ‘Oh, help dit land van sloten,’ zei de fee, ‘van geheimenissen onopgelost, oh help dit land, anders is het te laat, het is bijna het uur van algemis.’

‘Wie is algemis ?’ vroeg Klare, een ander kind.

‘Zij is een verschrikkelijk beest,’ zei de fee.

‘Hoe kunnen we prins Vajak helpen ?’ vroeg Kere, een ander meisje.

‘Hij zit opgesloten onder het meer van schoensmeer,’ zei de fee, ‘niet meer in het kasteel.’

‘Maar waar is dat meer dan ?’ vroeg Kere.

‘Rondom het kasteel,’ zei de fee. ‘Je kon misschien niet zien dat het schoensmeer is, maar dat komt omdat het gemengd was met tranen.’

‘Waarom dat ?’ vroeg Kere. De fee zei niets.

‘Hoe kunnen we daar komen,’ vroeg Tjoy, een ander kind.

‘Baad jezelf in elvenschoon,’ zei Hyacinta. ‘En je komt in de grotten onder het meer van

schoensmeer.'

Al snel stapten de kinderen in de vijver, samen met de kabouter, om daar te baden. In een flits kwamen ze onder het meer van schoensmeer terecht, in een stelsel van grotten. 'Hier moet de prins ergens wezen,' zei de kabouter. Overal in de grotten waren tralies aan de zijkanten waarachter kinderen zaten, en allerlei soorten wezens. Het was een soort gevangenis-complex.

Tot hun grote schrik zien ze ineens hun meester achter tralies. 'Meester, wat doet u hier,' roept Klare. 'Hoe kan u gevangen zijn terwijl u altijd les geeft op school.' De kinderen waren diep geschokt en verbaasd.

'Alleen overdag ben ik vrij,' zei de meester. 'Maar na schooltijd wordt ik weer opgesloten. Ze noemen me hier prins Vajak.'

'Oh, dus u bent prins Vajak,' zegt Dirdos. 'Maar wie is dan elf Mira, die beweert uw prinses te zijn.'

'Ze liegt,' zei de meester, 'zij is degene die mij opgesloten houdt en het lariksvuur bewaakt. Zij is heks Iamina, en het is bijna het uur van algemis, waarin ze in een monster zal veranderen, en dan worden we allemaal gebrouwen tot schoensmeer. Ze zal alles hier veranderen tot een grote ketel daarvoor.'

'Wat kunnen we doen ?' vragen Doortje en Kere.

'Prinses Schoensmeer,' zegt de meester. 'Zij is de dochter van de heks. De heks heeft haar verbannen tot diep onder de grotten. Zij draagt de traan der rozen. Dat is de enige sleutel die deze gevangenissen kan openmaken, maar jullie moeten snel zijn, want het is al bijna het uur van algemis.'

De kinderen begonnen nu toch wel erg bang te worden. 'Hoe kunnen we prinses schoensmeer bereiken ?' vroeg Dirdos. Maar de meester zei niks meer, en stond als bevroren daar. In de verte hoorden ze gelach. Dichtbij de gevangenissen was een trap. Eén van de kinderen rende er naartoe, en de rest volgde. 'Kom mee.' De trap ging dieper de grond in, en al snel kwamen ze bij een open ruimte, waar een huilende prinses zat, en ze was helemaal bedekt onder schoensmeer. 'Jullie meester heeft mij vroeger geprobeerd te helpen,' zei de prinses. Het was inderdaad prinses schoensmeer. 'Maar mijn moeder sloot hem op.'

'Hoe kwam hij hier ?' vroeg één van de kinderen.

De prinses zweeg. 'Ik kan niet naar boven,' zei ze. Ze gaf de rozentraan sleutel. 'Dit is alles wat je nodig hebt. Maar daar kwam ineens haar moeder aan. Het was de heks. 'Hier met die sleutel,' gilde de heks. 'Hier ermee.'

'Moeder, alstublieft,' zei de prinses. 'Houd daar nou eens mee op.'

'Oh, ik deel hier de lakens uit,' gilde de heks. 'En het is bijna het uur van algemis.'

'Ren voor je leven,' gilde de prinses. Maar de heks stond voor de trap. Ze konden geen kant op. De heks begon te grijnzen. 'Nog even en jullie zullen allemaal omgesmolten zijn tot

schoensmeer,' zei de heks.

'Toe prinses,' zei Klare, 'waarom kunt u niet met ons mee naar boven.'

'Red jezelf,' zei de prinses, 'ik kan niet gered worden, maar red de meester en alle andere gevangenen. Dat is alles wat ik van je vraag.'

'Nee,' zei Klare, 'vertel, zeg op, hoe kunnen we je helpen.' De heks begon steeds dichterbij te komen. Sommige kinderen waren zo bang dat ze bijna jankten van angst. 'De traan van groen en gif,' zei de prinses, 'is wat mijn hart kan vrijzetten. Het is traan van prins Vajak.'

'Oh,' zegt de kabouter. 'Maar ik heb hier de rode traan sleutel van prins Vajak. Niet groen en gif.'

'Vlug,' zei de prinses, 'lees wat er op die traan sleutel geschreven staat.'

'Grijp die kabouter,' krijste de heks, 'grijp hem.' Van bovenaf de trap kwamen allemaal grijze wachters aanrennen met speren en andere wapens.' De kabouter sprong achter de prinses, en begon snel hardop te lezen. Ook de kinderen zochten toevlucht bij de prinses. 'Doorboor die kinderen !' riep de heks. De wachters hadden hun speren en wapens al klaar om te steken. De kinderen slaakten een gil. 'Ga achter mij staan !' riep de prinses. 'Ik heb wel wat macht !' De prinses knipte met haar vingers en ineens kwamen de wachters in slow-motion. De speren kwamen wel steeds dichterbij, dus nu moest de kabouter snel zijn. 'Ik sterf een beetje in je armen, en kom ook een beetje tot leven daar,' las de kabouter hardop. 'Je bent de prinses van de morgen, en 's avonds wil ik ook bij je zijn.' Plotseling veranderde de rode traansleutel in groen en gif. 'Mijn hart is vrij nu !' riep de prinses. Overal verschenen groene personen met vleugels rondom hen. De wachters werden tegen de muur aan geslagen, en ook de heks viel opzij, en de groene wezens met de vleugels namen de kinderen, de kabouter en de prinses mee naar boven, waar ze de gevangenissen konden openmaken met de rozentraan sleutel.

De wezens brachten hen zo snel mogelijk naar de tuin van Mira, waar ze het lariksvuur konden plukken. 'Het is bijna het uur van algemis,' zei de prinses. 'Het kan nu elk moment gebeuren. We moeten snel zijn.' Snel gingen ze de duistere trap op, en maakten allereerst een poort open. Nu moest tovenaar Terpentijn nog ingelicht worden. Daar was het rode touw al. De kinderen grepen het, en riepen naar de tovenaar die al aan kwam hollen. Alles was al aan het smelten, en ze zagen hoe alles om hen heen in een ketel veranderde. De tovenaar had gelukkig nu het touw ook vast, en het touw trok hen weg van de smeltende massa. Een groen monster kwam naar boven, onder de schoensmeer. 'Jullie zullen snel schoensmeer zijn,' schreeuwde het monster. Het rode touw bracht hen boven de ketel uit. 'Weg van deze tovertuin,' riep de meester, die ook aan het touw hing, samen met de prinses. 'Toe maar,' zei tovenaar Terpentijn. 'Het touw zal ons brengen naar mijn domein, de hof van Raak.' Al snel kwamen ze in een prachtige hof met vele weelderige bijna in elkaar gevlochten planten, struiken en bomen. Het hek ging bijna vanzelf open.

In het midden van de hof was een prachtig wit huis waar ze allemaal een kamer kregen. Klare keek naar prinses schoensmeer, die er nu heel anders uitzag nu alle schoensmeer van haar gezicht weg was. 'Maar u bent juffrouw Gezelle,' zei Klare verbaasd. De andere kinderen zagen het nu ook, en meester Tobbe hield haar vast aan haar arm. Niet lang daarna trouwde prins Vajak met zijn prinses Schoensmeer, en ze leefden allemaal nog lang en

gelukkig.

Het Zoete Zalf Bos

Ze zaten rondom de tafel : koning Klaproos, fee Boterbloem, kabouter Sleutelzaad, en Roosje. 'We moeten er echt wat aan doen,' sprak de koning. 'Dat kan zo niet langer. Prins Zoete Zalf is al te lang van ons weg. We moeten wat aan die nare heks doen.'

'Waar woont ze ?' vroeg Roosje.

'In het luisterbos,' zei koning Klaproos. Even later waren ze op pad naar het luisterbos. Het was een stuk lopen door de velden van kro-bloemen. Bij het kasteel aangekomen stond heks Greepbeen al op hen te wachten. 'Heks !' bulderde koning Klaproos. 'Laat prins Zoete Zalf vrij !' Maar de heks begon te lachen. 'Jullie kunnen toch niks tegen mij doen,' zei ze. Kabouter Sleutelzaad was in zijn boek aan het bladeren. Het was een toverboek waar vaak waardevolle dingen in stonden, en dan vooral op momenten waarop ze het nodig hadden. De teksten en de plaatjes in het boek leken altijd weer te veranderen. 'Assisteer mij,' zei koning Klaproos.

'Hier staat …,' zei kabouter Sleutelzaad, 'dat de heks onschadelijk gemaakt kan worden door sluipzand, en dat is in het bezit van de tovenaar van het peperplantjes-bos.'

'Geef hier dat boek !' krijste de heks.

'Op naar het peperplantjes-bos,' zei koning Klaproos. Weer was het een stuk lopen. De tovenaar had inderdaad het sluipzand. Het was toverzand. 'Zeg, wat een mooi boek heb jij daar,' zei hij tegen kabouter Sleutelzaad. Kabouter Sleutelzaad knikte. 'Zeg, ik heb een idee,' zei de tovenaar. 'Ik ga met jullie mee naar de heks, en zal er voor zorgen dat de prins snel vrij is.' Dat vonden ze allemaal een goed plan. De tovenaar liep voorop met het sluipzand, en weer kwamen ze na een stuk lopen aan bij de heks. 'Zo, zijn jullie daar eindelijk weer. Ik heb op jullie zitten wachten. Ik had nog een verassing voor jullie,' zei de heks.

'Nou, dat komt goed uit,' zei de tovenaar, 'want wij hebben ook een verassing voor u.'

De tovenaar strooide snel wat sluipzand over de heks heen. De heks lag snel krachteloos op de grond. Ze had haar macht verloren, maar ze begon te lachen. 'Nu ik, nu ik,' zei ze. 'Weet je, ik heb het jullie eigenlijk nog nooit verteld, maar dat zal ik nu doen, dat werd weleens tijd, nietwaar, maar mijn drie-ogige reuzenbroer, die de heksenkoning is, wacht al in het kasteel op jullie met koffie en gebak.' De tovenaar dacht dat hij met het sluipzand ook de drie-ogige broer van de heks onschadelijk kon maken, maar toen ze bij hem aankwamen, en de tovenaar het sluipzand op hem strooide gebeurde er niets. 'Je zal er wel wat anders voor nodig hebben,' zei kabouter Sleutelzaad. De drie-ogige reuzenbroer van de heks begon te

bulderen van het lachen.

'Zeg knaap,' zei koning Klaproos. 'Laat onmiddellijk prins Zoete Zalf vrij.'

'Waarom zou ik ?' zei de drie-ogige broer van de heks.

'Nou, het is beter voor je om dat nu te doen,' zei koning Klaproos.

'Komt niks van in, hoor,' zei de broer van de heks. Ze keken allemaal in zijn drie ogen, die niets dan gemeenheid, duisterheid en akeligheid uitstraalden.

'Dit is niets anders dan bar en boos,' zei koning Klaproos. 'Koffie met gebak wordt dat dan genoemd, nou eerder brood met spinnekoppen. Zo ontvang je geen gasten.'

'Gasten, ha !' zei de broer van de heks. 'Jullie zijn indringers. Nou, maak dat je wegkomt, anders zul je misschien nooit de kans meer krijgen om weg te kunnen komen. Vlug.'

'Zeg, ik laat me niet zomaar door een vlegel de les leren,' zei koning Klaproos. 'Je laat nu de prins vrij, of het zal je zuur berouwen. Koffie met gebak, puh.'

'Ja, mijn zus heeft altijd de neiging mij beter voor te stellen dan ik ben,' zei de broer van de heks. 'Dat is dan haar probleem.'

'U bent het probleem,' zei Roosje.

'Ach wat,' zei de broer van de heks, 'pijp zeven krijgt ook praatjes.'

'En dat noemt zichzelf koning,' zei Roosje.

'Wat een koning zal dat wezen,' zei fee Boterbloem.

'Juist,' zei Roosje, 'een koning van klusje knudde.'

'Oh zeg, gaan we beledigend doen ?' vroeg de broer van de heks.

'Nee,' zei Roosje, 'dat is een gebakje van eigen deeg. Koffie erbij ?'

'Roosje, Roosje,' zei koning Klaproos, 'praten met die man heeft weinig zin.'

'Nou, hij moet gewoon ophoepelen,' zei Roosje brutaal. 'Hij gaat echt zijn zin niet krijgen. Hij zal echt wel moe van zichzelf worden.'

Ondertussen was kabouter Sleutelzaad in zijn boek aan het lezen. 'Hier heb ik het,' zei hij. 'De drie-ogige reus, ook wel heksenkoning genoemd, kan verslagen worden door het kikkerdril van dokter Repelmeel die woont in het regenplantjes-bos.

'Je gaat nu dat boek aan mij geven,' zei de drie-ogige reus boos. Snel gingen ze uit het kasteel, en gingen richting het regenplantjes-bos. Het was weer een stuk lopen. Dokter Repelmeel had het kikkerdril in allerlei ketels. Ook hij wilde wel met ze mee om de reus uit te schakelen, zodat de prins vrij zou kunnen komen. Hij liep voorop met een pannetje kikkerdril. Toen ze bij de reus waren aangekomen, smeet dokter Repelmeel het kikkerdril in zijn gezicht. De reus storte direct neer. Maar ook hij begon net als de heks te lachen. 'Ik had het jullie nog niet verteld,' zei hij, 'maar de wachter van de groene kerker, waar de prins is opgesloten, is nog wel verschrikkelijker dan ik.'

Ze begonnen het hele kasteel door te zoeken. Ergens onderin het kasteel vonden ze een boeken-kamer. Kabouter Sleutelzaad leunde tegen een boekenkast aan, die direct opzij schoof, zodat er een tunnel zichtbaar werd die naar beneden liep. Hier kwamen ze aan bij de groene kerker. Een groen monster met veel klauwen kwam op hen af. 'Wat jammer nou dat jullie hier zijn gekomen, want een ieder die hier komt, komt nooit meer weg,' zei het monster. 'Het was dom van de prins om hier te komen ! En nu is het dom van jullie. Niemand komt ooit nog uit de groene kerker. De groene kerker is gierig.'

'Dat kan me niet zoveel schelen,' zei koning Klaproos. 'Je gaat de prins nu loslaten.'

'Komt niks van in, komt niks van in,' zei het monster. 'Iedereen weet dat, dat je hier gewoon niet moet komen. Dat heeft zo z'n gevolgen, ziet u.'

'Ik zie helemaal niks,' zei koning Klaproos. 'Wij zijn hier voor de bevrijding van de prins. Je laat hem nu los, anders zul je wat beleven.'

'Zeg, jullie hebben waarschijnlijk nog niet goed door met wie jullie te maken hebben,' zei het monster.

'Dat kan ons niet schelen !' riep Roosje.

'Alsof het mij wel iets kan schelen,' zei het monster.

'U laat hem nu vrij,' zei Roosje.

'Ik laat helemaal niks vrij, er komt gewoon wat bij,' zei het monster.

'Nee,' zei Roosje, 'wat bent u gemeen.'

'En wat ben jij dom,' zei het monster.

Kabouter Sleutelzaad was weer in zijn boek aan het lezen. 'Hier heb ik het !' riep hij. 'De monsterlijke wachter van de groene kerker kan verslagen worden door feeen-lippenstift.'

'Jullie komen hier toch nooit meer weg,' zei het monster, 'dus vergeet die feeen-lippenstift maar.'

'Fee Boterbloem, heb jij nog feeen-lippenstift in je tasje ?' vroeg koning Klaproos.

'Nee, ik heb het thuis laten liggen,' zei fee Boterbloem.

'Niemand heeft het hier, dus geef de moed maar op,' zei het monster.

'Nee !' riep Roosje. 'Ik heb nog feeen-lippenstift !' Snel haalde ze het tevoorschijn.

'Kras het op hem,' zei kabouter Sleutelzaad. Roosje rende op het monster af, en begon met de feeen-lippenstift op hem te krassen.

'Nee, nee !' krijste het monster, 'ga weg met dat spul ! Nee, nee, doe dat ding weg !' Het monster begon geheel weg te smelten, terwijl het slot van de kerker losknapte. De prins was vrij. Snel namen ze prins Zoete Zalf mee terug naar het Zoete Zalf bos, waar ze allen woonden.

In de verte een indrukwekkende processie van skeletten in harnassen, gewapend. Zij marcheren voor de ivoren poort van de schakelburcht waar Eruptus woont. Zevenwind grijpt zijn zwaard, en slacht drieduizend skeletten-ridders om vervolgens de reusachtige burcht binnen te gaan door de ivoren poort. “Wat moet dat daar,’ roept Eruptus hem toe. ‘Ik kom het goud terughalen wat jij van ons rijk hebt gestolen,’ brult Zevenwind. Zevenwind is gestuurd door de prinses. Maar Eruptus laat een vuurvlam op Zevenwind neerdalen die hij nog net kan afketsen met zijn schild. Dan werpt Zevenwind zijn zwaard in het hart van Eruptus, terwijl een doodslucht zich door de burcht verspreid. Onder de burcht ligt het goud, en zoveel andere schatten. Als loon krijgt Zevenwind de burcht waar hij voortaan kan wonen.

Dit is het verhaal van Zevenwind, de held, die eens het rijk redde uit de klauwen van een verschrikkelijk monster, de Pania. Na het verslaan van Eruptus is Zevenwind een welkome gast in het kasteel van de prinses. Hij krijgt daar ook zijn eigen logeerkamer waar hij zich altijd kan terugtrekken, hoog in het kasteel. De prinses komt hem daar vaak opzoeken. Gouden poeder stroomt uit de handen van Zevenwind. Hij houdt ervan om met het goud te spelen. Ook liggen er grotere stukjes goud die hij lieftallig langs zijn vingers laat glijden. De prinses is een lieftallige verschijning, en Zevenwind is erg dol op haar. Na een tijdje staat hij op, en vertrekt, want hij heeft nog veel dingen te doen. De prinses achtervolgt hem, en ziet hoe hij buiten wordt tegengehouden door een zwartachtig skelet. Het is het begin van een nachtmerrie voor het rijk. Zevenwind wordt gevangen genomen, en een enorm monster blaast zichzelf op tegen het kasteel. Het is de Pania, een draakachtige verschijning, met legers van miljoenen en miljoenen skeletten. Al snel gaat het hele volk in slavernij, en Zevenwind belandt in een diepe kerker. Daar krijgt hij geen bezoek, behalve dan van een oude tovenaar die zich had verbonden aan zijn ring. De tovenaar verschijnt als een geest en spreekt Zevenwind toe. De volgende dag moet Zevenwind voor Pania verschijnen. Pania verschijnt nu als een oude dame met een staf, en spreekt verschrikkelijke dingen over hem uit. De tovenaar verschijnt weer als een geest, en valt Pania aan, maar haar krachten zijn te sterk. ‘Blijf maar bij hem oude man,’ spreekt Pania. ‘Hij heeft wel wat bemoediging nodig.’ Dan begint ze ijselijk te lachen. Kreunend stort Zevenwind neer door de vervloekingen die ze over hem heeft uitgesproken, terwijl de oude man hem weer overeind helpt. ‘Heus, je kan niet veel doen, oude man,’ zegt Pania. Dan wordt Zevenwind door een paar skeletten nog erger geketend, en wordt in een diepe put geworpen, terwijl Pania hard begint te lachen. Achter haar hoofd verschijnen wat veren van een pauw, en langzaam verandert ze in een pauw en vliegt krijsend van het lachen weg. De skeletten ketenen Zevenwind aan de muur van de put, en vertrekken dan. ‘Het is niet erg, Swimbard,’ zegt Zevenwind tegen de oude man. ‘Het is niet erg.’

Na een tijdje komt één van de dochters van Pania bij Zevenwind kijken. Zevenwind vertrekt geen spier. ‘Goedzo, reus,’ zegt de dochter van Pania, we zijn al aan het overdenken en overleggen wat we met je zullen doen. Velen van ons hebben baat bij jou.’ Dan kietelt ze even met een veer onder zijn neus, en vertrekt dan weer. Inmiddels is één van de dienstmeisjes van de prinses in de burcht van Pania binnengedrongen. Ze is hier in opdracht van de prinses om Zevenwind terug te halen. Ze heeft wat toverkrachten, en ze hoopt dat het genoeg zal zijn om Zevenwind uit zijn benarde situatie te verlossen. ‘Kijk,

kijk, wie hebben we daar,' zegt Pania die ineens achter haar staat met haar zeven dochters. Eén van de dochters neemt een mes, en snijdt een stuk in de arm van het dienstmeisje. Het dienstmeisje begint te gillen, maar roept dan ineens om de magische zwaan, een toverspreuk, en niet lang daarna vallen ze allemaal op de grond als door een verblindend licht. Het dienstmeisje rent weg, en na een tijdje vind ze de put. Maar een paar skelettenwachters hebben haar op het oog. Eén van de skeletten trekt een pistool met een lange loper, en schiet het meisje neer met een soort zaad als van laserstralen. Het meisje weet nog net in de put te komen, en bungelt aan de rand. De oude tovenaar schiet haar te hulp, en met wat toverspreuken weet ze Zevenwind los te maken, maar dan staan de twee skelettenwachters aan de rand van de put. Zevenwind slaakt een kreet, terwijl de wachters door een vreemde kracht voorover vallen. Soms gaat het toveren Zevenwind goed af, maar dan moet er wel een krachtige tovenares in de buurt zijn. Niet lang daarna zijn ze uit de put, maar meerdere skelettenwachters beginnen in de gaten te krijgen wat er aan het gebeuren is. Ze blokkeren de deuren, en anderen komen op hen af. Dan maakt de oude tovenaar een gebaar, terwijl een zachte roze rookwolk hen in het niets laat verdwijnen. Zevenwind is door het dolle heen. Hij is blij dat de magie zo goed werkt, en dankt het dienstmeisje voor haar hulp. Waar heb je dat geleerd, vraagt hij.

Ze zijn nu hoog op het kasteel van de oude tovenaar. Zevenwind is blij met die oude toverring. Maar het volk is nog steeds in grote problemen. Het dienstmeisje vertelt wat ze met de prinses hebben gedaan, en dat voordat de prinses stierf ze tegen haar zei : Redt Zevenwind. Hij kan het volk redden. Zevenwind vind het verschrikkelijk dat de prinses niet meer leeft. Hij voelt zich nu erg verantwoordelijk voor het volk. Ze besluiten terug te gaan naar het rijk, maar daar vinden ze een verschrikkelijke ellende. Tegen de boze magie die hier heerst kunnen ze niet op. Maar dan krijgt Zevenwind een idee. Onder de burcht van Eruptus waar hij mocht wonen van de prinses daar zijn nog een heleboel geheime schatkamers. Wie weet wat ze daar allemaal nog tegen kunnen komen. En zo gaan ze alledrie naar de burcht. Heel diep onder de grond vinden ze een kamer met magische wapens en wapenrustingen. Sommige wapenrustingen zijn gemaakt van zeldzame slangenhuiden, en anderen van vreemd magisch leer. Dan begint er ineens een voorwerp dicht in hun buurt vreemd te piepen. Het is een soort doosje van een soort rubber. Zevenwind pakt het doosje op, terwijl het doosje begint te krijsen. 'Wie ben je ?' vraagt Zevenwind. 'Ach,' zegt het doosje, 'ik ben een oud hulpje van Eruptus. Hij vond mij eens ergens in een kasteel van een rijk waarvan hij alle inwoners had verslonden.' Ze wisten dat Eruptus dat soort dingen deed, maar dit kwam nu goed van pas. 'Wat kun je voor ons doen ?' vroeg Zevenwind.

'Oh,' zegt het doosje. 'Dat is heel eenvoudig. Ik ben de windenmaker. Hef mij op, schud me en dan zullen de winden komen, en ik zal ketenen wie je maar wil.' Nou, daar had Zevenwind wel wat aan. Hij ging direkt terug naar het volk, en liet de winden uit het doosje komen, zoals het doosje had gezegd, en liet alle skeletten ketenen. Maar Pania en haar dochters waren daar niet van gediend, en ditmaal lieten ze het volk ketenen door de bliksem. Pania begon luid te lachen, en Zevenwind moest erg op zijn hoede zijn. Ook het dienstmeisje was met hem meegekomen, maar ze bewaarde veilige afstand. 'Waar wil je dat ik de skeletten naartoe breng ?' vroeg het doosje. 'Sluit ze maar op in een rots,' zei Zevenwind. En zo leidde het vreemde doosje door de ketenen van de wind de skeletten als in een processie het bos in, op zoek naar een goede rots waar ze in vastgeklonken konden worden. Pania was woedend, en kon niets doen, maar ze had nog steeds het volk geketend. Zevenwind begon de smaak te pakken te krijgen en ging weer naar de burcht van Eruptus.

Weer ging hij onder de grond, op zoek naar nog meer schatten. In een andere kamer kwam hij weer wapenrustingen tegen, van slangen, vreemd leer, harige pantsers, harige schilden met zeldzame stenen erin, en ook vreemde helmen met veren. Ditmaal was Pania hem gevolgd met haar dochters. ‘Ik weet wel dat je hier bent,’ riep Pania. Het dienstmeisje schrok. Snel pakte ze een zwaard en wilde Pania tegemoet gaan. Maar Zevenwind hield haar tegen. Pania was in een verschrikkelijke spin aan het veranderen, en haar pijlen doorboorden het dienstmeisje. Zevenwind pakte een schild en wierp het naar Pania toe, maar het schild raakte één van de dochters die direkt buiten westen viel. Het dienstmeisje bloedde heel erg, en Zevenwind nam haar op, en ging dieper de schatkamers binnen. Velen hadden hem altijd gewaarschuwd dat hij niet te diep moest gaan, vanwege de grote gevaren. Maar nu kon Zevenwind niet anders. Ineens verscheen de oude tovenaar met een stenen zwaard. ‘Hiermee kun je Pania verslaan,’ zei de tovenaar. Zevenwind greep het zwaard, legde het dienstmeisje neer, en ging terug richting Pania. Pania lachtte hem uit toen ze hem zag met het stenen zwaard. ‘Wat moet je met zo’n ding ?’ lachtte ze. Maar snel stootte hij het stenen zwaard in haar buik, terwijl ze neerviel. Daarna sloeg hij haar overgebleven dochters ermee, en het gevecht was snel afgelopen. Toen hij buitenkwam met het dienstmeisje was het volk inmiddels bevrijdt van de bliksem-ketenen.

Niet lang daarna maakten ze Zevenwind tot koning, en het dienstmeisje werd zijn koningin.

Dragodan

Dragodan zit in zijn kasteel wachtende op het antwoord van de prinses. Hij heeft zijn hulp aangeboden aan haar, en nu wacht hij op de opdracht. Dragodan heeft lang gezwoegd voor allerlei duistere heren, en ditmaal is hij blij dat de prinses hem in dienst genomen heeft. Alleen moet hij nog te weten zien te komen welke opdrachten zij voor hem heeft.

Boven de bergen zweven een aantal magische wezens. Ze zijn op weg naar het kasteel van Dragodan met de boodschap van de prinses. Dragodan is erg blij als ze binnen komen. Ze dragen een speciaal zwaard voor hem. ‘Waar is dit zwaard voor ?’

‘Dit is de opdracht van de prinses,’ zegt één van de magische wezens. ‘Versla de Tundra en trouw met haar.’ Dat was wel een erg vreemde opdracht voor Dragodan. Dat had hij nog nooit meegemaakt. Hij wilde absoluut de draak wel verslaan, of het monster, wat het ook wezen mocht, maar hij wilde absoluut niet met haar trouwen. Hij was een vrij man, en hij wilde een vrij man blijven.

‘Oh, maar dan zal de prinses wel iemand anders zoeken om voor haar te strijden,’ zegt een van de wezens. ‘Ziet u, de prinses wordt namelijk met nachtmerries lastiggevallen door de Tundra, een gedrocht dat ’s nachts op haar balkon komt, een gevleugeld monster. Ze heeft iemand nodig die altijd bij haar is.’

‘Zeg maar tegen de prinses dat ik de Tundra kan verslaan zodat hij nooit meer terugkomt,’ zegt Dragodan.

‘Oh,’ zegt een van de wezens, ‘okay dat is goed. We laten het u weten.’

En na drie dagen zijn de wezens terug, en Dragodan mag komen. Dragodan neemt het zwaard aan, en de magische wezens leggen hem uit waar de Tundra woont. Voor Dragodan is het niet moeilijk het gedrocht te verslaan, want dat heeft hij al zo vaak gedaan. De prinses is hem erg dankbaar. ‘Is er dan niets wat ik u als geschenk aan kan bieden ?’ vraagt de prinses. Maar Dragodan schudt zijn hoofd. Dat hij de prinses blij kon maken was voor hem het mooiste geschenk.

Op een dag krijgt Dragodan weer bezoek van de magische wezens. Ditmaal hebben ze een andere opdracht voor Dragodan. Als Dragodan de opdracht zal vervullen, dan mag hij koning van het rijk worden. Maar dat wil Dragodan niet. Hij wil zijn vrijheid bewaren boven alles. ‘Wat is de opdracht ?’ vraagt hij.

‘De prinses heeft haar gouden armband verloren op reis. Kun jij hem terughalen ?’ vraagt een van de wezens.

Na een lange zoektocht komt Dragodan erachter dat de armband in handen is van een gevaarlijke vogel. Hij trekt zijn zwaard, en wordt bijna geobsedeerd door de prachtige armband met zoveel kleine steentjes die eraan bungelen. Zo’n prachtige armband heeft hij nog nooit gezien. Het wordt een moeilijk en bloederig gevecht met de vogel, een van de moeilijkste gevechten die hij ooit heeft gehad, maar toch slaagt hij erin de armband terug te krijgen, en brengt hem naar de prinses.

‘Weer dank je wel,’ zegt de prinses. ‘Dragodan, ik wil je een goede raad geven. Maak van

de verslagen vogel je nieuwe wapenrusting, en geef ook wat van zijn veren aan mij.' Dragodan doet wat hem gezegd wordt, en maakt van de botten en veren een nieuw pantser. Ook geeft hij enkele veren aan de prinses. De prinses was altijd gesluierd geweest voor Dragodan, maar ditmaal haalt ze haar sluiers weg. Als Dragodan haar ziet wordt hij direkt verliefd op haar, en wil niets lievers dan met haar trouwen en haar koning zijn. Daar had de prinses natuurlijk op gewacht, en zo zal zij koningin zijn.

Maar de raadgevende vogels van Dragodan vinden dat niet zo'n goed idee. 'Laat jezelf niet zo door haar beheksen. Heus, je zal niet tevreden zijn in je huwelijk.' En daarom nam Dragodan zich op een dag vlak voor het huwelijk voor om te vertrekken. Hij ging dieper de onderwereld in, en liet zich leiden door de raadgevende vogels, die hem al raad gaven sinds hij een kind was. In de diepten van de onderwereld vind Dragodan een heleboel vrouwen zoals de prinses, en hij weet dat als hij zijn hart aan hen geeft, dan is zijn leven afgelopen. Hij wil vrij zijn, en doen waarvoor hij geboren is : het vervullen van opdrachten.

Einde

De Nieuwe Kok

Het was koud op het dek. De jungle rivier was groot. Kareltje de Vierde was een woest piraat. Wilde indianen waren er aan de overkant. 'Kom op mannen,' zei Kareltje de Vierde. De indianen

bleken heel aardig. Kareltje de Vierde en ook de andere mannen kregen een hut. ‘Het is een vreemde wereld,’ zei Kareltje. Ze gingen vroeg slapen. De volgende ochtend vertrokken ze vroeg met het schip. en gingen langs de oever van de rivier. Nog meer indianen kwamen ze tegen, die allemaal ook erg aardig waren. Kareltje was trots op de reis en op zijn schip. Hij wilde niet naar school, en dit was de beste oplossing. Het schip was vol van schatten, dit schip wat hij eens had gekaapt.

’s Nachts spookte het altijd op het schip. Dan kwam het Spaanse spook Mijarg altijd langs om griezelige verhalen te vertellen. Kareltje vond dat niet erg. Hij hield maar wat graag van spoken. Op een dag kwam het schip aan in spookstad. Hier woonden de ergste spoken, maar Kareltje kwam alleen maar om vrienden te worden. Koning Grootspook was blij Kareltje te zien. Hij regeerde spookstad, en hij was blij eens iemand van de buitenwereld te zien.

Koning Grootspook had twee dochters : Griezelientje en Griezeliesje, en hij vroeg aan Kareltje of ze met hem meemochten op zijn schip, want ze waren nog nooit buiten spookstad geweest. Natuurlijk vond Kareltje dat wel gezellig, en hij kon het al snel goed met hen vinden. Griezelientje en Griezeliesje hadden beiden op de spookschool gezeten, en hoe meer verhalen ze erover vertelden, hoe meer Kareltje nieuwsgierig werd. Hij wilde ook weleens naar zo’n school. Na een paar weken varen met de twee spookdochters van de koning kwam het schip weer langs spookstad. Ditmaal om Kareltje af te zetten bij de spookschool. Griezelientje en Griezeliesje zouden verder varen met de bemanning van het schip. Toen Kareltje binnenkwam in de spookschool werd hij direct begroet door Boudewijn Graag, het welkoms-spook. Het welkoms-spook zou hem wel even rondleiden en zijn kamer aanwijzen. Ook gingen ze even langs de direkteur, die heel blij was Kareltje te zien. ‘Fijn dat we weer een nieuwe leerling hebben,’ zei de spookschool-directeur, die zelf ook een enorm spook was. ‘Dat is beter dan kiespijn.’

‘Wat een opmerking,’ dacht Kareltje, ‘beter dan kiespijn, haha, wat een mallert.’ Het was een knotsgekke school, wat Griezelientje en Griezeliesje hem al verteld hadden. Ook de keuken van de school was knotsgek, waar het spook Malle Mien werkte. ‘Zo, en ik zou maar goeie cijfers halen,’ zei Malle Mien, ‘anders beland je hier in de kookpot, haha.’ Kareltje moest lachen, en hoopt maar dat het niet waar was. ‘Nee hoor,’ zei het welkoms-spook, ‘ze maakt maar een grapje. Hier op school worden geen cijfers gehaald, maar cijfers gebracht, en wel door de leerlingen. De leerlingen moeten hun meesters en juffrouwen namelijk cijfers geven en niet andersom. En als de cijfers te laag zijn, dan mogen de leerlingen een pistool trekken.’

‘Is het echt waar ?’ vroeg Kareltje. ‘Hahahaha,’ lachte Malle Mien. ‘Ik ben blij dat ik geen leraar ben.’

‘Nee,’ zei het welkoms-spook, ‘het is een gevaarlijk beroep. Velen eindigen vroegtijdig in hun graf, maar ja, daar leven spoken van, haha. Alle studenten hier zijn gewapend met een pistool, en andere dingen.’

‘Wat voor andere dingen ?’ vroeg Kareltje.

‘Allerlei soorten martelwerktuigen, om zich te verdedigen tegen het lerarentuig,’ zei het welkoms-spook.

‘En wat eten jullie dan ?’ vroeg Kareltje.

‘Leraren-soep,’ schaterlachte Malle Mien.

‘Ja, en meesterworst,’ zei het welkoms-spook.

‘Is dat alles ?’ vroeg Kareltje.

‘Ik kan niets meer verzinnen,’ lachte Malle Mien. ‘Maar het is een hele lijst hoor. In het spook-kookboek staan alle ingredienten, uitmuntende recepten.’

‘Jullie zijn gek,’ zei Kareltje, ‘maar wel leuk.’

‘Kom op,’ zei het welkoms-spook, ‘dan laat ik je even je kamer zien.’ Kareltje had een grote koffer bij zich, en die kon hij daar direct op zijn bed dumpen. Het was een kamer met leuke schilderijtjes, en met een paar kasten. Het behang zag er spookachtig uit. Kareltje hoopte dat hij hier goed kon slapen. Op het bureautje lagen wat schoolboeken en wat kadootjes. ‘Ja, je bent een nieuwe student, hè,’ zei het welkoms-spook.

‘Dacht het wel,’ zei Kareltje.

‘Wij van het welkoms-comite hopen dat je een goede tijd zal hebben op onze keurige spookschool,’ zei het welkoms-spook.

‘Dat zal wel lukken,’ zei Kareltje.

Toen het welkoms-spook weg was klopte Malle Mien op de deur. Kareltje vond het een leuk mens. ‘Kerel, wat heb je een keurig kamertje,’ zei Malle Mien. ‘Dat is het tegenovergestelde van de spook-keuken. Zeg heb je zin in wat spook-brood ?’

‘Ik lust wel wat,’ zei Kareltje. Malle Mien nam hem mee aan de hand, en samen gingen ze de keuken weer in. Ook maakte Malle Mien wat spook-koffie voor hem. ‘En wat doen jullie ’s nachts ?’ vroeg Kareltje.

‘Oh, dan feesten we,’ zei Malle Mien. ‘Er is er altijd wel één jarig. Of er gaat weer eens iemand trouwen, of iemand heeft weer eens ergens een diploma gehaald. Er is elke nacht wel wat te feesten.’

‘Slapen jullie dan nooit ?’ vroeg Kareltje.

‘Oh jawel,’ zei Malle Mien, ‘tussen de bedrijven door.’

Daar kwam spook Pol aan, een dikke man met een groot gat in zijn buik. ‘Waar is meester Vis,’ vroeg hij.

‘Daar ben je wel wat laat mee,’ schaterde Malle Mien, ‘die is gisteren met vissenkom en al in de soep meegekookt.’

‘Oh ja ?’ zei spook Pol, ‘het is toch wel treurig. Wanneer is de begravenis ?’

‘Morgenvroeg om half tien,’ zei Malle Mien, die verging van het lachen, ‘en geen bloemen graag.’

‘Waarom geen bloemen ?’ vroeg spook Pol, ‘ook geen ijsbloemen ?’

‘Nee,’ zei Malle Mien, ‘het moet een waardige, beleefde en sombere optocht worden, zoals wij spoken gewend zijn, niet ?’

Spook Pol knikte enthousiast. ‘En wie vervangt meester Vis ?’ vroeg hij.

‘Oh, zijn vrouw,’ schaterde Malle Mien, ‘maar die zal ook wel snel in de pan belanden, want die is alomtegenwoordig gehaat, door vriend en vijand, door kabouter en keukenrobot.’

‘Ja, ja, ja, ik zie het al,’ zei spook Pol. ‘Dat hele geslacht deugt niet, dat tuig van Vis, het zijn allemaal kwijmels, stijvelingen, tutteraars, broedige broeders, zotte kaaskoppen, de familie reutelfleut. Ik zeg het je, er heerst een vloek op die familie. Ze groeien op voor galg en graairad.’

‘Ik dacht dat jij er nog verre familie van was, spook Pol,’ schaterlachte Malle Mien.

‘Ja, ergens aan de koude kant,’ zei spook Pol, ‘maar aangetrouwd, het zit me niet in het bloed.’

‘Gelukkig maar,’ schaterde Malle Mien, ‘anders zou ik je nu direkt in de pan hakken.’

Kareltje keek verbaasd toe. Die Malle Mien was toch wel echt mal, en ze was niet bepaald op haar mondje gevallen.

‘Nou, spook Pol, en nu weer ophoepelen, anders maak ik een gehakt met spandijvie maaltijd van je,’ schaterde Malle Mien. En daar ging spook Pol. ‘Ja,’ zei Malle Mien, ‘het mes ligt me altijd jeukend in de handen, heel lichtjes, ik ben nog al een snel-snijder.’

‘Als ze maar van mij afblijft,’ dacht Kareltje. Aan de andere kant dacht Kareltje dat hij haar wel goed zou kunnen gebruiken op zijn schip. Hij had nog een goede kok nodig. Het eten van Daantje Drost was niet altijd zo goed. En met Malle Mien zou hij veel meer kunnen lachen. Vaak had hij er aan gedacht om Daantje Drost overboord te gooien, en dat zou hij ook zeker doen als Malle Mien zijn nieuwe kok zou worden. Daantje Drost was op het schip met de enige reden dat ze anders geen kok zouden hebben, maar dat was ook dan echt de enige reden. Verder was Daantje Drost een blok aan zijn been. Of misschien dat een jaartje spookschool Daantje goed zou doen.

De volgende dag had Kareltje zijn eerste les. Malle Mien ging met hem mee. Die twee waren nu bijna onafscheidelijk, en Malle Mien zag er naar uit om op het schip van Kareltje te werken als kok. Juffrouw Spiegeldingen kwam binnen in het lokaal. ‘Waar zijn de anderen ?’ vroeg ze. Ze schreef wat op het bord, en Kareltje moest het nalezen. ‘Lezen kun je in ieder geval,’ zei ze, ‘ook op afstand.’ Toen begon ze te vertellen over ingewikkelde spookkunde, toen over spookgeschiedenis. Het was verschrikkelijk slaapverwekkend, en Kareltje sliep er al bijna van. Juffrouw Spiegeldingen kwam toen erg dichtbij hem staan. ‘Zorg dat je de volgende keer de spookjaren uit het hoofd kent,’ zei ze. Toen was de les afgelopen.

‘Ik heb er geen flap van geleerd,’ zei Malle Mien, ‘en dat is wat deze school is, er gebeurt geen flap.’

‘Wat ?’ zei Kareltje slaperig. ‘Wat een oenenschool is dit. Laten we naar de volgende les gaan.’

De tweede les werd gegeven door meester Diktengels. Hij was een grote schreeuwlelijkerd. ‘Dat die man nog steeds leeft,’ zei Malle Mien, ‘ik zou hem direkt hebben weggestemd.’ Weer was Kareltje de enige leerling, samen met Malle Mien. ‘Ik zou wel een lekkere karbonade van hem willen maken,’ fluisterde Malle Mien tegen Kareltje.

‘Wat zei jij daar,’ schreeuwde meester Diktengels.

‘Oh, ik zei tegen Kareltje dat u zo’n mooie broek aan hebt,’ zei Malle Mien.

Meester Diktengels begon helemaal te glunderen. ‘Dat noem ik nog eens een compliment, kom maar eens naar voren,’ zei hij. Met grote passen stapte Malle Mien naar voren. ‘En wat vind je nog meer van mij,’ brulde hij.

‘Nou, u heeft een prachtige bril, een perfecte neus waarop de bril rust, u heeft prachtig punk haar,’ zei Malle Mien, ‘een uitmuntende snor.’

‘Ja, zo kan die wel weer,’ zei meester Diktengels. ‘En wat vind jij van mij, Kareltje ?’ vroeg

meester Diktengels.

‘Oh, hetzelfde,’ zei Kareltje.

‘Wat voor cijfer zou je me geven ?’ zei de meester.

‘Een dikke vier,’ zei Kareltje.

‘Een dikke vier ?’ brulde de meester. ‘Nou laat me toch niet kwaad worden nu, een dikke vier zei je ? Dat kan toch niet waar wezen.’

‘Het is wel waar, mijnheer,’ zei Kareltje.

‘En waarom dan, waarom dan ?’ brulde de meester.

‘Omdat u er geen klap van kunt,’ zei Kareltje.

De spookmeester stond nu echt op ontploffen. ‘Trek je pistool, Kareltje,’ zei Malle Mien.

‘Ik heb het pistool niet bij me,’ zei Kareltje, ‘ik heb het nog niet gehad.’

‘Het zou in het bureau-laadje moeten liggen,’ zei Malle Mien. ‘Ga op je kop staan,’ riep ze tegen de spookmeester. De meester hing direct op de kop. ‘Ziezo,’ zei Malle Mien, ‘die neem ik mee naar de keuken.’ Malle Mien greep de spookmeester en liep het lokaal uit. Kareltje ging naar de volgende les. ‘Dit is een nietsnut-school,’ dacht Kareltje bij zichzelf. In het volgende klaslokaal was er geen meester of juffrouw aanwezig. Kareltje ging terug naar zijn kamer. Hij had het helemaal gehad op deze school. Hij pakte zijn spullen en ging naar de keuken van Malle Mien. ‘Pak je spullen,’ zei Kareltje. ‘We gaan naar mijn schip.

‘Goed idee,’ zei Malle Mien, en begon haar koffer snel in te pakken op haar kamer achter de keuken. Maar toen stond er ineens een spook met een pistool in de deuropening. ‘Er wordt hier niet vertrokken,’ zei het spook.

‘Wie ben jij dan weer ?’ vroeg Kareltje.

‘Dat is het afscheids-spook,’ zei Malle Mien. ‘Die doet geen vlieg kwaad. Hij kan alleen maar dreigen.’

‘Niemand vertrekt ooit van deze school,’ zei het spook. Toen Malle Mien haar koffer had gepakt duwde ze het afscheids-spook opzij. Kareltje volgde haar. Het schip was op dat moment in de haven. Het eerste wat Kareltje deed was Daantje Drost naar de spookschool brengen. Malle Mien werd de nieuwe kok. Griezelientje en Griezeliesje hadden het inmiddels reuze naar hun zin op het schip.

Het Geheim van de

Rode Veer

Saroesia was een echte pyama stad in het land Sinsabijne. Iedereen droeg hier een pyama. De roze prins had een roze pakje aan wat leek op een pyama. Het was in ieder geval net zo zacht. De prins voelde zich er prinsheerlijk in. Hij had zulke roze pakjes vaak aan, vandaar dat hij de roze prins werd genoemd, en Saroesia werd daarom ook wel de roze stad genoemd. Het paleis van de prins was prachtig roze, maar had ook andere kleuren, zoals lichtblauw, rood, zwart, wit en geel. Ook was de prins dol op groen. Zonder groen zou er niets groeien.
De roze prins heerste over geheel Sinsabijne. Het geheim van zijn macht ? Een vrouwtje genaamd Framboosje. Vrouwtje Framboosje had hem onderwezen van jongs af aan om hem voor te bereiden op deze grote taak. Daarom werd de prins ook soms de frambozen prins genoemd, en ook de stad Saroesia werd weleens de frambozen stad genoemd. Framboosje had de prins onderwezen uit het wetboek van toverij en het wetboek van snoep. Dit moest wel, want er waren een heleboel snoepmonsters die het stadje wilden vernietigen. Er moesten duidelijke wetten van snoep zijn om het stadje hier tegen te beveiligen. En die bracht Framboosje. Ze had de roze prins goed ingelicht hierover.
Het snoep mocht niet gegeten worden. Het was alleen om mee te bouwen en het te dragen als kleding en sieraden. Maar hier waren dus strenge wetten voor die Framboosje aan de roze prins leerde. Zij maakte de mooie roze snoeppyama's voor de roze prins. Het leek een beetje op frambozenvla, en zo kreeg de prins van haar de bijnaam prins frambozenvla.
Snoep was een natuurverschijnsel, als een beloning, als de vrucht van hard werken, van zweet en tranen. Er moest dus heel zuinig met snoep gedaan worden, anders zouden de snoepmonsters komen. Framboosje bleef dat benadrukken bij de roze prins, zodat hij het niet zou vergeten. Er stond teveel op het spel.
De roze prins vertelde de wetten ook aan het volk, en hij liet een wetboek opstellen. De oorlog tegen de snoepmonsters begon. Dit was een grote oorlog, en erg beslissend voor de verdere toekomst van Sinsabijne. Ook kwam er een wetboek voor speelgoed, en als ze zich daar niet aan zouden houden, dan zouden de speelgoedmonsters komen. De roze prins studeerde veel in de wetboeken en luisterde goed naar Framboosje. Hierdoor beloonde Framboosje de roze prins met vele toverkrachten om het land goed te kunnen besturen. Framboosje was een echt tovervrouwtje, maar wel een hele bijzondere, want zij was het vrouwtje van de toverwet. Ze was dol op het toveren met snoep, en daarom werd ze ook wel het vrouwtje van de snoepwet genoemd. Op de snoepwet was het stadje Saroesia gebouwd, en verder het hele land Sinsabijne. Framboosje was degene die het had gebouwd.
Het stadje Saroesia was omringd met oerwoud. Het hele land Sinsabijne was vol met oerwoud. Eigenlijk waren de stadjes en dorpjes er gewoon ingebouwd. Er stroomde een grote rivier door de oerwouden van Sinsabijne, door het hele land. Het was de frambozen rivier, gemaakt van frambozensap. De rivier eindigde aan de ene kant in de frambozenzee en aan de andere kant in het bodemloze ravijn waarmee het hele land Sinsabijne en de frambozenzee was omringd. Het land Sinsabijne en de frambozenzee lag op de stronk van een reuzenboom.
Ook de grachten van het stadje Saroesia waren van frambozensap. Framboosje en de roze prins gingen vaak in een bootje over de grachten, en soms gingen ze de frambozen rivier op om het oerwoud in te gaan.

Het teken van de snoepwet was de rode veer. De rode veer stond ook op de vlag van Sinsabijne. Ook op het wetboek van snoep stond het teken van de rode veer. Ook de framboos stond op de vlag als het teken van Sinsabijne. Aan de frambozenzee ligt het bananenstrand en chocolade stad. Soms bezoeken Framboosje en de roze prins deze stad ook.
Framboosje las de roze prins voor uit het wetboek van snoep :
'De eerste wet is dat al het snoep door omwegen komt, nooit direct. Het is als de bruisende waterval in de verte die in de kolkende rivier kletst en dan langzaam door de rivier langs je heengaat en van je wegvlucht.
De tweede wet is dat het snoep je eerst zal corrigeren en niet zal verwennen. Eerst zul je de raad van het snoep moeten aannemen.

Deze wetten laten zien dat het snoep een klok is en dat je geduld moet beoefenen.
De derde wet is dat zij die geen geduld beoefenen geen deel kunnen hebben aan de orde van de rode veer.
De vierde wet is dat zij die geen geduld beoefenen naar de ondergrondse gevangenis in de stronk van de reuzenboom moeten die als een school is om hen geduld te leren. Deze gevangenis is genaamd de box.
De vijfde wet is dat de ananas hen in de gevangenis voorzichtigheid zal leren en hen testen. Als ze niet door de ananas test heenkomen dan zullen ze verbannen worden uit Sinsabijne.'
Ananas was de zeer gevreesde gevangenisbewaker, de bewaker van de box. Hij had de macht iemand uit Sinsabijne te verbannen. Het was vanwege Ananas dat de meesten zich keurig gedroegen. Ananas leerde hen de snoepwet als geen ander. Soms kwam hij bij Framboosje en de roze prins om even bij te praten, of ze gingen naar hem. In het ondergrondse bos onder de reuzenstronk was een groot klooster. Hier werd het wetboek van snoep vereerd en gediend, en een standbeeld van een jongetje gemaakt van snoep. Dit was de kloosterorde van de rode veer, alleen voor hoge ingewijden. Framboosje wilde ook dat de roze prins daar naartoe zou gaan, zodat hij meer zou kunnen leren over het wetboek van snoep. Framboosje wilde dat Ananas koning zou worden van Sinsabijne. En zo gebeurde het. De roze prins werd uitgezonden naar het klooster van de rode veer, diep in het ondergronds bos. Hij ging daar alleen in een bootje naartoe. Hij kende de weg wel. Bij het klooster aangekomen kreeg de prins een monniken-gewaad aan. Ook werd zijn haar niet geknipt. Hij begon met het werken in de keuken. Het was een grote keuken, waar hij de andere monniken een beetje leerde kennen.
's Avonds waren er vaak bijeenkomsten in de kapel waar het wetboek van snoep werd vereerd en het standbeeld van het jongetje van snoep. De roze prins kwam er al snel achter dat dit standbeeld ook sprak. Het standbeeld gemaakt van snoep hield een lange toespraak vanuit het wetboek van snoep. De monniken zagen dat als een groot wonder. Het was in Sinsabijne de gewoonte dat een koning of prins na een tijdje ook zijn kroon en troon weer aflegde, en dat stond ook in het wetboek van snoep. De roze prins had er dus vrede mee dat Ananas het van hem had overgenomen.
Aan het einde van de bijeenkomst wilde het standbeeld van het jongetje van snoep nog even met de roze prins spreken, omdat hij nieuw was in het klooster. Alle andere monniken gingen de kapel uit, terwijl de roze prins bleef zitten. Het standbeeld van snoep keek hem strak aan. 'Zo, zo, dus jij bent nieuw hier, hè ?' De roze prins knikte en sprak : 'Ja.'
'Wie heeft jou gezegd dat je mag spreken ?' vroeg het jongetje van snoep.
De roze prins keek in het gezicht van het jongetje en merkte dat het jongetje boos begon te worden.
'U stelde mij een vraag,' sprak de roze prins kalm. Het jongetje werd kwader en kwader, en zijn hoofd was bijna rood als een tomaat. 'Rotjongen,' sprak het standbeeld van het jongetje van snoep. 'Dan vraag je eerst of je mag antwoorden.'
'Dat wist ik niet,' zei de roze prins nog steeds kalm.
'Jij hebt wel praatjes, hè,' sprak het standbeeld. 'Het zal mij benieuwen hoe lang je het hier zal uithouden.'
De roze prins knikte.
'We zijn hier niet zo gesteld op praatgrage lieden,' sprak het standbeeld.
De roze prins knikte weer. Hij had maar wat graag het standbeeld willen omduwen.
'Ik mag jou niet,' zei het standbeeld. 'Net nieuw hier en nu al praatjes. Jij groeit op voor galg en rad, jongen.'

De roze prins zei niets. Even had hij spijt dat hij hier was gekomen. Toen hij even later op zijn kamer was begon hij een brief te schrijven aan Framboosje. Hij had respect voor het wetboek van snoep, maar niet voor het standbeeld. Hij vond het maar een verwend jongetje wat veel teveel macht had gekregen, en hij vroeg zich af hoe dit kreng van een jongetje zoveel macht had gekregen. Na een tijdje kreeg hij een brief terug van Framboosje. Framboosje wist het ook niet, maar ze zei dat hij hen moest confronteren met het wetboek van snoep waarin stond dat na een tijdje elke mahctshebber moest aftreden, ook het standbeeld. Dit deed de roze prins. Hij liet het aan de

monniken zien wat er in het wetboek van snoep over stond. Het scheen dat het standbeeld al veel te lang in het klooster aan de macht was. Maar de monniken werden erg kwaad. Zij vereerden het standbeeld van het jongetje van snoep, en voor hen stond het standbeeld gelijk aan het wetboek van snoep. De wet die de roze prins voorlas sloeg volgens hen niet op het standbeeld. De rebellie van de roze prins werd doorverteld aan het standbeeld, die daar erg kwaad over werd, zo kwaad dat hij de roze prins in een kerker onder het klooster liet werpen. Maar na een paar dagen had het standbeeld spijt en liet de roze prins uit de kerker komen. Het standbeeld waarschuwde de monniken ook dat elke monnik die de roze prins nog lastig zou vallen versteend zou worden.
Ook in het klooster mochten de monniken maar tijdelijk verblijven. De roze prins merkte dat het standbeeld van snoep erg grillig was. De straffen waren zwaar : de kerker in, verstening of onthoofding. De roze prins voelde zich niet op zijn gemak. Hij hoopte maar dat hij deze tijd heelhuids zou doorkomen. In het klooster stonden vele versteende monniken, als een waarschuwing voor alle anderen. Hij vroeg zich af hoe het standbeeld zo was geworden, want het leek ook wel op een soort verstening. Met het verschil dat het standbeeld van snoep kon spreken en zich kon verplaatsen. Ook kon het standbeeld in het niets verdwijnen en zomaar weer tevoorschijn komen. Hij merkte dat het standbeeld vereerd en gediend werd vanuit pure angst. De roze prins studeerde veel in het wetboek van snoep. Alleen zij die de rode veer zouden hebben verdiend zouden het klooster weer mogen verlaten, maar terug naar het bovenland van Sinsabijne mochten ze niet. Ze zouden de ondergrondse bossen worden ingezonden om zo te komen tot het ondergrondse oerwoud, wat nog dieper lag. Tussen het ondergrondse bos en het ondergrondse oerwoud lag het bos van het schreeuwende snoep. Hier leefden de verkeers-agenten van snoep.
Toen de roze prins de rode veer had behaald en tot het bos van het schreeuwende snoep kwam wist hij precies hoe het jongetje in een standbeeld van snoep was veranderd. Door al het geschreeuw van het snoep verstijfde de prins helemaal, en begon steeds meer te verstenen en in snoep te veranderen, totdat hij zelf een standbeeld van snoep was geworden. Ergens in het bos stond hij toen om het verkeer te regelen.

Einde

Kraak
Het Geheim van het Glibbergoud

Kraak was heel erg diep in het bos terechtgekomen, in zijn bootje op een voor hem onbekende bosrivier. Hier was hij nog nooit geweest. Hij zag een eekhoorntje en volgde het. Hij stapte uit zijn

bootje aan de oever van de bosrivier en holde achter het beestje aan. Na niet al te lang rennen kwam hij aan bij een huisje. Hij klopte bij het huisje aan, en wist eigenlijk niet wat hij deed. Hij had zo lang gereisd dat zijn bootreis hem gehypnotiseerd had gemaakt. Niemand antwoordde, en toen stapte die brutale Kraak gewoon naar binnen. Hij kon aan die drang bijna niet ontkomen. Hij was te nieuwsgierig om zichzelf in te houden.

Hij ging aan een tafeltje zitten op een stoeltje. Toen rookte hij zijn pijpje, en rustte uit van de lange reis. Op tafel lag een schaaltje met brood waarvan hij begon te eten.

Toen kwam ineens het eekhoorntje binnen. 'Hoe durf je zomaar mijn huis binnen te gaan,' sprak het eekhoorntje.

'Wie ben jij ?' vroeg Kraak.

'En dan ook nog vragen aan mij stellen ?' snauwde het eekhoorntje. 'Ik stel hier de vragen.'

'Ik weet niet wat er met mij aan de hand is,' zei Kraak. 'Ik voel me zo vreemd, en ik kon het niet laten je te volgen.'

'Ah,' zei het eekhoorntje ineens begripvol, terwijl hij glimlachte. 'Nu begrijp ik het. Jij bent gewoon in voor een nieuw avontuur, misschien zelfs een heel nieuw leven. Nieuwsgierigheid is goed zo nu en dan.'

Kraak knikte. 'Je hebt gelijk, maar toch kan die nieuwsgierigheid mij ook in de problemen brengen,' sprak hij.

'Ach welnee,' sprak het eekhoorntje. 'Je bent welkom. Het gastenkamertje is boven.' De eekhoorn wees op de trap die naar boven leidde, ging naar boven en wenkte Kraak. 'Kom maar. Hier is je bedje, een tafeltje, en een boekenkast. Ik heb het leuk ingericht voor gasten zoals jij.'

Kraak liep naar boven met het eekhoorntje mee, en keek zijn ogen uit in het gezellige kamertje. Er stond ook een stoel, waarop hij direct ging zitten. 'Wat is je naam ?' vroeg Kraak.

Dit keer antwoordde het eekhoorntje wel. 'Kappaka,' sprak de eekhoorn.

'Een gezellig huisje heb je, Kappaka,' sprak Kraak. 'Mijn naam is Kraak.' Aan de muur hingen wat schilderijtjes waar Kraak naar begon te staren. Kraak wees op de schilderijen. 'Wie heeft die geschilderd ?' vroeg hij.

'Ik,' zei de eekhoorn.

'Dan ben je een groot kunstenaar, Kappaka,' sprak Kraak. Het eekhoorntje glimlachtte verlegen. 'Ach, ik ben maar een eenvoudige schilder,' sprak het eekhoorntje. Het eekhoorntje gaf hem een papieren zak met allerlei soorten bosbessen. 'Kom, volg mij,' sprak het eekhoorntje, en ging weer over de trap naar beneden. Het eekhoorntje ging de bostuin van zijn huisje in, en toen het bos zelf in, terwijl Kraak hem volgde op de voet.

Kraak keek zijn ogen uit. De eekhoorn leidde hem naar struiken en bomen die hij nog helemaal niet kende. Het was alsof Kraak hier tot leven kwam, terwijl hij zelf een boommannetje was. Hij leefde altijd alleen in zijn eigen gebied en in de grote eik waarin hij een huisje had, maar nu moest hij er opuit. Hij kon die drang niet stoppen.

Het eekhoorntje rende verder en riep hem telkens. Het eekhoorntje liet hem de buurt verkennen. Haastig at Kraak van de bosbessen uit de papieren zak, terwijl hij zijn ogen uitkeek. Hij kon zich hier goed vinden, en was blij het eekhoorntje gevolgd te hebben.

Al snel waren Kraak en Kappaka de beste vriendjes, en ze deden vaak spelletjes. Beiden waren ze voor een lange tijd erg eenzaam geweest, maar nu niet meer, sinds ze bij elkaar in één huisje woonden. Het eekhoorntje sliep beneden in een slaapkamertje, en Kraak sliep boven.

Kappaka keek Kraak aan met glinsterende ogen en sprak : 'Zeg, Kraak, weet je dat ik ook iets heel bijzonders heb ?' Kraak trok met zijn lippen aan zijn pijpje. Hij richtte zijn wenkbrouwen op van nieuwsgierigheid. 'Ik kan niet wachten,' sprak Kraak. 'Wat is het ?'

'Kom maar mee,' zei Kappaka. Hij deed een luikje open in de vloer achter in het huiskamertje, en gleed toen door een tunneltje naar beneden. Kraak volgde hem, en na een tijdje glijden kwamen ze in een grote zaal terecht. 'Heel voorzichtig,' zei Kappaka. Voetje voor voetje schoven ze de zaal in, waar aan de overkant wat glinsterde, helemaal achter in de zaal. 'Wat is het ?' vroeg Kraak.

'Shhhh,' fluisterde Kappaka. Ze kwamen langzaam dichterbij het geglinster. Het leek wel op goud, maar het leek wel alsof er een soort vlies omheen zat, een soort gelei, en toen ze nog dichterbij kwamen zag Kraak dat het één geheel vormde. 'Wat is het ?' vroeg Kraak weer.

'Oh, jij nieuwsgierige. Shhhh, shhhhh,' sprak de eekhoorn.

De eekhoorn nam wat van de gouden pasta in zijn hand, maar alles gleed weer van zijn handen af. 'Het is glibbergoud,' schaterde de eekhoorn. 'Niemand kan dit ooit stelen zoals je wel ziet.'

'Maar wat heb je er dan aan ?' vroeg Kraak.

'Het glibbergoud voert oorlog,' sprak de eekhoorn serieus. 'Allen die het proberen te stelen worden opgeslokt door het glibbergoud, en worden een deel van het goud.'

'Oei, dat lijkt mij geen pretje,' sprak het bosmannetje.

Kappaka glimlachte. 'Dit is de reden waarom het glibbergoud groeit. Als het hele zaaltje vol is, dan gaat er een luik open in de vloer, en dan glijdt het door een hele diepe tunnel naar de ondergrondse zee.'

'Wat is dat ?' vroeg Kraak met opgetrokken wenkbrauwen.

Kappaka liep naar de zijkant van de zaal en opende een luikje in de vloer. 'Kom, ik zal het je laten zien,' sprak Kappaka. Kraak volgde hem. Weer gleden ze door een tunnel naar beneden. Ditmaal duurde het nog veel langer. Ze kwamen op een klein bosstrandje terecht. Kraak keek zijn ogen uit. Het was hier wel een beetje donker. Er was hier veel begroeiing in de zee met veel bomen. Het was een echte boszee, maar dan ondergronds. 'Het glibbergoud glijdt in deze zee,' sprak Kappaka.

'En dan ?' vroeg Kraak.

Kappaka keek hem aan met grote ogen. 'Dan ? Maar dat is een groot geheim. Wil je het weten ?'

'Graag,' sprak Kraak, die nu wel heel erg nieuwsgierig was geworden. Zijn hoofd was vuurrood geworden van de nieuwsgierigheid. De eekhoorn grinnikte. 'Als je belooft dat je het aan niemand

doorvertelt.'

Kraak knikte, en sprak : 'Ja, ja, dat beloof ik, maar al te graag.'

'Goed dan,' sprak de eekhoorn. 'Moet je goed luisteren.'

Kraak kwam wat dichter bij de eekhoorn staan, en richtte zijn oor extra naar de eekhoorn toe. 'Nou, wat is het ?' sprak Kraak. 'Ik sta te popelen om het van je te horen. Ik denk dat ik nog nooit zo nieuwsgierig ben geweest.'

'Moet je luisteren,' sprak Kappaka. 'Het zit namelijk zo. Ik weet dat je erg nieuwsgierig bent, maar dit is het glibbergoud. Het glibbergoud geeft niet zomaar zijn geheimen weg. Het is namelijk heel glibberig. Volg mij.'

De eekhoorn dook in het water en zwom door de branding heen, langs de bomen en struiken die in het water stonden, en dook toen dieper onderwater. Kraak volgde hem.

Weer zagen ze het glinsteren in de diepte. Wat was het hier donker, zeg. Kraak moest de eekhoorn goed vasthouden. Toen ze bij het glibbergoud aangekomen waren was er een tunneltje waar ze doorheen gleden. Heel lang moesten ze glijden totdat er geen water meer was. Ze waren nu heel diep onder de boszee terecht gekomen. Het was een modderige plaats, en er was nog steeds veel glibbergoud. Het glibbergoud straalde.

'Raak het eens aan,' sprak Kappaka.

'Ik ben daar gek,' sprak Kraak. 'Ik wil er niet door opgeslokt worden en in glibbergoud veranderen.'

'Je bent toch geen dief ?' sprak Kappaka. 'Er zal je niets overkomen. Je bent een vriend.'

Kraak nam wat van het glibbergoud, en het gleed weg uit zijn vingers. Weer zagen ze glibbergoud wegglijden door een tunneltje, nog dieper onder de grond.

'Het glibbergoud leidt tot koning glibbergoud, die diep onder de grond troont,' sprak Kappaka. 'Volg mij.'

De eekhoorn dook het glibbergoud weer achterna, en Kraak volgde hem. Dit keer moesten ze langer dan ooit door het tunneltje glijden. Het leek wel alsof het nooit zou stoppen. Maar toen uiteindelijk kwamen ze in een troonzaaltje terecht. Er zat een klein bosmannetje op een troontje. Het bosmannetje was geheel in het rood gekleed, en had een rood kroontje. 'Ziezo,' zei het bosmannetje. 'Jullie zijn eindelijk gekomen. Mijn naam is koning glibbergoud.'

'Ik heb hier een vriendje voor u meegenomen, koning glibbergoud,' sprak Kappaka. 'Zijn naam is Kraak.'

'Ja,' zei Kraak, 'en ik zou alle geheimen van het glibbergoud willen weten.'
'Aha,' sprak koning glibbergoud. 'Kom dan maar mee.'

Koning glibbergoud stond op van zijn troontje, en leidde hen door een deurtje achterin het zaaltje. Ook het deurtje was volledig van glibbergoud. Ze gingen door een gangetje wat kronkelde en waarlangs allemaal deurtjes van glibbergoud waren. 'Veel is gemaakt van glibbergoud hier,' sprak koning glibbergoud. 'Dan kan het nooit gestolen worden.'

Het gangetje liep uit in een keukentje. Wat duurde dat lang zeg, voordat ze daar kwamen. Het leek wel op een wereldreis. Dit paleis was groot, heel groot. Het keukentje was heel eenvoudig. Koning glibbergoud ging aan een tafeltje zitten. 'Opgelost,' sprak hij. Ook Kraak en Kappaka gingen aan het tafeltje zitten en keken hem verwonderd aan.

'Wat is opgelost, mijn beste koning glibbergoud ?' vroeg Kappaka.

'Hier eindigt het,' sprak koning glibbergoud. 'Onder dit kleine keukentje is de grote keuken. Hier werken veel bosmannetjes uit mijn rijk.'

'Wat gebeurt er hier met het glibbergoud ?' vroeg Kraak, die met zijn lippen een teugje van zijn pijpje nam.

'Helemaal niks,' sprak koning glibbergoud. 'Dit is het eindstation. Naast de grote keuken staan de treinen. Daar wordt het glibbergoud in vervoerd. Het glibbergoud wordt zo verspreid door mijn hele rijk. Het glibbergoud vormt zich vanzelf tot spulletjes die mijn bosmannetjes nodig hebben, zodat het nooit gestolen kan worden. Goed opgelost, vind je niet ?'

Koning glibbergoud stond op en drukte op een knopje in de muur. Het was een lift. De deurtjes van glibbergoud schoven open, en ze konden naar binnen. Weer drukte koning glibbergoud op een knopje, en toen ging de lift dalen. Ze kwamen aan in een enorme keuken. En inderdaad stonden de treinen naast de grote keuken. Kraak keek zijn ogen uit. Hij had nog nooit zoiets gezien. Veel van de keuken was gemaakt van glibbergoud. Koning glibbergoud leidde hen naar de treinen aan de zijkant van de grote keuken. Hier konden ze instappen.

'We gaan een ritje maken,' sprak koning glibbergoud. Zo liet koning glibbergoud zijn hele rijk zien. Het was een hele belevenis voor Kraak. Aan het einde van de dag was Kraak erg moe, en kon hij geen glibbergoud meer zien. Toen zijn ze weer naar huis gegaan.

Die nacht droomde Kraak dat hij een bad nam in het glibbergoud, en dat er in het hele bos een overstroming was van glibbergoud. De volgende dag aan het ontbijt vertelde hij het aan Kappaka. Kappaka keek hem met grote ogen aan.

'Maar dat is geweldig,' sprak Kappaka. 'Zeg, Kraak, weet jij wie het glibbergoud heeft uitgevonden ?'

Kraak schudde zijn hoofd. 'Nee, dat weet ik niet, maar ik zou het graag willen weten.'

'Vandaag ga ik je het laten zien,' sprak Kappaka. Toen ze hun brood hadden gegeten gingen ze op pad. Ze moesten daarvoor een heel eind lopen. Ze moesten langs de oevers van vele riviertjes, nog dieper het bos in, totdat ze bij een grote zandvlakte aankwamen. Achter de zandvlakte ging het bos weer verder, totdat ze in een grote, diepe vallei kwamen. In de vallei groeiden hele hoge rode bloemen. Langs de hele hoge rode bloemen kwamen ze aan bij een huisje. Kappaka klopte aan op het deurtje. 'Binnen, wie is daar ?' sprak een stem.

Kappaka stapte naar binnen en sprak : 'Wij zijn het, Rozalinda, ik en Kraak.' Op een stoeltje zat de bosprinses. Zij had een rood jurkje aan, en een rode narcis op haar hoofd als een trompet. 'Welkom,' sprak de bosprinses met een glimlach. 'Ik ben blij dat jullie gekomen zijn. Er komen hier nooit zoveel.'

De bosprinses had bolle wangetjes als appels en zag er prachtig uit. 'Zo zo,' sprak ze tot Kappaka, 'dus dit is je nieuwe vriendje ?'

Kappaka knikte. 'Dit is Kraak het bosmannetje, en hij zou graag willen weten hoe u het glibbergoud heeft gemaakt.'

Rozalinda glimlachte breed. 'Dat is een lang verhaal. Hebben jullie tijd ?'

'Voor jou altijd, bosprinses,' sprak Kappaka.

'Mooi,' zei de bosprinses. 'Dan ga ik nu direct beginnen. Op een dag liep ik zingend langs de hoge rode bloemen. Ik maakte muziek door hun stengels even vooruit te duwen. Er begonnen poeders uit hun kelken te stromen. Het rook verrukkelijk. Al snel was ik in een bad van sap. Ik was helemaal nat. Ik kwam thuis en ging aan mijn tafeltje zitten, nog steeds kletsnat. Ik zuchtte diep en viel in slaap. Ik droomde over het glibbergoud dat uit een bloem stroomde. Ik kende de bloem niet. Het was zo geel als het glibbergoud. Toen ik wakker werd wilde ik naar de bloem op zoek gaan.'

Kraak keek in grote verwondering naar de prinses. Haar gezicht was zo dromerig toen ze vertelde. En hij werd helemaal warm van binnen door haar zachte stem.

Toen ging de bosprinses verder met vertellen. 'Ik ging mijn huisje uit en begon naar de bloem te roepen. Ik begon de bloem overal te zoeken. Ik wilde niet rusten voordat ik de bloem had gevonden. Maar ik zocht en zocht en vond de bloem niet. Toen heb ik het glibbergoud zelf gemaakt.'

'Hoe heb je dat gedaan ?' vroeg Kappaka.

'Ik weet het niet meer,' glimlachte de bosprinses. 'Het is al zo lang geleden.'

'Ach toe nou, Rozalinda,' sprak Kappaka. 'Kraak wil het graag weten.'

'Laat me even denken,' sprak de bosprinses. 'Ik denk dat ik een ei heb genomen, een stukje brood, en een zeef. Ik legde het ei in de zeef, met het stukje brood. Toen deed ik er bosbessen bij. Ik heb toen de zeef boven een pot gezet. Toen goot ik er water op en begon in de zeef te roeren. Ik begon het ei, het stukje brood en de bosbessen te prakken. Het werd een vreemd papje. Ik heb het toen nog meer verdunt, en toen ben ik het gaan koken in de pot. Ik heb hier toen poeder en sap van de rode narcis doorheen gedaan. Ik moest het drie uur laten pruttelen.'

'En toen ?' vroeg Kappaka.

'Laat me even denken,' sprak de bosprinses. 'Ik denk, ik weet het niet meer zeker, dat ik toen … ehm … iets wits erin heb gedaan, ik weet niet meer wat. En toen iets geels, iets heel geels, en heel veel daarvan. Toen heb ik het weer drie uur laten pruttelen. En toen aan het einde van de drie uur kwam er een gele gestalte uit de pot, doorzichtig als gelei. Er was eerst veel rook, maar toen de rook minder werd was het het glibbergoud. De gestalte ging zitten, en begon mij verhalen te vertellen, oh de wonderlijkste verhalen, en ik was als betoverd. Hij is toen bosbessenpastei voor mij gaan maken. Hij wilde alles voor me doen. Oh, hij was zo grappig. Hij zei telkens : 'Het glibbergoud werkt.' Hij heeft toen een tijdje bij me gewoond en is toen onder de grond gaan wonen.'

'Wat een wonderlijk verhaal,' sprak Kraak.

'Ja, en sindsdien heb ik de glibberkoorts,' sprak de bosprinses.

Kraak trok zijn wenkbrauwen op, en keek verbaasd naar de bosprinses. 'De glibberkoorts ? Wat is dat ?'

'Ach,' zei de bosprinses. 'Je moet het zo zien. Ik ben glibberig geworden als het glibbergoud. Ik kan niet gestolen of ontvoerd worden. Ik glijd altijd weg.' Ze begon te lachen. 'Nog even en ik zal weer wegglijden, of liever gezegd : Jullie zullen wegglijden, want dit is mijn huisje.'

Opeens voelde Kraak zich duizelig worden. Hij voelde alsof hij geen houvast meer had. Hij voelde zichzelf wegglijden, uit het huisje, uit de vallei, helemaal terug naar het huisje waar hij met Kappaka woonde. Ook Kappaka gleed weg. Dat was vreemd. Even later zaten ze beiden aan het tafeltje thuis. Kraak knipperde even met zijn ogen. 'Toverij,' sprak hij, 'zware toverij.' Kappaka knikte. 'Dat gebeurt altijd. Ik kan nooit lang bij de bosprinses zijn. Nu ken je in ieder geval het geheim van het glibbergoud.' Kraak glimlachtte. 'Dat was me het dagje wel. Ik ben moe en ga slapen.' Hij stond op en ging het trapje op naar boven, waar hij al snel in zijn bedje ging. Ook Kappaka ging naar bed nadat ze elkaar welterusten hadden gezegd.

Einde

Witte Sneeuw

Ik liep op straat langs het bos. Het was laat. Er was niemand op straat behalve ik en een vriend. Ik had hem net van het station gehaald. We waren oude schoolvrienden. Zachtjes begon het te sneeuwen. We liepen naar mijn huis. Er waren trollen in mijn huis. Ik verzamelde ze. Het waren prachtige beeldjes, ook in de tuin. Die vriend had een beeldje voor me meegenomen. Hij zou een paar dagen blijven logeren. We hadden het veel over Witte Sneeuw, een meisje dat bij ons in de klas zat. Ze was overleden, maar nu leefde ze in ons hart. Het was een heel bijzonder meisje. Ze vertelde altijd prachtige verhalen.

Die vriend en ik zaten op een school voor exorcisten. We leerden hoe we demonen konden herkennen, hoe we ze konden opspeuren en hoe we ze konden uitschakelen. Uitdrijven heette dat. Maar het meisje had altijd een wonderlijke uitleg. Zij had het erover dat er altijd eerst dingen moesten veranderen, en dan zouden de demonen vanzelf vertrekken. Dingen moesten gewoon anders. Ze had het er altijd over dat demonen veel van spelletjes hielden, en dat ze zelfs een uitdrijving konden nabootsen. Soms werden de leraren weleens een beetje boos, omdat ze zo dromerig was. Ze dacht veel te diep over dingen na.

We begrepen niet hoe het zo ver kon komen. Witte Sneeuw had op een dag zelfmoord gepleegd. Niemand begreep hoe dat kon. De leraren begonnen zich een beetje schuldig te voelen. Waren ze misschien te onaardig voor haar geweest ? Vaak wist zij meer dan de leraren zelf, en dat konden de leraren niet altijd hebben. Het meisje kwam uit een bijzondere kerk uit het Zuiden van het land, waar ze heel anders met de dingen omgingen. Er werd daar veel meer onderzoek gedaan, en veel meer geexperimenteerd. Het ging minder volgens de tradities, en daarom hadden de leraren er vaak een hekel aan. Maar op een dag kwam er een nieuwe leraar, die wel kon meekomen in heel veel dingen wat het meisje zei. Het was een beetje een vreemde man, met een oog voor vreemde dingen. Hij verzamelde trollenbeeldjes. Een heleboel leraren zeiden dat je dat beter niet kon doen, zulke beeldjes verzamelen, maar dit waren hele bijzondere beeldjes. Het was heel sprookjesachtig. Witte Sneeuw vond het prachtig, en ging vaak na de les met de man mee naar huis.

Op een dag gingen wij ook mee, die vriend en ik. De man woonde dichtbij het station, en je kon altijd de treinen langs horen komen. In de weekenden bleef Witte Sneeuw vaak logeren. Ditmaal bleven wij ook logeren. Witte Sneeuw had een eigen kamer in het huis van de man, en wij kregen de zolder. Midden in de nacht hoorden we vreemde geluiden. Ik ging naar beneden om te kijken of alles goed was met Witte Sneeuw. Ze lag lekker te slapen.

Ook die leraar was er helemaal kapot van toen Witte Sneeuw zelfmoord had gepleegd. Hij kon niet begrijpen waarom, maar schreef het toe aan de werken van de demonen. De dag erna verzamelden we ons in de grote zaal van de school. De directeur hield een toespraak.

‘Wij zijn allen diep betreurd over hetgeen heeft plaatsgevonden,’ zei hij. ‘Wij zien dit als een aanval van de duisternis. Witte Sneeuw had grote gaven. Het was een begiftigd kind. Wij zijn allemaal bedroefd dat ze van ons is weggenomen. Het leven van een exorcist is niet zonder gevaren. Maar weinigen halen de eindstreep, maar wij zijn blij dat ze nu veilig is in de armen van …’

Maar verder kwam hij niet. Tranen rolden uit zijn ogen. Zij was zijn lievelingsstudent. Waarom moest nou net zij worden weggenomen. Die vriend van mij wilde haar uit de dood opwekken, maar we kregen geen toegang tot het lijk.

We gingen vaak naar haar graf om nog even haar magie te voelen. Er stonden vele trollenbeeldjes om het graf heen die de nieuwe leraar daar had neergezet. ‘Voor mijn lieve Witte Sneeuw,’ stond er vaak op die beeldjes. Ook ik hield veel van Witte Sneeuw. Om het gevoel wat ik altijd bij haar had te bewaren ging ik ook trollenbeeldjes verzamelen.

We dachten vaak over Witte Sneeuw. Op een zekere nacht kreeg ik een droom over Witte Sneeuw, waarin ze mij bezocht. Haar haar was lang gegroeid, langer dan ooit. Ze was omhuld in witte sneeuw, maakte een bal, en gaf de sneeuwbal aan mij. ‘Bewaar dit,’ zei ze.

Toen ik wakker werd was ik heel emotioneel. Ik moest sindsdien altijd aan de sneeuwbal denken.

Die vriend van mij kwam vaak logeren. Op een dag kwam hij met de mededeling dat de ouders van Witte Sneeuw haar dagboek hadden gevonden. Ze had het verborgen onder de vloerbedekking van haar kamer. Er stonden onthullende dingen in. Het was een dagboek vol verhalen, maar ook met een

duidelijke roep om hulp. Het meisje beschreef hoe ze zo diep in haar eigen fantasie leefde dat ze het gewone leven eigenlijk niet aankon. Maar ze wilde anderen daar niet mee belasten.

Ze was altijd een vrolijk meisje, dus niemand had dat achter haar gezocht. Ze schreef ook dat ze gelukkig was in haar eigen fantasie en dat de buitenwereld haar benauwde.

De verhalen in het dagboek van Witte Sneeuw waren prachtig. Deze verhalen had ze nog nooit eerder verteld, en haar ouders wilden er een boek van maken. Later kreeg ik het boek ook in huis, en het werd een van mijn kostbaarste bezittingen. Kon ik maar meer voor haar doen. Als ik dit had geweten dan had ik haar misschien kunnen helpen, om haar ook de leuke kanten van het leven te laten zien. Maar ik was nog zo jong. Ik zou misschien niet tegen haar opgewassen zijn. Ik vond het zo treurig dat ze van ons was weggenomen. Ze had nog zoveel meer verhalen kunnen schrijven, maar misschien zag ze het nut daarvan niet in. Ze wilde misschien in haar eigen wereld leven, en daar was ze nu. Ze was nu in mijn hart, dieper dan ooit tevoren. Ik had haar zo graag nog beter willen leren kennen.

Het leven ging door. Mijn vriendschap met oude klasgenoten verwaterde. We gingen allemaal ons eigen pad, maar door Witte Sneeuw waren we voor altijd in ons hart aan elkaar verbonden. Toen ik zelf later kinderen kreeg las ik hen vaak voor uit het dagboek van Witte Sneeuw, wat eigenlijk een soort sprookjesboek was. Ook mijn vrouw vond het heel bijzonder. Ze was een beetje als Witte Sneeuw. Ze schreef ook verhalen. Ik noemde haar weleens Rode Sneeuw, omdat ze indiaans bloed in haar had. Ik kon me de andere verhalen van Witte Sneeuw nog wel herinneren, de verhalen die ze altijd vertelde. Op een dag besloot ik ze allemaal op te schrijven, en zo waren er uiteindelijk twee boeken van Witte Sneeuw. Ik was er erg trots op, en stuurde een exemplaar naar haar ouders en naar wat oude klasgenoten. Dit was eigenlijk de reden waardoor die oude vriend me weer kwam opzoeken. Hij was inmiddels ook getrouwd, en vaak gingen we samen op pad.

Op een dag besloten we naar een trollenpark te gaan. Dat was een soort sprookjespark wat allemaal om trollensprookjes draaide. Eigenlijk zou een beeld van Witte Sneeuw daar ook wel op zijn plaats zijn, want haar verhalen gingen ook vaak over trollen. We besloten de baas van het trollenpark de twee boeken van Witte Sneeuw te laten lezen, en hij was direkt dolenthousiast. Hij hield van de sprookjes, en wilde de sprookjes wel nabouwen in zijn park. Later las hij ook de sprookjes van mijn vrouw, Rode Sneeuw, en dat waren nog wel veel meer boeken. Het was alsof er een wereld voor de man opende. Het trollenpark groeide al snel uit tot een sprookjeswereld. En ik was wel trots om twee standbeelden van zowel Witte Sneeuw als Rode Sneeuw in het park te zien.

Maar op een dag was het beeld van Rode Sneeuw verwoest. De baas was woedend. Het waren racisten die dat hadden gedaan. Ze wisten dat het beeld van indiaanse komaf was. Mijn vrouw was er kapot van, en ik nog wel meer. In een van de verhalen van Witte Sneeuw stond geschreven : ‘Het witte konijn in de woestijn wil altijd de eerste zijn, op zee wil hij de beste zijn, in het bos wil hij staan op het rode mos.’ Het gaat over een wit konijn die een koning die een rood konijn als lakei heeft, maar later wil hij dat het rood konijn zijn troon wordt, maar als hij dan even later op zijn troon zit wil het rood konijn niet meer spreken, en dan wordt koning wit konijn toch wel erg eenzaam. Hij sterft als een eenzame koning, en het rood konijn wil nooit meer in een koninkrijk wonen en vlucht naar het bos waar hij voor altijd blijft wonen.

De baas besluit ditmaal een extra groot beeld van Rode Sneeuw te bouwen waar zij op een hoog

paard zit. Hij laat er een bordje bijzetten waarop staat geschreven : ‘Als u wil dat Rode Sneeuw op een nog grotere witte troon komt te zitten, verwoest dan dit beeld.’

Het beeld lieten ze ditmaal staan, maar in het land werden kleurlingen ditmaal met de nek aangekeken. Totdat er op een dag tranen schenen te komen uit het beeld van Witte Sneeuw. Overal in het land was het groot nieuws.

Op een dag kreeg ik van de baas een trollenring. Het was de prachtigste ring die ik ooit had gezien. Inmiddels hadden de ouders van Witte Sneeuw een nog ouder dagboek van haar gevonden. Deze had ze achter de kast verstopt. Ditmaal waren het de prachtigste sprookjes die ik ooit had gehoord. Ik ging ermee naar de baas van het trollenpark die het direkt wilde nabouwen. Ditmaal begon de oude magie van Witte Sneeuw echt te vloeien. De regering wilde zelfs een beeld van haar hebben in een van hun gebouwen. Omdat de verhalen van mijn vrouw zoveel op de verhalen van Witte Sneeuw leken wilden ze ook een beeld van haar hebben naast het beeld van Witte Sneeuw, maar iemand anders had een nog beter plan : Wit en rood was tezamen roze, dus als ze nu een beeld zouden maken van roze steen, dan zou het probleem opgelost zijn. Roze Sneeuw noemden ze het beeld. Het beeld was groot nieuws. Zelfs in het buitenland hoorden ze van Roze Sneeuw.

Die vriend en zijn vrouw kregen een kindje, een meisje, en noemden het : Roze Sneeuw. Mijn vrouw schreef er een sprookje over. Het was een meisje dat nooit opgroeide, maar altijd vier jaar bleef. Wel werd ze steeds wijzer, en op een dag bouwde ze een leger van reuzenridders. Het meisje was mooi als een bloem, en de reuzenridders waren erg dol op haar. Ze woonde in een prachtig paleis waar de reuzenridders altijd rondmarcheerden. Niemand kon haar de les lezen, en daarom bleef ze altijd een kind, een kind dat kon dromen, en kon wonen in haar fantasie. Ze was gelukkig, waar ze ook was, want de reuzenridders gingen altijd met haar mee.

Terence Palmer zat in de opdrachtzaal met een paar anderen. De technisch leider wees op een bord waarop het volgende stond : Alles is Pijn. Alles is Vuur. Alles is Zintuig.

En van wat voor een indianenstam is dit ? vroeg Terence.

Sommigen van hen zeggen ook : Alles is groeiende pijn, zegt de technisch leider. Schimmadons, je weet wel, daar beneden. De technisch leider reikt Terence een kaart aan en wijst aan waar de indianen wonen. Terence slikt even. Zijn vorig avontuur met indianen liep verkeerd af.

Even later brengt het sterrenschip de groep net binnen de dampkring met een parachute, en vallen naar beneden.

Terence maakt een veilige landing diep in de jungle. Waarom moet het altijd zo onbeholpen. Ze hebben toch veel betere technische snufjes ? Maar goed, ouderwets parachute springen was wel weer even leuk. Terence drukt op een knop op zijn horloge en krijgt de technisch leider op het scherm. ‘Wat nu ?’ vraagt Terence.

‘Gewoon doorlopen,’ zegt de technisch leider. ‘Ik heb je op het scherm en je bent goed terechtgekomen.’ Verderop staat een huisje met een lang balkon met veel plantengroei en bomen. Binnenin zou een professor wonen waar Terence op bezoek moest gaan. De professor schijnt veel van de Schimmadons af te weten.

‘Kom binnen,’ zegt de professor vanaf het balkon als hij Terence ziet aankomen. Even later zijn de anderen er ook bij. ‘Ik besef dat jullie hier zijn voor een opdracht,’ zegt de professor. De professor valt direkt met de deur in huis : ‘De potentialen heersen hier. En de Schimmadons zijn degenen die het meest onder hen lijden.’

‘Wie zijn de potentialen ?’ vraagt Terence.

‘De potentialen zijn lichtwezens die dromen creeeren door lichtcontact, oogcontact, dus als je ze ziet, dan maken ze je dromen waar, maar daarna komt de rekening,’ laat de professor weten.

‘En dat is ?’ vraagt Terence ....

‘Bloed,’ zegt de professor. ‘En de Schimmadons hebben hen daar altijd in doorgehad, en de oorlog heeft hen zo goed als vernietigd .... De laatsten van hen leven onder de grond, daar waar ze nauwelijks iets kunnen zien. Ze leven daar door geluid, geur, smaak, adem, gevoel, je weet wel, temperatuurverschil, en zo vormen ze zich een beeld.’

‘En wat wilt u dat ik daaraan ga doen ? Is het niet goed zo ?’ vraagt Terence.

‘Nee, Terence,’ zegt de professor. ‘Het is helemaal niet goed, want het land was van hen, waar nu de potentialen wonen. Ik weet dat jullie op dezelfde basis leven als de Schimmadons. Zij het iets anders, maar jullie gebruiken je ogen ook niet om licht op te vangen, maar geur, temperatuur, enzo. Jullie zijn de enigen die ogen hebben die totaal niet op licht reageren, en daarom hebben wij jullie nodig.’

Terence kijkt even naar de anderen. ‘En nog eens wat, Terence,’ zegt de professor. ‘Ach laat maar zitten. Je merkt het zelf wel als je naar de kampen van de potentialen gaat. Doe voor de zekerheid dit rode scherm voor je ogen, want je weet nooit wat ze van plan zijn, en hun lichtaanvallen kunnen als vuur zijn.’

Even later gaat het groepje naar de plaats waar de professor hen naartoe zond. Ze heffen hun pistolen op, en direkt begint de aanval. ‘Commercials !’ roepen de potentialen. Vreemdsoortige wezens lijken hen te helpen, en op eens krijgt Terence een reeks reclame boodschappen in zijn hoofd die hem helemaal overhoop lijken te steken. Wat een vreemdsoortige oorlog. Hij drukt op een knop op zijn horloge, krijgt de technische leider op een beeldschermpje, en vraagt wat hij moet doen. Type F7 op je horloge, zegt de technisch leider. Daarna K9. Terence doet wat hem wordt gezegd en de vreemde reclame boodschappen verdwijnen. Even later valt Terence neer, door vreemde spiegelbeelden in zichzelf waardoor hij de controle verliest. Later wordt hij wakker, vastgebonden op een stoel.

Olekekal, zegt één van de potentialen. ‘Ach man, ga naar huis,’ zegt Terence.

‘Dit is mijn huis,’ zegt de potentiaal. Dan trapt de man hem in het gezicht. Later weet Terence wat knoppen op zijn horloge in te drukken, met aanwijzingen van de technisch leider, en komt weer vrij. Diep in een kelder vind hij apparatuur, en maakt foto’s met zijn horloge. Het lijkt wel alsof al die lichtverschijnselen door deze computer worden opgewekt.

‘Agent Terence Palmer !’ wordt er geroepen. Mannen in zwarte pakken zijn binnengekomen, en snel nemen ze Terence mee. Het zijn mannen van zijn ruimteschip. Die worden altijd ingezet als er gevaren zijn. Ze hebben Terence al meerdere malen uit de moeilijkste en gevaarlijkste situaties gered.

Even later is Terence hoog en veilig in het ruimteschip. Vanuit een groot raam kijkt hij naar beneden. Overal is er rook. Hij vraagt zich af wat er gebeurt is. De potentialen blijken vernietigende acties gedaan te hebben.

‘Agent Terence Palmer.’ En dan moet hij zijn horloge inleveren waarmee hij foto’s heeft genomen. In een laboratorium worden de foto’s onderzocht. ‘Ik kan het niet helpen,’ zegt Terence. ‘Ik heb geprobeerd de potentialen uit te schakelen, maar het is me niet gelukt.’

‘Shhh...,’ zegt iemand. ‘We hebben nu de foto’s, dus we kunnen hier via de analyze verder mee komen.’

Na een lange nacht wordt Terence wakker. Hij gaat naar beneden, en komt wat anderen van de

groep tegen, en ook wat van de Schimmadons, en zelfs de professor. Terence is blij dat ze allemaal gered zijn nu de potentialen er zo'n zooitje van hebben gemaakt. 'We brengen jullie wel naar een nieuwe planeet,' zegt Terence.

In de middag krijgt Terence het loon voor zijn daden : nieuwe cyborg-bestanddelen, en wordt bevestigd in een hogere orde.

Hij leest nog even de verslagen door, en komt erachter wat ze van de foto's hebben kunnen leren. Het zijn een aantal documenten geworden waardoor het schip door een immense verbouwing zal gaan. Vele technieken kunnen ze op henzelf toepassen.

Na een tijdje komen ze op een rode planeet Traktiktor, waar ze de professor en de Schimmadons afzetten, en dan gaat het schip verder. Terence kijkt naar zijn armen, waarop zoveel nieuwe apparatuur is bevestigd, zoveel nieuwe communicatie-mogelijkheden. Hij werkt nu voor een soort hogere inlichtingendienst.

Even later spreekt hij een wat oudere vrouw die de leiding heeft over een ander deel van het schip, en zij pleit ervoor dat hij overgeplaatst wordt naar het moederschip. Dat is een grotere eer dan hij kon wensen. Na een paar uurtjes is de overplaatsing een feit, en hij krijgt een nieuwe kamer. Ook krijgt hij hier nieuwe wapens, en krijgt hij een eigen gevechtsschip. Hij had al wel een piloten-opleiding gehad, maar nu heeft hij dan zijn eigen schip, een Fighter F6. Het schip kent vele communicatie-schilden, en heeft een hoge graad afweer. Voornamelijk zal hij hier reddings-acties mee moeten uitoefenen. Hij had altijd van de technisch leider geleerd dat wijsheid en list beter is dan oorlogsvoering. De echte oorlogsvoering werd meestal uitgevoerd door de Jagers, andere soort schepen, meestal in K5 uitvoering en F9. De F9's waren zo'n beetje de snelste schepen die ze hadden. Ze waren niet groot, maar ook niet klein. Wel waren ze heel lang, en maakten ze veel lawaai. De piloten van de F9's waren aardige lui, en dat was ook een vereiste. Terence maakte veel studie over de F9, en het werd bijna een soort obsessie voor hem. Wat zou hij ook graag het grotere werk willen doen in de oorlog, en zo zorgen voor een groter en beter terrein voor het hele universum. Er waren zoveel gevaren die ze moesten bestuderen, en moesten bestrijden, maar bovenal moesten ze die gevaren leren begrijpen. Het kwam op veel studie aan. Hoe meer Terence de materie bestudeerde des te meer hij erachter kwam dat kwaad eigenlijk niet bestond. Ze hadden allemaal hun eigen redenen, maar toch moest er soms gevochten worden. Die gevechten bleken belangrijk te zijn voor het voortbestaan van het universum. Het was alsof ieder ras zijn eigen hoek had, en dat de oorlogen belangrijk waren voor integratie en zelfs vriendschap. Vaak was er na zo'n oorlog meer begrip naar elkaar, en uiteindelijk in veel gevallen werden er verdragen van vrede getekend.

Na vele jaren was het eindelijk zo ver. Terence kreeg zijn eigen F9, en werd een frontman in de strijd. Zo was hij dan niet alleen meer een agent, maar ook een militair. Dit was waar hij al zo lang over had gedroomd, en het was een grote dag voor hem toen hij zijn nieuwe pak kreeg, met zoveel nieuwe bestanddelen, en inzage in zoveel geheime documenten.

De Kitlaps waren een gevaarlijk soort aliens waarmee ze te maken hadden. Ze hadden hoge apparatuur om het verstand en geweten van anderen mee proberen over te nemen voor totale dominatie van het universum. Het was één van de gemeenste oorlogen die ze ooit hadden meegemaakt, en waarin vele F9's te gronde gingen. Terence was ten einde raad. Een groep

professoren die ook de F9’s hadden gestructureerd hadden inmiddels een tegengif gevonden waarmee ze de Kitlaps konden overnemen, maar er was al veel gesneuveld. En dat tegengif moest eerst in een bepaalde unit komen, in de dieptes van het rijk van de Kitlaps, en dat rijk was zwaarbewaakt. Er waren zoveel valstrikken dat eigenlijk niemand er voor voelde om daar naartoe te gaan, maar Terence greep de uitdaging aan. Iemand moest het doen.

Het rijk was omsingeld door hoge muren, op een verliggende planeet van gevaarlijke gassen. Terence hoopte dat de F9 er tegen bestand was. Het hele rijk van de Kitlaps bleek bestuurt te worden door de geheime unit. En het was nog maar de vraag of het tegengif ook echt zou werken. Maar na een tijdje moest Terence weer rechtsomkeerts maken, want hij kwam er niet doorheen. Hij mocht blij zijn dat hij nog leefde. Op een dag werd hij door één van de professoren geroepen. De professor had een machine gebouwd waardoor snelle verplaatsingen in de ruimte mogelijk waren. De professor bleek het hele gebied van de Kitlaps in kaart te hebben, en zei dat het mogelijk was om Terence naar de unit te verplaatsen, maar hij was bang dat Terence daar niet zou kunnen overleven vanwege de gassen. Hij wilde werken aan een speciaal pak voor Terence, maar Terence had een beter idee. ‘Waarom niet gewoon het tegengif verplaatsen ?’ Maar dat kon niet want het tegengif moest op een bepaalde manier in de unit worden ingevoerd. De professor legde het hem uit, en het was inderdaad ingewikkeld. De professor ging met het pak aan het werk. De professor wist veel af van de gassen van de Kitlaps, dus hij dacht dat het moest kunnen. Terence kreeg een speciaal alarm op zijn arm, die hem direkt zou terugverplaatsen als er iets mis ging. Ook was er een bepaalde schakelaar die hij meekreeg waarmee hij direkt weer terugkon. Zo kon hij zichzelf als het ware heen en weer flitsen, om zo in alle rust zijn werk te doen. Het project slaagde, en de Kitlaps werden allemaal overgenomen door een vreemd energie-veld. Maar even later werden de Kitlaps erger dan ooit tevoren. De unit had zich op een vreemde manier hersteld en had het tegengif geabsorbeerd. Terence moest nu ervoor zorgen dat er een altijddurende stroom van het tegengif zou zijn, maar het probleem was dat er niet genoeg tegengif was. Daarvoor moest Terence naar een afgelegen planeet. Het tegengif heette Terdis, en al gauw had Terence door dat er een lijntje moest komen van de afgelegen planeet naar de unit van de Kitlaps, anders zou het niet slagen. De professor kreeg het voor elkaar om een verplaatsmachine daar te krijgen, die zo geprogrammeerd was dat er telkens tegengif werd gezonden naar de unit. Toen leek het grootste probleem voorbij te zijn.

Maar er bleek één Kitlap te zijn die onoverwinnelijk was, een geweldig beest, als een groenharige reuzenaap. Hij bleek de koning te zijn van de Kitlaps. De Kitlaps bleken door het tegengif al tegen hun koning opgezet te zijn, en vochten nu mee in het leger van Terence. Maar dat was geen makkelijke zet. Het bleek dat de aap zo groot kon worden als hij zelf wilde, en ook zo klein mogelijk. Hij had hiervoor een vergrotingsmachine. Door de verplaatsingsmachine kon Terence makkelijk bij de vergrotingsmachine komen, maar hoe dit ding uit te schakelen ? De vergrotingsmachine bepaalde alles .... de spraak van de aap, de bewegingen van de aap, alles .... Terence wist niet hoe hij het ongedaan kon krijgen, en de professoren wisten het ook niet. Maar op een dag bleek een andere Kitlap er meer van af te weten. Hij had jaren voor de koning gewerkt, en wist alles van de vergrotingsmachine af. Sterker nog : hij had hem zelf gemaakt. Met hulp van deze Kitlap konden ze de machine ongedaan maken, en al snel was de koning zo mak als een lammetje en gaf zich over. Er werd een verdrag van vrede getekend, en gevaarlijke machines werden uitgeschakeld en op een vreedzame manier gebruikt door een aantal veranderingen. Terence wist dat een hogere en betere techniek altijd de beste oplossing was, en aan die techniek zou hij zich meer en meer wijden.

Einde

Elwin

Hoofdstuk 1.

Op een mooie dag zit Elwin in de tuin. Elwin woont niet zomaar in een wereld. Elwin woont in een echte fantasie-wereld waar van alles kan gebeuren. Elwin heeft een heleboel vriendjes .... fantasie-beesten. Met die fantasie-beesten maakt hij vaak hele verre reizen. Ze staan allemaal bij zijn vader in de stal. Eentje heet er Groepsoe, eentje met drie grote bulten op zijn snuit en een bril op. Groepsoe kan heel hoog vliegen, als een soort olifant of draak met vleugels. En vaak maakt Elwin reisjes op z'n rug. Voorzichtig loopt Elwin naar het hok van Groepsoe. Het is een groot hok. Elwin doet voorzichtig, omdat Groepsoe misschien nog slaapt, en Elwin wil hem niet wakker maken. Maar gelukkig, Groepsoe is wakker.

'Dag Groepsoe,' zegt Elwin, 'zullen we weer eens een reisje maken ?'

Nou, daar had Groepsoe wel zin aan. Want telkens in een hok zitten dat verveelde Groepsoe ook een beetje. Daar komt vader aan. 'Zo, waar gaan jullie naartoe,' vraagt vader. 'Ja, goede vraag,' zegt Elwin, 'dat weet ik eigenlijk niet. We gaan gewoon een reisje maken, en we zien wel waar we terecht komen.'

Elwin springt op de rug van Groepsoe en daar gaan ze. Het is mooi weer buiten, en de lucht is bijna rood. Het zonnetje schijnt. 'Hoera,' roept Elwin, 'waar zullen we naartoe gaan, Groepsoe ?'

'Wat dacht je van een eiland ?' zegt Groepsoe, 'dan moeten we wel eerst een tijdje over zee vliegen.'

Na een hele lange tijd vliegen komen ze op een eiland aan. Alles is hier wit, zelfs de bomen en de struiken. Elwin heeft wel zin om te gaan zwemmen, en na een tijdje is hij samen met Groepsoe in de golven. Op de bodem van de zee vinden ze een steen, en als Elwin hem optilt en boven water brengt begint de steen geluid te maken. 'Pruut, pruut,' zegt de steen.

'Oh, het is een pratende steen,' zegt Elwin tegen Groepsoe. 'Zou hij nog wat te vertellen hebben ?'

'Vraag het me maar,' zegt de steen. Elwin begint te lachen, en brengt de steen naar het strand. Op het strand spuit de steen wat water uit. 'Ik ben Joefie Kof,' zegt de steen.

'Ik ben Elwin,' zegt Elwin, 'en dit is mijn vriend Groepsoe,' terwijl hij naar Groepsoe wees. 'Wij zijn op reis.'

'Aha,' zegt de steen, 'en waar wonen jullie dan ?'

'Oh, in Kabotikka,' zegt Elwin weer. En dan begint de steen ineens verhalen te vertellen. Het is een echte verhalen-steen. Elwin vindt dit zo spannend, en vraagt of hij de steen mee mag nemen. De steen vindt het goed, en ook Groepsoe. Thuisgekomen laat Elwin de steen aan zijn vader en moeder zien. Daarna brengt hij de steen naar zijn kamertje.

Elke nacht voor het slapen gaan vertelt de steen een verhaaltje aan Elwin.

Daar is Wollegras, het grote harige beest dat altijd naast Elwin slaapt. Elwin kruipt dicht tegen hem

aan. Wollegras laat Elwin altijd zo mooi dromen. Het is Elwin's droomvriendje. Samen vallen ze in slaap. Het raam vliegt open, en Elwin stijgt op uit zijn bed. Hij is gekleed als een prins met een echt zwaard. Ook Wollegras stijgt op. De droom is al begonnen.

De prins springt op de rug van Wollegras, en samen vertrekken ze. Waar gaan ze naartoe ? De prins weet wel waar naartoe. 'Naar het kasteel !' roept hij. Wollegras weet wel waar dat is. Daar zijn ze al eens eerder geweest. Het is niet de eerste keer dat Elwin een droomprins is. In het kasteel zijn veel bedienden. Er zijn ook soldaten, maar die heeft de prins niet nodig nu. Hij stapt op zijn troon, en zegt tegen zijn bedienden : 'Breng de dromensteen en het dromensap.' Direkt rennen de bedienden weg, en al snel komen ze met de steen en het sap.

De prins legt zijn hand op de steen terwijl het sap begint te stromen. Het sap is erg glad, en de prins begint er over te glijden. Wollegras komt hem achterna. De prins glijdt helemaal naar buiten, en glijdt richting een enorme brug. Wollegras drinkt van het sap en wordt alsmaar groter. De prins lacht. Nu glijden ze naast elkaar. Wollegras begint in een kasteel te veranderen. Het is een heel zacht kasteel, met zachte muren. Na een tijdje gaat de prins naar binnen. Het lijkt binnen wel een doofhof. Maar het is niet de eerste keer dat Wollegras een kasteel is. De prins weet de weg wel een beetje.

Daar komt Groepsoe ook al aanrennen. Groepsoe neemt ook van het dromensap, en veranderd in een open haard. Dan ten slotte drinkt de prins zelf van het sap. Een deurtje gaat open, en een prachtige prinses komt binnen. De prinses gaat zitten, terwijl de prins in een beest is veranderd. 'Dag beest,' zegt de prinses, 'hoe gaat het met je ?' Het beest knikt, maar zegt niks. Hij gromt alleen een beetje. Dan komen één voor één de soldaten binnen. 'Weet je,' zegt het beest, 'het gaat niet goed in dromenland. En het is goed dat we allemaal bij elkaar zijn gekomen. Wat zullen we eraan doen. Heeft iemand een idee ?'

Een soldaatje stapt naar voren. 'Dag prins, eh ... prins beest, ik ben Jorit. Mag ik iets zeggen ?' Het beest knikt. 'Gaat u gang,' zegt het beest. Even is het stil, en dan begint het soldaatje te stotteren : 'Ik ... eh ... ik weet niet zo goed hoe i ... ik het moe ... moe ... moet zeggen, maar het komt allemaal door een dromen-bacterie, dus moet er een dokter komen.' Alle andere soldaatjes knikken. Dan loopt het prinsesje naar voren, neemt een slok van het dromensap, en verandert in een dokter. 'Waar is die bacterie ?' zegt de dokter met een donkere stem. Eén van de soldaten stapt naar voren en opent een soort kistje. In het kistje fonkelt een soort glinsterend balletje. De prinses kijkt erin, en daarna ook het beest. Snel slurpt het balletje wat dromensap naar zich toe en begint te drinken. Het balletje groeit en groeit, en na een tijdje is het een groot glibberig en slijmerig monster. 'Waarom breng je dromenland zo in de problemen ?' vraagt de prinses.

'Ach dokter,' zegt het groene monster, 'ik heb gewoon niks te doen, en ik wilde graag naar het kasteel, maar mocht er niet in. Ik dacht : als ik nu ga herrie-schoppen, dan laten ze me misschien wel binnen.'

Het beest begon te glimlachen. Het beest nam nog een slokje en veranderde weer in de prins. 'Zullen we dan gaan voetballen ?' vroeg de prins aan het monster. 'Of zullen we wat spelletjes gaan doen ? Er zijn nog ergens een heleboel spelletjes, ergens in een kast. Als we nu gewoon meer spelletjes gaan doen in dromenland, dan hoeft niemand zich meer te vervelen, en hoeft niemand meer herrie te schoppen.'

'Ja, maar,' zei het monster, 'ik wilde ook gewoon het kasteel in, terwijl ik niet naar binnen mocht.'

'Goed,' zei de prins, 'dan drinkt Wollegras gewoon nog veel meer dromensap, totdat het kasteel zo groot is dat iedereen in dromenland er kan wonen.'

En zo gebeurde het. Het kasteel groeide uit tot een grote stad, maar het was nog steeds een doolhof. En natuurlijk werden er veel spelletjes gedaan. De prins verdeelde de inwoners in vier groepen. Het waren vier spelgroepen met een bepaalde kleur. De groenen kwamen onder leiding van het groene monster, de witten kwamen onder leiding van Wollegras, het kasteel zelf. De gelen kwamen onder

leiding van Groepsoe, en de roden kwamen onder leiding van de prins en de prinses. Er waren vele spelletjes die ze konden doen. En zo keerde de rust weer terug in dromenland. Aan het einde van de dag in dromenland waren ze allemaal zo moe geworden dat ze gingen slapen, terwijl de prins met Wollegras vertrok. Even later werd Elwin wakker in zijn bed, terwijl Wollegras nog steeds naast hem sliep.

'Hallo, wakker worden,' fluistert Elwin heel voorzichtig. En dan wordt Wollegras wakker.

Hoofdstuk 2.

Vandaag gaat Elwin met Groepsoe naar ome Karam, die heel hoog in de lucht woont, ergens in een kasteel in de wolken. Ome Karam heeft een heleboel sprekende kachels. Elwin praat graag met de sprekende kachels, omdat ze nogal vaak goede raad geven, maar Elwin praat ook graag met ome Karam. De thee staat al klaar als ze aankomen. Ome Karam is erg vriendelijk, zoals altijd eigenlijk. Na een tijdje komt Wollegras binnenrennen. Ome Karam is blij hem te zien. En als ome Karam druk in gesprek is met Wollegras en Groepsoe gaat Elwin naar de sprekende kachels toe. Ze geven Elwin weer eens goede raad. 'Blijf hier maar eens een tijdje logeren,' zegt eentje. Ook de anderen vinden dat een goed idee. Dan kunnen ze wat bijpraten. Gelukkig vindt ome Karam het ook een goed idee, en Groepsoe en Wollegras mogen ook blijven.

Achter het kasteel van ome Karam was een weide genaamd de Wolleweide. Alles was hier heel zacht, zodat wanneer je viel je nooit pijn had. Je kreeg alleen dan een klein electrisch stroompje. Hier kon je paardrijden en een heleboel andere dingen doen. Elwin speelde hier graag. Aan het eind van de weide stond een veld vol van sprekende lotus-bloemen die de mooiste verhalen vertelden. Je kon ook in die lotus-bloemen slapen, en Elwin klom er vaak naar binnen.

De lotus-bloemen waren blij dat Elwin weer eens gekomen. Altijd als Elwin over de lotus-bloemen heen huppelde, dan kwam hij uiteindelijk bij een trap van lotus-bloemen waarover hij naar de Grippel-heuvel kon gaan. Op die heuvel daar woonden een heleboel koks, die hele vreemde gerechten maakte. Op de Grippel-heuvel moest Elwin altijd eerst aanbellen, en dan schoof iemand een klein raampje in de deur open, en dan moest Elwin eerst een liedje zingen voordat hij naar binnen mocht. Binnen liepen overal koks met hele lange menu-lijsten van wat ze allemaal zouden eten. En alles moest altijd pico bello in orde zijn, anders werd de koning van de Grippelheuvel boos. De koning zat altijd op een hele hoge troon, en als een kok eens een keer iets liet vallen of iets verkeerds had gekookt dat niet lekker was, dan sprong de koning naar beneden en sloeg zo'n kok dan met een pollepel, heel erg hard.

Maar naar Elwin was de koning altijd erg aardig. De koning was blij dat Elwin weer eens was gekomen. Met een ballonnetje sprong de koning van zijn troon af, en Elwin mocht zelf uitkiezen wat hij wilde eten. Natuurlijk waren dat allemaal erg vreemde gerechten.

Na een tijdje kwamen er een heleboel koks aan marcheren. Ze hadden een sprekende banaan tussen de bananen gevonden. Dat kon natuurlijk niet ... Daar wilden ze niet mee koken. Toen zei de koning dat de sprekende banaan ook wel een kok mocht worden. Dat wilde de banaan wel. Dat was beter dan opgegeten te worden, of weggestuurd worden. Iedereen wilde altijd graag op de Grippelheuvel wonen. Alleen de koks wilden soms weleens met vakantie, vooral als de koning niet zo'n goed humeur had. Maar vandaag was de koning heel vrolijk. Het was vandaag feest, omdat Elwin was gekomen. Elwin kreeg een mooie kamer waar hij mocht logeren, en hij mocht zelfs meehelpen met de koks als hij dat wilde. Sommige ketels waren zo groot dat Elwin erin kon zwemmen.

Middenin de nacht toen iedereen sliep, ging Elwin naar de keuken naar zo'n grote ketel, om daarin te zwemmen. Er zwommen daar ook vissen, en er waren zelfs dieren in bootjes. Ja, dat kon allemaal als de koks sliepen. Na een tijdje kwam de koning ook, en ze maakten dolle pret.

Roodvinger

en de Draak

Hoofdstuk 1. Er gebeurt iets heel vreemds

Zoals jullie misschien wel weten is Roodvinger een mannetje niet groter dan je vingers. Op een dag beleefde Roodvinger een avontuur wat nu opgeschreven staat in dit boek : Roodvinger en de Draak. De schrijver heeft het precies zo opgeschreven zoals Roodvinger het hem vertelde, toen hij weer eens in Nederland was.

Nu heeft Roodvinger ook een vrouwtje die Roodlaarsje heet. Nou, in dit verhaal was Roodlaarsje verdwenen, en moest Roodvinger het tegen een echte draak opnemen om zijn vrouwtje weer terug te vinden.

Op een dag werd Roodvinger wakker in zijn bedje, terwijl er een briefje naast hem lag. Het was het handschrift van Roodlaarsje met daarop geschreven : 'Lieve Roodvinger, ik ben even naar de winkel. Ik ben zo weer terug. Van Roodlaarsje.' Roodvinger ging eerst even in bad, en liep daarna in zijn badjas naar beneden. Het zonnetje scheen buiten, en er waren wat kinderen op de stoep aan het spelen. Roodvinger dacht dat het een mooie dag zou worden. De vogeltjes floten zo mooi. Daar kwam de postbode al aan met post. Het was een heleboel post, een hele stapel, en Roodvinger ging er even voor zitten. Er zat ook een pakketje bij. Toen Roodvinger het pakketje openmaakte schrok

hij wel even, want er zat een laarsje van Roodlaarsje in. Er zat ook een briefje bij : 'Roodlaarsje komt niet meer terug. Van de draak.' Wat was dat nou ? Roodvinger schrok nog erger. Wie was die draak, en waar was Roodlaarsje nu ? In een dikke envelop zat een spiegeltje, en in weer een andere wat foto's van Roodvinger, en in weer een andere een schilderij van Roodvinger. Wat was dat nou ? Roodvinger belde direct de koning op en vertelde geschokt het verhaal. De koning schrok er ook erg van, en vroeg of Roodvinger direct naar het paleis kon komen. Roodvinger pakte snel wat spulletjes bij elkaar, deed de deur goed op slot en reed in zijn autootje naar het paleis. Hij zou voor een tijdje bij de koning logeren. De koning wachtte hem bij de paleispoort al op en strekte zijn armen wijd open voor Roodvinger. De koning wist natuurlijk ook niet wat er met Roodlaarsje was gebeurd, maar liet wijze mijnheren komen, de raadsheren van de koning. Vier mijnheren met hoge hoeden kwamen naar de koning toe in de troonzaal. Roodvinger zat op een hoge stoel naast de troon. De koning piekerde zeer. De hoge mijnheren keken bedenkelijk, terwijl ze met hun handjes door hun baardjes wreven. Eén stak er zijn vinger op, en sprak : 'Koning, uwe majesteit, ik ben maar een eenvoudig raadsheer, maar ik kan hier misschien wel wat over zeggen.' En toen haalde die wijze mijnheer een boek tevoorschijn en begon erin te lezen. 'Juist ja, juist ja,' zei de mijnheer. 'Draken bestaan echt, en de boeken zeggen dat ze in andere gedaantes kunnen veranderen. Ze kunnen gewoon als mijnheren leven, terwijl ze 's nachts draken zijn.' Daar schrok Roodvinger wel even van. En waar moest zo'n draak dan zijn ? Wie zou het kunnen wezen. Toen stak een andere mijnheer zijn hand op en haalde een boek tevoorschijn. Dit boek was nog zwaarder dan de andere. 'Koning,' sprak de mijnheer en begon te lezen. Hij haalde zijn brilletje van zijn neusje. 'Ik weet nog wel iets hieraan toe te voegen. Draken houden ervan om in paleizen en andere grote huizen te wonen. Ze houden ervan het land te regeren, of om de koningen raad te geven.' Weer schrok Roodvinger.

Buiten hoorden ze ineens een paar schoten. Roodvinger en de koning renden naar buiten. Maar ze zagen niets. De koning keek Roodvinger aan en zei niets. Hij keek zo ernstig dat Roodvinger er een beetje bang van werd. 'Koning, wist u hier al van, dat draken zulke dingen doen ? Zich veranderen in mijnheren en zo, en zelfs kunnen werken voor u met de één of andere reden ?' vroeg Roodvinger een beetje angstig. 'Ik was daar altijd al bang voor, Roodvinger,' sprak de koning. Een lakei kwam naar buiten rennen : 'De koningin is verdwenen, de koningin is verdwenen,' riep hij. De koning schrok. Hij liet direct het hele paleis doorzoeken. Hij nam Roodvinger bij de arm : 'Kom mee, Roodvinger,' zei hij.

Toen ze buiten de paleistuin inrenden kregen ze beiden de schrik van hun leven. Er stond een enorme draak voor hen, met een lijf als bijna geheel bedekt met kevers. Als de kevers bewogen, dan bewoog de draak ook, maar Roodvinger wist niet zeker of het wel echt kevers waren. Het leken wel op hele kleine schildjes. De lijfwachten begonnen met pijlen op de draak te schieten, maar de draak begon te brullen, en er kwam rook uit zijn bek en zijn neusgaten. 'Nou, jullie weten natuurlijk wel wat ik kan doen, hè,' zei de draak luid. 'Ik kan dit hele kasteel in een moment in vlammen doen laten verdwijnen.'

'Oh,' jammerde de koning, 'Lijfwachten, stop met schieten. Beste draak, maar we hebben jou toch nog nooit wat gedaan ?'

'Dat is hem nou juist,' sprak de draak. 'Jullie willen niks met me te doen hebben. Jullie luisteren niet naar mij voor raad.'

'Maar,' sprak de koning weer, 'wij kennen u helemaal niet, meneer de draak, en wij hebben u hier nog nooit eerder gezien, dus hoe kunnen we dan naar u luisteren ?'

'Juist ja,' sprak de draak, 'maar ik kan ook in andere gedaantes komen, hè, hebben jullie daar niet aan gedacht ?'

De koning boog zijn hoofd. Ja, dat had een raadsheer net weer voorgelezen. Maar de koning was altijd bang dat er door die draken vervelende dingen zouden gebeuren. 'Niet alle draken zijn slecht, koning, en als ze slecht zijn, dan hebben ze daar soms een reden voor,' zei de draak. De koning

boog weer z'n hoofd. Ja, dat was allemaal waar. 'Wat kunnen we voor u doen, meneer de draak,' vroeg de koning, 'en waar zijn Roodlaarsje en mijn vrouw de koningin ?'

'Die komen voorlopig niet terug,' sprak de draak. 'Er zullen eerst vele dingen moeten gebeuren, voor ze terugkomen.'

'Ze moeten nu terugkomen,' bulderde de koning met zijn vuist in de lucht. Maar toen hij lichtelijk wat vuur uit de neus van de draak zag komen, boog hij weer snel z'n hoofd. 'Zeg het maar, draak. Wat moet er gebeuren,' vroeg de koning.

Maar daar werd Roodvinger ineens wakker. Het was een nare droom geweest. Maar, waar was Roodlaarsje ? Roodvinger rende naar beneden op z'n pantoffeltjes. Het was nog midden in de nacht. Gelukkig, daar zat Roodlaarsje. Ze had wat ijs uit de diepvries gepakt. Roodvinger stormde op Roodlaarsje af en gaf haar een dikke kus. 'Wat ben ik blij dat je er bent, Roodlaarsje, ik heb zo naar gedroomd.' En toen Roodvinger de droom vertelde begon Roodlaarsje op de piano te spelen.

Roodvinger werd weer een beetje rustig door het liedje van Roodlaarsje. En samen vielen ze in de bank in slaap.

Weten jullie dat Roodlaarsje eens een keer ècht kwijt was ? Dat was heel lang geleden, toen er nog heel veel draken in de bergen woonden. Roodvinger moest toen een lange reis maken naar de bergen, om het op te nemen tegen zo'n verschrikkelijke draak. Die draak had meerdere koppen, en meerdere stemmen. Als die draak tegen Roodvinger sprak dan leek het wel alsof er dertig mijnheren tegelijk tegen hem spraken. En Roodvinger kon al die stemmen herkennen, omdat de draak al zijn vriendjes nadeed, en ook de stemmen van de mijnheren waar Roodvinger niet zo goed mee kon opschieten, de nare mijnheren, en ook de stem van de koning, wat natuurlijk Roodvingers grootste vriend was.

Roodvinger moest toen een heel eind door een grote grot lopen, in de richting van het gebulder. De draak had ook een heleboel benen die wel op vrouwenbenen leken. Sommige benen hadden schoenen aan, maar ook een heleboel benen hadden geen schoenen aan. Die benen konden heel snel bewegen, en er was overal vuur om die draak heen. Roodvinger moest dan heel hard schreeuwen zodat de draak hem kon verstaan : 'Geef mijn lieve Roodlaarsje terug, nare draak.' Maar dan lachte de draak hem hard uit. Achter de draak was een poortje met een gang, waar ergens Roodlaarsje zat opgesloten. De draak had een heleboel ijzeren kapjes op z'n lichaam, een soort kevers, maar sommige plekken leken ook op rubber. De draak kon heel hoog gillen, zodat het soms pijn deed in Roodvingers oortjes. Roodvinger wachtte toen totdat de draak ging slapen, maar de draak sliep helemaal niet. Roodvinger stond toen voor een groot probleem. Op een gegeven moment begon die draak met de schoenen te gooien. Daar had hij er zoveel van. En Roodvinger moest telkens bukken om niet geraakt te worden. Op een gegeven moment werd Roodvinger zo kwaad, dat hij z'n eigen schoen uittrok en die naar de draak gooide. 'Nee, niet doen,' bulderde de draak. Maar toen begon de draak weer verder te gooien met schoenen. En weet je wat Roodvinger toen gedaan heeft ? Hij is terug gegaan uit de bergen om bij iedereen oude schoenen te vragen, en ging zo met een hele vrachtwagen vol met schoenen terug naar de draak. Toen heeft Roodvinger één voor één al die schoenen naar de draak gegooid, totdat de draak zo moe en slap was geworden dat hij in slaap viel, en zo kon Roodvinger Roodlaarsje redden. Dat was natuurlijk een spannend verhaal, en vanaf toen zei men dat in schoenenwinkels draken onder de grond slapen.

Soms mochten kinderen met schoolreisje weleens door de kelderdeur van zo'n schoenwinkel naar beneden om die slapende draken te kunnen zien. Dat waren vaak hele grote grotten met een heleboel trappen. Vaak gebruikten ze het vuur wat uit de neuzen van de slapende draken kwam voor de verwarmingen van het land, en voor andere dingen zoals het smelten van ijzer. Daarom waren schoenenwinkels zo belangrijk.

Hoofdstuk 2. De Bakkermannen

Nog niet alle draken sliepen. Er waren er nog een paar die heel diep zaten en die veel te ver van de schoenenwinkels vandaan waren. Deze draken hadden ook vele benen, een soort vrouwenbenen, die ze gebruikten om wezens mee op te sluiten. Die benen waren dan echte drakentralies. Roodvinger vond dat erg vervelend voor die wezens. Er waren wel boekjes over in de bibliotheek die zeiden dat daar onder de grond waar de draken nog niet sliepen, daar waren zoveel drakenschoenen dat die opgesloten wezens sliepen. Ja, dat gebeurde er als er ergens teveel drakenschoenen lagen. Dan viel iedereen in slaap, en dan kwamen ze vaak achter de drakentralies terecht. Daarom waren er met schoolreisjes onder de grond altijd hekken waarop stond : 'Niet verdergaan, vanwege drakenschoenen.' Achter die hekken daar sliepen de draken nog steeds niet. En het was vaak zo diep onder de grond, dat het ver uit de buurt van de schoenenwinkels was. Roodvinger wilde daar graag iets aan doen. Roodvinger had een aantal boekjes over draken uit de bibliotheek meegenomen en was al druk aan het lezen. De droom had hem wel op een idee gebracht.

Er stonden vreemde gedichten in sommige boekjes :

'Achter de tralies van de bakker, daar zat een oude stakker. Daar moest hij eten, zo blij, zo blij, terwijl hij verdriet had, zeer spijtig het zij. En die tralies waren oude benen, van een draak, dat moet je weten. Van veraf leek het allemaal zo, maar ben je dan vergeten, dat van dichtbij het gewoon een zebra is, naar school gaande op rolletjes, want het is bijna kerstmis. Een bakkerij op wielen, met bakkerman's gezichten, maar ach 't is maar een zebra in zotte gedichten.'

Roodvinger moest even grinniken. Ja, dat waren inderdaad zotte gedichten. Het waren drakengedichten, vreemde rijmpjes. Vaak stonden er plaatjes van centaurs boven de bakkerijen op grote borden in het land. Dat waren half paard, half mijnheren. Ze zeggen dat de bakkers vroeger op centaurs reden, om hun brood te verkopen. In de boekjes stond dat deze centaurs vaak door draken onder de grond werden opgesloten. Roodvinger zag nooit bakkers op centaurs. Misschien waren ze wel allemaal onder de grond verdwenen. En waarom ?

Op de plaatjes hadden de centaurs vaak draaiende ogen, of ogen die bijna helemaal waren weggedraaid in de ooghoeken. Op sommige plaatjes spoten ze vuur in allerlei kleuren uit hun monden. Ze hadden veelal paardengezichten of mijnheersgezichten met een paardenlijf. Vaak hadden ze lang haar en gekleurde ringen om hun armen. Waarom zouden de draken hen uit het land weg hebben gehaald ? In sommige boekjes stond dat de draken het niet goed vonden dat de centaurs zo hard moesten werken. Ze moesten vaak zwaar werk verrichten in de bakkerijen. Door de drakenschoenen sliepen ze nu, maar ze zaten nog steeds opgesloten onder de grond achter de drakentralies. Roodvinger kon de draken wel een beetje begrijpen, maar moest het op deze manier ? In de boeken stond dat het erg gevaarlijk was om zo maar de draken te storen. Maar Roodvinger wilde wel eens weten wat er nu eigenlijk precies aan de hand was, en waarom de centaurs niet gewoon terug konden naar het land. Dan zou Roodvinger er zelf wel voor zorgen dat ze niet meer bij de bakkers hoefden te werken als ze dat niet wilden. Toen Roodvinger verder las vertelden de boekjes hem dat de centaurs vaak naar de woestijnen moesten om daar te zoeken naar het gouden meel. Diep in de woestijnen daar waren grote gordijnen waar ze langsheen en doorheen moesten, en als ze uiteindelijk door dat doolhof heen waren gekomen dan stond daar een huis van witte chocolade op een heuvel. In dit huis woonden een heleboel dominees die het gouden meel verkochten. Dan moesten de centaurs betalen met munten waarop bakkerman's gezichten stonden. Van dat gouden meel konden de bakkers in het land dan extra veel brood maken. Het waren vreemde munten waarmee ze moesten betalen, want de gezichten op die munten bewogen, en op de achterkant van die munten stonden vaak landschappen waarop ook alles bewoog. Het waren levende munten. In sommige boekjes stond dat als de centaur ook nog vleugeltjes had hij met het gouden meel naar de zonnen moest vliegen om zelf het meel te bakken.

Roodvinger besloot om eens een kijkje te nemen onder de grond. Hij zocht de eerste de beste schoenwinkel op en vroeg aan de schoenmaker of hij even naar beneden mocht, in de kelder. Roodvinger moest wel een heleboel trappen lopen naar beneden, en daar zag hij de eerste draken al. Maar deze sliepen, en Roodvinger moest net zo lang doorlopen totdat hij misschien een wakkere

draak zou tegenkomen, met misschien zelfs een slapende centaur achter drakentralies. Maar hoe ver Roodvinger ook doorliep, hij zag ze niet, zelfs achter de waarschuwingshekken niet. Ineens zag Roodvinger een mannetje zitten op een hekje. Achter het mannetje zag Roodvinger wel wat vuur in de verte. Het mannetje zei dat achter het vuur de draken waren met de slapende centaurs, maar Roodvinger moest hem eerst een muntje met een bakkerman's gezicht erop geven. Maar dat had Roodvinger natuurlijk niet, en daar had Roodvinger ook niet echt zin in om te moeten betalen aan een mannetje die ervoor zat. Maar het mannetje liet Roodvinger er niet door. 'Als je nu niet weg gaat,' riep Roodvinger, 'dan ... dan ..' maar verder kon Roodvinger niet komen. Hij werd ineens zo moe en traag en begon te gapen. Toen Roodvinger weer wakker werd zag hij het mannetje grijnzen met een gouden drakenschoentje in zijn hand. 'Met een zo'n ding is het gedaan,' zei het mannetje, 'dan slapen ze allemaal. Als je me nu een bakkerman's muntje geeft, dan mag je erdoor.'

'Maar waar moet ik zo'n muntje vandaan halen ?' vroeg Roodvinger. Maar het mannetje was alweer verdwenen, en Roodvinger begon in één van de boekjes te lezen of er misschien wat meer over die muntjes instond. Het bleek dat die soort munten heel vroeger in het land werden gebruikt, toen de centaurs nog voor de bakkers werkten, maar dat er andere munten kwamen toen de draken de centaurs hadden meegenomen. Roodvinger zou naar zo'n munt op zoek moeten om verder te kunnen komen. Moeizaam liep Roodvinger weer naar boven, en vroeg aan de oude schoenmaker of hij misschien wist waar Roodvinger een oude munt met een bakkerman's gezicht kon krijgen. Maar de schoenmaker wist het niet. Wel stond er een meisje in de winkel die zei dat haar opa nog een paar van zulke oude munten had. Roodvinger liep met het meisje mee naar het huisje van haar opa. Een oude man met een pijp deed open, en Roodvinger begon het verhaal te vertellen, terwijl het meisje glimlachte. De opa wilde wel met Roodvinger mee onder de grond, en hij had er graag een oude munt voor over om de centaurs daarmee te kunnen helpen. Met z'n drieen liepen ze terug naar de schoenmaker, en al snel stonden ze weer voor het mannetje. De oude man gaf hem het muntje en ze konden verder lopen. In de verte hoorden ze gebrul, en ineens liep het mannetje weer naast hen. 'Zeg, er zijn daar veel drakenschoenen waar je in slaap van kunt vallen, maar als ik erbij ben gebeurt er niks hoor.' Na een tijdje lopen kwamen ze aan bij de draken. De draken schrokken toen ze het mannetje zagen. 'Zo,' sprak het mannetje, 'ik heb even wat vriendjes meegenomen. Ik weet niet of jullie dat erg vinden. Ze willen graag wat centaurs mee terug nemen naar het land.' Maar de draken begonnen te brullen en te spuwen met vuur : 'Nee,' riep er één, 'dan moeten ze weer in de zware bakkerijen werken.' En een andere draak riep : 'Hier hebben ze mooie dromen, dus laat ze met rust.' Maar het mannetje zei : 'De bakkerijen hebben nu zoveel apparaten dat de centaurs daar echt niet meer hoeven te werken hoor, dat doen de bakkers zelf wel, en het is nu zo veilig en mooi in het land, dat de centaurs wel weer terug kunnen, hoor, als ze dat willen.'

'Geen sprake van,' brulde een derde draak, 'ze zijn nu bij ons en ze slapen. Laat hen met rust, bij ons hebben ze het veel beter.' Maar het mannetje liep op de kooien af en begon met een belletje te rinkelen. Langzaam werden de centaurs wakker. Het mannetje opende de kooien, en de centaurs kwamen naar buiten lopen, één voor één. Maar de draken begonnen toen ècht boos te worden, en begonnen alles in brand te zetten. Roodvinger schrok, en ook de oude man en het meisje. De centaurs begonnen wild heen en weer te rennen en te hinniken als paarden, maar het mannetje toverde snel regenwolken, en het begon te regenen, daar zo diep onder de grond. 'Nee,' gilden de draken, 'nee, geen regen.' Maar het begon harder en harder te regenen, en de wolkjes werden alsmaar groter. De draken begonnen langzaam weg te smelten en verdwenen door spleten onder de grond. 'Wacht maar, jullie zijn nog niet van ons af,' brulde er eentje. 'Vlug,' zei het mannetje, 'we moeten snel naar boven, anders komen ze terug.' Er waren wel honderden en honderden centaurs, en vlug renden ze over de trappen naar boven. Hier waren ze veilig, want ze wisten dat als de draken te dicht bij de schoenenwinkel zouden komen, dan zouden ze in slaap vallen. Maar wat was dat ? De aarde begon te beven en te beven, en de centaurs begonnen terug te rollen en te vallen, samen met Roodvinger, de oude man en het meisje. Het meisje gilde hard. Waar was het mannetje nu gebleven ? Maar daar zagen ze het mannetje halverwege slapen. Het mannetje kon misschien ook niet tegen de schoenen van de schoenenwinkel. Zou het mannetje soms ook een draak zijn ?

Een paar centaurs trokken het mannetje terug naar beneden, en het mannetje werd weer wakker. 'Ach ja,' zei het mannetje, 'ik ben ook een draak, eentje die van gedaante veranderd is. Ik ben de schoenmaker van de draken, maar ik kan niet tegen schoenwinkels. Daarom zit ik hier voor altijd opgesloten,' zei het mannetje. 'Hoe kunnen we je dan helpen,' vroeg het meisje.

'Er is één manier om weer naar boven te kunnen komen,' zei het mannetje, 'en dat is als ik de zilveren drakenschoen weer terugvind,' zei het mannetje. Het meisje begon te glimlachen, en zei : 'Die heb ik op mijn kamertje staan, want eens waren we eens met schoolreisje in de woestijn, en bij een oase heb ik de zilveren drakenschoen gevonden.'

Maar Roodvinger vroeg : 'Hoe weet je zo zeker dat het een drakenschoen is ?' Het meisje glimlachte weer. De meester had haar gezegd dat het een echte drakenschoen van zilver was, en dat ze hem op haar kamertje mocht houden. Snel gingen ze weer naar boven, maar weer begon de grond te beven, en ditmaal zakten ze dieper en dieper. Het meisje gilde. 'Hoe kunnen we nu ooit bij de zilveren drakenschoen terechtkomen ?' Plotseling zagen ze de schoenmaker in de verte verschijnen. Het meisje riep of hij even de zilveren drakenschoen uit haar kamertje kon halen. De schoenmaker deed wat hem werd gezegd en binnen korte tijd was hij terug met de zilveren drakenschoen. 'Gooi hem naar me toe,' riep het mannetje, en de schoenmaker zwaaide met zijn armen en gooide het zilveren schoentje naar beneden. Het mannetje ving het schoentje keurig op met een duik en begon te stralen. Nu kon hij terug naar boven, zonder in slaap te vallen. Oh, wat had dat mannetje ineens een grote glimlach, zo wijd. En ook het meisje straalde. Samen liepen ze naar boven. Het meisje bedankte de schoenmaker, en ook haar opa was zo blij ... en natuurlijk Roodvinger en de centaurs ... De centaurs besloten in het bos te gaan wonen, en in de woestijnen. Het mannetje zou een tijdje bij Roodvinger en Roodlaarsje logeren, samen met het meisje.

Hoofdstuk 3. Bank van de Rode Zwaan

Er onstond wat chaos bij het huis van Roodvinger. Iedereen wilde zo graag het mannetje eens ontmoeten. Zo erg werd het op een gegeven moment dat het mannetje naar buiten kwam en even de gouden drakenschoen tevoorschijn haalde, en daar vielen al die opdringerige bezoekers in slaap. Dat was wel een handig middeltje. Het mannetje zou graag willen dat er weer met bakkerman's munten betaald zou worden, dus op een dag ging hij samen met Roodvinger naar de geldbanken om het eens voor te stellen. De meesten hadden nog nooit van die munten gehoord, want het was al van zo lang geleden, maar een wat oudere bankdirecteur had nog een heel magazijn vol met van die munten. Hij vond het een goed idee, en wilde wel met de koning praten om te beginnen met het drukken van deze munten. Niet lang daarna betaalde heel het land met de bakkerman's munten. Als het mannetje lastig werd gevallen liet hij even snel de gouden drakenschoen zien, en de lastpakken vielen al snel in slaap. Roodvinger vond het maar wat handig, zo'n mannetje in de buurt. Het meisje ging vaak met Roodvinger boodschappen doen, en al snel raakten ze gewend aan de nieuwe munten. Voor iedereen was het een echt feest, want de gezichten op de munten bewogen echt, en op de achterkant was er altijd een filmpje te zien. Vaak was dat een kort tekenfilmpje, maar op de munten met een hoger bedrag waren het soms lange avonturenfilms. Zo werd het voor velen weer leuk om naar de winkel te gaan en met geld om te gaan.

Nu was er een bank in het land die de Bank van de Rode Zwaan heette. Binnenin was een gouden trap die naar een geelgouden station leidde, waar een gouden trein stond. De trein leidde naar Kabbernal, een stadje diep onder de grond. Twee centaurs hadden aan Roodvinger gevraagd of ze daar mochten gaan wonen, en of Roodvinger hen daar naartoe wilde brengen, samen met het mannetje. Die centaurs heetten Santlib en Motlib. De koning van Kabbernal heette Moldevan, een lieveheersbeestje. Moldevan was zo blij hen te zien. Kabbernal was een stadje zo diep onder de grond dat daar nog draken leefden die niet sliepen en waar ook de draken kwamen waar Roodvinger al mee te maken had gehad. Op het moment werd het stadje zwaar lastig gevallen door de draken en door een aantal spinnen. Het mannetje stak de gouden drakenschoen in de lucht, en de spinnen vielen in slaap, maar de draken begonnen hard te brullen : 'Oh daar heb je die vervelende

Roodvinger weer met de schoenmaker.' En ze begonnen weer flink met vuur te spuiten. 'Het is tijd dat er hier schoenenwinkels komen,' zei het mannetje. Dat vond Roodvinger wel een goed idee, dan zouden de draken daar niet meer kunnen komen, en in slaap vallen als ze te dichtbij zouden komen. En zo liet koning Moldevan door heel Kabbernal schoenenwinkels openen, met hele diepe kelders. In het midden van de stad kwam een Bank van de Rode Zwaan, en al gauw werd er hier ook alleen nog maar betaald met de filmmunten. Roodvinger was erg tevreden, en de twee centaurs hadden het goed na hun zin. Roodvinger hoopte nu eindelijk eens af te zijn van die vervelende draken. Elke schoenwinkel in Kabbernal had nu wel een paar slapende draken in de keldergrotten, maar hoeveel draken zouden er nog overgebleven zijn ? Roodvinger vond het maar spannend. Er was een nieuwe munt uitgekomen met het hoofd van koning Moldevan als bakker erop. Op de achterkant was er een filmpje over draken. Op de Bank van de Rode Zwaan werd er een ziekenhuis geopend. Koning Moldevan wilde eens per week de bakker en kok van het ziekenhuis zijn. Het werd een prachtig flatgebouw, met helemaal bovenaan een bioscoop. Het mannetje van de drakenschoenen vond het prachtig en klapte in zijn handjes van plezier. Er werd een standbeeld van het mannetje en van Roodvinger gemaakt, omdat ze allemaal zo blij waren. Het standbeeld van het mannetje werd van rood goud gemaakt, en het standbeeld van Roodvinger ook. Ze kwamen te staan voor de ingang van de Bank van de Rode Zwaan.

Hoofdstuk 4. De Zilveren Draak

Toen alles eindelijk achter de rug was en het meisje ook weer terug was bij haar vader en moeder, zaten Roodvinger en Roodlaarsje samen op de bank. Ook het mannetje was weer vertrokken, en het leek alsof het hele drakenverhaal nu eindelijk achter de rug was. Roodvinger vertelde vol trots over de nieuwe schoenwinkels in Kabbernal en de draken die daar onder sliepen. 'Roodvinger, zouden ze mooie dromen hebben ?' vroeg Roodlaarsje. Maar dat wist Roodvinger natuurlijk niet. Dat zou Roodlaarsje aan Klaas Vaak moeten vragen. Roodvinger keek naar z'n eigen schoenen. Het waren zwarte schoenen met een bakkerman's munt erop. Roodvinger glimlachte. Wat was dat toch een spannend avontuur. Maar nu wisten ze natuurlijk niet hoeveel draken er nog over waren die niet sliepen. Ja, een draak die wakker is kan natuurlijk nog heel wat aanrichten. Maar ze probeerden het maar een beetje te vergeten. Ineens werd er gebeld. De belgong ging, en Roodvinger liep naar de deur met de geruite raampjes. Er stond een lange mijnheer voor de deur, en Roodvinger deed de deur open ... Floep, daar viel Roodvinger. De mijnheer had wat paars spul in Roodvingers gezicht gespoten. Na een minuutje stond Roodvinger weer op ... 'Wat was dat ?' vroeg Roodvinger verbaast ... 'Slaapgas,' zei de mijnheer, 'voor twee bakkerman's munten mag je het hebben.'

'Waar haalt u dat spul dan vandaan ?' vroeg Roodvinger. 'Uit drakenschoenen,' zei de mijnheer weer. 'En waar haalt u die drakenschoenen vandaan als ik vragen mag ?' vroeg Roodvinger weer. 'Nou, ziet u,' zei de mijnheer, 'ik ben een professor en ben diep onder de grond gegaan om deze schoenen te zoeken. Ik kan er goed slaapgas van maken, ook uitstekend voor hen die 's nachts moeilijk in slaap kunnen komen.'

'Nou, nee, mijnheer,' zei Roodvinger, 'ik heb genoeg van al die drakenverhalen. Ga een ander er maar mee pesten.' En klats, daar ging de deur dicht, en Roodvinger liep moe naar de kamer. Maar toen hij in de kamer kwam was Roodlaarsje verdwenen en wat zat daar nou op de bank ? Het was een zilverkleurige paarse draak. Roodvinger schrok zich een hoedje. 'Wij zijn van de orde van de zilveren draak,' zei de draak.

'Wij ?' vroeg Roodvinger .. Dat zijn wij helemaal niet. Wilt u snel uit deze kamer vertrekken. Vooruit, vlug.' Maar de draak stond op en begon te krijsen. Zo hard en schel dat Roodvinger er hoofdpijn van kreeg. Roodvinger herinnerde zich dat ze door het zilver ook boven de grond konden komen. Ze moesten iets met die zilveren schoen te maken hebben.

'Ja,' zei de draak, 'de zilveren draak is de maker van die schoen.' Ineens ging de telefoon. Roodvinger nam op en hoorde : 'Hallo Roodvinger, met de zilveren draak. Wij hebben de zilveren

schoen weer terug en kunnen floeps boven de grond. Ook hebben we de gouden schoen in ons bezit, daarom zal heel het land binnen de kortste keren slapen ... voorgoed ... voor altijd .... ha ha ha ha.'

Oh wat schrok die Roodvinger daarvan. Hadden ze dan toch het mannetje kunnen bestelen ? En waar is het mannetje nu ? In de wolken verscheen een levensgrote gouden drakenschoen ... Roodvinger moest nu snel zijn, want anders zou hij ook slapen. Maar het was al te laat. Roodvinger keek naar buiten en zag al wat mijnheren op straat slapen. Ook kon hij in de huisjes aan de overkant mijnheren zien slapen in hun stoel. Het was al te laat, want Roodvinger werd ineens zo moe in zijn benen. En daar viel Roodvinger op de bank. Er was een enorm gelach in de lucht. Overal vlogen er zilverkleurige draken in het rond, in allerlei kleuren. Ze waren op weg naar het paleis. Ook de koning en de koningin sliepen, en ze werden diep onder de grond opgesloten. Hier hadden ze ook het mannetje opgesloten. Iedereen sliep. De zilveren draak ging op de troon zitten en begon luid te brullen. Zilveren vuur in allerlei kleuren kwam uit z'n bek. 'Nu is het hele land onder de gouden schoen om verpletterd te worden. Dan zal ik heersen over een nieuw rijk van draken. Ha ha ha.'

Maar niet iedereen sliep. Het meisje dat de zilveren schoen een tijdje op haar kamer had gehad was wakker. Het mannetje had haar verteld dat het zilveren drakenschoentje over een tijdje toch weer bij haar terug zou komen, en dan zou ook het mannetje weer bij haar terugkomen. Ze wist dat als zij het drakenschoentje van zilver weer terughad, dan zouden de draken niet meer boven de grond kunnen komen. Dapper stapte ze op het paleis van de koning af. De zilveren draak had de zilveren drakenschoen in z'n klauw en brulde. Plotseling begon het schoentje te piepen en te trillen. Er kwamen knipperlichten vanaf en het schoentje werd zo heet dat de draak het niet meer kon vasthouden. De draak brulde het uit, omdat z'n klauwen begonnen te branden, en het schoentje viel toen op z'n poot, die ook begon te branden. Brullend schopte de draak de schoen weg. Plotseling kwamen er zilveren handjes en beentjes uit het schoentje, en kreeg het vleugeltjes. Het meisje kwam net binnen en zag ook een hoofdje uit het schoentje verschijnen. Toen begon de draak nog harder te brullen. Het schoentje vloog op het meisje af, en het meisje was zo blij en spreidde haar armpjes open. Ineens viel er licht op de draak, en brullend begon hij in de grond te smelten. Hij moest weer terug naar beneden. Ook de andere draken waren ineens verdwenen. Daar kwamen ook de koning, de koningin en het mannetje weer aanrennen. De gouden schoen was weer uit de wolken verdwenen, en was nu weer veilig bij het mannetje. Vanaf nu zou het mannetje altijd bij het meisje blijven, samen met de zilveren drakenschoen. Het mannetje zou de gouden drakenschoen goed opbergen. Later bedachten ze dat het wel een goed idee zou zijn om de gouden drakenschoen naar Klaas Vaak te brengen, die het zo nu en dan kon gebruiken als iemand niet goed kon slapen. Het meisje, het mannetje en de zilveren drakenschoen mochten voortaan in een toren van het koninklijke paleis wonen, om het land tegen boze draken te beschermen.

Hoofdstuk 5. De Bokkenmelk

Roodvinger had een boek dat 'De Bokkenmelk' heette. Die bokkenmelk stroomde uit witte besjes van een haag die 'De Hondenhaag' heette. Het ware mierzoete besjes, en men gebruikte de melk vaak voor het maken van allerlei snoepsoorten. Het was geen gewoon snoep, maar erg gevaarlijk snoep. Als je het at, dan veranderde je zelf ook in snoep. Daarom werd het ook meestal door heksen gebruikt, en niet door iemand anders. Natuurlijk aten die heksen het nooit zelf op, maar legden het snoep over hun huisjes heen, zodat wanneer er dieven zouden komen en iets ervan zouden eten, ze in snoep zouden veranderen. De heksen bedoelden het dus niet altijd kwaad. Ze waren vaak bang voor inbrekers. Wel was het soms erg jammer als lieve kindertjes of diertjes ervan aten, want dan konden ze ook in snoep veranderen. Vaak waren die heksen dus niets anders dan gewoon bange mevrouwtjes die vroeger nare dingetjes hadden meegemaakt, en nu diep in het bos woonden, dichtbij hondenhagen. Die hondenhagen hadden niet alleen zoete besjes, maar ook nare stekels. In het boek dat Roodvinger had ging het over een geit die in een ketel roerde dichtbij de hondenhaag. De geit had veel besjes geplukt en was nu bokkenmelk ervan aan het maken. Hier zou de geit dan weer snoep van kunnen maken, dat de heksen als lappen over hun huisjes konden leggen.

Roodvinger las het boek vol spanning door. Het was dus erg gevaarlijk toversnoep wat niet in de handen van lieve kindertjes en diertjes terecht mocht komen. Sommige kindjes waren zo lief, dat op de een of andere manier hun goede hartje ervoor zorgde dat ze niet in snoep omgetoverd werden, maar ze moesten dan wel vaak voor de heks zingen en werken. Twee van zulke kinderen waren Hans en Grietje. Ze hadden hartjes van goud die hen beschermden, maar Grietje moest voor zo'n heks werken, en Hans werd in een kooitje opgesloten. De heks wilde Hans vetmesten zodat ze hem kon opeten. Als de kindertjes een tijdje in het huisje van de heks hadden gewerkt, dan werden ze vaak omgetoverd in poezen en wilde katten. Dan werden ze door de heks uitgezonden om kinderen en dieren naar de hondenhaag en naar haar huisje te lokken. Vaak moesten ze dat doen door heel mooi te zingen. Roodvinger kreeg de rillingen. Wat een draak was deze heks. En er waren veel meer van zulke heksen. Zouden poezen en katten daarom zo vaak janken ? Roodvinger vroeg zich af waarom zo'n mevrouw zoiets deed. Misschien was ze wel ergens verschrikkelijk boos om. Roodvinger besloot om eens naar de heks van Hans en Grietje toe te gaan, maar ook wist hij dat dit heel gevaarlijk kon zijn. Hiervoor moest Roodvinger heel diep het bos in, zo diep als hij nog nooit was geweest. Het was al donker geworden inmiddels. Roodvinger had z'n lantaarntje meegenomen, en natuurlijk het boek over de Bokkenmelk. In de verte hoorde hij poezen en katten zingen, maar ook janken. Roodvinger kreeg de rillingen. Zij moesten natuurlijk voor de heks werken. Roodvinger wist natuurlijk dat hij geen snoep mocht nemen, maar toch was het erg gevaarlijk wat Roodvinger deed, want je wist maar nooit met zo'n heks. Roodvinger zag een uil hard wegvliegen toen hij dichterbij kwam. Ah, daar was de hondenhaag al. Nu moest Roodvinger een heel eind langs die haag lopen, want aan het eind stond het huisje van de heks van Hans en Grietje. Roodvinger hoorde het geluid van uilen in de verte, en zag wat vleermuizen vliegen. Oei, wat was het hier eng en donker. Maar gelukkig had Roodvinger nog steeds zijn lantaarntje, met het boek.

Opeens stond er een grote grijze gestalte voor Roodvinger. Het was een draak. 'Wat moet dat hier ?' zei de draak met een vrouwenstem. 'Eh, wie bent u ?' vroeg Roodvinger. 'Ik ben de heks van Hans en Grietje, dommeling,' snauwde de draak. 'Zeg,' vroeg Roodvinger weer, 'waarom doet u eigenlijk zulke gemene dingen met kinderen en dieren ?'

'Dat gaat je niks aan,' schaterde de draak. En plotseling begon de draak in de heks te veranderen. Ze had lange vieze haren met slijm erdoorheen en een hoge hoed. Roodvinger wilde haar een hand geven, maar de heks trok snel haar hand weg. 'Niks geen handjesschudderij, ik weet wel waarvoor je komt. Voor de Bokkenmelk, maar die krijg je niet,' sprak de heks.

Ja, Roodvinger zou graag willen dat de bokkenmelk ergens anders voor werd gebruikt. Misschien dat het boek er nog wat over te zeggen had. En Roodvinger las verder, want hij wilde nu wel erg graag weten wat hij moest doen. Maar daar kreeg Roodvinger zo'n harde klap op z'n hoofd, dat hij omviel en bewusteloos lag. De heks sleepte hem mee naar haar huisje en gooide het boek in de oven. 'Zo, niks geen geheime boekjes meer. Ik ben de baas van de bokkenmelk, en ik zal Roodvinger eens in de kooi van Hans stoppen.' En daar werd die arme Roodvinger in de kooi van Hans geduwd. Het was een gouden kooi, en niet lang daarna werd Roodvinger wakker. De heks stond schaterlachend voor de kooi. 'Ha ha, het boek is verbrand, en ik ga jou eens even vetmesten, dun mannetje. Ik ga jou verschrikkelijk dik maken zodat je lekker op mijn bordje terecht komt en ik daar goed van kan eten. Misschien dat je wel zo dik wordt dat ik ook wat andere heksen kan uitnodigen voor de maaltijd. Zoals je weet is Hans ontsnapt, en hebben ze mij in de oven geduwd, maar ik heb nu een betere vangst : Roodvinger, de detective van de koning, ha ha ha ha. Luister goed naar me : Hier kom je nooit meer uit. Ha ha ha ha.'

'Zeg heks,' zei Roodvinger, 'waarom ben je hier allemaal zo blij om ? Heb je misschien iets naars meegemaakt in het land ?' Toen schrok de heks. 'Hoe weet je dat,' vroeg ze verschrikt. 'Nou,' zei Roodvinger, 'omdat u zo boos bent, dacht ik : Er moet wel iets verschrikkelijks met u gebeurd zijn, waar u zo boos over bent dat u er niet over wilt praten.' En toen barste de heks in snikken uit. 'Ja, Roodvinger, je hebt gelijk,' huilde ze. 'Ze hebben me vroeger zo vaak gepest dat ik zo'n lange neus heb, zo vaak, dat ik uit het land weg ben gegaan en hier diep in het bos ben gaan wonen.'

'Maar, mevrouw,' zei Roodvinger, 'u heeft juist een prachtige neus, zo mooi als die van Pinocchio, en daarmee kunt u vast en zeker het bos en de bloemen goed ruiken. Als u mij vertelt wie u zo geplaagd hebben vroeger, dan zal ik er bij de koning voor zorgen dat ze voor straf maar eens een tijdje in het bos moeten wonen in uw huisje, en dan kunt u weer terug naar het land.'

'Nee,' huilde de mevrouw, 'ik wil nooit meer terug naar het land. Ik wil bij de bomen en de bloemen blijven. Die doen me tenminste geen kwaad.' En toen kwamen er ineens een paar draken binnen. Het waren vriendinnen van de mevrouw. Toen ze Roodvinger in de kooi zagen begonnen ze te lachen. 'Zo, heb je een lekker hapje voor ons meegebracht ?' vroegen ze. Maar de mevrouw nam het voor Roodvinger op. 'Nee, hij wilde even in de kooi van Hans zitten, maar hij komt alleen maar om te helpen,' zei ze.

'Oh,' zeiden de draken sip, 'we hadden anders wel zin in een hapje.' En toen begon Roodvinger ook aan de draken het verhaal te vertellen, en het bleek dat zij ook gewoon mevrouwen waren die vroeger ergens om gepest werden. Roodvinger beloofde de mevrouwen dat hij met de koning erover zou praten dat het nog strenger verboden moest worden dat iemand gepest wordt, en dat wie het toch deed, een tijd in het diepe bos moest wonen. Dat vonden de mevrouwen wel een goed idee. Er woonden een heleboel van die mevrouwen in dit diepe bos, en al snel hadden ze allemaal het nieuws gehoord. Een paar wilden wel weer mee naar het land, maar de meesten wilden toch liever in het bos blijven wonen.

Achter de bokkenhaag stond ergens een grote ketel met een geit waar de bokkenmelk van de bessen gemaakt werd. De mevrouwen zeiden dat als Roodvinger het geheim van de Bokkenmelk wilde weten, waar het voor gebruikt moet worden, dan moest Roodvinger in die ketel duiken. Het was namelijk een geheime poort. Roodvinger moest er natuurlijk voor zorgen dat hij het niet zou drinken. Hij mocht er alleen in zwemmen. Na een eindje lopen kwam Roodvinger bij de bokkenketel aan. Er stond een grote geit bij die in de ketel stond te roeren. 'Wat moet je ?' vroeg de geit. 'Ik zou graag het geheim van de bokkenketel willen kennen,' vroeg Roodvinger. 'Die ketel is alleen voor heksen,' zei de geit weer. Maar Roodvinger duwde de geit opzij en dook in de ketel. Heks of geen heks, Roodvinger wist nu dat het maar net de manier is waarop je er tegenaan kijkt. Het kan zoveel betekenen. Roodvinger hield z'n lippen stijf op elkaar en zwom door de geheime tunnel. Het was gelukkig geen lange tunnel en Roodvinger zag al helder licht een eindje verderop. Roodvinger kwam in een bron terecht, met aan weerszijden elfjes en feetjes. 'Hoera,' riepen ze, 'je hebt het geheim van de bokkenmelk gevonden.' En ze gaven Roodvinger een gouden boek. Roodvinger deed het boek open en er kwam toverstof vanaf. De plaatjes bewogen, en Roodvinger voelde hoe hij in het boek werd getrokken. Er kwam een hand uit die hem wenkte. Roodvinger schrok wel even, want ineens was hijzelf in een van de plaatjes terecht gekomen. Het was een plaatje met een bootje op zee. De zee was vermengd met melk ... misschien was dat wel de bokkenmelk. In de boot lag ook een mannetje te slapen met een rond buikje. Hij had een klein krantje op z'n buikje liggen en z'n hoedje lag een beetje over zijn gezicht. Op de grond lagen een paar bakkerman's munten. Roodvinger raapte de muntjes op en begon de filmpjes te bekijken op de achterkant. het bootje ging sneller en sneller, totdat ze bij een waterval naar beneden kwamen. Toen schrok het mannetje wakker. 'Vlug grijp die boomstam boven je,' riep het mannetje. Gelukkig, dat was net op tijd. Roodvinger zag het bootje naar beneden storten. 'Je bent nu in het boek,' zei het mannetje, 'een gouden boek van bokkenmelk. En als je nu praat dan komen er lettertjes uit je mond. En toen kwamen er allemaal lettertjes uit Roodvingers mondje. 'Jaaaa,' hoorde Roodvinger roepen. Daar waren weer elfjes en feetjes. Ze waren zo blij dat Roodvinger door de bokkenmelk sprak. Ook uit hun mondjes kwamen nu allemaal lettertjes. De lettertjes hadden zoveel lichtjes en werden steeds langer en langer, of heel groot. En toen begonnen ze langzaam in elfjes en feetjes te veranderen. Het waren levende letters. Wat was dat prachtig. Sommige letters werden hele lange slingers. De bokkenmelk was dus niet om te drinken, maar om uit te spreken, zodat elfjes en feetjes zich konden verspreiden. Sommige lettertjes waren als slangetjes, en weer andere lettertjes waren als bloemetjes. Het was net prachtig vuurwerk in de lucht.

Het mannetje zei dat het hele land nu in het gouden boek was en dat heel het land nu door de

bokkenmelk zou spreken. Daar was Roodvinger erg blij mee. De bokkenmelk moest goed gebruikt worden.

Hoofdstuk 6. De Kasteelschool

Op een dag was Roodvinger samen met een vriend in de zee. Ze waren daar aan het zwemmen. Ze vonden daar een vreemde zeester. Blauwvinger, zo heette die vriend, raapte de zeester op, en deze begon direct licht te geven. 'Wat prachtig,' zei Blauwvinger, en legde de zeester weer terug. In de verte zagen ze Motlib, één van de centaurs, zwemmen. 'Hallo, Motlib,' riep Roodvinger. En daar kwam Motlib aanzwemmen. Ze waren erg blij elkaar weer eens te zien. Motlib keek Roodvinger aan en zei : 'Zo, Roodvinger, heb je de laatste tijd nog veel draken moeten bevechten ?' Roodvinger begon te lachen, en daar zwom de zeester weer. 'Hallo,' sprak de zeester. 'Kom, ik wil jullie wat laten zien.' Roodvinger en Blauwvinger sprongen op de rug van Motlib en deze zwom achter de zeester aan. Het was een lange reis. In de verte zagen ze een eiland. Dit eiland kenden ze nog niet. Na lang zwemmen waren ze eindelijk bij het strandje van het eiland aangekomen. Er zat een man daar met gescheurde kleren en hij had een woeste baard. 'Halt,' sprak hij. 'Wat komen jullie hier doen ?' 'Ach, Meharates,' zei de zeester, 'dit zijn vrienden van me, en ik wilde hen even wat laten zien.' Ze moesten eerst een stukje over het strand en wat rotsen lopen, en na een tijdje kwamen ze aan bij een grot. Er hing wat vreemd spul voor de grot wat wel een beetje op snoep leek. Roodvinger likte eraan, maar de zeester riep direct : 'Niet doen, dat is vergif, daar ga je van slapen.' En daar viel Roodvinger in een diepe slaap. 'Nou, die laten we hier wel even liggen, dan kunnen wij even de grot in zolang,' zei de zeester. 'Hoelang blijft hij slapen,' vroeg Motlib. Maar dat kon wel een tijd duren, volgens de zeester, misschien wel dagen. In de grot aangekomen zagen ze duistere schaduwen, en heel in de verte zagen ze grote slijmerige webben hangen en liggen. Dit moest wel van een erg grote spin zijn. En ja hoor, na een tijdje lopen zagen ze een grote spin zitten, die wel tien keer zo groot was als henzelf. Daar schrokken ze wel even van. 'Goedendag,' zei de spin, 'ik denk niet dat jullie weten wie ik ben. Ik ben de baas van deze grot, en dit is een grot met grote schatten. Kom maar mee.' En daar liepen ze de grote spin achterna, nog dieper de grot in. Ze moesten door allerlei duistere tunnels, en na een tijdje kwamen ze in een open ruimte. Er lagen hier een heleboel apparaten. Die apparaten leken op vissen. De spin zei dat het een soort radio's waren. Niet voor in je huis, maar voor in je lichaam. Daar schrok Blauwvinger wel even van. 'Nou, wel handig hoor,' zei de spin, terwijl Motlib en de zeester een beetje grinnikten. 'Er zitten ook telefoonstukken bij, zodat je altijd met elkaar kunt praten.' En daar ineens kwam Roodvinger aanstrompelen. Hij was eindelijk wakker geworden. En wat waren al die vreemde apparaten ? Roodvinger vond het wel interessant. Hij had altijd al graag een robot willen zijn. Hij schraapte wat glibberige apparaten bij elkaar en merkte dat het een soort kleding was. Hij kon zijn armen erdoorsteken, zijn benen, en zijn hoofd. Het was een soort ruimtepak. 'Zo,' zei de spin. 'Nu kun je met alle dieren praten.' Natuurlijk kon Roodvinger al met veel dieren praten, maar nu kon hij met alle dieren praten, en ook op afstand, als door een telefoon. En ook Blauwvinger en Motlib begonnen de glibberige kleren aan te trekken. Na een tijdje kwam Meharates binnenstormen. 'Wat zijn jullie toch allemaal aan het doen ? Zeg, blijf daar eens van af ?' schreeuwde hij. Maar de spin werd een beetje boos en zei : 'Meharates, wees blij dat iemand jouw uitvindingen wil gebruiken.' Dat was waar. 'Nou,' zei Meharates, 'dan mogen jullie mijn kasteel ook wel zien.' En na een tijdje lopen kwamen ze aan bij het kasteel van Meharates. Het kasteel was omhuld met grote lichtgevende witte spinnen, en ook binnen waren er veel spinnen. Roodvinger en de anderen keken hun ogen uit. Meharates glimlachte, en trok de brug op, terwijl ze naar binnen liepen. Het kasteel was vol met allerlei grote zalen. Er hingen hier grote zwaarden die wel van reuzen leken te zijn. Maar Meharates zei dat dit de zwaarden van spinnen waren. Hele grote spinnen.

Het kasteel rook naar bloemen, en de geur kwam duidelijk van boven af. Er hingen hele grote bloemen langs de muren van de trappenhallen, en veel van die bloemen bewogen en draaiden. Door de grote lange ramen kon Roodvinger de hogere bruggen van het kasteel zien. En onder die bruggen gleden enorme slangen. Roodvinger had nog nooit zoiets gezien, en keek zijn ogen uit. Maar waar

waren Motlib en Blauwvinger gebleven ? 'Loop maar door,' zei Meharates. Hoe hoger ze kwamen hoe meer de trappen op bloemen begonnen te lijken, en het was alsof ze nu geheel in een bloem liepen. Roodvinger werd een beetje duizelig, en hij kon de zeester en de grote spin ook niet meer zien. 'Zo,' zei Meharates, 'we zijn er bijna.' 'Waar zijn we bijna,' vroeg Roodvinger. 'Aan de top van het kasteel,' zei Meharates. Plotseling waren ze op een heel groot balkon aangekomen, en Roodvinger zag ook andere kastelen in de verte, waar al die bruggen naartoe leiden. Voor hen stond een treintje, en Meharates duwde hem zachtjes naar binnen en ging zelf ook mee. Daar waren Motlib en de anderen weer. 'Zo,' zei Meharates, 'nu kunnen we die andere kastelen eens gaan bezoeken.' En daar begon het treintje te rijden. 'Wat zijn dat eigenlijk voor kastelen ?' vroeg Blauwvinger. 'Scholen,' zei Meharates. Roodvinger begon zich ineens erg dom te voelen. Ja, er zou zoveel zijn wat ze nog moesten leren, als hij dit hier allemaal zo zag. Het was wonderlijk. Ze waren bij een ander groot wit kasteel aangekomen. Er stond een man met een hoge hoed bij de poort. 'Welkom, nieuwe studenten,' zei hij. 'Maar ik wil helemaal niet studeren,' zei Blauwvinger. 'Ik wil weer naar huis.' Maar Meharates werd heel erg kwaad : 'Zeg, deze lessen heb je nodig, anders blijf je een domme vinger.' Nou ja, misschien had hij wel gelijk, dacht Roodvinger bij zichzelf. Misschien hadden Blauwvinger en hij deze lessen wel hard nodig. 'Wat moeten we leren ?' vroeg Motlib. 'Dat zul je nog wel zien,' zei de man met de hoge hoed. 'Kom maar mee.' En weer liepen ze op een trap in een hal tussen grote bloemen. Ineens drukte de man op een knopje ergens op de trap, en een grote bloem kwam tevoorschijn om hen naar binnen te slokken. Ineens waren ze allemaal binnenin de grote bloem. Het was als een zaal. Ze gingen op zachte banken zitten, en de man met de hoge hoed op liep naar voren. Uit zijn jasje gleed een staart, die ook wel een beetje op een slang leek. Toen de man zich weer omdraaide kwam er een gespleten tongetje uit zijn mond, en zijn gezicht leek op een slang of een kikker. Al gauw begon de man te praten, maar hij praatte zo snel dat ze hem niet konden volgen. 'Dat moet,' zei Meharates, 'hij moet het eerst snel vertellen, en daarna langzaam, zodat je het kunt verstaan.' Wat een grappige manier van lesgeven, dacht Roodvinger. Toen het snelle gepraat afgelopen was had de man een hele hoge stem, maar nu begon hij heel rustig te praten, terwijl zijn gezicht leek op dat van een eend met een snavel. 'Kwaak, kwaak, kwaak,' zei hij. Maar dat verstonden ze natuurlijk niet. Meharates zei dat ze eerst op de eendenknop van hun ruimtepak moesten drukken. Dat was een oranje glibberige knop onder hun oksels. En ineens konden ze het verstaan. En als ze het na een tijdje weer niet konden verstaan, moesten ze er weer op drukken. Van achter de man kwam er ineens een oranje slang tevoorschijn, en begon om de man heen te kronkelen. 'Hallo, Didas,' zei de man, 'neem het maar van me over.' En toen ging de man in één van de zachte banken zitten. En Didas begon heel traag te praten, zo traag dat niemand het kon verstaan, en iedereen werd zo moe. 'Ja, dat moet,' gaapte Meharates, 'hij moet het eerst langzaam vertellen, en dan gewoon normaal.' En na een tijdje viel iedereen in slaap. Toen de slang klaar was met het langzame en weer normaal begon te praten werd iedereen wakker, en ging de les door. Maar het was slangentaal, en Roodvinger kon het niet verstaan. 'Druk op de groene knop onder je borstzakje,' fluisterde Meharates. En toen kon Roodvinger alles verstaan. Ineens begon de vloer heel glibberig te worden als water, en er kwam een haai doorheenzwemmen. Direkt gleed hij op de slang af en nam het van hem over, terwijl de slang in één van de zachte banken gleed. 'Goedendag,' zei de haai. 'welkom op deze mooie dag. Goed is het op school te zijn, want wij moeten nog zoveel leren. Nu, wat ga ik jullie leren ? Ik ga jullie leren jullie zelf te feliciteren, want jullie zijn allemaal weer een dagje ouder geworden. Dat mogen we wel vieren.' En er kwamen wat visjes omhoog zwemmen door de glibberige vloer, en zij droegen dienblaadjes met glaasjes. 'Neem allemaal maar een glaasje,' zei de haai. En iedereen begon direkt te drinken. Huh wat vreemd. Roodvinger voelde zichzelf ineens als de meester. En daar liep hij met grote passen naar voren, terwijl de haai in één van de zachte banken gleed. 'Zo, ziezo,' zei Roodvinger, 'nu is het mijn beurt om jullie les te geven. Ik voel me ineens als de meester, dus daar gaat ie dan : ik ga jullie leren jezelf te feliciteren, omdat je er weer wat bij hebt geleerd.' Hij voelde zich wel een hele rare meester, maar dat kan natuurlijk gebeuren in zo'n wonderbaarlijk kasteel. En na een tijdje kwam Blauwvinger naar voren. Hij had ook niet veel te vertellen, maar het werd een dolle boel. En nadat Blauwvinger de meester was, werd Motlib de meester. De zeester had dolle pret, en ze waren

allemaal heel blij dat de zeester hen naar dit eiland had gebracht. Maar natuurlijk moesten ze ook weer naar huis.

De zeester bracht hen weer terug terwijl Roodvinger en Blauwvinger weer op de rug van Motlib zaten. Roodlaarsje was zo blij hen weer terug te zien. Het was een mooi avontuur geweest. Meharates had hen een knopje op het ruimtepak aangewezen, waardoor het pak op sommige delen nog glibberiger zou worden, zodat het een soort televisie zou worden, waardoor ze de lessen op de kasteelschool gewoon konden volgen. En hij had hen ook zo'n pak voor Roodlaarsje meegegeven. Wat was Roodlaarsje daar blij mee, zeg.

Hoofdstuk 7. Het TV-Dier

De volgende dag werd er een pakje bezorgd bij Roodvinger's huisje. Het was nogal een groot pakje, en voorzichtig maakte Roodvinger het open. Het was van Meharates. Er zat een soort telefoon in het pakje met een gouden hoorn en gouden strepen op het apparaat. Meharates had erbij geschreven dat het een Egyptische telefoon was, een telefoon-recorder. Daarmee zou je elk gesprek wat je hebt op een bandje kunnen opnemen, om het later nog eens af te spelen. Dat was wel aardig van die Meharates, zeg. En de telefoon kreeg een mooi plaatsje in het huisje. Roodvinger begon direkt te bellen, en tijdens de gesprekken begonnen de gouden streepjes licht te geven en te knipperen. Op de achterkant van het apparaat zaten wat knopjes die Roodvinger nog niet had uitgeprobeerd. Met één knopje kon je het licht zachter zetten, want de telefoonrecorder was bijna een lamp. Met een ander knopje begon zachte muziek te spelen, maar toen Roodvinger op het derde knopje drukte gebeurde er iets vreemds. De vloer begon op te schuiven, heel langzaam, met een laag grommend geluid, totdat er een gat was ontstaan. Recht keek Roodvinger in een soort tunnel. Daar keek Roodvinger wel even van op. Roodlaarsje kwam er ook bij staan, en ze wist niet wat ze moest zeggen. Voorzichtig stapten ze beiden in de tunnel, en stapje voor stapje liepen ze verder naar beneden. De tunnel leidde hen diep onder de grond, en opeens zagen ze een wit treintje staan, een beetje zoals bij de kastelen van Meharates, maar dan veel kleiner. Zou hij dat hier allemaal gebouwd hebben ?

Roodvinger en Roodlaarsje gingen in het treintje zitten, dat langzaam begon te rijden. 'Waar gaan we naartoe ?' riep Roodvinger. Maar niemand antwoordde. Het treintje ging steeds sneller, en Roodvinger hield Roodlaarsje goed vast. Ineens kwam er van achter een bankje in de trein een spinnetje tevoorschijn. 'We gaan naar Egypte,' zei het spinnetje. 'Waarom dat dan ?' vroeg Roodvinger. 'Dat zul je nog wel zien,' zei het spinnetje. 'Nee, ik wil het nu weten,' zei Roodvinger. Maar het spinnetje kroop weer weg. 'Spinnetje, waar ben je ?' vroeg Roodvinger. Maar het spinnetje was helemaal verdwenen. 'Nu ja, laten we maar afwachten,' zei Roodvinger. Ineens hoorden ze een gebons op het dak van het treintje, en daar kwam Meharates naar binnen. Hij was van boven ergens op de trein gesprongen. Daar keek Roodvinger wel even van op. Roodlaarsje sliep. Ze waren blij elkaar weer te zien. 'Zeg, Meharates, waarom gaan we naar Egypte ?' vroeg Roodvinger. 'Ik heb weer een verrassing voor je, Roodvinger,' zei Meharates. Roodvinger glimlachte. Na een tijdje kwamen ze aan in Egypte. Snel duwde Meharates nog een apparaat in Roodvinger's handjes. Het leek een beetje op de Egyptische telefoon, maar had een soort koperen gezicht. Meharates zei dat Roodvinger het over de telefoon kon schuiven, en dat het een radio-recorder was. Meharates zei dat Roodvinger daardoor een heleboel mensen tegelijk kon opbellen, maar nog veel meer. Er stond een spinnetje voor hen met draaiende ogen. Ze waren diep onder een piramide, in een grote grot. Die grot had een heleboel gangen, en Meharates nam Roodvinger aan de arm mee. Roodlaarsje lieten ze in het treintje zitten, en het spinnetje zou wel op haar passen. Roodlaarsje was in een diepe slaap. Waar zou ze allemaal over dromen ?

Na een tijdje lopen kwamen ze in een grot met een heleboel apparaten. Roodvinger keek zijn ogen uit, en Meharates begon te wijzen en te praten. Het ging allemaal erg snel, en Roodvinger kon het allemaal niet onthouden. Meharates wist veel van apparaten af, en hij vertelde dat die apparaten nodig waren. Maar voor wat ? Ineens zag Roodvinger een geurtelefoon staan. Er zat een soort rond doosje in dat ronddraaide en bloemengeuren verspreidde en een heleboel andere geuren, meestal

van het bos. Er stonden ook wat oude televisies. Deze televisies waren zo oud, dat er vogels inwoonden. Aan het einde van de apparatenhal was een opening, en al snel kwamen ze in de buitenlucht, tussen de piramiden. Eerst zouden ze op zoek gaan naar een hotel om even wat te rusten. 'Maar Roodlaarsje dan ?' vroeg Roodvinger. 'Die zal het spinnetje wel meebrengen zo,' zei Meharates. En ja hoor, daar kwamen ze al aan. Roodlaarsje was nog een beetje moe, maar ze konden nu in een hotel wat rusten of slapen. Maar een heleboel hotels waren al vol, en ze begonnen steeds vermoeider te raken. De zon scheen zo fel. Toen besloten ze in een piramide te gaan, in een hoekje, om even wat te rusten. De volgende morgen waren ze vroeg wakker. Wat hadden ze lang geslapen, zeg. Nog steeds wist Roodvinger nog niet helemaal waarom ze hier waren, en weer vroeg hij : 'Meharates, waarom zijn we hier eigenlijk ?' Ineens schrokken ze van een krijsend geluid. Meharates rende naar het midden van de piramide, en zag een enorm wezen met een driehoek als hoofd. Het leek wel een draak, of een enorme robot. 'De tv gaat aan !' riep Meharates. 'Wat ?' riep Roodvinger. 'De tv,' riep Meharates weer. En er kwamen bliksemschichten uit de grote driehoek. 'Het is een tv-dier, een levende televisie, en hij is pas uit het ei gekomen,' riep Meharates. Ineens zagen ze grote ogen verschijnen in de driehoek, en zagen ze allerlei dingen verschijnen in de driehoek, alsof ze naar de televisie keken. Maar datgene wat ze in de driehoek zagen verschijnen, kon er ook uitkomen. Dat had Roodvinger nog nooit meegemaakt. De dieren die ze op het grote scherm zagen kwamen er gewoon uitlopen of uitvliegen, en als ze een zee zagen, dan spetterde het water uit de tv. Maar het mooiste van alles was dat Meharates zei dat ze ook in de tv konden klimmen. En dan waren ze in de wereld van de televisie. 'Kom mee,' zei Meharates, en begon op het grote dier te klimmen. Maar ineens kwam er vuur uit de driehoek, en het dier begon wild te bewegen. En daar vloog Meharates. Roodvinger en Roodlaarsje konden hem gelukkig net opvangen. 'Is dit niet allemaal erg gevaarlijk ?' vroeg Roodvinger. 'Ach, welnee, het is maar televisie,' zei Meharates, 'en na een tijdje dan is het dier uitgegroeid tot een soort boom of struik. Dat gebeurt altijd als zulke dieren groter worden. En daar rende Meharates weer op het dier af, terwijl het dier als een olifant begon te toeteren. Rookwolken kwamen er uit de driehoek, maar na een tijdje werd het dier steeds rustiger. Wat een vreemde televisie. Roodvinger vond het erg spannend en klom Meharates achterna. Meharates had een klein apparaatje uit z'n zak gehaald waarmee hij de televisie-zenders kon wisselen. Hij gaf er ook ééntje aan Roodvinger. 'Als het nu gevaarlijk wordt, dan moet je gewoon op een andere zender klikken,' zei Meharates tegen Roodvinger. Roodlaarsje zou gewoon in de piramide blijven om te kijken.

Er was een piratenfilm op de televisie. Toen Roodvinger en Meharates aan de top waren gekomen klommen ze naarbinnen in de driehoek en kwamen op een piratenschip terecht. De zee was erg woest, en ze zagen wat piraten bezig het dek te schrobben. Ineens stond de kapitein voor hen, die ook een hoofd als een driehoek had. 'Goedemorgen,' zei de kapitein. 'Wat een mooi weer, hè, en jullie dachten zeker : Kom we gaan eens lekker een dag varen op een piratenschip. Daar komt niets van in, verstekelingen. Dat wordt terugzwemmen.' 'Maar waar naartoe ?' vroeg Roodvinger. 'Wat kan mij dat schelen ?' riep de kapitein nors. 'Al zwem je naar de haaien.' Maar toen werd Meharates wel even boos. 'Zeg, lomperik, jij bent niet de enige van de televisie, wij zijn het ook,' riep Meharates. Toen pakte de kapitein een stok en sloeg daarmee Meharates op zijn arm. Maar Roodvinger zag dat er wat knopjes zaten aan de achterkant van de driehoek, het hoofd van de kapitein, en heel stilletjes sloop hij er naartoe en klikte het uit, en zoeffff, ineens was het gezicht verdwenen en keken ze gewoon tegen een driehoek aan. 'Goed gedaan, Roodvinger,' zei Meharates. Maar toen kwamen ook de andere piraten op hen af, en Meharates en Roodvinger moesten gewoon telkens de knopjes indrukken om hen uit te zetten. 'Allemaal apparaten,' zei Meharates. Dat was wel een vreemd piratenschip. 'Die kapitein kunnen we goed gebruiken, het is een smaaktelevisie. Als we die driehoek op de grote driehoek zetten, dan hoeven we nooit meer naar de winkel, maar dan komt ons voedsel binnen via de televisie, en er zitten een heleboel zenders op.' Meharates greep de kapitein goed vast en met het kleine apparaatje uit z'n zak zette hij de grote televisie uit. Floep, daar stapten ze uit de televisie, en Meharates zette direkt de driehoeks-kapitein op de grote driehoek waar ze uit waren gestapt. 'Nu zul je wat beleven,' zei Meharates. Snel klommen ze naar beneden naar Roodlaarsje toe. En weer drukte Meharates op het apparaatje en de grote televisie ging weer

aan. Ditmaal verschenen er allerlei appels en bananen, en met een ander knopje begonnen ze allemaal naar beneden te rollen.

Meharates zei dat zolang het dier nog goed kon lopen ze moesten zorgen dat het met hen mee zou gaan, zodat het dier in het bos vlak naast Roodvingers huisje kon wonen. En zo gebeurde het. Met z'n drieen klommen ze op het tv-dier, en zo begon de lange reis terug.

Hoofdstuk 8. De Roze Toverspiegel

Op een dag waren Roodvinger en Blauwvinger weer eens aan het zwemmen in de zee. Roodvinger wilde weleens een echte haai zien, en ze besloten wat verder de zee in te zwemmen. Ineens zagen ze wat blauws onder hun verschijnen. Het was een haai, een echte haai. De haai zei : 'Zeg, zal ik jullie eens meenemen naar onderen ? Dan moet je wel diep je adem inhouden, want het is nog wel een stukje zwemmen.' Ze hielden de haai goed vast, en al snel kwamen ze aan in een grot diep in de zee. De haai gaf hen wat schuimpjes en toen ze die schuimpjes in hun mond staken konden ze gewoon ademen. Er waren hier een heleboel deuren, en op al die deuren stonden rondjes getekend, met rondjes erin. Ze hadden verschillende kleuren. De haai zei dat hier geluid uitkwam. Floep, daar ging een deurtje open. Ineens ging er een sirene aan. 'Ach dat is maar een walvis,' zei de haai. En daar zagen ze een hele grote walvis voorbij gaan. Toen ze door het deurtje gingen kwamen ze in een grot terecht met een heleboel apparaten. 'Weer apparaten,' zei Roodvinger. Er lagen ook wat oude tv's waar kleine visjes in woonden. Ook zagen ze een oude schoen liggen. 'Afblijven,' zei de haai. En weer zwommen ze verder door een deur met rondjes. Telkens als er een sirene ging kwam er een grote vis langs. 'Ja, het verkeer wordt hier goed geregeld,' zei de haai. Ergens op de zeebodem lag een soort grammofoon, met een bloem erop die ronddraaide, terwijl er hele zachte muziek uitkwam. Verderop waren de bloemen wat groter, en waren ze als grote ronddraaimolens. 'Ga er maar inzitten,' zei de haai. De bloem had hoge blaadjes en daarbinnen waren zachte banken waarop ze konden zitten. Direkt begon de bloem te draaien en vooruit te bewegen. Zo konden ze de zee goed bekijken. Aan het einde van de rit kwamen ze binnen in een haaienkasteel. Hier stopte de bloem, en konden ze uitstappen. Ze waren inmiddels al binnenin het kasteel, en er waren hier veel haaien. Weer gingen er sirenes af en grote vissen kwamen naarbinnen. Ze gingen allemaal door een grote deur in het kasteel en toen ging de deur achter hen dicht. 'Wat gaan ze daar doen ?' vroeg Roodvinger. 'Vergaderen,' zei de haai. 'Waar vergaderen ze dan over ?' vroeg Roodvinger weer. Maar de haai gaf geen antwoord. 'Kom mee,' zij hij. Ze moesten een trap op en kwamen op een balkon terecht. Nu konden ze alles goed zien. Er zaten hier allerlei enorme vissen rondom een grote tafel. Maar ze spraken in een taal die Roodvinger en Blauwvinger niet konden verstaan. Het was een vreemde vissentaal. Ineens ging er een luik in het plafond open en er daalde iets naar beneden tot de grote tafel. Het was een grote bloem, en binnenin was water. Toen begonnen er allerlei beelden te verschijnen in de bloem. Het was een soort televisie. 'Weer een televisie,' zei Roodvinger. En ineens kwam er een prinses tevoorschijn uit de bloem, en zij gaf zacht licht. Uit haar mond kwamen zachte bellen en bloemen voort, en ineens richtte de prinses zich tot Roodvinger en Blauwvinger op het balkon. 'Ik ben de prinses der vissen,' zei ze zachtjes. 'Wie zijn jullie ?' Roodvingerboog zijn hoofdje en zei : 'D..dag, prinses, ik ben Roodvinger.' En ook Blauwvinger boog zijn hoofdje en zei : 'E...en ik b..ben Blauwvinger, prinses.' 'Welkom,' zei de prinses. En toen zakte de prinses weer terug in de bloem. Daarna kwamen er nog allerlei andere bezoekers vanuit de bloem tot de vissen, en ze hadden even wat korte gesprekken. Ze zagen de meest wonderbaarlijke figuren. De haai zei dat het een droomtelefoon was, waarmee ze elkaar konden bezoeken. Roodvinger vertelde over de Egyptische telefoon die hij van Meharates had gekregen. Toen zwom de haai naar de droomtelefoon toe, haalde er een klein blaadje vanaf, wat direkt weer begon te groeien aan de telefoon, en nam het blaadje mee naar Roodvinger. 'Alsjeblieft,' zei de haai, 'als je dit blaadje onder jouw telefoon legt, dan groeit het ook uit tot een droomtelefoon.' Dat leek Roodvinger wel spannend. Na een tijdje ging de bloem weer weg door het luik in het plafond, en toen ging er een muur open achter de tafel, en een vreemd ei met hazenoren kwam naar voren lopen. Hij deed een luikje open in zijn buik, en er waren allerlei kleine filmpjes te zien. De vissen

kozen een filmpje uit wat ze wilden bekijken. En dit filmpje werd heel groot. Ze konden alles uit het filmpje pakken wat ze maar wilden, alsof ze op een eenvoudige manier boodschappen deden. Aan het einde van het filmpje ging het ei met de hazenoren weer weg, terwijl het een mandje droeg. 'Wat zit er in dat mandje ?' vroeg Roodvinger aan de haai. Maar de haai wilde het niet zeggen. 'Ach toe nou,' zei Roodvinger, 'ik wil het zo graag weten.' Toen draaide de haai zich naar Roodvinger toe en zei : 'In die mand zitten kleine visjes, de kinderen van de grote vissen, en die kinderen zijn erg verdrietig. Daarom mogen ze voor een tijdje met het hazenei mee naar zijn filmhuisje.' 'Hoe komt het dan dat die visjes zo verdrietig zijn ?' vroeg Roodvinger. En weer zei de haai een tijdje niets. Maar na lang aandringen begon de haai te vertellen : 'Al die vissen zijn verdrietig, wij zijn allemaal verdrietig. Die prinses die je toenet zag, dat is onze prinses en die mag maar eens in het jaar verschijnen door de droomtelefoon. Ze wordt opgesloten gehouden door de zwarte draak die onder de zeebodem woont.' Daar schrokken Roodvinger en Blauwvinger wel even van. Waarom zou die draak zo'n lieve prinses zo diep onder de zeebodem opgesloten houden ? En toen sprak de haai verder : 'Als er kleine visjes geboren worden, dan worden ze bijna elke dag door de draak in de bodem gezogen, en dan moeten ze hard werken, en hele moeilijke en vervelende dingen leren.' Gelukkig als het hazenei eens per jaar komt, dan mogen ze een paar daagjes naar het filmhuisje. En weer schrokken Roodvinger en Blauwvinger daarvan. 'Waarom doet die draak dat toch ?' vroeg Roodvinger aan de haai. 'Dat weet niemand,' zei de haai. Dit is al honderden jaren zo. 'Honderden jaren ?' zei Roodvinger, 'maar hoe kan het dat de prinses dan nog zo jong lijkt ?' 'Dat moet ze,' zei de haai, 'ze moet jong blijven van de draak, en ze moet elke dag in een roze toverspiegel kijken, dan blijft ze jong.' 'Maar waarom moet ze jong blijven ?' vroeg Roodvinger. 'Omdat ze op iemand lijkt die de draak ooit gekend heeft,' zei de haai. Maar meer wist de haai er ook niet van te vertellen. 'Hoe kunnen we bij de draak komen,' vroeg Roodvinger. Maar dat wist de haai niet, omdat het rijk van de draak altijd verschoof, en daardoor waren er ook vaak aardverschuivingen. 'Kom mee, Blauwvinger,' zei Roodvinger, en samen begonnen ze naar openingen in de grond te zoeken.

De haai kende nog wel wat openingen en leidde hen er naartoe. Maar hoe lang ze ook zochten, ze konden geen spoor van de draak vinden. Roodvinger kreeg een idee. Misschien zouden ze via de droomtelefoon bij de draak kunnen komen. Op een avond gingen ze weer naar de vergaderzaal, en de haai wist wel hoe de droomtelefoon kon komen. Toen de bloem op tafel lag begon Roodvinger naar knopjes te zoeken, maar hij kon niets vinden. Het leek wel alsof de droomtelefoon zichzelf bediende. 'Dat doet de draak,' zei de haai. 'De draak beslist hier alles.' En toen ging Roodvinger op de bloem staan, en stak zijn vingertje in de lucht en riep : 'Draak, draak, als je me hier ziet, geef antwoord. Ik wil met je praten.' Maar er gebeurde niets. En ook Blauwvinger ging op de bloem staan, en samen begonnen ze erop te springen. Misschien sliep de draak wel. En eindelijk begon er beeld te komen onder hun voeten, en een zwart drakenhoofd verscheen. De haai werd erg bang en zwom snel weg. 'Zeg draak,' zei Roodvinger, 'ze zijn hier allemaal erg bang voor je, en de vissen zijn allemaal erg verdrietig over dat wat je doet. Waarom doe je dat eigenlijk ?' En toen begon de draak te bulderen, zo hard te bulderen, dat Roodvinger en Blauwvinger van schrik van de bloem afsprongen. De bloem was vuurrood geworden, en er sloegen vlammen vanaf. 'Waaaaaaaaa,' schreeuwde de draak en begon afschuwelijk te krijsen. Van schrik deden Roodvinger en Blauwvinger nog een stap achteruit, want de draak begon door de bloem omhoog te komen. Roodvinger en Blauwvinger wisten niet wat ze zagen, en overal sloegen bliksemschichten naast hen neer. Maar ineens werd alles wat rustiger, en de draak ging op één van de grote vissenstoelen zitten. 'Ik kom van de zwarte bergen,' zei hij. Er was daar een meisje dat altijd brood en vruchten kwam brengen, maar op een dag ging zij op zee en werd verslonden door een grote vis. Sindsdien haat ik vissen, en ben ik onder de zeebodem gaan wonen om wraak te nemen. Ik heb hun prinses opgesloten in een diep onder de zeebodem.' 'Maar draak,' riep Roodvinger, 'niet alle vissen zijn slecht. En misschien had die grote vis zich wel vergist, misschien dacht hij wel dat het meisje de vissen kwaad zou doen.' Maar ineens kwam de draak op Roodvinger en Blauwvinger af, en blies een hete vlam op hen af. De bloem begon hard te draaien, en er kwamen hoge beltonen uit voort. Langzaam werden Roodvinger en Blauwvinger in de bloem gezogen, en kwamen in een tunnel die hen tot onder de zeebodem bracht. Daar werden ze door een zwarte ridderachtige soldaat in een

zandkooi opgesloten. In de kooi ernaast zat de prinses. 'Wat ben ik blij jullie weer te zien,' zei de prinses. 'Ik zit hier al zo lang alleen opgesloten. Komen jullie me eruit helpen ?' Direkt begon Roodvinger over de roze toverspiegel te vragen. 'Die toverspiegel kan praten, en praat altijd over dat wat de draak heeft meegemaakt. En door dat telkens te horen en te zien blijf ik jong, maar ik ben hier diep ongelukkig.' 'Kan die toverspiegel nergens anders over praten ?' vroeg Roodvinger weer. 'Nee,' zei de prinses, 'dat mag niet van de draak.' Dan moest die toverspiegel ook wel diep ongelukkig zijn, dacht Roodvinger. Maar verder konden ze niet praten, want daar kwam de draak al aanbonken. 'Zo, nu heb ik dan ook de vissenvrienden veilig opgesloten. Wat een vangst vandaag.' 'Zeg draak,' vroeg Roodvinger, 'zou ik ook eens in die mooie spiegel van u mogen kijken, ik zou ook graag weleens willen horen wat u nog meer allemaal hebt meegemaakt.' De draak begon te glunderen : 'Wil je dat ?' 'Ja,' zei Roodvinger, 'ik zou er wel voor altijd in willen blijven kijken.' 'Ha ha,' riep de draak, 'ik ga hem direkt voor je halen.' En na een tijdje kwam de draak weer aanstormen met de spiegel. Het was een prachtige roze spiegel. Een spiegel met oogjes en met een mond, maar er rolden ook dikke tranen uit z'n ogen. Direkt begon de spiegel te vertellen over de draak. Hoe goed de draak wel niet was, en wat de draak allemaal had meegemaakt. En de spiegel was als een soort televisie, en ze konden de draak er goed op zien. Ineens kreeg Roodvinger een plan. Voorzichtig haalde hij het apparaatje uit zijn zak wat hij van Meharates had gekregen om de zenders mee te verwisselen. En drukte op een andere zender. Ineens was daar het gezicht van Meharates op het beeldscherm, en snel legde Roodvinger het bloemenblaadje wat hij van de haai had gehad onder de spiegel. En al snel begon de spiegel een beetje op de droomtelefoon te lijken, en Meharates stapte door de spiegel naar binnen. 'Zeg, wat is hier aan de hand ?' vroeg Meharates. En snel begon Roodvinger het hele verhaal te vertellen. 'Nou, dat heb je goed opgelost, Roodvinger,' zei Meharates. 'Het is nu een koud kunstje om te kunnen vertrekken.' En Meharates schoof de spiegel door de kooi van de prinses. 'Snel, prinses, stap erdoorheen.' En dat deed de prinses. En toen trok Meharates de spiegel weer terug en zo konden ze alledrie door de spiegel verdwijnen, om in het kasteel van Meharates terecht te komen. Maar nu stond die arme spiegel daar natuurlijk nog. Oh, wat was de draak kwaad, en ook hij dook door de spiegel, en kwam in het kasteel van Meharates terecht. 'Wat kom jij hier doen,' bulderde Meharates. 'Geef de prinses terug, en die misselijke kereltjes,' kermde de draak. Maar snel pakte Meharates een spinnenzwaard van de muur en richtte het op de draak. 'Die toverspiegel is niet van jou,' bulderde Meharates, 'maar van mij.' Heel lang geleden was de toverspiegel uit het kasteel van Meharates weggestolen, en nu wist hij dan eindelijk wie de dief was. Dankzij Roodvinger. Maar nu moesten ze nog met de draak afrekenen. En die begon behoorlijk met vuur te spuiten. 'Rennen, jongens,' riep Meharates, 'naar de trein.' En na op de trappen gerend te hebben kwamen ze bij de kasteeltrein over de slangenbrug. Heel het kasteel stond al in brand, en nu moesten ze heel snel zijn. De draak kwam achter hen aan, en net op het nippertje konden ze met de trein vluchten. Maar het gevaar was nog niet geweken. De brug begon ook al te branden. Bij het andere kasteel aangekomen zagen ze de man met de hoge hoed weer staan, en snel sprongen ze in een grote bloem, om in het klaslokaal te komen. 'Oh, wat moeten we nu doen,' rilde Roodvinger. Ineens begon de vloer te trillen en waterig te worden, en de haai van Meharates kwam naarboven zwemmen. 'Vlug,' zei de haai, 'klim op mijn rug, dan kunnen we naar de zee van Meharates.' En snel klommen ze op de rug van de haai. Maar ach, de draak zat hen nog steeds achterna, en het water begon heter en heter te worden. De haai zwom zo snel als hij kon, en de draak zwom hem achterna. Ineens stond de roze toverspiegel voor hen, en riep : 'Meester, ik ben eindelijk terug, dankzij Roodvinger ben ik weer een dromenspiegel.' En weer konden ze door de spiegel ontsnappen. Maar nu was de draak echt kwaad geworden, en met zijn ijzeren klauwen sloeg hij de spiegel in stukken. En daar lagen ze dan allemaal voor de grote draak : Meharates, de man met de hoge hoed, Roodvinger, Blauwvinger, de prinses en de haai. En langzaam begon de zee in een vuurzee te veranderen. Maar daar kwam ineens het tv-dier van Roodvinger tevoorschijn. Hij raapte de scherven van de spiegel op en stopte ze in een pot met aarde. Snel stopte hij de pot in een gat in de zeebodem, en daar begon de spiegel weer te groeien, groter dan ooit. En er begonnen vruchten aan de spiegel te groeien als aan een boom. En iedereen begon van de vruchten te eten, ook de draak. 'Meharates,' zei de spiegel, 'zij die van deze vruchten eten zullen altijd jong blijven,

want het zijn tv-vruchten. En hen die in televisie-wereld leven blijven altijd jong.' En dat was waar. Hier, in televisiewereld, zou het prinsesje voor altijd veilig zijn, en hoefde ze zich nooit meer opgesloten te voelen. Ze zou voortaan bij Meharates gaan wonen, in de televisie-wereld, samen met al haar vissen. Het duurde niet lang of het rijk van Meharates stond weer recht overeind, maar goed, met een echte toverspiegel en een tv-dier gaat zoiets natuurlijk erg snel. Roodvinger had weer een groot avontuur erop zitten, en samen met Blauwvinger en het tv-dier gingen ze weer terug naar huis, waar Roodlaarsje al op hen zat te wachten. Al met al was het weer een echt drakenavontuur geweest.

Hoofdstuk 9. Wie is Roodvinger ?

Op een dag werd Roodvinger door de koning opgebeld, of hij even naar het paleis wilde komen. Toen Roodvinger daar aankwam had de koning een geschenk voor Roodvinger. Dit omdat Roodvinger zo'n goede detective van de koning was. Het was een tv-ring, door een dwerg gemaakt. Maar je kon er ook mee telefoneren, je kon er bezoekjes mee afleggen, en gasten ontvangen, en nog veel meer. Eigenlijk kon je er zo'n beetje alles mee. Daar had je geen grote apparaten meer voor nodig. En door deze ring had je nu alles altijd dichtbij. Als je honger had, dan kwam er door de ring voedsel tevoorschijn. Roodvinger was hier natuurlijk erg blij mee. Maar als Roodvinger hem moest weggeven, dan zou hij hem aan Meharates geven, want die had altijd van zulke grote apparaten. Hij zou misschien wel blij zijn met zo'n klein dingetje wat hij altijd om z'n vinger kon dragen. En zo gebeurde het. Roodvinger ging nog eens naar het rijk van Meharates toe, en overhandigde het aan Meharates. Maar Meharates gaf de ring aan de prinses der vissen, en eigenlijk was de ring daar het beste thuis. De prinses moest goed beveiligd zijn tegen draken, en zo zou ze goed over de vissen kunnen regeren en goed voor hen kunnen zorgen. De prinses was erg blij met dit kado. Maar op een dag was de ring kwijt. De prinses legde hem als ze ging slapen altijd op haar nachtkastje, en nu was het verdwenen. Het zou een ramp zijn als de ring in verkeerde handen terecht zou komen, en Roodvinger moest direkt op onderzoek uit. Niemand wist waar de zwarte draak gebleven was sinds het vorige avontuur, en Roodvinger wilde dat vraagstuk eerst oplossen. Het zou best kunnen dat de zwarte draak weer toe had geslagen. Roodvinger zou met een heleboel vissen eens gaan kijken onder de zeebodem, en het misschien eens proberen met de oude droomtelefoon. Meharates had hem ergens opgeborgen. Maar wat ze ook deden, de draak was nergens te vinden. Nu was de roze toverspiegel ook een soort droomtelefoon geworden, en misschien zouden ze daarmee de draak wel kunnen vinden. En ja hoor, één zender op de droomtelefoon heette : de zender van de zwarte draak. En alle oude films over de draak werden daar vertoond. Het was als de zender waarop de toverspiegel lange tijd was vastgezet. Maar ook werden er filmpjes vertoond waar de zwarte draak nu was. De zwarte draak leefde weer in de zwarte bergen, op zoek naar het meisje wat hij eens verloor. Hij probeerde de vissen maar te vergeten. Hij had ook van de tv-vruchten gegeten, en was nu in de televisie-wereld op zoek naar zijn oude vriendinnetje. Misschien dat ze daar nog ergens zou leven. Maar nergens op deze zender werd er over de ring gesproken. Er werden veel meer filmpjes over het verleden van de draak uitgezonden, ook over het leven van het meisje dat altijd zo goed voor de draak zorgde. En ja, dat meisje leek inderdaad wel heel veel op de prinses, maar ook wel een beetje op Roodlaarsje. En daar schrok Roodvinger wel even van.

Het was nog een erg jong meisje, en Roodvinger vond het verschrikkelijk dat ze door een grote vis verslonden was. Het meisje had ook een poesje, dat altijd met haar meeging als zij de draak ging voeren. En ook vlogen er altijd een heleboel vogeltjes met haar mee. Het meisje was erg dapper door dat te doen, want de draak was erg gevaarlijk. Maar ze moest wel, anders zou de zwarte draak haar dorpje verwoesten. Het meisje leek zelfs wel een beetje op de koningin. Maar op een dag kwam het meisje te laat, en de draak was zo woest dat hij haar opat. Toen de inwoners van het dorp merkten dat het meisje wel erg lang wegbleef gingen ze naar de draak toe, en hij vertelde hen dat het meisje op zee was gegaan en door een grote vis was verslonden. De draak had dus al die tijd

gelogen. Maar nu kwam hij daar dan mee voor de dag, op deze zender. Het was alsof de draak zijn leven had gebeterd. En daar verscheen ineens het hoofd van de draak op de tv. 'Ach, ja, ik heb er zo verschrikkelijk veel spijt van. Ik heb al die tijd gelogen,' zei hij met tranen in zijn ogen. Maar Roodvinger vertrouwde het niet helemaal, want wie zij hem dat die filmpjes echt waren.

Roodvinger drukte hem ineens op een andere zender, en daar zagen ze ineens een heel ander verhaal. Ze zagen daar een heksenkasteel, waar de zwarte draak telkens naartoe ging om veel dingen die hij had gestolen naar toe te brengen. En in dit kasteel zagen ze het meisje staan, en ze lachte heel luid. Ze had de tv-ring in haar vingers en zei : 'Ha ha, wat was dat toch een goed idee om iedereen te laten denken dat ik verslonden was, dat ik er niet meer was, want zo zou ik goed de schuilplaats kunnen beheren van de draak. Ha ha ha.' Ja, dat was wel slim van de draak. Maar dit was ook maar een zender. Welke zender had nu gelijk ? Roodvinger wist het niet meer. Ineens kwam Roodlaarsje binnen, en liep naar Roodvinger toe : 'Ik moet je wat vertellen wat ik je eigenlijk al veel eerder wilde vertellen. Ik heb vroeger die zwarte draak gevoederd, en toen ik erachter kwam hoe gevaarlijk hij was, ben ik weg gegaan en heb iemand anders tegen hem laten zeggen dat ik door een vis verslonden was. Ik durfde niet meer terug, en ik durfde hem niet te zeggen dat ik nog leefde.' Dan was Roodlaarsje nu wel in groot gevaar, en ze had het wel vaker met draken aan de stok gehad. Maar daar stond de zwarte draak ineens in de deuropening : 'Ha ha, alsof ik dat niet wist, Roodlaarsje. En al die draken die jullie hebben lastiggevallen, ha ha, dat zijn allemaal mijn soldaten, ha ha ha. Neem het nu maar eens op tegen mij, de koning van alle draken en van alle vissen.' En daar glinsterde de tv-ring aan de klauw van de draak, en hij hing hem aan een ketting om zijn nek, om te vertrekken. Meharates was er inmiddels achtergekomen dat het heksenkasteel wel bestond, en dat de draak daar wel degelijk een geheime schuilplaats had. En samen gingen ze op pad. Roodvinger was inmiddels wel erg bang geworden, want hoe zou het met Roodlaarsje aflopen als zij de draak zo had bedrogen ?

Maar ineens werd Roodvinger wakker. Hij had alles maar gedroomd. Het hele drakenverhaal was maar een droom geweest. En toen hij dacht dat hij wakker was geworden, bleek het nog steeds een droom te zijn. Heb jij dat ook weleens ? Want Roodvinger had helemaal geen vrouwtje dat Roodlaarsje heette, en Roodvinger was helemaal geen detective van de koning. En er bestond ook helemaal niet zoiets als een tv-ring. Of toch wel ? Roodvinger keek op z'n nachtkastje, en ja hoor, daar lag de tv-ring. Zou er dan toch iets van dit verhaal echt waar zijn ? Roodvinger is een mannetje dat altijd verschrikkelijk veel avonturen beleeft en dan aan het einde altijd wakker wordt, en dan toch weer dingen uit die droom tegen komt. Zijn dromen dan soms toch een heel klein beetje waar ? Met Roodvinger weet je het nooit. Hij is het mannetje van de televisie, en soms is hij dit en soms is hij dat. Dat maakt hem toch wel heel bijzonder. Roodvinger weet ook nooit waar hij woont, want hij woont altijd ergens anders, en dan wordt hij soms ineens wakker. Wie is Roodvinger nu eigenlijk ? Dat weet hij zelf eigenlijk ook niet. Hij is een droommannetje, dat is alles wat hij weet.

Hoofdstuk 10. De Draken Gaan Voetballen

Wat we wel van Roodvinger kunnen zeggen is dat hij eigenlijk in een soort vreemde televisie woont. Een draak had hem daar ingezet, want dat was voor Roodvinger beter. Omdat Roodvinger een klein mannetje zo groot als je vingers is, en dus eigenlijk een soort kabouter, was het voor hem beter in de televisie te wonen dan ergens anders. Buiten de televisie was het voor een kabouter als hij veel te gevaarlijk. Die draak wilde hem dus beschermen. De draak had eens een gouden beker gewonnen, een prijs met het drakenvoetbal. En in die gouden beker woonde een mannetje dat Roodvinger heette. Omdat een heleboel andere draken graag dat mannetje en die beker zouden willen hebben, heeft de draak een speciale tv voor Roodvinger gebouwd waar hij in kon wonen. De beker zette de draak op een hoge plaats waar niemand bijkan. En de draak is een zwarte draak als in het verhaal. Maar de zwarte draak van Roodvinger is een aardige draak. Roodvinger houdt er erg van om naar het drakenvoetbal te kijken. Dat gaat op een hele andere manier dan gewoon voetbal. Er zijn daar meerdere ballen en op die ballen staan letters. En wat er de volgende dag allemaal in de

normale wereld gezegd wordt, wordt uitgevochten op het drakenvoetbal. Het wordt ook wel lettervoetbal genoemd. Dus wat de meester of juffrouw in de klas gaat zeggen, hangt er ook vanaf hoe het balletje rolt in zo'n parteitje drakenvoetbal. Roodvinger zit dan heel hoog op de tribune, met de zwarte draak. En de zwarte draak rookt dan een pijp met drakengras. Soms moet de zwarte draak dan helemaal naar beneden lopen, omdat hij de hoofdscheidsrechter is. Dus als de scheidsrechters beneden het niet goed doen, dan komt de zwarte draak even, en als het helemaal niet goed gaat, dan komt de zwarte draak even het veld op om te laten zien hoe je het drakenvoetbalspel moet spelen. Roodvinger is maar wat trots op zijn zwarte draak. Soms verandert de zwarte draak in een auto, een bus, een trein, of een vliegtuig. Ja, de zwarte draak kan heel veel.

Op een dag maakte Roodvinger een hele lange reis met de zwarte draak. De zwarte draak was veranderd in een raket, en leek wel op een ruimteschip. Ze zouden gaan naar de sterrenhemel van de Witte Chocolade, waar een grote drakenvoetbalwedstrijd werd gehouden. Na de wedstrijd gingen ze naar Klein Amsterdam, waar de ijstovenaar Darta Bahahn woonde. In Klein Amsterdam wonen een heleboel dieren, en zij hebben vaak ook tafels in huis waarop ze het drakenvoetbal in het klein kunnen spelen. Toen ze bij Darta Bahahn waren aangekomen, moesten ze op een lange trap naar boven. Het begon buiten te sneeuwen, en Darta had een hele zachte stem. Hij leek wel een beetje op Klaas Vaak. Ze gingen op de bank in de woonkamer zitten, achter een hele grote hal, waar een biljarttafel stond. Darta gaf hen allebei een grote beker met witte chocolademelk. Er woonden een paar grote dieren bij Darta in huis. Een pratende puma bijvoorbeeld. Het was het poesje van Darta Bahahn, maar niet zomaar een poesje. Daar kwam de puma binnenlopen, al pratende, maar tegen wie had hij het nu eigenlijk. Buiten was de glazenwasser bezig de ramen te lappen. Darta Bahahn had ook een televisie. De Zwarte Draak vroeg aan Roodvinger of hij misschien niet in deze televisie wilde wonen. Dat leek Roodvinger wel een goed plan. Hij wilde het in ieder geval wel eens proberen. Darta Bahan deed het luikje van de televisie open, en daar stapte Roodvinger naar binnen. Hij gleed door een hele lange tunnel naar beneden, en toen ... floetsj, flatsj, daar lag Roodvinger in een vijvertje. Hij moest heel diep duiken om in een soort speeltuintje terecht te komen. Hier stonden een heleboel vliegtuigen waarmee hij weg kon vliegen. Maar eigenlijk waren het geen echte vliegtuigen, maar een soort treinen die over rails in de lucht moesten gaan. Die rails gingen over hele hoge palen. Roodvinger ging in één van de treintjes zitten, en hup daar ging hij. Hij ging over rails, over een heel groot meer, waar allemaal hijskranen stonden. En aan de overkant van dat meer stond Groot Amsterdam. En daar kon hij allemaal spelletjes doen, en vond hij een nieuwe radio. Roodvinger hield erg veel van spelletjes. Er waren hier ook veel pretparken met veel achtbanen. Eén zo'n achtbaan heette 'de Orca'. En er was ook een achtbaan die 'De Vogelspin' heette. Een heleboel achtbanen hier hadden dierennamen. En ze liepen door de hele stad heen. Verder was er in de buurt nog een plaats die Zacht Amsterdam heette, en er was ook nog Hard Amsterdam.

En floeps... daar werd Roodvinger weer wakker in de televisie van de zwarte draak. Daar had hij ook een bedje staan, een zwart bedje, met zwarte dekens. Op de bodem van de televisie groeide drop, en Roodvinger lustte dat graag. Aan de muren binnenin de televisie hingen vreemde schilderijen van spinnen of van poppen. Roodvinger vond ze erg prachtig. Veel van die schilderijen waren zwartwit. Vaak begonnen die plaatjes 's nachts te bewegen, en dan waren het deuren geworden. Roodvinger hield ook erg van kleuren. Als hij eens van iemand een kleurplaat had gehad, dan ging hij de hele nacht kleuren. Moest Roodvinger dan niet slapen ? Nee hoor, want Roodvinger hoefde nooit naar school. Roodvinger had ook twee poppen. De ene heette Dun Amsterdam, en de andere heette Dik Amsterdam. Soms als deze met elkaar spraken, kon Roodvinger er niet goed van slapen. Roodvinger had die poppen gekregen van de schrijver, die ook in Amsterdam woonde. Als Roodvinger bij de schrijver op bezoek was, dan ging hij altijd in de televisie slapen. Dan ging hij altijd naast een vogelspin liggen. Ja, want het huis van de schrijver was altijd vol met dieren. Het was als een oerwoud. En voor dit boek heeft Roodvinger ook de schrijver bezocht. Dat doet hij zo nu en dan even. Niet alleen voor de verhalen, maar ook voor andere dingen. De schrijver en Roodvinger zijn namelijk dikke vriendjes van elkaar, en van de zwarte draak natuurlijk. Voor de schrijver is de zwarte draak helemaal niet zo groot. Hij kan hem zo

in z'n mond stoppen, en Roodvinger is ook maar een heel klein mannetje, niet groter dan de vingers van de schrijver. Als Roodvinger komt, komt hij altijd in zijn voertuig, de zwarte draak, die kan vliegen, varen en rijden. Roodvinger vind Amsterdam een erg prachtige plaats, maar hij moet er natuurlijk goed voor zorgen dat de mensen hem niet zien. Daarom komt hij meestal 's nachts en komt dan vlak voor het raam van de schrijver. Soms door een toverdrankje neemt Roodvinger de schrijver wel eens mee op zijn avonturen. De schrijver houdt ook erg van de televisie-wereld en de droomwereld. En Roodvinger is altijd bij hem.

De schrijver zou ook wel graag in een televisie willen wonen, maar dat kan natuurlijk niet, want schrijvers moeten schrijven. Maar gelukkig kan de schrijver wel een heleboel opschrijven over de televisie-wereld, en dus door dat toverdrankje net zo klein zijn als Roodvinger, om met hem op reis te gaan.

Op een keer waren Roodvinger en de schrijver helemaal in Amerika. Dat is een heel eind weg. Met de vliegende draak gingen ze daar naartoe. En toen gingen ze naar het topje van Amerika, daar waar het erg koud is, en toen hebben ze daar samen het drakenvoetbal gespeeld. In Amerika wonen ook een heleboel indianen, maar hier woonden Eskimo's. Dat zijn een soort ijsindianen. En die wonen in ijshutten. Het was daar erg koud. Ergens onder het water zou een geheime poort moeten zijn. Dat vond de schrijver wel leuk, want die houdt van alles wat geheim is. Samen met wat Eskimo's zwommen ze naar de poort toe, en Roodvinger probeerde de deur open te maken. Maar het lukte niet. Eén van de Eskimo's kon het wel, en daar zwommen ze naar binnen. Het water was erg koud, en ze kwamen in een enorme zaal terecht. Hier stond een kerst-televisie, waar eieren uitrolden waar allerlei vreemde dieren uitkwamen. Die vreemde dieren zouden ze dan naar Amsterdam mee kunnen nemen, want die hielden daar wel van vreemde dieren. Er waren ook eieren bij die niet opengingen, en waar vreemde letters opstonden. Dit waren de drakenballen die ze bij het drakenvoetbal gebruikten. En als ze in het doel werden geschoten, dan gingen ze open. Eén eskimo nam een hele grote zak met drakenballen mee, en ging door een andere deur heen. Hier was een drakenvoetbalveld, en hier gingen ze de drakenvoetbalwedstrijd houden. Inmiddels waren er al veel meer eskimo's bijgekomen. Eén eskimo bracht de schrijver en Roodvinger helemaal tot over het reusachtige voetbalveld, en door een deur, en daar was een zaaltje met twee deuren. Op de ene deur stond geschreven Koud Amsterdam, en op de andere Heet Amsterdam. Voor die deuren stonden een heleboel vogelspinnen. Er waren een heleboel grote witte vogelspinnen, en zij droegen vaak een letter of meerdere letters op hun rug. Sommigen gingen door het ene deurtje en anderen door het andere deurtje. Die spinnen waren natuurlijk uit de drakenballen gekomen. Roodvinger wilde er ook naar binnen, en eerst besloten ze naar Koud Amsterdam te gaan. Het was hier erg koud, en er stonden een heleboel arresleeen. De spinnen hadden hier een heleboel webben gemaakt. Daarna gingen ze door het andere deurtje, waar het heel heet was. Er stonden hier een heleboel hanen die luid kakelden : U-e-u-uuuuu. Als dit ook een soort Amsterdam was, dan wilde de schrijver wel eens even naar zijn huisje toe, als dat er zou staan. Dat was wel vreemd. Ze waren bij het station, en ze moesten een heel eind lopen, maar ze konden soms wel even op de rug van een haan springen. Bij het huisje van de schrijver aangekomen stonden er allemaal soldaten. En er werd een raar spel gespeeld, genaamd drakenbowlen. De bowlingballen vlogen er door de lucht, en moesten elkaar ketsen. De schrijver werd een beetje boos en riep : 'Wat moet dat daar, bij mijn huis.' Maar een soldaat riep tegen hem : 'U woont hier niet.' En ineens zag de schrijver zichzelf uit het huisje komen. Ach natuurlijk, dacht de schrijver, dit is Heet Amsterdam en niet het gewone Amsterdam. En de schrijver riep : 'Hé, hé, dat ben ik,' maar de schrijver van het Hete Amsterdam begon heel hard weg te hollen. 'Kom terug, kom terug,' riep de schrijver. Hij wilde zo graag eens met zichzelf praten. Maar wat er toen gebeurde : De hele plaats begon in brand te staan, en de brandweer moest komen om de brand te blussen. 'Dat komt van al dat drakenbowlen,' riep de brandweer. 'Waar is de schrijver ?' En toen grepen ze die arme schrijver, en moest hij mee naar het politie-bureau. 'Maar ik woon hier helemaal niet,' zei de schrijver. Maar niets hielp, en de schrijver werd achter slot en grendel gezet. Na een tijdje hadden ze ook de schrijver van het Hete Amsterdam opgepakt. En die kwam bij de schrijver van het gewone Amsterdam in de cel. 'Zo,' zei de schrijver, 'nu kan ik

eindelijk eens met je praten.' Maar dat ging niet door, want ze moesten voor de rechter komen. 'Jullie staan beiden schuldig aan het drakenbowlen. Dat is streng verboden hier, want daar komt brand van.' Maar de beide schrijvers zeiden : 'Wij hebben niet aan drakenbowlen gedaan, dat hebben de soldaten gedaan.' 'Maar jullie hebben met hen meegedaan,' zei de rechter. 'Neen,' riepen de beide schrijvers, 'dat is nietwaar.' En toen zei de schrijver van het Hete Amsterdam : 'Ik kan al een hele lange tijd niet slapen van dat drakengebowl, waarom moet dat eigenlijk ?' En toen haalde de rechter de drakenbowlballen tevoorschijn. Er waren ballen opgetekend met cijfers erin. 'Ik weet niet waar ze voor zijn, maar het moet stoppen,' zei de rechter. 'Ja, dat vinden wij ook,' zeiden de beide schrijvers. En weer moesten ze terug naar hun cel. Midden in de nacht werd er getikt op het raampje. Het was Roodvinger. Hij sloeg het raampje kapot en schoof een flesje toverdrank door de tralies. 'Vlug,' zei hij. 'Neem allebei een slokje zodat je klein genoeg bent om door de tralies te gaan. Dat deden ze, en al snel stonden ze buiten. Toen namen ze een slok uit een ander flesje en werden weer zo groot als Roodvinger. De schrijver van het Hete Amsterdam zei : 'Laten we naar mijn huis gaan.' En dat deden ze. Bij het huis aangekomen waren er gelukkig geen drakenbowlers of ballen meer. Snel waren ze binnen, en de schrijver keek z'n ogen uit. Aan de ene kant leek alles een beetje op zijn eigen huis, maar toch was dit totaal anders. De schrijvers vroegen aan Roodvinger of hij misschien wist waar dat drakenbowlen voor was. Roodvinger zei dat het een vreemdsoortige soort klok was, wat het verkeer moest leiden. De schrijvers snapten er beiden niet veel van. Na een tijdje als de ballen genoeg waren geketst en op bepaalde plaatsen waren aangekomen gingen ze open als eieren en kwamen er weer bijvoorbeeld vogelspinnen uit. 'Ja,' dat verhaal kende de schrijver wel. Daar kwam de zwarte draak aan, met een paar eskimo's. De eskimo's waren een beetje boos. 'Kom mee,' zeiden ze tegen Roodvinger en de schrijver. 'Het is hier veel te gevaarlijk.' De schrijver van het Hete Amsterdam wilde ook met hen mee terug. Maar de eskimo's vonden dat niet goed. 'Jij moet hierblijven, jij hoort hier,' zeiden ze. Maar de schrijver begon te bibberen en zei : 'Als jullie me hier alleen laten, word ik weer opgepakt en moet ik de cel in. Er staat een zware gevangenisstraf op het drakenbowlen.' En gelukkig toen mocht hij mee. De zwarte draak begon te groeien, en ze gingen allemaal in het voertuig zitten. Klaar om te vertrekken. Maar helaas, ze konden niet meer terug door de deur waarmee ze gekomen waren. Er stonden een heleboel drakenbowlers met hun ballen om de deur te blokkeren. Het waren weer die vreemdsoortige soldaten, en ook andere figuren. De zwarte draak werd erg boos en begon vuur te spuwen, maar de drakenbowlers begonnen met de ballen te gooien, en er kwam een krijsend geluid uit de ballen, alsof het sirenes waren. 'Het is geen tijd voor jullie om te vertrekken,' riep een drakenbowler. Ook had hij een soort speer in zijn hand en een helm met een grote veer. Het leek wel op een Spaanse Ridder. 'Misschien is het wel nooit tijd,' zei hij. En weer begon de plaats te branden en te branden, totdat de brandweer eraan kwam.

'Dat is die draak z'n schuld,' riepen de soldaten. Maar de brandweer liet hen allen arresteren, ook de draak en zij die in het voertuig zaten. Maar de brandweer kon het vuur ditmaal niet blussen, en de draak riep : 'Laat ons erdoor.' Maar nee hoor, ze werden allemaal in de cel gegooid en moesten voorkomen bij de opperrechter van het Hete Amsterdam. 'Jullie staan schuldig aan drakenbowlen,' riep hij. 'Dat is hier verboden. Daar komt brand van.' 'Wat voor spelletjes mogen we dan doen,' riep één van de soldaten. 'Dat zal ik je laten zien,' zei de opperrechter. 'Ik laat jullie allemaal levenslang opsluiten in een televisie .... in een kerst-televisie.' 'Nee,' riepen de soldaten, 'wij zijn onschuldig.' Wat gebeurt er in zo'n kerst-televisie ? vroeg Roodvinger fluisterend aan de zwarte draak. 'Daar veranderen je tranen in eieren,' zei de zwarte draak zachtjes. 'Dan word je een kip om drakenballen te leggen voor het drakenvoetbal.' Daar schrok Roodvinger wel even van. Daar had hij niet zoveel zin in. 'Waar komen dan die drakenbowlballen vandaan ?' vroeg Roodvinger weer fluisterend. 'Van de paas-tv,' zei de zwarte draak zacht. En toen richtte de rechter zich tot de schrijvers, de zwarte draak, de eskimo's en Roodvinger, en zei : 'En jullie laat ik levenslang opsluiten in de paas-tv, tot het leggen van drakenbowlballen.' 'Maar rechter,' schreeuwde Roodvinger, 'ik dacht dat jullie niet van drakenbowlen houden.' 'Drakenbowlen wordt alleen gehouden in het paleis, zeer diep onder de grond, en zeer diep in het geheim, en niet hier, maar in Koud Amsterdam.' Waren ze daar dan maar gebleven, maar nu was het al te laat. De soldaten werden opgesloten in de kerst-tv, en onze vrienden werden opgesloten in de paas-tv, en die stond helemaal op het topje van de noordpool. Het was een

nauw hok, en ze voelden zich al worden als kip. Moesten ze hier nu voor altijd blijven ? 'Nou ja,' zeiden de schrijvers, 'dan hebben we in ieder geval genoeg tijd om onze boeken te schrijven.'

Floep, en daar werd de schrijver van dit boek wakker. Hij had het allemaal maar gedroomd. Geen draken, geen vreemde bowlingballen, geen paas-tv's en geen Roodvinger. Of toch ? Er werd op het raam van de schrijver getikt. Het was al bijna ochtend geworden. Het was Roodvinger in zijn voertuig, de zwarte draak. De schrijver deed het raam open en haalde hem naar binnen. Direkt begon Roodvinger te vertellen wat hij had meegemaakt. En dat verhaal kun je lezen in het volgende boek.

Roodvinger

en de Vogelspin

Hoofdstuk 1. Wie is Roodvinger ?

Roodvinger is een mannetje niet groter dan je vingers. Hij woont in een vreemdsoortige televisie, waardoor hij allerlei reizen maakt. Op een dag kwam Roodvinger het mannetje van de haai tegen. Dat mannetje droeg een hoed, en had tegelijkertijd een hele hoge en een hele lage stem. Nadat Roodvinger dat mannetje tegen was gekomen, was Roodvinger een beetje ziek geworden. Dat gebeurde wel vaker als iemand het mannetje van de haai tegenkwam. Toen moest Roodvinger een hele lange tijd in bed liggen. Iemand had eens een keer tegen Roodvinger gezegd dat haaien ook levende televisies zijn, en dat daar mannetjes in opgesloten worden. Die mannetjes zijn heel klein, nog wel kleiner dan Roodvinger zelf. Soms zijn ze zo klein dat ze alleen maar een balletje licht zijn. Roodvinger had ook wel eens het mannetje van de tijger ontmoet, en toen was Roodvinger ook een tijdje ziek. Al die grote dieren zijn niets anders dan levende apparaten en daar worden kleine mannetjes ingestopt, had iemand eens tegen Roodvinger gezegd. En dat was de zwarte draak,

Roodvingers beste vriendje. Toen Roodvinger weer beter was geworden nadat hij het mannetje van de haai had ontmoet, kwam hij dat mannetje weer tegen. Daar schrok Roodvinger wel even van. 'Kom je eens in mijn tv ?' vroeg het mannetje. Nu dat was wel aardig van dat mannetje. En Roodvinger wilde best wel eens een keer bij dat mannetje op bezoek. Bij het mannetje aangekomen ging er een belletje, en daar stond het mannetje voor de deur. Het mannetje had een bordje met eten in zijn hand, en daar moest Roodvinger van eten. En floep, daar ineens zat Roodvinger op de bank bij het mannetje in de haai. Roodvinger was nu in het lijf van een echte haai. Er gingen overal schelle belletjes rinkelen. 'Wil je wat thee ?' vroeg het mannetje. Dat wilde Roodvinger wel. De bank was heel zacht, maar al gauw bemerkte Roodvinger dat het een vogelspin was. Roodvinger was een beetje duizelig geworden, en nam een slokje van de thee die het mannetje hem voorhield. 'Roodvinger,' zei het mannetje, 'ik moet je wat vertellen.' En het mannetje ging naast hem zitten. Het mannetje schoof zijn hoedje een beetje naar achteren, zodat Roodvinger zijn ogen kon zien. Het ene oog was wit en het andere oog was zwart, en weer werd Roodvinger erg duizelig. Het waren hele grote ogen. 'Ik ben blind,' zei het mannetje. 'Ik zie met mijn neus.' Zijn neus leek op een lieveheersbeestje met allerlei knoppen erop. Ineens begon de neus heel snel rond te draaien, en Roodvinger viel in een diepe slaap. Daar kwam het mannetje van de tijger binnen. 'Slaapt ie ?' vroeg het mannetje. 'Ja,' zei het mannetje van de haai. En snel kwamen er ook andere mannetjes binnen : het mannetje van de vogelspin, het mannetje van de leeuw, het mannetje van de arend, het mannetje van de panter en het mannetje van de puma, en nog veel meer. Al snel was de kamer helemaal vol. 'Doe je ogen maar weer open,' zei het mannetje van de haai. 'Verrassing.' En daar werd Roodvinger wakker en zag al die grappige kleine mannetjes. Maar weer werd hij direkt erg duizelig, en alles begon voor zijn ogen te tollen. 'We proberen je in een nieuwe tv te krijgen,' zei het mannetje van de haai. En samen tilden ze Roodvinger op, en brachten hem naar een hogere verdieping, in een slaapkamer.

Na een hele lange tijd slapen werd Roodvinger eindelijk wakker. Er lagen wat rode draadjes door de kamer die wat licht gaven. En toen kwamen al zijn vriendjes weer binnen. En weer viel Roodvinger in een diepe slaap, terwijl zijn vriendjes hem nog een verdieping hoger brachten. Roodvinger voelde zich erg slap, en alsof hij zeeziek was, en hij droomde zo raar. Hij zag hele dunne dingen, en hele dikke dingen. Hele grote dingen, hele lange dingen, en hele kleine en korte dingen. En sommige dingen voelden heel zacht aan, en andere dingen heel hard. Na een tijdje werd hij weer wakker, en er waren nog meer vriendjes bijgekomen. Maar lang kon Roodvinger zijn ogen niet openhouden, en viel weer in slaap. En weer brachten ze hem een verdieping hoger. Waar brachten ze Roodvinger toch naartoe ? Het mannetje van de haai klapte in zijn handen, en het kamertje begon heel koud te worden. En daarna klapte het mannetje nog een keer in zijn handen, en het kamertje begon erg heet te worden. Roodvinger was nu zelf in zo'n haaientelevisie gestopt, en zelf een haaienmannetje geworden. Hij voelde hele hete klauwen en hele koude klauwen om hem heen, maar toen hij wakker werd stond het tijgermannetje voor hem. Hij voelde zich erg koortserig en bibberig. Het tijgermannetje liep steeds dichter naar zijn bed toe, maar het leek wel alsof hij steeds verderweg liep. En de deur was ineens ook zo verweg. En het tijgermannetje zei : 'Achter die deur ligt alles wat je hebt meegemaakt.' En toen Roodvinger naar zijn kussen keek, en naar zijn lakens, merkte hij dat zijn bed geen bed meer was, maar een deur. En toen zei het tijgermannetje : En achter de deur waar je op ligt ligt alles wat je nog moet meemaken. En ineens werd de deur opengetrokken, en Roodvinger viel met een schreeuw in een gat.

Hij zag allemaal vreemde gezichten om zich heen, waarvan sommige delen heel licht waren en andere delen heel donker, en het begon wild te bewegen. En de gezichten zeiden : 'Nu ben je zelf dan een haai geworden. Je bent een haai. Je bent een haai geworden. Ja, je bent nu één van ons. Je bent een haai. Je bent een haai geworden. Welkom. En weer voelde Roodvinger zich heet en koud worden tegelijkertijd. En hij hoorde hele lage tonen, die steeds lager werden, en hele hoge tonen die steeds hoger werden. En het leek wel alsof zijn hoofd explodeerde. Was hij nu echt een haai geworden ? En weer stond het mannetje van de haai voor hem, en deze pakte zijn hand, maar ... hij had geen hand meer, en ook geen benen, maar een staart. Was het dus allemaal toch waar ? En hij

voelde zich zieker worden, en moe, zo moe, en alles begon steeds sneller voor zijn ogen te tollen. En het mannetje van de leeuw stond voor hem, en begon op zijn hoofd te kloppen, en ook zijn hart begon te bonzen. Het leek wel alsof zijn hoofd brak. En om hem heen begonnen donkere gestaltes zijn naam te roepen : 'Roodvinger, Roodvinger, Roodvinger.'

Hoofdstuk 2. Het Tropische Vissendorp

En dat gebeurde wel vaker. Soms als Roodvinger in de spiegel keek had hij ineens konijnenoren. En hij is weleens een goudvis geweest. Ja, dat kan allemaal als je in een televisie woont. Op een dag was Roodvinger een tropische vis geworden in allerlei kleuren. Dan is de televisie ineens een vissenkom. Van buiten lijkt hij niet zo erg groot, maar van binnen is het erg groot. Ja, hij kon zelfs naar het Tropische Vissendorp zwemmen. En wat hij daar allemaal meemaakte ? Dat zal ik je vertellen. Er woonde daar ook een mannetje dat Duko heette. Duko had echte vissenoren die bijna als vleugels waren. Hij was bijna geheel van zacht doorzichtig plastic en leek veel op een tropische vis. Duko liet Roodvinger alle huisjes zien in het Tropische Vissendorp, en nam Roodvinger ook mee naar een bank. Ze betaalden daar met heel vreemd geld, met vissentepels, waar melk uit kon komen, en vissentranen. Met vissentepels kon je niet zoveel kopen, maar met vissentranen kon je heel veel kopen. De vissen die heel veel huilden waren dan ook het rijkst, en zij die nooit huilden waren vaak arm. Maar niet zo arm dat ze erge honger moesten lijden, want toch zorgden de vissen altijd erg goed voor elkaar. Vissen vonden het daarom nooit zo heel erg om verdrietig te zijn, want dan na een tijdje hadden ze weer veel geld om allerlei dingen mee te kopen. Dat vond Roodvinger natuurlijk erg interessant. Hij had nog wel wat tranen van zichzelf in z'n zak zitten. Duko zei dat hij niet met die tranen kon betalen, want dat waren kaboutertranen, en geen vissentranen. Hij was dan nu wel een tropische vis geworden, maar die tranen waren oud, van toen hij nog gewoon een kabouter was. Maar ... hij kon de kaboutertranen wel inwisselen bij de vissenbank, en daar zou hij een heleboel vissentranen voor kunnen krijgen. Kaboutertranen waren in het Tropische Vissendorp namelijk erg veel waard.

Duko zou Roodvinger brengen naar de rijkste vis van het hele dorp. Die vis woonde een beetje buiten het dorp tussen wat waterstruiken en waterbomen. En natuurlijk, je raadt het al, die vis huilde het meest van allemaal. Die vis huilde de hele dag door. Bij de vis aangekomen was alles niet eens zo groot, maar er waren wel een heleboel tunnels, en die liepen door tot over het dorp. De vissen mochten altijd in deze tunnels spelen. Het was een soort speelverkeer. Er stonden allerlei kleine autootjes waar de vissen in konden zitten. Want als je dacht dat de rijkste vis alles voor zichzelf hield, dan had je het mooi mis. Meestal kocht hij dingen voor het Tropische Vissendorp zelf. Roodvinger vroeg zich af waarom de vis de hele dag doorhuilde. De vis had ook een hondje, dat de hele dag door kefte. De vis kon daar niet zo goed tegen, en daarom huilde hij de hele dag. 'Waarom doe je dat hondje dan niet weg ?' vroeg Roodvinger. 'Niemand wil het hondje hebben,' zei de rijke vis. 'En ik zou ook niet zonder het hondje kunnen, want het is mijn beste vriendje, want eigenlijk was hij door het hondje zo rijk geworden, ja, zelfs de allerrijkste.' Dat begreep Roodvinger wel. Roodvinger dacht even na, en ineens stak hij z'n vinger op en zei : 'Maar ik zou dat hondje wel graag willen hebben, hoor.' Ineens stopte de vis met huilen : 'Wil je dat echt ? Je mag hem hebben, hoor, als ik hem zo nu en dan nog wel kan bezoeken.' En zo gebeurde het. Roodvinger kreeg een huisje aangewezen en kreeg de hond mee. Wat kon dat hondje keffen zich, en het ging de hele dag door, net zolang totdat Roodvinger er tranen van in z'n ogen kreeg. Maar dat was niet erg, daar werd Roodvinger alleen maar rijk van. Maar na een tijdje kreeg Roodvinger een goed idee. Hij had nu zoveel geld, dat hij een huisje kon laten bouwen op het speelverkeer boven het Tropische Vissendorp. Daar maakten de vissen toch altijd zoveel lawaai, daar zou het gekef van het hondje niet opvallen. Daar mocht het hondje dan wonen, en dan kon het hondje ook mooi het verkeer regelen. En dat kon het hondje goed. Soms begon hij heel hard te keffen, maar soms ook zachter, en soms helemaal niet. Als visjes stoute dingen deden, dan kwam het hondje eraan rennen en bleef net zolang keffen totdat er tranen uit hun ogen kwamen, en die vielen dan helemaal naar beneden, zodat het geld in het Tropische Vissendorp goed verdeeld kon worden. Het hondje was nu een

politiehondje geworden, en dat deed hij maar wat goed.

Duko was erg tevreden, en vond dat Roodvinger het heel goed had opgelost. Als een visje te arm werd doordat het niet genoeg huilde, dan ging het hondje er soms een tijdje wonen totdat het visje weer genoeg geld had. Ja, want in het Tropische Vissendorp was huilen heel gezond, en goed voor de portemonee.

Na een tijdje bedacht Roodvinger zich ineens dat hij nog oude kaboutertranen had die hij kon inwisselen bij de bank. Maar toen hij bij de bank aankwam, toen schrokken ze daar verschrikkelijk. '... Maar Roodvinger, zoveel geld hebben wij niet. Dit zijn wel hele speciale kaboutertranen, namelijk TV-tranen, en van zo'n dure soort dat we dat zelfs met al het geld in het hele Tropische Vissendorp niet kunnen betalen. U bent wel de allerrijkste vis die hier in het Tropische Vissendorp woont.'

Roodvinger had het erg naar z'n zin in het Tropische Vissendorp. De vissen werden snel beste vriendjes met hem, en Duko liet hem veel van het Tropische Vissendorp zien, en vertelde hem er veel over. Heel voorzichtig vroeg Duko aan Roodvinger of hij misschien geen koning wilde worden van het Tropische Vissendorp, maar Roodvinger zei dat het hondje daar wel een goede voor zou zijn. En zo gebeurde het. Het hondje kreeg een kroontje en van zijn huisje boven het speelverkeer werd een groot paleis gemaakt. De vis die altijd huilde was erg trots op z'n hondje, en sinds het hondje daar boven het speelverkeer woonde, kefte hij niet meer zo. De vis zou graag weer bij z'n hondje willen wonen, en wilde graag z'n lakei worden. Roodvinger vond het tijd dat er nieuwe munten bij zouden komen. Als de hond een tijdje stil was, dan gebeurde er altijd iets vreemds. Dan groeide er een wolkje voor zijn troontje, en dat veranderde dan in een munt. Het waren stiltemunten. Maar dat gebeurde alleen bij de koning. Soms was de hondenkoning ook weleens verdrietig, en dan groeide er een donkerder wolkje voor zijn troontje, en dat veranderde dan ook in een muntje. Dat waren dan verdrietsmunten. Maar ook dat gebeurde alleen maar bij de hondenkoning. Op een dag werd de koning erg ziek. En geen dokter wist wat er met het hondje aan de hand was. In het magazijn van de koning lag het vol met stiltemunten en verdrietsmunten. Roodvinger vond het tijd dat er een nieuwe geldbank zou komen, en dat er ook met deze munten betaald zou worden. Op de munten stond het hoofd van de hond met het kroontje. Deze munten waren van erg grote waarde, van een grotere waarde dan de tranenmunten. En eindelijk zou Roodvinger dan zijn oude kaboutertranen kunnen inwisselen. En met hulp van Duko was de nieuwe geldbank snel klaar. Het gebouw stond nu aan de andere kant van het Tropische Vissendorp, en heel langzaam kon er ook betaald worden met de nieuwe munten. De vissen moesten er allemaal wel even aan wennen, maar ook voor hen was het beter. Ook zij moesten leren dat stilte erg belangrijk is, en dat verdriet soms nodig is voor grote dingen, voor grote veranderingen, niet alleen maar voor jezelf, maar ook voor anderen. En verdriet hoef je heus niet altijd te laten zien door je tranen.

En al snel werd het hondje weer beter. Het Tropische Vissendorp was nu zo anders. En eindelijk kon Roodvinger zijn oude munten inwisselen. Het Tropisch Vissendorp was nu zo rijk geworden, en dat met hele goede munten van een hondenkoning. Roodvinger kreeg een heleboel stiltemunten en een heleboel verdrietsmunten, waar hij een heleboel mee zou kunnen doen. Hij was nog wel rijker dan de hondenkoning. Maar het hondje werd weer erg ziek, en ditmaal dachten de dokters dat hij niet meer beter zou worden. Het hele Tropische Vissendorp was zo verdrietig, maar toen gebeurde er iets wonderlijks. De wolkjes begonnen ook voor de verdrietige tropische visjes te verschijnen, en nu konden ze dan zelf die munten maken. Maar de koning werd zieker en zieker, en ook Roodvinger was erg verdrietig. Zouden er niet nog meer soorten munten moeten komen ? Het hondje kon zijn werk niet meer doen, en al gauw liep het in het speelverkeer uit de hand. De vissen werden soms erg boos op elkaar. Binnen korte tijd was het Tropische Vissendorp erg veranderd. Het raakte verwilderd, en leek nu erg veel op een wild onderwater bos. En toen gebeurde er wat vreselijks. De tropische vissen begonnen Roodvinger te beschuldigen dat het allemaal zijn schuld was. 'Ja, sinds hij hier kwam ging het allemaal fout,' riepen ze. Het hondje was inmiddels doodgegaan, en de vissen waren eigenlijk niet meer zichzelf. Duko liet soldaten voor het huisje van Roodvinger neerzetten om hem te beschermen, want de vissen waren woedend. Ten einde raad liep

Roodvinger naar buiten, en riep : 'Ik wil dan wel jullie koning worden.' Maar dat wilden de vissen niet. Sinds Roodvinger een koning voor het Tropische Vissendorp had aangesteld ging alles mis. Nee, een koning wilden ze niet meer. En ook Duko wist niet meer wat hij moest doen. Hij keek uit het raam om te zien wat er gebeurde. En toen gebeurde er iets vreemds. Er begonnen rode wolkjes te groeien voor de boze vissen, die heel langzaam in muntjes begonnen te veranderen. Het waren rode muntjes. 'Wat is dat ?' lachte één van de tropische visjes. 'We krijgen nieuwe muntjes.' 'Hoera,' riepen de vissen. En toen ineens vonden ze boos zijn niet meer zo erg. Maar één van de visjes keek wat er op de muntjes stond, en werd weer een beetje verdrietig : 'Ach, hmff... ze zijn bijna niks waard, je kunt er niet veel mee.' En de vissen zagen het allemaal, en ze begonnen allemaal een beetje te klagen. Maar boos zijn ? Dat waren ze niet meer, want wie wilde nou muntjes waar je toch bijna niks mee kon doen ?

En wat er toen gebeurde ? Ze gooiden de rode muntjes op de grond en liepen stilletjes weg. Roodvinger begon direkt de muntjes op te rapen om hen te verzamelen. Dat waren er een heleboel. De vissen waren blijkbaar vergeten dat wanneer je er een heleboel van hebt, dan wordt het veel waard. Wat waren die vissen toch boos geweest. De hele grond lag er vol mee, en toen Roodvinger en Duko ermee bij de bank kwamen schrokken ze daar verschrikkelijk : 'Maar Roodvinger, zoveel geld hebben we niet, zelfs niet in het hele Tropische Vissendorp. U bent de allerrijkste hier.' Roodvinger begon te lachen. Hij liet de muntjes opbergen in een heel groot magazijn, in wel twee.

Hoofdstuk 3. Het Heksenkasteel

Duko zou Roodvinger meenemen naar een ander Tropisch Vissendorp. Hier woonden weer andere soorten vissen. Ze moesten wel een tijdje zwemmen, en Roodvinger keek vaak naar de vleugelachtige vissenoren van Duko. Hij zou die zelf ook wel willen hebben. Duko glimlachte. Ooit zou Duko hem wel vertellen hoe hij dat zou kunnen krijgen. Toen ze bij het andere Tropische Vissendorp waren aangekomen, kwamen ze er al snel achter dat ze hier een heel ander muntenstelsel hadden. Er werd hier veel betaald met allerlei soorten verdrietsmunten, en in die munten zat een soort van rood kruid. En de munten waren hier in allerlei vormen, in diervormen, driehoeksvormen en kubusvormen. Soms waren het kleine huisjes, soms kleine autootjes, alles kon. Wat een vreemde, vreemde munten waren dat zeg. Vaak kon je door die munten heenkijken, en dan zag je het rode kruid liggen. Ze zeiden dat dat een heel gevaarlijk kruid was. Een mengsel van boosheid, angst, gemeenheid en nog veel meer. De tropische vissen waren allemaal erg bang voor het kruid, en daarom gaven ze vaak ook veel geld uit. Het kruid was veilig opgesloten in de munten, maar ze wilden het zo snel mogelijk weer weggeven of besteden in een winkel. Daarom stonden de vissen van dit Tropische Vissendorp bekend als gul. Ze gaven elkaar altijd vaak geld. Ook werd er altijd veel gegokt met veel geld in de Tropische Vissencasino's. Daar waren er een heleboel van in dit dorp. Meestal als een vis heel lang veel geld thuis had liggen, dan werd zo'n vis enorm bang voor het rode kruid. En ook als het dorp teveel geld zou hebben, dan werd iedereen daar bang van, en dan brachten ze het naar een dorp in de buurt. Het dorp lag een beetje afgelegen, en was omringd door de wildernissen van de zee. Roodvinger hield erg van die wildernissen, en ging daar weleens naartoe als hij alleen wilde zijn. Soms ging Duko wel eens met hem mee. Er leefden veel roofvissen in die wildernissen. Op een dag kwamen ze een plant of een struik tegen die het rode kruid droeg. Daar schrokken ze wel erg van, zeg. Het was een struik met een mond. In het Tropische Vissendorp waren ze allemaal bang voor zulke struiken. Vroeger groeide het kruid namelijk overal en die struiken vraten alle vissen op. Ja, er zijn vele oorlogen geweest tussen de vissen en de struiken van het rode kruid. Nu waren er dan nog maar een paar struiken over. 'Zo,' zei de struik, 'eindelijk tevreden, dat wij er nog maar met een paar zijn. Jullie hebben ons allemaal weggemaaid om jullie dorp te kunnen bouwen.' 'Pardon, rode struik,' zei Duko, 'wij zijn niet van dit Tropische Vissendorp. Wij komen uit een ander.' 'Oh,' zei de struik, 'dat verandert dan de zaak. Wij zouden graag willen dat er weer wat struiken met rood kruid groeien in het dorp. Kunnen jullie ons daarbij helpen ?' 'Nou,' zei Roodvinger, 'niet als jullie de vissen opvreten. Jullie kunnen hier mooi groeien in de wildernis, maar het dorp is voor de vissen.' Maar toen werd de struik wel een beetje boos. 'Zij

begonnen het eerst met het wegmaaien van ons, en sindsdien begonnen wij met het opvreten van vissen,' riep de struik. 'Maar dat is al zo lang geleden, we zullen beloven geen vissen meer op te eten.' Roodvinger keek bedenkelijk. 'Ik zou het risico niet nemen, Roodvinger. Het zijn gevaarlijke struiken. Het zijn vleesetende struiken. Zij horen thuis in de wildernis, in dit reservaat, en de vissen horen in het Tropische Vissendorp,' zei Duko. Roodvinger knikte. Maar toen werd de struik nog kwader. 'En jullie hebben zelfs het rode kruid in jullie geld opgesloten. Leuke gevangenis,' riep hij. 'Ja, dat moet,' zei Roodvinger, 'want dat kruid is levensgevaarlijk.' 'Dat moet ? Dat moet ? Niks moet,' sputterde de struik. 'En als dat kruid dan zo gevaarlijk is, haal het dan bij me weg, snel. Ik begin bang te worden.' Maar Duko trok Roodvinger snel naar achteren. 'Blijf bij hem uit de buurt, Roodvinger, ze zijn niet te vertrouwen, die struiken.'

'Ach, wat jammer nou,' klaagde de struik. 'Nu laten ze mij hier alleen zitten met dat rode kruid.' 'Hoe kan het dan dat je dat rode kruid hebt ?' vroeg Roodvinger. 'Ach,' klaagde de struik, 'ik was vroeger helemaal geen struik. Ik ben betoverd door een boze heks. Ik moest haar kasteel bewaken, en dat kon alleen maar als ik een grote gevaarlijke struik zou zijn. Ik was haar ... enige lakei ...' 'En waar is dat kasteel nu ?' vroeg Roodvinger. 'Ver weg in de zee,' zei de struik, 'ik ben gevlucht.' Roodvinger dacht diep na. Duko vertrouwde het niet helemaal. 'Roodvinger, kom mee, we moeten terug.' Maar Roodvinger wilde er eerst achter komen of de struik de waarheid sprak. 'Het maakt niet uit of hij de waarheid spreekt of niet, als hij de lakei was van zo'n boze heks, wat hebben we dan met hem te doen ?' zei Duko. 'Ach, zie je wel, jullie zijn niets anders dan die andere vissen van het dorp. Het kan jullie niets schelen. Ik was ooit opgesloten door deze heks, en toen zei ze dat als ik zeven jaren haar lakei wilde zijn, dan zou ze me vrij zetten, maar ze heeft me na die zeven jaren in deze struik betoverd,' zei de struik. 'Hoe ben je dan ontsnapt ?' vroeg Roodvinger. 'Pas na vele lange jaren, wel honderden jaren, toen ik zo groot was geworden dat ik het kasteel kon opslokken. Ik heb het kasteel toen heel ver weg gespuwd. Ze zeggen nu dat het kasteel brandt, en dat ze nu een vuurheks is.'

'Hoe kun je dan weer normaal worden ?' vroeg Roodvinger. 'Als de heks verslagen is,' zei de struik. 'En hoe wordt de heks verslagen ?' vroeg Roodvinger weer. Maar dat wist de struik niet. Duko was inmiddels weggegaan. Hij vond Roodvinger veel te eigenwijs, en vond het allemaal veel te gevaarlijk. Maar Roodvinger wilde wel eens weten of dat brandende heksenkasteel echt bestond, en besloot op onderzoek uit te gaan. Hij moest een hele lange tijd zwemmen, maar als een Roodvisje ging hem dat wel gemakkelijk af. In de verte zag hij wat rook, en hij besloot er op af te gaan. En ja hoor, er stond inderdaad een kasteel. En wat was dat kasteel groot zeg. Maar of het nu brandde ? Het was er wel een beetje warm. Het was een erg duister kasteel, maar toch gaf het iets licht, en soms was het bijna wit. Het kasteel stond op een soort heuvel, en Roodvinger moest langs een groot pad zwemmen. Voor de grote poort van het kasteel stonden wat skeletten. Ze hadden hele lange speren. 'Zo,' werd er vanuit de poort geroepen, 'kom je me eindelijk eens opzoeken.' Maar Roodvinger wist niet van wie die stem was. Er liep een skelet om Roodvinger af, en die wees op het horloge van Roodvinger. Ineens begon het horloge te veranderen. Een plaatje van het heksenkasteel met de heuvel was ineens aan de top van het horloge gekomen, met de wijzertjes eroverheen, en Roodvinger's handje was ineens heel warm geworden. En weer wees het skelet op het horloge, en de wijzertjes werden van goud, en ook het bandje van het horloge, met de randen. Ineens kwam er een oude vrouw aanlopen met een witte doek om haar hoofd. 'Zo, daar ben je, eindelijk,' zei ze. 'Ken ik u dan ?' vroeg Roodvinger. 'Nee,' zei de vrouw, 'ik ken jou.' En ze haalde een glazen bol tevoorschijn. Hiermee heb ik jou altijd gevolgd, Roodvinger, toen je onderwater was, en jij kan veel voor mij betekenen. Kom mee.' En daar liep Roodvinger achter de vrouw aan. De poort sloeg achter hen dicht, en de skeletten gingen er voor staan. Er was een open ruimte binnen het kasteel, en er zaten wat fluitspelers naast wat waterputjes, en er liepen wat boerinnen rond. Het was een vreemde wereld onderwater. Door een opening in een muurtje kwamen ze in een hele grote tuin terecht, nog steeds binnen het kasteel. De zon scheen en er liepen wat kabouters rond. 'Goedzo,' zei de vrouw. 'Je doet het erg goed.' 'Maar wat doe ik dan goed ?' vroeg Roodvinger. 'Mij navolgen,' zei de vrouw. Plotseling greep Roodvinger naar zijn buik. En hij begon te grommen. 'Ach jongen,' zei de vrouw,

'nog nooit een wolf geworden ?' Het was een wolvenkasteel. Hier betoverde de vrouw bezoekers in wolven. Roodvinger had nog steeds een enorme pijn in z'n buik, en was al bijna helemaal een wolf geworden. Langzaam liep hij de vrouw achterna, en hij liep steeds trager. Hij kon alleen nog maar heel langzaam denken en bewegen. 'Goedzo, jongen,' zei de vrouw. Ze gingen door veel tuinen heen binnen het kasteel, en die tuinen waren zo betoverend. Eindelijk waren ze dan in een huisje binnen het kasteel aangekomen. Roodvinger moest op een stoeltje zitten en kreeg een schort voor. De vrouw begon hem te voeren .... pap. Roodvinger gromde. Hij was nu een wolf. 'Dus,' zei de vrouw, 'jij wilt mij dus verslaan. Wat nou als ik jou versla ?' Maar Roodvinger begon te grommen. 'Ik wil jou helemaal niet verslaan. Ik wilde alleen maar even kijken of dat heksenkasteel echt bestond.' 'Even kijken, hè,' zei de vrouw, 'kijken kost geld.'

Ineens kreeg de vrouw erge krampen in haar buik en begon in een slang te veranderen. En niet zomaar een slang, maar eentje die vuur spuwde. Roodvinger begon het verhaal van de rode struik te vertellen, en de vrouw begon te lachen. 'Ha ha ha, en jij gelooft dat, zeker ?' En daar kwam ineens de rode struik binnenlopen en ging op een stoel zitten. 'Ik heb hem uitgezonden om jou beet te nemen, ha ha ha,' zei de vrouw schaterlachend. Had Roodvinger nu maar beter naar Duko geluisterd. Die vertrouwde het zaakje al niet. 'En weet je trouwens wat voor pap dat was ?' gilde de vrouw van het lachen. 'RODE KRUID PAP ! HA HA HAA.' En weer greep Roodvinger naar zijn buik. Wat een gemene streek was dit, en wat een gemene, gemene heks, zeg. Roodvinger begon te veranderen in .... Nee, niet een haai, niet in een slang en ook niet in een tijger ... maar in een struik met het rode kruid. 'Nee,' schreeuwde Roodvinger, 'dan kan ik nooit meer terug naar het Tropische Vissendorp.' 'Dat hoeft ook niet,' schreeuwde de heks lachend, 'je kan hierblijven.' In de verte hoorde Roodvinger gebrul, en geluid als kerktorens. 'De kerkdienst gaat beginnen,' schreeuwde de heks vals. En ze greep de twee rode struiken vast en sleurde ze mee het huisje uit. De kerkzaal van het heksenkasteel was een enorme zaal. Roodvinger had nog nooit zoiets gezien. Het was hier erg mistig, en zelfs de grootste wolken konden hier binnenkomen. De kerkbanken beneden zaten vol met rode struiken, en er waren veel balkonnen, onnoemelijk veel. De rode struiken hadden vaak violen of andere muziekinstrumenten waarop ze speelden. Roodvinger werd ergens op een balkon neergezet tussen andere rode struiken, en er werd een fluit tussen zijn bladeren gedrukt. De heks liep helemaal naar voren, en besteeg een hele lange mistige trap tot de preekstoel. Ze had inmiddels een heel lang gewaad aan, en nog steeds was er gebrul in de verte. Langs de muren boven de balkonnen tot aan het hoge plafond zwommen de grootste grijze haaien tussen de mist door. Roodvinger kon bijna het plafond niet zien. Toen de heks op de hoge preekstoel stond kwam er vuur uit haar mond, en toen kwamen er een heleboel wolven binnen die tussen de rode struiken gingen zitten, ook naast Roodvinger. Wat waren dat een boel wolven, zeg. Toen de wolven allemaal zaten kwam er ineens ijs uit de heks van de mond vallen, en weer begon ze in een slang te veranderen, een hele lange slang, en haar hoofd begon ver boven de preekstoel uit te reiken. 'Ha ha ha,' gilde ze. 'Ha ha ha, wat zijn jullie allemaal dom, zeg.' En iedereen stond op en zei : 'Ja, wij zijn dom.' Maar Roodvinger bleef gewoon zitten. Dat vond de heks wel een beetje vervelend. En kwam met haar slangengezicht heel dicht bij Roodvinger. 'Zo,' sprak ze, 'dus jij vindt jezelf niet dom. En daar greep ze Roodvinger vast en bracht hem tot heel hoog op de preekstoel. 'Zo,' sprak ze weer, 'vertel jij maar eens aan iedereen in de zaal dat jij jezelf niet dom vindt.' En Roodvinger pakte met zijn bladeren de microfoon vast en zei : 'I... ik ... v... vind mezelf n.. niet dom.' Dat vond de heks kennelijk niet zo leuk. 'Je bent maar een domme struik,' gilde ze. En toen begon ze een preek te houden die zo saai was, dat iedereen ervan in slaap viel. 'Ha ha ha ha,' gilde ze, 'ha ha ha ha.' In toen drukte ze op een knopje, en de vloeren schoof open, terwijl iedereen erin viel. En weer gilde de heks van het lachen. En de kerk begon te branden, zo hard te branden, terwijl een steen zich vormde om de preekstoel heen, waar Roodvinger en de heks nog steeds waren. En als een lift begon de steen omhoog te gaan, en het plafond schoof een stukje open. Daar ging de steen open, en de heks was weer gewoon een heks, geen slang meer. 'Wat is er gebeurd,' gilde ze. 'Wat doe ik hier ?' 'Nou,' zei Roodvinger, die ook weer normaal begon te worden, 'je hebt daar beneden de boel flink op stelten gezet.' En de heks begon heel langzaam in een jong meisje te veranderen. 'Ach, ziet u,' sprak ze ineens met een heel andere stem. 'Ik heb een hele nare ziekte, waardoor ik telkens in allerlei

dieren verander en dan doe ik de vreemdste dingen. Wat heb ik nu weer gedaan, en wie bent u ? Ben ik soms weer in een oude vrouw veranderd geweest ?' 'Dat kunt u wel zeggen,' zei Roodvinger. Maar Roodvinger was erg op z'n hoede. Ineens greep het meisje hem vast, en veranderde weer een beetje in een oude vrouw, en probeerde hem van het dak van de grote kerk af te duwen. Maar Roodvinger kon zich gelukkig losmaken, en rende weg. Gelukkig was het dak met andere daken verbonden, en zo moest Roodvinger over vele daken rennen om uit het kasteel weg te komen. Maar in de verte hoorde hij het meisje lachen : 'Ha, ha, ha, je komt toch niet ver, want je hebt het rode kruid in je.' En weer greep Roodvinger naar zijn buik en begon in een ander dier te veranderen. 'Je bent hier tussen de draken,' gilde het meisje, 'je bent nu één van ons. Je kunt nooit meer weg. Dit is een drakentelevisie waarin je opgesloten bent.' Ineens waren er overal bliksemschichten en er verschenen grote rode slangen als tralies om het kasteel heen, tot hoog in de lucht. Zij waren de slangen van het rode kruid. Er zat wat kruid aan de handen van Roodvinger, en langzaam kwamen daar slangen uit voort. Het kruid prikkelde op zijn handen, en ook zijn buik begon te prikkelen. Ja, hij had van het rode kruid gegeten, waar de heks pap van had gemaakt. Zou die pap hem zo verschrikkelijk hebben betoverd dat hij nu nooit meer wegkon. Het was een vreemde jeuk, en hij begon rare bewegingen te maken om van de jeuk af te komen, terwijl hij het meisje achter hem hoorde lachen ... schaterlachen.

Hoofdstuk 4. De Rode Nacht

Roodvinger had al zo vaak in allerlei televisies gewoond. Zijn hele leven was een televisie. Maar nu was hij zelf in een TV aan het veranderen. Zou hij een TV-dier worden, een TV-struik, of ... wat ? Zijn hele lichaam prikkelde en jeukte van het rode kruid, en het was helemaal niet zo'n vervelend gevoel. Roodvinger was nu eenmaal een televisie-mannetje, en daar moest hij mee leren leven. Als Roodvinger een normaal leven had geleid, dan waren er vast geen boeken als dit over hem geschreven. Na een tijdje vond Roodvinger het Rode Kruid dus niet meer vervelend, en dronk er zelfs rode kruidenthee van, en rode kruidenkoffie.

Overdag was het heksenkasteel als een winkel waar je allerlei dingen kon kopen. Je moest dan betalen met het rode kruid. Dat ging op een hele vreemde manier. Er waren bepaalde betaal-apparaten. Daar moest je dan je arm instoppen, of je been, en soms je hoofd. Eens in de week was er de weeknacht. Dat was de langste en donkerste nacht van de week, die wel twee keer zolang duurde als een normale nacht. Dan kwamen de verschrikkelijkste draken naar het kasteel om te vergaderen. Sommigen zeiden dat ze van onder de grond kwamen, en anderen zeiden dat ze uit de muren kwamen. Meestal ging Roodvinger dan op zo'n nacht een lange wandeling maken door de wildernissen van het kasteel in een soort buitenplaats. Natuurlijk waren die wildernissen allemaal ommuurd. Alles gebeurde in het kasteel en in ommuurde buitenplaatsen. Er was geen ontsnapping mogelijk.

Op zo'n nacht kwam Roodvinger eens een heksenkind tegen, dicht bij een vijvertje. De grond was een beetje vochtig, en er hing wat mist. Het heksenkind zei niets, maar Roodvinger merkte dat het kind een beetje verdrietig was. Wat Roodvinger niet wist was dat het heksenkind eigenlijk een draak was die de rust opzocht. Stilletjes liep Roodvinger dichterbij. Ineens stapte het heksenkind op hem af, en zei : 'Zeg, zullen we met de gouden nacht naar de drakenbergen gaan ?' Gouden nachten waren eens per maand. Een gouden nacht was de langste en donkerste nacht van de maand. Deze nacht duurde wel een aantal keren langer dan de weeknacht. Er gebeurden dan altijd hele vreemde dingen, vreemder dan alle andere dagen en nachten van de maand. 'Maar heksenkind,' zei Roodvinger. 'Ik zit in dit kasteel opgesloten. Ik kan echt niet weg.' Maar toen zei het heksenkind : 'Ik zal er wel voor zorgen dat jij naar de drakenbergen kunt. Mijn vader is namelijk de baas van dit kasteel.' 'Oh,' zei Roodvinger, 'ik dacht dat de boze heks dat was.' 'Ach, welnee,' zei het heksenkind, 'zij is gewoon een domme robot. Vader gebruikt haar weleens om iemand naar het kasteel te brengen.' Roodvinger vond het heksenkind wel aardig en zei : 'Goed dan, ik kom op de gouden nacht wel weer terug, dan kun je me naar de drakenbergen brengen.' En zo gebeurde het. Toen het

gouden nacht was stapte Roodvinger weer op het heksenkind af, maar ineens begonnen rode struiken aan de muren te groeien. 'Oh ja,' zei Roodvinger, 'helemaal vergeten. Het rode kruid.' 'Ach,' zei het heksenkind, 'mijn vader heeft dat rode kruid uitgevonden. Hij komt ons zo ophalen, en dan zul je wel zien wat er met het rode kruid gebeurd.' En ja hoor, daar kwam de vader van het heksenkind al aanvliegen. Het was een geweldig grote vliegende draak met schubben en een hele smallen gespleten tong. Hij was kleurig als een vlinder. Het heksenkind sprong op de rug van haar vader en ook Roodvinger stapte naar boven. En daar gingen ze. Terwijl de rode struiken begonnen te smelten. Na een tijdje vliegen kwamen ze aan bij de drakenbergen. Hier woonde de draak in een heel groot kasteel. 'Weer een kasteel,' zei Roodvinger. Ja, de draak had vele kastelen, en daar was het heksenkasteel er één van. En weer stonden er wat skeletten voor de grote poort. Dezen hadden wat gescheurde en afgebrande klederen aan, en leken een beetje op piraten. 'Dit is het piratenkasteel,' zei het heksenkind. Een skelet kwam naar Roodvinger toestappen en wees naar zijn horloge. Ineens begon het linker deel van zijn horloge te glimmen en er verscheen een plaatje van het piratenkasteel, terwijl de gouden wijzertjes er over heen lagen. Het kasteel lag tussen de bergen, en was erg groot.

Kom maar verder, zei de draak. Maar ineens begonnen er struiken van het rode kruid voor de poorten te groeien, en er kwamen rode slangen uit voort. 'Hij moet terug naar het heksenkasteel,' zeiden de rode slangen. Ze hadden hele doorzichtige grote groene ogen, en ze spuwden vuur. Toen werd de draak wel even heel erg boos : 'Ik ben hier de baas,' riep hij, 'en ik ben de baas van het heksenkasteel.' Maar de slangen vielen de draak aan, en beten in de hoge hoed die hij droeg, en daar begon allemaal rood kruid uit te stromen. Toen begon het heksenkind in de draak te veranderen die het was. Roodvinger keek zijn ogen uit. Het dier had prachtige rode schubben en lange gele en groene strepen. 'Vader, zal ik hem dan naar een ander kasteel brengen ?' vroeg het heksenkind. Dat vond de vader wel goed. 'Snel, klim op mijn rug, Roodvinger,' zei het drakenkind. En daar vloog de draak, en de slangen konden haar niet achtervolgen. Na een lange tijd kwamen ze bij een ander kasteel aan. Dit kasteel was ook van de drakenvader. Er groeiden hier allemaal struiken. Het was diep op de zeebodem gebouwd, bijna in een soort kuil. Naast het kasteel was een enorme zeekloof, een enorm zeeravijn. 'Ik wil daar in dat gat naarbinnen,' riep Roodvinger. En daar vloog de draak de diepte in. Wat was het hier diep, zeg, en donker. Ineens stond er een klok met een piratenhoed voor hen : 'Halt,' zei de klok, 'dit is het domein van de Rode Nacht, de langste en donkerste nacht van het jaar. Hier wordt het rode kruid gemaakt. Dit rode kruid is magnetisch, zodat iedereen die het rode kruid draagt in de televisie-wereld blijft. Wij noemen dit ook wel TV-zwaartekracht.' Maar de draak begon hard te lachen : 'Hahaha, wat nou als je goed kan vliegen zoals ik ? Zwaartekracht ? Laat me niet lachen.' Maar toen begon de klok erg kwaad te worden : 'Zeg, of je nou zwemt, loopt of vliegt, je kan de zwaartekracht van de tv niet ontsnappen als je van het rode kruid hebt gegeten. En hier, in het domein van de Rode Nacht kun je niet eens vliegen, en hoe dieper je gaat, hoe zwaarder alles wordt, en hoe trager alles gaat. Dat is nog eens zwaartekracht, en zo worden de rode struiken gemaakt.' Maar de draak was nog niet overtuigd, en rende de diepte in. Maar toen hij probeerde te vliegen lukte hem dat niet. En hoe dieper hij kwam, hoe zwaarder alles ging. 'Oh ja,' zei de klok, 'en ik was nog even vergeten te zeggen dat je hier alleen maar in de diepte kunt en niet omhoog. De enigen die hier kunnen uitkomen zijn de rode struiken.' Nou, daar had Roodvinger eigenlijk niet zo'n zin in, om weer in een rode struik te veranderen. Maar misschien zat er wel niets anders op. En hoe dieper ze kwamen hoe meer ze begonnen te veranderen in een rode struik. Het was hier wel heel lekker warm, terwijl alles zwaarder en zwaarder werd.

Na een lange tijd waren ze op de bodem terecht gekomen van het diepe ravijn. Maar er was wel ergens een luikje waardoor ze door de bodem konden. En weet je waar ze toen terecht kwamen ? Weer in de heksenkerk. De kerk was helemaal leeg, en huilend ging Roodvinger op een bankje zitten. Ook de draak keek erg sip. Ze waren nu beiden een rode struik. En voor Roodvinger was dat niet de eerste keer, en de draak wist hier ook alles van af. En weer kwam de heks binnen. 'Nee, hè, niet weer,' zei Roodvinger. Maar de draak zei : 'Vlug Roodvinger, op haar achterhoofd tussen haar haren zit ergens een knopje waarmee we haar uit moeten zetten. Als ik haar nu aan de praat hou,

dan sluip jij stilletjes naar achteren, en geeft het knopje een duw.' 'Dag heks, hoe gaat het ermee, alles wel aan boord ?' En de heks liep zonder wat te zeggen op de draak af, die nu een rode struik was. 'Zo, kleine rode struik, wat een praatjes heb jij vandaag, zeg,' zei de heks luid, terwijl Roodvinger stilletjes achter de heks probeerde te komen. En ja hoor, met een duik vloog Roodvinger naar haar achterhoofd en drukte tussen haar haren het knopje in. Als een pop ging de heks op het bankje achter haar zitten en sloot haar ogen, waarna ze haar hoofd liet zakken en voorover boog. 'Ziezo,' zei de draak, 'die is uitgezet.' Roodvinger was erg opgelucht, anders zouden ze misschien alles weer van voren af aan moeten meemaken, en daar had Roodvinger niet zoveel zin in, want het zou ook nog wel veel gekker dan de eerste keer kunnen worden. Nee, daar zat Roodvinger niet echt op te wachten. Verrassingen als die van de heks waren niet altijd bepaald aangenaam. Gelukkig begon Roodvinger weer normaal te worden, en ook de draak. En toen veranderde de draak weer in het heksenkind.

Hoofdstuk 5. De TV-Kroon

Roodvinger begon het heksenkasteel een beetje te leren kennen, en ze wisten vele gevaarlijke poppen en robotten in het kasteel uit te zetten. Vaak haalden ze dan de knopjes eruit, zodat ze niet meer aangezet zouden kunnen worden. Roodvinger was inmiddels dikke maatjes geworden met het heksenkind, die dus eigenlijk een echte draak was. Roodvinger begon het steeds meer naar z'n zin te krijgen, en wilde eigenlijk niet meer weg. Hij wilde de wildernissen van dit kasteel, zowel binnen als buiten, leren kennen. En natuurlijk aten ze vaak van het rode kruid ... goed voor de zwaartekracht. Ze konden de onderdelen van de gevaarlijke poppen en robotten goed gebruiken voor de herbouw van dit toch wel erg gevaarlijke heksenkasteel. Roodvinger en het heksenkind veranderden zo nu en dan nog wel eens in rode struiken, maar dat vonden ze niet meer zo erg, want de dag daarna waren ze weer vol met het rode kruid, en dan konden ze weer veel dingen kopen in de heksenwinkel. Vaak kochten ze dan dingen voor het kasteel. De dieren van het kasteel voelden zich veel meer op hun gemak, sinds het kasteel bazen had die goed voor hen zorgden. Ze zagen altijd uit naar de weeknachten, de maandnachten en de jaarnachten, want dan was het altijd extra rustig. Meestal kwamen de draken van stilte dan wel, om te vergaderen, en dat deden ze dan altijd in de grote kerk. Op een dag veranderde Roodvinger in een prachtig vliegend insect met doorzichtige vleugeltjes. En je kon het rode kruid zo door z'n lijfje zien stromen. Dit was eens na een Rode Nacht gebeurd, toen er een heleboel stille draken waren gekomen. Ze hadden Roodvinger zo prachtig betoverd, omdat hij zo'n goede baas van het heksenkasteel was geworden. Ja, nu was hij dan de koning geworden van het heksenkasteel, een prachtige slowaakse vlieg. En de kroon hadden de stille draken speciaal meegenomen uit Brannan, het land der vliegen. En allen dronken ze druivensap voor dit speciale moment. Maar Roodvinger gaf de kroon aan het heksenkind. En zo zouden ze samen het heksenkasteel beheren. Dit vonden de stille draken een daad van een echte koning, en ze gaven de kroon van het rode kruid aan Roodvinger. Beide kronen zouden de betoveringen afwisselen, zodat ze telkens weer iets anders zouden zijn, voor het juiste moment. En ja, het waren dus echte TV-kronen, en een echte koning moest natuurlijk zoiets hebben.

Hoofdstuk 6. Het Land der Vogelspinnen

Nu was het zo dat Brannan, het land der vliegen, al tijden in oorlog was met Lapsalvania, het land der spinnen. Dit werd ook wel de grote witte oorlog genoemd. Op een dag zouden Roodvinger en het heksenkind daar eens een kijkje nemen. Met het heksenkind kon Roodvinger altijd heel makkelijk het kasteel verlaten. Dan veranderde het heksenkind zichzelf gewoon in een vliegende draak. Heel gewoon. Het was wel een eind vliegen hoor, naar Brannan. Een paar keer per dag veranderde Roodvinger voor een tijdje altijd in een prachtige vlieg sinds hij was betoverd door de stille draken en de prachtige kroon van het rode kruid droeg. Nu wilde hij toch weleens naar Brannan toe. En als ze ergens rood kruid hadden, dan was dat wel Brannan. Prachtige struiken met rood kruid stonden daar. Maar ook struiken met zwart kruid, vliegenkruid. En het geurde zo lekker.

De bossen waren daar dan ook erg poederig, omdat de wind het kruid vaak verspreidde. In de verte zagen ze wat soldaten lopen. Het waren vliegen. Toen ze dichterbij de soldaten gekomen waren vroeg Roodvinger wat ze in hun geweren hadden zitten. Er zat kruid in : rood kruid en zwart kruid bijvoorbeeld. Roodvinger vroeg zich af waarom er een oorlog was tussen Brannan en Lapsalvania. Ze besloten verder te vliegen naar Lapsalvania. Dat was nog wel een eind vliegen. Maar wat ze toen zagen, daar schrokken ze wel even van. Tussen Brannan en Lapsalvania in vloog er kruid heen en weer, en het stormde er verschrikkelijk. Ja, dit was echte oorlog. En het kruid vloog zo snel, dat het erg gevaarlijk was. De draak besloot om een omweg te maken. Maar overal werd flink gevochten. Eindelijk na een lange tijd vliegen was er een stuk waar niet gevochten werd. En de draak besloot met Roodvinger over dat stuk heen te vliegen. Onderweg besloten ze even te rusten, maar toen ze op de grond terechtkwamen zakte de grond in. Het was een val, en ze gleden heel diep door een tunnel richting Lapsalvania. Na een tijdje hoorden ze een plof, en ze keken recht in de ogen van een spin. 'Wat komen jullie hier doen,' vroeg de spin. 'Eh, we wilden wat meer afweten over de oorlog tussen Brannan en Lapsalvania,' zei Roodvinger. 'Ah, pottenkijkers, hè,' zei de spin. 'Nee,' zei Roodvinger, 'we dachten dat we misschien tot hulp zouden kunnen zijn.' 'Oh,' zei de spin, 'kom dan maar mee.' En langs een trap gingen ze naar boven. Ineens waren ze buiten. Er lag hier overal een soort sneeuw, maar de spin zei dat het wit kruid was. De draak en Roodvinger keken hun ogen uit. Wat een prachtige gebouwen waren daar. En in de verte stond een grote kerk. 'Kom maar mee,' zei de spin. En daar gingen ze richting de kerk. Maar toen ze in de kerk gekomen waren schrokken de draak en Roodvinger vreselijk. Het was ... de heksenkerk, precies dezelfde. Hoe kon dat nou ? 'Tja,' zei de spin, 'dat kan gebeuren met het witte kruid, dan is het toch weer anders dan je gedacht had.' 'Dan gebruiken jullie dat witte kruid zeker ook in de oorlog,' zei Roodvinger. 'Ja,' zei de spin, 'en daarom wordt het ook de grote witte oorlog genoemd. Het is spiegelend wit, een soort toverspiegel. Je zou de oorlog dus ook een toverwedstrijd kunnen noemen. Zouden jullie geen tovenaars van het witte kruid willen worden ?' vroeg de spin. En toen liet Roodvinger de kroon van het rode kruid zien. 'Wat een prachtige, prachtige kroon is dat, zeg,' zei de spin. 'Kom maar mee,' zei de spin. En weer liepen ze de kerk uit, en kwamen op een eenzaam pad terecht door een wildernis. Na een tijdje zei de spin : 'Aan het einde van dit pad ligt Laprakod, het land der vogelspinnen. Zij kunnen jullie verder helpen.' De spin ging weer terug en Roodvinger en de draak liepen verder. Langs de kanten van het pad groeide veel vreemd en wild kruid. Na een tijdje kwamen ze aan in Laprakod. In de verte stond een kerkgebouw met een hele hoge toren. 'Ik vermoed al wat,' zei Roodvinger. 'Ja,' zei de draak, 'ik begrijp wat je bedoelt.' En inderdaad, toen ze in de kerk kwamen was het weer de heksenkerk. Maar ditmaal zaten er vogelspinnen in de kerk. De hele kerk was er vol mee. Ze zaten op de banken, op de preekstoel en aan de muren, en overal in de gangpaden. Roodvinger en de draak gingen weer naar buiten, en de draak veranderde weer in het heksenkind.

Er lagen allerlei soorten kruid hier op straat, en er liepen wat vogelspinnen met kleine popjes tussen hun poten. Ineens greep Roodvinger naar z'n buik en begon ook in een vogelspin te veranderen. Er liep ook een vreemd mannetje op straat met zijn hoofd als een spin, en om zijn hoofd wat witte bloemblaadjes. 'Oh, wat grappig,' zei het mannetje. Volgt u mij maar naar de koning. Ze moesten een tijdje wandelen totdat ze in de verte buiten het dorpje een pad zagen dat eindigde in een reuzachtig wit spiegelend rozenpaleis. Het mannetje zei dat daar de koning van Laprakod woonde. Na een tijdje kwamen ze bij het paleis aan, waar het een beetje naar pudding rook. Op een troon in het paleis zat een hele grote vogelspin. De vogelspin had hele scherpe tanden, en hele woeste ogen. Op de grond lag allerlei soorten kruid. De koning brulde, terwijl de muren van het paleis in brand begonnen te staan. Ineens kwamen er van alle kanten vogelspinnen aanlopen. Ze hadden grote speren in hun handen en wezen daarmee naar het horloge van Roodvinger. Ook wees er één naar de kroon van Roodvinger. Al snel stond de hele zaal in brand, en de koning rende naar een deur achter zijn troon, en gleed daarin weg. Het heksenkind en Roodvinger renden snel achter de koning aan, en kwamen in een tunnel waar de muren heel zacht en heet waren. De muur was er erg schubbig, en ze harden veel pijn op hun borst en in hun buik. Stapje voor stapje liepen ze verder. Het was een hele lange buis waar ze in terecht waren gekomen. In de verte hoorden ze de koning bulderen. Maar de buis begon langzaam met water vol te lopen, dus ze moesten snel zijn. Na een lange tijd lopen

kwamen ze in een andere paleiszaal terecht, en weer zagen ze de koning op een troon zitten. De koning was nu groter dan ooit, en de hele grond lag bezaaid met roze kruid, terwijl er rozen aan de muur groeiden. Ineens was de koning in een kind veranderd, in een jongetje, en rende weg door een deur aan de zijkant van de troon. Even later zagen ze hem door de deur gluren, en kwam hij weer voor de deur staan. Het leek wel alsof hij wilde dat ze achter hem aankwamen. En weer begonnen de muren te branden, en moesten ze snel door de deur gaan, want al snel stond de hele zaal in brand. Er lagen wat poppen in de gang achter de deur op de grond, en die raapten ze op. De gang was vol van deuren, en in de verte zagen ze het jongetje van deur tot deur lopen, heel snel. Het leek wel alsof die gang nooit ophield, en het jongetje bleef maar rennen. Het leek wel alsof ze nooit dichterbij kwamen, terwijl ze toch aardig hard liepen. En het begon ook steeds heter te worden. Ze besloten door een deur van de gang te gaan, maar er waren daar geen vloeren. Ze konden alleen maar in de diepte kijken. En bij een andere deur gebeurde hetzelfde. Al die deuren liepen uit op één grote ravijn. Op een gegeven moment moesten ze wel springen, want de gang werd te heet. Gelukkig was de grond waarop ze vielen erg zacht en schubbig. Ook de muren waren hier erg schubbig. Er lagen links en rechts vele poppen, en in het midden van dit ravijn stond een kooitje op tafel als van spiegelend goud, en er zat een kraai of raaf bovenop. In het kooitje lag een rat die zo plat als een dubbeltje was. 'Koning, sire,' zei de raaf met krasse stem, 'we hebben bezoek.' Van achter een dikke boom kwam het jongetje tevoorschijn, heel verlegen, en begon heel langzaam weer in een vogelspin te veranderen. Maar nu was de vogelspin heel klein en ging door de tralies in het kooitje naarbinnen. De vogelspin ging op de platte rat staan, en dat was een geheim luikje waar de vogelspin doorheen schoof en verdween. 'Ik zou hetzelfde kunstje maar doen,' grapte de raaf, 'want het gaat hier zo erg heet worden.' Daar schrokken het heksenkind en Roodvinger wel erg van. Blijkbaar werden hier hun toverkunsten op de proef gesteld. Roodvinger was wel een vogelspin nu, maar veel te groot. En ook het heksenkind was veel te groot voor het kooitje en het kleine luikje. En het begon in de ravijn al heter en heter te worden.

Vlug nam Roodvinger zijn kroon in zijn handen en begon wat aan de schijven te draaien, maar niets hielp. Maar toen herinnerde Roodvinger zich iets. De vogelspinnen hadden ook op het horloge gewezen, dus misschien zou er weer een plaatje bijgekomen zijn. En ja hoor, aan de rechterkant was er een plaatje bijgekomen van een kasteel onder de grond. En aan de zijkant van het horloge zat een klein knopje. Roodvinger drukte het knopje in, en ja hoor, hij begon al kleiner te worden. Het heksenkind zat ook aan de schijven van zijn kroon te draaien, maar niets gebeurde. Wat moesten ze nou doen ? Roodvinger wilde zijn vriendje niet in de steek laten. Roodvinger stond al voor het kooitje en kon al bijna door de tralies naarbinnen. Inmiddels waren de muren al in vlammen, en ook de tafel waarop het heksenkind zat was al flink heet aan het worden. Maar daar kwam ineens het vogelspinnetje weer door het luikje naar binnen, en droeg een horloge om aan het heksenkind te geven. Het was bijna hetzelfde horloge als die van Roodvinger. Vlug drukte het heksenkind op het knopje aan de zijkant en begon kleiner te worden. Dit ging niet zo heel snel, maar Roodvinger kon inmiddels al door de tralies naarbinnen. Snel stapte hij op het luikje, wat direkt openging. Het vogelspinnetje was inmiddels alweer verdwenen. De hele zaal stond al bijna in vuur en vlam, alleen het tafeltje nog niet. Het heksenkind begon enorm te zweten. Zou hij het nog halen ? Hij stond al voor het kooitje en kon al bijna door de tralies. Zijn voeten deden pijn van de hitte, en hij kuchte al van de rook. Snel glipte hij door de tralies heen door zijn adem diep in te houden, ging op het luikje staan, en zakte naar beneden. Ze gleden door een enorm lange rode tunnel. De tunnel was erg schubbig, zacht, maar ook warm. Gelukkig niet zo heet als de zaal boven hen. Ze kwamen in een klein slootje terecht, waar ook een vogelspinkonijn zat met hele grote oren. 'De koning verzint steeds wat nieuws,' sliste het vogelspinkonijn. En ineens klapten aan alle kanten beeldschermen uit waarop ze het jongetje zagen rennen. Hij rende over allerlei trappen, en hij kwam allerlei elfjes-achtige wezens tegen. 'Waar zou hij nou zijn ?' dacht Roodvinger. 'Ach,' zei het konijn, 'hij wil gewoon dat je hem overal volgt, en dat je dan terechtkomt waar hij je wil hebben, weer in één of ander dier of apparaat, zodat je daarin het mannetje kunt wezen. Dit is een speelgoedfabriek.'

Daar schrokken Roodvinger en het heksenkind wel even van. Moesten ze daarom ineens zo klein

worden, om ergens in te passen ? Ineens ging ergens een deur open, en een enorme vogelspin stond voor hen. Het was de koning. 'Welkom in mijn rijk,' zei hij met een vreemd accent. 'Jullie zijn nu in de speelgoedfabriek van Laprakod. Wat willen jullie worden ?' 'Ik wil helemaal niks worden,' zei het konijn. 'Ik wil gewoon naar huis. Telkens als je me ergens instopt en het gaat dood of kapot, dan kom ik op de vuilnisbelt terecht, en dan wordt ik hier weer naartoe gebracht.' Inmiddels was Roodvinger weer een vliegende insect geworden, en de vogelspin begon te stralen : 'een elvenvlieg, een elvenvlieg,' riep hij. Het heksenkind was inmiddels naar de geopende deur gelopen, maar wat daar was ? Het was daar een kokende pot met wit kruid. De vogelspin liep op hem af en gaf hem een duwtje : 'Zo die zal nu worden wat hij altijd heeft willen worden,' zei de vogelspin. En ineens hoorden ze allemaal een verschrikkelijk gebrul, en de deur ging weer open. Een grote ijsbeer stond voor hen, en het werd ineens ijskoud. 'Wie volgt ?' zei de spin. 'Nou, laat ik het dan nog maar eens proberen,' zei het konijn, en nam een duik. En het konijn werd een prachtige elf. Nu wilde ook Roodvinger het weleens proberen. Hij nam een duik en werd een nog prachtigere elvenvlieg. 'Welkom in mijn kasteel,' zei de koning, en een andere deur ging open. Het konijn was weer verdwenen. Roodvinger en het heksenkind wisten dat de betovering maar voor even was. Maar nu waren ze gelukkig in het ondergrondse kasteel van de koning gekomen. De koning liep voor hen uit, en liet hen de prachtige bedradingen aan de muur zijn, vol van kruid. Toen moesten ze weer door een deur, en weer waren ze in het heksenkasteel. Dat kwam natuurlijk allemaal door dat vreemde kruid. Alles liep altijd uit in het heksenkasteel. Ze konden gewoon niet echt ontsnappen.

Hoofdstuk 7. Het Roze Kruid

In het heksenkasteel, in een grote zaal, waren de stille draken tezamen gekomen. Zij droegen het roze kruid, een kruid waarmee je op de zon zou kunnen leven en in andere hete plaatsen. Roodvinger en het heksenkind gingen helemaal achterin de zaal zitten. De draken zaten in een kring, en vanuit het plafond begonnen insecten van het roze kruid neer te dalen. Zij hadden speren en schilden, en zij namen volop van het roze kruid. Ze kwamen vanuit Brannan en Lapsalvania, vanuit de Grote Witte Oorlog, maar deze wezens waren neutraal. Waarom ze dan speren en schilden droegen ? Ze moesten zich natuurlijk wel verdedigen. Deze wezens waren op reis naar de Witte Zon, waar ze wilden leven. En dat kon alleen maar door het roze kruid. En daarvoor moest het witte kruid met het rode kruid vermengd worden. Ineens kwam de vogelspinnenkoning binnen, en ging in het midden van de kring staan, en al de insecten van het roze kruid hieven hun speren en schilden in de lucht. Toen daalde vanuit het plafond de koningin van het roze kruid neer, in een soort van schelpentroon, en de wezens begonnen luid te klappen en te juichen. De koningin smeerde hun voorhoofden in met het roze kruid, en ze vielen allemaal bezwijmd op de grond. Even later stonden ze weer op, en voor de koningin legden ze hun handen tegen hun buiken, en liepen weg, richting het kasteel van de vogelspin. Roodvinger vond het allemaal erg vreemd wat ze deden. Samen met het heksenkind besloot hij de insecten te volgen. Weer kwamen ze in het kasteel van de vogelspin, en nu gingen de insecten een andere deur door. Ze waren in een zaal terecht gekomen genaamd 'de zonnenzaal' waar alle zonnen zo nu en dan kwamen om te vergaderen. Het was daar altijd ontzettend heet, maar door het roze kruid konden ze daar wel tegen. Een insect hield Roodvinger en het heksenkind tegen. De insect begon hen in te smeren met het roze kruid, zodat ze tegen de hitte bestand waren. Rondom in de zaal waren er beeldschermen waarop ze de vuurzeeen van de zonnen konden bekijken. Ineens kwam er een ijsbeer binnen vanuit een andere deur, en direkt hielden enkele insekten een speer op hem gericht. De ijsbeer begon te brullen, maar de insecten konden het niet verstaan. Daar kwam de vogelspinkoning binnen, en begon heel luid en hoog te gillen tegen de ijsbeer. Roodvinger en het heksenkind snapten er niet veel van. Plotseling begonnen de beeldschermen in de zaal te exploderen en begon alles te bevriezen. De ijsbeer brulde nog luider, en vanuit de muren kwamen nieuwe beeldschermen waarop reusachtige ijszeeen waren te zien. Deze ijszeeen waren van de ijszonnen. De vogelspinnenkoning was woest, en viel de ijsbeer aan, en ook de insecten begonnen hun speren naar de ijsbeer te gooien. Maar toen kwamen de draken ineens binnen en begonnen een cirkel te vormen rondom de ijsbeer om hem te beschermen. De ijsbeer was

gewond, en brulde luid. De draken brachten de ijsbeer weer terug door de deur waardoor hij gekomen was, en ook Roodvinger en het heksenkind wilden wel eens zien waar de ijsbeer vandaan kwam. En ze kwamen in een zaal terecht die bijna precies als de zonnenzaal was, maar dit was de ijszonnenzaal, en ook hier waren schermen waarop je de ijszeeen van de ijszonnen kon zien. Het was hier heel erg koud, maar door het roze kruid waren ze er tegen bestand.

Ineens werd Roodvinger wakker in zijn televisie-bedje. Hij had het allemaal weer gedroomd, maar op het nachtkastje lag wel een beetje van het roze kruid ... of was het wat drakenas van de zwarte draak die wel eens naast zijn bedje ging zitten als Roodvinger ging slapen ? Soms las de draak dan nog even wat verhaaltjes voor Roodvinger, totdat hij in slaap gevallen was, en dan rookte hij altijd een pijp met drakengras. Roodvinger had weer vreemd gedroomd, maar de draak kon soms ook vreemde verhalen vertellen. Eén keer ging dat over een eendendorp, en de draak kon het altijd zo vertellen dat Roodvinger er ook in voorkwam. Luister maar eens :

Op een morgen liep Roodvinger naar de bakker, maar onderweg kwam hij een eend tegen. De eend was een beetje duizelig, en vroeg of Roodvinger wat brood voor hem had. 'Nou, eend,' zei Roodvinger, 'ik ben net op weg naar de bakker, dus loop maar mee.' Het was een erg aardige bakker. 'Kom,' zei hij tegen de eend. 'Achter in de tuin is er een broodgang, waar je net zoveel brood kan eten als je wil, en als je je door die gang heengegeten hebt, dan kom je in eendendorp terecht.' Eendendorp ? Daar hadden ze nog nooit van gehoord. Maar Roodvinger wilde ook wel mee. Na een tijdje hadden ze zoveel gegeten dat ze wel voor een week genoeg hadden, en ze waren in eendendorp terecht gekomen. 'Nou,' zei de eend, 'hier zou ik wel willen wonen.' Ineens kwam er een heel klein krabbetje op hen af, wat om hun armpjes begon te cirkelen. 'Zeg,' zei het krabbetje, 'ik weet nog wel een spelletje. Hebben jullie geen zin om naar krabbendorp te gaan ? Kom maar mee, dan leidt ik jullie naar een kersengang, waar je zoveel kersen kunt eten als je wil, en als je je door die gang hebt heengegeten dan ben je in krabbendorp. En zo gebeurde het, want van al dat brood hadden ze wel een droge mond gekregen. In krabbendorp liep een erg grote mijnheer rond met een helm op. Hij was een politie-agent. Roodvinger zei : 'Hallo, mijnheer de politie-agent, wij komen even op bezoek in krabbendorp, mag dat ?' Maar de politie-agent zei niks, maar begon met grote sprongen vooruit te springen. Dat was wel vreemd, en Roodvinger, de eend en het krabbetje begonnen hem te volgen. De politie-agent ging door een hele grote tunnel ergens naar binnen. De tunnel was vol met kersensap. Als ze hem zouden volgen, dan zouden ze wel erg nat worden. 'Laten we maar beginnen met drinken,' zei het krabbetje. En na een korte tijd stond de tunnel helemaal droog en konden ze er doorheen lopen zonder nat te worden. Aan het einde van de tunnel stond een konijn : 'Welkom in kersenland,' zei hij. 'Niks mee te maken,' riep de politie-agent. 'Ik zei het niet tegen jou, maar tegen hen,' zei het konijn boos. 'Nou, wat heb ik daar mee te maken ?' zei de politie-agent. 'Ze zijn jou achterna gelopen,' zei het konijn. 'Oh,' zei de politie-agent, 'maar dat verandert de hele zaak.' 'Hoe dan ?' vroeg het konijn. 'Nou, let maar op,' zei de politie-agent, en gaf de konijn een grote schop. Zo'n grote schop dat het konijn een eindje de lucht in vloog. 'Zo,' zei de politie-agent, 'dat zal je leren om zomaar navolgers binnen te laten.' Maar nu werd het konijn erg boos, en hij schreeuwde : 'Wees blij dat er eens iemand komt, we zijn hier altijd alleen maar met z'n tweeen.' 'Ik houd niet van bezoek,' zei de politie-agent. 'Oh, maar in dat geval,' zei het konijn, 'leid ik de bezoekers wel even tot de tunnel achter de kersentroon, en dan vertrek ik samen met hen.' 'Maar, koning kers,' zei de politie-agent, 'dat kunt u toch niet doen ?' Maar het konijn was al verdwenen, en snel liepen Roodvinger, de eend en het krabbetje achter het konijn aan. Hier moesten ze niet wezen met zo'n vervelende politie-agent. Achter de kersentroon was een tunnel, en daar moesten ze doorheen lopen. Ze kwamen al snel in een heel groot bos terecht. Ze zouden voorlopig niet meer terugkunnen, want dan zouden ze weer zoveel moeten eten en drinken. Voorlopig had Roodvinger wel voor een week genoeg. 'Zeg,' zei het krabbetje, 'ik ben eigenlijk een tekenfilm-ringetje. Als je mij om je vinger doet, dan kun je zelf een tekenfilmpje uitkiezen waarin je dan terecht komt.' Roodvinger keek met grote ogen naar het krabbetje. De eend en het konijn waren ineens verdwenen. Op het lijfje van het krabbetje was een schijfje wat kon draaien met kleine plaatjes van tekenfilmpjes erop. En Roodvinger zag ook de gezichtjes van het konijn en de eend ertussen. Snel

deed Roodvinger het ringetje om één van zijn vingers. 'Als je weer een vriendje erbij krijgt,' zei het krabbetje, 'dan komt er een extra tekenfilmpje bij.' Het was dus een echt toverkrabje.

Ineens werd Roodvinger wakker. Hij had alles maar gedroomd, maar naast hem lag wel de tekenfilm-ring. Roodvinger deed hem direkt aan één van zijn vingers.

Roodvinger beleefde vele avonturen met de tekenfilm-ring. Vaak moest Roodvinger weer de wildernissen in om al zijn tekenfilmvriendjes te vinden, en soms moest hij het opnemen tegen duistere en gevaarlijke wezens om zijn vriendjes te bevrijden uit de moeilijkste situaties en de vervelendste kooitjes en gevangenissen. Vaak zaten ze diep opgesloten op plaatsen waar niemand ze zou kunnen vinden. Nou ja, niemand ? Soms werd Roodvinger zelf opgesloten, en moest hij wachten totdat een tekenfilmvriendje hem vond, en hem bevrijdde.

Op een keer was Roodvinger in kuikendorp. Daar betalen ze met chaos-muntjes. Dat zijn muntjes die kunnen rondlopen en rondspringen. Die muntjes moeten zelfs naar school. Nou, dat zijn wel hele vreemde munten. Niemand in heel kuikendorp wist waar die muntjes vandaan kwamen. Die muntjes waren al heel erg oud. Niemand wist dat het eieren waren van het tekenfilm-monster dat heel diep in de bergen woonde. Als die eieren open zouden gaan, dan zou heel kuikendorp in een wildernis veranderen. Het duurde erg lang voordat zo'n tekenfilm-monster-ei open zou gaan, wel honderden jaren. Maar nu was het dan bijna zover, en niemand in kuikendorp wist wat hun te wachten stond. Ook Roodvinger wist het niet. Maar op een dag was er een eend in het dorp gekomen. Hij was net op vakantie geweest in de bergen, en hoorde daar het tekenfilm-monster praten over wat er zou gebeuren in kuikendorp. De enige manier om het te kunnen stoppen was om de muntjes diep onder de grond te stoppen zodat er bomen met chaos-muntjes zouden groeien. Na een tijdje zouden ze de munten weer in de grond moeten stoppen, anders zou het dorp nog gevaar lopen. En daarom is het zo dat in kuikendorp de meeste muntenbomen zijn, en waar ze nog steeds de allerrijkste zijn.

'Dat was wel een leuk verhaaltje,' zei Roodvinger tegen de draak. 'En ik kom er ook in voor.' 'Kijk eens wat ik hier voor je heb ?' zei de draak. En hij hield de tekenfilm-ring voor Roodvinger's neus. Roodvinger deed de ring om zijn vinger en ging tevreden slapen.

Elwin bij de Heks

Op een dag kreeg Elwin wel een hele vreemde uitnodiging. De heks had haar kasteel aan de rand van het bos, en wilde dat hij kwam. Waarom zou ze hem wel vertellen als hij daar was. Op zijn fietsje ging Elwin naar haar toe. Misschien had de heks wel hulp nodig.

Toen hij bij het kasteel was aangekomen zette hij zijn fiets tegen een muurtje, en liep toen door de grote poort naar binnen. Een paar wachters wezen even met hun speren op Elwin, maar Elwin liet hen de uitnodiging zien, dus hij mocht door.

De heks was blij hem te zien. 'Zo Elwin, fijn dat je gekomen bent,' sprak ze. Ze liet hem de keuken

zien waar wat drankjes aan het pruttelen waren. 'Drink maar, Elwin, allemaal voor jou.'

'Ik heb geen dorst, heks,' zei Elwin. 'Waar kan ik u mee helpen ?'

'Dat zal ik je zo wel vertellen, Elwin,' zei de heks. Toen liepen ze naar boven. Er waren daar allemaal kasten met een heleboel drankjes.

'Ik mis één drankje, Elwin,' zei de heks. 'Moet je horen. Ik heb gehoord dat jij nogal goed en hard kan fietsen. Mijn bezemsteel is gebroken. Die vliegt niet meer. Kan jij het drankje voor me halen wat ik mis ?'

'Natuurlijk, heks,' zei Elwin. 'Waar moet ik het halen ?'

'In Horrestein,' zei de heks. Horrestein was een dorpje dichtbij.

'En waar in Horrestein, heks ?' vroeg Elwin.

'Bij reus Hikke,' zei de heks. 'Ik heb hem al een brief gestuurd, dus hij weet precies waarvoor je komt.'

'Komt in orde, heks,' zei Elwin. Hij rende naar buiten, en sprong direct op zijn fiets. Reus Hikke woonde net buiten Horrestein in een groot huis.

Reus Hikke was blij Elwin te zien. Hij had het drankje al voor Elwin klaarstaan. 'Zeg Elwin,' zei de reus. 'Wat als ik jouw fietsje op mijn rug neem, en samen met jou door het bos naar de heks ga ? Dan gaan we het drankje samen brengen, en dan heb ik wat te doen. Ik heb het kasteel van de heks nog nooit gezien, en het lijkt mij een aardige vrouw.'

Zo gezegd zo gedaan. De reus nam het fietsje op zijn rug, en Elwin ging aan de riem van de reus hangen. Snel waren ze bij het kasteel van de heks. Dat ging nog wel sneller als met het fietsje. De heks moest wel lachen toen ze Elwin aan de riem van de reus zag hangen.

'Zeg Elwin, zou jij ook niet zo'n riem willen hebben ?' vroeg de heks. 'Het is een toverriem, en dan maak ik een kleinere riem voor jou, net als die van de reus.'

'Graag heks,' zei Elwin.

'Want je hebt zo goed je best gedaan,' zei de heks, 'en je hebt me zo goed geholpen.' De heks nam het drankje aan van de reus, en ging direct aan de slag voor een riem voor Elwin. Na een tijdje was de riem klaar, en kon Elwin hem omdoen. De riem was een echte toverriem, een verhalen vertellende riem, die ook in een zwaard kon veranderen. Door de riem veranderde Elwin in een dromenprins. De riem had ook een naam : JEDORIX. Elwin en de JEDORIX werden al gauw de beste vriendjes. En de reus en de heks konden het ook reuze goed met elkaar vinden.

Einde